

မဂ္ဂပစ္စယော

ကျေးဇူး

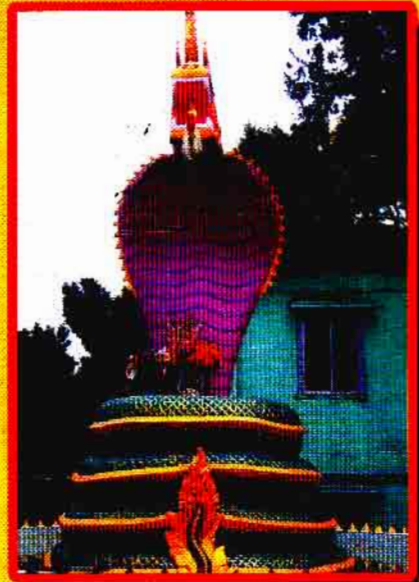
မဂ္ဂလင်း

ဗားမဲကုန်းမြေနှင့် နဂါးငုံ (စာ - ၁၀၆)

စန်းကုန်းဘိုးတော် ပူဇော်ပသနည်း (စာ - ၈၃)

နဂါးရံဘုရားကိုးကွယ်ခြင်း (စာ - ၉၁)

တရုတ်နဂါး (စာ - ၈၄)

BURMESE CLASSIC

- ရွှေလာ၊ ငွေလာ ကျီးမင်းအစာ (စာ - ၁၉၉)
- အမွှေးတိုင်နှင့် အတိတ်နိမိတ် (စာ - ၁၁၁)
- သဘာဝသစ်ပင်နှင့်သူယောင်မ (စာ - ၂၁၆)
- ဆေးဖက်ဝင် သံပရာသီး (စာ - ၂၄၁)
- သီလတန်ခိုးနှင့် အကျိုး (စာ - ၂၅၈)
- အသီးအနှံနှင့် အစားအစာများ (စာ - ၂၄၃)

လာဘ်မိုးစွေဂါတာ

ဂါမေဝနေစသဗ္ဗတ္ထ၊

ဒေဝေဟိ မနုဿေဟိ စ။

အာဘတော နန္ဒလာဘောမေ၊

သဒါဟောတု ဘဝါဘဝေ။

မဂ္ဂပစ္စယော

၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ အမှတ် (၂၆၁)

⊗ မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်မှု ⊗

ထုတ်လုပ်မှုအယ်ဒီတာ	- ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)	အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ	- ဒေါက်တာစောယုနွယ်
အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ	- နန္ဒာမိုးကြယ်၊ သန္ဓြာဇင်	အယ်ဒီတာရုံးအဖွဲ့	- စိုးစိုး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး(၀၀၉၅၆)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဝင်းထွန်း(၀၀၁၂၆)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ပုံနှိပ်သည်။

အုပ်ချုပ် - ၁၀၀၀၊ တန်းဖိုး - ၂၄၀၀ ကျပ်

စာအုပ်ချုပ် - ရှက်၊ အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်၊ အတွင်းပန်းချီ - သန်းဇော်သစ်၊ စံလွင်မောင်၊ ဖိုးအောင်၊ ပညတ် တို့က ပန်းချီဆွဲ၍ မျက်နှာပိုးကရပ်ဖစ်ကို စိုးဝင်းထွန်းမှ ဖန်တီးသည်။

ရှောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၏ မူဝါဒ

လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ရှောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသည် ဘာသာရေးသက်သက်စာအုပ် မဟုတ်ပါ။ လောကီရေးရာ၊ မြန်မာ့ရေးရာ သုတအဖြာဖြာကိုလည်းကောင်း၊ ရသမြောက်ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် အကြောင်းအရာများ ထေရဝါဒနှင့် မဆန့်ကျင်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ ထူးခြားသော စေတီပုထိုးများ၊ ရဟန်းသံဃာများအကြောင်း၊ ဗေဒင်၊ ယတြာဆိုင်ရာ ပညာရပ်ဆောင်းပါးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအကြောင်းကို ထည့်သွင်းဖော်ပြရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအပေါ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ဆိုင်ဘဲ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ခြင်းရာအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ကျင့်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်များကိုလည်းကောင်း ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုပစ္စည်း

အာဇာနည်

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ အမှတ် (၂၆၁)

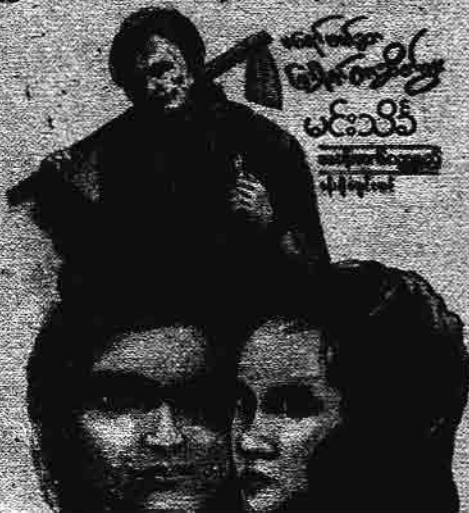
မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

မြိုင်မြိုင်နီ ဘုန်းလွှဲ မင်းသွေးကောင်း၊ ခက်လှိုင်းကော်၊
 ဆုမွန်ညို (ဟယ်ကတ)၊ အောင်သိန်းဝင်း (ပွင့်ဖြူ)၊ မောင်ရင်ထွေး၊ သွေးရည်

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရှာ

ဣန္ဒြေဒေဝီ၏ သစ္စာ(၂)	
သိန်းထွန်းထွန်း(ဇနီးမော်)	၁၄၄
တောဘုရားဝန်နန်းလယ်မှာ ကျွတ်တမ်းကယ် စာမလိပ်ချင်ဘု(၁၀)	
မောင်သိန်းကော်	၁၆၂
အစိမ်းရောင် သစ္စာစာအုပ်(၁)	
ရောင်ပြန်	၁၇၂
ဣန္ဒြေစွာ(၄)	
ယို	၁၈၈
ပရော်ပက်ဆာဒေါက်တာစိတ်ဖွား(၄)	
မင်းသိင်္ခ	၂၄

အိမ်လက်မှတ် ဝတ္ထုသစ်တိုင်းမြို့များ

မြိုင်မြိုင်

၈-၅၇

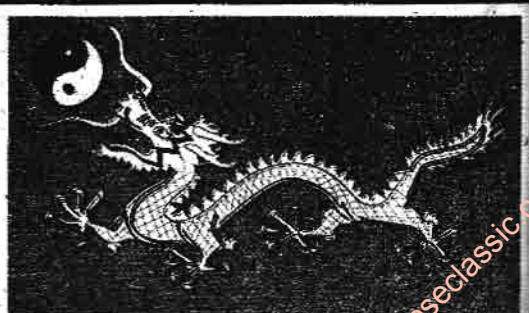
BURMESE CLASSIC

၈-၁၀၉

နဂါးရုံဘုရား ကိုးကွယ်ငြားက စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်အံ့

ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

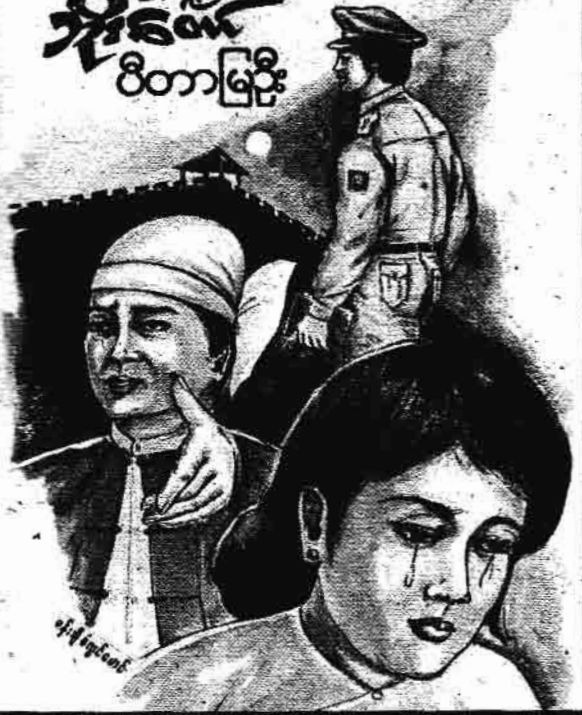

တရုတ်နဂါး

အောင်သိင်္ခ

အိမ်ထောင်ရေး
ပိတာမြင့်

၈ - ၂၅

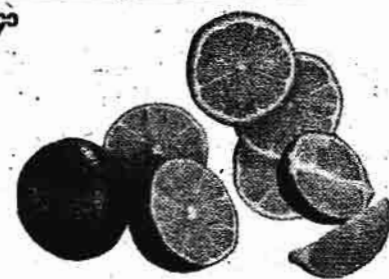
ရောင်ပြန် ရသ

အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ...	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀
အသေခံရသူ	၂၀

မြန်မာ့ရေးရာ

ကမ္ဘာ့ဥပဒေ ဖိခြင်းဖြင့် တန်ခိုးတော်ဂုဏ်	
ပြည်ပထင်ရှားသည့် သမိုင်းဝင် ဓမ္မတော်ဇာတ်စမ်းဘုရား	
မင်းသမီး	၁၇
တိုင်ကြားပြီး သံကြီးလမ်းရွာ၌ အောင်မြင်စွာတည်ထားနိုင်ခဲ့ပြီးသော	
အောင်သိမ့်တတ်ပေါင်းစုတော်တော်	
ကိုကို(ရွှေပြည်သာ)	၂၅
အင်းစားအေးသာ ဗွာသည့်မိုး	
သင်္ချာအောင်သင်	၃၀
ပေါက်ကွဲရတီနဂါးသား	
သိပ္ပံနိဂါး(ပေါက်ကွဲရတီ)	၃၄

၈ - ၂၆

ဆေးဝတ်ဝင်ကော သံစုသီး

ကျော်လေဟိန် (၄၁)

၈ - ၂၇

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ဆိုရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

၅၂ - လမ်း (အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

နဂါးတို့အကြောင်း တစေ့တစောင်း

ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)

စာ - ၉၄

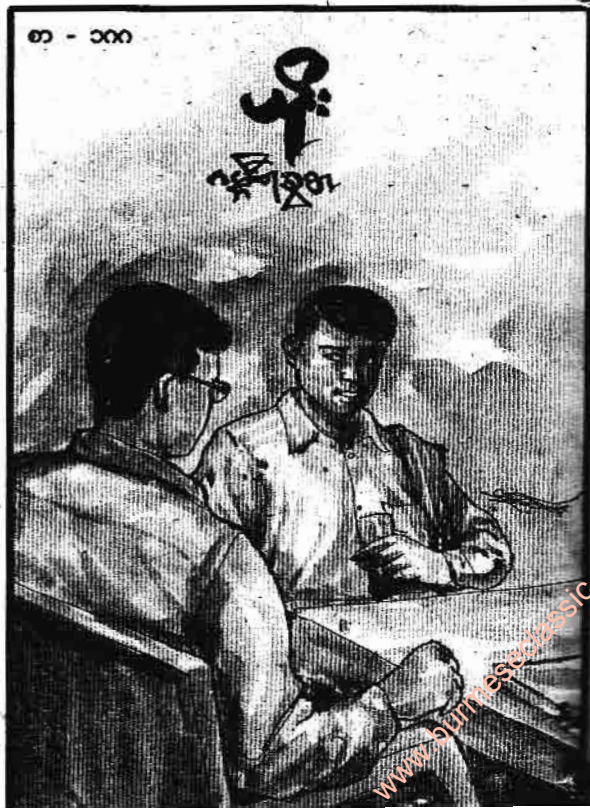
လောကီရေးရာ

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ	
နေမျိုးတွင်ခေါင်	၃၇
အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်	
မဟိန္ဒီကျော်ခေါင်	၃၈
သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်	
နွယ်သာကီအောင်	၃၉
စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ	
တောကကိုရင်	၄၁
သည်လဖွားအတွက် ကံဇတာ	
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်	၄၂
ကျွန်တော်နှင့် စာရေးဆရာကြီးများ	
တက္ကသိုလ်သစ်	၄၃
နယူးယောက်မှစာ(၁)	
မောင်ကောင်းမြင့်	၄၄
တန်ဖိုးရှိသောလူ	
မိုးပန်းမွန်(ရာမည)	၄၅
သိရီလင်္ကာမှ မုဒ္ဒဘာသာဝင်တို့၏မြို့များ	
၆-၈၆	၄၆

လောကီရေးရာ

ဘဝအမောစင်မယ် လှတောတစ်ခွင်ဟာသများ	
ဦးကောင်းထူး	၆၀
နတ်မင်းကြီးတွေ ခရီးသွားလေတဲ့အခါ	
သက်ထက်စန်း	၇၀
နတ်များနှင့် လေပြင်းက မလှဲနိုင်သော သစ်ပင်များ	
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)	၇၃
ဗေဒင်နံ့ထိ	
မောင်ပုတ်စည်	၇၅
ဗုဒ္ဓ၊ စကြာဝဠာနှင့် လူ့ဘဝ	
ချောယဉ်သာမြင့်	၇၇
ပညာရှိပိဋကုရ လက်ထောက်ဗေဒင်ဟောကိန်း	
ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)	၈၁
အန်းကုံးဘိုးတော်ကြီး ဂူဇော်ပ,သနည်း	
သုတေသီမြိုင်ထွန်း	၈၃
ဓာတ်ရိုက်ယဉ်ဩ ရွှေပညာ(၃၅)	
ဘုန်းပွင့်ထွန်း	၁၁၅
ကိုယ်ပျောက်အေးရှိသလော	
နတ်ထီးလှိုင်	၁၁၉

စာ - ၁၈၈

လောကီရေးရာ

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာ ဝိဇ္ဇာကြီးများ(၁၄) _____ ၁၂၁

ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ _____ ၁၂၁

ထိုင်းနိုင်ငံနက္ခတ္တဆရာကြီး ဒါသာနာချင်ဘန်ချောင်၏...
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) _____ ၁၂၃

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအားလုံး အလုပ်အကိုင်တည်မြဲ
တိုးတက်စေသော ယတြာ _____ ၁၂၅

ဂန္ထီဆရာလှမျိုး _____ ၁၂၅

လရောင်ဆမ်းသည် ပန်းကလေးများ... _____ ၁၂၇

တင်စန္ဒာ _____ ၁၂၇

လေးစင်တိုင် ဆန်ခါကျဲနှင့် ပန်းမကြည်ရှင်မ ခေါ်သည်ပွဲ
မိုးမြင့်လွင် _____ ၁၃၁

အနိစ္စဒေသနာတော် _____ ၁၃၄

မဟာထွန်း _____ ၁၃၄

အစာစားစဉ် လှူရပ်သွင် _____ ၁၃၉

ကိုသက်ရှည် _____ ၁၃၉

ကလေးငယ်ငယ်မိခင်တို့ ရွတ်ပွားဖို့
မိမြတ်အောင် _____ ၁၄၁

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြက္ခဒိန်
ဆင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) _____ ၁၄၃

လရောင်ဆမ်းသည် ပန်းကလေးများ

မင်္ဂလာ ပရဟိတလူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဂေဟာ

ကလေးများ

စာ - ၁၂၇

စာ - ၂၂၁

မိမိသမီးတို့နှင့် (အနုပညာအလှူအကူအညီ)
အမေ့အနားအိမ်

ရဟန်းဟူသည် _____ ၁၅၆

တောင်တွင်းအောင်သက်ဦး _____ ၁၅၆

သက်သတ်လွတ်စားမလား _____ ၁၅၆

ဉာဏ်လင်း _____ ၁၅၇

ရွှေလာ၊ ငွေလာ ကိုမင်းအစာ _____ ၁၅၉

ဆရာမခေါက်တာစောယုနွယ် _____ ၁၅၉

သဘာဝသစ်ပင်မှ သူယောင်မသတ္တန်ဖြစ်ပေါ်မှုဆန်း
ကျော်စောဟိန်း(နံ့သာ) _____ ၂၁၆

သီလတန်ခိုးနှင့် ဝေယျာဝဏ္ဏအကျိုး _____ ၂၁၆

ပြည်ရွှေတိုဆရာတော် _____ ၂၅၁

သာသနာ့အာဇာနည် ဆရာတော်ဦးဝိစာရနှင့်... _____ ၂၅၁

ကိုမောင်သန်းဝင်း _____ ၂၆၂

စုရုံးရောက်လာ ညီမှုရာ _____ ၂၇၉

မီးလေး(ရွတ်တိုင်ယာဉ်) _____ ၂၇၉

အသက်ဘေးစစ် တွက်နည်းကောင်းတစ်ခု _____ ၂၈၂

မော်တင်သိန်းဇော်ဇ _____ ၂၈၂

တကယ်အိမ်ဆောက်တော့မှာလား _____ ၂၉၃

ထင်ကျော်သောင်း _____ ၂၉၃

ကံပွင့်ကံမြင့် ဘဝတင့်ဖို့ _____ ၂၉၃

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

ကံကောင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့်အရာများ	
မင်းအေဝ	၄၆
တရုတ်နဂါး	
သုတေသီပြင်ထွန်း	၈၄
တရုတ်လူမျိုးတို့က နဂါး နဂါးရေယောင်းအယူအဆ	
အတိတ်နိမိတ်ကောက်ပုံ	
ကေတီအောင်သိန်း	၈၇
နဂါးရံဘုရား	
သန်းဝင်း(ဘဏ်)	၈၉
နဂါးရံဘုရား ကိုးကွယ်ခြင်းနှင့် ပူဇော်ခြင်းအကျိုး	
ဂန္ထီရသရာလှမျိုး	၉၁
နဂါးတို့အကြောင်း တစ်ခုတစ်စောင်	
ကျော်စောဟိန်း(နုသာ)	၉၄
နဂါးရံဘုရားတည်ကြလျှင် အခြားအမောက်တည်စေချင်	
လှစံ(ပညာရေး)	၁၀၂
ဝင်းကျိက်တောင် ဗားဖဲကုန်းအောင်မြေမှ	
ထူးထူးခြားခြားနဂါးရံဘုရား	
ဂန္ထီရသရာလှမျိုး	၁၀၆
နဂါးရံဘုရား ကိုးကွယ်ပြားက စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်အံ့	
ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ	၁၀၉
တရုတ်ရိုးရာအမွှေးတိုင် အတိတ်နိမိတ်	၁၁၁
ဆရာကြီးအရိပ္ပမာ	၁၁၁

ရောင်ပြန် တိုင်းရင်းဆေး

တိရစ္ဆာန်များမှ လှသားများကို အကျိုးပြုပုံများ	
ဒေါက်တာသက်ဆွေ	၂၂၀
ဆွဲပွားထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ	
မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)	၂၂၃
ဆေးဖက်ဝင်သော သံပရာသီး	
ကျော်စောဟိန်း(နုသာ)	၂၄၀
အာဟာရပြည့်ဆေးဖက်ဝင် သိန်အစားအစာများ	
သုတေသီဆရာငြိမ်း	၂၄၃

နဂါးရံဘုရား ကိုးကွယ်ခြင်းနှင့် ပူဇော်ခြင်းအကျိုး

ဂန္ထီရသရာလှမျိုး(B.Sc)

၈ - ၉၁

နဂါးရံဘုရားတည်ကြလျှင် အခြားအမောက် တည်စေချင်

လှစံ(ပညာရေး)

၈ - ၁၀၂

လစဉ်ထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူပေးပို့ခြင်း၊ စာမူထုတ်ယူခြင်းတို့ကို နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီမှ မွန်းလွဲ(၂:၀၀)နာရီအတွင်း (စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်များမှသာ) ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ထုတ်ယူနိုင်ကြပါသည်။ စာမူပေးပို့ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်းမရှိမီက တာဝန်ယူမည်မဟုတ်ပါ။

၈ - ၁၆၂

ရောင်ပြန် လှိုဏ်ဆန်းကြယ်

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ
 ထုတ်(စိတ်ပညာ) _____ ၄၉
 သမိုင်းကာပြောလော ထုတ်ကုန်များ
 လှိုဏ်(ပညာရေး) _____ ၆၄
 တစ္ဆေအတူအယောင်နှင့် ထင်မယောင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်း
 စမ်းယောင်ယောင် _____ ၁၃၇

ရောင်ပြန်ဗေဒင်

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိဗိတ်ကောင်း
 ဇနီးတာဝန်ယူနွယ် _____ ၃၀၅

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးယောက်နိုး
 ဇနီးတာဝန်ယူနွယ် _____ ၃၀၄

လူတွေ့သိ နတ်တွေ့ကြားစေ

လူတွေ့သိ၍ နတ်တွေ့ကြားစေ _____ ၃၁၆

၈ - ၁၅၅

ဘယ်ဒီတာဝန်/ကြေးငြာနှင့် မြန်မာရေး

လာဘ်မိုးစေ စာပေ

ထိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)
 ၅၂ - လမ်း (အောက်)၊ ဝိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ၀၉ - ၄ ၂၀၀၀၅၉ ၂၅၊ ၀၉ - ၅၁၉ ၂၄၇၇

၈ - ၁၅၂

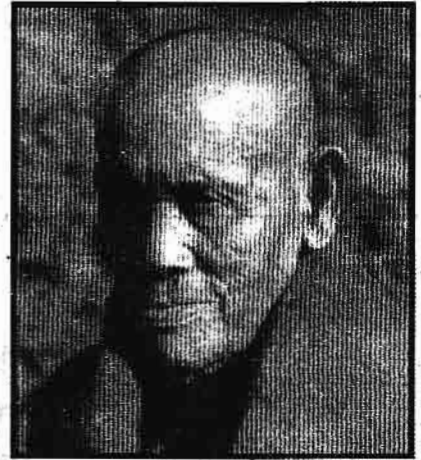
မွန်ပြည်နယ်၊ မုဒုံမြို့နယ်

ဝင်းစိန်တောရ ဆရာတော် အဋ္ဌန္တကေသရ

အမြဲရွတ်ဆိုသော ဂါထာတော်

ပါဠိဂါထာတော်

ဣန္ဒဝံ ဗုဒ္ဓံ သက္ကဿ ဓါဏိယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဣန္ဒဝံ ဓမ္မံ သက္ကဿ ဓါဏိယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဣန္ဒဝံ သံဃံ သက္ကဿ ဓါဏိယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

ဣန္ဒဝံဗုဒ္ဓံ - ဤမြတ်စွာဘုရားအား။ သက္ကဿ - သိကြားမင်း။ ဓါဏိယံ(ခါနိယံ-ပါဠိမြန်မာအဘိဓာန်အရ)- ဘုန်းတန်ခိုးရှိသော၊ ဥစ္စာပစ္စည်းရှိသော။ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပူဇော်ပါ၏။ လူနတ်ဗြဟ္မာ သိကြားမင်းတို့မှ ရှိခိုးပူဇော်အပ်သော၊ ဘုန်းတန်ခိုးဥစ္စာပစ္စည်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဤမြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ပူဇော်ပါ၏။

ဣန္ဒဝံ ဓမ္မံ - ဤတရားတော်မြတ်ကို...

ဣန္ဒဝံ သံဃံ - ဤသံဃာတော်မြတ်ကို...

ဤပါဠိဂါထာတော်ကို ကဿဖဘုရားလက်ထက်က ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အကျိုးကျေးဇူးများ

အထက်ပါ ပါဠိဂါထာတော်ကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပေးလျှင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်မြတ်များ၏ ပုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို ဖော်ကျူးနေခြင်းဖြစ်၍၊ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက် သရဏဂုံ တည်နေပါသည်။ ကောင်းမှုတူသိုလ်စိတ် ပွားများနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လောကီကိစ္စများမှာလည်း ဘေးအန္တရာယ် ရန်စွယ်အမျိုးမျိုးမှ လည်းကောင်း၊ ကပ်ကြီး ၃ ပါးတွင် ပါဝင်သော လေကြီး၊ မိုးကြီး၊ ဆန်ရေစပါး ရှားပါးခြင်းတို့မှလည်းကောင်း ကင်းလွတ်ကြပါမည်။ လောကီအကျိုးစီးပွား ဥစ္စာပစ္စည်းများ ပေါကြွယ်ဝချမ်းသာကြပါမည်။

ဝင်းစိန်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အထက်ပါ ပါဠိဂါထာတော်ကို လူတိုင်း အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပေးရန် တိုက်တွန်းထားပါသည်။ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးပါက လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးများကို ရရှိကြပြီး ရန်သူဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ကင်းလွတ်ကြ၍ မိုးလေဝသ ကောင်းမွန်စွာဖြင့် ဆန်ရေစပါး ပေါကြွယ်ဝပြီး တိုင်းပြည် အေးချမ်းသာယာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေပါသည်။

အထက်ပါ ဂါထာတော်ကို ပုတီးစိပ်နိုင်ပြီး အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၍ နေ့စဉ် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ တရားများ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါဟု ဝင်းစိန်တောရ ဆရာတော်ကြီးမှ တိုက်တွန်းထားပါသည်။

၂၅ မြန်မာ့အသံ

- မာနကျွဲကြွင့်
လာသရွှေ့ဖြင့်
ဂီရဝရတင်
ကာဝရဝေအစဉ်
ဒါနပြည့်ဝင်
ဝဏ္ဏသန မေတ္တဝင်
ဗြဟ္မာဗြင် ဖြစ်လော့

- မောင်လောက သင်္ဃာတီသမိုင်း
အောင်ပေးပေးကာ လှူပေးသွား
မေတ္တာပေးလော့ မှန်ကန်သော
နိဗ္ဗာန်လှူပေးပါ မေတ္တာပေးကံသို့
သက်ရောက်စေဖို့ အပြုအမူ
ပေးပေးပါမည် အစဉ်ကာလ
ပေးပေးပါမည် သန့်ရှင်းစေ
ပေးပေးပါမည် အစဉ်ကာလ
အောင်ပေးပေးပါမည် ပေးပေး
ပေးပေးလော့သင်္ဃာတီ အစဉ်ကာလ

သစ်လည်ပြန် တန်းလှိုင်

• လယ်လုပ်ရည်လှ
လယ် နှို
စားရန်ရည်လှ
ယာ နှို

• သရော် သက်သက်ရားလှိုင်ပြန်
စားရန်လှိုင် လှိုင်လှိုင်
သိုက်-သရော်

ဆုခံရ

မင်းသွေးစောောင်း

- နေပြည်... ရက်တွေကို ရေတွက်တုန်း
ကြယ်တွေတောင် ကြွေတယ်ဟာ
တစ်ခါတစ်ရံ
မိုးကြိုးနဲ့ မီးကြိုးတွေပြတ်ကျ
ခင်သွားတာ ကြာတော့
ခုသွားတာ ကျင့်ခန်း
- အေးခြုံခြုံစိန်ပုံ အချစ်ခြေချောက်မှာလား
ငါ... တာလပ်ဆာ တန်လာခဲ့မယ်
လမ်းစတော့ လဆန်းခါယောက်ပေါ်ဆင့်
ကပ်လုံးပဲကို ကာလပ်ဆာပတ်ပေးလော့လင်း
ငါ့လ... မတ်တိုင်တွေက ပိုင်ဆွဲမယ်ပဲ

LZJ
2015

ပုံနှိပ်ရေး

ခရီးရောက်ရေး

- ▣ မိုးကြိုးဆိုတာ
မြေကတ္တက ထိုးထိုးထောင်ထောင်
အမြင့်ဆုံးအကောင်ကို ဝစ်သတဲ့
- ▣ ဒီပေမယ်
တို့ရွာက အမြင့်ဆုံးအကောင်
ဘာသေးတွေ့ဆောင်သည်မယ်
ယောင်လိုကောင် ဘစ်ချက်မယ်သူ
တက်ကြည့်ရ သူ့အဆောင်တာ
လွှာရောင်မြှာစာလွှာလွှာ
လွှာရောင်မြှာစာလွှာလွှာ
ထောင်ကို မြှုပ်နှံရက်ရက်
မိုးကြိုးလွှာ

၅၀၀နန်းချို

မောင်ရင်ထွေး

- ကိလေသာကင်းတဲ့ ကင်းမတ်မမှာလ
ငြိစရာစွန်းတဲ့ ဆေးစက်စတွေနဲ့
စုတ်ချက်သလို ဆေးရေကျ...။
- ဘဝရယ်စုံ
ဘဝပယ် ကြုံဆုံတာက
မမြင်တန်းမှ သတ္တန်ပေါက်သော်လည်း
ကွေးကောက်နေပြန်...။
- အတင်းအမာင်
အသင်းအယောင်အဆောင်တွေနဲ့
မမြင်နိုင်အောင် ဖမ်းစားထားတော့
စွဲလမ်းမိတ် သည်းကိုးမိတ်ကောင်မှာ
ခွဲခြမ်းမိတ် နယ်လီသလိုကြုံ
ညိုဖန်ခွဲ မသိကိုစင်...။
- ဘက်ပြုအစ
လက်ရာ အမှတ်တံဆိပ်တွေနဲ့
သက်သာအမှတ်တံဆိပ်ပယ်
နေပြန်ညို အမှတ်တံဆိပ်က
အသိမိတ် မှုတ်တံဆိပ်
အသိမိတ် မှုတ်တံဆိပ်
အသိမိတ် မှုတ်တံဆိပ်
အသိမိတ် မှုတ်တံဆိပ်...။

၇၇၇
၂၀၁၅

ကျွန်တော့် ဆွေးနွေးချက်

- စမ်းရေစင် အတိအေးပါဘီ
ပန်းဝေလွင် တပည့်ကလေးတွေက
တစ်ဝမ်းစင် တစ်မိမွေးကရာထင်
ချမ်းမြေ့စွယ် ငယ်ကျွမ်းမော်။
- အခန်းရယ် အတူတူနဲ့
အတန်တူ တစ်ရွယ်တည်းဟာမို့
လမ်းတူရ ဘယ်ခွဲပဲဟွေး
လက်တွဲလို့ခေါ်။
- ရောရေနှစ်ကမ်းဆီက
ဖေခါတွေ စိန်တန်းထဲလိုပဲ
အကြံတမ်း အညွှန်တမ်း
ပညာမော် ထွေထွေချင်။
- ရာထင်ကို အသေ
မသေမိသေမိအောင်
ပေါင်ပျော်စရာတူပဲ
သိလျှင်တွေ ရာထင်ကလေးတို့
အညွှန်တမ်း ညွှန်တမ်းတူတူ
အခါတူ ထွေထွေချင်လို့
ရွာထင်လင်။

သာစွဋ္ဌာနေ မိုးဗြဲမြေ

တန်ခိုးတော်ဂုဏ် ပြည့်စုံထင်ရှားသည့်

သမိုင်းဝင် မွေတော်ဓာတ်စစ်တို့ရား

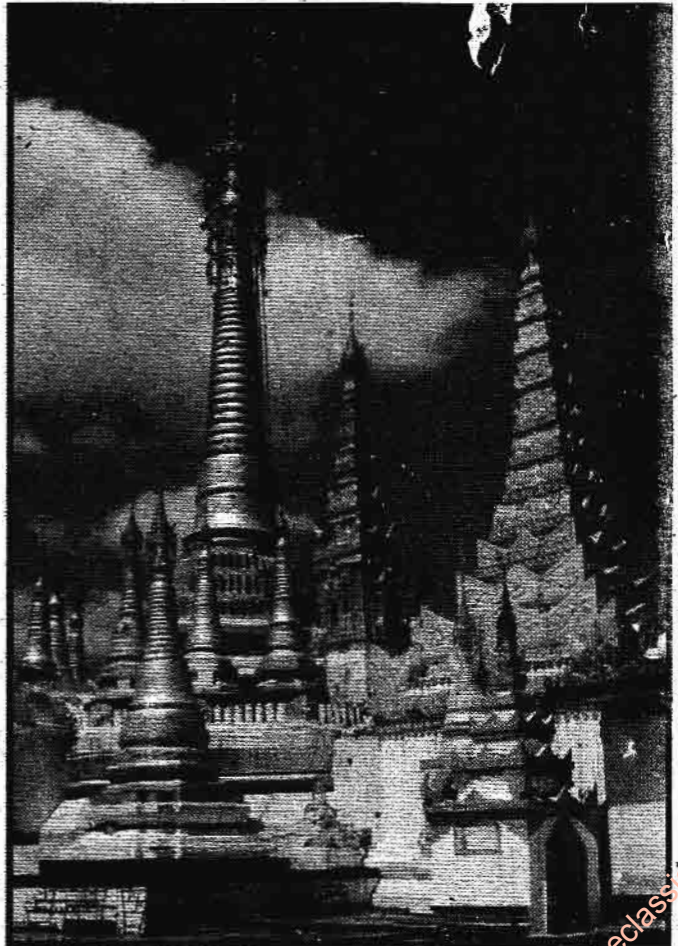
မင်းသုခ

သာစွဋ္ဌာနေ မိုးဗြဲမြေ

စာရေးသူသည် ၂၀၁၅ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်းက မိုးဗြဲမြေကလေးသို့ ကုမ္ပဏီတာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါမြို့မှ မွေမိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသူ ဦးမြင့်ဇော်(မိုးမခဆေးဆိုင်)နှင့် ကိုသက်တို့၏ ကုသိုလ်ယူပို့ဆောင်ပေးမှုကြောင့် မိုးဗြဲမြေ၏ သာသနာ့ကျက်သရေတော်ဆောင် မွေတော်ဓာတ်စစ်စေတီတော်ကို သွားရောက်ဖူးမြော်ကြည့်ညို့ကာ ကုသိုလ်တော်ယူခဲ့ရသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းအစွန် ဖယ်ခုံမြို့နယ် (ယခင် မိုးဗြဲမြို့နယ်)၊ မိုးဗြဲမြို့ကလေးသည် ကယားပြည်နယ် (ခေါ်) ကန္တရဝတီနယ် အနောက်မြောက်ပိုင်းအစပ်တွင် တည်ရှိပြီး လွိုင်ကော်မြို့နှင့် ၁၄ မိုင်ခန့်၊ ဖယ်ခုံမြို့နှင့် ၈ မိုင်ခန့် ကွာဝေးသည်။

ကယားပြည်နယ်လွိုင်ကော်မြို့သို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာသည့် ဘီးလူးချောင်းနှင့်ကလော၊ ဆောင်ပန်းမြို့တို့မှ လွိုင်ကော်မြို့သို့လာသည့် ကားလမ်းမကြီးတို့ဆုံရာ နေရာတွင် တည်ရှိသောကြောင့် ကူးသန်းသွားလာမှုအတွက် အရေးပါသည့် ထောင်ပေါ်မြို့ကလေးဖြစ်သည်။ မြို့၏ မြောက်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် စိုက်ပျိုးရေးအတွက် အရေးပါသည့် မိုးဗြဲဆည်ရှိသည်။

မိုးဗြဲဓာတ်စစ်စေတီ

မိုးမြို့ကလေးကို ရှေးပဝေသဏီကတည်းကပင် ရှမ်းစော်ဘွားကြီးများက စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး သမိုင်းအစဉ်အလာအရ မိုးညှင်း၊ မိုးကောင်း၊ မိုးမိတ်၊ မိုးနဲ၊ မိုးပြ၊ ဗန်းမော်၊ သီပေါ၊ ညောင်ရွှေနှင့်သီပေါ ဟူသော ရှမ်းကိုးပြည်ထောင်၊ ရှမ်းကိုးစော်ဘွားတို့တွင် မိုးမြို့သည် တစ်မြို့တစ်နယ်အဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သည်။

မြို့နယ်အကျယ်အဝန်း ဧရိယာမှာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၈၁၀ ခန့်ကျယ်ဝန်းပြီး မြို့ပေါ် ရှစ်ရပ်ကွက်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပေါင်း ကိုးကျောင်းသာရှိသည်။ သို့သော်ဒေသခံအများစုဖြစ်ကြသည့် ကယန်း (ခေါ်) ပဒေါင်၊ ရှမ်းနှင့်ပအိုဝ်တိုင်းရင်းသားတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာကိုအလွန်ရိုသေကိုးရှိုင်းကြသောကြောင့် မိုးမြို့ကလေးမှာ သာသနာ့ဂုဏ်ရောင် ထွန်းပြောင်ထိန်းလင်း ဂုဏ်သတင်းမွှေးလျက် ရှိပေသည်။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ဤဒေသ (မိုးမြို့ဒေသ) သို့ကြွရောက်တော်မူခဲ့စဉ်က မင်းကြီး၏အမိဋ္ဌာန်ကြောင့် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ရွာသွန်းနေသည့်မိုးကြီး ချက်ချင်းရပ်စဲသွားသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး “မိုးစဲ” ဟု ခေါ်ဝေါ်လာခဲ့ရာမှ ကာလရွေ့လျောလာသည့်အခါ “မိုးမြို့” ဟု ခေါ်ဆိုကြောင်း မှတ်သားရသည်။

မိုးမြို့ကလေး၌ ပဒေါင်(ခေါ်)ကယန်းလူမျိုး အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်။ “ပဒေါင်” ဟူသော ဝေါဟာရသည်ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် “ပတ်တောင်း” ဟူသော အခေါ်မှ ဆင်းသက်လာပြီး “ကြေးပတ်ထားသော (တစ်နည်းအားဖြင့်)ကြေးပတ်သောလူမျိုး” ဟု အဓိပ္ပာယ်ချက်ရောက်သည်။ ပဒေါင်လူမျိုးတို့သည် မိမိတို့လူမျိုးကို “ကယန်း” ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းလူမျိုးကို “ပဒေါင်” (ခေါ်) “ကယန်း” ဟုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဒါယကာ သီရိဓမ္မာ

ဂေါတမဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူပြီးနောက် မာကတိုင်၊ ပါဠိပုတ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်တော်မူသော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးလက်ထက် သာသနာတော်နှစ် ၂၃၅ ခုနှစ်၌ မင်းဆရာ ရဟန်းအရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ရဟန္တာတစ်ထောင်ကို ရွေးချယ်ပြီး အရံသံဃာတော်များနှင့်တကွ ကိုးလတိုင်တိုင် တတိယသင်္ဂါယနာတင်ပွဲသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပပြီး သာသနာတော်ကို သန့်စင်တော်မူခဲ့သည်။

မိုးမြို့ ဓမ္မတော် ဓာတ်စစ်စေတီ

မြောက်ဘက်လိုက်တွင် စံနေတော်မူသည့် ရုပ်ပွားတော်

ဤသို့ တတိယသင်္ဂါယနာတင်မူကိစ္စပြီးသောအခါ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် မိမိအာဏာစက် မပျံ့နှံ့သေးသည့် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကားပြန့်ပွားစေရန်အလို့ငှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် အဇာ တသတ်မင်း ခဲယဉ်းစွာ ဌာပနာမြှုပ်နှံထားခဲ့သော မြတ်စွာဘုရား၏ ခုနစ်စရုတ်သော သရီရဓာတ်တော် မွေတော်များကို ထုတော်ရယူခဲ့သည်။

ထို့နောက်မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော်များ ရရှိသောအခါ မင်းကြီးသည် မင်းဆရာ အရှင်မဟာသာဝဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ်မြတ်၏ အဆုံးအမဩဝါဒကို ခံယူပြီး နောင်သာသနာတော်တည်လတ္တံ့သော ကမ္ဘာ

အရပ်ရပ်ရှိ ကိုးတိုင်းကိုးဌာနသို့ ဓမ္မဇူတ (ခေါ်) သာသနာ့တမန်တော်များကို စေလွှတ်ကာ သာသနာပြုတော်မူစေခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ တိုင်းနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ကျောင်းတော်ပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ရေတွင်းရေကန်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်နှင့် ဘုရားစေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကိုတည်ထားစေပြီး ဓာတ်တော်မွေတော်များကို ဌာပနာစေခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ကောင်းမှုတော်စေတီများအနက် ကမ္ဘောဇတိုင်း(ရမ္မဝတီပြည်)၊ ယခုရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းအစွန် ဖယ်ခုံမြို့နယ်၊ မိုးခြံမြို့၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်ဘာမူသော မွေတော်ဓာတ်စစ်စေတီတော်သည် တစ် ဇာပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။

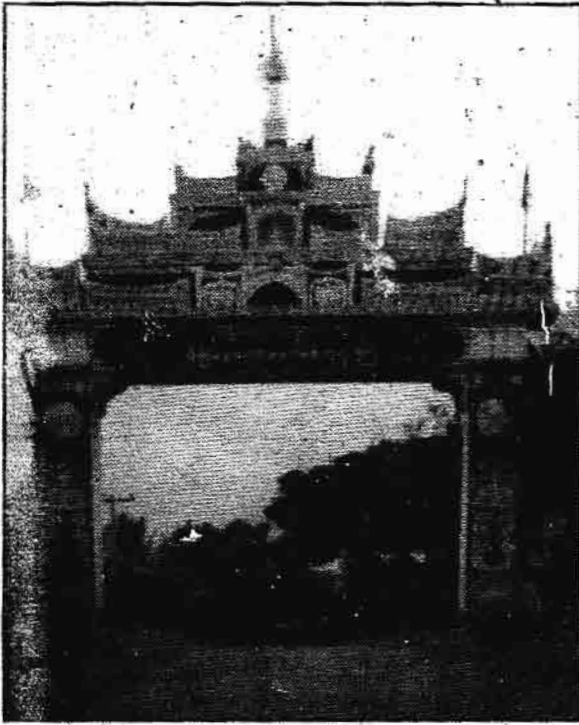
ထိုစဉ်က ဉာဏ်တော်အမြင့် ကိုးမိုက်သာရှိပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်မွေတော်အစစ်ကို ဌာပနာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ “မွေတော်ဓာတ်စစ်စေတီတော်” ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဇူတိယတည်ထား အလောင်းစည်သူမင်းတရား

ပုဂံပြည်ရှင် အလောင်းစည်သူမင်းတရားကြီးသည် နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ ခရိုင်မြို့ပြအသီးသီးသို့ သစ်ကနက် လှေဖောင်တော်ဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူခဲ့ပြီး ဘုရားတန်ဆောင်း၊ သိမ်ကျောင်းများနှင့် ဂူပုထိုးများစွာတို့ကို တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သည်။

မင်းကြီးသည် လှေဖောင်တော်ဦးတွင် ဓာတ်တော်မွေတော်များနှင့် ကျောက်သံပတ္တမြားစသော ရတနာမျိုး စုံထည့်ထားသည့် ရတနာပန်းတောင်းကိုတင်ပြီး “ဤရတနာပန်းတောင်းဦးတည်သွားရာသို့ လှေဖောင်တော် လိုက်စေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူရာ ထိုရတနာပန်းတောင်းတင်ထားသည့် လှေဖောင်တော်သည် ပုဂံနေပြည်တော်မှ အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ ရမ္မဝတီပြည်(ကမ္ဘောဇပြည်) သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူခဲ့သည်။

ထိုဒေသအတွင်းရှိ ညောင်ရွှေ၊ အင်းလေး၊ ဒေသတစ်ကြောနှင့်ဆက်စပ်နေသည့် အရပ်များတို့၌ ဘုရားစေတီပေါင်းမြောက်များစွာကို တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့

မိုးမြဲ မွေတော်ဓာတ်စစ်စေတီ

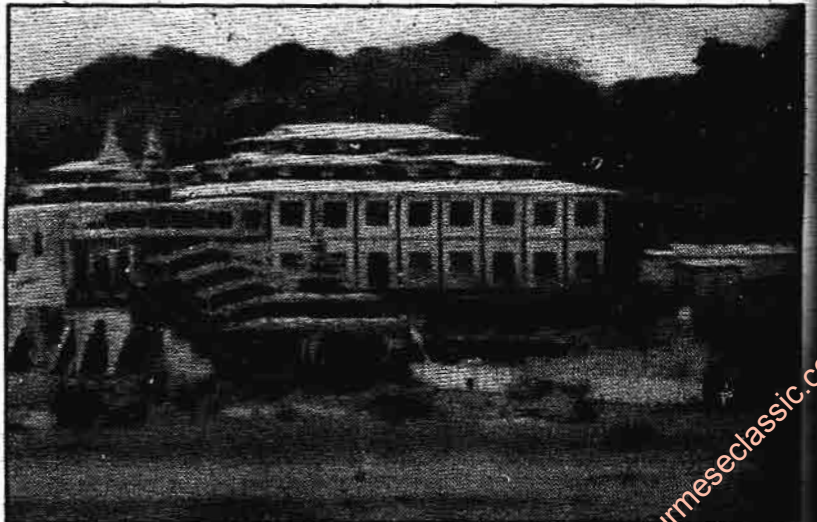
သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လှေဖောင်တော်ဖြင့် ခရီးဆက်တော် မူရာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၄၇၆ ခုနှစ်၊ မိုးဦးကာလ ကဆုန် လရာသီတွင် ယခု၊ ပဒေါင် (ခေါ်) ကယန်းလူမျိုးစုတို့ နေထိုင်ရာ မိုးမြဲဒေသသို့ ဆိုက် ရောက်တော်မူခဲ့သည်။

ဆိုအခါမင်းကြီးက “ဤ ဒေသတွင် ဝေနေယျာအပေါင်းတို့ ပူဇော်ထိုက်သော ကောင်းမှုတော် စေတီတစ်ဆူတည်ထားရန်အတွက် သင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ် ဖြစ်ပါလျှင် ယခု ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ အဆက် မပြတ်ရွာသွန်းနေသော ဇိုးသည် ချက်ချင်းပင်ရပ်စဲပါစေ သား”ဟု အမိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူသည့် အဆုံး၌ ရွာသွန်းနေသော မိုးကြီး သည် ချက်ချင်းပင် ရပ်စဲသွားလေ သည်။

ထိုသို့ မိုးရပ်စဲသွားသောအခါ မင်းကြီးသည် ရတနာ ဝန်းတောင်းကို ထိပ်မှာရွက်ပြီး “စပ်သိမ်းသော ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ရှိခိုးပူဇော်ထိုက်သော ဘုရားတစ်ဆူတည်ထားရန်အတွက် သင့်မြတ်လျော် က’မည်နေရာတွင် ငါ၏ ရတနာပန်းတောင်းသည် သားဆင်းကီန်ဝစ်ပါယ်တော်မူပါစေသတည်း”ဟု ထပ်မံ အမိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဓာတ်တော် မွေတော်နှင့် ရတနာမျိုးစုံတို့ ထည့်ထားသည့် ရတနာပန်း တောင်းသည် မင်းကြီး၏လက်တော်မှ ကောင်းကင်ယံသို့ ဟင်္သာသဏ္ဍာန်ဖြင့်ပျံကြွ၍ မူလသီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထားသည့် ဘုရားစေတီရှိရာတောင် ကုန်းကိုလက်ယာ ရစ် သုံးပတ်လှည့်ပြီးမှ ဘုရားစေတီတော်ရှိသောနေရာသို့ ညင်သာစွာ ဆင်းသက်တော်မူခဲ့သည်။

ထိုအခါမင်းကြီးက ရတနာပန်းတောင်းဆင်းသက် သည့်နေရာဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို မင်းချင်းများအား ရှင်းလင်းစေရာ ဉာဏ်တော်အမြင့် ကိုး မိုက်ရှိသော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ ရှေးဟောင်း ကောင်းမှုတော်စေတီမြတ်ကို အံ့ဩဝမ်းသာစွာဖူးတွေ့ ရ လေသည်။

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် မူလသီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော်စေတီငယ်ကို ငုံ့ပြီး ရွှေဆင်းတု တော်တစ်ဆူအပါအဝင် ရတနာမျိုးစုံ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ပြည့်

ဘုရားကုန်းပေါ်ရှိ မွေတော်ပရိယတ္တိဓာသင်တိုက်

စိန်၊ နဝရတ်၊ ပတ္တမြား၊ မျက်ရွဲနှင့် ဓာတ်တော်မွေတော်များကို ထပ်မံဥပဒေပြုပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့် ကိုးတောင်ရှိသောစေတီတော်မြတ်ကို ထပ်မံတည်ထားတော်မူခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းကြီးသည် ကောဇာသက္ကရာဇ် (၄၇၆) ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း (၄)ရက်နေ့မှ စတင်ပြီး စေတီတော်ကို ပြန်လည်တည်ထားခဲ့ရာ တော်သလင်းလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့တွင် ပြီးစီးအောင်မြင်တော်မူကာ ရေစက်သွန်းချအမျှပေးဝေတော်မူခဲ့သည်။

တစ်ယတည်ထား ဘိုးတော်ဘုရား

အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ စတုတ္ထသားတော် ပဒုံမင်း (ခေါ်) ဘိုးတော်ဘုရားသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်၌ အလွန်ထင်ရှားသည့် သာသနာ့အကျိုးတော်ဆောင် မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၇ ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ဘက်အစွန်အဖျားဖြစ်သော မိုးခြနယ်ကိုရောက်တော်မူပြီး “မိုးခြမွေတော်ဓာတ်စစ်ဘုရား”ကို ဖူးမြော်ပူဇော်ခဲ့သည်။

မင်းတရားကြီးသည် ဉာဏ်တော်အမြင့် ကိုးတောင်မျှသာရှိသော “မွေတော်ဓာတ်စစ်ဘုရား”ကို ဖူးမြော်ကြည့်ညှိပြီးနောက် ဤသို့ဆန္ဒတော်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဤစေတီကို သာမန်ပြုပြင်မွမ်းမံမည့်အစား ၎င်းကို ငို၍ ဉာဏ်တော်အမြင့် ၇၂ တောင်အထိ ငှါးငှါးစွင့်စွင့် ပြန်လည်တည်ထားပါက ဤပဒေါင်လူမျိုးစုတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာကြပြီး အသိအမြင်အယူအဆ တိုးတက်လာကာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် လူမျိုးဖြစ်လာနိုင်ပေသည်”ဟု ဆန္ဒတော်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပဒေါင်လူမျိုးစုများ စိတ်ဝင်စားမှုရှိလာစေရန်နှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပါဝင်တည်ဆောက်နိုင်ရန် မိုးခြနယ်ရှိ အုပ်ချုပ်သူပဒေါင်လူမျိုးစုအကြီးအကဲများနှင့် စေတီတော်ပြန်လည်တည်ထားရန် ရင်းရင်းနှီးနှီးတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ ၎င်းတို့အား ဆောင်ရွက်ကြရမည့် အခန်းကဏ္ဍကို တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် စေတီတော်ကို ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၇ ခုနှစ်၊ နယုန်လတွင် စတင်တည်ထားခဲ့ပြီး ထိုနှစ်

တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စေတီတော်၏ အရှေ့ဘက်မုခ်၌ အာရုံခံတန်ဆောင်းနှင့်စောင်းတန်းများကိုလည်း မြန်မာဗိသုကာပညာရှင်များ၏ လက်ရာဖြင့် တင့်တယ်ခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၇ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်(တနင်္လာ)နေ့ တွင်မင်းကြီးသည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများနှင့်အတူ ကောင်းမှုတော်အစုစုတို့အတွက် ရေစက်သွန်းချအမျှ ပေးဝေခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တပို့တွဲလပြည့်နေ့ကို မွေတော်ဓာတ်စစ်စေတီတော်ကြီး၏ ဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲတော်နေ့အဖြစ် ယခုကာလတိုင်အောင် နှစ်စဉ်စည်းကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ကြမြဲဖြစ်သည်။

ပုံသဏ္ဍာန်ထူးခြား စေတီဘုရား

ထိုမွေတော်ဓာတ်စစ်ဘုရားစေတီတော်၏ ပုံသဏ္ဍာန်တော်ထူးခြားချက်မှာ အခြားဘုရား စေတီများနှင့်မတူသည်ကို ကြည့်ညှိဖွယ်ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။ ခေါင်းလောင်းတော်မှစ၍ အထက်ငှက်ပျောဖူး (ခေါ်) ခရေစေ့အထိ ရှည်မျောမျောတည်ထားခဲ့သည်။ အဆင့်အရစ်များပြီး ရှည်လျားသော ဖောင်းရစ်တော်များကို ပေါ်လွင်အောင် ဦးစားဖေးတည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖောင်းရစ်တော်များသည် ကြေးဝါခွေများရစ်ပတ်ထားသော ပဒေါင်အမျိုးသမီးတို့၏ လည်ပင်းအနေအထားနှင့် အလွန်သဏ္ဍာန်တူသည်။ အမြင့်ပေ ၂၀ ခန့်ရှိသည့် ဖောင်းရစ်တော် ၁၉ ရစ်၏ အထက်ဆုံးအရစ်၏ အချင်းနှင့် အောက်ဆုံးအရစ်၏ အချင်းမှာ နှစ်ပေမျှသာ ကွာခြားကြသည်။ ထိုသို့ စေတီတော်၏အရွယ်ပမာဏနှင့် လိုက်ဖက်အောင် အချိုးအဆစ်ကျကျဖြင့် တင့်တယ်သပ္ပာယ်စွာ တည်ထားသော ကုန်းဘောင်ခေတ်လက်ရာဖြစ်၍ ကြည့်ညှိဦးညွှတ်ဖွယ်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။

၎င်းအပြင် စေတီတော်၏ လုံးပတ်တော်မှာ မဖွံ့ဖြိုးလှသော်လည်း ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာမူ ၇၂ တောင် ၁၀၈ ပေ ရှည်လျားမြင့်မားသည်။ စေတီတော်၏ အောက်ခြေအရပ်လေးမျက်နှာရှိ မုခ်လေးမုခ်တွင် ထိုင်တော်မူရှင်ဖွားတော်တစ်ဆူစီ ကိန်းဝပ်ပယ်တော်မူလျက်ရှိသည်။

စေတီတော်၏ ပစ္စယံပေါ်၌ ပင်မစေတီတော်ကြီးကို ဝန်းရံထားသည့် အရံစေတီ ၁၂ ဆူနှင့် အောက်ဖိနပ်ခုံ လေးထောင့်ပေါ်၌ အရံစေတီတော် လေးဆူတို့ကို တည်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်အရံစေတီငယ်များဝန်းရံထားသော “မွေတော်ဓါတ်စစ်စေတီတော်ကြီး”မှာ ကြယ်တာများ ဝန်းရံသည့်ငွေလမင်းကြီးပမာ အလွန်တင့်တယ်သပ္ပာယ် တော်မူလှ၍ အံ့မကုန်ဖူးမဝ ထူးခြားလှပေသည်။

ထို့အပြင် စေတီတော်အသီးသီးတို့၏ ရွှေထီးတော် များမှာများသောအားဖြင့် ဘုံကိုးဆင့်သာ ရှိသော်လည်း မွေတော်ဓါတ်စစ်စေတီတော်၏ ရွှေထီးတော်မှာ ဘုံ ၃၅ ဆင့်ရှိပြီး အမြင့် ၁၃ ပေ ၂ လက်မရှိခြင်း၊ ရွှေထီးတော်၏ အောက်ခြေထိပ်ငွေအဝန်းမှာ ၂၀ ပေ ၄ လက်မရှိခြင်း၊ ဆည်းလည်းခွေ ၅ ခွေ၊ ၅ ဆင့်တို့၌ ဆည်းလည်းအလုံးရေ ၂၁၀ ပါရှိခြင်း စသည့်ထူးခြားမှုတို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အလွန်ဖူးမြင်ရခဲသော ရွှေထီးတော်ဖြစ်ပေသည်။

ဆက်လက်ပြုပြင်ကောင်းမှုရှင်များ

ဘိုးတော်ဘုရားတည်ထားခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ကုန်းဘောင်ခေတ်ကုန်ဆုံးသည်အထိ နယ်ရှင်စော်ဘွား များ၊ ပြို့စားနယ်စားများနှင့် ဒေသခံကုသိုလ်ရှင်သူကြွယ် များတို့က အရန်စေတီတော်များ၊ ဧရပ်တန်ဆောင်းများ နှင့် အရံတံတိုင်းများကို အသီးသီးဆက်လက်တည်ဆောက် လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

ကိုလိုနီခေတ်ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၄ ခုနှစ်တွင် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် စေတီတော်၏ထီးတော်မှာ ပြိုကျ ပျက်စီးပြီး မြေခခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော် ဦးမေဓာဝီအရှင်သူမြတ်မှဦးစီးပြီး ဒကာ၊ ဒကာမ အများတို့၏ စုပေါင်းလှူဒါန်းမှုဖြင့် ရှေးမှုနှင့် ပုံစံတူသော ရွှေထီးတော်အသစ်ကိုထပ်မံသွန်းလုပ်ကာ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၂၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပြန်လည်တင်လှူခဲ့ကြသည်။

လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူဒါန်း

လွတ်လပ်ရေးရသည့် ၁၃၀၉ ခုနှစ်တွင် ကျောင်း ထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးကုဏ္ဍလအရှင်သူမြတ်မှ ဦးဆောင် ပြီး မိုးမြေရှိ ဒါယကာဒါယိကာမများတို့ပေါင်းစု လှူဒါန်းမှုဖြင့်

စေတီတော်အား လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော် နိုင်ပြီး ၁၃၁၉-၂၀ ခုနှစ်တွင် စိန်ဖူးတော်အသစ်နှင့် ငှက် မြတ်နားတော်အသစ်တို့ကို လဲလှယ်ကာ ကပ်လှူပူဇော် နိုင်ခဲ့သည်။

၁၃၂၅ခုနှစ်တွင် မိုးမြတ်ကန်နယ်သူကြီး(ဟိန်)ဖြစ်သူ ပဒေါင်အမျိုးသား ဦးဟိန်စာမှ ဦးဆောင်ပြီး ရပ်ကွက် ပေါင်းစုံမှ လူမျိုးပေါင်းစုံပါဝင်သော မိုးမြေမွေတော်ဓါတ်စစ် ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့ကို စတင်ဖွဲ့စည်းပြီးနောက် သုံးနှစ်တစ် ကြိမ် ပြန်လည်ရွေးချယ်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၃၂၈ ခုနှစ်တွင်တစ်ကြိမ်၊ ၁၃၄၆ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်စေတီတော်အား လုံးတော်ပြည့်ရွှေ သင်္ကန်းထပ်မံကပ်လှူ ပူဇော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့အစိုးရမှာ “မိုးမြေ တော်ဓါတ်စစ်ဘုရားကို ထင်ရှားကျော်ကြားသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်ဘုရား”အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး ဂေါပ ကအဖွဲ့အား အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပေသည်။

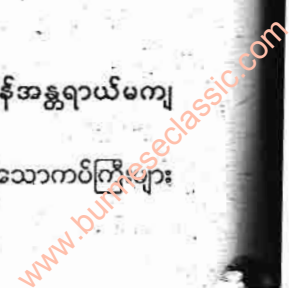
ထူးခြားဆုံးဖွယ် အသွယ်သွယ်

၁။ စေတီတော်ကို သာသနာစောင့်နတ်များ ရွှေ သင်္ကန်းကပ်လှူထားခြင်း

စေတီတော်၏ ငှက်ပျောဖူးတစ်နေရာတွင် သာသ နာစောင့်နတ်များမှ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူထားသည်ဟု အဆို ရှိပါသည်။ ၎င်းနေရာသည် ရာဟုထောင့် အရပ်မျက်နှာ ဘက်၌ရှိပြီး ငရိယာအားဖြင့် ကိုးလက်မ ပတ်လည်ခန့် ကျယ်သည်။ စေတီတော်အား ရွှေသင်္ကန်းအကြိမ်ကြိမ် ကပ်လှူခဲ့ရာတွင် အချိန်ကာလကြာမြင့်လာသောအခါ ရွှေပိန်းများ ကွာကျပျက်စီး၍ အရောင်များ ပျက်သွားမြဲဖြစ် သော်လည်း နတ်များရွှေချထားသည်ဟု ဆိုသည့်နေရာ တွင် မည်သည့်အခါမျှ ရွှေရောင် မမှေးမှိန်သွားခြင်းမရှိဘဲ မူလအတိုင်း ရွှေရောင်တောက်ပနေသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

၂။ ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း ဘေးရန်အန္တရာယ်မကျ ရောက်နိုင်ခြင်း

ခေတ်အဆက်ဆက်၌ မည်သို့သောကပ်ကြီးများ

ဆိုက်ရောက်စေကာမူ ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ဘေးရန် အန္တရာယ်မကျရောက်နိုင်ဟု ရှေးလူကြီးသူမတို့ ယုံကြည်ကြသည့်အတိုင်း ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားဖွယ်ရာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်း ရှေးလူကြီးများသည် ဘုရားကြီး၏ ပရိဝုဏ်အတွင်း ဝင်ရောက်ခိုလှုံနားနေတတ်ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း အင်္ဂလိပ်မဟာမိတ်တပ်နှင့်ဂျပန်စစ်တပ်တို့က ဘုရားကုန်းပေါ်တွင် တစ်လှည့်စီ တပ်စွဲခဲ့ကြဖူးသည်။ မဟာမိတ်တပ်စွဲထားသောအချိန်တွင် ဂျပန်လေတပ်ကလည်းကောင်း၊ ဂျပန်တပ်စွဲထားသော အချိန်တွင် မဟာမိတ်လေတပ်ကလည်းကောင်း အပြန်အလှန် အကြိမ်ကြိမ်မိုးကြတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော်လည်း ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ဗုံးဆန်၊ ကျည်ဆန်များ ကျရောက်ပေါက်ကွဲခြင်းများ လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။ ပရိဝုဏ်အနီးအနား၌ ကပ်၍ကျရောက်လာသော ဗုံးဆန်များရှိသော်လည်း ပေါက်ကွဲမှုအလျဉ်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်းသာ ရှိနေသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ကြရသည်။

၃။ စေတီပေါ်မှ ထူးဆန်းသည့် ဆည်းလည်းသံကြားရခြင်း

မိုးမြဲတွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်လာနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးရှိပါက စေတီတော်ပေါ်မှ တစ်လုံးတည်းသော ဆည်းလည်း(ခေါင်းလောင်း)သည် ထူးခြားအောင်မြင်သောအသံဖြင့် တချွင်ချွင်မြည်လာတတ်သည်။

နေ့ညမဟူ ယင်းကဲ့သို့ လေမတိုက်ဘဲ တစ်လုံးတည်းပေါ်လွင်စွာ အသံမြည်လာပါက မိုးမြဲနှင့်အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ဟု ရှေးလူကြီးများက မှတ်သားထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်ပျက်ကာလများဖြစ်သော ဂျပန်ခေတ်နှင့် လွတ်လပ်ရေးရစေ ပြည်တွင်းစစ်ကာလများ၌ မိုးမြဲဘုရားကုန်းပေါ်တွင် စခန်းချကြသောတပ်များသည် အဆိုပါ ဆည်းလည်းသံကို နားစွင့်ကြပြီး ရန်သူများ၏ လှုပ်ရှားဝင်ထွက်မှုကို သိရှိကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ကြကြောင်းသိရသည်။

(ထိုသို့ထူးခြားသည့် အသံမြည်လာတတ်သော ဆည်းလည်းသည် မလှုပ်မရှားဘဲ မြည်ခြင်းဖြစ်၍ များ

စွာသော ဆည်းလည်းများအနက် မည်သည့်အလုံးဖြစ်သည်ကို မသိနိုင်ကြပေ။)

၄။ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်၍နိမိတ်ပြခြင်း

ရှေးယခင်က ဘုရားရောင်ခြည်တော်လွှတ်လျှင် လွှတ်သည့်အရပ်မျက်နှာရှိ ပြည်ရွာများ မငြိမ်မသက်ရှိပြီး အန္တရာယ်ကျရောက်တတ်ကြောင်း လူကြီးများအဆိုရှိကြသည်။ ယခင်ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလနှင့် လွတ်လပ်ရေးရခါစ ပြည်တွင်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည့်ကာလများတွင် ဘုရားရောင်ခြည်တော်လွှတ်တတ်ပြီး ရောင်ခြည်တော်လွှတ်သည့် အရပ်မျက်နှာမှ ရန်သူများဝင်လာ၍ တိုက်ခိုက်လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်းများ ခံကြရကြောင်း သိရသည်။

၅။ လောကီသိပ္ပံ အစွမ်းပြခြင်း

မိုးမြဲမွေတော်ဓာတ်စစ်ဘုရားသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်၌ နောက်ဆုံးတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ဘုရားဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ စေတီ၏လေးမုခ်၊ လေးတန်ရှိ ဘုရားရုပ်ပွားတော်များသည် လက်ဖျားတော်အောက်၌ ဆင်ရုပ်ခံထားသည့် ဘိသက္ကဂုရု(ပါ)ဘေသဇ္ဇဂုရု ဘုရားအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုဘုရားရုပ်ပွားတော်များ၏ ရှေ့မှောက်တွင် လောကီသိပ္ပံနည်းဖြစ်သော အင်းအိုင်ခလဲ့၊ လက်ဖွဲ့မန္တန်များ၊ ဆေးဝါးများနှင့် သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးတို့ကို နည်းစနစ်မှန်ကန်စွာ စီရင်ပါက အစွမ်းထက်လှကြောင်း သိရသည်။

၆။ ကိုးနဝင်းကြေဖြစ်ခြင်း

မွေတော်ဓာတ်စစ်စေတီတော်၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်ကို သိရှိမွေသောကမင်းကြီးက ကိုးမိုက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးက ကိုးတောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘိုးတော်ဘုရားက ဂျ တောင် (၁၀၈)ပေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုးနဝင်းဓာတ်ဖြင့် အသီးသီးတည်ထားပူဇော်ခဲ့ကြ၍ အလွန်ထူးခြားသော စေတီတော်ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓပူဇော် ထူးသိပ္ပံတော်

ရှေးယခင်က ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကို နှစ်စဉ်တင်တို့

လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့မှစပြီး ၁၀ ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး ၁၃၂၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှစပြီး ယခုထိတိုင် အောင် နှစ်စဉ်တပို့တွဲလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့မှ လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့အထိ ၅ ရက်မျှသာ ကျင်းပပြုလုပ်ကြသည်။

ထိုသို့ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပပြုလုပ်ကြရာတွင် ဇာတ် ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများပါဝင်၍ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးပရိသတ်များဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးကာ စည်းကား သိုက်မြိုက်လှသည်။ ဘုရားပွဲတော်၏ တပို့တွဲလပြည့်နေ့၌ ဘုရားကြီးအား ကပ်လှူပူဇော်ရန်အတွက် ပန်း၊ ဓမ္မချမ်း၊ ဆီမီး၊ သစ်သီးဝလံများ၊ ဆွမ်းတော်နှင့်ဆွမ်းဆန်စိမ်း စသည်များကို တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ကတည်းက ပွဲတော်ကွင်းတွင်ရှိသည့် ဆွမ်းတော်ရုံများသို့ ကြိုတင် ပို့ဆောင်ထားကြသည်။

ထို့နောက် တပို့တွဲလပြည့်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက် သည့် ၅ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အကြီးအကဲများတို့ ဦးဆောင်ပြီး သဒ္ဓါကြည် လင်ပါရမီရှင်အသီးသီးတို့က ဆီမီး၊ ဓမ္မချမ်း၊ ပန်း၊ သစ်သီးဝလံ၊ ဆွမ်းတော်နှင့် ဆွမ်းဆန်စိမ်းစသည့် လှူဖွယ် ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို မြတ်ဘုရားစေတီအား ကပ်လှူပူဇော် ကြသည်။ ထိုသို့ကပ်လှူပူဇော်ရာတွင် ပွဲခင်းအတွင်းရှိ ဆွမ်း တော်ရုံမှ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ရှိ မွေတော်ဝါတ်စစ် ဘုရားစေတီတော်သို့ စနစ်တကျ တန်းစီကာသယ်ဆောင် ကြပြီး ဆွမ်းတော်များကပ်လှူပူဇော်ကြသည့်မြင်ကွင်းမှာ ကြည်နူးဝမ်းသာစရာ ကောင်းလှကြောင်းသိရှိရသည်။

ထိုသို့ ဆွမ်းတော်များကပ်လှူပြီးသည်နှင့် ဘုရား အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်အတွင်း၌ အလှူရှင်များက ဆရာတော်သံဃာတော်များထံတွင် ငါးပါးသီလ အတူတကွ ခံယူဆောက်တည်ကြပြီး လှူဒါန်းမှုအစုစုတို့အတွက် ရေစက်သွန်းချအမျှပေးဝေကြသည်။

အဆိုပါ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီ အချိန်တွင် မိုးမြဲမြဲပေါ်နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိဣဏ္ဍာန်း များမှ သံဃာတော်များအားလုံးကိုပင့်ပြီး ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလှူကြသည်။ ဤသို့ အလှူရှင်အသီးသီးတို့က ပွဲလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် တန်းစီကာ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာ ဆွမ်း ဆန်စိမ်းလောင်းလှူကြသည့်မြင်ကွင်းမှာ ဝမ်းမြောက်နမော

သာစေဆိုစရာ ကောင်းလှကြောင်း သိရှိရသည်။

သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ပေးလှူလှိုလှိုင်

မိုးမြဲမွေတော် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဦးစီးပဓာန နာယက ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တပညာသာမိ အရှင်သူမြတ်နှင့် စာချ ဓမ္မကထိကဘဒ္ဒန္တကေလာသ အရှင်သူမြတ်တို့၏ ဩဝါဒကိုခံယူကြသော နာယကဦးကျော်စံနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ ဂေါပကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်လာနှင့်အဖွဲ့ဝင်များတို့က ယခုအခါ မွေတော်ဝါတ်စစ်ဘုရားကြီး၏ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး ရေးလုပ်ငန်းများကို အားကြီးမာန်တက်ကြီးစား ဆောင် ရွက်လျက်ရှိကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ပေးလှူလို ပါက ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ဖယ်ခုံမြို့နယ်၊ မိုးမြဲမြို့၊ မွေတော်ဝါတ်စစ်ဘုရားကြီးဂေါပကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင် လာ ဖုံး-၀၉၂၅၁၁၅၂၆၃၃' သို့ ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင် ကြောင်းသိရှိရသည်။

ဖူးမြော်ကြည်ညို ကုသိုလ်ယူစို့

ကမ္ဘောဇဌာနေ မိုးမြဲမြေသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် ရောက်ရှိလာပါက လာဘ်ပေးရန်ကာ တောင်းဆုအဖြာဖြာ နှင့်ပြည့်ဝစေပြီး အံ့မကုန်ဖူးမဝ တန်ခိုးတော်ကြီးမားလှသည့် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် “မွေတော်ဝါတ်စစ် စေတီတော် မြတ်”သို့ သွားရောက်ကြည်ညိုဖူးမြော်ပူဇော်ရင်း ပုတီး စိပ်အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အခါခါစီးဖျန်း အားထုတ်နိုင်ကြပါကြောင်း နိဗ္ဗာန်အကျိုးပျော်၍ တိုက် တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရပါသည်။

နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု။

မင်းသုခ

၀၉ ၄၂၀၂၇၃၈၈၄

အနီး

- (၁) ဦးကျော်စံ(ဂေါပကအဖွဲ့)ရေးသားပူဇော်သည့် မိုးမြဲ မွေတော်ဝါတ်စစ်ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်။
- (၂) မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက်ဖူးမြော်ကြည်ညိုခဲ့သည့် မှတ်တမ်း။

ဟိုင်းကြီးမြို့ သံကြိုးလမ်းရွာ၌

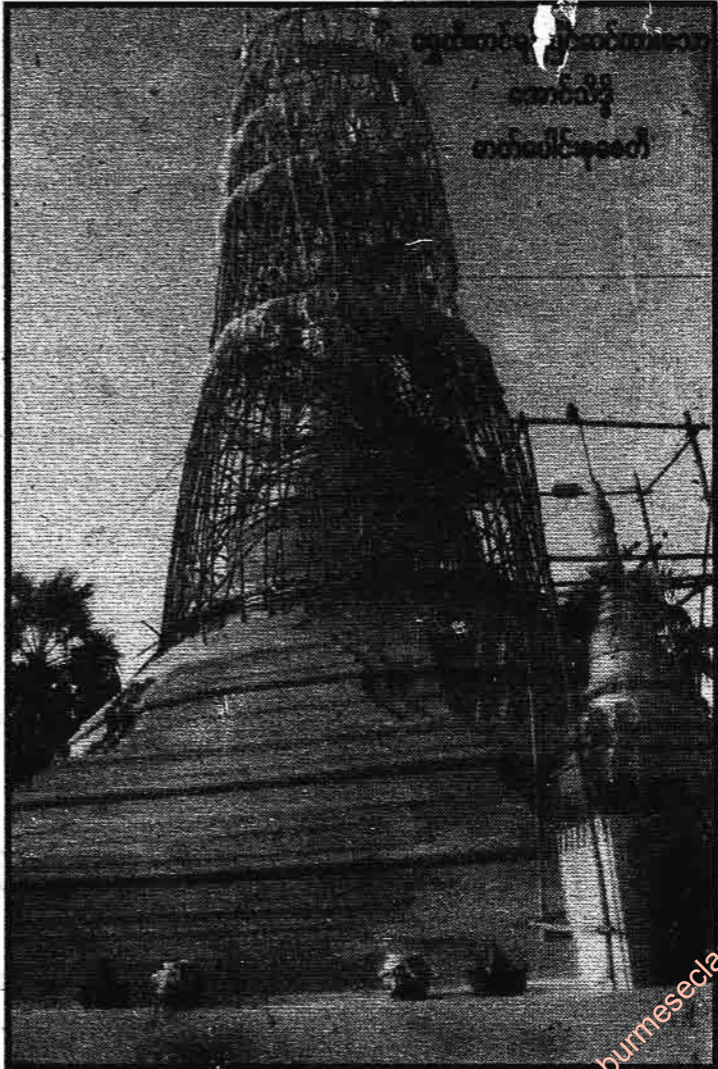
အောင်မြင်စွာ တည်ထားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော

အောင်သိဒ္ဓိစေတီပေါင်းစု စေတီတော်

ကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ)

ပုသိမ်-ဟိုင်းကြီး-မော်တင်သွား ကားလမ်း၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ ဟိုင်းကြီးမြို့နယ်ခွဲဖြစ်သော ကျောက်ချောင်းအုပ်စု၊ သံကြိုးလမ်းကျေးရွာရှိ ဇေယျသိဒ္ဓိတောင်ကုန်းဆီမှ နိဗ္ဗာန်အကျိုးပျော်ကိုးနိုးဆော်သံများ၊ မေတ္တာမျှဝေတေးသံများသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင် အသတစ်ဝိုက်ကို ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ နေ့ရက်က ၁၃၇၆ ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁၃ ရက် နံနက်ပိုင်းအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က ဗတတ်စာတောင်ဟုခေါ်သော ထန်းပင်အတော်များများ ပေါက်နေသည့် ထိုတောင်ကုန်းကို ၁၃၇၅ ခုနှစ်တွင် ဇေယျသိဒ္ဓိတောင်ကုန်းဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုတောင်နှင့် ဆပ်စ်စ်သော အဝန်းအဝိုင်းလယ်ခြေ ၁၂ ဧကကျော်ကို ပိုင်ရှင် ဦးမောင်ဆင်အေး၊ ကွယ်လွန်သူ (ဒေါ်မာထွေး)တို့က ပုသိမ်မြို့ မင်္ဂလာအောင်ခြေ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနိန္ဒိယသို့ သာသနာ့နယ်မြေအဖြစ် ပေးလှူခဲ့ရာမှ အောင်သိဒ္ဓိစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်ရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူငယ်ခေါင်းဆောင် ကိုကံရှင် ဦးဆောင်သော အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်အဖွဲ့များက အားမာန်အပြည့်နှင့် သီဆိုတီးမှုတ် ကခုန်နေကြရုံမျှမက ပုသိမ်မြို့ မင်္ဂလာအောင်မြေ

ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်မှ ဦးဆောင်၍ ပန္နက်ဟင်၊ ရွှေအုတ်၊ ငွေအုတ်၊ ပတ္တမြားအုတ်တို့ဖြင့် မြေပန်ပန္နက်ချခဲ့ကြပြီး ကျေးရွာအသီးသီးရှိ လုပ်အားဒါနကုသိုလ်ဝင်ကြသူများက အားဖြည့်ကူညီခဲ့ကြသည်။

ကိုးမြို့ရှင် ကျောင်းဆောင်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် ပန္နက်တင်အခမ်းအနားပွဲလာ ညွှပ်ပရိသတ်များကို ရပ်မိရပ်ဖများဖြစ်ကြသော ဦးအောင်သန်းညွန့်၊ ဦးခင်မောင်ကြီး၊ ဦးမျိုးလွင်၊ ပုသိမ်မြို့မှ ဦးမင်းလွင်၊ ဒေါ်စန်းမြင့်(မောနင်းစတားစတိုး) မိသားစုတို့က အာဟာရဒါနလှူဒါန်းကျွေးမွေးညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည်။ သံကြိုးလမ်းရွာကျောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိယေရာမကျောင်းတိုက် ဆရာတော်အရှင်ဉာနိယမှလည်း ရပ်သူရပ်သားများ၏ လိုအပ်ချက်များကို ရှုဒေါင့်စုံမှ အားဖြည့်ကူညီပံ့ပိုးလျက် စေတီတည်ဆောက်ရေးကို အားတက်သရော ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါ၏။

အမှန်ဆိုလျှင် စေတီတည်ရန် ဒေသခံတို့နှင့် ပုသိမ်မြို့ပေါ်ရှိ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများထံ အလှူခံကာ အဆင့်ဆင့်တည်ဆောက်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့သော်လည်း ဟိုင်းကြီးကျွန်းဆီ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့သော ဘုရားဒကာ အလှူရှင်ကြီးက တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ်ရှိ ထိုစေတီကို အပြီးအစီး ထာဝန်ယူတည်ဆောက်ခွင့်ပြုရန် ဆရာတော်ထံ လျှောက်ထားတောင်းဆိုခဲ့ပေသည်။ နေရာ

အနေအထားအရ စေတီတော်တည်ရန် လိုက်ဖက်ညီလှသော အဝိုင်းအဝန်းလေးဖြစ်နေခြင်း၊ ကားလမ်းနှင့်ကပ်လျက် တောင်ကုန်းတွင် တည်ထားလျှင် အားလုံးမြင်တွေ့ဖူးမြော်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြတ်သွားမိခဲ့ရင်း သဒ္ဓါတရားတိုးပွားကာ လှူဒါန်းရန်ဆန္ဒဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် နာယကဆရာတော်၊ အလှူဒါယကာနှင့် စေတီတည် ဆောက်မည့်ပညာရှင်တို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြပြီး အမြင့် ၂၇ တောင် ရွှေတီဂုံပုံတူ အောင်သိဒ္ဓိဓာတ်ပေါင်းစုံ စေတီတည်ရန် အုတ်မြစ်စီမံလွှာအခမ်းအနားကို ၁၁-၄-၂၀၁၄ ရက်နေ့က ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။

စေတီ တည်ဆောက်ဆဲကာလက တံခွန်တိုင်စိုက်ရန် မြေကြီးတူးဖော်ခဲ့ရာတွင် ဒက္ခိဏသာခါ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ပွင့်တော်မူခဲ့သည်။ ဂေါပကလူကြီး ဦးအောက်ဆိုက်ကြီး တောင်ပေါ်တွင် 'ညအိပ်နေစဉ် ကောင်းသော နိမိတ်၊ အိပ်မက်များ မြင်မက်ခဲ့ရပြီး ဘိုးတော်ပွင့်၊ ဘိုးတော်ဖြူ၊ သိုက်နန်းရှင်များကပါ လာရောက်စောင့်ရှောက်နေကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။ စေတီတော်နှင့် လိုအပ်ချက်ရှိခဲ့၍ ရေတွင်းတူးဖော်ခဲ့စဉ်တွင်လည်း ထူးဆန်းလှသော သြဇာသီးသဏ္ဍာန် အဖြူရောင် ကျောက်အမြူတေတစ်လုံးကို ရခဲ့ကြသည်။ ဖြူဖွေးလှပြီး သြဇာသီးအရွယ်၊ သြဇာသီးပုံ ကျောက်အမြူတေလေးသည် ကျန်းမာရေးအတွက် လိုသလိုသုံးစွဲနိုင်ကြောင်း သံကြိုးလမ်းရွာရှိ အဘိုးဘိုးတော်မောင်ဖြူက နိမိတ်အိပ်မက်အရ ရှင်းလင်းခဲ့ရာ ဗိုက်အောင်သူ၊ မျက်စိနာသူ၊ မီးပွားနိုင်သူပိန်းမများ ရေစိမ်သောက်ခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းကြပေသည်။

အောင်သိဒ္ဓိ ဆုတောင်းပြည့်စေတီတည်ရန် မြေပန္နက်တင်ခဲ့ပြီး နေ့ရက်တစ်ရက်ကလည်း ရွာသားဦးတင်ဝင်း ဦးဆောင်သော လူငယ်လေးများအဖွဲ့ ရာသီပေါ်မှိုနတ်ရန် တောင်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ တောတောင်တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး မှိုရှာပြန်ခဲ့ကြပြီး ပတတ်စာတောင် (ယခု ဇေယျ သိဒ္ဓိတောင်)ထိပ်အောက် စေတီတည်ထားရန် နေရာသတ်မှတ်ထားပြီး မြေပြင်ကျယ်တွင် တစ်ပိုင်း

ဌာပနာတိုက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်း

အဖြူ တစ်ပိုင်းအညိုရင့်ရောင်ရှိ ဂန္ထီရေခွံပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထိုပွင့်ကြီးကို ရိုရိုသေသေ ယူဆောင်ခဲ့ကြ၍ သံကြိုးလမ်းကျေးရွာကျောင်းတိုက် ဓမ္မဝိယေရာမကျောင်း ဆရာတော်ထံ အပ်နှံထားခဲ့ကြပါ၏။ ဆရာတော်မှ ...

“အင်မတန်မှ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ မြေပေါ်က ထွက် လာတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းပဲဖြစ်တယ်။ ဒါက စေတီ တည်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးကာလမှာမှ ပွင့်ပေါက်လာတဲ့ ဂန္ထီရ ခွံပွင့်လို့ နာမည်ပေးရမယ်” ဟု မိန့်ပြောခဲ့သည်။ ပြီးနောက် မင်္ဂလာအောင်မြေဆရာတော်ထံ ဆက်ကပ်ခဲ့ပြီး စေတီ

ဌာပနာတိုက်ထဲ ထည့်သွင်းပူဇော်ရန် သဘောတူညီမှု ရခဲ့ ပေသည်။

ဆက်လက်၍ အောင်သိဒ္ဓိစေတီတည်ခဲ့ကြကာ အကြမ်းထည်ပြီးစီးချိန် ကာလတစ်ခုတွင် အလယ်ပစ္စည်း ဖောင်းရစ်များ ဆေးကြောသန့်စင်နေခိုက် ရွာသူမိန်း ကလေးတချို့က စေတီအထွတ်များပေါ် တက်နေသည့် လုပ်အားပေးရွာသားများကို ရေပန်းများ လက်ဆင့်ကမ်း ပေးနေစဉ် အထက်ပိုင်းမှ ကိုသန်းအေးဆိုသူက အလန် တကြား ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီမှာဟေ့ ... ဖောင်းရစ်ကိုးလုံးမှာ ပထမနဲ့ ဒုတိယဖောင်းရစ် လိုင်းကြားမှာ ခိုးလုံးလောက်ရှိတဲ့ ခရု လေးတစ်ကောင် ကပ်နေတယ်။ သူ့က ကျောက်သား ပကတိနဲ့ ကျောက်ခရုလေးပဲ။ ချော့ဒွတ်နေတာပဲ။ ခွာ လိုက်ရမလား။”

ထိုသူက ခွာလိုက်ရမလားဟု နှုတ်မှပြောဆိုသော် လည်း လက်တွေ့တွင် သာမန်လက်နှင့် ခွာထုတ်ယူ၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့်ပင် ဂေါပကလူကြီးများထံမှ ခွင့်တောင်းခဲ့ရာ -

“ဖြည်းဖြည်းချင်း ခွာယူပါကွာ။ စေတီအချောကိုင် ထားတဲ့ ဖောင်းရစ်တွေ မကျိုးမမဲ့အောင် သန်လျက်နဲ့ဖြစ် ဖြစ် ခွာယူလိုက်ပါလား” ဟု ဆိုလာသည်။

သို့နှင့်ပင် ပန်းရန်ဆရာတော် သန်လျက်နှင့် ကိုသန်း အေးက ရိုက်ခွာထုတ်ယူခဲ့ရသည်။

ဘုရားဒကာ ဦးအောင်သိန်း
ဌာပနာပိတ်သွင်းမည့်
ဆံတော်လေးဆူကို
ဆရာတော်ထံ
ဆက်ကပ်နေစဉ်

အလှူရှင် ဦးကျော်လေး

ထိုကျောက်ခရုလေးကလည်း အထူးတဆန်းဖြစ်ရပ်များကို သယ်ဆောင်ယူလာခဲ့ပါသည်။ ဆီးပူညောင်းကျ၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းလျှောလို့နာများက ခရုငယ်ကို ရေစိမ်သောက်ခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းကြရသည်။ မျက်စိနာသူများက ရေစိမ်၍ မျက်စဉ်းခတ်ခြင်းဖြင့် သက်သာမှုရကြသည်။ ရွာသားတစ်ဦး တောကင်းကြီးအကိုက်ခံရ၍ ခြေထောက်ရောင်ရမ်းနေခဲ့ရာ ခရုငယ်ကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ်တွင် ရေနှင့် သွေးလိမ်းရုံမျှနှင့် ရောဂါချက်ချင်း ပျောက်တင်းရပေသည်။

ထိုသို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များနှင့် အောင်သိဒ္ဓိဓာတ်ပေါင်းစု စေတီတော်သည် ရွှေဆေးရောင်တော်ဖွင့်ပြီး သည်အထိ တစ်နှစ်ကျော်ကာလတွင် ပြီးစီးခဲ့ရသည်။

လှိုင်သာယာ (၁)ရပ်ကွက်နေ 'စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေ ဦးအောင်စိုးက ၁၀.၄.၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင် ကိုယ်တိုင် ဖိတ်စာပေးခဲ့၍ အောင်သိဒ္ဓိဓာတ်ပေါင်းစုစေတီ ရွှေထီးတော် တင်ပွဲ ဖိတ်စာရခဲ့သည်။ စေတီထီးတင်အလှူပွဲကို ရန်ကုန် မြို့မှ အဖွဲ့လိုက် ကားနှင့်သွားရောက်ကြမည်ဖြစ်ရာ စာရေးသူအား ခုံနေရာတစ်နေရာပေးထားပြီးဖြစ်ကြောင်း လိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်ပါပေးရန် ဖိတ်မန္တက ပြုခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မော်တင်စွန်းဒေသဘက် မရောက်ခဲ့ဖူးသောမိမိ ထိုခရီးစဉ်တွင် လိုက်ပါရန်အကြောင်း တိုက်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဧပြီ ၃၀ ရက်ည ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း (၃၀) ရပ်ကွက်၊ ရောဝဏ်သစ်စက်အနီးမှ ထွက်ခွာမည့် အဝေးပြေးခရီးသွား ကားကြီးနှင့် စာင်ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ထိုခရီးစဉ်တွင် ရွှေပြည်သာမှ မိမိနှင့် ကိုအောင်ညွန့်တို့သည် မကအောင်ဟေမီအနန္တသိဒ္ဓိရှင် ထီးတင်အဖွဲ့သားများနှင့် အတူ လိုက်ပါခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ည ၈ နာရီ စထွက်ခဲ့သော အဝေးပြေးကားကြီး 8J/2538 က မော်တင်စွန်းနှင့် ဟိုင်းကြီးလမ်းခွဲသို့ နံနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဟိုင်းကြီးလမ်းအကြောင်းကို ရွေးချယ်မောင်းခဲ့ကာ ခဏအတွင်းမှာပင် အောင်သိဒ္ဓိစေတီအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါ၏။

အလှူတော်မင်္ဂလာ အစီအစဉ်က နှစ်ရက်ကျင်းပပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ ပထမနေ့ရက် ၁၀.၅.၂၀၁၅ သောကြာနေ့နံနက်တွင် ဌာပနာပိတ်ပူဇော်ပွဲကို ကျင်းပမည်ဟု သိရှိ ရသည်။ ၂.၅.၂၀၁၅ ကဆုန်လပြည့်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ အချိန်အခါတွင် ထီးတင်ပွဲမင်္ဂလာကို ကျင်းပမည်ဖြစ်ပါသည်။ မေလ ၁ ရက် နံနက် ၇.၃၀ နာရီတွင် ဌာပနာပိတ်ပွဲအခမ်းအနားကို သီးသန့်တည်ဆောက်ထားသော ယာမီမဏ္ဍပ်၌ စတင်ကျင်းပခဲ့ရာ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီး .ကညင်ချောင်းကျောင်းသစ် ပဓာနနာယက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တကုမာရထံမှ ငါးပါးသီလခံယူဆောက်တည်ခြင်း၊ အလှူရှင် ဦးအောင်သိန်း၊ ဒေါ်စိန်စိန်မြင့်၊ ဟိုင်းကြီးမြို့ပမ္မာဝတီရေတပ်ဌာနချုပ် ဌာနချုပ်မှူးနှင့် အရာခံဝန်ထမ်း

ဦးအောင်စိုး၊ အဆိုတော် ဆိုတေး နှင့် ဦးဌေးဘက်ကျော်

မိသားစုများ၊ အလှူရှင်များက ဌာပနာသွင်းပူဇော်ကြမည့် မြတ်ဗုဒ္ဓဆံတော်လေးဆူ၊ သရီရတော်တော်များ၊ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များ၊ ရတနာရွှေငွေပစ္စည်းများကို သံဃာတော် များထံ ဆက်ကပ်ကြခြင်း၊ စေတီတော်အား လက်ျာရစ် သုံးကြိမ်လှည့်လည်ပူဇော်ခဲ့ကြ၍ မဟာအောင်ဗောဓိ အနန္တ သိဒ္ဓိရှင်ထီးတင်အဖွဲ့၏ ပွဲပြီးဆောင်ရွက်မှုများဖြင့် အထက် ဌာပနာတိုက်ကို ပိတ်သွင်းခဲ့ကြပါသည်။ ဌာပနာပိတ်သွင်း ခြင်း အောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရတနာရွှေမိုး၊ ငွေမိုးများရွာ သွန်းဖြိုးပေးခဲ့ပြီး အောင်မြင်မှုအထိမ်းအမှတ် မီးရှူးမီးပန်းများ ဖောက်လွှတ်ခဲ့ကြပေသည်။ ပြီးနောက် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ ကြွရောက်လာသည့် ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား နေ့လယ်စာနှင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံပေးခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ညနေဘက်တွင်မူ အလှူမင်္ဂလာဧည့်ခံမဏ္ဍပ် မှ မိမိတို့ထီးတင်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အဆိုကျော်များကို ညနေ စာနှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့ပြီး ကျိုက်လတ်မြို့ ဆိုင်းဆရာ မျိုးကိုကို၊ မဟာအောင်ဗောဓိသိဒ္ဓိရှင် ထီးတင်အဖွဲ့မှ ရှမ်းရိုး ရာစားသိုင်းအက၊ သိုင်းစွမ်းရည်ပြသခြင်း၊ ရုပ်ကြီးစင်ပညာ ရှင်၏ အကပဒေသာတို့နှင့် ရွာခံပရိသတ်ကို ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ ကြသည်။ ဆက်လက်၍ ဂီတမှူးရဲလေးအဖွဲ့မှ တီးခတ် ၍ အဆိုတော် ဆိုတေး၊ ကောင်းဆက်နိုင်နှင့် ဟင်္သာတ ထွန်းရင်လေးတို့ကလည်း သီချင်းများနှင့် သီဆိုဖျော်ဖြေ မှုပြုခဲ့ပါသည်။

မေလ ၂ ရက်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ထီးတင်ပွဲအခမ်းအနားကို ဆက်လက်ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပင့်သယံ ၄၅ ပါး၊ ဖိတ်ကြားထားသူ အလှူရှင်များနှင့် ရွာသူရွာသားများ စုံလင်စွာရောက်ရှိချိန် နံနက် ၈ နာရီတွင် အခမ်းအနားကို စတင်ကျင်းပခဲ့ရာ သက်တော်ရှည် ကညင် ချောင်းကျောင်းသစ် ဆရာတော်ကြီးထံမှ ငါးပါးသီလ ခံယူ ဆောက်တည်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးနောက် အလှူရှင်များက တင် လှူပူဇော်မည့် ရွှေထီးတော်များကို ဆရာတော်၊ သံဃာ တော်များထံ ဆက်ကပ်ခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ ဧရာဝတီ တိုင်းဒေသကြီး သံဃာနာယက ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော် မဟာ ဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တနန္ဒိယမှ သာဓုအနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီး ဒေဝါစင်း၊ ရာဇာဝင်း၊ မြိရံလျက် ရွှေထီးတော်အဆင့်ဆင့်ကို စေတီလက်ျာရစ် သုံးကြိမ်လှည့် လည်ပူဇော်ခဲ့ပြီး မဟာအောင်ဗောဓိ အနန္တသိဒ္ဓိရှင် ထီးတင်

ကသိုလ်တော်အဖွဲ့က ရွှေထီးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်နှင့် စိန်ဖူးတော်တို့ကို တစ်ဆင့်ချင်း ရထားပျံနှင့် တင်လှူပေး ခဲ့ပြီး အလှူရှင်ဦးအောင်သိန်းနှင့် ဒေါ်စိန်စိန်မြင့်တို့၏ သားအကြီး ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မင်္ဂလာအောင်မြေဆရာ တော်တို့က ရတနာရွှေမိုးငွေမိုးများ ရွာသွန်းဖြိုးပေးခဲ့ကြ ပေသည်။

ပင်မစေတီ ရွှေထီးတော်တင်လှူအပြီး အရံစေတီ ရှစ်ဆူကိုပါ ထီးတင်ပေးခဲ့ကြကာ သံဃာတော်များသို့ နေ့ ဆွမ်းဆက်ကပ်ခြင်း၊ ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းကို နတ်သုခာ ထမင်းနှင့် ရေခဲမုန့်များ ကျွေးမွေးဧည့်ခံခဲ့သည်။ နေ့လယ် ၁၂:၃၀ နာရီတွင် မင်္ဂလာအောင်မြေကျောင်းတိုက် ဆရာ တော်ဦးဆောင်သော သံဃာတော်အပါး ၃၀ ကျော်က ဗုဒ္ဓဘိသေက ဘုရားအနေကဇာတင်ခြင်းကို ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့သည်ကို ဧတူ ရှိသ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မဟာမင်္ဂဇူရံသီ ဆံတော်ရှင်မြတ် မော်တင်စွန်းစေတီနှင့် မဝေးလှသော ဒေသတစ်ခုဖြစ်သည့် ဟိုင်းကြီးတံတားအနီး ကျောက်ချောင်းအုပ်စု၊ သံကြိုးလမ်း ရွာထိပ် ဇေယျသိဒ္ဓိတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဆံတော်၊ တတ် တော်များ ပေါင်းစုဌာပနာထားခဲ့သည့် အောင်သိဒ္ဓိဓာတ် ပေါင်းစု ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ကြည် ညိုနိုင်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။

ထောင်ပေါင်း ၁၀၀ ရှိသော်လည်း စေတီတစ်ဆူ တည်ဖို့ မလွယ်ကူလှပါ။ ယခုအခါ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့် လမ်းနှင့်လည်း မဝေးလှသောဒေသ၌ ဦးဆောင်နာယက ဆရာတော် စေတီလှူဒါန်းသည့် ဘုရားဒကာတို့ သဒ္ဓါတူညီ သော စိတ်ထားမြတ်တို့နှင့် စုပေါင်းတည်ထားခဲ့ရာမှ တောင် ကုန်းနှင့်စေတီ ပန်ရသော ရွှေဟောင်ကြီးကို ထင်ရှားတွေ့ မြင်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤခရီးစဉ်အတွက် သွားလာရေးစီစဉ်ပေးသော လှိုင်သာယာမှ ကိုအောင်စိုး၊ ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော်နှင့် အနန္တသိဒ္ဓိရှင် ထီးတင်ကု သိုလ်တော်အဖွဲ့အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းပြု ဖော်ပြလိုက်ရပါ သည်။

ကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ)

ကိုးကား ။ ။ အောင်သိဒ္ဓိ ဆုတောင်း ပြည့်စေတီ တော် သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်(ပုသိမ်မင်းလွင်)

လရောင်ဆမ်းသည့် ပန်းကလေးများ

မင်္ဂလာ ပရဟိတလူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဂေဟာ

ကျွန်မနှင့် ဂီတမိတ်ဆွေဖြစ်သည့် အဆိုတော်ဇော်မင်းဟန်(ကိုဟုတ်စိန်) က မိဘမဲ့ ပရဟိတဂေဟာတစ်ခုသို့ သွားရောက်မည်ဖြစ်၍ လိုက်ပါရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ပါသည်။ ကိုဇော်မင်းဟန်မှာ သစ်လုပ်ငန်းဌာနမှ အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ရာ ယခင်သူလုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ရွှေပြည်သာ ဝါးတစ်ရာအရပ်ရှိ အခြေခံစက်မှုဇုန်နယ်မြေမှ အမှတ်(၃)၊ အမှတ်(၄)၊ အမှတ် (၆) သစ်စက်နှင့် TPS(ကုမ္ပဏီ)တို့မှ ဝန်ထမ်းများစုပေါင်း၍ တွဲတေးမြို့နယ်၊ ဘုရားကြီးကျေးရွာရှိ မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ သွားရောက်၍ ငွေနှင့် အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်များ လှူဒါန်းမည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်မမှာ ပရဟိတလုပ်ငန်းကို စိတ်ပါဝင်စားသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ကိုဇော်မင်းဟန်တို့အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၂၄-၅-၂၀၁၅ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်စောစောတွင် ရွှေပြည်သာ ဝါးတစ်ရာမှထွက်ကာ တွဲတေးမြို့နယ်ဆီသို့ ကားများဖြင့် ဦးတည်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင် လူ

ကမ္ဘာကျော် အင်းလေးဒေသမှာ ခရီးသွားရသည် မှာ လွတ်လပ်သည်။ လန်းဆန်းသည်။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ် သော လေနအေးကို တာဝကြီး ရှုရှိုက်ရပါသည်။ ရှုမငြီးဖွယ် ရာ သာယာလှပသော မြင်ကွင်းများက စိတ်ကို အလွန်ပင် ဆွဲဆောင်လှပါသည်။ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ခရမ်းသီး စသည့် သီးနှံများ စိုက်ပျိုးထားသည့် ရေမျောကျွန်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အင်းလေးရေကန်ကို ညစ်နွမ်းစေမည့် ဓာတ် ခြေထွာ အလွန်အကျွံသုံးစွဲခြင်းကိုတော့ သတိထား ဆင် ခြင်ကြရပါမည်။ အင်းလေးဒေသမှာ တောတောင်သစ်ပင် များသာမက ငှက်မျိုးစိတ်၊ ငါးမျိုးစိတ်များကိုလည်း ထိန်း သိမ်းကြဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။ အင်းလေးကန်သို့ ရေစီးဝင် နေသော ချောင်းများသည် နန်းမြေပို့ချမှုများနေသည်။ သစ်တောများ ပြုန်းတီးခြင်း၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲခြင်းတို့ ကြောင့် အင်းလေးဒေသမှာ မိုးရွာသွန်းမှု လျော့နည်းလာ သည်။ ဂေဟစနစ် ပျက်သုဉ်းလာသည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်က အင်းလေးကန်၌ ရေလုံးဝခန်းခြောက် ခြင်းဖြစ်ပြီးနောက် နှစ်စဉ် နွေရာသီရောက်ရှိလာပါက ကန်အတွင်း ရေလျော့ နည်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်။

စက်လှေသည် ကန်အတွင်း တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေ သည်။ ရှေ့တွင် ဖောင်တော်ဦး စေတီတော်မြတ်ကြီးအား အဝေးမှ ဖူးမြော်ခွင့်ရပါသည်။ မိုးကောင်းကင်တိမ်တွေက နေပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးထားကြသည်။ တိုင်းရင်းသား များနှင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များသည် အင်းလေးကန် အတွင်း စက်လှေများဖြင့် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေကြ သည်။ ရေပေါ်အိမ်သာစနစ် သုံးစွဲနေကြသေးသည့် ရေပေါ် အိမ်လေးများကို တွေ့ရသည်။ ရေပေါ်အိမ်သာစနစ်ကို တော့ ပြုပြင်နိုင်ဖို့ လိုအပ်နေပါသည်။

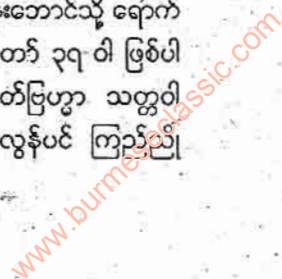
ကားလမ်းကို ဆက်သွယ်ထားသည့် မှော်ဘီတံတား ကို ကျော်လာခဲ့သည်။ ဘီလူးချောင်းကို ဖြတ်သန်းရသည်။ ဘေးဝဲယာတောင်တန်းများတွင်တော့ ရှေးဟောင်းဘုရား စေတီပုထိုးများကို ဖူးမြော်ကြရသည်။ ထို့နောက် အလွန် ကျယ်ပြောသော စကားအင်းကြီးကို ရောက်ကြသည်။ ထို စကားအင်းကြီးသည် ၂၀၀၂ ခုနှစ်ကတော့ ရေများအားလုံး ခန်းခြောက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ငါးနာရီခန့် ရေစုန်ဆင်း လာပြီးနောက် စကားအင်းကြီးအဆုံးတွင် ရေပတ်လည်ပိုင်း

နေသော လွယ်နွဲ့ဘုရားတောင်ရေဆိပ်ကို ရောက်ရှိကြပါ သည်။ ထိုမှဆက်၍ စုန်ဆင်းပါက ဖယ်ခုံအင်း၊ မိုးမြဲဆည် တို့သည်ကား ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းနှင့် ကယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းတို့၏ နယ်စပ်အစွန်ဒေသများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လောပိတရေအားလျှပ်စစ်နှင့် လျှင်ကော်မြို့ များသို့ ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဒေသသည် တစ်ချိန်က ပြည်တွင်းစစ်များ ဖြစ် ပွားခဲ့ကြ၍ နယ်မြေအေးချမ်းမှု မရှိခဲ့ကြပေ။ ဤတောင် ကုန်းများသည် အစိုးရနှင့် သူပုန်တို့ ပစ်ကြခတ်ကြ၊ တိုက် ခိုက်ကြသည့် နေရာများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ယခင်က ဤ ဒေသသည် ရပ်ရွာနယ်မြေ အေးချမ်းသာယာခြင်း မရှိခဲ့ကြ ပေ။ ဒေသအတွင်း ရွာပြောင်းရွာရွှေ့ကာလ၊ ပေါ်တာထမ်း ကြရခြင်း၊ ရွာကင်းစောင့်ကြရခြင်း၊ ဖြတ်လေးဖြတ်နှင့် ကြုံတွေ့နေကြရသော ကာလဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “သေချင်လျှင် စိန်မစားနဲ့ စကားကိုသွား” ဟု အဆိုရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးရယူပြီးနောက်မှာ တော့ ရပ်ရွာနယ်မြေ အလွန်အေးချမ်းသာယာနေပါသည်။

လွယ်နွဲ့တောင်သည် ခမောက်ပုံသဏ္ဍာန် ရှိပါ သည်။ တောင်ထိပ်တွင် ရွှေရောင်ဘုရားတစ်ဆူနှင့် ဧက ၃၀ ကျော် ကျယ်ဝန်းသော လွယ်နွဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်း ရှိပါသည်။ လွယ်နွဲ့ဘုရားတောင်ရေဆိပ် လူငယ်ပရဟိတ ကျောင်းသည် ယင်းဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်း တွင် တည်ထောင်ထားပါသည်။ ယင်းပရဟိတ ကျောင်း ပညာရေးကို ကည်ထောင်တော်မူခဲ့သော ဆရာတော်ကြီး မှာ ‘ဦးသုဝဏ္ဏ’ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ငယ်လောင်းမြို့နယ်၊ နောင် ပိးကျေးရွာအုပ်စု၊ အိမ်ထောင်စု ငါးစုသာရှိသော လင်ဖုံ ကျောက်ဆောင်ရွာငယ်တွင် ဖခမည်းတော် ဦးခဲ၊ မယ်တော် ဒေါ်ရွှီးဖွယ်တို့မှ ၁၃၂၀ ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၄ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၃၂၈ ခုနှစ် ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေဘောင်သို့ ရောက်ရှိ ပြီး ၁၃၃၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလတွင် ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက် ရှိခဲ့ပါသည်။ သက်တော် ၅၅ နှစ်၊ ဝါတော် ၃၄ ဝါ ဖြစ်ပါ သည်။ ဤဒေသခံများသာမက လူနတ်မြဟော သတ္တဝါ အပေါင်းသည် ဆရာတော်ကြီးကို အလွန်ပင် ကြည့်ညို

လေးစား ရိုသေကြပါသည်။ ပရဟိတကျောင်းတည်ထောင် ရသော ဆရာတော်ကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ -

(၁) တောင်ပေါ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော တိုင်း ရင်းသားများသည် ခေတ်ပညာတတ်မြောက်မှု နည်းသဖြင့် ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးမှုလည်း နောက်ကျခဲ့သည်။

(၂) အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နယ်မြေအေးချမ်းမှု မရှိသဖြင့် အချို့သောရွာများသည် မူလတန်းကျောင်းမရှိ၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကိုယ့်အားကိုးကိုးဖြင့် မူလတန်းကျောင်း ကြိုးစားဖွင့်နေကြရသည့် ရွာများလည်းရှိခဲ့သည်။

(၃) ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားနှင့် အမြော် အမြင်ရှိ ကျေးရွာလူကြီးများ မိမိတို့ရပ်ရွာ ပညာရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုရှိစေရန် ကလေးသူငယ်များကို အရပ်တစ်ပါးသို့ ပညာသင်အပ်နှံပေးလိုကြသော်လည်း မိဘများ စီးပွားရေး အဆင်မပြေကြသဖြင့် မထားနိုင်ကြ။ စီးပွားရေးအသင့် အတင့်အဆင်မပြေမှုရှိသူများလည်း သားသမီးများမှာ လမ်း ခရီးအန္တရာယ်များကြောင့် ပညာရေးမြှင့်တင်ရန် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး တွေ့နေကြရသည်။

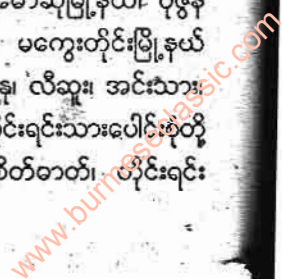
(၄) ပညာမတတ်ကြသဖြင့် လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံး ကြရသည်။ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားနှင့် အုပ်ချုပ်ခံ လူတန်း စားနှစ်ရပ်တွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ပညာအဆင့် အတန်းကွာဟမှု အနည်းငယ် မြင်တွေ့ခံစားရသည်။ လွတ် လပ်ရေးနှင့်အတူပါလာသော ပြည်တွင်းတော်လှန်ရေး သမားအချို့သည် လိုရာဆွဲမရသည့် ပြည်သူများကို ကြိုးနီ စနစ်ကျင့်သုံး၍ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိသည်။ အချို့သော နိုင်ငံတော်တပ်ဖွဲ့တို့ကလည်း အစွန်းရောက် တော်လှန်ရေးသမားကျင့်သုံးသည့် နည်းဗျူဟာဖြင့် စစ် အောင်နိုင်ရေးအတွက် ပြန်လည်ကျင့်သုံးသည့်အခါ ပညာ မတတ်သည့် တောနေလူတန်းစားများစွာ နှစ်နာကြရသည့် အတိတ်ကာလဖြစ်ရပ်သည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးများစွာ နှစ်နာခဲ့သည်။

ပညာမတတ်ကြသဖြင့် နှစ်နာခဲ့သော အဖြစ် အပျက်များကို နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲသိရန် မတင်ပြနိုင်ခဲ့ ပါ။ နိုင်ငံနှင့်အဝန်း တန်းတူသည့်ပညာ အသိဉာဏ်ရှိကြ လျှင် အချင်းချင်း နိုင်ထက်စီးနင်းမရှိကြဘဲ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ပြီး ညီအစ်ကိုမောင်နှမအရင်းပမာ ချစ်ခင်စွာ

နေထိုင်နိုင်ကြလိမ့်မည်လို့ ယုံကြည်စွာ အတွေးဝင်ခဲ့သည်။ လူတိုင်း ပညာတတ်စေလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလာခဲ့သည်။

(၅) ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံး အုံကြွမှုဖြစ်ပေါ် လာသောအခါ သူ့သူငါငါ ဒီမိုကရေစီ၊ သူ့သူငါငါ လူ့အခွင့် အရေးဟူ၍ ကြွေးကြော်ကြသည်မှာ မိမိလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ အဖိုးတန်သော ဒီမိုကရေစီနှင့် လူ့အခွင့်အရေး ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်သည့် အခါ မှန်ကန်သော အသိဉာဏ်၊ အတွေးအခေါ်နှင့် ခေတ် ပညာတတ်မြောက်မှုသည် အဓိကဦးစွာ တည်ဆောက်မှ စစ်မှန်သော ဒီမိုကရေစီနှင့် တန်ဖိုးရှိသော လူ့အခွင့်အရေး ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်လို့ မိမိယုံကြည်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး တိုးတက်ရန် အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင် များစွာပေါ်ထွန်းရန် လိုအပ်ပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လွယ်နွဲ့တောင် မူလ တန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်းကျောင်းနှင့် အထက်တန်း ကျောင်းများ ဖွင့်ရန်အတွက် ၁၉၈၀ ကျော်ကပင် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ အရေးသုံးပါးကို အရင်းခံ၍ ကြိုးစားတော်မူ ခဲ့ပါသည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် လွယ်နွဲ့တောင် အထက်တန်း ကျောင်းကြီးကို အဆင့်ဆင့်ကြိုးစားပြီး ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါ သည်။ ဤဒေသက မူလတန်းအောင်လျှင် အလယ်တန်းသို့ လည်းကောင်း၊ အလယ်တန်းအောင်လျှင် အထက်တန်းသို့ လည်းကောင်း ကျောင်းတက်ကြရန်မှာ စီးပွားရေးနှင့် လမ်း ပန်းဆက်သွယ်ရေး အလွန်ပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းခဲ့ကြပါ သည်။ ယခုအခါ လွယ်နွဲ့တောင် ပရဟိတကျောင်း၌ မှီခို စာသင်ကြားနေကြသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများမှာ ပအိုဝ်းကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသမှ ပင်လောင်မြို့နယ်၊ ဆီဆိုင်မြို့နယ်၊ ဟိုပုံးမြို့နယ်၊ ဓနုကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဒေသမှ ပင်းတယ်မြို့နယ်၊ ရွှင်မြို့နယ်နှင့် ညောင်ရွှေမြို့ နယ်၊ ဖယ်ခုံမြို့နယ်၊ နောင်တရားမြို့နယ်၊ ကျောက်တလုံး ကြီးမြို့နယ်၊ လွိုင်ကော်မြို့နယ်၊ တောင်ကြီးမြို့နယ်၊ လွိုင် လင်မြို့နယ်၊ ရပ်စောက်မြို့နယ်၊ ဒီမောဆိုမြို့နယ်၊ ပုဇွန် တောင်မြို့နယ်၊ ဘားအံမြို့နယ်နှင့် မကွေးတိုင်းမြို့နယ် စသည်တို့မှ ဖြစ်ကြသည်။ ပအိုဝ်း၊ ဓနု၊ လီဆူး၊ အင်းသား၊ တောင်ရိုး၊ ရှမ်း၊ ဗမာ စသည်ဖြင့် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံတို့ ဆုံစည်းကြပါသည်။ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်၊ ယိုင်းရင်း

သားတို့၏ ချစ်ခင်ယုံကြည်သော စိတ်ဓာတ်တို့ တိုးပွားစည်
ပင်ရာ နေရာဌာနကြီးပေတော့သည်။

ဆယ်တန်းကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို ကျွန်
တော် သင်္ချာသင်ကြားရတော့ တိုင်းရင်းသားတောင်ပေါ်က
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားလေးများသည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးပြ
ကြီးမှ ကျောင်းသားများနှင့်မခြား ဉာဏ်ရည်အလွန်ထက်ကြ
သည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ယင်းကျောင်းသားများ၏ နေ
ရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေးနှင့် ပညာသင်ကြားရေးကို ဆရာ
တော်ကြီးမှ တာဝန်ယူရသည်။ ယင်းတို့အတွက် စားစရိတ်
တစ်ရက်ကုန်ကျမှုပေါင်းမှာ သုံးသိန်းခွဲခန့်ဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်
အတွက် ကုန်ကျမှုစာရင်းမှာ သိန်း ၁၀၀၀ ခန့် ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာတော်သည် မိဘမဲ့ကလေးများ၊ အဖေမရှိ၍ အမေမရှိ
သော ကလေးများ၊ အမေရှိ၍ အဖေမရှိသော ကလေးများ၊
ဆင်းရဲသားကလေးများကို အခမဲ့(Free) နေထိုင်ခွင့်၊ စား
သောက်ခွင့်၊ ပညာသင်ယူခွင့်များပေးထားပေသည်။ တတ်
နိုင်သော မိဘများကိုတော့ လှူဒါန်းခွင့်ပေးထားသည်။

ဤကျောင်းတိုက်မှာ လာရောက်မှီခိုသူအားလုံး
သည် လူမျိုးခွဲခြားခြင်း၊ မျိုးနွယ်စုခွဲခြားခြင်း လုံးဝ မရှိကြပါ။
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးသည် ငါးပါးသီလ
မြဲကြပါသည်။ လှူဒါန်းကြသူများမှာ မြန်မာပြည်သူများသာ
မက အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ဂျပန်၊ တရုတ် စသည့်
နိုင်ငံခြားသားများပါ လှူဒါန်းနေကြပါသည်။ ယင်းတောင်၌
ရေသန့်စက်ရုံတစ်ခုကို အင်္ဂလန်က လှူဒါန်းထားသည်ကို
တွေ့ရပါသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး လှုပ်စစ်သည် ၂၄
နာရီလုံး မီးမပျက်ပါပေ။

ဆရာတော်ကြီး၏ ပညာရေးပရဟိတလုပ်ငန်းကြီး
တွင် အစိုးရ၊ ပအိုဝ်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့၊ ရပ်မိရပ်ပနှင့် အလှူ
ရှင်များက စွမ်းစွမ်းတံပံ ပံ့ပိုးခဲ့ကြသည်။ ပညာရေးညွှန်ကြား
နိုင်သူများအစိုးရ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးများ၊ ဆရာ/ဆရာမများ၊
မိဘများနှင့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးက
လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ ပညာရေးပရဟိတလုပ်ငန်းကြီး
အတွက် ပါရမီဖြည့်ပေးနိုင်ကြဖို့ အထူးလိုအပ်လှပါသည်။
ပညာရေးပရဟိတ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်
ကြဖို့ အထူးလိုအပ်လှပါသည်။

မငြိမ်းချမ်းသောနယ်မြေကို ငြိမ်းချမ်းစေခဲ့ကြသည်။

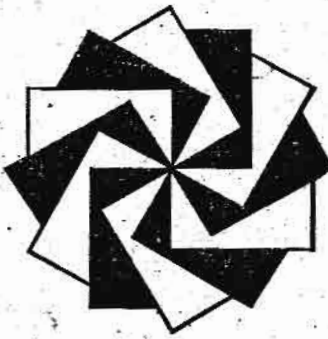
မဖွံ့ဖြိုးသောဒေသကို ဖွံ့ဖြိုးစေခဲ့ကြသည်။ ပညာမတတ်
သောဒေသကို ပညာတတ်စေခဲ့ကြသည်။ ခေတ်မခီသော
ဒေသကို ကမ္ဘာနှင့် ရင်ပေါင်တန်းရန် ကြိုးစားနေကြပေ
သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊
ဥပေက္ခာ၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး၏အောက်တွင် လူ၊ နတ်၊
ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ ငြိမ်းချမ်းနေကြသည်။

အပြန်တွင်တော့ စကားအင်၊ ဘီလူးချောင်း၊
အင်းလေးဒေသနှင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ညှို့မိုင်းသော တော
တောင်ရိပ်တွေက ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မြေပြန့်သို့
ရောက်ခဲ့သော်လည်း တောင်ပေါ်ဒေသနှင့် တောင်ပေါ်က
တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများနှင့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ
ကို မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ဆရာတော်ကြီးအားလက်ကိုင်ကောင်း၊ ပရ
ဟိတ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည့်လည်းကောင်း၊
တိုင်းရင်းသားများသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်၏အမြင်
အာရုံမှာ တရေးရေးမြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

အင်းလေးဒေသမိုးသည် တဖွဲဖွဲနှင့် မစဲအောင်ရွာ
သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်း
နားနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ အင်းလေးဒေသမှာ တော
တောင်သစ်ပင်တွေ စိမ်းလန်းပြီး မိုးတွေမှန်မှန်ရွာ၍ ရေတွေ
မခန်းခြောက်ဘဲ ရေတွေပြည့်ပြီး အစဉ်စိမ်းလန်းစေချင်လှပါ
သည်။ မြန်မာပြည်အနှံ့၊ ကမ္ဘာအနှံ့ စစ်မက်များကင်းရှင်း
၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာလှပစေချင်လှပါသည်။

သင်္ချာအောင်သင်း

၀၉ ၄၂၀၀၄၂၃၂၂

ပေါက္ခရာဝတီနလုံးသား

သိပ္ပံစိုးဝင်း(ပေါက္ခရာဝတီ)

နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ မွန်တို့ စံပျော်ရာနေရာ မွန်သုံး မျိုးရှိပါပေသည်။ သထုံမွန် 'တိ'၊ ဒဂုံမွန် 'ည'၊ ပုသိမ် မွန် 'စ' ဟု စကားနှင့်အညီ ဒဂုံမြို့ မွန်ညအနွယ် ဥက္ကလာပ မင်းကြီး စိုးစံတော်မူသည်။ သထုံမြို့တွင် မွန်တိအနွယ် ဘောဂသေတီဿမင်းကြီး၏ ဖခမည်းတော် တိဿရာဇာ မင်းကြီး အုပ်စိုးစဉ် ပုသိမ်မြို့ မွန်စအနွယ် သီဟနန္ဒာ မင်းကြီး စိုးစံခဲ့ပေသည်။ ဤအချိန်တွင် တောကြီးတန်း ကွမ်းဒေးဆိုသည့်ရွာနှင့် ပေါက္ခရာဝတီမြို့တို့ ရှိခဲ့သည်။ ပေါက္ခရာဝတီမြို့သား တဖုဿနှင့် ဘလိက ကုန်သည်ညီ နောင်တို့သည် မဖွဲ့မတိုင်းသို့ သွားရောက်ကုန်ရောင်းကြရာ မြတ်စွာဘုရားဆံတော်ကို ရရှိခဲ့ပေသည်။

ဆံတော်ဘုရားတည်ရှိရာ ကုန်းဘောင်တွင် ခမ်းနား စွာ တန်ဆောင်းဖြင့် ခေတ္တထားကာ အပူဇော်ခံ အထိမ်း အမှတ် ရွှေဆံတော်ဘုရားဟု ဘုရားဘွဲ့ဖြင့်တည်ခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက်တွင် ဥက္ကလာပမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကြွ

ရောက်ပူးမြော်ကာ ဆံတော်ကို သိဂုံတ္ထရကုန်းတွင် ဘုရား တည်၍ ဤစေတီတော် လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီ တော် ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ပုဂံနေပြည်တော်မှ ဘုရားများ ဆင်ကျောရာနေရာထူးကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့အပြင် ယခု မောင်းတီးဘုရား ကြခတ်ဝါးရံမင်းသမီးနန်းစံခဲ့ရာ မြို့တော် လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ နရပတိစည်သူမင်းလက်ထက်၊ ဓမ္မ ဝိလာသတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ရာဇဝိရာဇ် နတ်ရွာစံသော အခါ ဒလစားညီတော် ဗညားရန်သည် နောင်တော်ဗညား ဓမ္မရာဇာအား ပုန်ကန်ခြားနားခဲ့ပြီး ဒလစား ဗညားရန်သည် အင်းဝဘုရင် သီဟသူအား စစ်ကူးတောင်းရာ၊ အင်းဝ ဘုရင်မှ ကူညီသဖြင့် နှမတော်ရှင်စောပုကို အင်းဝဘုရင်ထံ ဆက်သခဲ့ပါသည်။ ဒလစားဗညားရန်သည် ဟံသာဝတီ ထီးနန်းကိုစိုးစံသော မင်းကြီးဖြစ်လာခဲ့ရုံမျှမက နှမတော် ရှင်စောပုသည်လည်း နောင်အခါ ဟံသာဝတီနေပြည်တော် တွင် စိုးစံခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသော ဘုရင်မဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

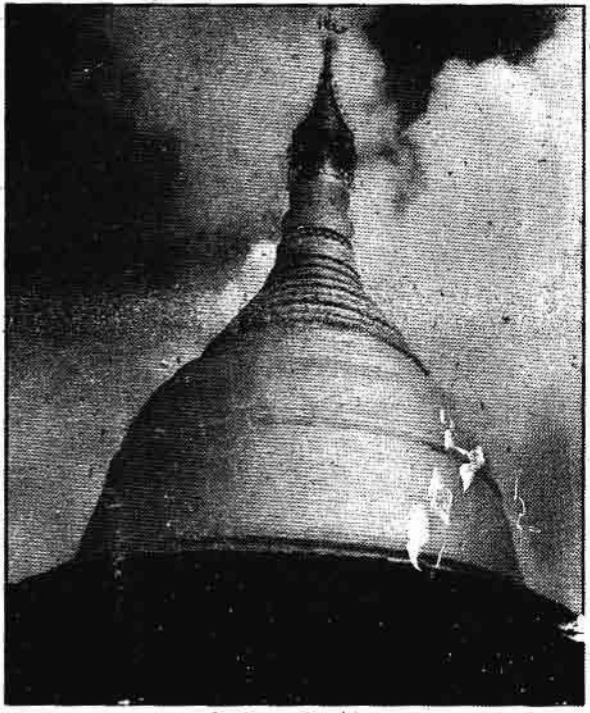

ပေါက္ခရာဝတီ
မြို့ဟောင်းဘုရား

ပေါက်ကွဲရတီမြို့ခေါ် တံတေးမြို့ ကွမ်းဒေးလို့ခေါ်တယ်။ မွန်
စကား မြန်မာလို တောင်ကုန်းရွာခေါ်တွင်ပြီး ကွမ်းဒေးကနေ
တွမ်တေးဖြစ်လာတယ်။ ကာလရွေ့လျားပြီး ယခုတော့
တွံတေးဖြစ်လာတာ တွေ့ရှိရပါသည်။

ကြာခတ်ဝါးရံမင်းသမီးသည် သန်လျင်ရာဇဝင်မှာ
လူသိများတဲ့ ရှင်မွေးနန်းရဲ့ မယ်တော်ဖြစ်ပေသည်။ အချစ်
နှင့်အိမ်ထောင်ရေး ကံဆိုးရှာသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့
သော ကြာခတ်ဝါးရံမင်းသမီးမှာ ဟိုရှေးတုန်းက ဒီတောကြီး
မှာ စစ်ရှုံးတဲ့ဘုရင်ကြီးရဲ့သားတော်ဟာ ပုန်းအောင်းနေရပြီး
မူလဇာတိရုပ်ပျောက်ကာ တောတွင်းသားအသွင်နဲ့ နေခဲ့ရ
ပေသည်။ သူ့အိမ်မှာမည်က မောင်ဒီဖြစ်ပေသည်။ ငယ်နေ
သထုံဘုရင်ကြီး ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာပျောက်အောင် မကုသ
နိုင်၍ ၎င်းဝေဒနာကို ပျောက်အောင်ကုသနိုင်သူကို သမီး
တော်နှင့်ပေးစားမည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန် တော
တွင်းသားလေး မောင်ဒီဟာ မြစ်ထဲက ငါးကျင်းတစ်ကောင်
ကိုဖမ်းမိ၍ အဲဒီငါးကိုကင်ပြီး ဘုရင်ကြီးကိုဆက်သတယ်။
ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းသွားသည်ကြောင့် ရွှေ
ယမင်းရုပ်လေးလိုလှပတဲ့ သုဝဏ္ဏဒေဝီနှင့် ငွေရတနာ
အမြောက်အမြား၊ ပညာရှိအမတ်၊ စစ်တပ်များ ၎င်းတော
မွင်းသို့ ပို့ဆောင်လိုက်ပြီး မောင်ဒီအား မင်းသမီးကရှာ
ဖွေတွေ့ရှိတဲ့အခါ ခမည်းတော်မှပေးစားသော မောင်ဒီအား
ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖို့ ပြောခဲ့ပေသည်။ တောတွင်းသား မောင်ဒီ
တော့ မင်းသမီးကို ဘယ်ယူရမလဲ။ မင်းသမီးလေးက
ယူပါလို့ပြောတော့ မောင်ဒီက ထွက်ပြေးတယ်။ ထွက်ပြေး
ရင်း မင်းသမီးလေးရဲ့လက်နှင့် လက်ချင်းထိခိုက်မိတယ်။
ထက်ချင်းထိမိတဲ့နေရာကို လက်ခိုက်ရွာဟူ၍ နောင်အခါ
အမည်တွင်ပြီး မင်းသမီးက ကြိုက်ပါလို့ပြောတော့ မောင်ဒီ
က ကြိုက်ဖူးလို့ပြောခဲ့တယ်။ ယခုတော့ အဲဒီနေရာမှာ
ကျွန်ုပ်ဖူး ကျိုက်ပါစေတီတော် ယခုတိုင်တည်ရှိခဲ့သည်။
မောင်ဒီအား ဘုရင်လုပ်စေချင်လို့ မင်းမြောက်တန်ဆာ
ငါးပါးကို ရွှေဖလားကြီးထဲတွင်ထည့်ပြီး ရှာဖွေရာ မောလွန်း
လို့ ရွှေဖလားကြီးကို ခေတ္တချထားရာနေရာအား ဖလားကြီး
ရွာ နောင် ဖလားကြီးရွာမှ ယခုတော့ ဘုရားကြီးရွာအဖြစ်
တည်ရှိနေပေသည်။

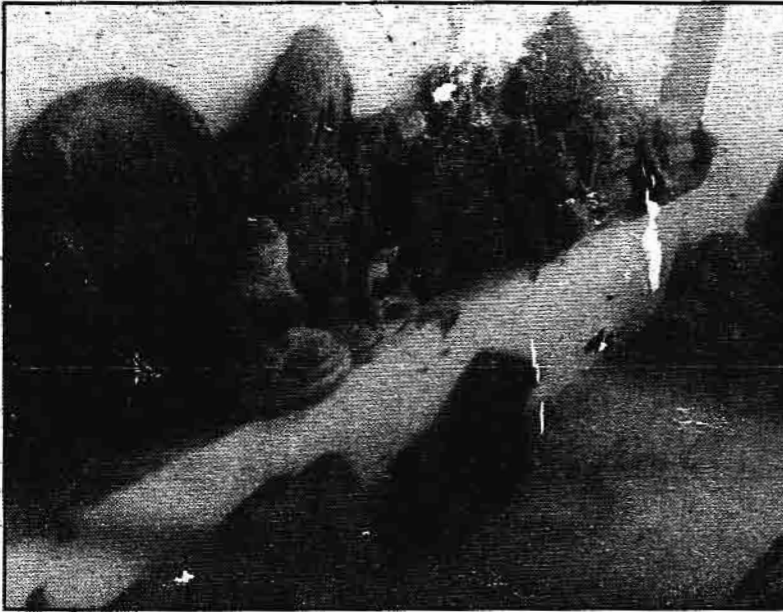
ဖမ်းမိတော့ မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးနဲ့ ခေါင်းမှာ
မောင်ဒီကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သတဲ့။ လူလစ်တဲ့အခါ ထွက်

မောင်တီးစေတီတော်ဘုရား
ကြာခတ်ဝါးရံမင်းသမီး နန်းစံခဲ့ရာ မြို့တော်

ပြေးတော့ ကမ်းပဲ့ကျသည့်နေရာအား ယခုအခါ ကမ်းပဲ့
ကျေးရွာဟု တည်ရှိပြီး ဘောင်တော်ကျွတ်ကျသည့် နေရာ
အား ဘောင်းတော်ကျွတ်ဟု တွင်လေသည်။ ကာလရှည်
ကြာလာသည့်အခါ မောင်းတော်ချုပ်ဖြစ်လာပြီး ကညင်
ပင်ကြီးရောက်သော် ကညင်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ပုန်းရာ
မောင်တော်နမတော်ကို သိမ်းပိုက်ပါလို့ပြောပြီး ဆင်းခဲ့ပါ
လို့ပြောတော့ မောင်ဒီက ဝိုက်ညှိလိုက်တော့ ကညင်ပင်ဝန်း
ရံထားသော စစ်သည်တော်တွေအား ကြောက်လန့်ပြီး
သစ်ပင်အဖျားကို တက်ပုန်းရာမှ လိမ့်ကျပြီး သေဆုံးသွားခဲ့
သည်။ အဲဒီနေရာမှာ မိန်းမဘုရားနှင့် ယောက်ျားဘုရား
ရယ်လို့ ကျိုက်ဖူး၊ ကျိုက်ပါ ဘုရားနှစ်ဆူအား ယခုတိုင်
တွေ့ရှိရပေသည်။

အဲဒီလို မိမိဖခင်မှ ပေးစားသော်လည်း မပေါင်း
လိုက်ရပေမယ့် ယောက်ျားသေတဲ့ အရပ်ဒေသမှာနေ
မယ်ဆိုပြီး အဲဒီနေရာကို မြို့ရိုးအဖြစ် ကြာခတ်ဝါးပင်ဘွေ
ခုနစ်ထပ်ကာရံထားပြီး ကြာခတ်ဝါးမြို့ အမည်တွင်လေ

မောင်တီးစေတီတော်မှ ရွှေဟောင်းဘုရားများ

သည်။ တစ်နေ့မှာ သန်လျင်ကျွန်းမှာ နန်းစံနေတဲ့ သီဟဒိပ
ဘောဂသေနမင်းကြီးပါ ကြာခတ်ဝါးရံမင်းသမီးသတင်းစကား
ကို ကြားသိရ၍ အလွန်လှပပြီး အလွန်ချမ်းသာတဲ့
အကြောင်းသိတာနဲ့ သိမ်းပိုက်ရန် မြို့တော်ကို ဝိုင်းရံထားခဲ့
သည်။ သို့သော်လည်း ကြာခတ်ဝါးရံတွေနဲ့ ခုနစ်ထပ်ကာရံ
ထားတဲ့မြို့အား ဘယ်လိုမှ မထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့ကြပေ။
အဲသည်အတွက်ကြောင့် မြို့စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်
များအား တိုင်တည်၍ ရွှေပေါက်ပေါက်၊ ငွေပေါက်ပေါက်
တွေလုပ်ပြီး မြို့စောင့်နတ်ကိုပူဇော်၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာအား
ရွှေငွေတွေကြတော့လေသည်။ အလွန်ထူထပ်တဲ့ ကြာခတ်
ဝါးတွေကို မြို့သူမြို့သားတွေက ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ ရွှေ
ငွေတွေကောက်ကြည့်သည့်အခါ ခြံစည်းရိုးပေါက်၍ ဘောဂ
သေနမင်းရဲ့တပ်တွေဟာ မြို့ထဲအား အလွယ်တကူ ဝင်
ရောက်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ မြို့ထဲရောက်သည့်အခါ
မြို့ထဲကိုဝင်နိုင်ပြီး မင်းသမီးကိုရှာသည့်အခါ ရှာမတွေ့ဘဲ
ဖြစ်နေပေသည်။ မင်းသမီးမှာ နန်းဦးကင်းဘုရားရှစ်ဆူရဲ့
ဥမင်ထဲမှာ သူ၏ရုပ်တုများနှင့်အတူ ဝင်ပုန်းနေပေသည်။
အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်ဟာက မင်းသမီး၊ ဘယ်
ဟာက ရုပ်တုလိုတောင် မခွဲခြားနိုင်ဘူးတဲ့။ အဲ့ဒီမှာတင်
ဘောဂသေနမင်းကြီးကို သူ့အိုလင်မယားက အကြံပေးတဲ့

အတိုင်း အရုပ်တွေအား အပ်နှံတိုးကြည့်
တော့မှ မင်းသမီးအစစ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပေ
သည်။

ဘောဂသေနမင်းကြီးဟာ တွေ့
တယ်ဆိုရင်ပဲ အလွန်ချောမောလှပတဲ့
အတွက်ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလို့
မိဖုရားကြီးအရာမြောက်ပြီး သန်လျင်မှာ
စံနေတော်မူလေသည်။ ပထမ တော
တွင်းသားလေးမောင်ဒီအား မပေါင်း
ဖက်ခဲ့ရသောကြောင့် သူသည် မချစ်
မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖက်ခဲ့ရ
ပါက ပဋိသန္ဓေကိုယ်ဝန်တည်ခဲ့သော်
ခန္ဓာအသက်ဆုံးရှုံးရပါစေဟု သစ္စာပြုခဲ့
လေသည်။ ပဋိသန္ဓေကိုယ်ဝန်လစေပေ
မယ့် မီးမဖွားနိုင်ဘဲ အနိစ္စရောက်၍
မီးသဂြိုဟ်ခဲ့ရာ ထူးဆန်းစွာ မီးမစွဲဘဲ

မလောင်ကျွမ်းဘူး ဖြစ်နေပေသည်။ မိဖုရားကြီးဝမ်းဗိုက်ကာ
ပေါက်ကွဲသွားပြီး ကလေးလေးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်ထွက်
ကျလာတော့သည်။ ကလေးထွက်လာတော့မှ အလောင်း
ကို မီးစွဲလောင်ကျွမ်းခဲ့တယ်။ ကလေးမှာ အသက်ရှင်တုန်း
အသက်ရှင်ရက်ရှိသောကြောင့် သင်္ချိုင်းမှာမွေးတဲ့ကလေးမို့
နန်းတော်ထဲပြန်မခေါ်ဘဲ တစ်ပင်တိုင်နန်းနဲ့ စောင့်ရှောက်
ထားခဲ့ကြသည်။ မွန်ဘာသာ မွန်နန်းလို့ နာမည်ပေးတယ်။
မွန်နန်းမှ မွေးနန်းဖြစ်လာတယ်။ ကာလရွေ့လျားသော် မွေး
နန်းက ရှင်မွေးနန်းဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။ ကွမ်းဒေးခေါ်
တွံတေး၊ တစ်ချိန်က ပေါက္ခရာဝတီမြို့ ကြာခတ်ဝါးရံမင်းသမီး
ပေါက္ခရာဝတီရဲ့ နှလုံးသားမှ သစ္စာမေတ္တာကြီးမားပုံနှင့်
တွံတေးမြို့သို့ ဘုရားဖူးလာသူများနှင့် တွံတေးသူ၊ တွံတေး
သားများအား ဤစာမူနှင့် သီစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် အတတ်
နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှာဖွေကာ ကျမ်းတို့ကို အားကိုးကာ ပေါက္ခရာ
ဝတီနှလုံးသားဟူ၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

သိပ္ပံစိုင်း(ပေါက္ခရာဝတီ)

ကျမ်းကိုး

ဦးကုလားရာဝင်၊ မှန်နန်းရာဝင်၊ စင်းချောင်းသီရိဌာ

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက်

နေ့မျိုးထွင်ခေါင်

၁။ အောက်တိုဘာလ (၂)၊ (၇)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် 'နန္ဒာတိထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ဝု၊ကျောင်း၊ဇရပ်တို့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ တံတားခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ သစ်ပင်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွခြင်း၊ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။

၂။ အောက်တိုဘာလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် 'ဘဒြာတိထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်းမင်္ဂလာပြုလုပ်ခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၃။ အောက်တိုဘာလ (၄)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် 'ဇယာတိထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၄။ အောက်တိုဘာလ (၅)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၇)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် 'ရိက္ခာတိထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်

ခြင်း၊ လှေကားထောင်ခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၅။ အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၆)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် 'ပုဏ္ဏာတိထီ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပဉ္စင်းခံခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၆။ အောက်တိုဘာလ (၃)၊ (၂၀) ရက်တို့သည် 'အဗြတ္တစုတ်'တွင် ကျရောက်လေရာ မည်သည့် အနေနှင့် အယုတ်၊ အခက်အခဲတို့နှင့် ကြုံတွေ့စေရကာမူ အောင်မြင်ပြီးမြောက်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၇။ အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် 'ရက်ရာဇာ'တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေးကိစ္စများ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာ့မြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိတ် အစရှိသော တီထိမြေခံများတွင် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွခြင်း အမှုများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါကြောင်း။

နေ့မျိုးထွင်ခေါင်

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက်

မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၅)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

တနင်္လာသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၆) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

အင်္ဂါသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ကြာသပတေးသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၂)၊

(၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၆)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

သောကြာသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၅)၊ (၂၆) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

စနေသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၃)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၇)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ရာဟုသားသမီးများအဖို့

အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

သည့်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက်

နွယ်သာကီအောင်

ဝါလကင်းလွတ်သည် သမယသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။
 စွတ်စိုထိုင်းဖိုင်းမှုများ လွင့်ပျောက်၍ ပွင့်လင်းသွေခြောက်သော အနေအထားသို့
 ရောက်ရှိလာပေးဦးတော့မည်။ ရာသီမသိ ဝန်းနှင့်ညိုဆိုသည် စကားအတိုင်း သီတင်းကျွတ်လ
 အခါသမယ၏ ရာသီပန်းဖြစ်သော ငါးမည်ကြာပေါင်းစုံတို့က ဟေမန္တဇီ ရှေ့တော်ပြေး မြောက်ပြန်
 လေအေးအေး၌ သင်းပျံ့မွှေးထုံသည် ရနံ့တို့ ခင်းဖြန့်ကြပေလိမ့်မည်။ အဆိုပါကာလများဝယ်
 လော်ကီလူ့ဘောင်အတွင်း မှီတင်းသက်ဆင်းနေထိုင်ကြသည့် လူသားအပေါင်းတို့မှာလည်း
 ယရာဝါသ၊ သမ္မာဒဟ၊ ကိစ္စများမြှောင်လှပေရာ ကိစ္စအလီလီ ဆောင်ရွက်ကြရာ၌ အောင်မြင်
 စေကြောင်း ရက်ကောင်းရက်မြတ်များအား ထုတ်နုတ်ညွှန်ပြရလျှင် . . .

- ၁။ နေအိမ်တိုက်တာဝယ်ဖို့ရာ
 အောက်တိုဘာလ (၃)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊
 (၂၆)၊ (၃၁) စသော ရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများ
 ဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၂။ ကား/ယာဉ်စုံစွာ ဝယ်ဖို့ရာ
 အောက်တိုဘာလ (၂၂)၊ (၂၃) စသောရက်များ
 သည် မော်တော်ကားနှင့်တကွ ယာဉ်အမျိုးမျိုးဝယ်ယူဖို့
 ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၃။ ရေသတ္တဝါဖမ်းဖို့ရာ
 အောက်တိုဘာလ (၆)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊ (၂၅)
 စသောရက်များသည် ရေနေသတ္တဝါများဖြစ်ကြသော
 ငါး၊ ပုစွန် အစရှိသည်တို့ကို ဖမ်းဆီးရန် အကောင်းဆုံး
 ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၄။ ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်းများ တူးဖော်ဖို့ရာ
 အောက်တိုဘာလ (၂)၊ (၆)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၆)၊

- (၂၉) စသောရက်များသည် ရွှေတွင်း၊ ကျောက်တွင်းများ
 တူးဖော်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၅။ အမည်ပေးရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရာ
 အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၁၅)၊
 (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် အမည်
 ပေးရန်၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်
 များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၆။ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျင်းပရာ
 အောက်တိုဘာလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊
 (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် လောကီမင်္ဂလာ
 ဖြစ်သည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် အကောင်းဆုံး
 ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၇။ ခရီးဝေးနီး ထွက်ဖို့ရာ
 အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊
 (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၉)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ရပ်ဝေး

ရပ်နီး ခရီးများထွက်ဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၁) (၃) (၄) (၆) (၈) (၁၀) (၁၆) (၂၀) (၂၂) (၂၃) (၂၈) (၂၉) စသောရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုလုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၆) (၁၂) (၁၃) (၁၆) (၂၀) (၂၇) (၂၉) စသောရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ ကျောင်း/အိမ် ဆောက်ဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၃) (၆) (၁၀) (၁၂) (၁၃) (၁၅) (၁၆) (၂၀) (၂၂) (၂၃) (၂၇) (၂၉) စသောရက်များသည် ကျောင်းများ၊ လူနေအိမ်အဆောက်အအုံများဆောက်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ ရှင်ပြုနားသ ကျင်းပဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၁) (၄) (၈) (၁၂) (၁၃) (၂၀) (၂၃) (၂၄) (၂၇) စသောရက်များသည် ရှင်ပြုခြင်း၊ နားသခြင်း စသော မင်္ဂလာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရာ၊ အိမ်သစ်တက်ရာ

အောက်တိုဘာလ (၃) (၄) (၁၀) (၁၂) (၁၅) (၁၆) (၂၀) (၂၇) (၂၉) စသောရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အိမ်သစ်တက်ခြင်း စသော ကိစ္စများ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ အရောင်းအဝယ် ပြုဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၁) (၃) (၄) (၆) (၈) (၁၀)

(၁၆) (၂၀) (၂၇) (၂၉) စသောရက်များသည် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြုလိုသည့် ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၁) (၃) (၄) (၈) (၁၀) (၁၆) (၂၀) (၂၃) (၂၈) (၂၉) စသောရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၁) (၃) (၆) (၈) (၁၀) (၁၂) (၁၅) (၂၀) (၂၂) (၂၃) (၂၄) (၂၈) (၂၉) စသောရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်များ တူးဖော်ဖို့ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၆။ အတတ်ပညာ သင်ဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၁) (၆) (၁၅) (၂၂) (၂၃) (၂၈) (၂၉) စသောရက်များသည် အတတ်ပညာများ သင်ယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၇။ အောင်ဘာလေထိ ထိုးဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၁) (၆) (၂၂) (၃၁) စသောရက်များသည် အောင်ဘာလေထိထိုးဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၈။ မင်္ဂလာအခါ ပေးဖို့ရာ

အောက်တိုဘာလ (၂) (၃) (၄) (၅) (၈) (၉) (၁၀) (၁၁) (၁၂) (၁၃) (၁၇) (၂၀) (၂၁) (၂၂) (၂၃) (၂၄) (၂၆) (၂၇) (၂၈) (၂၉) (၃၁) စသောရက်များသည် မင်္ဂလာအခါပေးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

■ နွယ်သာကီအောင်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည့်လမှာ

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက်

■ တောကကိုရင် ■

မိမိတို့ နိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာလည်း ဩဇာမြေဆီကြွယ်ဝသဖြင့် စိုက်ပျိုးသမျှ သီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စ၌ နည်းစနစ်မှန်ကန်ဖို့ လိုသလို၊ အခါကာလကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည့်အတွက် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေစိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလ အခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးရေးရာကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

၁။ အောက်တိုဘာလ (၆)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊ (၂၅) စသော ရက်များ၌ အပွင့်၊ အသီးအနှံ၊ အရွက်အပွင့်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း၊ နေရာပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၂။ အောက်တိုဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၇)၊ (၂၉) စသော ရက်များ၌ ၂၊ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုးရန်ခြင်း၊ အကိုင်းအခက်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၃။ အောက်တိုဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသော ရက်များ၌

လယ်မြေ၊ ယာမြေ၊ ဥယျာဉ်မြေတို့ကို ထွန်ယက်ခြင်း၊ အပင်တို့အား ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်ချိုနွယ်၊ အမှိုက်သရိုက်တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ အသီးအနှံတို့ကို ရိတ်သိမ်းခြင်း၊ ၂၊ အမြစ်တို့ကို ကူးဖော်ခြင်းတို့အား ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၄။ အောက်တိုဘာလ (၂)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၂၉) တာရောက်သောရက်များ၌ သီးနှံမျိုးစေ့တို့ကြိုရန် သင့်လျော်လှပါကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ပါသည်။

■ တောကကိုရင်

သည့်ပပွားအတွက် ကံဇာတာ

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

ရွှေထည်ပစ္စည်းများ၊ ဆေးဝါးလုပ်ငန်းများ၊ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်းအတွက် အကျိုးအမြတ်များ ခံစားရတတ်သည်။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေကောင်းမွန်နေပါလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ဘက်နှင့်ပတ်သက်၍ ငွေကြေးများ ဝင်လာတတ်သည်။ လုပ်ငန်းကြီးများ လုပ်ကိုင်ရတတ်သည်။ အချစ်ရေးကိစ္စ ပြေလည်မှုရှိမည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရပ်ဝေးသို့ ခရီးသွားရတတ်ပါသည်။ ထိုမှ မထင်မှတ်သော ငွေကြေးများ ရရှိလာလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် တောင်ပေါ်ဒေသသို့ သွားရောက်ရတတ်သည်။

အချစ်ရေးကိစ္စများတွင် ကြားလူ၏ နေ့စဉ်ယုတ်မှုကို ခံရတတ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပြိုင်ဘက်များ ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ သားသမီးများနှင့်ပတ်သက်၍လည်း စကားများခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်းများ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ခြေထောက်ဒဏ်ရာရတတ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင် အစာအဆိပ်သင့်မှုများ ဖြစ်တတ်၏။ လက်အောက်ငယ်သားများအဖို့ အထက်လူကြီးများနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ရတတ်၏။ ပျို့ရွယ်သူများ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတတ်၏။ ပစ္စည်းဟောင်း၊ ဥစ္စာဟောင်းများ ဝင်လာတတ်ပါသည်။ ရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရတတ်သည်။

ရွှေ၊ အိမ်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ ငွေကြေးများ ရရှိမည်။ အလုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်မှုရှိမည်။ သားသမီးများ မွေးစားရတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စများ အောင်မြင်မှုရှိမည်။ လူလိမ်လူကောက်များနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမည်။ သားသမီးများ၏ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးကောင်းမွန်ပါလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းများ ကြီးကဲသူ၏ မြှောက်စားခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းအတွက် အဆက်အသွယ်များ ရလာလိမ့်မည်။ သတ္တုပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်းတို့မှ အကျိုး

အမြတ်များ ခံစားရတတ်ပါသည်။

ဝန်ထမ်းများ အလုပ်နေရာ အပြောင်းအလဲရှိမည်။ သားသမီးများ၏ သိတတ်မှုကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှုရှိမည်။ အလှူဒါနလည်း ပြုရတတ်သည်။ အထက်လူကြီးများအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးရတတ်သည်။ အဝတ်အထည်ဝင်မည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်သစ်များ ရရှိတတ်သည်။ ကားကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စများအတွက် စကားပြောရဆိုရတတ်သည်။ အဆောက်အဦကိစ္စအတွက် ငွေရမည်။ အိမ်သုံးပစ္စည်းများ ဝင်လိမ့်မည်။ မျက်စိနာတတ်သည်။

ခွန်အားစိုက်ထုတ်ရသော လုပ်ငန်းများ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်။ ဝမ်းပျက်သောရောဂါနှင့် အစာမကြေသောရောဂါများ ရတတ်သည်။ ပျို့ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကံကောင်းနေမည်။ နှစ်ဖက်မိဘသဘောတူညီမှုနှင့် လက်ထပ်ရတတ်သည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ အပျော်အပါးလောင်းကစား ရောင်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဘဝ၌ တိုးတက်မှုများ ရရှိတတ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းများ၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုကို ရရှိမည်။ မိခင်၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုမည်။ စီးပွားရေးအလုပ်ကိစ္စများတွင် အမျိုးသမီးများကြောင့် စိတ်သောကရောက်ရတတ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများနေမည်။ မင်္ဂလာသတင်းစကား ကြားရတတ်ပါသည်။ ထိပေါက်တတ်သည်။ အမွေရတတ်သည်။ ကံကောင်းသော သတင်းစကားများလည်း ကြားရပါလိမ့်မည်။

ယတြာပြုလိုပါက - ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခြေသုတ်ဖဲ့တစ်ခု လှူဒါန်းလိုက်ပါ။

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

ကျွန်တော်နှင့် စာရေးဆရာကြီးများ

တက္ကသိုလ်သိင်္ဂီ

ကျွန်တော်သည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့မှစ၍ ဂျာနယ် တိုက်ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ အနားယူခဲ့၏။ အနားယူခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ဂျာနယ် တိုက်က တစ်ပတ်လျှင်တစ်ရက် အလုပ် ပေးထားသည်။ ယင်းအလုပ်ကို အိမ် မှာနေရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို ကြာသပတေးနေ့ မနက်ပိုင်းတွင် အိမ် သို့လာရောက်ပေးပို့ပြီး သောကြာနေ့ မနက်တွင် လာပြန်ယူသည်။ ယင်း အတွက် ဂျာနယ်တိုက်မှ ဉာဏ်ပူဇော် ခပေးသည်။ ဉာဏ်ပူဇော်ခ နည်း သည် များသည်က အကြောင်းမဟုတ်။ ဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော်လုပ်နေကျ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်၍ ကျေနပ်မိသည်။

ယခင်က ဂျာနယ်အလုပ်ဖြင့် လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေသော ကျွန် တော်သည် ယခုအခါ လွတ်လပ်မှုရှိ လာသည်။ ကြာသပတေးနေ့မှအပ ကျန်ရက်များတွင် ကျွန်တော်အားချိန် ရသဖြင့် အပြင်သို့ထွက်ဖြစ်သည်။ ငါး နှစ်လုံးလုံး ပြင်ပနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့သဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရေးတွင် အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ထိ ခိုက်ခဲ့၏။ ယခုမူ အချိန်များစွာရသဖြင့်

အရောက်အပေါက်မရှိသလောက် နည်း ခဲ့သော ဂျာနယ်တိုက်များသို့ အဆက် အသွယ် ပြန်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

အမြဲတမ်း ဖုန်းဖြင့်သာ ဆက် သွယ်ခဲ့ရသည့် အခြေအနေမှ လူကိုယ် တိုင်သွားရောက်နိုင်သဖြင့် ရင်းနှီး ခင်မင်မှု ပိုမိုရရှိလာသည်။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဘုန်းရောင် ဂျာနယ်တိုက်သို့ မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အချို့ဝန်ထမ်းများကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ မိမိကိုယ် တိုင် ပြန်လည်မိတ်ဆက်ယူရသည့် အဖြစ်။ ယခုဆိုလျှင် ဘုန်းရောင်ဂျာ နယ်နှင့် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတို့ကို တစ် နေရာတည်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။ တစ်ပတ်လျှင် တစ် ကြိမ် ကျွန်တော်ရောက်ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဦးမောင်မြင့် အေးနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ဖြစ်၍ ဆရာလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်း မများနှင့်လည်း သိကျွမ်းခင်ခင်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း မှ ဆရာဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)၊ ဆရာ နန္ဒာမိုးကြယ်နှင့် မချိုတို့ကို ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရသဖြင့် ကြည်နူးရပါ၏။ ထို့ အတူပင် ဘုန်းရောင်ဂျာနယ်မှ ဆရာ ဦးအောင်သူ(မဟာပထမံဆရာကြီး ဦးအောင်သူ)နှင့် ကျော်မြိုင်တို့ကို ရင်း

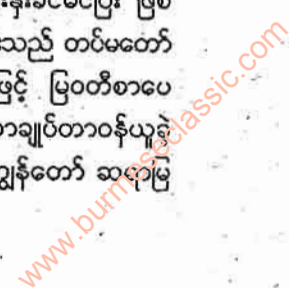
ရင်းနှီးနှီး တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။

ဆရာ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များပီပီ ကျွန် တော်အပေါ် ပျူငှာစွာဆက်ဆံကြ သည်။ ဖေးမကူညီကြသည်။ ပြော စရာ ဘာမျှမရှိ တာဝန်ကျေကြသည်။

နောက် ကျွန်တော်မရောက် သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ဆရာတက္က သိုလ်လှကြွယ်(အယ်ဒီတာချုပ်)နှင့် ဆရာပုသိမ်အောင်သန်းဦး (တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ)တို့ ဦးစီးသည့် Revenue (အခွန်ဂျာနယ်)သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

ကျွန်တော် တိုက်သို့ ရောက်ရှိ သွားသည့်နေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပင် လူစုံတွေ့ရ၏။ ဆရာတက္ကသိုလ် လှကြွယ်၊ ဆရာပုသိမ်အောင်သန်းဦး တို့အပြင် Revenue ဂျာနယ်၏ ပင် တိုင်စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသည့် ဆရာ မြသိန်း(ဗိုလ်မှူးမြသိန်း)၊ ဆရာသိပ္ပံ စိုးမြင့်နိုင်နှင့် ဆရာတက္ကသိုလ်မောင် မြင့်သိန်းတို့ကို ဝေ့တွေ့ရ၏။

ဆရာမြသိန်းက ကျွန်တော်နှင့် ရှေးမဆွကပင် ရင်းနှီးခင်မင်ပြီး ဖြစ် သည်။ ဆရာမြသိန်းသည် တပ်မတော် မှ ဗိုလ်မှူးအဆင့်ဖြင့် ပြုဝတ်စာပေ တိုက်၏ အယ်ဒီတာချုပ်တာဝန်ယူခဲ့ ၏။ ထိုစဉ်ကပင် ကျွန်တော် ဆရာမြ

သိန်းနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ပြီးဖြစ်သည်။ နောက် ဆရာ တပ်မတော်မှအငြိမ်း စားယူပြီးနောက် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဌာန သတင်းနှင့် စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတွင် အယ်ဒီတာချုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်သည်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်တထောင်နေ့စဉ် သတင်းစာမှာ လမ်းစဉ်ပါတီ အဘော် သတင်းစာအဖြစ် တစ်ပတ်လျှင်တစ် ကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ လမ်းစဉ်ပါတီပညာ ရေးဌာနကြီးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေသော ကျွန်တော်သည်လည်း ယင်း ပါတီအဘော်သတင်းစာ၏ ဝိုင်းတော် သားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် အယ် ဒီတာချုပ် ဆရာမြသိန်းနှင့် ကျွန်တော် ပိုမိုရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့၏။

တစ်ဖန် ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ နိုင်ငံစာရေးဆရာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ နှင့်အတူ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ သို့ လေ့လာရေးအဖွဲ့ သွားရောက်စဉ် က ဆရာမြသိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါခွင့်ရရှိကြပြန်သဖြင့် ထဲထဲဝင် ဝင် ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

ဆရာမြသိန်းသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်ပြီး စကားနည်းသူဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည်။ ယနေ့ တိုင်လည်း ဘာသာပြန် စာပေများကို

ရေးလျှက်ရှိ၏။ ဆရာသည် အသက် ၆၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာ ရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပင်။ သန်တန်း မြန်တန်းဟုပင် ဆိုရချေမည်။ မြန်မာ နိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၏ နှစ်စဉ် ကန်တော့ခံ သက်ကြီးပေပညာရှင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ဆရာမြသိန်းအား Revenue ဂျာနယ်တိုက်တွင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရ သဖြင့် ကျွန်တော် အတိုင်းမသိ ဝမ်း သာမိပါ၏။ ဆရာ အသက်ရာကျော် နေရပြီး စာပေများကို ဆက်လက်ရေး သားနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါ၏။

ကျွန်တော် Revenue ဂျာနယ် တိုက်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် စာရေးဆရာ ကြီးမှာ တက္ကသိုလ်မောင်မြင့်သိန်း ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် ဂျာနယ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ် တစ်နေ့၌ ကျွန် တော်ထံ ဆရာဖုန်းဆက်လာသည်။ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်သည် လမ်းစဉ် ပါတီခေတ်ကပင် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြ သူများဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဆရာသည် ပြည်သူ့လွှတ်တော်ရုံးတွင် လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး (နောင် ဒုတိယညွှန် ကြားရေးမှူးဖြစ်)တာဝန်ထမ်းဆောင် နေချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က လမ်းစဉ် ပါတီဌာနချုပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေသဖြင့် လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆရာ

နှင့်ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ရှိ သဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှစ်ဦးစလုံး စာပေရေးသားနေကြသဖြင့်လည်း ကောင်း ရင်းနှီးခင်မင်နေကြသည်။

ဆရာက “သူ့အသက် ၈၀ ပြည့်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သက်ကြီးသတင်း စာဆရာ ကန်တော့ခံစာရင်းတွင် ပါ ဝင်နိုင်ရေးအတွက် ကူညီရန်” ကျွန် တော်အား ပြောလာသည်။ ထိုစဉ်က သတင်းစာဆရာအသင်းနှင့် စာရေး ဆရာအသင်းတို့မှာ သီးခြားစီဖြစ်၍ မည်သူမည်ဝါနှင့်ဆက်သွယ်ရန် ဆရာ အားအကြံပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သိ သရွေ့ သတင်းစာဆရာ သက်ကြီး ပညာရှင် ကန်တော့ခံပုဂ္ဂိုလ်၏ အသက် သတ် မှတ်ချက်မှာ “၇၅”နှစ်ဖြစ်၍ ဆရာတက္ကသိုလ်မြင့်သိန်း အကျုံးဝင် သည်ဟုသိထား၏။

ဆရာအား Revenue ဂျာနယ် တိုက်တွင် တွေ့၍ သတင်းစာဆရာ ကန်တော့ခံစာရင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ပါသလား ဟု မေးကြည့်ရာ သူက ခေါင်းခါပြ သဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ် ရ၏။ ဆရာပြောပြချက်အရ သူသည် ကြေးမုံသတင်းစာတွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရ၏။ သို့ဆိုပါ လျှင် ဆရာ အဘယ်ကြောင့် သတင်း စာဆရာ သက်ကြီးကန်တော့ခံစာရင်း

ဆရာက ဘဝစုံသည်။ လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်က ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ တရားသူကြီးဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ဆရာသည် ငယ်စဉ်က ဝါသနာအလျောက် “ပန်းတော်ဖြေ ကာလပေါ်တူရိယာအဖွဲ့” တွင် ပင်တိုင်အဆိုတော်အဖြစ် သီဆိုခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

တွင် မပါဝင်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော် မသိရှိရိုး အမှန်ပင်။

နောက် စာရေးဆရာတစ်ဦးမှာ ဆရာသိပ္ပံစိုးမြင့်နိုင်ဖြစ်သည်။ ဆရာကလောင်အမည်ကို သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ကဗျာကို ပိုမိုခုံမင်ပုံရသည်။ ဆရာလက်ရာ ကဗျာများကို အမြဲလိုလို ဖတ်ရ၏။

ကျွန်တော်နှင့်ဆရာ ယခင်က ရင်းနှီးမှုမရှိ။ ဆရာ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း ဗဟိုအမှုဆောင် ကော်မတီဝင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရသည့်အချိန်မှစ၍ ဆရာနှင့်ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်လာသည်။ လစဉ် အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်နှင့်ဆရာသည် ကပ်လျက်ထိုင်ကြသည်။ ဆရာက စကားနည်းပြီး အေးအေးလူလူနေတတ်သည်။

ပြောသာပြောရသည်။ ဆရာက လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်ဌာနတွင် ဒုလက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ၊ လက်ထောက် အမှုဆောင်အင်ဂျင်နီယာတာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ လျှပ်စစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ပညာပေးဆောင်းပါးများကို Revenue ဂျာနယ်တွင် “ကျွန်တော်နှင့်မိတ်ဆွေများ” အခန်းဆက်ဆောင်းပါးကို ရေးသားလျက်ရှိသည်။

ဆရာက ဘဝစုံသည်။ လမ်းစဉ် ပါတီခေတ်က ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ တရားသူကြီးဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ဆရာသည် ငယ်စဉ်က ဝါသနာအလျောက် “ပန်း

တော်ဖြေ ကာလပေါ်တူရိယာအဖွဲ့” တွင် ပင်တိုင်အဆိုတော်အဖြစ် သီဆိုခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

ထို့အပြင် ဆရာသည် “သားသားလေးတွက် ကလေးကဗျာများ” စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၇၆ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ကလေးစာပေဆု ရရှိခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် “ညီထွေးလေးအတွက် ကလေးကဗျာများ” စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံရရှိခဲ့သည်။

ထိုနည်းတူစွာ ဆရာသိပ္ပံစိုးမြင့်နိုင်သည် ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ကလေးစာပေ ဒုတိယဆုကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်ကလေးစာပေ ပထမဆုကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်ကလေးစာပေ ဒုတိယဆုကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်း လူငယ်စာပေဆုကိုလည်းကောင်း အသီးသီးရရှိခဲ့ပါ၏။

ယခုအခါ ဆရာသည် မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းတွင် ဗဟိုအမှုဆောင်ကော်မတီဝင်အဖြစ် စာပေတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဆရာမြတ်နိုးခုံမင်သည့် စာပေများကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးသားလျက်ရှိရာ ဆရာအသက် “၇၆” နှစ်မှသည် အသက်တစ်ရာကျော်တိုင် စာပေများကို ရေးသားနိုင်ပါစေကြောင်း ဆန္ဒပြုရပါ၏။

တက္ကသိုလ်သစ်

၀၉ ၄၃၁၉၂၆၇

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ
ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင့်လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထားစံရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ်ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်းအင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စီမံထားသော ဂုဏ်ရပစ္စည်းတစ်မျိုးနှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

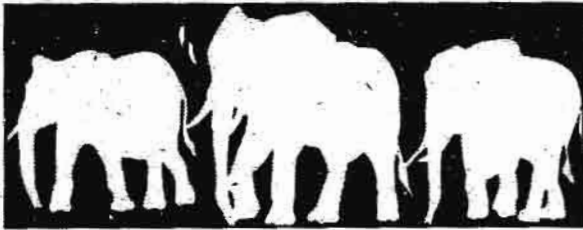
— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်ပြန်ပစ္စည်းတိုက်

အမှတ်(၂၇) ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မှန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃

ကံကောင်းမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် အာဇာနည်များ

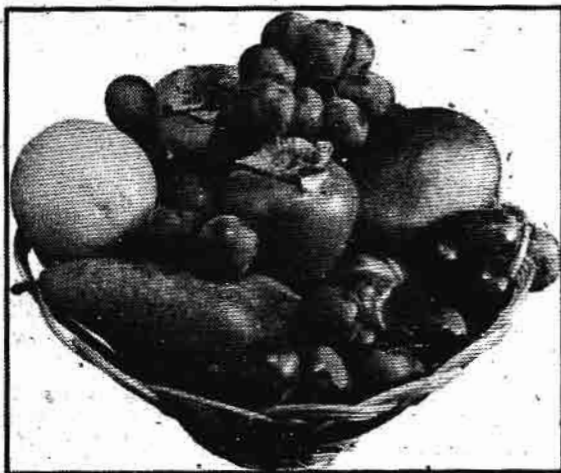
မင်းဒေဝ

ဖုန်းရွှေပညာတွင် တိရစ္ဆာန်များ၊ အရာဝတ္ထုများ၏ သင်္ကေတ နိမိတ်များသည် လူတစ်ယောက်ကို ကျန်းမာခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်မှုများကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကံကောင်းစေမည့် တိရစ္ဆာန်သင်္ကေတများ

ဖုန်းရွှေပညာရပ်တွင် ကံကောင်းစေမည့် တိရစ္ဆာန်အရပ်များမှာ ခြင်္သေ့၊ သမင်၊ ဆင်၊ လိပ်၊ မြင်း၊ ဖားတို့ဖြစ်သည်။

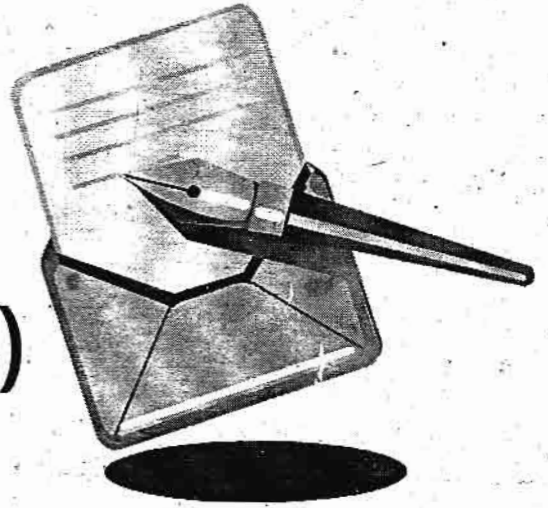
၎င်းတိရစ္ဆာန်အရပ်များကို ပန်းပုရုပ်တုဖြစ်စေ၊ ပန်းချီပုံဖြစ်စေ အိမ်တွင် ထားရှိနိုင်သည်။

သတိပြုရန်မှာ ထိုသို့ တိရစ္ဆာန်အရပ်များပါသည့် ပန်းချီများ၊ ပိုးစတာများ ချိတ်ဆွဲပါက တစ်ကောင်ငါးနှစ်အထိကျန်နေသည့် ပန်းချီကားမျိုးကို မချိတ်ဆွဲရပါ။ တစ်ကောင်ထက်ပိုသော ပိုးစတာမျိုးကို ချိတ်ဆွဲရမည်။ အထီးကျန်ဖြစ်နေသော ရုပ်ပုံက ဆိုးရွားသော ချီဇာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အရာဝတ္ထုများကို အိမ်တွင် တူရာတူရာ အုပ်စုကလေးများဖွဲ့ပြီး ထားရှိရမည်။

မီးဖိုချောင်တွင် သစ်သီးဝလံများ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည့် ရုပ်ပုံကားချပ်များ၊ ပိုးစတာများကို ချိတ်ဆွဲထားရှိခြင်းဖြင့် ချီဇာတ်စွမ်းအင်ကို ပွားများစေသည်။

(ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ထောင်ကွဲနေသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏အိမ်သို့ သွားပြီးလေ့လာဖူး၏။ ၎င်း၏အိမ်တွင် အစုံလိုက်ပစ္စည်း၊ တစ်ခုထက်ပိုသော ပစ္စည်းဟူ၍ အလွန်နည်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ရှိ ရုပ်ပုံများမှာလည်း တစ်ခုတည်း၊ တစ်ကောင်တည်း ရုပ်ပုံများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး၏ အထီးကျန်မှုအချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးကံခေမှုကို လက်ယက်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က လိုအပ်သည့် ဖုန်းရွှေအဆောင်များ၊ အစီအရင်များ လုပ်ဆောင်စေသော အခါ အချစ်သစ်နှင့်တွေ့ပြီး သားသမီးများ ပွားစည်းကာ ယနေ့တိုင် သာယာချမ်းမြေ့သော မိသားစုဘဝနှင့် နေ့လိုင်လျက်ရှိတော့သည်။)

မင်းဒေဝ

နယူးယောက်မှစာ (၁)

မောင်ကောင်းမြင့်

ဘဂ္ဂလတ်ကလင်
 ၁ မေ ၂၀၁၅
 မိတ်ဆွေများနှင့် ချစ်ခင်သူများသို့
 အားလုံး ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါ
 စေ။ သည်စာကို ရေးတဲ့အချိန် နံနက်
 ၆ နာရီဟာ အလင်းရောင်လာနေပြီ။
 အအေးဓာတ်ကတော့ ၄၅ ဒီဂရီဖာရင်
 ဟိုက်လောက်ပဲရှိတယ်။ နွေဦးရာသီမို့
 ကောင်းကင်ဟာ ကြည်လင်နေတယ်။
 နင်းမမြင်ရတော့ပေမယ့် လေအေး
 တိုက်နေဆဲမို့ အပြင်ထွက်ရင်တော့
 အနွေးထည် လုံလုံလဲလဲ ဝတ်ရတုန်းပဲ။
 နွေဦးဝင်လာစဉ် ဆောင်းမကျွတ်သေး
 တဲ့ပုံပဲ။ “နေရာသီလည်း မပီတတ်သေး
 ဝိုးဝါးထွေးလို့ ဆိုတဲ့ အချိန်ပေါ့။ မြန်မာ
 ပြည်က (ထွက်ခွာလာခဲ့တဲ့ ပြီ ၂၉
 ရက်နေ့လယ်က လေဆိပ်အဆင်းမှာ)
 အပူချိန် ၁၀၀ ဒီဂရီ ဖာရင်ဟိုက် ကျော်
 နေတာမို့ အင်္ကျီပါးပါးနဲ့ ထွက်လာခဲ့ရ
 တာရယ်။ ကားထဲမှာ အအေးပေးထား
 ပေမယ့် နေ့လယ်နေက ပူလွန်းတော့

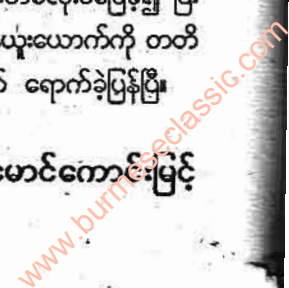
အအေးစက်တောင်မနိုင်တာရယ်ကြောင့်
 အပူဓာတ်ကလွန်းတဲ့ ရာသီမို့ မိသားစု
 ကို ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဖို့ မှာခဲ့ရတယ်။
 အခုတော့ မိသားစုက “အအေးမိမယ်၊
 ကျန်းမာရေးဂရုထားပါ” တဲ့။ ပူလွန်းရင်
 လည်း ဒုက္ခ၊ အေးလွန်းရင်လည်း ဒုက္ခ
 ပါပဲလား။
 ရန်ကုန်ကနေ အမေရိကန်ပြည်
 ထောင်စုကို သည်တစ်ကြိမ်အပြန်မှာ
 အနောက်ကပတ်ပြီး ပြန်ခဲ့တယ်...။
 စင်ကာပူလေကြောင်းလိုင်းက ရန်ကုန်-
 စင်ကာပူ၊ စင်ကာပူ (ဂျာမနီ ဖရန်ဖတ်
 တစ်ထောက်နား) နယူးယောက်သို့ ဖြစ်
 တယ်။ (မြေးကလေးဖတ်ဖို့ စာအုပ်မှာ
 တုန်းက ရန်ကုန်-ဟောင်ကောင်-နယူး
 ယောက်ကို အရှေ့က ပတ်ခဲ့ပြီးပြီ။)
 စင်ကာပူလေကြောင်းလိုင်းက တရုတ်
 လေကြောင်းလိုင်းထက် လေယာဉ်စီးရ
 တာ သက်သာမှုနဲ့ ညှဉ်းခံကျွေးမွေးမှု
 သာတယ်။ ဈေးကလည်း ပိုယူထား
 တာကို။

လေယာဉ်လိုင်းအကြောင်း ရေး
 လိုက်တော့ လေယာဉ်ပေါ်မှာထိုင်နေ
 ရင်း မြန်မာနိုင်ငံက အစိုးရအဖွဲ့ဝင်
 ဝန်ကြီးတစ်ဦးက “စင်ကာပူလိုလုပ်ပြု
 မယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို သတိရတယ်။
 ၁၉၄၈ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးစရ
 ပြီးမှ ၁၀ နှစ်တာကာလ ၁၉၅၀ -
 ၁၉၆၀ လောက်မှာ မြန်မာက အရှေ့
 တောင်အာရှမှာ “မြန်မာကွ” လို့ ဟစ်လို့
 ကောင်းတုန်းမှာ စင်ကာပူက လူးလဲထ
 တုန်းကာလ။ မြန်မာကို အားကျတုန်း။
 အခု ၂၀၀၀ ဝန်းကျင်မှာ မြန်မာက
 တစ်ရေးနီးပြီး အရှေ့တောင်အာရှမှာ
 ထိပ်တန်းရောက်နေတဲ့ စင်ကာပူကို
 အပီလိုက်မယ်လို့ ကြိုးဝါးတုန်း။ အခု
 သူပြောခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ။ မကြာမီ
 အစိုးရသက်တမ်းတစ်ခု ပြည့်တော့
 မယ်။ ထပ်ပြီးပြောသံတွေ မကြားရ
 တော့ဘူး။
 စင်ကာပူ လေကြောင်းလိုင်းက
 ကမ္ဘာနိုင်ငံ ၇၀ ကျော်နဲ့ လေယာဉ်ခရီး

လိုင်း ချိတ်ဆက်ထားတယ်။ စင်ကာပူက အာရှ ဥရောပ အာဖရိက၊ မြောက်အမေရိက၊ တောင်အမေရိက၊ ဩစတြေးလျ၊ ဂျပန်၊ နယူးဇီလန်စတဲ့ နိုင်ငံစုံကို ချိတ်ဆက်ထွက်ခွာပေးနေတယ်။ ၁၉၄၀ ပြည့်လွန်နှစ်က မလေးရှား လေကြောင်းလိုင်း (MAL)ဟာ စင်ကာပူကလင်း(Kallang) လေဆိပ်က ထွက်ခွာရတယ်။ မလေးရှားလက်အောက်ခံဘဝ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်လွန် (၁၉၆၆ လောက်မှာ) MAL က MSA (မလေးရှား-စင်ကာပူလေကြောင်း)ဖြစ်လာပြီ။ စင်ကာပူဆိုတဲ့အမည် စတင်သုံးခွင့် ရလာပြီ။ ၁၉၇၂ မှာတော့ MSA ဆိုတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းက MAS (Malaysian Airline System)နဲ့ SIA (Singapore Airlines)လို သီးခြားစီ ဖြစ်လာတယ်။ ၁၉၈၁ မှာ ကမ္ဘာ့ကျော်ချန်ဂီလေဆိပ်ကြီး တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့တော့တယ်။ ဒီအချိန် ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်မှာ စင်ကာပူက အရှေ့တောင်တစ်ဟုန် ထိုးတိုးနေတုန်း မြန်မာနိုင်ငံက ဒုက္ခပေးနေလေပြီ။ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားတော့တယ်။ LDC ဖွံ့ဖြိုးမှု အနည်းဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်လာတဲ့ မြန်မာဟာ ၁၉၈၈ ကျတော့ ဆင်းရဲနဲ့မက တွင်းထဲ ကျတော့တာပါ။ မကြာမီက ကွယ်လွန်သွားတဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံတည်ထောင်ခဲ့သူ ဗိသုကာကြီး လီကွမ်ယုကို စင်ကာပူ လေကြောင်းလိုင်းက လေယာဉ်မှူးချုပ်ကြီး (Chief Pilot of Singapore's Air Presence) လို့ ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်တဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့စာကို တွေ့ရတယ်။ က... လေကြောင်းသာမက လီကွမ်ယုနဲ့

အကြောင်း၊ စင်ကာပူအကြောင်းပြောရင် မဆုံးနိုင်တာမို့ စေတနာနားစို့။
 စင်ကာပူမှာ နှစ်နာရီလောက်နားပြီး ရန်ကုန်က စီးလာတဲ့ ခရီးတိုလေယာဉ်အသေး ၃၂၀ ကနေပြီး ခရီးရှည်လေယာဉ်ကြီး ၃၈၀ ကို ပြောင်းပြီး ခရီးဆက်ရတယ်။ စင်ကာပူမှ ဖရန်ဖတ် (ဂျာမနီ)လေဆိပ်ကို ၁၂ နာရီခွဲလောက် စီးရတယ်။ ခရီးမိုင် ၆၃၀၀ ကျော်ရှိတယ်။ ထူးခြားတာကတော့ နယူးယောက်က အလာတုန်းက ဂျာမနီမှာ တစ်ထောက်နားစဉ် လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းပြီး မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ နားနေခန်းတစ်ခုမှာ အစစ်အဆေးမရှိတဲ့ တစ်နာရီလောက်နားရတယ်။ အပြန်ခရီးကျတော့လက်က တစ်နိုင်ခွဲလာတဲ့ Hand Carry အားလုံးနဲ့ လူကိုယ်ပေါ်မကျန်တလာစီလိုက်တာ သေသေချာချာ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ပဲ။ ပါလာတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေကိုလည်း သီးခြားခွဲထုတ်ပြီး စစ်ဆေးပြီးမှ ခွင့်ပြုတော့တယ်။ စဉ်းစားမိတာကတော့ အမေရိကန်ကနေ ထွက်တုန်းက (နယူးယောက်က တာဝန်ယူပြီး စစ်သလို အမေရိကန်သို့ အဝင်မှာလည်း ဖရန်ဖတ်က သေချာစွာ စစ်ဆေးကြတယ်)ထက် ပိုသေချာတယ်။ အမေရိကန်ကလည်း အစွန်းရောက်တွေ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းက အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ အာဖရိကအဖွဲ့တွေနဲ့ အီဘိုလာကို ကြောက်ပုံရလို့ အဝင်အထွက်သာမက တစ်နိုင်လုံးမှာ သတိထားနေလေရဲ့။ ပြည်တွင်းက ဆန္ဒပြပွဲတွေကလည်း ရှိနေတာကိုး။
 (အမေရိကားရောက်ပြီး သတင်း

စာတစ်စောင် ဖတ်လိုက်ရတာက “လေဘာတီရပ်တုကျွန်းသို့ ခရီးသည်များ အလည်အပတ်သွားလာရေးကို ခေတ္တပိတ်ထားခဲ့ရာမှ ယခု ရက်သတ္တပတ်ကုန် (မေ ၂ မှစပြီး)တွင် ပြန်ဖွင့်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ ရုပ်တုကို ဖောက်ခွဲပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သော ဖုန်းလက်ခံရရှိသောကြောင့် ခေတ္တပိတ်၍ စစ်ဆေးမှုပြုခဲ့ရသည်”ဟု ဖော်ပြထားသည်။)
 ဖရန်ဘက်ကနေ နယူးယောက်ကို မိုင် ၃၁၄၀ ကျော်ဝေးတယ်။ ၁၀ နာရီကျော်လောက် ပျံသန်းရတာမှာ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးကိုပဲ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။ နယူးယောက်က JFK ကနေ ဒီအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် မုည့်ခေါ်ထားတဲ့ လေဆိပ်ကို သတ်မှတ်ချိန် အတိုင်း နံနက် ၁၁ နာရီ ၁၀ မိနစ် ဧပြီ ၃၀ ရက်မှာ ရောက်တော့တယ်။ နယူးယောက် နွေဦးနေလယ်ပိုင်းမှာ ၅၆ ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်ပဲ ရှိနေသေးတယ်။ ပျမ်းမျှအပူချိန် ၄၅ ဒီဂရီ ၆၀ ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်ပဲရှိတယ်။ လေဆိပ်အဝင်မှာ တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပုံစံဖြည့်စစ်ဆေးမှုတွေကို တန်းစီပြီး တစ်နာရီလောက် ဆောင်ရွက်ရတယ်။ လူဝင်လူထွက် စစ်ဆေးမှုတွေ၊ ပြီးတော့ စစ်ဆေးသူက “အာဖရိကကို ရောက်ခဲ့ဖူးသေးလား” တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲမသိ။ မိမိပုံစံက တရုတ်နဲ့တူပါလျက် ဤမေးခွန်းမေးခဲ့သည်။ မိမိက နီးတစ်လုံးပဲဖြေခဲ့၍ ပြီးပြတ်ခဲ့တော့၏။ နယူးယောက်ကို တတိယအကြိမ်မြောက် ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။
 မောင်ကောင်းမြင့်

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ လှတိုး(စိတ်ပညာ)

ပြန်မာနှင့် ထိုင်းတို့ နတ်ယုံကြည်မှု

(၁)

သရဲ၊ တစ္ဆေ(ပြိတ္တာ)၊ နတ် ဟူသော နာနာဘာဝလောကသားတို့ကို မြန်မာတို့သာ လက်ခံယုံကြည်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာဝါဒကို လက်ခံသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များလည်း လက်ခံကြသည်။ အထူးအားဖြင့် စာရေးသူတို့ နိုင်ငံနှင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုးကွယ်မှုတို့ အလွန်နီးစပ်သော ထိုင်း(ယိုးဒယား) တို့လည်း လက်ခံယုံကြည်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာလှည့်တင်တင်စိန်၏ “ပြောပြစမ်းချင် ထိုင်းလင်းတစ်ခွင်” စာအုပ်မှ ထိုင်းရိုးရာပုံတစ်ခုကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

* * * * *

(၂)

ရှေးလွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀၀ ခန့်က အယုဒ္ဓယမြို့တွင် “မယ်ဏ” ဆိုသော အမျိုးသမီးရှိခဲ့သည်။ မယ်ဏသည် “မောက်” ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ မယ်ဏသည် သူ၏နယ်

မြေတွင် အချောဆုံးဖြစ်သည်။ မယ်ဏကိုယ်ဝန်ရှိချိန်တွင် သူ၏ခင်ပွန်းမှာ မြန်မာတပ်များကို တိုက်ရန်အတွက် စစ်ထဲဝင်ရသည်။ ၎င်း၏ ခင်ပွန်းမှာ ရှေ့တန်းထွက်နေချိန်တွင် မယ်ဏမှာ သားယောက်ျားလေး ဖွားမြင်သည်။ မီးတွင်းထဲမှာပင် သားအမိနှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးကြသည်။ မယ်ဏမှာ မကျွတ်ဘဲ သူတို့၏အိမ်တွင် ကလေးကိုချိပိုး၍ အလုပ်လုပ်နေသည်။ စစ်မှပြန်လာသော ခရီးသည်ခင်ပွန်းမှာ ရွာသို့သွားရန် လှေငှားရာ မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်နည်းဟု မေးသဖြင့် မယ်ဏအိမ်သို့သွားမည်ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

ထိုအခါ လှေသမားများက ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် မလိုက်ရဲဘူးဟု ဆိုသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားသော ခင်ပွန်းသည်မောက်မှာ ဝက်ခမာဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားကာ ဘုန်းကြီးအား လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုန်းကြီးက သံပုရာသီးတစ်လုံးကိုပေးကာ မောက်အား -

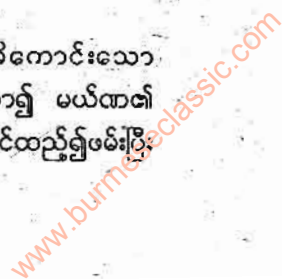
“မင်းမိန်းမဟာ သရဲဖြစ်ပါက ဒီသံပုရာသီးကို ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်

ထောင်းပါက လောက်တွေဖြစ်သွားမယ်”ဟု ပြောသင့်၍။

မောက်မှာ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် သံပုရာသီးကို ယူဆောင်၍ ပြန်သွားသည်။ ချောင်းစပ်တွင်ရှိသော မယ်ဏအိမ်တွင် လှေဆိုက်သောအခါ မယ်ဏမှာ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလေသည်။ ထမင်းဟင်းခူးခပ်ကျွေးရန် ကြိုးစားသည်။ ငရုတ်ဆုံတွင် ငရုပ်သီးထောင်းနေစဉ် ကြမ်းကြားမှ တစ်ဆင့် ငရုတ်သီးမှာ အောက်သို့ကျသွားသည်။ မယ်ဏက ရှည်ထွက်လာသော လက်ကြီးဖြင့်ကြမ်းကြားမှ လှမ်းကောက်လိုက်သည်။

စစ်ပွဲပြန် ရဲဘော်ကြီး (မောက်) သည် လန့်သွားသည်။ သူ၏ ဆရာတော်ပေးသော သံပုရာသီးကို ငရုတ်ဆုံထဲသို့ထည့်ထောင်းလေရာ မယ်ဏမှာ လောက်ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ပွန်းသည်မှာ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

အလွန်သမာဓိကောင်းသော ကိုရင်တစ်ပါးက လာ၍ မယ်ဏ၏ ဝိညာဉ်ကို အိုးထဲတွင်ထည့်၍ဖမ်းပြီး

ထိုအိုးကို ချောက်ဖုရားမြစ်ထဲသို့ မျော
လိုက်လေသည် ...။ ထိုအိုးမှာ
ဘန်ကောက်မြို့တော်၏ ကမ်းပေါ်တွင်
လာတင်သည်။ ယနေ့ထက်တိုင် ၎င်း
၏ဝိညာဉ်ကို နတ်ပူး၍မေးကြသည်။
ချွန်ပါတ်မေးကြသည်။ သူ၏ဝိညာဉ်မှာ
နှစ် ၂၀၀ ကျော်တိုင် ရှင်သန်နေသည်
ဟု ယူဆကြသည်။ မယ်ဏအား ရည်
စူး၍ ယုံကြည်သူများကို လက်ခံ၍
နတ်မေးလေ့ရှိကြသည်။

*****

(၃)

ထို့အတူ မြန်မာတို့သည်လည်း
နတ်(ဘိုးဘိုးကြီး)စသည် (ပရလော
ကသား)တို့ကို ယုံကြည်၍ ကိုးကွယ်ခဲ့
ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ တန်ခိုးကြီး
ဘုရားများတို့တွင်လည်း ထိုနတ် (ဘိုး
ဘိုးကြီး)စသည့် ပရလောကသားတို့
သည် သာယာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆက်
စပ်၍ တည်ရှိကြသည်။ သို့သော် မြန်
မာတို့သည် ထိုနတ်(ဘိုးဘိုးကြီး)
စသည်တို့ကို ဘာသာရေး ယုံကြည်
ကိုးကွယ်မှုဖြင့် ကိုးကွယ်ကြသည်
တော့ မဟုတ်ပေ။ လောကကောင်း
စား ချမ်းသာရေးအတွက်သာ ကိုး
ကွယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ကို ၁၉၉၂
ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် မဇ္ဈရပ်စုံ
မဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးဆရာ ဦးဆန်းလွင်
က ဤသို့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေး
သားထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။
ဤ၌ အလျှင်းသင့်၍ ထိုဆောင်းပါးကို
မူရင်းအတိုင်း ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပုံ
သည်။

(ဗုဒ္ဓဘာသာကို လူမျိုးအသီးသီး

က ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြရာတွင် မူလ
ဗုဒ္ဓဘာသာ ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်မှာ မပါ
သော်လည်း မိမိတို့လူမျိုးအလိုက် ယုံ
ကြည်သက်ဝင် လက်ခံထားကြသော
ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု အစွဲအသမ်းများကို
ဗုဒ္ဓဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့်
ရောစပ်ပစ်ကြသည်။ ထိုအခါ ထေရ
ဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်
ကြခြင်း တူသော်လည်း မြန်မာ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာနှင့် ထိုဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ထိုဗုဒ္ဓ
ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် သီရိလင်္ကာ(သီဟိုဠ်)
ဗုဒ္ဓဘာသာများသည် ယဉ်ကျေးမှု
သဘောအရ အသွင်အပြင်မတူဘဲ ကွဲ
ပြားခြားနားသွားကြရသည်။ ထို
သဘောကို သတိပြုမိစေရန် မြန်မာ
ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍ
အဖြစ် ပါဝင်နေသော နာမည်ကျော်
တန်ခိုးကြီး စေတီပုထိုးများ၏ အနီး
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရသော နတ်
ဘိုးဘိုးကြီးများအကြောင်းကို တစေ့
တစောင်း တင်ပြလိုပါသည်။)

*****

(၄)

ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ဆူးလေစေတီ
သည် ကပ်ကျော်စေတီ ဖြစ်သည်ဆို
သောစကားကို ကျွန်တော်ကြားဖူးပါ
သည်။ ကပ်ကျော်စေတီဟု ဆိုခြင်းမှာ
အနီးအနားမှ ကပ်သွားနေကြသော်
လည်း ဘုရားပေါ်တက်ပြီး မကြည့်ညို့
နိုင်ဘဲ တစ်ချက်မော့ကြည့်ရုံမျှ အနား
မှ ကပ်၍ ကျော်ဖြတ်သွားကြသော
ကြောင့် ကပ်ကျော်စေတီဟု ဆို
ကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးပါသည်။
တကယ်ပင် အများအတွက် မဆိုလို

သော်လည်း ထိုစကားသည် ကျွန်
တော်အတွက်မူ မှန်နေပါ၏။ ဆူးလေ
စေတီတော်မြတ်၏ ကုန်းတော်ပေါ်သို့
တစ်နှစ်လျှင်တစ်ခေါက် တက်ရောက်
ကြည့်ညို့မိဖို့ ခဲယဉ်းပါ၏။

မကြာမီကမူ ဆူးလေစေတီ ကုန်း
ပေါ်၌ ထူးခြားသော အဆောက်အအုံ
စေတီပုထိုး၊ ရုပ်ပွားတော်များ၊ စေတီ
တော်၏ပြတိုက်၊ သူတော်စင်များ
အဆောင် စသည်တို့ကို လေ့လာချင်
စိတ်ပေါ်လာသည်။ နောက်ဆုံး ဘက်
စုံမွမ်းမံပြီး ဆူးလေစေတီတော်၏ ရင်
ပြင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြည့်ညို့ချင်
စိတ်လည်း ပေါ်သည့်အကြောင်းကြောင့်
ဆူးလေကုန်းတော်မြတ်ပေါ်သို့ ကျွန်
တော် တက်ရောက်ကြည့်ညို့မိလေ
သည်။

ဘက်စုံ ပြုပြင်မွမ်းမံပြီးနောက်
ဆူးလေစေတီဟော်မြတ်၏ ကုန်း
တော်သည် ကြည်လင်သန့်ရှင်း၍ လှပ
တင့်တယ်နေပါသည်။ ယခင်က အမြင်
ရှုပ်ထွေးမှုမျိုး၊ စိတ်ကျပ်တည်းမှုမျိုး
လည်း မရှိတော့ပါ။ မြေဓိယာ ကျဉ်း
သော်လည်း အမြင်ရှင်းအောင် လုပ်
ထားသဖြင့် စိတ်ရွှင်လန်းဖွယ်၊ ကြည်
နူးဖွယ် ကောင်းပါ၏။

ကုန်းတော်တွင် လှည့်ပတ်ကြည့်
ရှုစဉ် ကျွန်တော်အာရုံကို အထူးဆွဲ
ဆောင် ယူငင်သွားသောမြင်ကွင်းမှာ
စေတီတော်၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်
ခပ်ကျကျနေရာမှာ တည်ရှိသော ဆူး
လေနတ်ဘိုးဘိုးကြီး၏ နတ်ကွန်းမြင်
ကွင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆူးလေစေတီ
ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ တည်ရှိသော
ဆူးလေနတ်ဘိုးဘိုးကြီး၏ နတ်ကွန်း

ထဲတွင် ကြည်ညိုနေသူ၊ ပူဇော်နေသူ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေသူ၊ ငွေကြေးလှူဒါန်းပြီး မိမိတို့၏ လာဘ်လာဘအလို့ငှာ ဆုတောင်းဆုယူပြုနေကြသူတွေ၊ ငှက်ပျော့ပွဲ၊ အုန်းပွဲ ပူဇော်နေကြသူတွေနှင့် အပြည့်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သတိပြုမိသော အချက်မှာ ဆူးလေစေတီ ကုန်းတော်မြတ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြည့်ညှိပြီး စေတီတော်၏ ဝေယျာဝစ္စအတွက် လှူဒါန်းကြသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုများတွင် ဆူးလေနတ်ကြီးအား လှူဒါန်းသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုနှင့် ငွေကြေးပမာဏသည် အများဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲသို့ဝင်လာသော အတွေးတစ်ခုမှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ နတ်ကိုးကွယ်မှုအကြောင်းနှင့် ဆူးလေနတ်ဘိုးဘိုးကြီးအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် လောကုတ္တရာရေးရာနှင့် လောကီရေးရာ နှစ်ရပ်စလုံးအတွက် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကိုကိုးကွယ်ကြရာ၌ လောကုတ္တရာရေး သဘောထားနှင့် လောကီရေး သဘောထားများ မတူခြားနားကြကြောင်းကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။ ဆူးလေကုန်းတော်ပေါ်တွင် စေတီတော်ကိုကျောခိုင်းပြီး ဆူးလေနတ်ကြီးကို ပူဇော်ပသနေကြခြင်းသည် လောကုတ္တရာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အတွက် မဟုတ်၊ လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာ လာဘ်လာဘအတွက် အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းဖို့အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာဗုဒ္ဓ

ဘာသာဝင်များ 'နတ်ကိုးကွယ်နေမှုသည် သရဏဂုံပျက်သည်ဟု မဆိုသာကြောင်း ကျေးဇူးရှင်သပြေကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြေကြားတော်မူသော အောက်ပါစကားရပ်ကို ကျွန်တော် အောက်မေ့မိပါသည်။

“နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ လူကို အချို့က သရဏဂုံပျက်တယ်လို့ ပြောကြတာ အချို့ကလည်း နတ်ကိုးကွယ်တာ သရဏဂုံမပျက်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သရဏဂုံပျက်တယ်လို့ ကေန်ပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သူ့အမှုကိုလိုက်လို့ပဲ ဘုရားကိုပစ်ပြီးတော့ နတ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာမှတ် ကိုးကွယ်ရင် အဲဒါတော့ပျက်မှာပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဘုရားကို မပစ်ပယ်ဘဲ ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပြီးတော့ နတ်ကို လောကီစီးပွားကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းအနေနှင့် ကိုးကွယ်ရာကိုတော့ သရဏဂုံပျက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ နတ်ကိုးကွယ်မှုကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း မပစ်ပယ်ပါဘူး။”

ဟု သပြေကန်ဆရာ တော်ကြီးက သူ၏ ဥပါသကာဂုဏ်ရည်နှင့် သရဏဂုံတရားတော်စာအုပ်မှာ ဖြေကြားထားလေသည်။

* * * * *

(၅)

နောက်များမကြာမီ ကျွန်တော် သယ်န်းကျွန်းရှိ ကျိုက္ကဆံစေတီသို့ ကြည့်ညှိရန် ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။ ကျိုက္ကဆံစေတီရဲ့ အဖျော့ဘက် ထောင့်တစ်နေရာတွင် သီးခြားခမ်းနားသော နတ်ကွန်းအဖြစ်တည်နေသော ကျိုက္ကဆံ၊ သယ်န်းကျွန်းဘိုးဘိုးနတ်ကြီးကို တွေ့ရပြန်သည်။ သယ်န်းကျွန်းဘိုးဘိုးနတ်ကြီးတွင်လည်း ဝတ်ကောင်းစားလှများ လှူထားသည်မှာ မနည်းပါ။ ဘိုးဘိုးနတ်ရုပ်ကြီးမှာလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်၍ ကြည့်ညှိဖွယ်အဆင်း ရှိပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ရှေးဒဏ္ဍာရီစကားများကို သတိရသည်။

ထိုစကားမှာ ဥက္ကလာပမင်းကြီးရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို တည်ထားရန်

ဆူးလေကုန်းတော်ပေါ်တွင်

စေတီတော်ကိုကျောခိုင်းပြီး ဆူးလေနတ်ကြီးကို ပူဇော်ပသနေကြခြင်းသည် လောကုတ္တရာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အတွက် မဟုတ်၊ လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာ လာဘ်လာဘအတွက် အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းဖို့အတွက်သာ ဖြစ်သည်။

အတွက် သိက္ခာရကုန်းမြေနေရာကို ရှာဖွေစဉ်က သိကြားမင်း ပြည့်နန်းခွဲပြီး နောက် ရွှေတိဂုံစေတီတော်တည်ထား သောအခါ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်ဓာတ်အပြင် ရှေးက ပွင့်တော် မူခဲ့ပြီးသော် ကကုဿန၊ ကောဏဂုံ၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဓာတ် တော်သုံးဆူပေါင်းပြီး လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ တည်ထားရန် ပြောဆိုသော စကားများကိုလည်း သတိရ အောက် မှုမြန်သည်။ အမှန်မှာ ဤဘိုးဘိုး ကြီးနတ်များသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော် သမိုင်းကြောင်းနှင့်လည်း ဆက်စပ်နေ သော သမိုင်းဝင်နတ်ကြီးများ ဖြစ် ကြောင်း သတိပြုမိလာပြန်သည်။ ဤ ကိစ္စသည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ထူး ခြားသော သမိုင်းရေးရာ၊ ယဉ်ကျေးမှု ရေးရာ ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် စေ့စေ့ စစ်စစ် လေ့လာဖို့ကောင်းသည်။

မြန်မာအကြောင်းကို သိချင်ကြ သော တိုင်းတစ်ပါးသား သုတေသီ ပညာရှင်များလည်း စိတ်ဝင်စားမည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ထင်သဖြင့် ကျွန်တော် ရှေ့ပြေးလေ့လာမှုကို ပြု ချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။

ရန်ကုန်(ဒဂုံ)မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တန်ခိုးကြီးစေတီပုထိုးများတွင် တခမ်း တနား ကွန်းဆောင်ကြီးများ ဆောက် လုပ်လှူဒါန်းထားသော ဘိုးဘိုးနတ် ကြီးများကို ဘုရားဖူးလာသူ ပရိသတ် များ သတိတရ သွားရောက်ကြည့် ညို့ ဖူးမြော်လှူဒါန်းနေကြသည်မှာ လည်း လာဘ်လာဘကိစ္စ အန္တရာယ် ကင်းဘေးရှင်းရေးတစ်ခုတည်းအတွက် ယဟုတ်ဘဲ ထိုနတ်ကြီးများ၏ မြန်မာ

ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်အတွက် ရေးဖွဲ့ကြီးခဲ့သောကြောင့် လည်း ဖြစ် န်ပါသည်။

* * * * *

(၆)

ဆူးလေနတ်ကြီးနှင့် သင်္ဃန်း ကျွန်းနတ်ကြီးများကို အလေးဂရုပြုမိ ပြီး နောက်မကြာမီတွင် ကျွန်တော် ဗိုလ်တထောင်စေတီတော်သို့ ကြည့် ညိုရန် မှောက်ခိုသွားပြန်သည်။ ဗိုလ် တထောင်စေတီ၏ အရှေ့တောင် ထောင့် ကန်ရေပြင်၏အဆုံးတွင် ရော ဟဏီနတ်ကြီးဟု အမည်တွင်သော ဗိုလ်တထောင်ဘိုးဘိုးကြီး နတ်ကြီး တည်ရာ နတ်ကွန်းကြီးရှိပါသည်။ ဗိုလ် တထောင်နတ် ဘိုးဘိုးနတ်ကြီး၏ ဆန့်တန်းထားသော လက်ပေါ်တွင် တင်လှူထားသော ပဝါစများကား ရောင်စုံဖြစ်ပါသည်။ နတ်ဘိုးဘိုးကြီး အား လှူဒါန်းနေကြသူတွေ ပူဇော် ပံ့ပိုးနေကြသူတွေလည်း နေ့ညအချိန် မရွေးရှိပါသည်။ ယခု ဗိုလ်တထောင် စေတီ ဘက်စုံပြုပြင် မွမ်းမံအပြီးတွင် နတ်ကြီးကို လှပသောနတ်ကွန်းဖြင့် တခမ်းတနား ပူဇော်ထားပါသည်။

ထိုအခါ ဆူးလေနတ်ကြီး၊ ဗိုလ် တထောင်နတ်ကြီး၊ သင်္ဃန်းကျွန်း နတ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်ကြားဖူးထား သော မှော်ဘီနတ်ကြီးများ၏ ဆက်စပ် နေသော သမိုင်းကြောင်းကို သိချင် သောစိတ် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထို့ ကြောင့် ရွှေတိဂုံသမိုင်းနှင့် ဆက်စပ် နေသော ထိုနတ်ကြီးများအကြောင်း ကို ကျွန်တော် တစေ့တစောင်း လေ့

လာမိပြန်သည်။
ဥက္ကလာပမင်းကြီးသည် ဆံ တော်မြတ်ကို စေတီတည်ရန်အတွက် မူးမတ်သေနာပတိ အစုံအလင်ဖြင့် စည်းဝေးတော်မူ၏။ တပုဿနှင့် ဘလ္လိက ကုန်သည်ညီနောင်နှစ်ဦးတို့ အားလည်း မြတ်ဘုရား၏ မိန့်ကြား တော်မူအပ်သည့် ဗျာဒိတ်စကားကို မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့က ကကုဿန၊ ကော ဏဂုံ၊ ကဿပဘုရားသုံးဆူ၏ ပရိ ဘောဂ အသုံးအဆောင်များ တည်ရှိ ရာ သိက္ခာရကုန်းတော်တွင် စေတီ တည်ရန်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား ကြကုန်၏။

* * * * *

(၇)

နေမျိုးကျော်ထင် ရေးသားသည့် ပေါ်တော်မူ ဗုဒ္ဓတစ်ထောင်သမိုင်း စာအုပ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဆရာ မောင်ဆုရှင်ရေးသည့် ရွှေတိဂုံစေတီ တော်မြတ် စာအုပ်တွင်လည်းကောင်း၊ တိဂုံဆံတော်ရှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်သမိုင်းတွင် ပါဝင်နေသော ဆူး လေနတ်ကြီး၊ ရောဟဏီ ဗိုလ်တ ထောင်နတ်ကြီး၊ ဒက္ခိဏခေါ် သင်္ဃန်း ကျွန်းနတ်ကြီး၊ မှောက်ဘီနတ်ကြီးနှင့် အခြံဿခေါ် နတ်ကြီးများအကြောင်း အနည်းငယ် ပါရှိပါသည်။

ဒဏ္ဍာရီ သမိုင်းကြောင်းအရ ဥက္ကလာပမင်းကြီးသည် သိက္ခာရကုန်း မြေကိုရှာ၍ မတွေ့သဖြင့် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက ကျင့်ရာ ဖွေပေးကြရန် ပူဇော်၍တောင်းဆိုသည်။

ထိုအခါ သိကြားမင်း လာရောက်၍ သိဂုံတ္တရကုန်းမြေကို ညွှန်ပြသည်။ သို့သော် ရှေးဘုရားရှင်တို့က ပရိဘောဂဓာတ်တော်များ တည်ရှိသောနေရာကို မသိသဖြင့် သူ့ထက်အသက်ကြီးသော ရေသဖန်းပင်စောင့်နတ်ကို မေးမည်ဆိုပြီး မေးလေသည်။ ရေသဖန်းပင်စောင့်နတ်ကလည်း သူ့အသက်မှာ အန္တရကပ်ထက်ဝက်သာ ရှိသေးသည်။ သူမသိနိုင်ကြောင်း သူ့ထက်အသက်ကြီးသော နတ်ကြီးများကို မေး သင့်ကြောင်း သိကြားမင်းအား အကြောင်းကြားလေသည်။ သိကြားမင်းကလည်း အန္တရကပ် သုံးကပ်ခွဲမျှ အသက်ရှည်သော ဆူးလေနတ်ဘိုးဘိုးကြီး၊ ရောဟဏီဗိုလ်ထောင်နတ်ကြီး၊ ဒက္ခိဏသိန်းကျွန်းနတ်ဘိုးဘိုးကြီး၊ အမြိဿဒေါ မှော်ဘီနတ်ဘိုးဘိုးကြီးတို့ကို စုံစမ်းလေသည်။ (ဤတွင် အမြိဿနတ်ကြီးသည် မှော်ဘီနတ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ဆရာမောင်ဆုရှင်ဖော်ပြထားသည်။ နေမျိုးကျော်ထင်မူနှင့် ကွဲသည်။) အဆိုပါနတ်ကြီးများတွင် ဆူးလေနတ်ကြီးသည် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဆူးလေနတ်ကြီးသည် ကကုဿနိဘုရားရှင် လက်ထက်၌ ဘီလူးဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ နေ့စဉ် ဆင်တစ်ကောင်ကျစား၏။ တစ်နေ့သ၌ စားသောက်ရန်အစာကို မွတ်သိပ်ဆာလောင်စွာ ရှာဖွေနေစဉ် ကကုဿနိမြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့၏။ ဘုရားကိုပင် စွမ်းမည်ကြ၏။ ကကုဿနိမြတ်စွာဘုရားရှင်က သူ့အား တားမြစ်ဆုံးမတော်မူ၏။ ဘီလူးသည် သံဝေဂရ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ခုနစ်

နှစ် ငါးပါးသီလမြရန် ဝန်ခံကတိကို တောင်း၏။ ဘီလူးလည်း ခုနစ်နှစ်ကား များလွန်သည်ဟု တုံ့ပြန်လျှောက်ထား၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ငါးပါးသီလကို ခုနစ်ရက်ဆောက်တည်ရန် ဘုရားက ဆုံးမတော်မူပြန်၏။ ထိုအခါ ဘီလူးအကျွတ်တရားရသည်။ ထိုအခါ ကကုဿနိမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားအဖြစ် တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဘီလူးအား ဖိစိ၏ တောင်ပေးကို ပေးသနားတော်မူခဲ့လေသည်။

ထိုဘီလူးသည် ဆူးလေနတ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုတောင်ပေးကို သိဂုံတ္တရကုန်း ရွှေကညင်ပင်ကြီးအောက်မှာ မြှုပ်ထားကြောင်း ဆို၏။ ထို့နောက် ရောဟဏီနတ်ကြီးသည် ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ဘီလူးအဖြစ် ဖူးမြင်ခွင့်ရရှိပြီး မြတ်စွာဘုရားပေးသနားသဖြင့် ရေစစ်ဓမ္မကရိုဏ်ကို ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ရွှေကညင်ပင်အောက်မှာ ဘုရားဗျာဒိပ်တော်အရ မြှုပ်ထားကြောင်း ဆိုသည်။

ဒက္ခိဏနတ်ကြီးသည် ကဿပဘုရားပွင့်တော်မူစဉ် ဘီလူးအဖြစ်ဖြင့် အကျွတ်တရားရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ရေသနပ်တော်တို့ ချီးမြှင့်၍ ရရှိခဲ့ကြောင်း ဗျာဒိပ်အရ ရွှေကညင်ပင်ကြီး အောက်မှာပင် မြှုပ်ထားကြောင်း ဆိုလေသည်။

ထိုနောက် အမြိဿအမည်ရသော မှော်ဘီနတ်ကြီးက ငါသည် မြတ်စွာဘုရားဆံတော်ကို စောင့်ရှောက်ရမည့်သူ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

(၅)

ဤနတ်ကြီးလေးပါး သမိုင်းကား ထင်ရှားပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြို့ ကျိုက်ပိုင်းစေတီသို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း ကောင်း၊ ပဲခူး ဟင်္သာကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်းကောင်း ထိုဘုရားစေတီများ အနီးအပါးတွင် နတ်ကွန်းများဖြင့် တခမ်းတနား တည်ထားသော ကုန်းတော်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီး နတ်ရုပ်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

ထိုနတ်ကြီးများသည် ထိုဘုရားစေတီများသမိုင်းနှင့် ဆက်စပ်မှု မည်သို့ရှိသည်ကိုကား ကျွန်တော် မလေ့လာရသေးပါ။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံ တန်ခိုးကြီးဘုရား၊ စေတီများတွင် (ဥပမာ ကျိုက်ထီးရိုးဘိုးဘိုးကြီးကဲ့သို့) နတ်ဘိုးဘိုးကြီးများ စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းသည် မြန်မာတို့၏ ရိုးရာယုံကြည်မှုတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှားပါသည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်ကို တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

စာညွှန်း

- ၁။ ကမ္ဘာလှည့်တင်တင်စိန်၏ 'ပြောပြစမ်းချင် ထိုင်းလင်းတစ်ခွင်'
- ၂။ ဒဗ္ဗေ ခုနစ် စက်တင်ဘာလထုတ် ဓမ္မရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

*****

တန်ဖိုးရှိသောလူ

ဖိုးပန်းဖွန်(၇၀၃)

လူသားအားလုံးသည် ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လာကြသည်နှင့် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရေးနှင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရပြီ။ သက်သာသောအလုပ်နှင့် ပင်ပန်းသောအလုပ်များထဲမှ ကိုယ့်အစွမ်းအစရှိသလောက် ရွေးချယ်နိုင်သည်။ အရည်အချင်းရှိရန်လည်း ကြိုးပမ်းခွင့်ရှိသည်။

လူတစ်ယောက် အရည်အချင်းရှိရန်အတွက် ဝီရိယရှိရန်လိုသည်။ လောကကြီးထဲမှ လူသားများစွာ

အတွက် အလကားပေးထားသော အရာများစွာရှိသည်။ ထိုများစွာထဲမှ "အချိန်၊ လေ၊ နေရောင်ခြည်" စသည်တို့မှာ အဓိကဖြစ်သည်။ အလကားရသော ထိုအရာများကို အလကားဖြစ်သွားရန် လုပ်နေသူများလည်းရှိ၏။

'အချိန်'ဆိုသော တန်ဖိုးရှိသည့် အရာကို ဖြုန်းတီးနေသူများ ရှိ၏။ ထိုတွေ့ရသည့်လူများသည် ချမ်းသာသူများထဲမှလည်းရှိပြီး၊ ဆင်းရဲသူများလည်း ပါနေသည်။ ယခင်က အချိန်ဖြုန်းနည်းမှာ နှစ်လုံးထိ၊ ချဲ့ဖဲစသည့် လောင်းကစားမှုအလုပ် ဖြစ်သည်။

စာရွက်နှင့် ဘောင်ပင်ကို မချစတမ်း တွက်ချက်ကြသည်။ လူများစွာ၏ အချိန်ကိုဝါးမျိုနေခြင်းဟု မည်သူကမှ မတွေးကြ။ သာယာနေလိုက်ကြသည်မှာ ရေကုန်ရေခန်း၊ ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်နေကြသည်။

ယခုခေတ်တွင် မြင်နေရသည်မှာတော့ Facebook ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသား အရွယ်များဆိုလျှင် ဝိမ်းကစားသည်။ အားလုံးပင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ စာမေး အမှီးမေး၊ သူတို့နှင့် သူတို့၏ ဖုန်းများသာ တစ်ကမ္ဘာ။

“အချိန်ဖြုန်းသူနှင့် လေဖြုန်းသူ အတူတူပဲ”ဟု ပြောနိုင်သည်။ ယခုခေတ်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဘီယာဆိုင်များ မှီလိုပေါက်လာပြီ။ အမျိုးသားအတော်များများသည် အိမ်တွင် နေချင်ပုံမရကြ။ အချိန်တိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေကြသည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ရောင်းဝယ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး စသည်ဖြင့် အရေးအရာပေါင်းများစွာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်သာ ပြောကြတော့သည်။

ဂျာနယ်များစွာ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိသော ခေတ်ဖြစ်နေခြင်းကို ကြိုဆိုလျက် ထိုဂျာနယ်ထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးသည်မှာ အချိန်များစွာ၊ ပိုသိ၍ ဝေဖန်ရေးလုပ်သူထက် နည်းနည်းသိပြီး များများပြောသူကြောင့် စကားဝိုင်းက ဆူဆူညာညာ တစ်ထွာလောက်သိပြီး တစ်လံလောက်ပြောနေသည်မှာ အားပါးတရ။ ‘လေလုံးထွားသူ’ဟု အများက လှောင်ပြောင်သည်ကို သူဂရုမစိုက်။

ဖဲဝိုင်းထိုင်၍ ငွေရှုံးသူ၊ ချဲဝိုင်းကြောင့် ငွေကုန်သူ၊ အကြွေစေ့ဂိမ်းများ၊ ဖေ့စ်ဘုတ်များကြောင့် ငွေကုန်သူတို့ များလာသည်။ ထိုလူများသည် သုံးထပ်ရှုံးသူများ ဖြစ်သည်။ ငွေရှုံးသည့်အပြင် အချိန်လည်း ရှုံးသည်။ အကျင့်စာရိတ္တလည်း ရှုံးကြရသည်။ စိတ်ဓာတ်ယိမ်းယိုင်နေသူများ လက်ထဲသို့ ဒေါ်လာလုပ်သည့်စက် ထည့်ပေးထားလည်း မွဲနေဦးမှာ သေချာသည်။

ထိုသို့သော နည်းမျိုးစုံဖြင့် အပျော်ရွှာနေသူများသည် တန်ဖိုးရှိသောလူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်အတွက်သာတွေးပြီး အချိန်ဖြုန်းအပျော်လွန်နေကြခြင်းပါ။ အပျော်လွန်လျှင်လည်း ဘဝသေသည်။ တိုင်းတစ်ပါးသားများကို အတုယူ၍ ပျော်ကြသည့် ခရစ်စမတ်ပွဲ၊ နယူးဂိုးယားည၊ မြန်မာ့သင်္ကြန် စသော ပွဲတော်များကိုကြည့်။ အပျော်လွန်၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း၊ ရေနစ်ခြင်း၊ ကားတိုက်ခြင်း၊ ဆိုင်ကယ်မောက်ခြင်း စသည်ဖြင့် သေနည်းစုံဖြင့် သေဆုံးကြသည်။

အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်ပြီးနောက် ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့လာသည်ကို လည်း တွေ့ရပါမည်။ စိတ်ညစ်လွန်း၍ စိတ်မခိုင်ဘဲ ရေထဲခုန်ချသူ၊ ကြိုးဆွဲချသေသူ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မီးရှို့သူ စသည်ဖြင့် လုပ်ဝံ့ကြပြီ။ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် ငွေတူးခေါ်နိုင်မှု အသိပညာမဲ့လာသောအခါ ခိုးယူ၊ တိုက်ယူ၊ လုယက်သတ်ဖြတ်ယူခြင်းဖြင့် ငွေနှောက်လှိုက်ရင်း မိုက်မှားကြသည်။

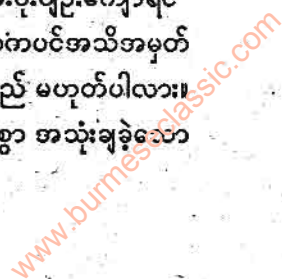
“အလကားရသောလေကိုအကိုးရှိအောင်သုံးပါ”ဟု မှာကြားသော စကားသည်လည်း လေတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက လူသားများ လောကကြီးမှ အလကားရသော ‘လေ’ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်ခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်ပျံ၊ မီးပုံပျံများ မရှိသေးသော ကာလဖြစ်၍ စွန့်ဦးတီထွင်သူများက ပျံ

သန်းနိုင်သော လေယာဉ်ငယ်ကို တီထွင်ခဲ့သည်။

‘ရိုက်ညီနောင်’တို့က လေဖိအားကိုလေ့လာသည်။ လေ၏ဆွဲငင်အားကို စမ်းသပ်သည်။ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ဆွဲငင်အားကိုလေ့လာ၍ စမ်းသပ်တီထွင်မှုအဆင့်ဆင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် လေဖြင့်ပျံဝံ့နိုင်သော လေယာဉ်ပျံငယ်ကို တီထွင်နိုင်ခဲ့သည်။ အလကားရသောလေကို လူ၏ လုံ့လဝီရိယ၊ ဉာဏ်စွမ်းများဖြင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ လောကအကျိုးပြုမှုကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအဆင့်ဆင့် စမ်းသပ်မှုကြောင့် ယခုခေတ်တွင် လေယာဉ်ပျံ၊ ဂျက်၊ ဟိုက်စကီး စသည်ဖြင့် အသုံးပြုနိုင်ကြပြီ။

‘ကျွမ်းကျင်မှု’ဆိုသည်မှာ လုံ့လဝီရိယကို အခြေခံသော ဉာဏ်ရည်-ဉာဏ်သွေးဖြစ်သည်။ စမ်းသပ်တီထွင်မှုများကြောင့် ပို၍ကျွမ်းကျင်လာပြီး ငလေလက်ဖြင့် ရာသီဥတုခန့်မှန်းခြင်းများ၊ လေဖိအားတိုင်းကိရိယာများ စသည်ဖြင့် တီထွင်လာနိုင်သည်။ လောကကြီးအတွက် အကိုးရှိသော အရာများပေါ်ထွန်းလာသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း လေကို အသုံးပြု၍ မီးပုံပျံကြီးဖြင့် ပုလဲလယ်ကူးခဲ့သည့် လူစွမ်းကောင်းရှိခဲ့ကြောင်း ဖတ်ဖူးသည်။ “မီးပုံးပျံဦးကျော်ရင်”ဆိုသူသည် ကမ္ဘာကပင်အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူးခံရသည် မဟုတ်ပါလား။ လေကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချခဲ့သော

ရှေးရှေးက တိုးတိုးဘေးဘိဘင်များ ရှိခဲ့သည်ပင်။ ခေတ်လူငယ်အချို့ လေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမဲ့စွာ အချိန်ဖြုန်းနေသည်ကို ဆင်ခြင်သင့်ပြီ။

‘နေရောင်ခြည်’ အောက်တွင် အတူတကွနေထိုင်သူများသည် ကမ္ဘာကြီး အတွင်းမှ ပြစ်ပျက်နေသည်များကို တစ်စေ့တစ်စောင်း သိထားသင့်သည်။ နေစွမ်းအင်အသုံးချမှု သိပ္ပံဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကိုထား၊ နေစွမ်းအင်ဖြင့် လူသားအကျိုးပြုမှုများ ဆန်းသစ်တီထွင်နိုင်ခြင်းကို ထားဦး။ နေရောင်အောက်မှ လူသားများ၏ အသိပညာနှင့် တွေးဆဆင်ခြင်မှုများ မည်မျှမြှင့်တင်နိုင်ပြီလဲဟု တွေးကြည့်မိသည်။ နိုင်ငံတကာစံနှုန်းကို ချည်း ကြည့်ပြီး မည်သည့်နိုင်ငံက မည်မျှ တိုးတက်နေပြီ၊ မြန်မာများ တိုးတက်မှုနှုန်း ကျဆင်းနေသည်ဟု အော်ကြသည်။ အော်နေသူများက ရော နိုင်ငံအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်မှု လုပ်ခဲ့ပြီလား။

ဇုန်ဝတ္ထုတိုးတက်ခြင်းကိုကြည့်ပြီး တန်ဖိုးကြီးသောပစ္စည်းများကို အလှူပယ်သုံးပြီး တိုးတက်လာပြီဟု ပြောသူလည်းရှိသည်။ တိုးတက်ခြင်းနှင့် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို အသုံးပြုသော ပစ္စည်းအကောင်းစားများနှင့် တိုင်းတာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးတိုင်းတာမှု အံ့ချော်နေသည်ခေတ်ဟု ပြော၍ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသားများ၏ “လူ့

တန်ဖိုး” တိုင်းတာမှုသည်ပင် ယခင်ကနှင့် မတူတော့ပါ။ ရှေးခေတ်က လူ့တန်ဖိုးကိုသတ်မှတ်ရာတွင် ကိုယ်ကျင့်ထရားစောင်းခြင်း၊ သစ္စာတရားရှိခြင်း၊ သိက္ခာနှင့် အရှက်အကြောက်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ လောကနီတိနည်းလမ်းဖြင့် စသည် စသည်ဖြင့် စံနှုန်းထားသတ်မှတ်ကြသည်။ ဒါသည်ပင် မြန်မာ့ဓလေ့၊ မြန်မာ့စရိုက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယနေ့ ခေတ်မီတိုးတက်နေသော ကာလတွင် ယန္တရားအတတ်များကို ဦးစားပေး တန်ဖိုးထားကြသည်။ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ ပို၍ဈေးကြီးမြင့်သည့် စက်ပစ္စည်းကို ကိုင်တွယ်သုံးစွဲနိုင်မှ အထင်ကြီး ဂုဏ်တက်သည်ဟု မှတ်ယူကြသည်။ ဖုန်းတိုလည်း ခါးမှာချိတ်၊ လက်မှာကိုင်၊ အိတ်နှင့်လွယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရှုပ်ယှက်ခက်နေရောပင်။ လူက တန်ဖိုးရှိ မရှိ မသေချာ။ သုံးစွဲပြုထားသော ပစ္စည်းများမှာ တန်ဖိုးကြီးကြီးချည်းဖြစ်၏။

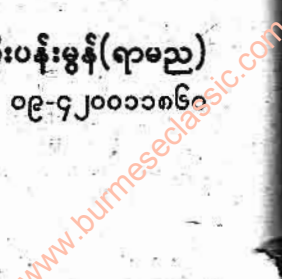
(II) ခေတ်ဟု ကြွေးကျော်နေသော လူငယ်များအကြား “လူ့တန်ဖိုး” တိုင်းတာမှု ကွာခြားလာသည်။ ပစ္စည်းကောင်း မသုံးနိုင်သူများပင် တန်ဖိုးမရှိတော့သလိုလို။ လောကကြီးတွင် လူ့တန်ဖိုးမြှင့်တင်ရန် တန်ဖိုးထားမှု ပြောင်းလဲလာသည်နှင့်အမျှ စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်လည်း ပြောင်းလဲလာသည်။ အမှန်တကယ် လိုအပ်သော “လူ့တန်ဖိုး” များ မှိန်လျော့

လာသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းလည်း ပြောင်းလဲလာသည်။ ပြည်သူ့နိတိနားမလည်သော လူငယ်များ တိုးပွားလာသည်။ လူတော်ပေမယ့် လူကောင်းမဖြစ်လျှင် တန်ဖိုးမရှိနိုင်ပါ။

“လူ့တန်ဖိုးကို မြှင့်တင်ရာမှာ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ပြည့်ဝရမယ်” ရှေးက လူကြီးသူမများ အဆင့်ဆင့် သွန်သင်မှာကြားခဲ့သော စကားကို မမေ့သင့်ပါ။ “စိတ်ဓာတ်ခွန်အား” ပြည့်သူသည် စာနာစိတ် ရှိသည်။ အနိုင်မကျင့်၊ အပြစ်မရှာ၊ သံသယမပွား၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေလိုသူသာ ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့၊ ဒီဂရီ ဆုတံဆိပ်များနှင့် ဂုဏ်ထယ်သော “လူတော်” များ လိုအပ်သည်နှင့်အမျှ အများအကျိုးလိုလား၍ အများအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်သော၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသော၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသော “လူကောင်း” များလည်း နိုင်ငံအတွက် လိုအပ်သည်။

“လူတော်လူကောင်း” များ၏ ဖေါင်းစုအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကို လုံခြုံငြိမ်းချမ်း တိုးတက်စေရန် ဆောင်ရွက်ရမည်မဟုတ်ပါလား။ အနာဂတ်လူငယ်များသည် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ပြည့်ဝသည့် “တန်ဖိုးရှိသော လူ” ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

မိုးပန်းမွန်(ရာမည)
၀၉-၄၂၀၀၁၁၈၆

သီရိလင်္ကာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ငြိမ်းမြောက်ရေး

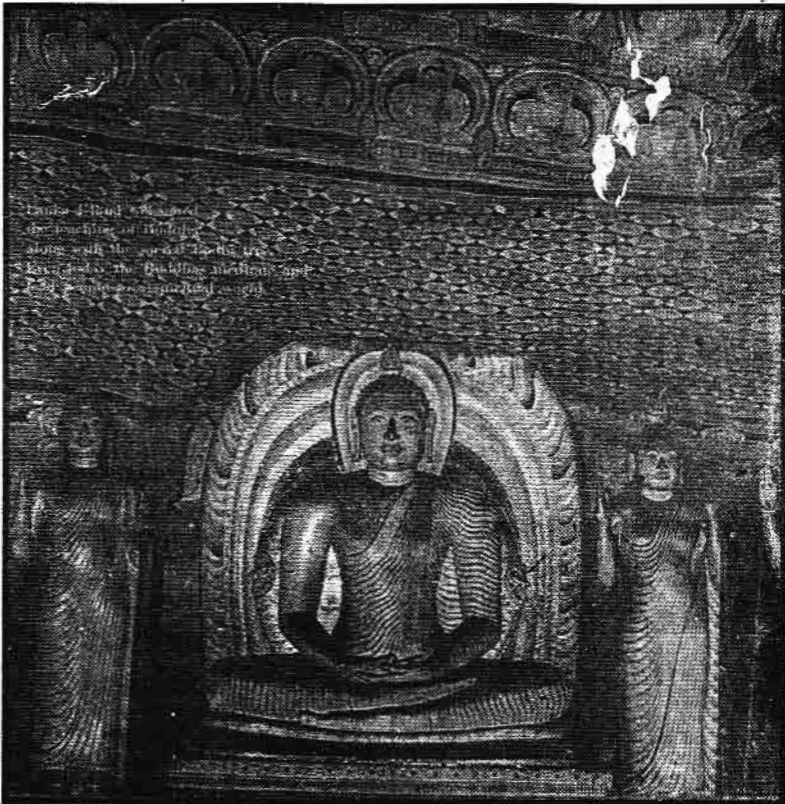
မြသိန်း

ယနေ့ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံကို ရှေးအခါ သီဟိုဠ်ကျွန်းဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာတွင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားရာ နိုင်ငံများတွင် သီရိလင်္ကာ ပါဝင်၏။

သီရိလင်္ကာကျွန်းနိုင်ငံတွင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ကတည်းက ထွန်းကားခဲ့ကြောင်းကို ဘာသာရေးအထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်များ အဆောက်အဦများနှင့် စာပေကျမ်းဂန်များက သက်သေခံလျက်ရှိ၏။

ပင်လယ်ရေကြောင်း လမ်းခရီးပေါ်တွင် တည်ရှိနေသော သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ကျော်က ပြည်ပနိုင်ငံများ၏ ကျွန်းကျော်မှုကို ခံခဲ့ရသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မတိမ်ကော မပျောက်သွားရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ကြ၏။

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသားတို့၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ မမှေးမှိန်သွားရေး ကြိုးပမ်းမှုကို ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ယူနက်စကိုအဖွဲ့က အားသွန်ခွန်စိုက် ပံ့ပိုးပေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာသမိုင်းကြောင်းနောက်ခံ နေရာများနှင့် အထိမ်း

အမှတ်ကျောက်တိုင်များ၊ အဆောက်အဦများရှိသည့် ထူးခြားသော နေရာများကို ယခုအခါတွင် ယူနက်စကိုသည် သီရိလင်္ကာအစိုးရနှင့် ပူးပေါင်းကာ ယဉ်ကျေးမှုတိုက်နေရာဟု သတ်မှတ်ပေးထားသည်။

အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်ရှိ

ရာ နေရာများနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ အဆောက်အဦနေရာများကို ယဉ်ကျေးမှုတိုက်စီမံကိန်းအရ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လျက်ရှိ၏။ အဆိုပါ တိုက်နေရာမှာ အနုရာဒပူရမြို့ ပိုလုံနာရဝမြို့နှင့် ကန်ဒီမြို့တို့၏ အကြား၌ရှိသော

တြိဂံနယ်မြေများ ဖြစ်၏။

အနုရာဒပူရ - အနုရာဒပူရသည် ဘီစီ ၅ ရာစုမှ သည် အေဒီ ၁၀ ရာစုအထိ သီရိလင်္ကာ၏ မြို့တော်ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ဤရှည်လျားသော ကာလ၌ သီရိလင်္ကာကို အုပ်ချုပ် သွားကြသော ရှင်ဘုရင်များသည် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာပြန့်ပွားအောင် ကြိုးပမ်းသွားကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာရေး ဆိုင်ရာ အဆောက်အဦများစွာကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြ၏။ အနုရာဒပူရမြို့၏ မြို့ရိုးများအတွင်း၌ ရှေးအကျဆုံး ဗုဒ္ဓဘာ

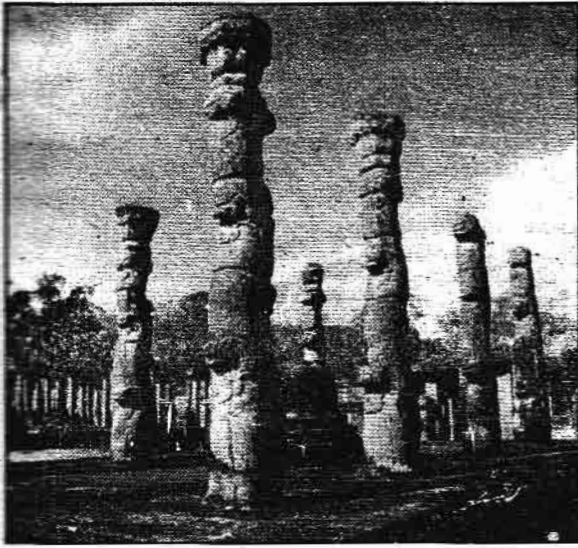
သာ အဆောက်အဦဖြစ်သော မဟာဝိဟာရနှင့် အဘာရာ ဝီရိယ စာသင်ကျောင်းတော်ကြီးတို့ ရှိခဲ့၏။ ဇီတဝဏ္ဏတွင် ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး စေတီတော်ကြီးကို ၄ ရာစု အေဒီ၌ဘုရင် မဟာချန်မှ တည်ဆောက်ခဲ့ရာ သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံ သော ရှင်ဘုရင် သီရိဝိဂါဝဏ္ဏမှ ပြီးမြောက်အောင် ဆက် လက်တည်ဆောက်ခဲ့၏။ ထိုစေတီတော်ကြီးကို ၁၂ ရာစု တွင် ဘုမင် ပါရက်ရာမဗဟု(ခ)မှ ပေ ၄၀၀ အမြင့်အထိ ဆက်လက်မြှင့်တင်တည်ဆောက်ခဲ့၏။

အနုရာဒပူရမြို့တော်၏ မြောက်ဘက်တွင် ဇီတဝဏ္ဏ စေတီတော်ထက် ပို၍ပင် ရှေးကျသော အဘာယဝီရိ စေတီ တော်ကို ဘီစီဒုတိယရာစု၌ ဝိတ္ထဂါမထိမင်းက တည်ထားခဲ့၏။

တရုတ်ပြည်မှ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သော ဖာရန် သည် ၅ ရာစု အေဒီ၌ သီရိလင်္ကာသို့လာ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေကျမ်းဂန်များကို လေ့လာသည်ဟု သိရ၏။

ပိုလုံနာရဝ - သီရိလင်္ကာ၏ မြို့တော်ကို ၁၀ ရာစု ခန့်၌ ပိုလုံနာရဝမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သော်လည်း ထိုမြို့တော်၏ ထင်ရှားကျော်ကြားမှုမှာ ၎င်းမြို့တော်၏ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ် သော မဟာပါရက်ရာမဗဟု လက်ထက်တွင် အလွန်ကြီး မားသော လုပ်ရပ်ကြောင့် ၁၂ ရာစုနှင့် ၁၃ ရာစုနောက် ပိုင်းတွင်မှ ထင်ရှားကျော်ကြားလာ၏။ ဘုရင်ဗဟုသည် မြို့တော်နှင့် ၁၅ မိုင်ကွာဝေးသော မြစ်မှလျှောက်၍ တူးမြောင်း

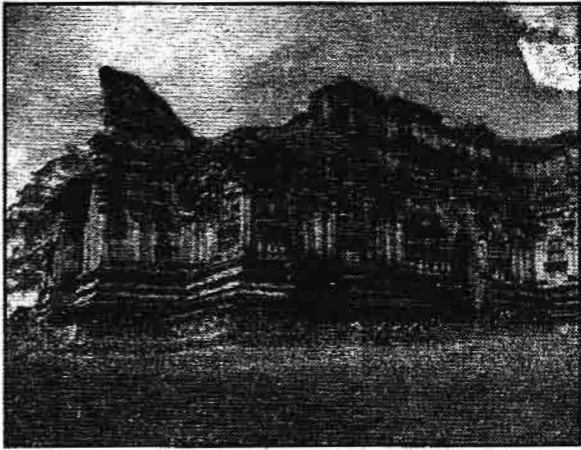

ဖောက်၍ မြို့တော်၏ အရှေ့ဘက်သို့ ရောက်အောင် သွယ် တန်းကာ ရှစ်မိုင်ရှည်လျားသည့် ရေကာတာကြီးကို တည် ဆောက်ခဲ့၏။ မြို့တော်တွင်း၌လည်း သမိုင်းဝင်ဘာသာရေး အဆောက်အဦများကို တည်ဆောက်၏။

မဟာပါရဂင်ခရာမဗာဟုသည် ဗုဒ္ဓသမဗသာဒစေတီ တော်နှင့် လင်္ကာတိလာကာဆင်းတုတော်ကြီးကိုလည်း တည် ဆောက်ကိုးကွယ်၏။ ဘုရားပရဝဏ်အတွင်း၌လည်း လက်ရာ ပြောက်သော ဘာသာရေးပန်းချီပန်းပုများကို ရေးဆွဲတွင်းထု ထား၏။

အနုရာဒပူရနှင့် ပိုလုံနာရဝ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓဘာသာမြို့ များသို့ ဘုရားဖူးလာကြသူများသည် ထိုမြို့များသို့ သွားရာ လမ်းခရီးတစ်ဝက်ရှိ ဒဗ္ဗုလဝိဟာရရှိ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ ရှိရာ လိုဏ်ဂူများသို့လည်း ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ သဘာဝ အလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒဗ္ဗုလလိုဏ်ဂူရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရေးဆိုင်ရာ ဆင်းတုတော်များကို ဘီစီ ၂ ရာစုတွင် စတင် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်ဟု သိရ၏။ အေဒီ ၁၁ ရာစု နှင့် ၂ ရာစုတွင် အဆိုပါလိုဏ်ဂူများကို ပြန်လည်ပြုပြင် ဖွမ်းမံမှုများ ပြုလုပ်၏။ ၁၂ ရာစုတွင် ဘုရင်နိသန်ကာဝလ ကမ္ဘည်းကျောက်စာများ ရေးထိုးခြင်း၊ ဆင်းတုတော်များကို ရွှေချခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။

ကန်ဒီ - သီရိလင်္ကာကို အုပ်ချုပ်သွားသော နောက်ဆုံး မင်းဆက်ဖြစ်သည့် ဆင်ဟာလမင်းဆက်များသည် ကန်ဒီကို

မြို့တော်အဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့ကြ၏။ သီရိလင်္ကာကျွန်း၏ အလယ်ပိုင်းရှိ တောင်ကုန်းများအကြား၌ ဘည်ရှိသော မြို့ တော်ဖြစ်သည်။ ကန်ဒီရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာအစဉ်အဆက်များတွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ စွယ်တော်ကြွတ်ရှိရာ ဘုရားကျောင်းတော်နှင့် မော်ဝပ်တာနှင့် အစီဂီရိယဝိဟာရကျောင်းတော်များနှင့် အခြား ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များသည် ထင်ရှား၏။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကို အုပ်ချုပ်သော ဘုရင်များနှင့် နိုင်ငံသားများအားလုံးသည် အထူး အမြတ်တန်ထား၍ ကိုးကွယ်ကြပြီး ကန်ဒီမြို့မှာလည်း ယနေ့ ထက်တိုင် ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ကြောင့် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် အမည် ထင်ရှားနေသည်။ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ရှိရာ ကျောင်းတော်ထဲ၌လည်း အလွန်လက်ရာပြောက်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပန်းချီ ပန်းပုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

ကန်ဒီမြို့တွင် ကျင်းပလေ့ရှိသော နှစ်စဉ်ဘုရားပွဲတော် မှာ ကမ္ဘာတွင် ရှေးဦးအကျဆုံး ဘာသာရေးပွဲတော်ဖြစ်သည် ဟု သိရ၏။ ၁၈ ရာစုမှစ၍ ကာသိသီရိရာဇာဆင်ဂါဘုရင် လက်ထက်မှစ၍ မြတ်စွယ်တော်လှည့်လည်၍ အပူဇော်ခံပွဲ ကို ကျင်းပလာခဲ့၏။

ဤသို့ ဘာသာရေးပွဲတော်ကို ကျင်းပခြင်းဖြင့် ရာသီ ဥတုကောင်းမွန်ပြီး လယ်ယာလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးသည်ဟု နိုင်ငံ သူ၊ နိုင်ငံသားများက ယုံကြည်ကြ၏။

n ခြင်္သေ့

(Grand and Glorious Asia စာအုပ်မှ Cultural Triangle of Sxi Lawka)

www.burmeseclassic.com

၅၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ လှတောတစ်ခွင်ဟာသများ

ဦးကောင်းထူး

ရွာတောင်တည်နိုင်လောက်ပါရဲ့

လှတောရွာရှိစေတနာတို့တွင် မိန်းမတစ်စုသည် အတင်းပြန်ကြားရေး ဌာနဖွင့်ထား၏။

ထိုကာလဝယ် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကောင်မလေးသည် ပစ်မှတ်ဖြစ်သွားပါချေ၏။

“ရုပ်ကလေးကလုတပတနဲ့ အကျင့်တန်ပုံများကတော့ တက်နင်းလည်းစူး၊ နမ်းလည်းစူးတဲ့ ဒူးရင်းသီးအခွံလားမှတ်ရ”

“အေးလေ... သူကွာခဲ့တဲ့ယောက်ျားတွေကို တင်းတောင်းနဲ့ လိုက်ကောက်ပြီး စုလိုက်ရင် ငါးတင်းဝင်ပုတ်ဆုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတောင် ကလေးတွေမပါသေးလို့၊ ကလေးတွေပါထည့်တွက်ရင် ရွာတောင်တည်နိုင်မယ်ထင်ပ”

***

မြင်းတွေအင်္ကျီဝတ်ပေးထားသလို

တစ်နေ့သ၌ ဗီဒီယိုရုံထဲသို့ ကလေးများ၊ မိန်းမများကြား အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် လှတောသားကြီးသည် ကန်လန်ကားရား ပါသွားခဲ့၏။

ဗီဒီယိုမင်းသားက နာမည်ကြီးလွန်းသည်မို့ မြင်ဖူးသည်ရှိအောင် လိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ကြည့်ပြီးလေသောအခါ -

“အကျိုးနည်း တီးလိုက်တဲ့လက်ခုပ်၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းထဲ ရောက်နေသလား မှတ်ရဟေ့၊ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်တာ ကြတာများ မြွေတွေ တွန်တဲ့အတိုင်းပ”

ဤတွင် ဇာတ်ကားအပြီး၌ အတူပြန်လာသည်ကလေးများက -

“အရမ်းမိုက်တာပဲနော် အဘ”

“မိုက်လိုက်လေကွာ၊ မိုက်သမှ အမြီးလေးတွေ တငေါက်ငေါက် ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့”

“ဖိုက်တင်ခန်းတွေ မကောင်းဘူးလား အဘရ”

“အေး... အေး... ခြေထောက်တွေနဲ့ ကန်လိုက်ကြတာများ အပြင်မှာဆို သွေးအတောင့်လိုက်ထွက်မယ်။ အဟဲရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ ဆေးမန်းထုံးမန်းကောင်းသလို လူလဲထပြီး ပြန်ထိုးကြ ကန်ကြတာပဲ။ ကန်လိုက်ကြ ရှာလေကွယ်လို့၊ ဟလိုလေး... မြင်းတွေများ အင်္ကျီဝတ်ထားသလား မှတ်တယ်”

***

အချိန်မှန်နာရီတွေ

လှတောသားတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမှ လက်ပတ်နာရီများ ဝယ်လာခဲ့ပြီး ရွာဘုရားပွဲမှာ ချရောင်းလေ၏။ ရွှေပွဲလာများ ဝိုင်းလာအောင် အော်ပုံကလည်း ပညာပါလှ၏။

“နာရီတွေ... နာရီတွေ၊ အချိန်မှန်နာရီတွေနော်။ မနက် ၉ နာရီကြည့်လည်း ဒီအချိန်ပဲ။ အချိန်မှန်နာရီတွေ၊ လူကြီးဆို မရောင်းဘူး။ ကလေးတွေမှရောင်းတာ။ အထူးဈေးနှုန်း... အထူးဈေးနှုန်း။ တစ်လုံးမှ သုံးကျပ်တည်း”

မှန်ပေစွ။ သူ့နာရီလေးတွေက ကလေးကစားရာပလတ်စတစ်နာရီတွေ ဖြစ်ကြ၏။

***

လုံမှ လုံပါမလားဘဲ

မိုးနည်းရသည့်အထဲ မိုးကုန်စောသည့်အတွက် စပါးတွေ သိပ်မအောင်ကြ။ အထွက်ကောင်းသည့် စပါးပင်ကို အငှားရိတ်မည်လူ မရှားသော်လည်း ပလူမွေး ပလူတောင်ကျတော့ အငှားရခက်နေ၏။

ဤတွင် လယ်ပိုင်ရှင်သမီးတွေလည်း တစ်စေ့ရရ၊ တစ်ပြည်ရရဆိုကာ လယ်ထဲဆင်းရိတ်ကြ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

လယ်ပိုင်ရှင်သမီးငယ်က ကျွဲချိုတပ် ရောမတံစဉ်ကြီးနှင့် ရိတ်ရင်းက -

“အစ်မရေ...တစ်ခါရိတ်မှ သုံးလေးပင်ပဲပါတယ်။ တံစဉ်တောင် အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ညီမရယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမို့ နမြောလိုသာ ရိတ်နေရတကယ်က ပေါက်ပြားနဲ့ရှပ်မှ သဘာဝကျမှာ”

“ကျွန်မကတော့ ကျကျနနဝမ်းလျှားထိုးပြီး ဇာနည်နဲ့သာ နတ်လိုက်ချင်ရဲ့။ အလိုလေး...လူစဉ်မမိလိုက်တဲ့ စပါးပင်၊ ပုရွက်ဆိတ်အရိပ်ခိုလိုတောင် လုံမှလုံပါမလားဘဲ”

ဒဿဂီရိဘီလူးဆယ်ကောင်နဲ့

လှတောနှင့် ဝက်လက် ကားလမ်းဆိုးပုံမှာ လူပြောသူပြော များကြ၏။ ကျောက်ခဲစားသွားပါက မဝါးဘဲ အစာကြေသည့်လမ်းဟု တင်စားပြောဆိုကြ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် လှတောသားတစ်ယောက်က လှတော-ဝက်လက်လမ်းကို ဖွဲ့နွဲ့ပြောဆို၏။

“ဟလိုလေး...ဆိုးလိုက်လေ လမ်း။ သူ့ထက်ဆိုးတဲ့ ကြမ်းတဲ့လမ်းတောင် သူ့လောက်ဆိုးမယ်ထင်ပါတာ။ နံရိုးနဲ့ ကားဘော်ဒီရိုက်တယ်။ နောက်ထပ် အရိုက်မခံရအောင် သတိထားနေတုန်း မြီးညောင်းရိုးနဲ့ ခုံဆောင့်တယ်။ အား...နံရိုးဘယ်နှချောင်း ကျိုးသွားပြီးလဲလို့ စမ်းနေတုန်း ရှိသေး ကားအမိုးနဲ့ဆောင့်ပြန်ရော”

လှတောသားစီပီ စကားအရရော၊ ဟန်ပန်အမူအရာကပါ သရုပ်ဖော်ကောင်းသဖြင့် ကြားရသူများ အူနိပ်ရယ်ကြရ၏။

“အဲ...ခေါင်းကွဲပြီး ဦးနှောက်တွေ ထွက်ကုန်ပြီလားလို့ စစ်ဆေးကြည့်နေတုန်း ဒရိုင်းဘာက ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်ပြန်ရောဟေ့။ ခရီးသည်အချင်းချင်း နဖူးနဲ့ ချိုစောင်း ပြေးဆောင့်ကုန်တာ ဥသျှစ်သီးထုသံလို တခွပ်ခွပ်။ ဟလိုလေး...ငါဖြင့် ဒဿဂီရိဘီလူးဆယ်ကောင်နဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း သိုင်းချနေသလား အောက်မေ့ပါသကော”

ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ရောက်သွားသလို

လှတောရွာ လယ်သူမတစ်စု ကောက်စိုက်ပြိုင်ပွဲ၊ သန်းရှာပွဲ ကျင်းပနေကြသည်မှာ တန်းစီလှေလှော်နေကြတာနှင့် မခြားပေ။

သူတို့သည် လက်မအားကြလင့်ကစား အားနေသည့် ပါးစပ်က အတင်းပြောဖြစ်အောင် ပြောကြပြန်သေး၏။

“ဟိုဘက်ရွာ ပြောင်းသွားတဲ့ ခင်နှင်းတစ်ယောက်ကော တွေ့သေးလား”

“အရင်တစ်လက တွေ့လိုက်ပါသတော်။ နောက်ဆုံး ပေါ်မိုက်နဲ့”

“အေးဟယ်...သူ့ကြည့်လိုက်ရင် မိုက်နဲ့ချည်းပဲ။ တစ်နှစ်မှာ ဆယ့်နှစ်မိုက်များ ကြီးနေသလားမသိဘူး”

“သနားပါတယ် အစ်မရယ်။ ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ ကလေးက တပြုတ်ပြုတ်နဲ့။ ပဲကြီးရေစိမ်ကမှ သူ့ထက်စာသက်သာဦးမယ်”

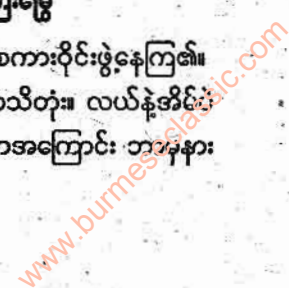
“ဟလိုလေး...ခင်နှင်းတို့ ကလေးမွေးသန်ပုံများ သူ့အိမ်တစ်ခါ ရောက်သွားပါတယ်။ ကလေးတွေ ဘုစုခရုတွေအေ...ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ပတ်လုံးလေးတွေ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် စီထားသလိုပဲ။ ငါ့မလည်း ဆိုင်းဝိုင်းထဲရောက်သွားသလားမှတ်ရ”

အပ်ပေါက်နဲ့ စပါးကြီးမြေ

လှတောသားနှစ်ယောက် စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။

“အောင်မယ်...မင်းက ဘာသိတဲ့။ လယ်နဲ့အိမ်တောင်ကူး မြောက်ကူးနဲ့ လူ့လောကအကြောင်း ဘာမှန်း”

မလည်းဘူး။ အခု ဆန်ကွဲတစ်ပြည်တောင် ငွေနှစ်ရာတဲ့ဗျာ
“ဆန်ကွဲအဖြန်းဆုံးက မုန့်ဟင်းခါးပေကို။ မုန့်ဟင်း
ခါးဆိုင်တွေက ဝယ်ခိုင်းတာနေမှာပေါ့။”

“မုန့်ဟင်းခါးတင် ဘယ်ကမလဲ။ မုန့်ပေါင်း၊ မုန့်
စလင်းထောင်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ မုန့်ပျားသလက်... အကုန်
လုံး ဆန်ကွဲနဲ့လုပ်ကြရတာပါဟာ။ ဒါပေမယ့် အခု ဈေး
တက်သွားတာ မုန့်လုပ်တာကြောင့် မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဆန်ကွဲနဲ့ မုန့်မလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ အတာမှ မောင်းကွဲကြီး တီးရ
သလိုပါလား။ အနောက်တောကလူတွေလေ ငါတို့ဆီမှာ
လို ဆည်မရှိ၊ ချောင်းမရှိနဲ့ မိုးခေါင်ရင်း မျိုးဆုံးမျိုးတုံးကုန်
တာပေါ့။”

“ဪဟော့... လက်စသတ်တော့ ဆန်ကွဲကို
သူတို့က မျိုးချဖို့ ဝယ်တာကိုး”

“အေး... မင်းက အစေ့မြင်ရင် အသီးသိတဲ့ကောင်၊
အဲဒီဘက်က လူတွေ ကျပ်တည်းပုံများ သနားစရာကွာ။
အပ်ပေါက်ထဲ စပါးကြီးမြွေ ဝင်နေသလားမှတ်ရ”

အကွဲဘယ်လောက်မြန်တယ်မှတ်လဲ

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသည့် စုံတွဲတစ်
တွဲသည် စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကြတော့မည်ကိန်း
ဆိုက်လာ၏။

ဤတွင် လှတောသားတစ်ယောက်က ဝေဖန်ချက်
ချ၏။

“ဟလိုလေးရယ်... လင်ယူသားမွေးကိစ္စကို ပြဇာတ်
ကတာများ မှတ်နေကြရောသလား မသိဘူး။ စလယ်ဝင်
ဖင်မည်းတာက ကြာဦးမယ်။ အခုများ မီးခဲပေါ် ယင်နား
သလောက်မှမကြာ ကွဲကြတာကိုး”

စိန်စတင်းနဲ့ နှင်လား ငါလား

မိခင်ဖြစ်သူက တစ်ဖက်ရွာသို့ ကိစ္စနှင့်သွားနေစဉ်
ဖခင်နှင့်အစ်ကို ယာတဲက ထမင်းစားအပြန်ကို သားငယ်က

ထမင်းပွဲပြင်ကာ ခူးကျွေးရလေ၏။
စားပွဲခုံပေါ်သို့ ပန်းကန်တွေချည်ချလေရာ မောမော
နှင့် ဆာနေသည့် အစ်ကိုက -

“ဘယ်မလဲ ထမင်း၊ ဟလိုလေး ငါ့ညီရာ...
ထမင်းခူးပါဆို ပန်းကန်တွေပဲ ယူလာရသလား။ ပန်းကန်
ဆာ တာ မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းဆာတာကွ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ။ ငရဲပြည်မှာရှိတဲ့
ဒယ်အိုးထဲက တစ်ကမ္ဘာကြာမှ တစ်ခါသာပေါ်တဲ့ ‘ဒုသန
သော’ထက် စိတ်ညစ်သဗျာ”

ထမင်းဟင်းတို့ အလျင်အမြန်ချပေးပြီးသည့်အခါ
ဖခင်က ဝင်၍စား၏။ သို့ရာတွင် ဟင်းက မစုံသေး။ ဖခင်က
လှမ်းအော်၏။

“သားငယ်... မင်းဟင်းက ဒါအကုန်ပဲလား။ ၊ ခိုး
ချောင်နဲ့ အိပ်ရာနေရာများပြီး အိပ်နေရောသလား”

“ပဲကြီးဟင်းလာပြီ အဖေရေ”

“မင်းဟင်းကလည်း မေ့လောက်မှ တစ်မျိုးရောက်
လာတော့ စောင့်ပြီးစားနေရတဲ့လူရဲ့ဗိုက်ထဲ နာဂစ်ဝင်နေပြီ”

“အဖေကသာ ထိုင်အပြစ်တင်နေ၊ အဖေမိန်းမထား
ခဲ့တဲ့ မီးဖိုချောင်လည်း ဝင်ကြည့်ဦး။ မဆေးဘဲ ရေစိမ်ထား
တဲ့ ဟင်းအိုးတွေ ငုံ့ငုံ့နမ်းနေရတာ အကြိမ်တစ်သိန်း
လောက်ရှိနေပြီ”

“လုပ်ကွာ မြန်မြန်”

အစ်ကိုကဝင်ပြောရာ ညီကပြန်ပြောသည့်စကား
ကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် ပါးစပ်ပိတ်သွားရတော့၏။

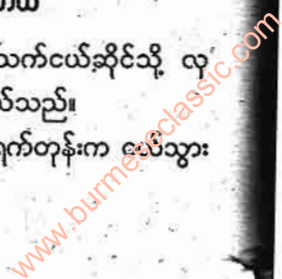
“မီးဖိုချောင်ဝင်နေကျ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို
ရေ။ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဟိုအိုးလှန်၊ ဒီအိုးဖွင့် အပြေးတစ်ပိုင်း
လုပ်နေရပုံများ ဆိုင်းဝိုင်းထဲ စိန်စတင်းနဲ့ နှင်လားငါလား
အောက်မေ့ရတယ်”

ခိုင်ခံ့ပုံများ ပြောပါတယ်

လှတောသားရောင်းသည့် သက်ငယ်ဆိုင်သို့ လှ
တောသားတစ်ဦး သက်ငယ်လာဝယ်သည်။

“ဈေးလျှော့ဦးဗျာ။ သုံးလေးရက်တုန်းက ငယ်သွား

တဲ့ ခင်ဗျားသက်ငယ်တွေ ညံ့ချက်ကတော့ လဲမို့လွင့်လာ တာတောင် ပေါက်ထွက်တယ်”

လှတောသားအချင်းချင်း အကြောမခံ။

ထိုအခါ သက်ငယ်ဆိုင်ရှင် လှတောသားက လုံး ကြီးတင် ဆန်ခတ်လိုက်၏။

“ဟလိုလေး... မတော်တာတွေ လာမပြောနဲ့ ငါ့ လူ။ ငါ့သက်ငယ်မိုးထားတဲ့ အိမ်မိုးတွေ ခိုင်ခံ့ပုံများ စကိုင်း လက်ဂြိုဟ်တုစခန်းတောင် တည်လို့ရသကဲ့သို့”

***

ညံ့လိုက်ပုံများကတော့

လှတောသားနှစ်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ စကား ပြောနေကြ၏။

“ညက ငါ့ကောင် ဖဲရုံးပစ်လိုဆိုပြီး သူ့မိန်းမဆဲ လိုက်သံများ ညံ့ပလေကွယ်။ ကြေးလင်ပန်းထဲ ကျောက်ခဲ တွေ ကြဲနေသလားမှတ်ရ”

“ဒါနဲ့ ထသတ်ကြရောလား”

“မခံချင်အောင်ဆဲတော့ စစ်ခင်းကြတာပေါ့ကွာ။ ဘာတွေနဲ့ ပစ်ကြခတ်ကြ ရိုက်ကြတယ်မသိဘူး။ ဝုန်းခိုင်း ကြဲနေလိုက်ပုံနယ် အရက်မူးနေတဲ့အရူး ဒန်အိုးဆိုင်ထဲ ဝင်ရမ်းနေသလား မှတ်ရ”

***

ခုမှပဲ သွေးဆူတယ်

ချီပါတောင် ရွာအားတစ်ယောက်သည် မိမိ၏သား မိန်းမခိုးလာသဖြင့် ထုံးစံလေ့အရ သမီးရှင်နှင့် ညှိနှိုင်း စေ့စပ်ရန် မြောက်ရွာသို့ လူကြီးစုံရာနှင့် လာကြလေ၏။

သမီးရှင်ဘက်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ညှိခံပြီး စကား တွေ့ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေသော်ငြား သားရှင်ဘက်က လူတွေကမူ ငြိမ်ကုပ်တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

အသံမထွက်လာကြသည့်အဆုံး သားရှင်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ -

“ဟေ့... ငါ့လူတွေရေ။ မင်းတို့ကို ခေါ်လာတာက သတို့သားမိဘကိုယ်စား ပြောဖို့ဆိုဖို့ အားကိုးရမလား ခေါ်

လာတာကွ။ ခုတော့ မင်းတို့ဖြစ်နေပုံက ကျောက်ရုပ်တွေ မေးခိုင်ရောဂါရနေကြသလားမှတ်ရ။ ပြောကြပါဦးကွ”

ထိုအခါမှ တောင်ရွာသားများ သွေးဆူသွားပြီး အာ သွက်လျှာသွက်နှင့် စကားတွေဖောင်သွားကြလေသတည်း။

***

ဝေးသင်းပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်

နွားလှည်းတစ်စီးသည် လယ်ကွင်းထဲဖောက်ထား သည့် လှည်းလမ်းအတိုင်း စွပ်ပြေးသျှက်ရို၏။

ချိုင့်တွေကိုရှောင်၊ ကန်သင်းရိုးကို ကျော်တက်နှင့် တဝုန်းဝုန်း ဆောင့်နေ၏။

လူကြီးတစ်ယောက်သည် လှည်းရံတိုင်ကို ဘုရား တ၊ကိုင်ပြီး လိုက်လာရာက မတ်တတ်ရပ် လှည်းမောင်းနေ သည့် လှည်းဆရာ ချာတိတ်ကို အော်ပြောလေ၏။

“ဟဲ့... ကောင်လေး။ ထိုင်မောင်းစမ်း ထိုင်မောင်း”

လှည်းသမားလေးက ကြားသော်လည်း မထိုင်ပေ။

“ဟဲ့... ကောင်လေး။ ထိုင်ဆိုနေ။ ရပ်မောင်းရင် ဒုက္ခတွေ့သွားမယ်။ ဒီကြားထဲ မင်းမတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင် တော့ မင်းဝေးသင်းပြီးသား ဖြစ်ပြီသာမှတ်ပေတော့”

***

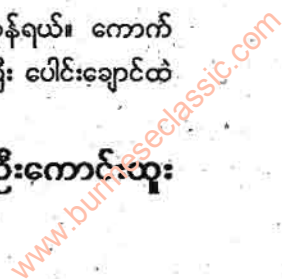
ပေါင်းချောင်ထဲမှာ

ရန်ကုန်သို့ အလည်လာသည့် လှတောသား တစ်ယောက်သည် ထင်းရှူးပုံလေးများ ထောင်ထားသကဲ့သို့ စီနေပြီး ဟိုမလှည့်သာ၊ ဒီမလှည့်သာ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေး ထဲ ပိတ်လှောင်နေသဖြင့် ပါလာသည့် အင်္ကျီတွေချွတ်၊ စွပ်ကျယ်စုတ်လေးနှင့်နေရလေ၏။ သူ့အဖို့ အိုက်တာပူတာ မသက်သာ။

သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင်ကား အော်ချက်ထုတ် လိုက်မိလေ၏။

“ပူလှအိုက်လှချည်လား ရန်ကုန်ရယ်။ ကောက် ညှင်းပေါင်း ပေါင်းနေတုန်းတန်းလန်းကြီး ပေါင်းချောင်ထဲ ဝင်နေမိတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ဦးကောင်းထူး

သမိုင်းကပြောသော လူကုန်ကူးမှုများ

လှစိုး(ပညာရေး)

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ ထုတ်ဝေသော "Daily Eleven" သတင်းစာကြီးတွင် အောက်ဖော်ပြပါ သတင်းခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်များ ဖတ် ရှုခဲ့ရသည်။

လူကုန်ကူးမှု စွဲချက်များအတွက် အလိုရှိနေသော တိုင်းဒိလ်ချုပ်ကြီး လာရောက်အဖမ်းခံခဲ့

လူကုန်ကူးမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက် မှုဖြင့် စွပ်စွဲထားရသော ကြယ်သုံးပွင့် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဇွန်လ ၂ ရက် က အာဏာပိုင်များထံ လာရောက် အဖမ်းခံခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ တရား မဝင် လူကုန်ကူးမှုကို ထိုင်းရဲအဖွဲ့က နှိမ်နင်းနေချိန်တွင် သံသယရှိခံရသူများ အနက် ရာထူးအမြင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် သော ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာနခန့်ပန် သည် ထိုင်း-မလေးရှား နယ်စပ်အနီး ရှိ ပီဇန်ဗီဆာမြို့ ရဲစခန်းတွင် လာ ရောက်အဖမ်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူကုန်ကူးမှုနှင့် ပတ်သက်မှုဖြင့် ၈၄ ဦးကို ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ထားပြီး ယခု အချိန်အထိ ၅၁ ဦးကို ဖမ်းဆီးရမိထား ကြောင်း ရဲတပ်ဖွဲ့က ပြောကြားထား သည်။ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခန့်ပန်က

တာဝန်ရှိသူများနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် ရန် အသင့်ရှိပြီး တရားရုံးဆုံးဖြတ် သည့်အတိုင်း နာခံမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။ ထိုင်းတောင်ပိုင်း တောတွင်း၌ ရွှေပြောင်းအခြေချနေသူ များထားသည့် သမိုင်းများကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ပြီးနောက် လူကုန်ကူးမှုကို ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ဖိနှိပ်ခဲ့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းတွင် လူကုန်ကူးသူများ အတွက် စခန်းများမရှိတော့ကြောင်း ပြီးခဲ့သည့်တစ်ပတ်တွင် ထိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့

က ပြောကြားခဲ့သည်။ လူကုန်ကူးဂိုဏ်းများကို နှိမ်နင်း ရန် နိုင်ငံတကာက ထိုင်းနိုင်ငံကို ဖိ အားပေးနေပြီး ထိုင်းကလည်း လူကုန် ကူးမှုကို အရှိန်ဖြင့် နှိမ်နင်းခဲ့သည်။ ထိုင်းက လူကုန်ကူးမှုကို စတင်နှိမ်နင်းခဲ့ ပြီးနောက် အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှား ထိုင်း၊ မြန်မာနှင့် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တို့တွင် ရွှေပြောင်းအခြေချသူ ၄၀၀၀ ခန့် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လူကုန်ကူးသူ များက ရွှေပြောင်းအခြေချသူများကို

စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီးနောက် ပင်လယ်တွင်း၌
 တွေ့ပြောင်းအခြေချသူ ၂၀၀၀ ခန့်ရှိမည်
 ဟု ကုလသမဂ္ဂက ခန့်မှန်းထားသည်။
 ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာနသည်
 အပြစ်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးမှုမပြီးမချင်း
 အပြစ်ကင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ရမည်
 ဖြစ်ကြောင်း ထိုင်းကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး
 နှင့် စစ်ဦးစီးချုပ်ဟောင်း ပရာဝတ်ပေါင်
 ဆွမ်းက ပြောကြားခဲ့သည်။ မာနသည်
 သင်္ကာမကင်းခံရသူအဖြစ်သာ ရှိနေဆဲ
 ဖြစ်ကြောင်း ပရာဝတ်က သတင်း
 ထောက်များအား ပြောကြားခဲ့သည်။

Ref- AFP

ထိုသတင်းကိုပင် ကျွန်တော်တို့
 နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော ဂျာနယ်များနှင့်
 အခြားသတင်းစာများကလည်း ကျယ်
 ထွယ်ပြန့်ပြန့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြ
 သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအပါ
 အဝင် အရှေ့တောင်အာရှရှိ ထိုင်းနိုင်ငံ၊
 အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ၊
 ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံများသည် ၂၀၁၄ ခုနှစ်
 နောင်ပိုင်းကာလက စ၍ လူကုန်ကူး
 မှုနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းများ၊
 ပင်လယ်အတွင်း ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံမှ
 အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထွက်လာ
 ကြသည့် လူအများလိုက်ပါလာသည့်
 ထေရုများ၊ သင်္ဘောများအား နိုင်ငံတကာ
 အပြင်တွင် ကယ်တင်ခဲ့ရသည့် သတင်း
 များ၊ လူအများအား စုပြုံတင်လာသည့်
 ထူမှောင်ခိုကုန်ကူးအဖွဲ့များပိုင် စက်
 ထေရုများအား နိုင်ငံတကာအပြင်တွင်
 ရေတပ်မတော်များက ဖမ်းဆီးရမိသည့်
 သတင်းများမှာလည်း ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီး
 သီးက ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများ

ဂျာနယ်များတွင် မျက်နှာဖုံးမှ နေရာယူ
 လျက်ရှိကြသည်။
 ထို့အတူ မြေထဲပင်လယ်အတွင်း
 ခွံလည်း ပြည်တွင်းစစ်နှင့် နိုင်ငံရေး
 မငြိမ်မသက်မှုများ ဖြစ်ပွားနေသည့်
 အာရပ်နှင့် အာဖရိကနိုင်ငံများမှ မိမိတို့
 နိုင်ငံအား စွန့်ခွာလာကြသည်။ စစ်
 ရှောင်ဒုက္ခသည်များ လိုက်ပါလာသည့်
 သင်္ဘောငယ်များနှင့် အကြောင်းအမျိုး
 မျိုးတို့ကြောင့် မိမိတို့နိုင်ငံများမှ တိမ်း
 ရှောင်လာသူအများ လိုက်ပါလာသည့်
 သင်္ဘောအများအပြားကို မြေထဲပင်
 လယ်နိုင်ငံများက ကယ်တင်ခဲ့ကြရ
 သည်။ သတင်းများလည်း ပြောမဆုံး
 ပေါင် တောဆုံးထောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
 ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်
 လူကုန်ကူးခြင်းခံရသည့် ရေလုပ်သား
 အများကိုလည်း နိုင်ငံတော်က ပြန်လည်
 ခေါ်ရသည့်သတင်းများလည်း လှိုင်လာ
 ခဲ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်ကလည်း
 ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် မလေးရှားနိုင်ငံနယ်စပ်

တွင် လူအပြောက်အမြားကို စုပေါင်း
 မြှုပ်နှံထားသော သင်္ချိုင်းများ တွေ့ရှိရ
 သည်ဟု ထိုင်းနိုင်ငံမှထုတ်ဝေသော
 ဘန်ကောက်ပို့(စ်)သတင်းစာကြီးတွင်
 ဓာတ်ပုံသာကေ အထောက်အထားများ
 ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခဲ့ရာ နိုင်ငံ
 တကာမှ စိတ်ဝင်စားသော ထိပ်တန်း
 ရောက်သတင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမရှိသေးသော
 နိုင်ငံများမှ အလုပ်မဲ့အကိုင်မဲ့ လူအများ
 အား အလုပ်အကိုင်ရရှိစေရမည်ဟု
 မက်လုံးပေး စည်းရုံးသွေးဆောင် ခေါ်
 ယူလာသော လူမှောင်ခိုကုန်ကူးများသည်
 ၎င်းတို့ခေါ်ယူလာကြသူများအား စုပြုံ
 သတ်ဖြတ်ခဲ့ သူတို့ခြေရာ၊ လက်ရာများ
 ကို ပျောက်ခဲ့ကြခြင်းလော စဉ်းစားစရာ
 ဖြစ်လာသည်။ ထိုလူအများ အစုလိုက်
 အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ထားသည့်သင်္ချိုင်း
 သတင်းအား အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ရုပ်သံ
 လွှင့်အစီအစဉ်၊ အမေရိကန်ပြည်
 ထောင်စုမှ စီအင်အင်နှင့် တရုတ်နိုင်ငံ

www.burmeseclassic.com

စီစီတီရပ်သံလွှင့်အစီအစဉ်များက
လည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ထုတ်လွှင့်ခဲ့
သဖြင့် နိုင်ငံတကာမှ စိတ်လက်မချမ်း
မြေ့ခဲ့ကြ။ လူမှောင်ခိုဂိုဏ်းများသည်
အတိတ်သမိုင်းက ငွေဝယ်ကျွန်းခေတ်၊
ကျွန်းပွားဂိုဏ်းများ၏ ခြေရာကို နင်း၍
လိုက်လာခဲ့သလော။ ယနေ့ လူကုန်ကူး
သည့်ဂိုဏ်းများအဖို့ ငွေစိုစိုပိုပို အမြတ်
အစွန်းရသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အင်အား
ကြီးမားလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

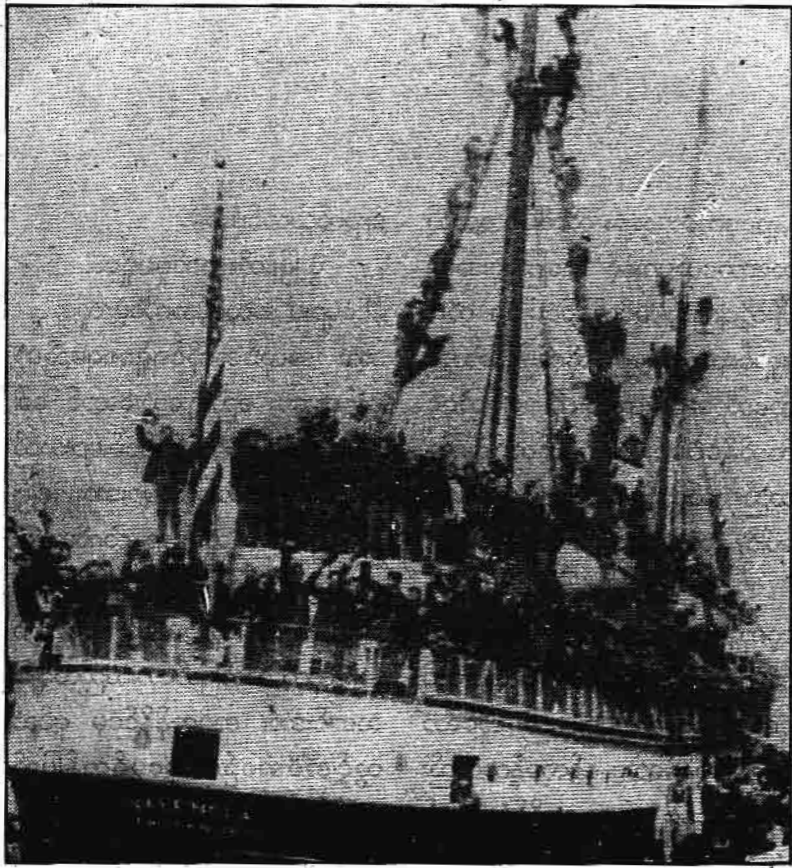
အတိတ်သမိုင်းကြောင်းများတွင်
လူသားအချင်းချင်း ကြေးကျွန်ပြုခဲ့ကြ
သည့် ခေတ်ဆိုးခေတ်မှောင်ကြီးကို ကြံ
တွေ့ခဲ့ကြရပြီး ဖြစ်သည်။ ဤတွင်
အလျဉ်းသင့်သဖြင့် မူလတန်းကျောင်း

သားသားက ဖတ်စာတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရ
သော ပုံပြင်တစ်ခုကို သွားသတိရလာ
သည်။ ထိုပုံပြင်တွင် ဝံပုလွေအိုကြီး
တစ်ကောင်သည် သားငယ်ဝံပုလွေ
အား ဤလောကတွင် ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံး သူ့ကို ပြသ
မည်ဆိုကာ တောတွင်းမှ လမ်းဆုံးတစ်
နေရာသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပထမဆုံး
သူတို့သားအဖ စောင့်ဆိုင်းနေသော
နေရာသို့ ဖြတ်သွားသော ခြင်္သေ့တစ်
ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ သားဖြစ်သူက
ထိုသတ္တဝါသည် ဤလောက၌ ကြောက်
လန့် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော
သတ္တဝါဖြစ်သလောဟု သူ့ဖခင်အား
မေး၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက မဟုတ်သေးဟု
ဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျား ဆင် စသော
တောတွင်းသတ္တဝါကြီးများကို မြင်တွေ့ရ
သော သားငယ်အား ထိုသတ္တဝါကြီးများ
သည် ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်
အကောင်းဆုံး သတ္တဝါများမဟုတ်သေး
ဟု ဖခင်ဖြစ်သူ ဝံပုလွေအိုကြီးက ပြော
ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်လမ်း
လျှောက်လာသည့်အခါမှ ထိုသတ္တဝါ
သည် ဤလောက၌ ကြောက်မက်ဖွယ်
အကောင်းဆုံးသတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်
သည်ဟု ပြောပြခဲ့၏။

မှန်ပါသည်။ လူသည် တိရစ္ဆာန်
သတ္တဝါများအား နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး
ဖြင့် ခိုင်းစေ၍ မိမိရပ်တည်နေနိုင်ရေး
အတွက် အစားအစာအဖြစ် အသုံးချခဲ့
သည်သာမက မိမိတို့ လူသားအချင်း
ချင်းလည်း နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ခိုင်းစေမှု
များ ပြုခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့ အကျိုး
အမြတ်ရမည်ဖြစ်ပါက လူမျိုးနွယ်တစ်
မျိုးနွယ်လုံး ပျက်စီးစေရန် ဝန်မလေးပေ။
ထို့ကြောင့်ပင် မူးယစ်ဆေးဝါးမှောင်ခိုမှု
များ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာခဲ့၏။
လူသားအချင်းချင်း တရားပွဲခိုင်းစေသည့်
အမှု၊ ကျွန်ပြုသည့်အမှု၊ လူကုန်ကူး
သည့်အမှုများသည် ယခုမှ ပေါ်သည်
ရွှေကြာပင်မဟုတ်တော့။ အရစ်တော်
မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော်ကပင်
ရှိခဲ့သည်။

အီဂျစ် ဖေရိုဘုရင်များ လက်
ထက်တော်ကြီးအခါက အီဂျစ်တို့သား
စစ်ခွဲနိုင်ငံများမှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာ
ခဲ့သည့် လူအများအား ကျေးကျွန်
အဖြစ်ခိုင်းစေခဲ့ကြသည်။ အီဂျစ်ဗိသု

ကာဆရာကြီးများ တည်ဆောက်ခဲ့သော ပိရမစ်များ၊ နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးများ အား ကျေးကျွန်ပေါင်း များစွာ၏ သွေး၊ ချွေး၊ မျက်ရည်ဖြင့် တည်ဆောက်စေခဲ့ သည်။ ဂရိနိုင်ငံနှင့် ရောမနိုင်ငံသမိုင်း များတွင်လည်း ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ကျွန်များကို ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် ညှဉ်းဆဲနိပ်စက်ခဲ့ သည့် ဖြစ်စဉ်များ၊ ကျွန်များရောင်းချ သည့် ဈေးနေ့များတွင် လူသားကျေး ကျွန်များအား ယနေ့ ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်း များ ဝယ်ယူသကဲ့သို့ မိမိတို့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ဝယ်ယူကြပုံများ၊ ကျေးကျွန် များအား ယနေ့ လူကုန်ကူးသည် လူ ကုန်ကူးကုန်သည်များ၊ ပွဲစားများကဲ့သို့ ကျွန်ကုန်ကူးသည် အဖွဲ့များ၊ ဝိုင်းများ၊ ပွဲစားများသည် ရက်ရှက်စက်စက်ပြုမူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျေးကျွန်အဖြစ် ဖမ်းဆီးခံထားရသူများအား ကြီးကြပ်ရ သူများ Slave Driver သည် ယနေ့ လူကုန်ကူးဝိုင်းမှာ ငှားရမ်းထားသည့် လူဆိုးလူရမ်းကားများနှင့် ထပ်တူပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ အာဖရိကတိုက်အား ၁၈ ရာစုနှစ်များ က “တိုက်မောင်ကြီး” ဟု နိုင်ငံတကာ က ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြသည်။ အာဖရိက တိုက်နိုင်ငံအများမှ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး နွယ်များအား ခေတ်မီတိုးတက်ပါသည် ဟုဆိုသော နိုင်ငံများမှ ကျွန်ကုန်ကူးသူ များသည် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ လူမျိုး နွယ်အများအား ကလေးငယ်များ၊ အမျိုး သမီးများပါမကျန် ဖမ်းဆီး၍ ဥရောပ တိုက်နိုင်ငံများနှင့် မြောက်အမေရိက

တိုက်နှင့် တောင်အမေရိကနိုင်ငံအများ တွင် ရောင်းချခဲ့ကြ၏။ အာရပ်အမျိုး သား စွန့်စားသွားလာသူများကလည်း အာဖရိကတိုက် နယ်မြေအများသို့ စီး နင်းဝင်ရောက်ကြပြီး အာဖရိကနွယ်ဖွား လူမျိုးနွယ်များအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားကြပြီး ကမ္ဘာ့ကျွန်ဈေးကွက်တွင် တိရစ္ဆာန်များရောင်းချသကဲ့သို့ ရောင်းချ ခဲ့ကြသည်။

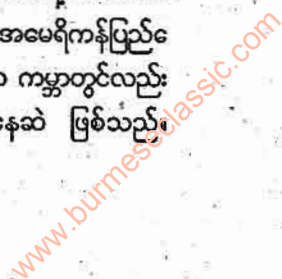
၁၈ ရာစုနှစ်ဝက်အလွန်တွင် မြောက်အမေရိကတိုက်တွင် ကိုလိုနီထု ထောင်နေကြသော ဗြိတိသျှတို့သည် မြေရိုင်း၊ ရေရိုင်းများကို တတ်နိုင် သလောက် ရှင်းလင်း၍ ဝါဂွမ်းစိုက်ပျိုး ခြင်း၊ ကြံစိုက်ပျိုးခြင်း၊ အခြားသီးနှံများ စိုက်ပျိုးခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာ ထိုလုပ်ငန်းများတွင် အလုပ်လုပ်ကြရန် အလုပ်ကြမ်းသမား များ လိုလာသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများအတွက် ဈေးပေါပေါနှင့် ရနိုင်မည့် အလုပ်သမား များ လိုအပ်လာတော့၏။ ဤတွင် ဗြိတိ သျှတို့သည် အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေ့ ရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အာဖရိကတိုက် မှော်ကြီးရှိ ပြည်နယ်အများကို ကျူး ကျော်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်၍ အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စုသို့ တင်ပို့ရောင်းချ ကြသည်။

၇၈၈၀၊ ဘယ်လ်ဂျီယန်၊ ပေါ်တူ ဂီနိုင်ငံအများကလည်းကောင်း၊ ပြင်သစ် နိုင်ငံ စသည်နိုင်ငံများကလည်း အင်္ဂလိပ် တို့၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း အာဖရိကပြည် နယ်အများအပြားအား ကျူးကျော်သိမ်း ပိုက်ကြပြီး အာဖရိကတိုင်းရင်းသားများ

အား တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် ဖမ်းဆီး၍ လူကုန်ကူးခဲ့ကြသည်။ မြောက်အမေ ရိကတိုက်နှင့် တောင်အမေရိကတိုက် တို့တွင် တိုးခဲ့စိုက်ပျိုးလာသည့် ကော်ဖီ၊ ဝါဂွမ်း၊ ရာဘာ၊ ကြံ စိုက်ခင်းများတွင် အာဖရိကတိုင်းရင်းသား နီဂရိုးများကို ကျေးကျွန်များသဖွယ် စေခိုင်းခဲ့ကြ သည်။ အထူးသဖြင့် အထက်ဆောင်း ပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အမေ ရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အမေရိကန်တို့ သည် အာဖရိကတိုင်းရင်း သား နီဂရိုး အများအား တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် လူကုန် ကူးသူများထံမှ ဝယ်ယူ၍ ဝါစိုက်ခင်း၊ ရာဘာစိုက်ခင်း၊ ကြံစိုက်ခင်းများတွင် တိရစ္ဆာန်အမှတ်ထား၍ စေခိုင်းခဲ့ကြ၏။

၁၉ ရာစုတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ ၌ နီဂရိုးကျွန်များ၏ ပြဿနာသည် တစ်စတစ်စ ကြီးမားလာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ တွင် ငွေဝယ်ကျွန်ကုန်ကူးသည့် ပြဿ နာလည်း ယခုခေတ် လူကုန်ကူး ပြဿ နာကဲ့သို့ ထိပ်တန်းရောက်လာသည်။

သခင်၊ ကျေးကျွန်ပြဿနာမှတစ် ဆင့်တက်ကာ လူဖြူ၊ လူမည်းဟူသော အသားအရောင်ခွဲခြားမှု ပြဿနာ ဖြစ် လာသည်။ ထိုအသားအရောင်ခွဲခြားမှု၊ လူလူချင်းနိပ်စက်ညှဉ်ပန်းမှု၊ အဆင့် အတန်းခွဲခြားမှုကို အကြောင်းပြုကာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည် တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အသားအရောင်ခွဲခြားမှု ပြဿနာကား အတောမသတ်နိုင်ခဲ့။ ယနေ့ထိ ဂယက် ရိုက်လျက်ရှိသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်သာမက ကမ္ဘာတွင်လည်း ဆက်လက်တည်ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စာရေးဆရာများ၊ သတင်းစာဆရာများ၊ လူသားချင်း စာနာထောက်ထားသူများကလည်း နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ယင်းကိစ္စပပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ၁၉ ရာစုကုန်ဆုံးသည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ပြဿနာမှာ ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့။

၁၉ ရာစု ကုန်ဆုံးတော့မည့် ခရစ်နှစ် ၁၈၈၀ ခုနှစ်တွင် ပနားမားနိုင်ငံတွင် ပနားမားတူးမြောင်းဖောက်လုပ်ရေးအတွက် အလုပ်သမားပေါင်း သိန်းချီလိုအပ်လာသည်။ ဤတွင် လူကုန်ကူးသည် ပွဲစားများအဖို့ အကွက်ကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ပနားမားတူးမြောင်းဖောက်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းခွင်အတွက် အလုပ်သမားများရရှိရေးကို အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုများမှ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ၊ တောင်အမေရိကတိုက်နိုင်ငံအချို့မှ တိုင်းရင်းသားများကို မက်လုံးများပေး၍ စည်းရုံးခေါ်ဆောင်ကာ ပနားမားတူးမြောင်းလုပ်ငန်းခွင်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က မှတ်တမ်းအရ ဂျပန်ကျွန်းများမှ ကျွန်းသားထောင်ပေါင်းများစွာအား လူကုန်ကူးသူ ပွဲစားက ပနားမားသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုဒေသသို့ရောက်လာသည့် အလုပ်သမားများအား ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ငန်းဝါရောဂါ တိုက်ဖွက်ရောဂါ စသည့် အဖျားရောဂါကပ်ကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသဖြင့် အလုပ်သမားပေါင်း ၅၀၀၀၀ (ငါးသောင်း) သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟု ပနားမားတူးမြောင်းဖောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီး၏ မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။

...သည်။ အတိတ်သမိုင်းကြောင်းများတွင် ဝိသမလောဘသား လူကုန်ကူးမှုများကြောင့် နိုင်ငံတကာမှ လူအများ သောကဒေဝနာအဖြစ်ဖြာ မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ၁၉ ရာစုသားဖော်ပြမည့် လူကုန်ကူးမှုပြဿနာမှာ ၂၀ ရာစုဆန်းတွင် တရုတ်နိုင်ငံ၌ ကြုံတွေ့ရသော ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အတိတ်သမိုင်းကြောင်းများတွင် တရုတ်နိုင်ငံသည် အာရှတိုက်တွင် အင်အားကြီးမားသော နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက် မွန်ဂိုလီးယားဒေသထိလည်းကောင်း၊ တောင်ဘက်တွင် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထိလည်းကောင်း၊ အရှေ့ဘက်တွင် မန်ချူးရီးယားနှင့် ကိုရီးယားနိုင်ငံအထိလည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်တွင် တိဗက်နိုင်ငံအထိလည်းကောင်း ကျယ်ဝန်းသည်။ လူဦးရေမှာလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အများဆုံးနိုင်ငံကြီးဖြစ်သည်။ အစဉ်အလာအရ ယဉ်ကျေးမှုအစောဆုံး နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာက မော့ကြည့်ရသော နိုင်ငံကြီးဖြစ်၏။ အာရှတွင် တရုတ်နိုင်ငံပိုင် နိုင်ငံအများရှိသကဲ့သို့ တရုတ်နိုင်ငံတော်အား လက်ဆောင်ဆက်သ၍ အကာအကွယ်နိုင်ငံအဖြစ် ခံယူထားရသော နိုင်ငံများလည်း ရှိကြသည်။

တရုတ်နိုင်ငံတော်မှ ထွက်သည့် ပိုးထည်များ၊ ကြွေဖြင့်ပြုလုပ်သော အိမ်အသုံးအဆောင်များ၊ အခြားထွက်ကုန်များကို ဥရောပတိုက်သားအများသည် ၁၇ ရာစုနှစ်များကပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ၏။ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်

ရန် ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်းများဖြင့် သွားရောက်ရန် ဥရောပတိုက်သား နယ်သစ်ရှာ စွန့်စားသူများ၊ ကုန်သည်များက နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သာဓကအားဖြင့် ဥရောပနှင့် တရုတ်နိုင်ငံတို့အကြား ကုန်းလမ်းအားဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည့် ပိုးလမ်းမကြီးသည် သမိုင်းအဆက်ဆက် နာမည်ကျော်ခဲ့သည်။

အီတလီနိုင်ငံ၊ ဗင်းနစ်မြို့သား မဟာခရီးသည် မာကိုပိုလို၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းကိုဖတ်ရှုကြရသော အနောက်တိုင်းသားများသည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ အံ့မခန်းကြီးကျယ်လှပုံကို တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉ ရာစုအစပိုင်းတွင် ကမ္ဘာကို တုန်လှုပ်စေခဲ့သော စစ်ကေရာင် နပိုလီယန်ကပင် တရုတ်နိုင်ငံအား "အိပ်ပျော်နေသော နဂါးကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ပြီး ထိုနဂါးကြီး အိပ်ပျော်နေရာမှ နီးထလာမည်ဆိုပါက ကမ္ဘာကို လွှမ်းသွားပေလိမ့်မည်ဟု မိန့်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ထိုစဉ်ကာလက တရုတ်နိုင်ငံအား စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သော တရုတ်ကေရာင်တို့သည် တရုတ်နိုင်ငံသည် ကမ္ဘာကြီး၏ ဗဟိုတွင် တည်ရှိပြီး ယဉ်ကျေးမှုအထွန်းကားဆုံး နိုင်ငံဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံအား နိုင်ငံငယ်အများက လက်ဆောင်ဆက်ကြရသည်ဖြစ်၍ အခြားနိုင်ငံများနှင့် ဆက်ဆံရန် လိုအပ်ခြင်းမရှိ။ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ တိုးတက်မှုကိုလည်း အတုယူစရာ လိုအပ်ခြင်းမရှိဟု ယူဆခဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်တော်များကို အစဉ်အဆက် ကျင့်သုံးခဲ့ခြင်းအတွက် တရုတ်

နိုင်ငံတော်ကြီးမှာ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများထက် ခေတ်နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

မန်ချူးဘုရင်များ လက်ထက် တော်ကြီးကာလတွင်လည်း အထက်ဖော်ပြပါ တစ်ကိုယ်တော်ဝါဒကို ဆက်လက်ကျင့်သုံးခဲ့ရကား အစဉ်အလာကြီးမားလာခဲ့သော တရုတ်လူမျိုးတို့က တီထွင်နိုင်မှု လူအင်အား အများအပြား အသုံးပြုနိုင်မှုအား အဝင်ခွင့်ကျအသုံးမပြုနိုင်ခဲ့။ (ရိုဟောင်းတီဘုရင် လက်ထက်တော်ကြီးတွင် အံ့ဖွယ်ရာ မဟာတံတိုင်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။)

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ လူအင်အား အဆမတန် များမှုကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသော အနောက်နိုင်ငံအများသည် တရုတ်လူမျိုးများအား စည်းရုံးသွေးဆောင်၍ Slave Labour လုပ်အား ကျွန်ရောင်းဝယ်ရေး ကူးသန်းမှုပြုလုပ်ရန် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များဖြစ်သော မိုးခေါင်ခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း စသည်တို့များ ပန်ကန်ထကြွမှုများ အနောက်တိုင်းသားများနှင့် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော စစ်ပွဲများ(ဘိန်းစစ်) စသည်တို့ကြောင့် တရုတ်နိုင်ငံတော် ပြည်နယ်အချို့တွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံကြရသဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော တရုတ်ပြည်သူတို့မှာ ခုက္ခရောက်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုအချက်သည် လူကုန်ကူးသူ ဝိသမလောဘသားတို့အတွက် အခွင့်

အလမ်းကောင်းဖြစ်တော့၏။ ခရစ်နှစ် ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်ကစ၍ တရုတ်နိုင်ငံသားအများသည် မြောက်အမေရိကနှင့် တောင်အမေရိကသို့ သွားရောက်၍ လုပ်သားများအဖြစ် စီးပွားရှာခဲ့ကြသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင်မူ လူကုန်ကူးသူ ပွဲစားတို့၏ သွေးဆောင်ချက်အရ တောင်အမေရိကတိုက်၊ ပီရူးနိုင်ငံနှင့် ကျွဲမားကျွန်းတို့သို့ တရုတ်အမျိုးသား ထောင်သောင်းချီ၍ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

ပီရူးနှင့် ကျွဲမားကျွန်းတို့တွင် ကြံစိုက်ခင်းလုပ်ငန်းများ အကြီးအကျယ် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ ယင်းလုပ်ငန်းနှင့် သကြားထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက် လုပ်သား သိန်းနှင့်ချီ၍ လိုအပ်လာသည်။ ဤတွင် လူကုန်ကူးသူများအတွက် အချက်ဖြစ်ရကား တရုတ်နိုင်ငံမှ တရုတ်နိုင်ငံသားအများကို မက်လုံးပေးစည်းရာ၍ အထက်ဖော်ပြပါ နိုင်ငံများသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ အထက်ဖော်ပြပါ နိုင်ငံများသို့ တရုတ်လူမျိုး သိန်းချီ၍ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သတင်းမှတ်တမ်းများအရ ကျွဲမားကျွန်းနိုင်ငံ၊ ဟာမားနားမြို့သို့ တရုတ်အမျိုးသားများ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် လူကုန်ကူးမှောင်ခိုကိုယ်သားများက သူတို့အား ပီရူးနှင့် ကျွဲမားရှိ ကြံစိုက်ပျိုးသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများထံ ကျွဲမားများကို သို့ ရောင်းချခဲ့ကြသည်။

တရုတ်လုပ်သားတို့အဖို့ ကြံစိုက်ခင်းများ သကြားစက်ရုံများတွင် ဒေသခံလုပ်သားခေါင်းဆောင်များ၏ ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံကြရသည်။ လုပ်အားခကိုလည်း

ဖြတ်ယူကြပြီး မိုးလင်းမှနေဝင် မနေမနား တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ စေခိုင်းခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာရသူများအား ဆေးကုသပေးခြင်းမရှိခြင်း၊ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့်တရားမဲ့ လူသားမဆန် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသဖြင့် တရုတ်အမျိုးသား အလုပ်သမားများသည် အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အချို့ တရုတ်အလုပ်သမားများသည် သကြားစက်ရုံများရှိ ကြံရည်ကျိုသည့် အိုးကြီးများအတွင်း ခုန်ဆင်း၍ အဆုံးစီရင်ကြသည်ဟု သိရ၏။

တရုတ်နိုင်ငံ ကေရိမ်ဖုရားကြီး ချီယီ (Ci-Xi) (ယခင်ကမူ စုဇီဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်)၏ လက်ထက်တော်ကြီးအခါတွင် အထက်ဖော်ပြပါ ပီရူးနှင့် ကျွဲမားရောက် လူကုန်ကူးခြင်းခံရသော တရုတ်လုပ်သားများအရေး စုံစမ်းရန် အမတ်ကြီးလီခေါင်းဆောင်သော တရုတ်အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များကို ခရစ်နှစ် ၁၈၇၅ ခုနှစ်တွင် ပီရူးနှင့် ကျွဲမားနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

တရုတ်နိုင်ငံအတွင်း အလုပ်သမား လူကုန်ကူးသူများကိုလည်း ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း၊ အလုပ်သမားများ အနောက်တိုင်းသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းကို ပိတ်ပင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပါကြောင်း...

လူပိုး(ပညာရေး)

- ကျမ်းကိုး
- (၁) Empress Dowager Cixi by Tung Chang
- (၂) သတင်းစာမှတ်တမ်းများ။

ပန်းချီ ခံလွင်မောင်

နတ်မင်းကြီးတွေ

ခရီးသွားလေတုဒါပါ

သက်ထက်စန်း

တစ်လောက ရန်ကုန်မြို့နှင့် အတော်အတန်ပင် အလှမ်းကွာဝေးလှ သော နယ်မြို့တစ်မြို့မှ မိတ်ဆွေတစ် ယောက်နှင့် ဆုံ၍ မထင်မှတ်ဘဲ စကားလက်ဆုံ ငျပိုသွားခဲ့သည်။ ရောက်တတ်ရာရာ ရှေးဟောင်းနောင်း ဖြစ်တွေ၊ သူဒေသအကြောင်း၊ ကိုယ့် ဒေသအကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ရင်းမှ

အစ်ကြိမ်တွင်တော့ ခရီးလမ်းပန်း အခက်အခဲတွေအကြောင်း ရောက် သွားခဲ့သည် ...။ ထိုအကြောင်းသို့ အရောက်တွင်တော့ ယခုနှစ်ပိုင်း အတွင်း ခရီးအသွားနည်းခဲ့သည့် ကျွန် တော်က ပြောစရာစကားမရှိသလောက် ရှားပြီး နားထောင်သူသက်သက် ဖြစ် ခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စများဖြင့် တစ်နယ်

မှတစ်နယ်သို့ မဖြစ်မနေသွားနေမ ယူသော မိတ်ဆွေကသာ အာပေါင်အာ ရင်းသန်သန် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူက လမ်းပန်းခရီးမှာ မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့ရလေ့ရှိသည့် အခက်အခဲ တွေအကြောင်း၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ အဆင်မပြေမှုတွေအကြောင်း၊ အဆင် မပြေမှုတချို့ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ

ဖြစ်ရသည့် အမြတ်နည်းခြင်းနှင့် အရှုံး နှင့် ရင်ဆိုင်ရကြောင်း စတာတွေကို စိကာပတ်ကုံးသဘောမျိုးပြောပြသည်။

သူပြောတဲ့ စကားတွေက ကျွန်တော့်အတွက် အတွေ့အကြုံဗဟုသုတ ရစရာရှိပေမယ့် များသောအားဖြင့် ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ရလောက်အောင် စိတ်ပျက်ညည်းငွေဖွယ်တွေသာ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ပျက်ရုံသာမက သူပြောသည့် အခက်အခဲတွေကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် ရင်ပါမောသွားခဲ့သည်။ ထိုအတွက် သူ့ကို ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတို့၏ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး အကြံဉာဏ်တွေ ရှာဖွေ၍ ပေးလိုက်မိသည်။

“အဲဒီလို ... မဖြစ်ရအောင်လို့ ယတြာလေးဘာလေး ချေပါလား။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အဆောင်လေးဘာလေး တစ်ခုလောက် တတ်တဲ့မှတ်တဲ့လူနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ထားပါလားကို(---)ရဲ့”

ကျွန်တော့်ထံမှ အထက်ပါ အတိုင်းဖြစ်သော အကြံပေးစကား မဆုံးမီမပင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ဤသို့ ဆိုလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် စာရေးဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို အဲဒီကိစ္စ အဓိကထားပြီး ပြောပြမလို့”

“ဘာများလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလို စာရေးဆရာရဲ့။ ခုနတုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောသလို အရင်ကဆို ကျုပ်ရဲ့ခရီးသွားလာ ရောင်းရေးဝယ်တာ ကိစ္စတွေဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဟိုကထစ်၊ ဒီကငေါ့နဲ့ ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်ညစ်မိတာ

ပေါ့ဗျာ။ ညစ်လိုက်တာမှ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ အဲဒီလိုစိတ်ညစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား စောစောကပြောသလို တတ်တဲ့မှတ်တဲ့လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဗေဒင်လေးဘာလေးမေးပြီး ယတြာလေးဘာလေး ချေဆိုတာမျိုး လုပ်မိတော့တာပေါ့ စာရေးဆရာရယ်။

အဲဒီလို လုပ်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်မှာ အလုပ်ပိုတွေက မဟားဒယားဆိုသလိုကို များလာတော့တာပဲ။ ခရီးတစ်ခု ထွက်ခါနီးတိုင်း ဘုရားပြေးရ၊ အရွက်တွေ၊ အကိုင်းတွေ အပြေးအလွှားရှာရနဲ့ ခြေကိုတိုနေတော့တာပဲ။ ရှာလိုက်ရတဲ့ အရွက်တွေ၊ အကိုင်းတွေ ဆိုတာလည်း ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ မဟာမြိုင်တော အသေးစားလေးတစ်ခု မဖြစ်ရုံတစ်မည် နီးပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကြာတော့ ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်လာတော့တာပေါ့။ နို့ပေမယ့်လည်း ကျုပ်မှာက အဲဒါတွေ လုပ်မှ အလုပ်ကလေး အဆင်ပြေလာတာကို ကိုယ်တွေ့သိထားလေတော့ စိတ်ညစ်ပေမယ့်လည်း အဲဒါတွေကို မစွန့်လွှတ်ရဲဘူး ကိုယ်လူရဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အဖြစ်ဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့ ...။

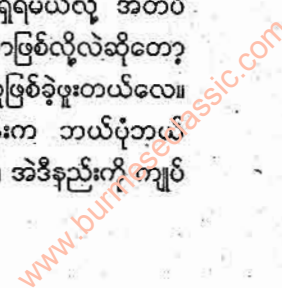
နို့ပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီ မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက် အခြေအနေကြီးပေါ်မှာ ကြာကြာသည်းမခိုင်လေတော့ အဲဒီ အခြေအနေကြီးက လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကျုပ်နဲ့နီးစပ်ရာလူတွေကို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်မိတော့တာပဲပေါ့။ အခု ကျုပ်က စာရေးဆရာကို တိုင်ပင်သလိုပေါ့”

“အဲဒီလို တိုင်ပင်တော့ ဘာထူးသလဲ ကို(---)ရဲ့ ဆက်စမ်းပါဦး”

“ဘာထူးသလဲဆိုတော့ အရင်လူတွေ တိုင်ပင်တုန်းကတော့ ဘာမှ မထူးဘူး စာရေးဆရာရဲ့။ ဦးမိုးရှေ့ဆိုတဲ့လူကြီးကို တိုင်ပင်မိတော့မှ ထူးတာ။ ဪ... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ဦးမိုးရှေ့ဆိုတာက တခြားလူဟုတ်ရိုးလား။ ကျုပ်တို့ကုန်သည်လောကမှာ မသိတဲ့လူ မရှိသလောက်ထင်ရှားတဲ့ ကုန်သည်ကြီးပေါ့ ...။

အဲဒီကုန်သည်ကြီး ဦးမိုးရှေ့ကို ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက် ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးမိုးရှေ့ဟာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီးကို ရယ်တော့တာပဲ ဆရာသမားရဲ့။ ရယ်လို့အားရမှ ဦးမိုးရှေ့က ဘာပြောသလဲဆိုရင် ‘မောင်ရင့် အဖြစ်က ကျုပ် ကုန်သည်ပေါက်စဘဝကအဖြစ်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းကို တူနေပါလား’ လို့ ဆိုတယ်။ ဦးမိုးရှေ့ရဲ့ အဲဒီစကားကြားရတော့ ဦးမိုးရှေ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျုပ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်လိုက်မိတယ် ...။

အဲဒီလိုသိလိုက်ရတာဟာ ကျုပ်အတွက် မှောင်နဲ့မည်းမည်းထဲမှာ အလင်းရောင်တွေ လိုက်ရသလိုကို ခံစားသွားရတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဦးမိုးရှေ့ဆိုတာ အဲဒီ မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက်ဘဝကနေ လွတ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းရှိရမယ်လို့ အတပ်သိသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဖြစ်သလို သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ သူအဲဒီလိုဖြစ်တုန်းက ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လုပ်ခဲ့သလဲ။ အဲဒီနည်းကို ကျုပ်

သိရင် အဆင်ပြေပြီပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဦးမိုးရှေ့ဆီက သူ့ကျွမ်းလို့ဖြစ်တုန်းက အဆင်ပြေအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းကို တဲ့တိုးပဲ ပြောပြပြီး စောင်းချလိုက်မိတယ်”

“သူနည်းက ဘယ်လိုတုံး ... ကို(---)ရဲ့”

“ပြောပါမယ် စာရေးဆရာရယ်။ မလောစမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်က အဲဒီလို တောင်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးမိုးရှေ့ဟာ ကျုပ်ကို သူ့ရဲ့နည်းကလေး ပေးတော့တာပဲ။ သူ့ရဲ့နည်းဆိုတာက လည်း တခြား ထွေထွေထူးထူးကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဂီတတိုလေးတစ်ပုဒ်ပဲ စာရေးဆရာရဲ့”

“ဂီတရဲ့နာမည် ... အဲ ခေါင်းစဉ်ပေါ့။ ခေါင်းစဉ်က တဗ္ဗရာယန သဏဂုံထာဂီတာတဲ့။ ဂီတလေးက တော့ တိုတိုလေးပါ။ နှစ်ကြောင်းပဲရှိတယ်။ ဒီလို စာရေးဆရာရဲ့”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူက အထက်ပါအတိုင်းပြောပြီး ဂီတလေးကို ကျွန်တော်ကြားဖူးရအောင် ရွတ်ပြသည်။ သူ့ရွတ်ပြသည့် ဂီတလေးက ဤသို့ ဖြစ်သည်။

“သောအဟံ ပီစနိသဒ္ဓါ ဂါမာ ဂါမံပရာပုရံ။

နမဿမာနော သမ္ပန္နံ ဓမ္မဿစ သုမေတံ”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူက အထက်ပါအတိုင်း ဂီတတိုလေးကို ရွတ်ပြပြီး သူ့စကားသူ ဆက်ပြောသည်။

“ဦးမိုးရှေ့က အဲဒီဂီတလေးကို ဘုရားမမေ့ဂီတလို့ သူ့ဘာသာ သူ နာမည်ပေးထားတယ် စာရေးဆရာရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို နာမည်

ပေးရတာတုံးဆိုတော့ ဂီတလေးရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကြောင့်လို့ ကျုပ်ဖြင့် ထင်မိတာပဲ”

“နို့ ... အနက်ကရော ဘယ်လိုမို့လို့တုံး”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ‘ငါသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့၏ ကောင်းမြတ်ခြင်းအပေါ် ချီးကျူးပူဇော်ရင်း တစ်ရွာမှတစ်ရွာ၊ တစ်မြို့မှတစ်မြို့သို့ သွားပါမည်’ ဆိုတာမျိုးပဲ။

ဦးမိုးရှေ့က ကျုပ်ကို အဲဒီဂီတလေးကို သေသေချာချာ သင်ပေးတယ်။ သူ့အပြောအရ အဲဒီဂီတလေးဟာ တော်တော်စွမ်းတယ်ဆိုပဲ ကိုယ့်လူရဲ့။ ခရီးသွားရာမှာ အခက်အခဲလည်း မတွေ့ရဘူး။ အန္တရာယ်လည်း မကြုံဘူး။ တစ်နယ်နဲ့တစ်နယ် ကုန်သွယ်ရောင်းဝယ်တဲ့အခါမှာလည်း အမြတ်အစွန်း ကောင်းကောင်း ရလောက်အောင်ကိုစွမ်းတာ သူ့အတွေပဲတဲ့။ အဲဒီဂီတလေးကြောင့် နှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သူ့ဟာ ကုန်သည်ကြီး ဖြစ်လာတာလို့ သူက ပြောတယ်”

“စွမ်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... ကို(---)ရယ်။ ရွတ်တာက ဘယ်လို ရွတ်ရမှာတုံး”

“ဘယ်လို ရွတ်ရမှာတုံး စာရေးဆရာရဲ့။ အာဠာဝကတို့၊ သာတာဂိရိတို့၊ ဟေမဝတီတို့ နတ်မင်းကြီးတွေ ရွတ်သလိုပဲ ခရီးသွားခါနီး ရွတ်ရတာပေါ့”

“အလို ... အဲဒီနတ်မင်းကြီးတွေ ခရီးသွားခါနီး ဒီဂီတကို ရွတ်ကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စာရေးဆရာရဲ့။

အဲဒီဂီတကို အဲဒီနတ်မင်းကြီးတွေ ရွတ်ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓကန်ကာယ သုတ္တနိပါက ပါဠိတော်စာမျက်နှာ ၃၀၇ မှာ ဖော်ပြထားတယ်လို့ ဦးမိုးရှေ့က ကျုပ်ကို ပြောပြဖူးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ဟန်ကျတာပဲ ပျို။ နတ်မင်းကြီးတွေ ခရီးသွားခါနီး ရွတ်တဲ့ဂီတဆိုပြီး ကျုပ်တော့ ရောင်ပြန်မှာ စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးလိုက်ဦးမယ်”

“ရေးပေါ့ စာရေးဆရာရယ် ... ရေးပေါ့”

“ရေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တွေ့ရော ဒီဂီတပတ်သက်ပြီး ဘာတွေခံစားရပြီးပြီလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပါဦး။ ဒါမှ ကျုပ်ဆောင်းပါးထဲမှာ ထိထိမိမိ ထည့်ရေးလို့ရမှာ”

“အောင်မလေး ... ဒီဂီတနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တွေ့တွေသာ ပြောရရင်တော့ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံ ပြင်စာအုပ်ဆိုတာ ပါးပါသေးတယ် ဖြစ်သွားလေရောမယ် ကိုယ့်လူရဲ့။ အဲဒါကြောင့် ထူးပါတယ်ဆိုတာထက် ပိုပြီး ကျုပ်မပြောတော့ဘူး။ ရေးစရာရှိတာသာ စိတ်ချလက်ချ ရေးလိုက်ပေတော့ဗျို”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ၏ အထက်ပါ စကားကို ကြားရလေလျှင် ကျွန်တော်သည် သူ့ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဆောင်းပါးအား စိတ်ချလက်ချ ရေးလိုက်မိလေတော့သည်။

သက်ထက်စန်း

နတ်များနှင့်

လေပြင်းကမလှဲနိုင်သော သစ်ပင်များ

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်
မင်းကြီး ထီးနန်းဆက်ခံကာ မင်းလုပ်
အုပ်ချုပ်နေချိန် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ မင်း
ကြီးစံနေစဉ် လက်ရှိဖြစ်သော ဝေသ
ဇာတ်နတ်မင်းကြီး စုတေသွားသဖြင့်
သိကြားမင်းက ဝေသဇာတ်နတ်မင်းကြီး
ဇာတ်ဦး အသစ်ခန့်အပ်ပေးလိုက်လေ
သည်။ ယင်းသို့ နတ်မင်းကြီးအဖြစ်

ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်တွင် ဝေသဇာတ်
နတ်မင်းကြီးက မိမိ၏ လက်အောက်ရှိ
နတ်သားငယ်များအား ဒေါ်ယူကာ
အစည်းအဝေးတစ်ခု ပြုလုပ်ကျင်းပ
သည်။ အစည်းအဝေးတွင် နတ်ငယ်
များအား မိမိတို့နှစ်သက်သည်က သစ်
ပင်၊ ချုံပုတ် စသည်တို့ကို မိမိတို့နေ
ထိုင်ရာ ဘုမိမာန်များအဖြစ် ရွေးချယ်

အသုံးပြုနိုင်ခွင့် ပြုလိုက်လေသည်။ ထို
အချိန်၌ကား ဘုရားလောင်းနတ်တစ်ပါး
သည် ဟိမဝန္တာတောင်တော်တည်ရှိရာ
အင်ကြင်းတောတစ်ခုတွင် ရုက္ခဝါးနတ်
ဖြစ်နေလေသည်။
သူသည် ဘုရားလောင်းနတ်ဖြစ်
သည့်အားလျော်စွာ အသိပညာ ဉာဏ်
အရာတွင် အများစု နတ်တကာတို့

ထက် သာလွန်သူဖြစ်ရကား သူ၏ ဆွေမျိုးများဖြစ်ကြသည့် နတ်များအား မိမိတို့ ဘုံဗိမာန်အဖြစ် ရွေးချယ်သည့် အခါ လွင်ပြင်တစ်ဝိုက် ပေါက်ရောက် သည့် သစ်ပင်များကို ရွေးချယ်ခြင်းမပြု ကြရန်နှင့် အင်ကြင်းတောအတွင်း၌ရှိ သည့် သူ၏ဗိမာန်အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်များကိုသာ ရွေးချယ်ကြဖို့ တိုက် တွန်းဆော်ပြုလေသည်။

ဘုရားလောင်းနတ်သား၏ နှိုး ဆော်စကားကို အချို့အချို့သော နတ် များကသာ လိုက်နာကြပြီး အချို့သော နတ်များက လိုက်နာခြင်းမပြုကြဘဲ ဆင်ခြေတစ်မျိုး ပေးသည်။

“ငါတို့နတ်တွေက တောထဲမှာနေ ပြီး ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ လူတွေနဲ့ နီးနီး နေမှ လာဘ်သပ်ပကာ ပေါ်ကြွယ်မှာ။ သို့မို့ကြောင့် လူတွေနဲ့နီးနီး ကျေးလက်၊ နိဂုံး၊ နေပြည်တော်အနီးမှာ ရှိတဲ့ သစ်ပင်၊ ချုံပင် တွေကို တို့ရဲ့ ဘုံဗိမာန်တည် ဆောက်ပြီး နေကြစို့” ဟု ဆိုကာ လူ တွေနှင့်နီးသော လွင်တီးခေါင်တွင် ပေါက်ရောက်သည့် သစ်ပင်၊ ချုံနွယ် များကို ရှာဖွေလျက် ဗိမာန်တည် ဆောက် နေထိုင်ကြကုန်လေသည်။

မှတ်သုံသည် မထင်မှတ်ဘဲ စော စီးစွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ မိုးတိမ် များ တက်လာကာ မိုးသက်လေပြင်း များ တိုက်ခတ်သည်။ မိုးသီးများပါကြွေ လျက် လေပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် ထီး တည်းကြီးရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးများ အမြစ်မှကျွတ်လျက် လဲကျကုန်သည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ အင်ကြင်းတော အတွင်း၌ ပေါက်ရောက်သော သစ်ပင်

ငါတို့နတ်တွေက
တောထဲမှာနေပြီး
ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။
လူတွေနဲ့ နီးနီးနေမှ
လာဘ်သပ်ပကာ
ပေါ်ကြွယ်မှာ။
သို့မို့ကြောင့်
လူတွေနဲ့နီးနီး
ကျေးလက်၊ နိဂုံး၊
နေပြည်တော်အနီးမှာ
ရှိတဲ့ သစ်ပင်၊ ချုံပင်
တွေကို တို့ရဲ့
ဘုံဗိမာန်တည်ဆောက်
ပြီး နေကြစို့”

များကား အပျက်အစီးမရှိကြ။ တော အပြင်ဘက် သစ်ပင်ကြီးများတွင် တည် ဆောက်ထားခဲ့သော နတ်များ၏ ဘုံ ဗိမာန်များ ပျက်စီးကုန်ကြသည်။ အင် ကြင်းတောအတွင်း ပေါက်ရောက်နေ သော သစ်ပင်များကား တစ်ပင်နှင့်တစ် ပင် နွယ်ယက်လျက် ရှိကြသဖြင့် ပြု လဲပျက်စီးခြင်းဘေးမှ လွတ်ကင်းလေ သည်။ မိမိတို့ ဗိမာန်များ ပြုလဲပျက်စီး ကုန်ကြသည်ဖြစ်ရကား လူနှင့်အတူနေ လိုကြသော နတ်တို့ ဗိမာန်မရှိကြ

တော၌ ၎င်းတို့၏ ကလေးသားငယ် နတ်သူငယ်ကလေးများကို လက်ဆွဲ ကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် အင် ကြင်းတောသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ပြီး နောက် မိုးသက်လေပင်းများ တိုက် ခတ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မိုးသီးများ ကြွေသဖြင့်တစ်ကြောင်း သူတို့တစ်တွေ ကြုံတွေ့ရသည့် ဒုက္ခအထွေထွေကို ပြောပြကြသည်။

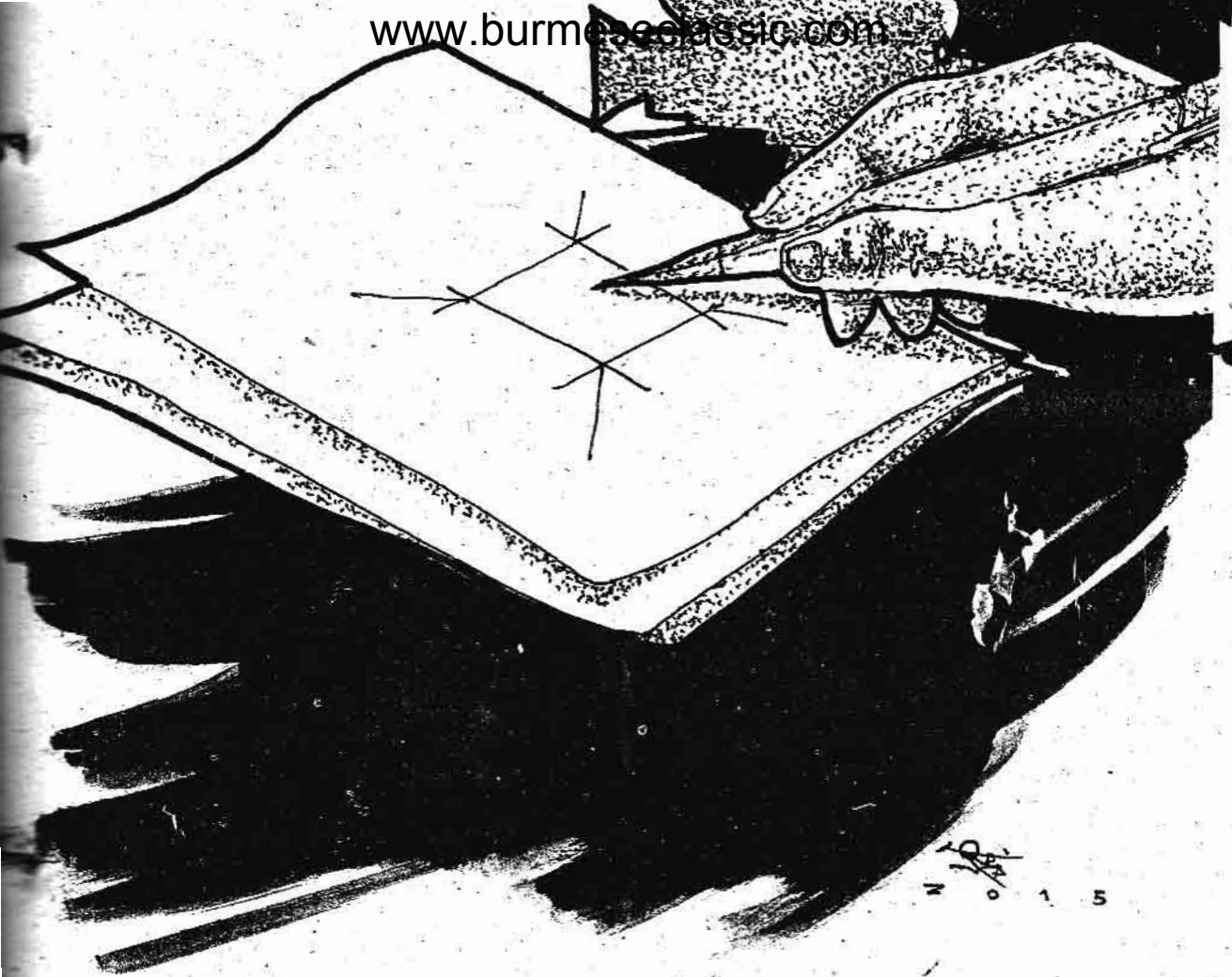
သည်အခါ ဘုရားလောင်း ရက္ခဗိ နတ်က -

“အချင်းနတ်သားတို့... ဆွေမျိုး ဟူသည် တစ်ဦးဒုက္ခတွေ့သည့်အခါ တစ်ဦးက ကူညီရသည်။ သစ်ပင်တို့များ ခြင်းသည် ယခု ကောင်းမွန်သည့် အကြောင်း၊ သင်နတ်သားတို့ သိကြ ပေပြီ။ အချင်းချင်း ဖေးမထောက်ကူ ထားသဖြင့် လေပြင်းမည်မျှပင် တိုက် စေကာမူ ပြုလဲပျက်စီးဘွားခြင်း မရှိ ချေ။ တစ်ပင်တည်း လွင်ပြင်ကျယ် အတွင်း အထီးတည်း ပေါက်ရောက် လျက်ရှိနေသော တောစိုးသစ်ပင်ကြီး ကား လေပြင်းဒဏ်ကို အန်မတုနိုင် သောကြောင့် ပြုလဲပျက်စီးရပြီ မဟုတ် ပါလား” ဟု နတ်သားတို့အား တရား ဟောကြားလေသည်။

“အချင်းချင်း ညီညွတ်ကြလျှင်၊ ရန်သူများ ပျက်ဆီးခြင်းရာ မစွမ်းသာ”

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ကျမ်းကိုး
နိပါတ်တော်ထာ ဇာတ်တော် ငါး ရာဇာဓိသယ်၊ ရက္ခဗေဇာတ်

မေ့လျော့ မိ

မောင်ပုတ်စည်

ဘဘဆရာကြီး မင်းသိင်္ခံက ထီ
ပေါက်ကိန်းရှိမရှိ မေးတဲ့အခါ ထီမထိုး
တဲ့သူမှာ ထီပေါက်ကိန်းမရှိဘူးတဲ့။
အဲ... ဘယ်လိုငြင်းမလဲ။ သွေးထွက်
အောင်မှန်တယ်။ ထီပေါက်တယ်ဆို
တာ ထီထိုးလို့ပေါ့။ ထီမထိုးဘဲနဲ့တော့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထီပေါက်ကိန်းက ရှိ
နိုင်မှာလဲ။ ထားပါတော့။

လူတစ်ယောက် တွေ့ဖူးတယ်။
ထီထိုးရင် သိပ်အပြစ်ပြောတာပဲ။
အယုံအကြည်မရှိဘူး။ ဘယ်လိုမှ
မပေါက်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့သားသမီးတွေ
ထီထိုးလည်း မကြိုက်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်
တာကို အလကား စိတ်ကူးယဉ်တာ
တဲ့။ သူ့သားသမီးတွေ ထီထိုးလာတာ
တွေ့ရင် အလကား အချောင်သမား

တွေ။ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ဖို့တော့
စိတ်မကူးဘူး။ ထီထိုးပြီး အချောင်ရဖို့
ပဲ အချောင်ခိုဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်တဲ့။
တစ်နေ့တော့ သူ့မြေးကလေး
က အိမ်ရှေ့မှာ ကလေးတွေနဲ့ ဂေါ်လီ
ကစားနေတယ်။ ထီရောင်းတဲ့သူက
စက်ဘီးလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။
နံ့ဘေးအိမ်တွေက ထီတွေလုံးကြ

တယ်။ သူတို့သားလေးတွေကို ထိ
လက်မှတ် ရွေးခိုင်းတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့မြေး
ကလေးက အိမ်ကို ပြေးလာတယ်။
ဘိုးဘိုး သားလည်း ထိထိုးချင်တယ်။
ပိုက်ဆံပေးပါဆိုပြီး တောင်းတယ်။

အနီပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဒေါပွတာပေါ့။
မင်းလည်း မင်းတို့ အဖေ၊ အမေတွေ
လိုပဲ။ ထိထိုးပြီး အချောင်ရဖို့ လိုက်
တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မြေးကိုလည်း
ချစ်၊ နဲဘေးအိမ်က ကလေးတွေက
လည်း ထိုးနေတာမြင်တော့ ကဲ ...
ရှော့ရှော့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်
တယ်။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်လည်း မသိ
ဘူးပျ။ အရွဲ့တိုက်ပြီး ကဲ ... ဒီ
လောက်ဖြစ်လှတာ ငါ့ဖို့လည်း ထိုးပေး
စမ်းကွာဆိုပြီး ထိုးခိုင်းလိုက်တာ။ ထိ
ဖွင့်တော့ သိန်းငါးရာချ ပေါက်သွား
ရော။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဲဒီ
ကတည်းက သူ့ပါးစပ်လည်း ပိတ်
သွားတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေက
လည်း သူ့ကို မသိမသာ လှောင်ကြ
လို့ တော်တော်အနေခက်သွားတယ်။

နောက်တစ်ဦး တွေ့ဖူးသေး
တယ်။ သူက ရုပ်ရှင်လေးဘာလေး
လည်း စပ်စပ်စပ်စပ် ဝင်ရိုက်ဖူးတယ်။
ရုပ်ရှင်လောကသားတွေနဲ့လည်း ခင်
မင် အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ ဒါပေ
မယ့် နိုင်ငံရေးဝါသနာပါပြီး စိတ်ဓာတ်
ပြင်းထန်တယ်။

ဗေဒင်ယတြာတို့၊ ဓာတ်ရိုက်
ဓာတ်ဆင်တို့၊ လက္ခဏာမေးတာတို့
ဆိုရင် အလွန်မြင်ပြင်းကော်ပြီး အယုံ
အကြည်မရှိဘူး။ ဘယ်နှယ်ဗျာ ဗေဒင်
က ထိပေါက်မယ်ဆိုပြီး ဟောတယ်။
ပြီးတော့ ပေါက်လည်းမပေါက်ဘူး။
ဒီလထဲမှာ ငွေတေ့ အစုလိုက်အပုံ

လိုက် ... ဆိုပြီး ဟောတာလည်း
တ ... သားတောင် မမှန်ဘူး။ အလ
ကား ဗေဒင်မေးတာ အရူးပျ။ ရူးလို့
ဗေဒင်ယုံတာ။ ဘယ်မှာမှန်လို့လဲ။ သိ
သိကြီးနဲ့ လူတွေက အလိမ်ခံနေကြ
တာတဲ့ဗျာ ...။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ တစ်ဦးက
ဗေဒင်ယတြာမေးမြန်းပြီး သူ့လုပ်ငန်း
တွေကို လုပ်ကိုင်တော့ သူက ဝေဖန်
တယ်။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား ငြိကြ
တယ်။ ဗေဒင်ဆိုတာ မယုံလို့လည်း
မရဘူးပျ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုဝင်းဦး
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မင်းသားမလုပ်ခင်
ဆရာစန္ဒြီဆီမှာ သွားမေးတယ်။ လုပ်
သာလုပ်တဲ့။ အောင်ပြင်မယ်။ ဟိုးလေး
တကျော်ကျော် နာမည်ကြီးမယ်။
အကယ်ဒမီရမယ်တဲ့။ ခင်ဗျားသိပါ
တယ်။ အဲဒါကျတော့ ဘာပြောမလဲဆို
တော့ သူကလည်း ဒီအကြောင်းသိ
ထားလို့ ဘာမှပြန်မပြင်းနိုင်ဘဲ ပါးစပ်
ပိတ်သွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့
အောင့်သွားတယ်။ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်
သွားတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်ရာဇဝင်ဇာတ်ကား
ရိုက်ရင်းနဲ့ ဆုံပြန်ရော။ သူလည်း တစ်
ခန်းနှစ်ခန်း ဝင်ရိုက်ထားတာကိုး။ နား
ကြတဲ့အခါကျတော့ ဒါရိုက်တာက သူ
ကို တမင်ခေါ်လိုက်တယ်။

ဒီမှာကိုယ့်ဆရာ ... ဗေဒင်ကို
ပုတ်ခတ်ပြီး တစ်ဖက်သတ် မပြောပါ
နဲ့ဗျ။ ခင်ဗျားကို အထောက်အထား
တစ်ခု ပြောပြချင်လို့။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒါရိုက်ကြီးကို
စတင်တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အုတ်ဖိုဆရာ
တော် ဘုရားကြီးက ၁၂၄၂ ခုနှစ်
မဟာဗောဓိပင်မှ ပြန်ကြွတော်မူလာ

စဉ် သီပေါမင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ပုဗ္ဗ
နိမိတ်ကောက်ပြီး ၇ နှစ်၊ ၇ လ၊ ၇
ရက်ထက် နန်းသက်မကျော်ဘူး။ ပျက်
စီးမယ်(ပါဘော်မှု နန်းကျမယ်ပေါ့)လို့
မိန့်တော်မူခဲ့တဲ့အတိုင်း ၁၂၄၇ ခု၊
တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၈ ရက်နေ့
(၁၈၈၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၉ ရက်)
နန်းစည်းစိမ် ၇ နှစ်၊ ၁ လ၊ ၁၇
ရက်မှာ နန်းကျတော့ သွေးထွက်အောင်
မှန်တာကျတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြော
မလဲဆိုတော့ သူ ဘာမှပြန်မပြင်းတော့
ဘူး။ မျက်နှာပျက်ပြီး ထထွက်သွား
တယ်။ ဒါရိုက်တာဆိုတော့ ပြန်မပြော
သာလို့သာ၊ တော်တော်တော့ မကျေ
နပ်ဘူး။

အဲဒီထဲကစပြီး ရုပ်ရှင်လည်း
လာမရိုက်တော့ဘူး။ စကားလည်း
မပြောတော့ဘူး။ ခုထိ လမ်းတွေ
လည်း မခေါ်တော့ဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် နေရာတကာမှာ
အယူသီးပြီး တစ်ဖက်သတ်၊ တရား
သေဆုပ်ကိုင်တာမျိုး၊ လှေခါးထစ်၊
ပုံသေကားကျ တစ်ယူသန် မတွက်မီ
ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်ထင်လို့ ကိုယ်တွေ့
ကလေးတွေ တင်ပြလိုက်တာပါ။
ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်တော့ ဟုတ်လှပြီထင်
ကြတာချည်းပဲ ...။ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်
သုခမိန်ပေါ့ဗျာ။

ကဲ ... စာဖတ်သူများကော ထိ
တို့ ဗေဒင်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို
သဘောရကြလဲဟင် ...။

မောင်ပုတ်စည်

ဗုဒ္ဓ၊ စကြဝဠာနှင့် လူ့ဘဝ

ချောယဉ်သာဖြင့် (B.A., B.Ed.)

ဂေါတမဗုဒ္ဓလောင်းလျာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းပြဿနာ၏ အဖြေမှန်ကို ရှာခဲ့၏။ ထိုပြဿနာကို နက်နဲစွာ သုံးသပ်ခဲ့လေရာ ထိုအဖြေထဲတွင် စကြဝဠာနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာအားလုံး၏ အဖြေသည် ပါဝင်နေသောကြောင့် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေပြီး သည့်နောက်တွင် မိမိအလိုရှိသော အဖြေသာမကဘဲ စကြဝဠာတစ်ခုလုံးအတွင်းရှိ လူတိုင်းလူတိုင်း အရာဝတ္ထုတိုင်းအရာဝတ္ထုတိုင်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာအားလုံး၏ အဖြေမှန်ကိုပါ တွေ့ရှိလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ စကြဝဠာတစ်ခုလုံးအကြောင်းကို စနစ်ကျကျ လေ့လာထားသော စကြဝဠာပညာသည် သဘာဝတရားကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖော်ပြထားသော ဗုဒ္ဓ၏ အဘိဓမ္မာကျမ်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အဘိဓမ္မာတရားကို မှန်ကန်စွာ နားလည်ခြင်းမရှိလျှင် ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်ကို မှန်ကန်စွာ နားလည်သဘောပေါက်မည် မဟုတ်ပါ။ ဗုဒ္ဓက စကြဝဠာသည် ယေဘုယျအားဖြင့် နှစ်ဓာတ်သည် ရုပ်ဓာတ်နှင့် အမြဲတမ်းပေါင်းဖက်ရောစပ်နေသဖြင့် ရုပ်ဓာတ်ပညာနှင့် နှစ်ဓာတ်ပညာနှစ်ရပ်လုံးကို ကောင်းစွာနားလည်မှသာ ရုပ်ဓာတ်နှင့်နှစ်ဓာတ်ခြားနားပုံကို သဘောပေါက်

www.burmeseclassic.com

နိုင်မည်ဟု မိန့်ဆိုခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် နှစ်ပတ်လည်သာ စကြဝဠာ၏ အခြေခံ အခြင်းအရာတန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ရုပ်ဓာတ်သည် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရန် လွယ်သော်လည်း နှစ်ပတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရန် မလွယ်ကူချေ။ ထို့ပြင် စကြဝဠာနှင့်တကွ လူသားတို့သည် ရုပ်ဓာတ်နှင့် နှစ်ပတ် ပေါင်းစပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ဟောမိန့်ခဲ့သည်။

စကြဝဠာအတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို စုပေါင်း၍ ရုပ်ဓာတ်ဟုခေါ်၏။ ဖောက်ပြန်တတ်၊ ပြောင်းလဲတတ်၍ ရုပ်တရားဟုခေါ်ဝေါ်ကြောင်း မိန့်ခဲ့၏။ ရုပ်ဟူသည် မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီးဟူသော ထင်ရှားသော မဟာဘုတ် ဓာတ်ကြီး လေးပါးအစုပင်ဖြစ်၏။ ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်ဟူ၍ ခေါ်တွင်၏။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အလွန်တင်းကျပ်စွာ ဆွဲငင်ပေါင်းစပ်ကြသဖြင့် တစ်ခုအတွင်းသို့ ထိုးဝင်ပေါင်းစပ်ရာမှ အရာဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်ဟု ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ခပ်သိမ်းသော အရာဝတ္ထုများသည် ထိုဓာတ်ကြီးလေးပါးရောစပ်နေသဖြင့် မာ၊ ပျော့၊ ယိုစီး၊ စေးကပ်၊ ကျယ်ပြန့်၊ ကျဉ်း၊ ကျုံ့၊ ပူ၊ အေး၊ ဂုဏ်ဒြပ်ရှစ်မျိုး ရှိနေကြလေသည်။

လူ့ခန္ဓာတွင် လူသားတို့၏ နှလုံးသားသည် နှစ်ပတ်ကိုကိန်းဝပ်ရာ ဌာနဖြစ်ပြီးလျှင် လူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ သက်ရှိရုပ်ကလာပ်အစုအဝေး အားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့တည်သည်ဟု ဗုဒ္ဓမိန့်ခဲ့၏။ နှစ်ပတ်သည် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းအားလုံးတွင် အနည်းနှင့်အများ ရှိနေကြသည်။ အာရုံခြောက်ပါး၌ အများဆုံးတွေ့နိုင်၍ ဆံပင်၊ လက်သည်း၊ ခြေသည်းများတွင် အနည်းဆုံးတွေ့ရ၏။

လူနှင့် သတ္တဝါများသည် သက်ဆိုင်ရာ လိုအင်္ဂါဆန္ဒပြည့်ဝစေရန် ကြိုးပမ်းနေကြ၍ လှုပ်ရှားကြရသကဲ့သို့ နေ၊ လ၊ ကောင်းကင်၊ ကြယ်၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်တို့သည်လည်း လှုပ်ရှားနေကြ၍ စကြဝဠာတစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားနေကြသည်။ နှစ်ပတ်တည်ရာ နှလုံးသားသည် လှုပ်ရှားမှုများကိုယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ပတ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့တည်သောကြောင့် ရုပ်ဓာတ်အားလုံးသည် နှစ်ပတ်၏အုပ်ချုပ်မှုကို မလွန်ဆန်နိုင်ချေဟု ဗုဒ္ဓက မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ယနေ့ခေတ် သိပ္ပံနည်းပညာရှင်တို့သည် စကြဝဠာ

အတွင်းရှိ ရုပ်သတ္တဝါတို့ကို အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းစေမည့်နည်းမရှိသေးကြောင်း ဝန်ခံကြလျက် နှစ်ပတ်စွမ်းအင်ဘက်တွင်မူ အနည်းငယ်မျှ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းဝေး၍ စိတ်ကူးမျှပင် မကူးကြသေးပေ။

ဗုဒ္ဓကား သတ္တဝါတို့အား ဆင်းရဲမှုဆီသို့သာ အမြဲဆွဲချနေသော ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတတ်သည့် ရုပ်ဓာတ်မှ လွတ်မြောက်အောင် ရုပ်ဓာတ်မရှိသော ဘဝသို့ရောက်အောင် ကျင့်ဆောင်နိုင်ရန် နည်းလမ်းကို ညွှန်ပြပေးခဲ့သည်။ ထိုဘဝသည် အရာဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိ။ မစင်ကြယ်သော နှစ်ပတ်တရားတို့၏ ဆွဲငင်မှုလည်းမရှိ။ နိဗ္ဗိကျသောဘဝသို့ ကျမည့်ဘေးမရှိ။ မပြည့်စုံမှုလည်းမရှိ။ ထိုဘဝသည် ရုပ်ဓာတ်နှင့် မိတ်မဖွဲ့သော ဘဝဖြစ်၏ ဆို၏။ အပြည့်စုံဆုံး၊ အထွတ်အထိပ်အကျဆုံးဘဝဖြစ်၍ စင်ကြယ်မှုများ ပြည့်ဝနေသော နှစ်ပတ်ရှိသည့် ဘဝဖြစ်၏။ အမြတ်ဆုံး၊ အခိုင်မြဲဆုံးဘဝဖြစ်၍ ထိုဘဝသို့ရောက်ရန် မိမိတို့၏ နှစ်ပတ်ကို စင်ကြယ်သန့်ရှင်းအောင်ပြုလုပ်သူတို့သာ ရောက်နိုင်၏။ နိဗ္ဗာန် အလင်းဓာတ်ကိုရကြသူများအတွက်ဖြစ်သော သန္တိသုခနိဗ္ဗာန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အဘိဓမ္မာ စကြဝဠာပညာတွင် ရုပ်ဓာတ်စွမ်းအင်ကို အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းစေလိုလျှင် ရုပ်ဓာတ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွင် ကိန်းတည်နေသော ရုပ်ဓာတ်၊ နှစ်ပတ်တို့ကို အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သည့် အနုသယ ကိလေသာ နှစ်ပတ်ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမည်ဟု ချုပ်ငြိမ်းစေနည်းအမျိုးမျိုးကို အသေးစိတ်ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ဤသို့ ဗုဒ္ဓ၏ စကြဝဠာပညာ အဘိဓမ္မာတရားတော်သည် နက်နဲဆန်းကြယ်လှစွာ ထင်ရှားသိမြင်လာရသောအခါ

- ဖြစ်တည် လည်ပတ်နေသော ဤစကြဝဠာနှင့် ဤခန္ဓာသည် မည်သို့သဟဇာတဖြစ်လျက် ပေါင်းဖက်ယှဉ်တွဲ ဖြစ်တည်နေရသနည်း။
- စကြဝဠာနှင့် ဤခန္ဓာသည် မည်သို့ထူးခြားသနည်း။
- စကြဝဠာ၏ နိဒါန်းအစနှင့် နိဂုံးအဆုံးသည် အဘယ်သို့ရှိသနည်း။
- ဤခန္ဓာသည် ဤစကြဝဠာမှ တစ်ပါးအခြား စကြဝဠာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေလိုလျှင်လည်း နေ၍

ရနိုင်မည်လော။

- ဤသို့မဟုတ်ဘဲ ဤစကြဝဠာကိုပင် ဤကိုယ် ခန္ဓာအလိုက် စိတ်ကြိုက်ခြယ်လှယ်ခွင့် ရရှိနိုင် လျှင်လည်း ရနိုင်ဖြစ်နိုင်မည်လော။

စသော မေးခွန်းအထွေထွေသည် သဗ္ဗညုတဘုရား ရှင် ပွင့်တော်မူစဉ်ကလည်း ရှိခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓသည် စကြဝဠာ နှင့်ဆိုင်သော ဩကာသလောကထက် ဤခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆိုင်သော သင်္ခါရလောက၊ သတ္တလောကအကြောင်းကို သာ မိန့်တော်မူခဲ့၏။ တစ်လံမျှလောက်သော ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာ အမှတ်သညာနှင့်တကွဖြစ်သည့် အတ္တဘော ကိုယ်ခန္ဓာကို “လောက” ကိုပညတ်တော်မူသည်။ လောက ၏ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ လောက၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဟူ၍လည်းကောင်း ပညတ်တော် မူသည်။

လောက၏ အဆုံးသို့ ခြေဖြင့်၊ ယာဉ်ဖြင့်၊ တန်ခိုးဖြင့် သွား၍ မရောက်ရှိနိုင်။ လောက၏အဆုံးသို့ မရောက်ဘဲ လျက် ဒုက္ခအပေါင်းမှ မည်သို့မျှ မလွတ်မြောက်နိုင်ကြောင်း ဟောတော်မူခဲ့သည်။

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းသော မအို၊ မနာ၊ မသေ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လောကမှ လွန်မြောက်ရာ၊ ထွက်မြောက်ရာဖြစ်သော ဤကိုယ်ခန္ဓာကို ဟောကြားခဲ့ သည်။

ချမ်းသာကို ရှာဖွေကြသော အကျင့်တရားတို့သည် ပြင်ပရုပ်များပေါ်တွင် အဓိကမကျ၍ အဇ္ဈတ္တကိုယ် ခန္ဓာသာ အဓိကလိုရင်းဖြစ်၍ ဘူတရုပ်ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ စုပေါင်း တည်နေရာ ဤခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် သစ္စာလေးပါးတရားတို့၏ တည်နေရာဟု ပြဆိုထား၏။ သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလော က၊ ဩကာသလောက ပြင်ပစကြဝဠာ အနန္တဖြစ်သော် လည်း အမှန်တကယ်ရှိသည်ကား ပရမတ္ထတရားလေး ပါးနှင့် ပညတ်၏တရားနှစ်ပါးမျှသာဖြစ်ကြောင်း မိန့်ခဲ့သည်။

မိမိတို့၏သဘောလက္ခဏာမှ မဖောက်ပြန်သော ကြောင့် မြတ်သောအနက်သဘောဖြစ်သော ပရမတ္ထတရား လေးပါးသည်။

- ၁။ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဟူသော စိတ်၊
- ၂။ ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတည်း ဟူသော ခန္ဓာသုံးပါးတို့၏အပေါင်းစေတသိက်။

၃။ ဘူတရုပ်၊ ဥပါဒါရုပ်အားဖြင့် ပြားသော ရူပက္ခန္ဓာ ရုပ်၊

၄။ မဂ်ဖိုလ်တို့၏ အာရုံဖြစ်သော အသင်္ခတဓာတ် နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

စိတ်၊ စေတသိက်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးမျိုးသည် (နာမ် တရား)၊ ရုပ်သည် (ရုပ်တရား)ဟူ၍ (ရုပ်+နာမ်)နှစ်မျိုးသာ ရှိသည်ဟု မိန့်ခဲ့၏။

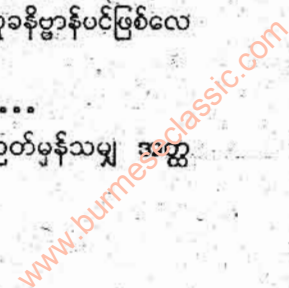
နာမ်တရားချင်းတူ၍ စိတ်စေတသိက်ပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန် ကို အရင်ပြပြီးမှ ရုပ်ကို အဆုံးထားပြခြင်းမရှိသည်မှာ သင်္ခတနယ်မှ သင်္ခတဓာတ်ဖြစ်သော စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တို့၏ ချုပ်ငြိမ်းတရားသည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်သည်ကို ပြလိုသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရား၌ ပါဝင်သည်ကို (ရုပ်+နာမ်) နှစ်ပါးမှ အလွတ်ဟု ထင်နေတတ်ကြ၏။ ခန္ဓာငါးပါးတွင် ရူပက္ခန္ဓာအစု ရုပ်တရား ၂၈ ပါးသည် “ရုပ်”ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတည်းဟူသော နာမ် ခန္ဓာလေးပါးနှင့် နိဗ္ဗာန်တစ်ပါး ပေါင်းငါးပါးသည် အရူပနာမ် တရားအစု “နာမ်”ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နိဗ္ဗာန်ကား ခန္ဓာမှ လွတ်သော ခန္ဓာဝိမုတ်တရားတည်း။ ခန္ဓာနှင့်နိဗ္ဗာန်ကို အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်၍ သို့တတ်သော သုတမယ ဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဉာဏ်အမြင်ရှိမှ သာ နိရောဓသစ္စာတည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်(နာမ်)တရားကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပေမည်။

နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်သည် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အဇ္ဈတ္တ၊ ဗဟိဒ္ဓ၊ ဩဠာရိက၊ သုခုမ၊ ဟိနပဏီတ၊ ဒူရ၊ အာသန္နအားဖြင့် ကွဲပြားခြင်းမရှိ၍ ခန္ဓာဖွဲ့မရ။ ခန္ဓာ ဝိမုတ်တရားဖြစ်၏။ ရှေ့တွင် ဖော်ပြပြီးသကဲ့သို့ အပြည့်စုံ ဆုံး၊ အထွတ်အထိပ်အကျဆုံး ဘဝ၊ စင်ကြယ်မှုများ ပြည့်ဝ နေသော နာမ်ဓာတ်ရှိသည့် ဘဝဖြစ်၏။ အဖြတ်ဆုံး၊ အနိုင်ပြဆုံးဘဝဖြစ်၏။ ထိုဘဝသို့ရောက်ရန် မိမိတို့၏ နာမ် ဓာတ်ကို စင်ကြယ်သန့်ရှင်းအောင် ပြုလုပ်သူတို့သာ ရောက် နိုင်သော နိဗ္ဗာနအလင်းဓာတ် သန္တိသုခနိဗ္ဗာန်ပင်ဖြစ်လေ သည်။

လောကပညတ် နှစ်ပါးကား ...

- ၁။ သမုတ်သစ္စာ ဥပါဒါပညတ်မှန်သမျှ အတ္တ ပညတ်၊

၂။ အနက်ခြစ်၏ အမည်နာမ ပညတ်မှန်သမျှ သဒ္ဒပညတ်

ဟူ၍ စကြဝဠာတစ်ခုလုံး ပရမတ္ထတရား လေးပါး နှင့် (သို့မဟုတ်) ရုပ်+နာမ် ပရမတ္ထတရားနှစ်ပါး ပညတ် နှစ်ပါးသာရှိသည်ဟု ဗုဒ္ဓက မိန့်ဆိုခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်တို့တွင်သာရှိသော ထူးခြားချက် ဂုဏ်ကိုး မျိုးမှ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါဂုဏ်တော်ဖြစ်သည့် သိစရာမှန်သမျှကို တစ်စမကျန် မခြင်းချန်ဘဲ အမှန်အတိုင်းသာ ဆရာမလို ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် သိမြင်တော်မူသော ဂုဏ်တော် အတိုင်း စကြဝဠာပညာအကြောင်းနှင့်တကွ ဩကာသ လောက၊ သံတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောကတို့၏ ရုပ်ဓာတ် များ၊ နာမ်ဓာတ်များ၊ သက်မဲ့ရုပ်ဓာတ်များ၊ သက်ရှိဓာတ် များ၊ နာမ်ဓာတ်အခြင်းအရာများ၊ နာမ်ဓာတ်နှင့် နာမ်ဓာတ် အခြေအနေ၊ ရုပ်ဓာတ်ရှိ သတ္တဝါဖြစ်ပေါ်ပုံတို့အပြင် ရုပ် ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တို့ ခဏမစ တဖွဲဖွဲတဖွားဖွား ဖြစ်နေပုံ၊ ပျက်ခြင်းသည် ဖြစ်ခြင်းအကျိုး၊ ရှည်ကြာသော အချိန်ဟူ၍ မရှိ၊ မခိုင်မြဲမှုနှင့် မစစ်မှန်မှု၊ ဆင်းရဲခြင်းသာအမှန်၊ သိမ်မွေ့ ယဉ်ကျေးသော စရိုက်နှင့် အဆင့်အတန်းမြင့်သော သတ္တဝါ များ၊ မြတ်သော မဂ္ဂင်ရစ်ဆင့်၊ ရောင့်ရဲမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု တည်းဟူသော ပညာလမ်းညွှန်တရားတို့ကို ပရမတ္ထသစ္စာ လေးပါးတရားတော်ဖြင့် ဟောဖော်ညွှန်ပြခဲ့လေသည်။

ဒုက္ခမှလွတ်မြောက်သော ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်း ရာ အငြိမ်းဓာတ် နိဗ္ဗာန်တိုင် ပိုင်နိုင်ခိုင်လုံစွာ ဟောမြှောက်ခဲ့၏။ သတ္တဝါတို့အား သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဆီသို့သာ အမြဲဆွဲချနေ သည့် သင်္ခတနယ်ရုပ်ဓာတ်မှ လွတ်မြောက်အောင် စိတ်၊ စေတသိက်၊ သင်္ခတနာမ်တရားတို့ ချုပ်ငြိမ်းအောင် ကျင့် ဆောင်၍ အငြိမ်းဓာတ်ကို အရူပနာမ်တရားအစုဝင် အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်သည်သာ ရုပ်ဓာတ်နှင့် မိတ်မဖွဲ့သော ထာဝစဉ်ငြိမ်းအေးချမ်းသာသည့် အထွတ်အထိပ်ဘဝ နိဗ္ဗာန်အလင်းဓာတ်ဖြစ်ကြောင်း ဟောမြှောက်ခဲ့သည်။

နိဗ္ဗာန်၌ အာရုံဆီသို့ ညွတ်တတ်၊ သွားတတ်သော နာမ်တရားသည်လည်းကောင်း၊ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲတတ် သော ရုပ်တရားသည်လည်းကောင်း အကြွင်းမဲ့ချုပ်ပေ၏။ အငြိမ်းဓာတ်ကို အရူပနာမ်တရားအစုဝင် နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရား ခန္ဓာဝိမုတ်တည်းဟူ၍ ဘုရားရှင်ဟောတော် မူခဲ့၏။

ဤသို့သော ခန္ဓာဝိမုတ်တရားကို ရနိုင်ရန်အတွက် “သင်တို့အား သင်တို့ကိုယ်တိုင်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူက မျှ မကယ်တင်နိုင်။ ကောင်းစွာကျင့်သုံးပြီးသောအခါတွင် သင်တို့သည် သင်တို့၏ကိုယ်ကို ကယ်တင်မည့်သူများ အဖြစ်သို့ ရောက်လာကြလိမ့်မည်”ဟု မိမိတို့ကိုယ်ကို ပဲ့ကိုင်ထိန်းသိမ်းနိုင်သူများ ဖြစ်လာကြစေရန် ညွှန်ပြတော် မူခဲ့၏။

ဤသို့ ဓမ္မနိယာမအစွမ်းအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော စကြဝဠာကြီးသည် အလွန်တရာဆန်းကြယ်လှ၏။ သဗ္ဗ ညုတဘုရားဉာဏ်တော်နှင့်သာ သိမြင်နိုင်သော စကြဝဠာ သည် လူသားတို့နှင့် အလှမ်းဝေးလှပါ၏။ သို့ရာတွင် စကြ ဝဠာတစ်ခုလုံးအဖို့ မှန်ကန်သောတရားသည် သတ္တဝါတိုင်း သတ္တဝါတိုင်းအဖို့လည်း မှန်ကန်လှသော အလွန်တရာဆန်း ကြယ်သော ဓမ္မတရားများ ဖြစ်လေသည်။

သို့ကြောင့် မိမိတို့ လူသားနှင့်သက်ဆိုင်သော ဓမ္မ အခြင်းအရာများကိုသာ လေ့လာကြပါစို့။

စကြဝဠာပညာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ဂေါတမ ဗုဒ္ဓက စကြဝဠာအနန္တ၊ သတ္တဝါအနန္တဟု ဟောတော်မူခဲ့ပြီ။ စကြဝဠာအနန္တ၊ သတ္တဝါအနန္တတို့အနက် ဤစကြဝဠာ အတွင်းရှိ မရေမတွက်နိုင်သော သတ္တဝါများ (သို့မဟုတ်) သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင် လူ့ဘုံ လူဠာန လူသားဘဝသည်သာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးဘဝဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ လူ့ဘုံလူသားဘဝ မှသာ ကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့ကို ပြစွမ်းနိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြင့်ထား၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတရားကို များများ အားထုတ်ကြကာ အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံး နိဗ္ဗာန်သို့ မျက် မောက်ပြုနိုင်ပေမည်။

သို့ကြောင့် လူသားတို့ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက် ရန်တာဝန်မှာ ယခုလက်ရှိဘဝမှ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လျော့ကျမသွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် မိမိဘဝကို မိမိတို့ ပဲ့ကိုင်နိုင်ကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ရှောယဉ်းပြင် (B.A., B.Ed.)

ကျမ်းကိုး ။ ။ ဗုဒ္ဓ၏ စကြဝဠာ။

ပညာရှိ ဝိရုရ လက်ထောက်ပေဒင်ဟောကိန်း

ညွှန်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ရှေးဟောင်းပုရပိုက် တစ်စောင်တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် ပညာရှိအမတ်ကြီး ဝိရုရလက်ထောက်ပေဒင်ဟောကိန်းကို ဖော်ထုတ်ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။ ဤလက်ထောက်ပေဒင်မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။ အသက်အရွယ်၊ မွေးနေ့၊ မွေးရက် သိရန်မလိုဘဲ လူတိုင်း မေးမြန်းနိုင်ပြီး ပေဒင်ဟောကိန်းကို အလွယ်တကူပင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

အောက်တွင်ဖော်ပြထားသည့် ပုံကားချပ်တွင် အကွက် ၃၆ ကွက် ပါရှိပါသည်။ ဟောကိန်းမှာ ၂၄ မျိုး ရှိသည်။

ရတနာသုံးပါးကိုအာရုံပြု၍ မျက်စိမှိတ်ပြီး ချွန်သော အရာ တစ်ခုခုနှင့် ကားချပ်ကို တစ်ခါတည်း ထောက်ပါ။ ကျရာဂဏန်းကို ဆက်လက်ရေးသားပေးခြင်းဖြင့် ဟောကိန်းများတွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက်

(၁)မှာ ထောက်မိပါက ဒီနေ့အဖို့ ဘာမှမမေးပါနှင့် တော့။ ဝိရုရ စိတ်ဆိုးသည်။ နောက်နေ့မှ မေးပါဟူ၍ ရှေးဟောင်းပုရပိုက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ မျဉ်းကြောင်းပေါ် ထောက်မိလျှင် ပြန်ထောက်ပါ။

လက်ထောက်ရန် ကားချပ်

၀	၄	၈	၁	၁၃	၀	၁၆	၂၀	၀
၃	၂၂	၀	၅	၁၂	၀	၁၈	၁၁	၀
၀	၁၀	၀	၇	၁၄	၂၄	၀	၀	၂
၂၃	၉	၀	၀	၁၇	၁၉	၆	၁၅	၂၁

ဝိဇ္ဇာ လက်ထောက်ပေဒင်ဟောကိန်းများ

- (၀) မမေးပါနှင့်။ မေးရမည့်အချိန်မဟုတ်ပါ။ မနက်ဖြန်မှမေးပါ။
- (၁) မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ မရှိဘူးဆိုပါက မိမိလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသည့် အလုပ်ကိစ္စအားလုံးသည် 'အောင်မြင်ပြီ' ဟု မှတ်ယူပါ။
- (၂) မိမိလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်ကိစ္စကို အလေးမမူသောကြောင့် ဒုက္ခရောက်တော့မည်။ ပြုပြင်လုပ်ဆောင်သင့်ပါသည်။
- (၃) ကြုံတွေ့နေရသော အဖြစ်အပျက်ကိစ္စများ သုံးရက်အတွင်း ပြေလည်တော့မည်။
- (၄) နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဆုံးရှုံးနစ်နာလိမ့်မည်။ သတိထား၍ လုပ်ဆောင်ပါ။
- (၅) လုပ်ငန်းသစ်တွေ့မည်။ လက်မလွှတ်လိုက်ပါနှင့်။ အဆင်ပြေမည်။
- (၆) လခတိုးမည်။ လက်ဆောင်တစ်ခုရလိမ့်မည်။ ငွေရမည်။
- (၇) ထင်ရာအရောင်းအဝယ် မလုပ်ပါနှင့်။ အချိန်မကျသေးပါ။
- (၈) သုံးရက်ကျော်လျှင် ကံကောင်းပြီ။ ပြိုင်ဘက်ရန်သူကိုနိုင်ပြီ။
- (၉) ငွေရမည်။ အမွေရမည်။ ရောင်းလျှင်၊ ဝယ်လျှင် မြတ်မည်။
- (၁၀) ကံကောင်းဖို့နီးနေပါပြီ။ ဇွဲမလျှော့ပါနှင့်။ ဆက်၍ ကြိုးစားပါ။
- (၁၁) လုပ်နိုင်တာထက်ပို၍ စဉ်းစားနေသောကြောင့် ဘာမှအကောင်အထည် ပေါ်လာမည်မဟုတ်ပါ။ နိုင်သလောက်သာ လုပ်သင့်ပါသည်။
- (၁၂) ကံကောင်းပါပြီ။ မိမိလုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ဆက်၍လုပ်ဆောင်ပါ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

- (၁၃) လက်ရှိအခြေအနေတွင် အေးအေးဆေးဆေးနေတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။
- (၁၄) အမှုအခင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ရန်မရှာပါနှင့်။ ပြဿနာသေးသေးလေးက ကြီးလာနိုင်သည်။
- (၁၅) သူများကို အားမကိုးပါနှင့်။ မိမိဘာသာကြိုးစားပါ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။
- (၁၆) အပိုစကားများ မပြောမိရန်လို ပါသည်။ သူများ၏ စကားကို ချင့်ချိန်ပါ။ မဟုတ်သောစကားများ ကြားရလိမ့်မည်။
- (၁၇) အလိမ်မခံချင်လျှင် သူများကို ငွေမပေးပါနှင့်။ ငွေမချေးပါနှင့်။
- (၁၈) အားမငယ်ပါနှင့်။ ကံကောင်းတော့မည်။ ငွေတွေ့ရတော့မည်။
- (၁၉) ခရီးသွားစရာရှိလျှင် သွားပါ။ ရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်လိမ့်မည်။
- (၂၀) သတိစိရိယထား၍ နေထိုင်ပါ။ သုံးရက်အတွင်း ဘေးအန္တရာယ်ကြုံနိုင်သည်။
- (၂၁) ဖြုန်းခနဲ ပြဿနာတွေ့မည်။ အခက်အခဲကြုံရတတ်သည်။ မကြောက်ပါနှင့်။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါ။
- (၂၂) ပျင်းရိ၍နေမည်။ ဘာမှ အချောင်မရနိုင်ပါ။ အချိန်မဖြုန်းပါနှင့်။ ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။
- (၂၃) ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင်စောင့်ထိန်းပါ။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ အကျိုးကျေးဇူးများ ခံစားရရှိတော့မည်။
- (၂၄) မိမိစိတ်ထင်ရာကို မလုပ်မိပါစေနှင့်။ မကြာခင် ကံကောင်းတော့မည်။ အချိန်နီးပါပြီ။ မျှော်လင့်ချက်များ အလိုဆန္ဒများ ပြည့်ဝလာမည်။

ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

အန်းကုံးဘိုးတော်ကြီး ပူဇော်ပသနည်း သုဏေခါမြင့်ထွန်း

မြန်မာတို့က “အန်းကုံးဘိုးတော်ကြီး”ဟူ၍ ခေါ်ဆိုနေသော ရုပ်တုမှာ (တရုတ်လို မီလိုဗူး) အရိမေတ္တာယူဘုရားလောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သုဏေခါတာနတ်ပြည်တွင် ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်နေကြ၏။

ယင်း၏ ရုပ်ပုံမှာ ပြီးရှင်နေသော လူဝကြီးပုံ၊ အဝတ်ကို ဖယ်ထား၍ ဝမ်းဗိုက်ပူကြီးကိုဖော်ထားသည်။ ယာလက်မှာ ပန်းခက်၊ ပန်းပွင့်၊ သို့မဟုတ် စိပ်ပုတီးကို ကိုင်ထားရှိသည်။ ဝဲလက်က နောင်အခါတွင်ပေးမည့် ချမ်းသာလက်ဆောင်များ ပါရှိသည့် အိတ်စကို ဆုပ်ကိုင်ထားရှိ၏။

ဤရုပ်တုရုပ်ပုံကို တရုတ်အမျိုးသား ချမ်းသာသော အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် ထားရှိသည်။ ရွှေဆိုင်၊ ဈေးဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီ၊ ပွဲရုံများတွင်လည်းထားရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

(၁) ရုပ်တုတော်အထိုင် (အောက်တွင်) တရုတ်အမျိုးသားများ ကောင်းကင် ဂူဋ္ဌမဏိဘုရား ကန်တော့ရာတွင် အသုံးပြုသော ငွေစက္ကူအချပ်ကြီး (ဆင်ကုန်းများ)ကို ထားရှိ၍ ပူဇော်ရ၏။

(၂) ရုပ်တုတော် (ကြော့ရုပ်တုဖြစ်လျှင် အောက်တွင် အပေါက်ငယ်တစ်ပေါက် ပါရှိသည်) ယင်းကြော့ရုပ်တု၏ အပေါက်ငယ်အတွင်း၌ ငွေမတ်စေ့၊ သို့မဟုတ် ငွေစက္ကူ အဆစ် အချပ်ကြီးများကို ကြီးနီဖြင့်စည်း၍ ထားရှိရမည်ဖြစ်၏။

(၃) ရုပ်တုတော်၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပန်းအိုးနှစ်အိုးကို ထားရှိရမည်။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ လှပသော ပန်းများကို ကပ်လှူပူဇော်နိုင်၏။

(၄) လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်၊ သို့မဟုတ် သုံးခွက်၊ သို့မဟုတ် ငါးခွက် ကပ်လှူပူဇော်ရ၏။

(၅) မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ သစ်သီးဝလံများကို မခွဲဖိတ်၊ အခွဲမခွဲ အလုံးလိုက် ရေသန့်စင်အောင် ဆေးကြောပြီး ကပ်လှူပူဇော်ရမည်။ သစ်သီးတစ်လုံး သို့မဟုတ် တစ်ပွဲ၊ သုံးလုံး သို့မဟုတ် သုံးပွဲ၊ ငါးလုံး သို့မဟုတ် ငါးပွဲကို အနီရောင်စက္ကူလေးများ ကော်ဖြင့်ကပ်၍ ပူဇော်ရ၏။ မှတ်ချက်။ ဗာလကာသီးများ လုံးဝကပ်လှူခြင်း မပြုရပါ။

(၆) အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ရမည်ဖြစ်၏။ မှတ်ချက် ။ အဖြူရောင်ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ခြင်း မပြုရပါ။

(၇) နံသာတိုင် (အမွှေးတိုင်) သုံးတိုင်ကို စီးညှိ၍ ကပ်လှူပူဇော်ရမည်။ အမွှေးတိုင်များ စိုက်သည့်ခွက်သည် မြေအိုး၊ ကြေးအိုး၊ ကြော့ခွက် ဖြစ်ရမည်။ အမွှေးတိုင်များ စိုက်ထူသည့်ခွက်သည် အနီရောင်ဖြစ်လျှင် ဝါဠုကောင်းသည်။ ခွက်တွင် အနီရောင်စက္ကူ ကပ်ထားလျှင် သည်း ရ၏။

(၈) မိမိနေအိမ်တွင်ရှိသော ကလေးသူငယ်များကို မရိုက်နှက်ရ။ ငိုအောင်မပြုရ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် ထားရှိရမည်။ ကလေးငယ်များ ပျော်ရွှင်လေ၊ ငွေကြေးများဝင်လေ ဟု တရုတ်အမျိုးသားများ အယူရှိ၏။

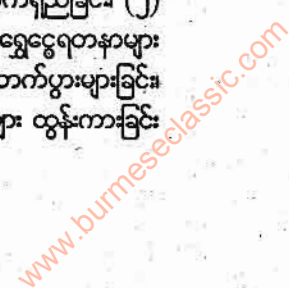
(၉) အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့လေတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၊ ခူးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်တွင်ထောက်ပြီး ရိုသေကျီးနွံစွာ ပူဇော်ကန်တော့ရ၏။

မိမိလိုအပ်ရာခုကို ယုံကြည်စိတ်အပြည့်အဝဖြင့် တောင်းပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်မှန်မှန် ပူဇော်ကန်တော့ရန် ကိုလည်း မမေ့ပါနှင့်။ မိမိတောင်းခံသောဆု မပြည့်မချင်းဆက်ပြီးတောင်းနေပါ။ အမှန်တကယ်ပြည့်ဝလာလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

မှတ်ချက် ။ တရုတ်အန်းကုံးဘိုးတော်ကြီး ရုပ်တုသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူ၍ ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းထက် တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ လက်ဆောင်ရရှိလျှင် အစွမ်းသိဒ္ဓိရှိပြီး အကျိုးပေးသည်ဟု ရှေးတရုတ်အမျိုးသားတို့က ယုံကြည်ထားကြသည်ကိုလည်း အထူးသတိပြုပါ။

ရရှိမည့်အကျိုးတရားများ

- (၁) အနာရောဂါကင်းရှင်း၍ အသက်ရှည်ခြင်း။ (၂) စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိခြင်း။ (၃) စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရွှေငွေရတနာများဖြင့် ပြည့်စုံ၍ စီးပွားလာဘ်လာဘများ တိုးတက်ပွားများခြင်း။ (၄) မျိုးရိုးဆက်ရန် သားယောက်ျားရတနာများ ထွန်းကားခြင်း ဟူသော ဆုလေးဆုကို ရရှိနိုင်၏။

တရုတ်နဂါး

သုတေသီမြင့်ထွန်း

တရုတ်လူမျိုးတို့သည် နဂါးကို အလွန်နှစ်သက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နဂါးမျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

တရုတ်အမျိုးသားတို့အဖို့ နဂါးသည် ဂုဏ်ယူစရာ မင်္ဂလာလာဘ်ခေါ် အန္တရာယ်ကင်းပြီး တန်ခိုးကြီးမြတ်သော အကောင်အဖြစ် သဘောထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်နှင့် နဂါးသည် လက်တွဲဖြတ်၍ မရနိုင်ပါ။

ကွန်ပိုဂိုကျွန်းတွင် တွေ့ရသော နဂါးသည် ဖွတ်အကြီးစားပင်ဖြစ်သည်။ လူသားတွေသည် ခြေနှင့် ဖွတ်တို့ကို စုလစ်မွန်းချွန်းတွေ တပ်ဆင်ပြီး နဂါးဟူ၍ ခေါ်ခဲ့လေသလားဟု တွေးတောဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်နေ၏။

တရုတ်ကျေးလက် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်နှင့် သီချင်း၊ ကျေးလက် လက်မှုအနုပညာ ယန်းချီပန်းပုများတွင် နဂါးပေါ်လျှင် မပြီးခဲ့ပါ။ နဂါးသည် နန်းတော်တံစက်ခြံတွင် တွဲလျားခဲ့လျက်ရှိ၏။

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ၏ နံရံပေါ်တွင်လည်း မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ဘုရားကျောင်းကြီးတွေ၏ နံရံပေါ်တွင်လည်း မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ဘုရားကျောင်းကြီးတွေ၏ နံရံကြီးတွေအပေါ်၌ ရစ်ပတ်၍နေသည်။ ဂူသင်္ချိုင်းမှာလည်း မြင်တွေ့ရသည်။ လူ့အသံအတော်ပစ္စည်း အသေးအဖွဲ့လေးအစ နဂါး ပေါ်လျှင် မပြီးခဲ့ပေ။ ယုတ်စွအားဖြင့် ဖယောင်းတိုင်ပိုင်တံခွက်ကိုပင် နဂါးပျံပုံဖော်ထားရှိ

သည်။ တိုင်ထိပ်မှာလည်း နဂါးကိုပင် တင်ထားတတ်သည်။ နှစ်သစ်ကူး မင်္ဂလာအချိန်တွင် နဂါးရုပ်အကြီးကြီး ပြုလုပ်၍ လူ ၁၄ ယောက်၊ ၁၅ ယောက် စင်ကာ ကပြလေ့ရှိကြ၏။ တရုတ်ပြက္ခဒိန်တွင် နဂါးနှစ်သစ်သည် မင်္ဂလာအချိန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပိသု ကာတွင် ခြူးပန်းခြူးနွယ်၊ ရွှေနန်းလိမ်၊ ငွေနန်းလိမ်၊ ရွှေခြည်ထိုး၊ ငွေခြည်ထိုး များ၌ ဉာဏ်ကွန်မြူးထားသော နဂါး ရုပ်ပုံအမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုပြင်လည်း နဂါးမီးပုံ၊ နဂါး လှေ၊ နဂါးပန်းကန်၊ နဂါးတူ၊ နဂါးတံဆိပ် ခေါင်း စသော နဂါးအကြောင်းများကား ပြော၍မဆုံးနိုင်လောက်အောင်ကို များ ပြားလှ၏။

ရှေးနှစ်ပေါင်း ခြောက်ထောင်၊ ခုနှစ်ထောင်လောက်က နဂါးပုံ ရေဆေး ပန်းချီတွေကို နံရံများပေါ်၌ စတင်တွေ့ ရှိရသည်ဟု သုတေသီတွေက ဆိုသည်။ မျက်မှောက်ခေတ်ကာလတွင် တရုတ် လူငယ်များသည် နဂါးပုံပါရှိသော တီရှပ် များကို ဝတ်ဆင်နေ၏။

ရှေးနှစ်ပေါင်း ၃၅၀၀ ကျော်က "ခန်း" မင်းဆက်တွင် နဂါးပုံကြေးသွန်း အရုပ်များကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန် သမယမှစ၍ နဂါးကို တရုတ်အမျိုး သားတွေက အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အသုံးပြုလာခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆရ၏။

မျက်မှောက်ခေတ်ကာလတွင် တရုတ်နိုင်ငံ၌ ပန်းချီပန်းပု၊ ဇာထိုးပန်း ထိုး၊ ပုံနှိပ်၊ တံဆိပ်ခေါင်း၊ တံဆိပ်တုံး သင်္ဘောယာဉ်များ၊ အဝတ်အထည်များ လက်ဆွဲတန်ဆာ အဆောင်အယောင်

များ၊ တူရိယာပစ္စည်း၊ ပရိဘောဂ၊ ကြွ ထည်၊ မြေထည်နှင့် ငွေအကြွေဒဂါးတို့ တွင် အသုံးပြုထားသည်ကို မြင်တွေ့ ရ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သန်း ၅၀- ၂၅၀ က ကောင်းလွန်အမည်ရှိသော သတ္တဝါ ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကောင်းလွန် သည် ခိုင်ခံ့ဆောဖြစ်သည်။ နဂါး၏ပုံကို ဖော်ရာတွင် မြေပုတ်သင်နှင့် မိကျောင်း တို့ကို လှူ၏စိတ်ကူးဖြင့် စပ်ဟပ်ယူ ထားသည်ဟု ဆိုလို၏။ အစောဆုံး ပေါ် ပေါက်ခဲ့သော တရုတ်ဒဿနပညာရှင် ချိုဝန် (အေဒီ ၁၀၀)က "နဂါးဟာ အကြေးခွံရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ဘုရင်

နဂါးဦးခေါင်းမှာ ဒရယ်ဦးချို၊
ဦးခေါင်းပုံမှာ ကုလားအုတ်၊
ပုစွန်မျက်လုံး၊ မြွေလည်ပင်း၊
သွယ်သောကိုယ်အလျား၊
ကန်ရေငါးဖါ အကြေးခွံ၊
ကျားဖါလက်ချောင်းများ
အပေါ်တွင် စွန်ငှက်ဖါ
လက်သည်းချွန်ကုတ်ကြီးရှိပြီး
နွားဖါ နားရွက်
ဟူ၍ ရေးသားထား၏။

ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ပွားဖြစ်တယ်။ ကိုယ် ပျောက်နိုင်တယ်။ မြင်လိုက မြင်စေနိုင် တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြီးစေနိုင်တယ်။ ငယ်စေနိုင်တယ်။ ရှည်စေနိုင်တယ်။ တို စေနိုင်တယ်။ နွေဦးရာသီမှာ မိုးပေါက် ပျံဝဲတတ်တယ်။ ဆောင်းဦးရာသီမှာ ပြေပြင်ထက်ကို သက်ဆင်းနိုင်တယ်" ဟူ၍ မိန့်ဆိုခဲ့၏။

ချင်မင်းဆက် (ဘီစီ ၂၂၀-၂၀၇) တွင် နဂါးကို ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။ တရုတ်ရှေးဟောင်း စာပေများ၌ ဘာသာရေးယုံကြည်ချက် ကို ချွတ်သော အကောင်ဖြစ်သည်။ ဒဏ္ဍာရီနှင့် ဘာသာရေးသည် ရော ထူးလျက်ရှိ၏။

ကိုင်ရှိကျွန်းနန်းတော် (ယခု ပြ တိုက်) တွင်ရှိသော ခန်းမဆောင်တွင် တိုင် ၇၂ တိုင်ရှိသည်။ ထိုတိုင်များသည် ရွှေနဂါးနှင့် ရာဇပလ္လင်ကို ဝိုင်းရံ၍ထား ကြသည်။ ပလ္လင်နှင့် အနီးဆုံးတိုင် ခြောက်ခုမှာ နဂါးပတ် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွ တွေကို လှပစွာ ထွင်းထုပြုလုပ်ထား ရှိခဲ့၏။

မျက်နှာကြက်သည် ရွှေရောင် ယွန်းထည်ဖြစ်သည်။ လှပသော သစ် ထွင်း နဂါးများသည် ဖောင်းကြွရုပ်လုံး များက အသက်ဝင်နေသည်ဟု ထင် မှတ်ရသည်။ နဂါးပုံအမျိုးမျိုးတို့ကို အဆန်းတကြယ် မြင်တွေ့ရသည်။ နန်း တော်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် နဂါးတွေနှင့် လွှမ်းမိုးနေ၍ "ရွှေနဂါးနန်းတော်" ဟူ၍ ခေါ်ဆိုတိုက်၏။

"နဂါးသည် တိမ်ကို ရွှေလျားစေ ပြီး မိုးကို ရွာစေနိုင်သည်" ဟု ယုံကြည်

ကြသည်။ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်စေရန် ကောက်ပဲသီးနှံရှင်သန်စေရန် တောင်သူလယ်သမားများသည် နဂါးဘုရင် ဘုံကျောင်းကို နှစ်စဉ် ဦးတိုက်ကာ ဆုတောင်းပွဲ၊ ပူဇော်ပွဲတွေ ကျင်းပလေ့ရှိကြ၏။

မျက်မှောက်ခေတ် တရုတ်နိုင်ငံတွင် ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ရေထွက်လာသော နဂါးဦးခေါင်းဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြသည်။ သားယောက်ျားမွေးသော အခါ (နဂါး)ဟု အမည်ရှေ့ တင်ပေးလိုက်ကြ၏။

သားယောက်ျားလေးသည် ဉာဏ်ပညာကောင်းမွန်ခြင်း၊ ပါးနပ်ခြင်း၊ အသိပညာအလီမ္မာ ကြွယ်ဝခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ ဖျတ်လတ်ခြင်း ရှိမည်ဟု အသည်းစွဲအောင်ကို ယုံကြည်ကြ၏။

တရုတ်ပြက္ခဒိန်လ ပထမ (သို့) ရက် ညနေတွင် လူတွေသည် နဂါးအဝတ်များဝတ်၊ နဂါးမီးပုံးတွေကိုငိုပြီး လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ဘင်ကိုခေါက်၊ ပုံးကိုတီး၊ လင်းကွင်းကို ခတ်ကြသည်။ တံခွန်တိုင်အလံများကို ထောင်သည်။ စက္ကူမီးပုံတွေကို ကိုင်ဆွဲကြသည်။ စတိုးဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ကြသည်။ ဆိုင်ရှင်က အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းပြီး ဗျောက်အိုး၊ မီးရှူးမီးပန်းများ ပစ်ဖောက်ကာ နဂါးမီးပုံးကို ကြိုဆိုကြ၏။

ဟန်မင်းဆက်၌ ကျောက်တုံးနံရံမှာ နဂါးအကများကို မြင်တွေ့ရသည်။ နဂါးအကနှင့် နဂါးလေ့ပြိုင်ပွဲသည် တရုတ်နိုင်ငံမှတစ်ဆင့် ယခုအခါ အရှေ့တောင်အာရှကို ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

အာရာရီအာပုပ် (၁၁၀၀-၁၁၅၀)ထံ

တွင် “နဂါးဦးခေါင်းမှာ ဒရယ်ဦးချို၊ ဦးခေါင်းပုံမှာ ကုလားအုတ်၊ ပုစွန်မျက်လုံး၊ မြွေလည်ပင်း၊ သွယ်သောကိုယ်အလျား ကန်ရေငါး၏ အကြေးခွံ၊ ကျား၏လက်ချောင်းများအပေါ်တွင် စွန်ငှက်၏ လက်သည်းချွန်ကုတ်ကြီးရှိပြီး နွား၏ နားရွက်”ဟူ၍ ရေးသားထား၏။

နောင်လာနောက်သားတွေကလည်း နဂါးနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားပြောဆိုသည့်အခါ ထိုပုံစံအတိုင်း အမွှေးဆက်ခံထားကြသည်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက နဂါးသည် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အာဏာနှင့် တန်ခိုးသည် နဂါးမင်း၏ ရုပ်ပုံတွင် ထင်ဟပ်၍နေ၏။

နှစ်လိုဖွယ်ရာဖြစ်စေ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာဖြစ်စေ . . . နဂါးမင်းသည် ဒဏ္ဍာရီလာ သတ္တဝါဆန်းဖြစ်သည်။ တရုတ်အမျိုးသားတို့၏ နှလုံးသည် ပွတ်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းနေသော နဂါးသည် ကမ္ဘာအနှံ့ကို ခြေဆန်နေပါပြီ။ နဂါးနှင့် တရုတ်၊ တရုတ်နှင့် နဂါးတို့သည် ခွဲ၍မရ တွဲ၍သာ အတူနေကြ၏။

နဂါးနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ

ဂျပန်ဝေါဟာရ တက်ခု(Tatsu) ဟူ၍ခေါ်သော နဂါးနက္ခတ်နှစ်တွင် ဖွားမြင်သူများသည် တရုတ်အမျိုးသားများအတွက် အကောင်းဆုံးနှစ်ဖြစ်သည်။ ထီးသုံးနန်းသုံး အမှတ်အသားလည်း ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ဘုံအထိ အမြင့်ဆုံး သွားနိုင်သကဲ့သို့ ဝေပြည်အထိလည်း ဆင်းနိုင်သော သတ္တိလည်းရှိသည်။ ချစ်သူခင်သူပေါများသည်။ ထို

အတွက်ကြောင့် အိမ်ထောင်ဘက်လည်း များနိုင်၏။

အမူကိစ္စများတွင် ဇနီးမယားတို့ကိုပါ ပါဝင်လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်စေသည်။ ရည်မှန်းချက် မြင့်မားသလောက် အောင်မြင်မှုရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ စိတ်သဘောထား ဖြောင့်မတ်သည်။ အားကိုးရသူများဖြစ်သည်။ ချွတ်ယွင်းချက်မှာ ခွန်အားသုံးပြီး “မရောင်ရာ ဆီလူး”မိတတ်ခြင်းမင်ဖြစ်၏။

ဖက်ရှင်အလှဘက်တွင် မျက်စိရှိသည်။ အလင်းရောင်နည်းသော နေ့ကို နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ ရိုးပြလေ့ရှိသည်။ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သောသူ ဖြစ်သည်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေတတ်သည်။ ရိုးသားပွင့်လင်းသည်။ အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်း တွေးခေါ်စဉ်းစားတတ်သည်။ သူများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မြင်လွယ်သော အရည်အချင်းများရှိ၏။

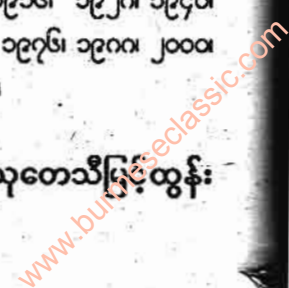
အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် မိတ်ဘက်မှာ ကြံ့ခံနှစ်၊ မြွေနှစ်၊ ကြက်ဖန်ဖွားမြင်သူများ။

ရန်ဘက်မှာ ခွေးနှစ်၊ နွားနှစ်မှာ ဖွားမြင်သူများ။

နဂါးနှစ်

- ၁၉၀၄၊ ၁၉၁၆၊ ၁၉၂၈၊ ၁၉၄၀၊ ၁၉၅၂၊ ၁၉၆၄၊ ၁၉၇၆၊ ၁၉၈၈၊ ၂၀၀၀၊ ၂၀၁၂၊ ၂၀၂၄။

သုတေသီမြင့်ထွန်း

တရုတ်လူမျိုးတို့က

နဂါး၊ နရား ရှေးဟောင်းအယူအဆ အတိတ်နိမိတ်ကောက်ပုံ

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

တစ်နေ့က စာရေးသူသည် စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ရောင်ပြန်အတွက် တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒင် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ရေးရန် ကြံစည်နေစဉ် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းကို လှန်ဖတ်လိုက်သောအခါတွင် စာမျက်နှာ ၉၀ ၌ ဦးသန့် (လာဘ်မိုးစွေစာပေ) ထုတ်လုပ်မှုအယ်ဒီတာ ရေးသားပြုစု တင်ပြထားသည့် “နဂါး” ဆောင်းပါး ရှည်ကြီးကို လေ့လာဖတ်ရှုလိုက်ရသောအခါတွင် စာရေးသူက တရုတ်လူမျိုးတို့၏ နဂါး၊ နရား၊ ရှေးခေတ်ဟောင်း အယူအဆ၊ အတိတ်နိမိတ်အကြောင်းကို ဖြည့်စွက်ရေးသား တင်ပြအံ့ဟုဆိုကာ ချက်ချင်း စာရေးသူသိရှိ မှတ်သားခဲ့သည်များတို့ကို ကောက်ရေး တင်ပြလိုက်ရပါသည်။ ဆရာဦးသန့် ရေးသားပြုစု တင်ပြခဲ့သည့် နဂါးအကြောင်းလည်း အတော်ပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ လို့သော် အနည်းငယ် ဖြည့်စွက်တင်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် ပြနေ၍ဖြစ်ကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုပါသည်။

“နဂါး” နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန မြန်မာစာအဖွဲ့မှ

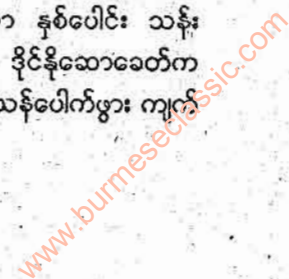
၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလက ထုတ်ဝေပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော (မြန်မာအဘိဓာန်ချုပ်)ကြီး စာမျက်နှာ ၁၆၆ တွင် “နဂါး” ဟူသည်ကား ရှေးကျမ်းဂန်လာ မြွေကြီးတစ်မျိုး (ပါနာဂ) ဟု အနက်အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဖန် စာမျက်နှာ ၁၈၇ ၌ “နရား” နှင့်ပတ်သက်ပြီး အနက်အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုရာ၌ “နရား” ဆိုသည်မှာ ခြေလေးချောင်းပါရှိသော နဂါးမျိုးစိတ်။ အုတ်တိုင် စသည်တွင် အလှအပမွမ်းမံထုလုပ်လေ့ရှိသဖြင့် တိုင်ဆင့်နရားဟု ခေါ်သည်။

ရှေးခေတ်သာမက ယခုခေတ်တွင်ပင် တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အထူးသဖြင့် ယနေ့မျက်မှောက်ကာလဝယ် ပင်လယ်ရပ်ခြား နိုင်ငံခြားဒေသများ ဖြစ်သည့် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ထိုင်း၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ လာအို၊ အိန္ဒိယ၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ တရုတ်ထိုင်ပေ(ထိုင်ဝမ်)၊ ဟောင်ကောင်၊ အာရှ၊ အရှေ့တောင်အာရှတို့တွင် ‘နရား’ ကို လာဘ်ကောင်အဖြစ်ဖြင့် ကိုးကွယ်လျက်ရှိကြ၏။ တရုတ်လူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်ဝတ်ပြုသော ဘုရားကျောင်း၊ ဘုံကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ ခေါင်မိုးပေါ်၌

သော်လည်းကောင်း၊ တရုတ်ဘုရားကျောင်း၊ တရုတ်ဘုံကျောင်း၏ အဝင်ပေါက်တံခါးမကြီး တံခါးရွက်ကြီးပေါ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဘုရားကျောင်း၏ အုတ်နံရံ၌ သော်လည်းကောင်း နရားရုပ်ပုံ ထုလုပ်ရေးဆွဲပြီး ရွှေရည်ရွှေဆေး(ရွှေဆီဆေး) သုတ်လိမ်းထား၏။ တရုတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ တရုတ်ဘုံကျောင်း အသီးသီးတို့၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရွှေရည်ရွှေဆီ ဆေးသုတ်လိမ်းကျံထားသော နရားရုပ်တု ထုလုပ်တည်ဆောက် ကိုးကွယ်ထားရာ ထွန်းလင်းတောက်ပသော နေရောင်အောက်တွင် တဝင်းဝင်းတလက်လက်ဖြင့် အဝေးမှ ဖူးမြော်ကြည့်ရှုလျှင် အတော်ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ (မှတ်ချက်- တရုတ်လူမျိုးတို့အနေဖြင့် နရားကို ဘုရားတစ်ဆူသဖွယ် ကိုးကွယ်ခဲ့၊ ကိုးကွယ်ဆဲ၊ ကိုးကွယ်လတ္တံ့ ဖြစ်ပါသည်။)

နဂါး၊ နရားမျိုးသျှင်ပျောက်ကွယ်ခဲ့သော တရုတ်လူမျိုး ရှေးခေတ်ဟောင်းအယူအဆ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာက ဒိုင်နိုဆော့ခေတ်က နဂါး၊ နရား ရှင်သန်ပေါက်ဖွား ကျက်

စားခဲ့ပါသော်လည်း နဂါး၊ နရားတို့သည် ဒိုင်နိုဆော့ကဲ့သို့ အစားကြီး နို့တိုက်သတ္တဝါ (Mammal) မျိုးစိတ်ဖြစ်၍ စားစရာ၊ သောက်စရာ ကုန်သောအခါတွင် တစ်နေ့၌ နဂါးချင်း၊ နရားချင်း ဇာတ်တူသား ဝါးစား၊ မျိုစားခဲ့ရာ နဂါးမျိုးစိတ်၊ နရားမျိုးစိတ် မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရှေးလူကြီးသူမက ဆိုရိုး(ပါးစပ်ရာဇဝင်)ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

တန်ခိုးဩဇာကြီးလှသော နဂါးနရား

နဂါး၊ နရားတို့မှာ တန်ခိုးဩဇာကြီးလှပေသည်။ ကောင်းကင်၌ ဈာန်ကြွသွားလာနိုင်၏။ မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်၏။ လူနေအိမ်ခြေ၊ အိမ်ထဲအထိ ရပ်ရွာလမ်း၊ မြို့နယ်လမ်းအထက် ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းကာ သွားလာလှုပ်ရှားသည်။ အပူဇော်ခံလှည့်လည်လျှင် ရပ်ရွာငြိမ်းချမ်းသာယာ ဖွံ့ဖြိုးသည်ဟု တရုတ်လူမျိုးတို့က သက်ဝင်ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ကြ၏။

ရှေးခေတ်က နဂါး၊ နရားလှည့်လည်အပူဇော်ခံထွက်ခြင်း

ရှေးခေတ် နှစ်ပေါင်းများစွာက နဂါးနဲ့နရားသည် အထက်ကောင်းကင်တွင် ဈာန်ကြွပျံသန်း ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မြို့နယ်ရပ်ရွာသို့ လှည့်လည်ကာ အပူဇော်ခံ ထွက်ကြသောအခါတွင် တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အရက်၊ ဝက်သား၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ချက်ပြုတ်ပြီး သစ်သီးမျိုးစုံများ တည်ခင်း၍ ဆီမီး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များတို့ဖြင့် ရှိခိုးကန်

တော့ ပူဇော်ကြ၏။

ကြီးပွားချမ်းသာ လာဘ်ရှင်၊ ဘေးကင်းခြင်း သက်ဝင်ယုံကြည်ချက် အယူအဆ

ယင်းသို့ နဂါး၊ နရားကို ဆီမီးဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့လျှင် ကြီးပွားချမ်းသာ လာဘ်ရှင်၏။ ကုန်သည်များ ဈေးရောင်းကောင်း၏။ ဘေးရန်ကင်းရှင်း၏။ မကောင်းဆိုးဝါး အနားမကပ်ဝံ့။ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကုန်ကြ၏။ သားသမီးထွန်းကား၏။ သက်ရှည်ကျန်းမာ၏။ ရောဂါဟူသမျှ ကင်းဝေး၏။ တရုတ်လူမျိုးတို့က နဂါး၊ နရားသည် လာဘ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု ချစ်ကြောက် ရိုသေလေသည်။ တရုတ်ဘာသာစကားအဖြစ် ဆိုရသည်ရှိသော် နဂါး၊ နရားဟူသည်မှာ 'အပ်စွာ'ဟု ဆိုပေသည်။ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကား ဘေးကင်းလာဘ်ရှင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြ၏။

နဂါးနရား အကြောင်းပြု ဘုရားတည်ခဲ့ခြင်း

တရုတ်လူမျိုးတို့သည် နဂါး၊ နရားအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်လှသဖြင့် နဂါး၊ နရားအကြောင်းပြု၍ ဘုရားတည်ခဲ့ကြ၏။ တရုတ်ပြည် အာနန္ဒာလိုဏ်ဂူဘုရား(ဝါ) နဂါးနရား ကျောက်ဂူဘုရားသည် တရုတ်ပြည်တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ စဉ်ဆက်မပြတ် လာရောက်ဖူးမြော်ကြည့်ညိုလျက် ရှိပေသည်။ ယင်း နရား၊ နဂါး

ကျော်ဂူဘုရားသည် တရုတ်ပြည် ရှေးခေတ် မြို့ဟောင်း တစ်မြို့ဖြစ်သော "လော့ယန်မြို့" (Loyang)၏ တောင်ဘက် မိုင် ၂၀ ကျော်အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိထားပေသည်။ (မှတ်ချက် - နဂါး၊ နရား ရုပ်ပုံပါရှိသော ဘုရားစေတီ ရုပ်ပွားတော်များ ဖြစ်ပါသည်။)

နဂါး၊ နရား ထွက်ခြင်းနှင့် မိုးလေဝသ ရှေ့ပြေးနိမိတ်

ရှေးခေတ်က တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် နဂါး၊ နရားတို့သည် ကောင်းကင်ဈာန်ဖြင့် ထွက်တတ်လေသည်။ နဂါး၊ နရားတစ်ကောင်မှ ငါးကေ အထိ ထွက်တတ်၏။ နဂါး၊ နရားထွက်လျှင် မိုးလေဝသကောင်း၏။ နဂါး၊ နရား လုံးဝမထွက်သော နှစ်သည် နေပူပြင်း၏။ မိုးခေါင်ရေရှားမည်ဟူသော အတိတ်နိမိတ် ရှေ့ပြေးနိမိတ်ကို ပြသည်။ ဆောင်သည်ဟု တရုတ်လူမျိုးတို့က သက်ဝင်ယုံကြည်ကြပေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ နဂါးသည် ခြေလက်မပါ မြွေကြီးသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ရှိ၏။ နရားမှာ ခြေလက်များပါရှိ၏။ နှစ်မျိုးစလုံး ဈာန်ကြွနိုင်၏။ မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်၏။

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်စာကူသိင်္ဂ)

Ref
(i) ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာ့အေးစေတီဘုရားလမ်းရှိ (စီဖန်ကြည့်လော့စီ) ဒဿဒီသာ သုခဝတီကျောက်တိုင် တရုတ် သီလရှင်ကြီး၏ ဟောပြောချက်
(ii) Sim Chung Hwa Pictorial No;(59)

နဂါးရုံဘုရား

သန်းဝင်း(ဘဏ်)

မြတ်ဗုဒ္ဓအလောင်းတော်မြတ်သည် အလွန်ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကြီးငါးပါးကို မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ (လပြည့်အဖိတ်နေ့) ညသို့ ရောက်သောအခါ မြင်မက်တော်မူသည်။

အိပ်မက်ကြီးငါးပါးမှာ -

(၁) မဟာပထဝီမြေကြီးကို အိပ်ရာပြု၍ ဟိမဝန္တာတောင်ကို ခေါင်းအုံးလျက် အရှေ့သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်၌ လက်ဝဲလက်၊ အနောက်သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်၌ လက်ယာလက်၊ တောင်သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်၌ ခြေတော်အစုံတင်၍ အိပ်ရာသည်။

(၂) သန္တာနီအဆင်းရှိသော ဝိရိယမည်သော မြက်ဖျိုးသည် ချက်တော်မှထွက်၍ ဘဝင်သို့ရောက်အောင်တက်သည်။

(၃) ဖြူသောအဆင်းရှိသော ပိုးတို့သည် ခြေတော်မှ ပုဆစ်ဖူးတိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်းတက်သည်။

(၄) အရောင်ဖျိုးစုံရှိသော ငှက်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာ၍ ခြေတော်ရင်း၌ ကျသောအခါ အားလုံး အဖြူချည်သော ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

(၅) အလွန်ကြီးသော မစင်တောင်ကြီးသို့တက်၍ စင်္ကြံသွားသော်လည်း မစင်လိမ့်မကျခြင်းမရှိဟူ၍ အိပ်မက်ကြီးငါးပါး မြင်မက်တော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၁)ရက်နေ့မှစ၍ မဟာဗောဓိပလ္လင်တော်နှင့်တကွ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်နေရာတွင် ခုနစ်ရက်ကျ ခုနစ်ဌာနတွင် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

၎င်းဌာနများကို သတ္တာဟဟူ၍ မှတ်ယူကြကုန်၏။ ၎င်းသတ္တာဟ ခုနစ်ဌာနတွင် ပဉ္စမမြောက် သတ္တာဟ၌ ခုနစ်ရက်စံမြန်းတော်မူသော မုစလိန္နသတ္တာဟသည် နဂါးများကို

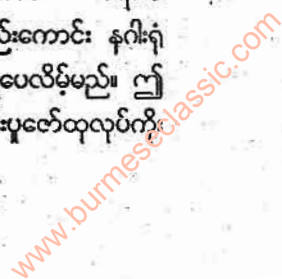
ဖော်ကျူးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မဟာဗောဓိပင်၏ အရှေ့တောင်မျက်နှာ ငါးဆယ့်တစ်လံကွာတွင်ရှိသော မုစလိန္နမည်သော အိုင်အနီး ကျည်းပင်ကြီးအရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူရာ စကြဝဠာတိုက် အလုံးနှံအောင် ရွာသော အခါမိုးကြီး ငွေရွာသည်ကို မုစလိန္နနဂါးမင်းသည် မိမိဗိမာန်မှထွက်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ထိပါးမညည်းဆဲနိုင်စေရန် ကြိုးစားသော ကိုယ်ကို ဆောင်ယူ၍ တစ်ပိုင်းတစ်ခွေကို ပလ္လင်ခင်းပြီး ကိုယ်တော်ကို ခုနစ်ပတ်ရံလျက် ဦးခေါင်းတော်အထက်၌ ပါးပျဉ်းဖြင့် အုပ်မိုး၍ မိုးမစွတ်ရအောင် အုပ်မိုးတည်လေသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် နဂါးမင်း၏ အခွေထက်ဝယ် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စံပယ်တော်မူရာ အရပ်ဖြစ်သည်။ ခုနစ်ရက်စေ၍ မိုးစဲသောအခါ နဂါးမင်းသည် သူ့အသွင်ဖန်ဆင်း၍ ဦးခိုက်ရှိခိုးလေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ဥဒါန်းကျူးရင်တော်မူပြီး တရားဟောတော်မူလေ၏။

လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သော ရဟန္တာသည် လွန်စွာချမ်းသာ၍ သတ္တဝါအပေါင်း၌ တိုက်ခိုက်တတ်သော ဒေါသကင်းခြင်းသည် အလွန်ချမ်းသာ၏။ ကာမဂုဏ်ငါးပါးလိုက်စားတတ်သော ရာဂကင်းခြင်းသည်လည်း အလွန်ချမ်းသာ၏ဟု ဟောတော်မူသည်။ ထိုဘုရားဟောရာအရပ်သည် မုစလိန္နသတ္တာဟ ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင်လည်းကောင်း၊ ထေရဝါဒကိုးကွယ်ရ ပြည်ပနိုင်ငံအသီးသီးတွင်လည်းကောင်း နဂါးရုံဘုရား ဆင်းတုတော်များကို ဖူးတွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ မုစလိန္နသတ္တာဟကို ရည်ညွှန်းပူဇော်ထုလုပ်ကို ကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“အနန္တသဗ္ဗသာစာရဏ ဓာတုသိဒ္ဓိ” မန္တန်တော်
ကြီးဖြစ်သော ပဋ္ဌာန်းပစ္စုဒ္ဓိဒ္ဓေသ ပါဠိအား ဌာန်
ကရိုဏ်းမှန်ကန်ပီသစွာဖြင့် ရက်ရှည်အဓိဋ္ဌာန်
ဝင် ရွတ်ဆိုပါက သာဓုခေါ်သံများကြားရပြီး
ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းတို့ ဖြစ်စေကာ အဓိဋ္ဌာန်
အောင်မြင်ပါက ကပ်လှူထားသော သောက်
တော်ရေခွက်မှ အမြှုပ်ထခြင်း၊ ရေလျှံကျခြင်း
များကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ပခေါယှိ နဂါးရုံချပ်ပွားတော်

ယင်းရုပ်ပွားတော်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး
၏ အရှေ့ဘက်တံတိုင်းပတ်လမ်း အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ
ညောင်ဖောဓိပင်၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသည်။ သာသနာပြု
ရှမ်းဆရာကြီး ပခေါယှိ တည်ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ပခေါယှိ
စေတီတော် (ပခေါယှိ နဂါးရုံရုပ်ပွားတော်)ဟူ၍ တွင်သည်။

စေတီ ရုပ်ပွားတော်တည်ဟန်မှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်
မြတ်ကြီးအား စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော ဟေမဝတ၊ သုစိ
လောမ၊ သာတာဂီရိ အမည်ရှိသော သောတာပန် နတ်တို့လူး
နတ်စစ်သူကြီးများ၏ ဦးခေါင်းပုံများကို အောက်ခြေ၌ ထား
ရှိပြီး စေတီတည်ပြီး နဂါးရုံရုပ်ပွားတော်ကို စေတီလိုဏ်
အတွင်း ထားရှိသည်။

အရာရာ လိုတရစေသည့် “အနန္တသဗ္ဗသာစာရဏ
ဓာတုသိဒ္ဓိ” မန္တန်တော်ကြီးဖြစ်သော ပဋ္ဌာန်းပစ္စုဒ္ဓိဒ္ဓေသ ပါဠိ
အား ဌာန်ကရိုဏ်းမှန်ကန်ပီသစွာဖြင့် ရက်ရှည်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
ရွတ်ဆိုပါက သာဓုခေါ်သံများကြားရပြီး ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း
ကို ဖြစ်စေကာ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ပါက ကပ်လှူထားသော
သောက်တော်ရေခွက်မှ အမြှုပ်ထခြင်း၊ ရေလျှံကျခြင်းများကို

ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ကို အပြိုင်အဆိုင်ကိစ္စများနှင့်
လောကီအစီအရင်ကိစ္စများတွင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ပခေါယှိစေတီတော်၊ နဂါးရုံရုပ်ပွားတော်သည် ဤသို့
နှင့်နှင့် ထူးခြားမှုများ ပြည့်နက်နေသည်ဟူ၏။ သို့ကြောင့်
လည်း လောကီကျင့်စဉ်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များစွာ လာရောက်
ကြသည်မှာ နေ့စဉ်လိုလို ရှိနေပါသည်။

နဂါးရုံဘုရား

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၌ တည်ထားသော မြ
တိုက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိသည့် နဂါးရုံဘုရားသည်
သတ္တသတ္တာဟ တစ်နေရာဖြစ်သော မုဒ္ဒလိန္ဒာရေကန်အနီး
ကျည်းပင်ကြီးအောက်တွင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်
မူစဉ် လေကြီးမိုကြီး ရွာသွန်းရာ မုဒ္ဒလိန္ဒာ နဂါးမင်းက ကိုယ်
တိုရစ်ပတ်ခွေ၍ ပလ္လင်တော်အဖြစ်ခင်းကာ ပါးပျဉ်းမိုး၍ မိုး
လေဒဏ်မှ ကာကွယ်ထားခဲ့သည်ကို ရည်စူး၍ ထုလုပ်ထား
ခြင်းဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်ရန်စွယ်အပေါင်းမှ ကင်းပရန်အတွက် ဆု
တောင်းဆုယူပြု ဆည်းကပ်ကြသူများ ရှိနေပါသည်။

နဂါးကိုးကောင်ဘုရား

နဂါးရုံဘုရားဖြစ်သည်။ နဂါးရုပ်များကို ရွှေရောင်
မြယ်ထားသဖြင့် ရွှေနဂါးသိုက်ဘုရား၊ သိုက်ပေါင်နံရာ အဓိက
သိုက်ချုပ်ဘုရားဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် စနေသားသမီးများ ကျန်းမာရေး၊
လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး တစ်ခုခုအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုပါက
နဂါးကိုးကောင်ဘုရားတွင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ သို့မဟုတ်
ကြက်ဥကို အပေါက်ဖောက်ပြီး ကပ်လှူ၍ နှားနီလှူဒါန်းပါ။
ထို့နောက် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။

ကျန်သော နေ့နံ့သာသမီးများသည် စနေသက်
ရောက်တွင် မကောင်းကျိုးများ မဖြစ်ပေါ်စေရန်အတွက်
အထက်ပါအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်ပါသည်။

သန်းဝင်း (ဘဏ်)

နဂါးရံဘုရား ကိုးကွယ်ခြင်းနှင့် ပုဇွန်ခြင်းအကျိုး

ဂန္ထီရသရာလှမျိုး(B.Sc)

ကျွန်ုပ်စာရေးသူသည် မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီများသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်သောအခါ သာသနာ့နယ် မြေအတော်များများတွင် နဂါးရံတုနှင့် နဂါးရံ မြတ်စွာဘုရားတို့ကို တွေ့မြင်ဖူးတွေ့ရပါသည်။ နဂါးရံဘုရားမှာလည်း တစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူ နဂါး ရုပ်ထုပ် အနည်းငယ် ကွဲပြားမှု၊ ပုံသဏ္ဍာန် ကွဲပြားခြားနားမှုရှိသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား ၏ ထိုင်တော်မူ တရားရှုမှတ်နေသော ပုံကို သာ ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဤမှခြာပုံမှာ “ဈာန မှခြာ” ပုံတော်ဖြစ်ပါသည်။ တရားအားထုတ် ဟန် (သို့မဟုတ်) ဈာန်ဝင်စားဟန်ဖြစ်သည်။ အချို့ပုံတော်များမှာ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရား၏ ဘူမိဇယာမှခြာပုံ ပြုလုပ်ထားတာ တွေ့ရ၏။ ဘုရားကိုးကွယ် ပူဇော်တာ မှန်သော်လည်း ကျွမ်းကျင်နှင့်အညီ ဈာနမှခြာသာ အမှန်ပြုလုပ်ပူဇော်ကြရပါမည်။ နဂါးရံဘုရားကို ကွယ်ပူဇော်ကြခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစု သိကြသည့်အတိုင်း မုစလိန္မသဏ္ဍာဟနှင့် ဆက် နွယ်နေပါသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် မဟာဗောဓိ ပလ္လင်တော်နှင့်တကွ အနီးပတ် ဝန်းကျင်ရှိ နေရာခြောက်နေရာတွင် ခုနစ်ရက် ကျစီ ခုနစ်နေရာ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

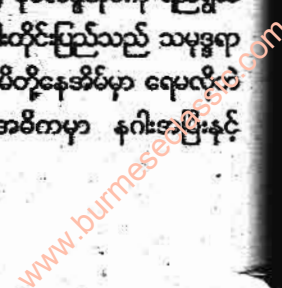
ထိုခုနစ်နေရာကို သတ္တဌာနဟု ခေါ်သည်။ ဗုဒ္ဓဖြစ်ရာနေရာ
သည် မာဂဇေတိုင်း၊ ဂယာမြို့အနီး ဥရဝေလတောအုပ် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော မဟာဗောဓိပင်၏ အရှေ့
တောင် မျက်နှာအရပ်ရှိ မုစလိန္နာအိုင်အနီး ကျည်းပင်ရင်း၌
မုစလိန္နနဂါးမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ခုနစ်ပတ်ရစ်ခွေ
၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပလ္လင်တော်ဖြစ်စေပြီး ဘုရားရှင်အား ပါးပျဉ်း
ဖြင့် အုပ်မိုးလျက် နဂါးမင်း၏ အစောင့်အရှောက်ကို ခံယူပြီး
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ခုနစ်ရက် အာရုံဝင်စား သီတင်းသုံးသည်ကို
မုစလိန္နသတ္တဌာ (မုစလိန္န = ကျည်းပင်)ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။
စာပေကျမ်းဂန်တွင် နဂါးဟူသော သတ္တဝါကို တန်ခိုးရှိသော
နတ်မင်းကဲ့သို့ ယုံကြည်ယူဆကြသည်။ ၂၁၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်
ဝါရီလထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာဦးသန်း(လွတ်မိုး
စွေ)မှ နဂါးအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားထားတာ ဖတ်
ရပါသည်။

ပြိုဟ်ရှစ်ခွင်တွင် စနေပြိုဟ်ထောင့်၌ နဂါးပုံတော်၊
နဂါးရုံဘုရား တွေ မြင်ရသည်။ နဂါးရုံဘုရားကို မည်သည့်နေ့
သာသနိမဆို ကိုးကွယ်ပူဇော်နိုင်ပါသည်။ ဆရာမကြီး ယောဂီ
နန္ဒမာလာနှင့် ဆုံတွေ့ရစဉ် နဂါးရုံဘုရားအကြောင်း မေးမြန်းခဲ့
သည်။ ဆရာမကြီးမှ မုစလိန္နနဂါးမင်း၏ ဘုရားအပေါ် သဒ္ဓါ
ကြည်ညိုစိတ် လွန်ကဲအားကောင်းပုံကို ရှင်းပြပါသည်။ သူ၏
ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် စွမ်းနိုင်သလောက် အမိုးအကာ ပလ္လင်တော်
ပြုကာ မြတ်စွာဘုရားအား မိုးမမို၊ အအေးမမိအောင် ကာ
ကွယ်မှု ပြုပေးထားသည်။ တဒဂ် တစ်ခဏမဟုတ်၊ ခုနစ်ရက်
ပတ်လုံး ဖြစ်သည်။ ခုနစ်ရက်စေ့၍ မိုးစဲသောအခါ နဂါးမင်း
သည် လူအသွင်ဖန်ဆင်း၍ ဦးခိုက်ရှိဦးလေသည်။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒါန်းကူးရင့်တော်မူပြီး တရားဟော
သည်။ လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သော
ရဟန္တာသည် လွန်စွာ ချမ်းသာ၍ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ တိုက်
ခိုက်တတ်သော ဒေါသကင်းခြင်းသည် အလွန်ချမ်းသာ၏။
ကာမဂုဏ်ငါးပါး လိုက်စားတတ်သော ရာဂကင်းခြင်းသည်
လည်း အလွန်ချမ်းသာ၏။ ငါဟူသော မာန်ယစ်ခြင်းကိုခွာ
၍ သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်ဆဲဘဲ သည်းခံခြင်းသည် လွန်စွာ
ချမ်းသာ၏ဟု ဟောတော်မူသည်။ ထိုတရားဟောရာ အရပ်
သည် မုစလိန္နသတ္တဌာပင်တည်း။

နဂါးအမြီးနှင့်အမောက်
တည့်ဖို့အရေးကြီးသည်။
အမြီးအမောက်လွဲနေပါက
အကျိုးကျေးဇူးမခံစားရတော့ပေ။
လုပ်သမျှ အလွဲလွဲ အချော်ချော်
ဖြစ်တတ်သည်။

နဂါးရုံဘုရားနှင့် မုဒြာပုံတော် (တစ်နည်း) ဈာနမုဒြာ
ပါသော ရုပ်ပွားဆင်းတုများကို ကိုးကွယ်သူသည် တည်ကြည်
ငြိမ်သက်ခြင်း၊ စာတ်သဘောအပြည့်အဝရရှိခြင်း၊ စိတ်ဝေဒ
နာ သောကပရိဒေဝ ကင်းငြိမ်းခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာ တိုးတက်
ပွင့်လင်းခြင်း၊ တရားထူးကို ရလွယ်ခြင်း၊ သမထပေါက်လွယ်
ခြင်း၊ ထွက်ရပ်ပေါက်လွယ်ခြင်း၊ သိဒ္ဓါပြုခြင်း၊ မကောင်းကျိုး
မှန်သမျှ လောင်ကျွမ်းချုပ်ပျောက်သွားခြင်း၊ စသော အကျိုး
ထူးများ ရနိုင်ကြောင်း ဝဇီရာယာနကျမ်းဂန်များ၌ ဖွင့်ဆို
ထားသည်။

နဂါးရုံဘုရား ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်းသည် မိမိနေအိမ်၊
မိသားစုတို့တွင် အေးချမ်းသာယာပြီး ရန်အတိုက်အခံ ကင်း
ဝေးစေသည်။ အပြိုင်အဆိုင်၊ အတိုက်အခံ၊ အမှုအခင်း
ပြဿနာကြုံတွေ့ရပါက နဂါးရုံဘုရားကို ဒါနကုသိုလ်ပြုပြီး
ဆုတောင်းမှု ပြုနိုင်ပါသည်။ နမောတောဂါတာ ရွတ်ဆိုဆု
တောင်းပါ။ နဂါးရုံဘုရား တည်ထားကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့်
တိုင်းပြည်မြို့ရွာ အေးချမ်းသာယာစေသည်ဟု ကျမ်းဂန်၌
ဖွင့်ဆိုထားသည်။ နဂါးရုံဘုရားကို ရေကန်ပြုလုပ်၍ ပူဇော်
ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ နဂါးမင်းက ရေကြိုက်သည်
ကို ရည်ရွယ်ထားခြင်း (သို့မဟုတ်) မုစလိန္နအိုင်ကို ရည်ရွယ်
တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘောဂဝတီနဂါးတိုင်းပြည်သည် သမုဒ္ဒရာ
အောက်မှာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ မိမိတို့နေအိမ်မှာ ရေမလုံအံ့
ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားနိုင်သည်။ အဓိကမှာ နဂါးအမြီးနှင့်

အမောက် တည်ဖို့အရေးကြီးသည်။ အပြီးအမောက် လွဲနေပါက အကျိုးကျေးဇူးမခံစားရတော့ပေ။ လုပ်သမျှ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်တတ်သည်။

ဆရာမကြီး ယောဂီနန္ဒမာလာသည် နဂါးရုံဘုရားများ တည်ထားကိုးကွယ်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်များ အမြဲမပြတ် ပြုလုပ်တာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ စာရေးသူမှ ဘာတွေ့လှူဒါန်း ရမလဲဟု မေးသောအခါ ဘုရားကိုရည်စူးပြီး သစ်သီးလှူပါ။ နဂါးမင်းကို ရည်စူးပြီး နွားနို့လှူပေးပါ။ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေတော်၊ နံ့သာတိုင်လည်း အဆင်ပြေသလို ကပ်လှူနိုင်ပါတယ်။ အဓိကကတော့ ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး သစ်သီးခုနစ်လုံးလှူ နဂါးမင်းအတွက် နွားနို့တစ်ခွက်လှူရင် ဖြစ်ပါတယ်။ အချို့လည်း ပေါက်ပေါက်၊ ကြက်ဥထည့်လှူကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဘုန်းတော်၊ ဉာဏ်တော်၊ တန်ခိုးတော်ကို အာရုံပြုပြီး ပုတီးစိပ်၊ တရားမှတ်ပါ။ စနေသမီး ယောဂီနန္ဒမာလာက တော့ သစ်အယ်သားနှင့် ဘုရားနှင့်နဂါး ထုလုပ်ပူဇော်ထားသည်ဟု သိရပါသည်။ မိမိမွေးနှံ၏ အမြစ်၊ အညွန့် ဘုရားထုနိုင်ပါသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် ထုလုပ်ကိုးကွယ်ပါ။ နဂါးကို ဆေးရောင်စုံ အစိမ်း အနီ စသည်တို့ ဆေးခြယ်ပြီး ဘုရားကို ရွှေချပါ။

- တနင်္ဂနွေသားသမီး အမြစ် + အညွန့် - ထောက်ကြံ့သား၊ ဒန်းကြီးသား၊
- တနင်္လာသားသမီး အမြစ် + အညွန့် - ဩဇာသား၊
- အင်္ဂါသားသမီး အမြစ် + အညွန့် - ခရေသား၊
- ဂုဏ်သား၊
- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး အမြစ် + အညွန့် - စိန်ပန်းသား၊
- ကြာသပတေးသားသမီး အမြစ် + အညွန့် - လောက်သေလသား၊ ရေကသစ်သား၊
- သောကြာသားသမီး အမြစ် + အညွန့် - ပိတောက်သား၊
- စနေသားသမီး အမြစ် + အညွန့် - သစ်အယ်သား၊
- ဥပမာ - ကြာသပတေးသားသမီး လောက်သေသား မရပါက ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ ဝါးသား၊ လင်းလွန်းသား၊ ရှောက်သား၊ ရွက်လှသားကို ပလ္လင်ထုပြီး သီဟိုဠ်သား၊ သီးသားကို ဘုရားထုပါ။ မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်နဝင်းတွဲဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။

စာရေးသူရေးသားထုတ်ဝေသော “နဝင်းပညာ ဓာတ်ယတြာ” စာအုပ်တွင် ဘုရားထုလုပ်ကိုးကွယ်ပူဇော်နည်း အပြည့်အစုံ ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ နဂါးရုံဘုရားကို အနည်းဆုံး ခုနစ်လက်မ ထုရသည်။ နဂါးပတ် ရစ်ပတ်နေဟန်၊ အမောက်ကားနေဟန် ထုပါ။ တစ်ခါက စာရေးသူ နဂါးရုံဘုရားတစ်ဆူ ပူဇော်ရန် ထုလုပ်ပါသည်။ နဂါးအမောက်နှင့် ဘုရားဦးခေါင်း ထိထားသည်။ နဂါးမိုးထားသည်နှင့်မတူ၊ ဦးခေါင်းကို ဖိထားသလို ဖြစ်နေ၍ စွန့်လိုက်ရပါသည်။ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည် နောင်ပြင်ရန် ခက်တဲ့အရာများ ဖြစ်၍ စနစ်တကျ ပုံကျဟန် ထုလုပ်ကြပါရန် အကြံပြုပါသည်။ အချို့လည်း ဓာတ်ပုံပူဇော်ကြသည်။ မည်သည့်ပုံမဆို ဘုရားအာရုံပြု ပူဇော်နိုင်သည်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိပွားပါ။ ဂုဏ်တော်တစ်ပါး ပုတီးစိပ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ပူဇော်ပါ။ နဂါးမင်းကိုတော့ မေတ္တာပို့ပေးပါ။

ရာထူးတိုးလိုပါက နဂါးရုံဘုရားမှာ စက္ကူကတော့ မြင့် ထန်လျက်ခဲထည့်ကာ လှူဒါန်းဆုတောင်းပါ။ မည်သည့်အခက်အခဲကိစ္စမဆို နမောတေဂါထာ ပုတီးတစ်ပတ်စိပ် အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ။ ကန်တော့ပွဲလှူနိုင်လျှင် လှူပါ။

နမောတေဂါထာ

နမောတေ ဗုဒ္ဓဝိရတ္တံ၊ ဝိပွမုတ္တောသိသဗ္ဗမိ၊
သမ္မာဓ ပဋိပနောသ္မိ၊ တဿမေ သရဏံဘဝ။

နမောတေဂါထာ အမျိုးမျိုးရှိပါသည်။ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပူဇော်သူများသည် စာရေးသူကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ပါသည်။ နဂါးသိုက်အဆက်ရှိသူများ ပူဇော်ပါက အထူးထင်ရှားအကျိုးပေးပါသည်။ သတ္တဋ္ဌာနဘုရားရှိခိုးဖြင့် ပူဇော်၍လည်း ရသည်။ နဂါးရုံဘုရားကို ခန္ဓသုတ်ပရိတ်ဖြင့်လည်း ပူဇော်ကြသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် နဂါးငါးကောင်၊ ခုနစ်ကောင်၊ ကိုးကောင် ဟူ၍ တိုးချဲ့တီထွင် ပူဇော်လာကြသည်။ နဂါးတစ်ကောင် ဘုရားတစ်ဆူသည်သာ သဘာဝကျပါသည်။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ...။

ဂန္ထီရသဗျူဟာ(B.Sc)

နဂါးတို့အကြောင်း စာစေ့စာစောင်း

ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အနုပညာတွင် နဂါးသည် အလွန်ထင်ရှားသော သတ္တဝါ ဖြစ်ပါသည်။ အခြားနိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုတို့၌လည်း လူသိများလျက် ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် တန်ခိုး ဣန္ဒြိယနှင့်ပြည့်၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖန်ဆင်းနိုင်သည်ကား ယခုခေတ်သားတို့ ဒိဋ္ဌမျက်မြင် မရှိကြချေ။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် တို့၌လည်း အဆန်းတကြယ် ဖော်ပြထားပြန်သောကြောင့် နဂါးလောက၌ ထင်ရှားသော သတ္တဝါမဟုတ်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်ယူဆသူများ ရှိကြသည်။ ရှေးဟောင်းပုံပြင်များ၌ပါရှိသော ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများအနက် နဂါးထက် သာလွန်ရှေးကျသော သတ္တဝါကား နည်းပါးလှသဖြင့် နဂါးလောက်ထင်ရှားသော သတ္တဝါမရှိဟုပင် ဆိုချေမည်။

တရုတ်နိုင်ငံ ဟန်မင်းများခေတ်က ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာကြီး ဝန်ဖူးက နဂါးပုံသဏ္ဍာန်ကို သရုပ်ဖော်ရေးသားထားခဲ့လေသည်။ နဂါးဦးခေါင်းသည် ဒရယ်ဦးချိုကဲ့သို့ရှိသည်။ ဦးခေါင်းသည် ကုလားအုတ်ခေါင်းနှင့် တူသည်။ မျက်လုံးသည် နတ်မိစ္ဆာမျက်လုံးနှင့်တူသည်။ လည်ပင်းမှာမူ မြွေနှင့်တူ၍ ဝမ်းဗိုက်သည် ခုံးခွံနှင့်တူသည်။ အကြေးခွံသည် ငါးကြင်းကြေး

တဲ့သို့ရှိ၏။ လက်မှာမူ လင်းယုန်ငှက်၏ ထက်သည်းမျိုးဖြစ်သည်။ ဖဝါးသည် တျားဖဝါးကဲ့သို့ဖြစ်၍ နားရွက်မှာမူ နွားနားရွက်နှင့် ဆင်တူသည်ဟူ၏။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ ၌လည်း ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ ထန်ဆောင်း၊ ဝှု၊ ကျောင်း၊ ပြာသာဒ် တို့တွင် နဂါးကို အခြေခံပြီးလျှင် နဂါး ရုပ်ဟူ၍ လှပစွာတန်ဆာဆင်၍ ထု လုပ်ကြလေသည်။ နဂါးသည် မြွေမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် မြွေနှင့် ပုံသဏ္ဍာန် တူသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယခုခေတ် နဂါးရုပ်တုများသည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေး အရသော်လည်းကောင်း၊ အိမ်မက် အရသော်လည်းကောင်း၊ အခြားနည်း များဖြင့်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားကြ သည်။ သို့ရာတွင် နဂါးက အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းနိုင်သော ဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိသဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည်ဟူ၍ ဆိုနိုင်ပြန်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် လက်ထက်က ကာဠုနဂါး

ဘုရားအလောင်းတော်သည် သုဇာတာလှူသော နိယနာဆွမ်းကို ဘုန်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ရွှေခွက်ကို ကိုင်တော်မူသောအခါ “ငါသည် ယနေ့ ဘုရားကေနံ ဖြစ်မည်မှန်လျှင် ဤရွှေခွက်သည် ရေညာသို့ ဆန် တက်ပါစေသော။ ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါမူ ရေစုန်သို့ မျောပါစေ သား”ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ထိုရွှေခွက်ကို နေရောင်မြစ်ကြောသို့ မျောလိုက်သည်။ ထိုရွှေခွက်သည် ရေစီးရေယဉ်ဖြတ် လျက် မြစ်လယ်သို့ တည်တည်မတ် မတ်သွားပြီးလျှင် မြစ်၏အလယ်မှပင်

မြင်းလျှင်ကို စိုင်းသကဲ့သို့ အတောင် ရှစ်ဆယ်ခန့် ရေညာသို့ ဆန်တက် သွား၍ ဝဲလှုပ်တွင် နစ်မြုပ်ကာ နဂါး ဘုံဗိမာန်ရောက်၍ ကောက္ကသံ၊ ကော ထာဂုံ၊ ကဿပတည်းဟူသော ပွင့် တော်မူပြီးကြသော ဘုရားသုံးဆူတို့၏ ရွှေခွက် သုံးလုံးကိုထိခတ်ကာ “ကရစ် ကရစ်”ဟူသော အသံမြည်ပြီး ထိုရွှေ ခွက် သုံးလုံးတို့၏အောက်၌ တည် လေ၏။ ကာဠုနဂါးသည် ထိုအသံကို ကြား၍ နိုးလာပြီး “ယမန်နေ့ကပင် ဘုရားတစ်ဆူပွင့်ခဲ့ပြီး ယခုတစ်ဖန် ဘုရားတစ်ဆူ ပွင့်ပြန်ပြီ”ဟု ပြောဆို ကာ ပိုဒ်ပေါင်းများစွာသော ဂါထာတို့ ဖြင့် ထောမဏမြက်ဆို၍ ထလေ၏။

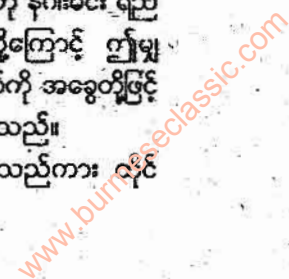
မုဗ္ဗလိနဂါးမင်း ပြာသာဒ်ကျောင်း ဖန်ဆင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် အပေါလ ဆိတ်ကျောင်း ညောင်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူကာ တရားတော် မြတ်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ကို လွန်မြောက်ပြီးလျှင် ထို အပေါလ ညောင်ပင်ရင်းမှ ဖယ်ခွာခဲ့ပြီး လျှင် မဟာဗောဓိပင်မှ အရှေ့တောင် မုဗ္ဗလိနွာအိုင်အနီး၊ ကျည်းပင်ရင်းသို့ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ထိုကျည်းပင် ရင်း၌ အရဟတ္တဖိုလ်ချစ်သောကံ ခံစား တော်မူကာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တစ်ခု တည်းသော ထက်ဝယ်ပလ္လင်ဖြင့် ထိုင် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အခါမဲမဲကြီး ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရွာသွန်းစွေနေလေ သည်။ ဤမိုးမျိုးကား စကြာမင်း ပေါ် ထွန်းသောအခါ၊ မြတ်စွာဘုရား ပွင့် တော်မူသောအခါ ဤအခါနှစ်ပါး၌သာ

ရွာသွန်းလေသည်။ ထိုမိုးကြီးရွာသွန်း လတ်သော် မုဗ္ဗလိနွာအိုင်အောက်ရှိ သော နဂါးဘုံဗိမာန်ကို အစိုးရသည် အလွန်တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီး သော မုဗ္ဗလိနွာနဂါးမင်းသည် “ဤ အခါမဲမဲကြီးသည် ငါ၏ဗိမာန်အတွင်း သို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဝင်လျှင်ဝင် ချင်းပင် ရွာသွန်းခဲ့လေပြီ။ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်အတွက် နေထိုင်ရန် ကျောင်းတော်ကို ရရှိမှသင့်ပေမည်” ဟု ကြံစည်စဉ်းစားကာ မုဗ္ဗလိနွာနဂါး မင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင်က ရတနာ ခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ပြာသာဒ်တော် ကြီး ဖန်ဆင်းနိုင်သော တန်ခိုးအာနု ဘော်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်စေကာမူ ဤသို့ တန်ခိုးဖြင့် ရတနာပြာသာဒ်တော်ကြီး ကို ဖန်ဆင်းလှူခဲ့သော် ငါ့မှာ အကျိုး ကြီးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ငါသည် မြတ် စွာဘုရားအား ကိုယ်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စ ကောင်းမှုပြုပေအံ့ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် ကြီးမားလှစွာသော ခန္ဓာကိုယ် အတ္တ ဘောကို ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားကို အချမ်း၊ အပူ၊ ခြင်၊ ယင် စသည်တို့ မထိပါး မနှိပ်စက်နိုင်စေရန် -

အခွေခုနစ်ထပ် ရစ်ပတ်ကာရံ လျက် ဦးခေါင်းတော်ထက်၌ ပါးပျဉ်း ဖြန့်ကြက် အုပ်ဝုံးဆောင်းမိုး၍ ထား လေ၏။ အခွေ၏အတွင်း လောဟပါ သာဒပြာသာဒ် အောက်ထပ်မျှ ကျယ် ပြန့်၏။ ဘုရားရှင်သည် လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား ဣရိယာလေးပါးဖြင့် နေထိုင်တော်မူပါစေဟု နဂါးမင်း ရည် ရွယ်ချက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤမျှ ကျယ်ဝန်းသောအရပ်ကို အခွေတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည်ကား လှိုင်

ခြင်း အရိယာပုဒ်ဖြင့် ခုနစ်ရက်ကို လွန်
တော်မူသည်။ အခွေ၏အလယ်တွင်
ရတနာပလ္လင်ကိုခင်းထား၏။ အထက်
၌ ရွှေကြယ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော
နံ့သာပန်းဆိုင်များ တွဲလျားသော မျက်
နှာကြက် လေးထောင့်တို့၌ နံ့သာဆီမီး
တိုင်တို့ကို ထွန်းညှိအပ်လေသည်။
အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ စန္ဒကူးနံ့သာ
ကြုတ်တို့ကိုဖွင့်၍ လှစ်၍ ထားအပ်
ကုန်၏။ အခွေ၏အလယ် ရတနာ
ပလ္လင်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး
တော်မူနေ၍ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာ
ကို ဝင်စားခံစားတော်မူလေ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည်
မကျဉ်းမြောင်းသော ဂန္ဓကုဋီတိုက်
အတွင်း၌ သီတင်းသုံးရသကဲ့သို့
မှည့်လိန္ဒာနဂါးမင်း၏ အခွေခုနစ်ထပ်
အတွင်းမှ ခုနစ်ကို ကုန်လွန်စေတော်မူ
ပြီးသောအခါ နဂါးမင်းသည် မိုးသား
တိမ်ရိပ်ကင်းစင်သည့် ကောင်းကင်ပြင်
ကို ကြည့်ရှုသိမြင်သဖြင့် မြတ်စွာ
ဘုရားကို မိမိအခွေတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား
ရန် မလိုတော့ရကား နဂါးအသွင်ကို
ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင် ရှုချင်စဖွယ် လှလင်
ငယ်အသွင် ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရား
၏ ရှေ့တော်၌ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုး
လျက်သာ ရပ်တည်ကာနေ၏။ နဂါး
တို့ ဒါနကောင်းမှုပြုလုပ်နိုင်

နဂါးတို့သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကြ
သော်လည်း ဒုဂ္ဂတိအဟိတ် ပဋိသန္ဓေ
နေသူတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိကြ
သည်။ ယင်းသို့ရှိသဖြင့် ဒါနကောင်းမှု
ကို ပြုလုပ်အားထုတ်နိုင်သော သတ္တ
ဝါတို့၌ တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်ရသည်။
မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က
လည်း နဂါးတို့အား သရဏဂုံနှင့်တကွ

ငါးပါးသီလ(ပဉ္စသီ)ကို ပေးတော်မူဖူး
ကြောင်း အထောက်အထားရှိသည်။
ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်တော်ပေါင်း ၅၅၀
တွင် နဂါးဘဝ၌ သုံးကြိမ် ဖြစ်တော်မူ
ခဲ့ဖူးသည်။ ဘုရားဖြစ်ခါနီး ဇာတ်ကြီး
၁၀ ဘွဲ့အဝင် အရင့်အဟာဘဝတွင်ပင်
ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘူရိ
ဒတ်နဂါးမင်းဘဝသို့ ရောက်တော်မူ
ခဲ့ရသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

သာသနာတော်သို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုသော နဂါး

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်မြတ် ရှိစဉ်က
နဂါးတစ်ကောင်သည် နဂါးဘဝကို ရွံ
မုန်းစက်ဆုပ်သဖြင့် ငါသည် အဘယ်
နည်းဖြင့် နဂါးဘဝမှ လွတ်ပါအံ့နည်း။
လူ့ဘဝကို လျင်စွာရပါအံ့နည်းဟု
အကြံဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဤသာကီဝင်
မင်းသား ရဟန်းများသည် တရားကို
ကျင့်ကြသည်။ မြတ်သောအကျင့်ကို
ကျင့်ကြသည်။ မှန်သောစကားကို ဆို
လေ့ရှိကြ၏။ သီလရှိကြ၏။ သဘော
ကောင်းကြ၏။ ငါသည် အကယ်၍
သာကီဝင်မင်းသားရဟန်းများထံမှာ
ရဟန်းပြုငြားအံ့။ ငါသည် နဂါးဘဝမှ
လွတ်၍ လူ့ဘဝကို လျင်စွာရရ၏။
ရပေလိမ့်မည်ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ယင်းအကြံဖြစ်ပြီး၍ နဂါးသည်
လူအသွင်ဖြင့် ရဟန်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်
ကာ ရဟန်းပြုပေးရန် တောင်းပန်လေ
၏။ ရဟန်းတို့သည် ရှင်ရဟန်းပြုပေး
ကြ၏။ ကျောင်းတော်၏ အစွန်းကျ
သော နေရာကျောင်း၌ နေခွင့်ရလေ
၏။ ရဟန်းတို့သည် နံနက်စောစောထ
ကြ၍ လွင်တီးခေါင်(လမာပြင်)၌

စကြိုသွားနေကြ၏။ နဂါးရဟန်းနှင့်
အတူနေသော ရဟန်းတစ်ပါးသည်
စကြိုလျှောက်ရန် ကျောင်းမှ ထွက်
သွားသောအခါ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နဂါး
ရဟန်းသည် သတိလွတ်ကင်းကာ
အိပ်မောကျသွားလေ၏။ တစ်ကျောင်း
လုံး မြွေအခွေကြီးဖြင့် ပြည့်နေ၏။
ပြတင်းပေါက်တံခါးတို့မှ အချို့မြွေ
အခွေတို့ ထွက်လျက်ရှိလေ၏။

အတူနေရဟန်းသည် ကျောင်း
သို့ ပြန်ဝင်မည်ဟု တံခါးရွက်ကို တွန်း
ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျောင်းတစ်ခု
လုံး မြွေအခွေကြီး ပြည့်နေသည်ကို
မြင်ရသောကြောင့် ထိတ်လန့်ပြီး အော်
ဟစ်လိုက်၏။ အခြားရဟန်းတို့ ပြေး
လာကြပြီးလျှင် “ငါ့ရှင် ... ဘာ
ကြောင့်အော်ဟစ်ရသနည်း” မေးကြ
၏။ “ငါ့ရှင် ကြည့်ပါဦး။ တစ်ကျောင်း
လုံး မြွေဖြင့်ပြည့်နေပါပေ။ ပြတင်း
တံခါးတို့မှာပင် အခွေတွေ ကျနေ
သည်”ဟု ရှင်းပြလေ၏။

အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြ
သံကို ကြားရသော ရဟန်းနဂါးသည်
ရုတ်တရက်နိုးလာပြီး ရဟန်းအသွင်
ဖြင့် ထိုင်နေလိုက်၏။ (နဂါးအသွင်
ပျောက်သွားလေပြီ) ရဟန်းတို့က ထို
ရဟန်းကို “ငါ့ရှင် ... သင်ဘယ်သူ
နည်း”ဟုမေးကြ၏။ “အရှင်တို့ ကျွန်ုပ်
ကား နဂါးဖြစ်ပါတယ်”ဟု အမှန်
အတိုင်း ဖြေဆိုလေသည်။ “ငါ့ရှင်
အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုရသနည်း”
ဟု မေးကြပြန်သော် သူ့အကြံအစည်
ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြလေ၏။ ရဟန်းတို့
လည်း ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာ
ဘုရားအား လျှောက်ထားကြကုန်၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းများ

ကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းပရိသတ် အလယ်တွင် ထိုနဂါး၊ ရဟန်းကို နဂါး ဆိုသည်မှာ သာသနာတော်၌ ကြီးပွား နိုင်ခွင့်မရှိ။ သင်တို့နေရာ နဂါးပြည်၌ သာလျှင် တစ်ဆယ့်လေးရက် ဥပုသ် နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆုတ် ၈ ရက်၊ လဆန်း ၈ ရက် ဥပုသ်နေ့၌လည်း ကောင်း ဥပုသ်သုံးလေ (ဥပုသ်စောင့် လေ)လော့။ ဤသို့ ဥပုသ်စောင့်သုံးခု လျှင် နဂါးဘဝမှလွတ်၍ လူ့ဘဝကို လျှင်စွာရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို အခါ ရဟန်းနဂါးသည် “ငါတို့နဂါး မျိုးဟာ သာသနာတော်၌ ကြီးပွားနိုင် ခွင့်မရှိဘူးတဲ့”ဟု စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ထိ ခိုက်လျက် ငိုကြွေးမျက်ရည်ကျလျက် ကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတို့ကို ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ သည်။ “ရဟန်းတို့၊ နဂါးတို့၏ ပင်ကို

သဘောဖြစ်ပေါ်လာရန် အကြောင်း တို့ကား ဇာတ်တူနဂါးမ၌ မေထုန်မှီဝဲ ခြင်း၊ သတိလွတ်ကင်း အိပ်ပျော်ခြင်း သို့ရောက်ခြင်း နှစ်ပါးတို့ပင်တည်း။ ရဟန်းတို့... တိရစ္ဆာန်သည် ပဉ္စင်း မဖြစ်။ ပဉ္စင်းမခံပေးအပ်။ ပဉ္စင်းခံပေးမိ သည်ရှိသော် ပဉ္စင်းအသွင်ကို ဖျက်ပစ် ရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဝိနည်း မဟာဝဂ်ပါဠိတော် မဟာခန္ဓက၌လာ သော ဤဝတ္ထုအရ နဂါးတို့သည် လူ ယောင်ဆောင်ကာ သာသနာတော်သို့ ပင် ဝင်လာနိုင်သော စွမ်းရည်ရှိကြ သည်။ မည်သို့ပင် လူယောင်ဆောင် ကာ ရဟန်းပြုထားစေကာမူ -

၁။ ဇာတ်တူနဂါးမ၌ မေထုန် မှီဝဲနေသောအခါ

၂။ အိပ်ပျော်နေသောအခါ ဤအခါတို့၌ မူလနဂါးအသွင် အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားရကြောင်း ဤ

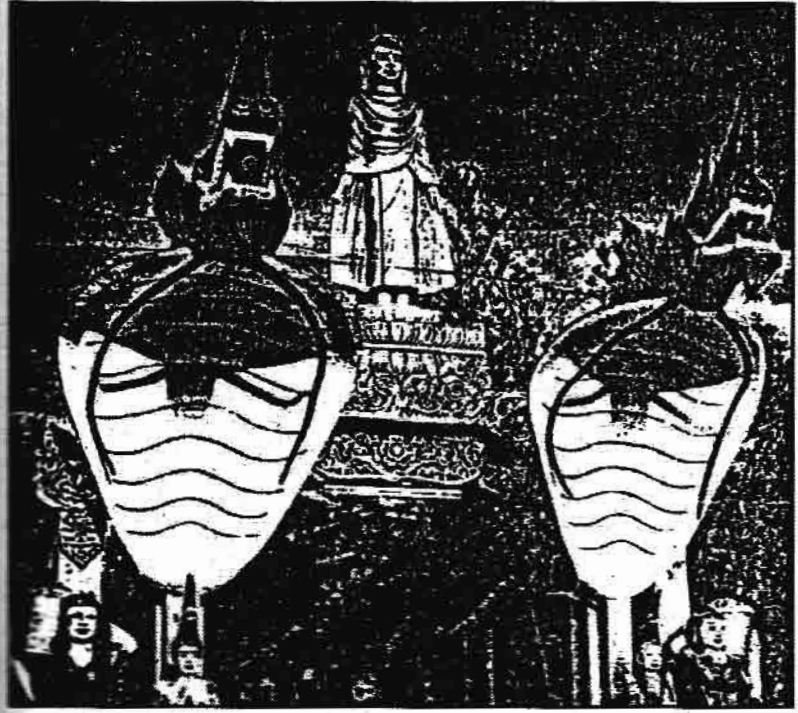
ဝတ္ထုတွင် နဂါးရဟန်းမှာ အိပ်ပျော် သွားသဖြင့် နဂါးအတိုင်းဖြစ်ရသည်ကို သိနိုင်ပေသည်။

နဂါးတို့နေရာ

သမုဒ္ဒရာများနှင့် တောင်ကြီးတို့ ၏ အောက်အရပ်၌ နဂါးတို့နေရာ ဌာနဖြစ်ကြသည်။ ဝိနည်းပိဋက ပါရာ ဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ၊ စတုတ္ထပါရာဇိက တပေါဒါဝတ္ထုအဖွင့်၌ လာရှိသည်မှာ ဝေသာရတောင်၏ အောက်တွင် မြေ နေနဂါးတို့၏ နဂါးပြည်သည် ယူဇနာ ၅၀၀ ရှိ၍ နတ်ပြည်နှင့်တူ၏။ ယင်း နဂါးတို့ ပျော်မြူးရာဖြစ်သော ရေအိုင် သည် ကြည်လင်အေးမြ မြိန်မြက် သော ရေရှိ၏။ ရေမှော်ရေညှိကင်း၏။ ကောင်းမွန်သော ရေဆိပ်ရှိ၏။ ပျော် ရွှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ လှည်းဘီးပမာ ထာရှိသော ပဒုမ္မာကြာတို့ ပွင့်ကုန်၏။

ငါးလိပ်များစွာတို့ တည်ရှိကြ၏။ ထိုရေအိုင်မှထွက်သော တပေါဒါမြစ် သည် ငရဲကြီး နှစ်ရပ်တို့အကြားမှ စီး ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို လှည့်ပတ်၍ စီးဆင်း၏ဟု ဖွင့်ဆိုထား သည်ကို တွေ့ရ၏။ ငါးရာငါးဆယ် အဝင် စတုက္ကနိပါတ်ဒုဒ္ဒရာဇာတ်၌ ဟိမဝန္တာတော၊ ဒုဒ္ဒရတောခြေရင်း တွင် မြေနဂါးတို့၏ပြည်ရှိကြောင်း လာ ရှိသည်။

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ဘူရိဒတ် လင်္ကာကြီးပိုဒ် ၁၂ တွင် “သမုဒ္ဒရာ မြစ်အောက်၊ အံ့လောက်ပင်စည် နဂါး ပြည်၌၊ လင်သည်မျိုးနှစ်၊ ခန္ဓာပစ်၍၊ နုပျစ်ရောင်လှ၊ နဂါးမလျှင်”ဟု ဆို သောကြောင့် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ဝင်

ဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်လာ အလောင်း
တော် ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း အစရှိသော
နဂါးတို့သည်လည်း သမုဒ္ဒရာအောက်
တွင် တည်ရှိသော နဂါးပြည်၌ နေ
ထိုင်ကြသော ရေနဂါးတို့ဖြစ်ကြောင်း
သိနိုင်သည်။

နဂါးမျိုးပေါင်းနှင့် ပြင်းသောအဆိပ်များ

နဂါးသည် များသောအားဖြင့်
ရေနဂါး၊ ကုန်းနဂါး၊ တောင်နေနဂါး
ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိသည်။ သို့သော် အကျယ်
အားဖြင့် ပွားသော် နဂါးမျိုးပေါင်း
၁၀၂၄ မျိုးရှိကြောင်း ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်
ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ နာဂသံယုတ်
အဖွင့်၌ လာသည်။

(၁) ကဋ္ဌမုခနဂါး အကိုက်ခံရ
သော် ကိုယ်သည် ထင်းချောင်းခွဲသို့
မကွေးမဆန်နိုင်အောင် တောင့်တင်း
သွားစေနိုင်သည်။

(၂) ပုတိမုခနဂါးမျိုး အကိုက်ခံ
ရသော် ကိုယ်သည် အမှည့်လွန်၍ ပုပ်
သောသစ်သီးအလား အရည်ယိုစီး
ထွက်သည်။

(၃) အဂ္ဂိမုခနဂါး အကိုက်ခံရ
သော် ကိုယ်သည် မီးလောင်သည်နှင့်
မခြား ပူလောင်၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်သည်။

(၄) သတ္တမုခနဂါးမျိုး အကိုက်
ခံရသော် ကိုယ်သည် မိုးကြိုးစက်မိ
သလို ကွဲပြတ်ပျက်စီးလေသည်။

၎င်းလေးမျိုးအပြင် ကိုက်ရုံမျှဖြင့်
အထက်ပါသော သဘောမျိုးကို ဖြစ်
စေသော ဒဋ္ဌဝိသနဂါးမျိုး၊ မြင်ရုံမျှ
(နဂါးက ကြည့်ရုံမျှဖြင့်) အထက်ပါ
သဘော လေးမျိုးကို ဖြစ်စေသော
ဒဋ္ဌဝိသနဂါးမျိုး၊ နှာခေါင်းလေမှုတ်ရုံမျှ

ဖြင့် အထက်ပါသဘော လေးမျိုးကို
ဖြစ်စေသော ဝါတဝိသနဂါးမျိုး၊ ထိရုံ
မျှဖြင့် အထက်ပါသဘော လေးမျိုးကို
ဖြစ်စေသော ဗုဒ္ဓဝိသနဂါးမျိုးဟူ၍
အဆိပ်ထန်လေးမျိုး ဖြစ်ပြန်သော
ကြောင့် ယင်းလေးမျိုးဖြင့် အထက်ပါ
လေးမျိုးမြောက်သော် နဂါးမျိုး ၁၆
မျိုး ဖြစ်၏။

အထက်ပါ ၁၆ မျိုး အဆိပ်
လျင်မြန်စွာရှိ၏။ အဆိပ်မပြင်းထန်
သော အာဂတဝိသန ယောရဝိနဂါး၊
အဆိပ်ပြင်းသော်လည်း လျင်မြန်စွာ
မလာသော ယောရဝိသနဂါး အာဂတ
ဝိသနဂါး၊ အဆိပ်လည်းမပြင်း လျင်
မြန်စွာလည်းမလာသော နအာဂတ
ဝိသ နယောရဝိသနဂါးဟူ၍ လေးမျိုး
စီရှိပြန်သောကြောင့် နဂါး ၆၄ ဖြစ်
သည်။ တစ်ဖန် ညှိဖြစ်သော အဏ္ဏဇ
နဂါး၊ ကလလ ရေကြည်၌ဖြစ်သော
ဇာလာဗုဒ္ဓနဂါး၊ အညှိကိုစွဲ၍ဖြစ် သော
သံသေဒဇနဂါး၊ ကိုယ်ထင်ရှား ဖြစ်
လာသော သြပပါတိကနဂါးဟူ၍
ပဋိသန္ဓေနေပုံအားဖြင့် လေးမျိုးစီရှိ
သောကြောင့် (၆၄ x ၄ = ၂၅၆)
မျိုး ဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ရေ
နဂါး၊ ကုန်းနေနဂါး နှစ်မျိုးဖြစ်ပြန်
သဖြင့် ၂၅၆ x ၂ = ၅၁၂ မျိုးဖြစ်
သည်။ ယင်း ၅၁၂ မျိုးတွင် ကာမ
ဂုဏ်ခံစားကာ မရူပိနဂါးမျိုး၊ မခံစား
သော အကာမရူပိနဂါးမျိုးဟု နှစ်မျိုးရှိ
ပြန်သောကြောင့် ၅၁၂ x ၂ = နဂါး
မျိုးပေါင်း ၁၀၂၄ မျိုးဖြစ်လေသည်။

သထုံရာဇဝင်

သထုံရာဇဝင်တွင် ဝိဇ္ဇာဝိသနနှင့်

နဂါးမတို့အကြောင်းကို ဖော်ပြရာ၌ ထို
ဂစ္ဆဂီရိတောင်၏ အနောက်ဘက်
တောင်ခြေရင်း၊ ကမ်းပါးနှင့် မနီးမဝေး
သော ပင်လယ်ထဲ၌ သောင်ပတ်လည်
ဝင်းစိုင်းလျက် ကျွန်းငယ်တစ်ခုရှိနေ
၏။ ဤကျွန်းငယ် သစ်ပင်၊ သစ်ပွင့်၊
သစ်သီး၊ သစ်သီးအရိပ်အာဝါသနှင့်
တင့်တယ်စွာရှိခြင်းကြောင့် နဂါးမ
တစ်ကောင်သည် ထိုကျွန်းသို့ လာ
ရောက် ပျော်ပါလျက်ရှိနေ၏။ လာရ
ခြင်းအကြောင်းကား ဘောဂဝတီနဂါး
ပြည်မှ နဂါးမတစ်ကောင်သည် မိမိ၏
လင် နဂါးဖိုသေဆုံး၍ နဂါးမတို့မွေတာ
မှာ တစ်လင်သေလျှင် တစ်လင်မယူ
ကြရကုန်။ ထို့ကြောင့် လူ့ပြည်သို့
ထွက်လာ၍ ကာမသုခကိုတောင့်တ
လျက် လူ၏အသွင်ဖန်ဆင်းပြီးလျှင်
တောစဉ်တောင်တန်းများသို့ လှည့်
လည်ကျက်စားနေလေရာ ဗုဒ္ဓဉာဏ
ရသေ့ကြီးနေသော တောင်ကမ်းယံအနီး
သို့ရောက်သည်တွင် ရသေ့ရဟန်းတို့
ထံ ဖူးမြော်ရန်လာသော ဝိဇ္ဇာဝိသန
ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ သံဝါသဖြစ်သော
ကြောင့် နဂါးမသည် ပဋိသန္ဓေတည်
နေသောအခါ ဝိဇ္ဇာဝိသန နဂါးမဖြစ်
ကြောင်းသိသဖြင့် မန္တန်ကိုစုပ်လျက်
ကောင်းကင်သို့တက်ပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာ
သို့ သွားလေသည်။

နဂါးမသည်လည်း လူသားနှင့်
ရသော သန္ဓေကို လူ့ပြည်တွင် ချမြဲ
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဉာဏရသေ့ကြီး
နေသော ကျောင်းသစ်အနီး ကျောက်
ဂူတစ်ခုအတွင်း၌ ဥကိုချ၍ ဝိဇ္ဇာဝိသ
အား စိတ်နှာသဖြင့် နဂါးပြည်သို့ ပြန်
သွားလေ၏။ သထုံရာဇဝင်လာ ဤ
နဂါးမင်းသည်လည်း ဘောဂဝတီနဂါး

ပြည်မှ လာသည်ဆိုသဖြင့် ရေနဂါးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ သထုံရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသော တိဿဓမ္မသီဟရာဇမင်းသည်ကား ယင်းနဂါးမ၏ ဥမှ ဇွာမြင်သော ဝိဇ္ဇာခိုရ်နှင့် နဂါးမတို့၏ သားဖြစ်လေသည်။

နဂါးပါသော စကားပုံများ

“ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါး” စကားပုံမှာ ဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်လာ ဘူရိဒတ် နဂါးမင်း အလို ရှိသော အလမ္ဗာယ်က နေသာဒပုတ္တားလက်မှ ပတ္တမြားကိုလိုချင်သဖြင့် ပတ္တမြားနှင့် နဂါးကို လဲကြရာတွင် အကြွေးမထားလက်ငင်းပေးရမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါးဆိုသည့် အတိုင်းပဲ အကြွေးမထားနိုင်ဘူးဟု ဆိုရိုးပြုကြလေသည်။

“နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်မပြုရပါစေနှင့်”။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အချင်းဖြစ်ပွားသောအခါ သတ္တိရှိသူက ဤစကားဖြင့် ပြောဆိုခြင်းခြောက်လေသည်။

“နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်း သုံးပါးရွေးသည်၊ မင်းတို့မျက်စောင်း အကြောင်းမရွေး” မင်းတို့မှာ လူဖြစ်ပါလျက် တိရစ္ဆာန် နဂါးလောက်မှ ထောက်ထားညှာတာခြင်းမရှိ၊ အမျက်ထွက်လျှင် ထင်သလိုလုပ်တတ်သည်ဟု ဆိုလိုသောအခါ ဤစကားပုံကို သုံးလေ့ရှိသည်။

နဂါးနှင့် ပေဒင်ပညာ

နဂါးသည် အဂ္ဂိရတ်ပညာ၌သာ မက လူတို့၏ သုဘာ-သုဘာ ကောင်း

ကျိုးဆိုးကျိုးပျားကိုလည်း ဖော်ပြသော ဝေဒခေါ်သည့် ဗေဒ(ဗေဒင်) ပညာ၌ လည်း တွင်ကျယ်စွာ ပါဝင်လျက်ရှိလေသည်။ ဗေဒင်ပညာတွင် အခြေခံလက်သုံးဖြစ်သော ဂြိုဟ်ကြီး ရှစ်လုံးရှိသည့်အနက် စနေဂြိုဟ်ကို နဂါးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခြေဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။ အရပ်ရပ်မျက်နှာ ဂြိုဟ်နေနှင့် ဂြိုဟ်သက်ကိုပြရာတွင် အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်ကို စနေထောင့်ဟု ခေါ်၏။ ဂြိုဟ်သက်မှာ ၁၀ နှစ်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရှေးပညာရှိတို့က “စနေနဂါး၊ နောက်တောင်ပါး၊ နေငြားဆယ်နှစ်ပ”ဟူ၍ ဆောင်ပုဒ်ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြလေသည်။

နဂါးနက္ခတ်

အထက်ကောင်းကင်၌ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးထင်ရသော နက္ခတ် ၂၇ လုံးတို့အနက် နဂါးနက္ခတ် (ကြယ်နဂါး)ဟုထင်ရသော နက္ခတ်ကား (၁၇) အနုရာဇနက္ခတ်၊ (၁၈) ဇေဋ္ဌနက္ခတ်နှင့် (၁၉) မူလနက္ခတ်တို့ပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းနဂါးနက္ခတ် (ကြယ်နဂါး)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တက္ကသိုလ်မြန်မာစာပါမောက္ခ ဘာသာပြန်ဌာနမှူး (အငြိမ်းစား)ဦးဝန်-မင်းသုဝဏ်ပြုစုသော အာကာတစ်ခွင် မြေပြင်တစ် ဝန်းစားအုပ်မှ ဤသို့ ဖော်ပြထားပါသည်။

မိုးလရာသီ ညဦးယံ၊ သန်းခေါင်ယံ အချိန်များတွင် မိုးသားတိမ်တိုက်ကင်းစင်လျှင် ကောင်းကင်၌ လှလှပပ တွေ့မြင်နိုင်သော အနုရာဇနက္ခတ်ကို လုံးရေအားဖြင့် ၁၅ လုံး၊ (၆)

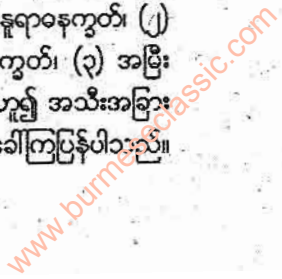
လုံး၊ ၅ လုံး၊ ၄ လုံးဟူ၍ အမျိုးမျိုး ပြောကြပါသည်။ အဆင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ထန်းပင်၊ ကောက်သောပုတီး၊ ပတ္တမြားစု၊ နဂါးလည်ဆစ်၊ ဥဒေါင်းငှက်တို့နှင့် တူသည်ဟု အမျိုးမျိုးယူဆပါသည်။ ဇေဋ္ဌနက္ခတ်ကိုလည်း လုံးရေ ၅ လုံး၊ ၃ လုံး၊ ၂ လုံးဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးဆိုကြပါသည်။ မူလနက္ခတ်ကို လုံးရေအားဖြင့် ၁၁ လုံး၊ ၉ လုံး၊ ၇ လုံး၊ ၄ လုံးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဆင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ကြာရိုး၊ တိရစ္ဆာန်၊ ခြင်္သေ့ခြီး၊ ကျောက်သား၊ ကင်းခြီးကောက်၊ ကြောင်တို့နှင့်တူသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးဆိုကြပါသည်။ ကျက်ရမှတ်ရလွယ်အောင် သံပေါက်ရေးသောအခါ အောက်ပါအတိုင်းရေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

၁။ ဆယ့်ငါးလုံးရာ၊ နုရာခ၊ နဂါးလည်ဆစ်လို။

၂။ ငါးလုံးမှန်လှ၊ ကြယ်ဇေဋ္ဌ၊ နဂါးချက်ခေါ်ဆို။

၃။ လေးလုံးမှန်လှ၊ ကြယ်မူလ၊ နဂါးခြီးဖျားဆို။

မည်သို့မည်ပုံ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံဆိုစေကာမူ အချုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သောအခါ ကောင်းကင်တစ်နေရာတွင် နဂါးကြီးနှင့် သဏ္ဍာန်အားဖြင့် ဆင်သော ကြယ်စုကြယ်တန်းကြီးတစ်ခုရှိသည်ကို ရှေးလူကြီးဆရာများက အသိအမှတ်ပြုကြသည်မှာ သေချာပါသည်။ ဤနဂါးကြယ်ကြီးတွင် (၁) လည်ဆစ်ပိုင်းကို အနုရာဇနက္ခတ်၊ (၂) ချက်ပိုင်းကို ဇေဋ္ဌနက္ခတ်၊ (၃) အခြားပိုင်းကို မူလနက္ခတ်ဟူ၍ အသီးအခြားကွဲကွဲပြားပြား မှည့်ခေါ်ကြပြန်ပါသည်။

ယင်းကြယ်နဂါးကြီးကို စာဖတ်သူတို့
ကောင်းကင်တွင် ကြည့်ကြပါစို့။

ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့ ည ၈
နာရီတွင် မိမိ၏ ဦးခေါင်းပေါ်တည့်
တည့်ကို မော့ကြည့်ပါ။ (သို့မဟုတ်)
ကွပ်ပုစ်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်၍ကြည့်
ပါ။ နဂါးကြယ်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။
အနောက်ဘက်တွင် ဦးခေါင်းပိုင်း၊
အလယ်တွင် ခါးပိုင်း(နဂါးချက်) အရှေ့
ဘက်တွင် အမြီးပိုင်း ကောက်ကောက်
ချိတ်ချိတ်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

နဂါးလှဲ(လှည့်)

တစ်နှစ်တွင် တစ်ဆယ့်နှစ်လ
ရှိရာ သုံးလတစ်ကြိမ် နဂါးဦးခေါင်း
အလှည့်အပြောင်းရှိသည်။ တပေါင်း၊
တန်ခူး၊ ကဆုန် ဤသုံးလ၌ နဂါး
ဦးခေါင်း အနောက်ဘက်လှည့်၏။
နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ဤသုံးလ၌
နဂါးဦးခေါင်း မြောက်ဘက်သို့လှည့်၏။
တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်
ဆောင်မုန်း ဤသုံးလ၌ အရှေ့ဘက်
သို့ လှည့်၏။ နတ်တော်၊ ပြာသို၊
တပို့တွဲ ဤသုံးလ၌ နဂါးဦးခေါင်း
တောင်ဘက်သို့ လှည့်၏။

(နဂါးလှည့်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကား)

အနောက်ဘက်သို့ နဂါးဦးခေါင်း လှည့်
နေသောအခါ ဤလတို့၏ အနောက်
မှ အရှေ့သို့ ပြောင်းရွေ့ခြင်း၊ ခရီး
သွားလာခြင်းမပြုရ။ ယင်းသို့ ပြောင်း
ရွေ့လာခြင်းသည် နဂါးခံတွင်းထဲသို့
ဝင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပျက်စီးဆုံး
ရှုံးတတ်သည်ဟူ၏။ အနောက်ဘက်
သို့လှည့်နေသောအခါ အရှေ့အရပ်မှ
အနောက်အရပ်သို့ နဂါးကျောရိုး
အတိုင်း ပြောင်းရွေ့သွားလာရမည်ဟု

ဆိုစမှတ်ပြုကြပါသည်။

နဂါးလှည့်ယူနည်း

နဂါးလှည့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရှေး
ဟောင်းဆရာမြတ်တို့က ဆောင်ပုဒ်
ထားခဲ့သည်မှာ

- ၁။ ပေါင်း၊ ကူး၊ ဆုန် နောက်
- ၂။ ယုန်၊ ဝါ၊ ဝါ မြောက်
- ၃။ တော်၊ ကျွတ်၊ မုန် ရှေ့
- ၄။ နတ်၊ ပြာ၊ တွဲ တောင်
- ပေါင်းကူးဆုန်ကျ ဤသုံးလ၊

နောက်မှ ဦးခေါင်းသာ၊ မြောက်မူဝမ်း
ပြင်၊ တောင်ခွင်ကျောထား၊ အမြီးဖျား
ရှေ့နေသည်သာ၊ လက်ယာရစ်နေ
ဤနည်းပေ၊ ပြောင်းလေ သုံးလမှာ
မင်္ဂလာဆောင်လေ၊ ပြောင်းလေပြည်
ရွာ၊ မြင်းပါကျွဲနွား၊ ဝယ်လဲသူမွေး၊
ကြောင်ခွေးကြက်ဝင်း၊ ရှောင်ကြဉ်ဝေး
ဝေးခွာ၊ စားလုပ်ကိုဖောက်၊ အမောက်
လည်ပင်း၊ ကျောကိုနှင့်၊ ထွန်လျှင်
လယ်ယာ၊ ဝင်ပြင်မှာကြွက်၊ ခေါင်ထက်
၁၄၄၊ ကျောတုံပူးစီ၊ အမြီးဆင်နှင့်၊
အိမ်ဆောက်လျှင် တွင်းကိုတူးအပ်စွာ။

နဂါးဦးခေါင်း မြောက်သို့လှည့်
သော နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လတို့၌
အရှေ့မြောက်က အနောက်သို့ ထွန်
ပြီးလျှင် တောင်သို့လှည့်၍ လယ်ယာ
ထွန်ခြင်းသည် စလုတ်ဖောက်၊
အမောက်လည်ပင်း၊ ကျောနှင့်ထွန်
နည်းမည်၏။ အိမ်ဆောက်သောအခါ
ဝမ်းပြင်အရပ်က ကြာသပတေးသား၊
ဦးခေါင်းအရပ်က တနင်္ဂနွေသား၊
ကျောအရပ်က သောကြာသား၊ အမြီး
အရပ်က ဗုဒ္ဓဟူးသားနေစေ၍ တိုင်
တွင်းကို တူးရာ၏။

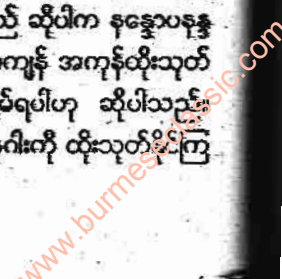
တံခွန်နှင့် ဘုရား

မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်တွင် စေတီ
ပုထိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ကြရာ
အချို့ ထင်ရှားသော စေတီတော်ကြီး
များရှေ့တွင် တံခွန်တိုင်ကို စိုက်ထူ
ထားလေ့ရှိကြသည်။ တံခွန်တိုင်နှင့်
စေတီတော်မှာ အလွန်ပန်သင့် တင့်
တယ်လှသဖြင့် အတိုင်းနှင့်အလွန်
တံခွန်နှင့်ဘုရားဟု စကားပုံပြုခဲ့ကြ
လေသည်။

ယင်းတံခွန်တိုင်ထိပ်တွင် ဂဠုန်
မင်းက နဂါးကိုဖမ်းထားပုံ ရုပ်တုများ
ကို ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအရ ပြုလုပ်ထား
ကြသည်တွင် အချို့တိုင်ထိပ်၌ နဂါး၏
ဦးခေါင်းကို ဖမ်းထားပုံပြုလုပ်၍ အချို့
တံခွန်တိုင်ထိပ်၌ကား ဂဠုန်မင်းက
နဂါးမင်း၏ အမြီးပိုင်းကို ဖမ်းထားပုံ
ပြုလုပ်ကြ၏။ ဤသို့ နှစ်မျိုးနှစ်စား
ကွဲပြားလျက်ရှိရာ “မည်သည်ထုလုပ်
ပုံက နည်းလမ်းမှန်ပါသလဲဘုရား”ဟု
မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး မေး
တော်မူသည်ကို “နှစ်နည်းစလုံးမှန်
ကန်ကြောင်း”မင်းကွန်းတောရဆရာ
တော်ကြီးက ပြောဆိုတော်မူခဲ့လေသည်။

ဂဠုန်မသုတ်နိုင်သော နဂါးမျိုး

ဂဠုန်ဆိုသည်မှာ အလွန်တန်ဖိုး
ကြီးသော ငှက်မျိုးဖြစ်သည့်အတိုင်း
မြွေဇာတ်မျိုးဖြစ်သော ရေနှုတ်ဟု ဆိုရ
သော နဂါးမျိုးကို မခြင်းမချန် အကုန်
ထိုးသုတ်နိုင်သည် ဆိုပါက နန္ဒောပုဒ်
နဂါးမင်းကြီးပါမကျန် အကုန်ထိုးသုတ်
မည်ကို မစိုးရိမ်ရပါဟု ဆိုပါသည်။
ဂဠုန်တို့သည် နဂါးကို ထိုးသုတ်နိုင်ကြ

သော်လည်း သူတို့နှင့် တန်ခိုးတူသော နဂါးနှင့် ယုတ်ညံ့သော နဂါးတို့ကိုသာ ထိုးသုတ်နိုင်ကြသည်။

သူတို့ထက် မြင့်မြတ်သော နဂါးတို့ကိုမူကား မထိုးသုတ်နိုင်ကြကုန်။ သူတို့မထိုးသုတ်နိုင်သော နဂါးတို့မှာ ခုနစ်မျိုးရှိသည်။ အလွန်မြင့်မြတ်ကြသည်။ ကမ္မလနဂါး၊ အဿတရနဂါး၊ သီတာခုနစ်တန်၌တည်သော နဂါး၊ ဗိမာန်၌တည်သော နဂါး၊ နဂါးများတွင် အယုတ်အမြတ်ရှိရာ ဥမှပေါက်သော နဂါး၊ အကောင်လိုက်ဖွားသော နဂါးတို့မှာ အမြတ်မျိုးဖြစ်ကြသည်။

ဂဠုန်တို့သည် ထိုအမြတ်စား နဂါးတို့ကို မထိုးသုတ်နိုင်ကြကုန်။ ကမ္မလနဂါး၊ အဿတရနဂါး၊ နဂါးစစ်သူကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ တေရဋ္ဌနဂါးတို့သည် နဂါးမင်းများဖြစ်ကြ၍ မည်သည့်ဂဠုန်မှ မထိုးသုတ်နိုင်။ အကြင် နဂါးတို့သည် သီဒါရေအတွင်း၌ နေကြ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နေကြ၏။ ထိုနဂါးတို့ကိုလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် မစွမ်းနိုင်ကြ။ အကြင်နဂါးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ လှိုင်းတံပီးအပြင်၌နေကြသော နဂါးစဉ့်လည်း ထန်ခိုးတူသည်ဖြစ်စေ၊ မြတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်နဂါးမှ ထိုးသုတ်နိုင်စွမ်း မရှိကြပေ။

နဂါးတစ်ထောင် ကိုကြည့်ဝင်း၏ ကိုယ်တွေ့

ကိုကြည့်ဝင်းက စာရေးသူအား ပြောပြရာတွင် သူသည် တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ရှိုးဖြူတောင်အဖေကြီး (ခေါ်) ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအဂ္ဂသာရနှင့်အတူ

လက်တွဲပြီး မိမိတတ်နိုင်သလောက် သာသနာပြုလုပ်အား ဒါနများနှင့် ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်များ ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်က နဂါးမြွေများ တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ -

နဂါးများသည် မြွေနှင့်တူပြီး ခေါင်း၏နောက်တွင် အဖုအထစ်များ လေးငါးချောက်ထစ်မျှ ပါရှိပြီး နဂါးများ၏ အရောင်မှာ နဂါးနီပတ္တမြားရောင်၊ နဂါးစိမ်းကျောက်စိမ်းရောင်၊ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ ငွေရောင်၊ နဂါးဖြူ၊ ကုန်းနဂါး၊ လေနဂါး၊ ရေနဂါးများ ရှိကြသည်အပြင် နဂါးများမှာ ဘုရားစေတီ ရုပ်ပွားတော်များကို လာရောက်ဖူးတွေ့တာတွေ့ရပြီး အချို့နဂါးများမှာ သွားရင်းလာရင်း တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဘုရား၊ စေတီ၊ ကျောင်းကန်များ တည်ဆောက်ရာတွင်လည်း နဂါးသိုက်(သို့မဟုတ်) နဂါးနှင့်ပဋ္ဌာန်းဆက်၍သူများသာ မဖြစ်မနေ လာရောက်ဖူးမြော်ကြပြီး လှူဒါန်းကြပါသည်။ နဂါးနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက် မရှိသူများက လာချင်စိတ်မရှိခြင်း၊ တစ်ခေါက်တစ်ချင်း လာပြီးသော်လည်း နောက်ထပ်အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် မလာဖြစ်ခဲ့ပါဟု ဆိုပါသည်။

နဂါးပူဇော်နည်း

တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ တဆန် ဤသုံးလကား နဂါးဦးခေါင်း အနောက်သို့ပြု၏။ အရှေ့အခြမ်း တောင်သို့ကျော့၊ မြောက်သို့ ဝမ်းပြု၏။ ထမင်းနီ ပေါက်ပေါက်နှင့် ပူဇော်ပေ။

နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ဤသုံးလကား နဂါးဦးခေါင်း မြောက်သို့ပြု၏။

တောင်သို့အခြမ်း၊ အရှေ့သို့ ဝမ်းပြု၏။ ထမင်းဖြူ၊ တန်ဆောင်ဖြူ၊ နံ့သာဖြူ၊ ပေါက်ပေါက်နှင့် ပူဇော်ပေ။

တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း ဤသုံးလကား နဂါးဦးခေါင်း အရှေ့သို့ပြု၏။ မြောက်သို့အခြမ်း၊ အရှေ့သို့ဝမ်း၊ အနောက်သို့ကျော့ပြု၏။ ထမင်းဖြူ၊ နံ့သာဖြူ၊ တန်ဆောင်ပန်းပေါက်ပေါက်နှင့် ပူဇော်ပေ။

နဂါးပူဇော်နည်းဂါထာ

ဥပဿံ နမောပထဝီ ဝသုန္ဒရေ သဗ္ဗဿ၊

ဗောဓိပလ္လင်္ကံ၊ မင်္ဂလာ အသန္ဓေယျံ၊

မာရသေနံ၊ ဇေယော ဇေတု မင်္ဂလံ။

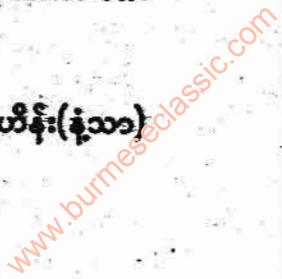
(မာရကံ သန္တိကမ္ပံ အတညာဓိ ဘူမိဒေဝီယ ဇေယတု မင်္ဂလာ)

အခါခပ်သိမ်း ဆန်ဖြူဖြူနှင့် သင်ပုတ်ပြု၍ နံ့သာဖြူတန်ဆောင်၊ ပန်းပေါက်ပေါက်နှင့် ကြက်ဦးတွန့်က မြေ၌ပူဇော်ပေ။ ထိုအခါ မြေ၌နေသူ ခပ်သိမ်း အပြစ်မရှိ။ ကောင်းစွာအတိ ပြီးမည်တည်း။

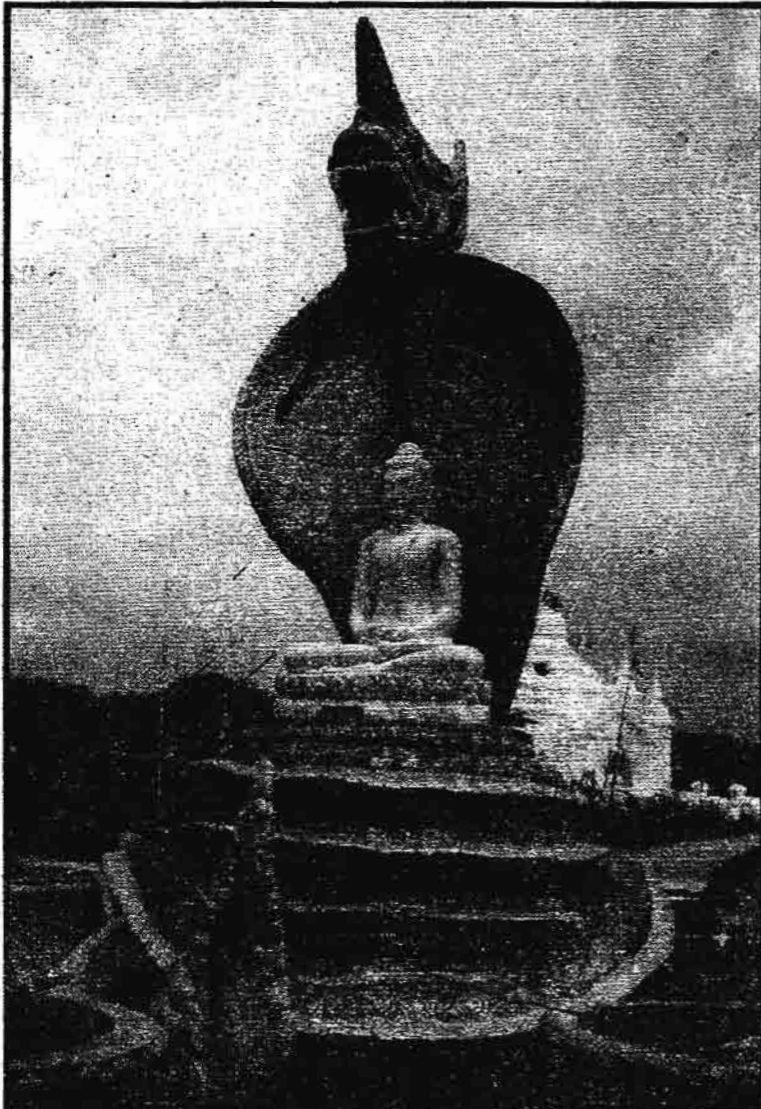
နဂါးရုပ်ပုံများကို အထူးတလည် ဆန်းကြယ်အောင် ထုလုပ်ထားကြသောကြောင့် နဂါးသည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာတွင် ထင်ပေါ်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးမခ အေးမြရွှင်လန်းပါစေ ...

ကျော်စောဟိန်း(နံ့သာ)

နဂါးရုံဘုရားတည်ကြလျှင် အမြီးအမောက် တည့်စေချင်

ဂျစ်(ပညာရေး)

လွန်ခဲ့သောနှစ်က စာရေးသူ သည် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သန်လျင်မြို့ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွား ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်း အတွင်းတွင် စေတီတော်တစ်ဆူရှိ သည်။ ထိုစေတီသည် အဘိုးသံသိပုံ နှင့်တည့်များ မွန်းမံပြုပြင်တည်ထား ခဲ့သော ရှေးဟောင်းစေတီတော်တစ် ဆူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ ယခု အခါ ကာလကြာရှည်လာပြီ ဖြစ် သဖြင့် ထိုစေတီတော်မှာ ပျက်စီးယို ပွင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာ တော်မှ ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ ထပ်မံပြု ပြီး လုံးတော်ပြည့် ရွှေဆေးသင်္ကန်း ကပ်လှူခြင်း၊ ထီးတော်အသစ်လဲ လှယ်၍ ထီးတော်တင်ပွဲပြုလုပ်ခြင်း၊ သင့်တော်သောနေရာများတွင် တန် ဆောင်းများ အသစ်ထပ်မံ ပြုလုပ်ခြင်း စသော လုပ်ငန်းများကို တပည့်အလှူ ရှင်များနှင့် စုပေါင်းတိုင်ပင် တော် ခွက်ခဲ့လေသည်။

စာရေးသူသည် စေတီတော် သို့ အင်္ဂါထောင့်မှတက်၍ လက်ျာရစ် တစ်ဖက်လှည့်ပတ် ကြည့်ညှိမိသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် တည်ဆောက်နေဆဲ 'နဂါးရုံဘုရား' အကြမ်းထည် တစ်ခုကို တွေ့မြင်ဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။ ထိုအနီးအနားတွင် မြန်မာမှု ပန်းရန်ဆရာများလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ အလုပ်နားပြီး ထမင်းစားထွက်သွားကြဟန် တူသည်။ ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများ ဖြစ်သော ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ မဆလားပန်းများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့တည်နေသော နဂါးရုံဘုရားကား အကြမ်းထည်ပြီးလှန်းနီးဖြစ်နေလေပြီ။ အချောသတ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ အဆိုပါ နဂါးပုံတွင် နဂါး၏ အမြီးနှင့် နဂါး၏ အမောက်တို့မှာ မတည့်။ တစ်နည်းဆိုရသော် 'အမြီးအမောက်မတည့်သော' နဂါးရုံဘုရားပင် ဖြစ်သည်။ အမြီးနှင့်အမောက် မတည့်သည်မှာလည်း အနည်းငယ်မျှ မဟုတ်ဘဲ သိသိသာသာကြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် 'နဂါးရုံဘုရား' အကြောင်းကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မဇ္ဈိမဒေသရှိ မုစလိန္နာအိုင်အနီး ကျီးပင်အရပ်တွင် ဆဋ္ဌမသတ္တာဟာအဖြစ် ခုနစ်ရက် ကာလပတ်လုံး ဖလသမာပတ်ဝင်စားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုအချိန် မိုးဖွဲကလေးများ ရွာသွန်းဗြိုးနေပြီး လေနေအေးကလေးကလည်း ထိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ မုစလိန္နာအိုင်တွင် နေထိုင်သော မုစလိန္နနဂါးမင်း

သည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်အား အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် မိုးစက်ကလေးများဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်မှ ကာကွယ်ပေးသည့် အနေဖြင့် ဘုရားသခင်အား ခုနစ်ပတ်ရစ်ခွေ၍ မိုးမစိုစေရန် အပေါ်မှ ပါးပျဉ်းအုပ်မိုး ပူဇော်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပူဇော်ခဲ့သည်မှာလည်း ခုနစ်ရက်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဂေါတမဘုရားရှင်အား မုစလိန္နာနဂါးမင်းက ပါးပျဉ်းအုပ်မိုး ပူဇော်ခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်၏ ဆဋ္ဌမသတ္တာဟာ ဖလသမာပတ်ဝင်စားနေသည် ပုံတော်ကို ရုပ်လုံးထုပြီး 'နဂါးရုံဘုရား' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'နဂါးပတ်ဘုရား' ဟူ၍လည်းကောင်း ဘွဲ့တော်ပေးကြသည်။ အများအားဖြင့် နဂါးရုံဘုရားဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။ ထိုပုံတော်ကို မြန်မာနိုင်ငံ၏ အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံဖြစ်သော အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မဇ္ဈိမဒေသ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယာရှိ မုစလိန္နာအိုင်တွင် ထုလုပ်ပူဇော်ကိုးကွယ်ထားသည်ကို ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးများ တွေ့ရှိဖူးမြော်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမုစလိန္နာအိုင်ရှိ နဂါးရုံဘုရားသည် မြန်မာပြည်မှ လျှာဒါန်းထားခြင်းဖြစ်ပြီး မြန်မာ့ပန်းပုပညာရှင်ကြီး၏ ထူးကဲပြောင်မြောက် အသက်ဝင်လှသော ပန်းပုလက်ရာဖြစ်ပြီး အချိုးအစားမှာလည်း ကျနပြေပြစ်မှုရှိပြီး ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာလည်း အလွန်ကြည်ညိုသပ္ပာယ်လှလေသည်။

ထိုနဂါးရုံဘုရားတွင် နဂါးမင်း၏ အမြီးနှင့် အမောက်တို့မှာ တည့်၍နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်

အမြီးအမောက်တည့်သော နဂါးရုံဘုရားဖြစ်ပြီး ထိုဘုရားတွင် ဆုတောင်းကြသောသူများမှာလည်း ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စုံကြသည် ပြောဆိုကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အလေးအမြတ်ထားရာ ဗုဒ္ဓဂယာရှိ နဂါးရုံဘုရားမှာ အမြီးအမောက်တည့်သောပုံစံဖြင့် စံပြထုလုပ်ပြသထားသော်လည်း ယခု ဤဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တွေ့မြင်နေရသော နဂါးရုံဘုရားမှာ အမြီးအမောက် မတည့်သဖြင့် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဂန္တီရပညာရှင်အချို့ကလည်း 'ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သတ်ပါ' ဆိုသကဲ့သို့ အမြီးအမောက် မတည့်သောကြောင့် ဆုတောင်းကြသူများမှာလည်း 'တောင်းသည်အတိုင်း မဖြစ်ဘဲ အမြီးအမောက်မတည့် ဖြစ်တတ်သည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ လူသားတို့တွင် 'စိတ်'သည် အလွန်အရေးကြီးသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ စိတ်ထဲစွဲသွားပါက ယုံကြည်မှု လျော့နည်းသွားနိုင်သည်။ မည်သို့ပင် နဂါး၏အမြီးအမောက် မတည့်သည်ဖြစ်စေ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းဖြစ်၍ ကုသိုလ်ရသည်။ ဆုတောင်းပြည့်နိုင်သည်ဟု ဆိုကြသူများလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အများ၏စိတ်ထဲတွင် သန့်ရှင်းသွားအောင် နဂါးမင်း၏ အမြီးနှင့်အမောက်ကို တည့်နေအောင် ပြုလုပ်ခြင်းက ပို၍ကောင်းမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ စာရေးသူ ရောက်ရှိချိန်တွင် ကျောင်း၌ ဆရာတော်မရှိ။ ခရမ်းမြို့တွင်ရှိသော

မိုးကုတ်ဝိပဿနာ တရားစခန်းတစ်ခု တွင် သွားရောက်တရားပြနေသည် ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ပြန် ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ထံဖုန်း ဆက်၍ အကျိုးအကြောင်း လျှောက် ထားပြောပြမိသည်။ ဆရာတော်လည်း ချက်ချင်းပင် ၎င်း၏ ပန်းရန်ဆရာများ မှ နန်းဖြင့်ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ တွင် ပန်းရန်ဆရာတို့လည်း ထိုကိစ္စ အတွက် စဉ်းစားသမှုပြုလာကြသည်။

ဆရာတော်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုကြီးထွန်းက ပန်းရန်ဆရာများအား “ဆရာတို့လည်း စဉ်းစားကြလေ။ သူ များပြောတိုင်းလည်း မဖြစ်သင့်ဘူး ပေါ့”ဟု ပြောဆိုရာ ပန်းရန်ဆရာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ...

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အမြီးအမောက် တည်ရင်တော့ ဝို ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကလေးဘဝ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ‘အမြီးအမောက်မတည့်ဘူး’ဆိုတဲ့ လူ ကြီးတွေမြောစကားကို ခဏခဏ ကြားနေရတာပဲ။ အဲဒါ ဘာကိုဆိုလို မှန်း မသိခဲ့ဘူး။ အခုအချိန်ထိ ဆိုပါ တော့။ အခုမှပဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရတော့တယ်။ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏ ပေါ့။ အများလည်း စိတ်ထဲရှင်းသွား အောင် ဒီနဂါးရုံဘုရားရဲ့ အမြီးနဲ့ အမောက်ကို တည့်အောင် ပြန်ပြီးပြင် လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး ပြန်လည်ပြုပြင် ပေးလိုက်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဘုရား တည်၊ ကျောင်းဆောက် စသည်တို့ ဖြင့် ကုသိုလ်ယူကြသည်။ ဘုရားတည်

ရာတွင် ရှေးဟောင်းလေ့ထုံးစံများ၊ ရှောင်ဖွယ်၊ ဆောင်ဖွယ်များကို တိတိ ကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဘုရားမတည်တတ်ပါက ဘုရားဒကာ ရပ်ရွာတို့ကို ထိခိုက်တတ် လေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် စေတီဘုရား တည်ရာတွင် ဉာဏ်တော်အမြင့်ကို မိမိ တို့ ထားချင်သလောက်ထား၍ မရ။ လိုက်နာရမည့် စနစ်အရ ဖော်ညွှန်းပြ ဆိုထားသည်မှာ ...

ကေသေသံ မရဏံ၊ ဒွေးသေ သံရာဇပူဇိတံ၊ ဤသေသံအဂ္ဂိဘယံ၊ စတုသေသံ မဟာလာဘံ၊ ပဉ္စသေသံ၊ မဟာဒုက္ခံ၊ ဆသေသံ မဟာသုခံ၊ သတ္တသေသံ ဇနဝိနာသနံ၊ ဝိပရိဒုက္ခံ၊ ကာလဟံ ဘဝေ ... ဟု ဆိုထားခဲ့ သည်။

ထိုသို့ ညွှန်းဆိုသော စနစ်ကျမ်း လာ အဆိုအမိန့်အရ စေတီတော်၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်ကို ‘တောင်’ဖွဲ့၊ ရရှိ သောတောင်ကို ထပ်မံ၍ ‘မိုက်’ဖွဲ့ရ မည်။ မိုက်ကို (၇) ဖြင့်စား၍ ရရှိသော အကြွင်းကို ကြည့်ရသည်။ (၁) ကြွင်းခဲ့ သော် မရဏံဘေး တွေ့တတ်သည်။ (၂) ကြွင်းခဲ့သော် ဝင်းတို့၏ ပူဇော်ခြင်း ကို ခံရတတ်သည်။ (၃) ကြွင်းခဲ့သော် မီးဘေးတွေ့ကြုံရ ပီးလောင်ခံရတတ် သည်။ (၄) ကြွင်းခဲ့သော် ကြီးစွာသော လာဘ်လာဘ ရရှိနိုင်သည်။ (၅) ကြွင်း ခဲ့သော် ကြီးစွာသောဒုက္ခ ရောက် တတ်သည်။ (၆) ကြွင်းခဲ့သော် ကြီးစွာ သော ချမ်းသာခြင်းကို ရရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အကြွင်းကိန်းသည် ၁၊ ၃၊ ၅ ဂဏန်းများ မဖြစ်ရအောင် ဆောင်

ရွက်ကြရသည်။

မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားတွင် စေတီတော်များစွာတို့ကို လိုက်လံ၍ ကုသိုလ်ယူ ထီးတော်တင်ပေးနေ သော ‘ခေတ်သစ် ရှင်းအိုးစည် ကုသိုလ် ဖြစ် ထီးတော်တင်အဖွဲ့၏’ ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာမယဦးအုန်း ကျော်သည် ဘုရားထီးတော်တင်ခြင်း တွင် အတွေ့အကြုံများစွာရှိသော သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆရာဦးအုန်းကျော် ၏ အတွေ့အကြုံများအရ ထီးတော် တင်ရာတွင် အင်္ဂါထောင့်မှ မတင်သင့် ကြောင်း၊ ဆိုးကျိုးတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ် တတ်ကြောင်း စာရေးသူအား ဗဟုသု တအဖြစ် ပြောကြားခဲ့ဘူးသည်။

စာရေးသူသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလအတွင်းက ပြည်မြို့၊ ရွှေပေါက် ပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ သွား ရောက် အဖူးအမြော်ရောက်ရှိခဲ့ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ထိုကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားမေးမြန်း ခဲ့ရာ ရွှေပေါက်ပင် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ဘုရားထီးတော်တင်လှူရာ တွင် ဘုရားဒကာ၏ ဘုမ္မိအရပ်မှ မတင်သင့်ကြောင်း မိန့်ဆိုခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်ဆိုချက်သည် ဝိဇ္ဇာနည်းကျသော မိန့်ဆိုချက်ဖြစ် သဖြင့် အထူးမှတ်သားထားသင့်လေ သည်။ ရွှေပေါက်ပင် ဆရာတော်ကြီး က ဆက်လက်မိန့်ကြားရာတွင် ဘုရား စေတီဟောင်းများ ပြန်လည်ပြုပြင်ရာ တွင် ပို၍သတိထားရကြောင်း၊ ထို ဘုရားစေတီ၏ ဒကာဟောင်းများ သည် မိမိတို့စေတီအား မပျက်ခမ်းစေ ရေးအတွက် ‘ကျိန်စာ’အရမ်းမျိုး ထား

လေ့ရှိကြောင်း၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘုရားစေတီတည်ရာတွင် နားလည် ကျွမ်းကျင် ဗဟုသုတရှိပြီး အကျင့် သီလသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာ တော်ကြီးများ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များတို့က ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ ဆောင်ရွက်ဆင့် ကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ နဂါးရုံဘုရား တည် ထားကိုးကွယ်မှုများကို နေရာအများ တွင် တွေ့ရှိနေရသည်။ ဂမ္ဘီရပညာ ရှင်များ၏ အလိုအရ ပံ့ပိုးသွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုသကဲ့သို့ နဂါးရုံဘုရား တွင် နဂါး၏အမြီးနှင့် အမောက်တို့ သည် 'တည့်' နေလျှင် ပို၍ ကောင်း သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဘုရားစေတီ အများတွင် နဂါးရုံဘုရားများကို ဖူး မြော်ခဲ့ရရာတွင် အမြီးအမောက် တည့် သည်များရှိသလို အမြီးအမောက် တည့်သည်များကို များစွာဖူးမြော် ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)၏ 'မြန်မာ လေ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် အကျိုးထူး များ' စာအုပ်တွင်လည်း နဂါးရုံဘုရား တည်ကြရာ အမြီးနှင့် အမောက် တည့်ကြသဖြင့် ဘုရားတည်လုပ်ငန်း များ ရှေးရှေးရှုမဖြစ်ခြင်း၊ အချင်း ချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှုများ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း စသည်တို့ကို ကိုယ်တွေ့ ကိုယ်တိုင် ဆည်ခြင်းမှ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြောင်း ရေး သားထားသည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ဘုရားတည်သော နေရာသည် လှည်း ဘူးမြို့ ငါးဆူတောင်၊ အင်းကန်လန် မြို့အနီးရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း

အတွင်း စေတီသုံးဆူတည်ပြီးနောက် ပိုလျှံနေသော အုတ်များဖြင့် နဂါးရုံ ဘုရား တည်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နဂါး၏ အမြီးနှင့်အမောက်တို့က မတည့်။ ပန်း ရံဆရာများက နားမလည်၊ မိမိက လည်းမသိ။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီး နှင့်လည်း အဆင်မပြေဖြစ်ရသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည်လည်း သူ၏အလုပ် သမားများနှင့် အဆင်မပြေ။ အလှူရှင် များကလည်း အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်နှစ်လောက် အခေါ်အပြော မလုပ်။ ဘုရားလည်း တိုးလိုးတန်းလန်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီးမှ ဆရာ ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)၏ ဆရာဖြစ် သူ ဆရာကြီးဦးအောင်ကြင်မှ ထိုသို့ မပြီးမပြတ်သေးသော နဂါးရုံဘုရားကို တွေ့ရှိပြီး နဂါး၏အမြီးနှင့်အမောက် မတည့်သောကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ကြရ သည်ဟု ရှင်းပြသည်။ နဂါး၏အမြီးနှင့် အမောက်ကို တည့်အောင် ပြန်၍ပြင် စေသည်။ ထိုအခါမှ အားလုံး အဆင် ပြေသွားကြောင်း ကိုယ်တွေ့အဖြစ် အပျက်ကို ရေးသားထားလေသည်။

နဂါးတို့သည် သွားလာနေသော အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ခွေနေသော အခါတွင်လည်းကောင်း အမြီးနှင့် အမောက်တို့သည် တည့်နေသော သဘောရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ နဂါး နှင့်ပတ်သက်၍ -

“အမြီးအမောက် တည့်အောင် လျှောက် ... ပေါက်ရောက်မည်မှန် မြဲကေန်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်လည်း ရှိပေသည်။

အမြီးအမောက်တည့်သော နဂါး

ရုံဘုရားတွင် ဆုတောင်းခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပါက ဆုတောင်း ပြည့်သည်။ အဓိဋ္ဌာန်အောင်သည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိကြသည်။ နဂါး၏ အမြီး အမောက်တည့်ခြင်းကြောင့် မိမိလုပ် ငန်းများလည်း အမြီးအမောက် တည့် ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ နဂါးရုံဘုရား တည်ရာတွင် အမြီးအမောက်တည့် အောင် ပြုလုပ်ရခြင်းသည် အပန်းကြီး သောကိစ္စမှဟုတ်။ ပို၍လည်း ငွေကုန် ကြေးကျ များသွားသည် မဟုတ်။ အလွယ်တကူလုပ်နိုင် သာ ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ အမြီးအ မောက် တည့်နေ သောကြောင့် နဂါးရုံဘုရားမှာလည်း ပို၍သပ္ပာယ် ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်သွား သည်။

ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်းအလှူ ရှင်အပေါင်းတို့သည် နဂါးရုံဘုရား တည်ကြရာတွင် အမြီးအမောက်တည့် စေလိုကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပေတော့သည်။

လှူစံ(ပညာရေး)

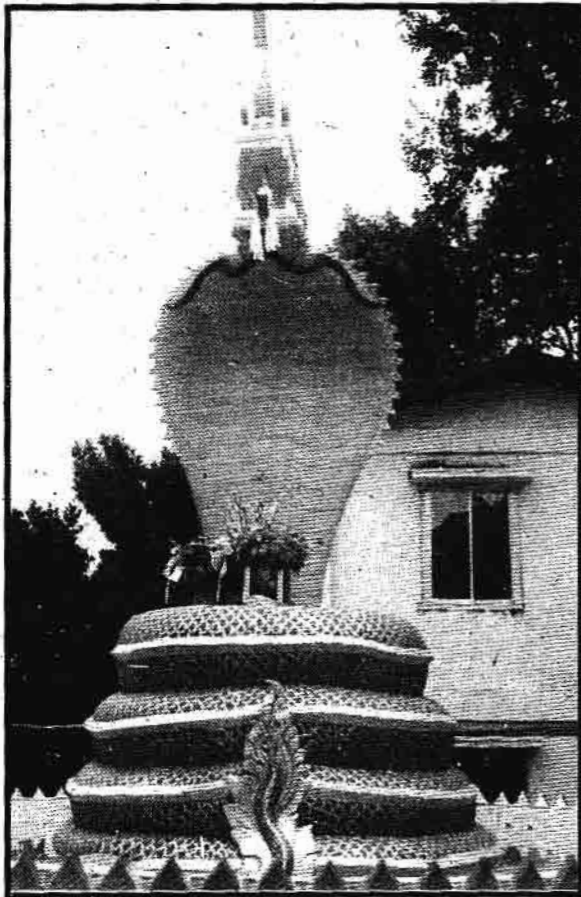
စိုခြင်းပြု
စေတီယပကာသနီကျမ်
(ဘဒ္ဒန္တ မေဓာစီ)

ဇင်းကျိုက်တောင် ဗားပွဲတုန်းဒေသင်မြေမှ ထူးထူးခြားခြား နဂါးငုံဘုရား

ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

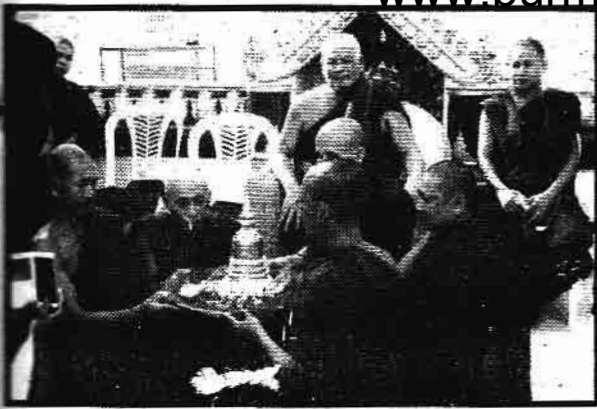
တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ် ကြားတောရလမ်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်မှ၊ ရောဝတီတိုင်း မွှားရုံ၏ အရှေ့ဘက်မှ ဝင်သွားရသော ကွမ်းမန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျောင်းတိုက်သို့

ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ စုစုပေါင်း နေတာ တွေ့မြင်ရသည်။ အလယ်တည့်တည့်တွင် ဘက်လားခွေ တိုက်ဟု ရေးထားသည်။ ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကျောင်းမှာ ရွှေကျင် တိုက်တွင် ပါဝင်သည်။

ဆရာတော်ကျောင်းရောက်သောအခါ ကြိမ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဆရာတော်ကို ဦးစွာပထမ ကန်တော့လိုက်သည်။ ဆရာတော်မှ “ဂန္ထီရ ဗားပွဲတုန်းမှာ နဂါးငုံဘုရား တည်နေတယ် ပြီးရင် တစ်ခေါက်လိုက်ခဲ့ကြဦး” ဟု မိန့်ဆိုပါသည်။ ထိုနှောင့် ဦးပဉ္စင်းဝတုတ်အား နဂါးငုံဘုရား(ပုံကြမ်းရေးဆွဲထားပုံ)ကို ယူနိုင်ပြီး စာရေးသူကို ပြသည်။ စာရေးသူလည်း နဂါးငုံဘုရားအား အများဆုံး ဖူးတွေ့ရ၍ “နဂါးငုံ” မှာ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်စဉ်းစားပြီး တရားတော်ကို လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော် သူ၏ညီမ အိမ်မက်အရ ဖြိုလုပ်တည်ထားပေးရကြောင်း မိန့်သည်။ မဟာသင်္ကြန် မကျခင် ဆရာတော်ကျောင်းသို့ စာရေး နှင့် ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ) ရောက်ရှိသွားသည်။ ဆရာ ကျော်ဇောဟိန်းမှာ ဆံပင်အနည်းငယ်ရှည်လာ၍ ဒုလ္လဘရဟံ ဝတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ၏သမက်နှင့်သူ နှစ်ယောက် သင်္ကြန်တရားစခန်းဝင်ရန် ဆရာတော်ကို လျှောက်သည်။ စာရေးသူလည်း ယခုနှစ် အိမ်ကိစ္စ မပြီးသေး၍ နောင်နှစ် တရားစခန်းဝင်ရန် လျှောက်ထားသည်။

ဆရာတော်မှ နှစ်ဆန်း(၁)ရက်နေ့တွင် နဂါးငုံဘုရား ထီးတော်တင် ရေစက်ချ အလှူတော်မင်္ဂလာရှိသည်ဟု မိန့်သော “ဂန္ထီရ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ထီးတော်တင်ပွဲကို မှတ်ပုံရိုက်

www.burmeseclassic.com

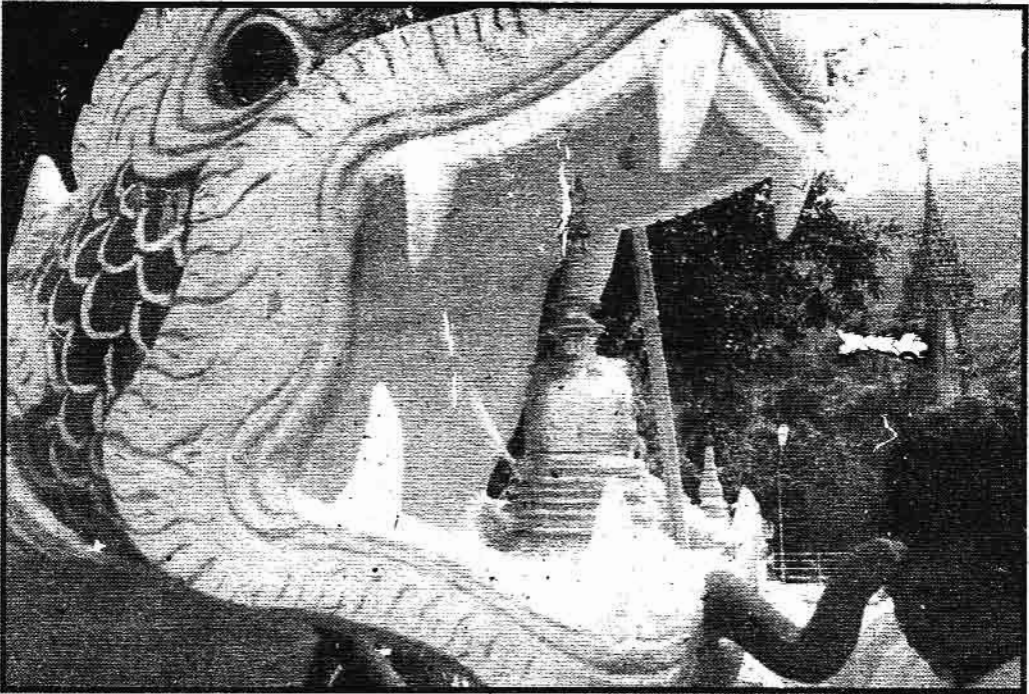
ရာနယ်ထဲမှာ ထည့်ပေးဦး” ဟု မိန့်သည်။ စာရေးသူလည်း အဓိကဏ္ဍကာလအတွင်း ဖြစ်နေ၍ ဆရာကျော်ဇောဟိန်းကို ထိုယ်စားလှယ်လှဲ့သည်။ ဆရာတော်က စာရေးသူကိုယ်တိုင် ထာစေချင်သည်။ “သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ အလှူရှင်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ ဆေးကွာ၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ပြီးရင် ပြန်လိုရတယ်” ဟု ထပ်မံ မိန့်ဆိုသည်။ ဤသို့နှင့် ဆရာတော်ကို လိုက်လာပါမည်ဟု ကတိ ပေးလိုက်သည်။

မွန်ပြည်နယ်၊ ပေါင်မြို့နယ်၊ ဝင်းကျိုက်မြို့ ဝင်းကျိုက် တောင် ဗားမဲ့ကုန်း အောင်မြေတောရ ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်း တွင် ဗားမဲ့ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်အား ဦးထိပ်ပန်းဆင်လျက် နှိုက်ကုန်းမြို့ ဗဟန်း၊ စံပယ်ရုံကျောင်းတိုက်ဝင်းနှင့် ဗားမဲ့ကုန်း အောင်မြေတောရကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ကွမ်းမန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား အမှူးထားကာ အလှူဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးတင်ထွန်း၊ ဒေါ်ဝင်းကြည်၊ သား-အုရုရှုကြီးထွန်းအောင်ကျော်၊ ဒေါ်ခင်ရူပါ (အ-ထ-က ပုသိမ်မြို့)၊ သမီး-ကပ္ပတိန်ဦးတနီအောင်အောင်၊ ဒေါက်တာစန္ဒာထွန်း၊ သမီး-ဦးထွန်းနိုင်ဦး၊ ဒေါ်လင်းလင်းထွန်း၊ မြေး-မောင်ဟိန်းမြတ်အောင်၊ မေသလ္လာအောင်၊ မအိန်ချယ်ဦး မိသားစုတို့က ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အခွန်ရှည် တည်တံ့ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ဉဒ္ဓိသံစေတီ ထိုက်တော်မူသော နဂါးဝံစေတီ ထီးတော်တင်လှူ ခြင်းနှင့် ဗုဒ္ဓါဘိသေကမင်္ဂလာ ရေစက်ချ အလှူတော်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကို သာသနာနှစ် ၂၅၅၅ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၇ တန်ခူးလကွယ်နေ့၊ မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ (၁၇-၄-၂၀၁၅)သောကြာနေ့တွင် စည်ကားခမ်းနားစွာ ကျင်းပ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကြီးသည် ဗားမဲ့ကုန်းပေါ်တွင် တည်ထားသော ဘုရား စေတီတော်များ ထီးတင်ပွဲ၊ ရေစက်ချပွဲ ပြုလုပ်တိုင်း နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင်သာ ပြုလုပ်ပါသည်။ ထိုနေ့ကို ရက်ကောင်း၊ နေ့ကောင်းနေ့မြတ်ဟု ယူဆထားပါသည်။ ရဟန်းသံဃာများလည်း စုံလင်သည်။ အဆိုပါ အခမ်းအနားကို နမောတဿ သုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုဖွင့်လှစ်ကြသည်။ ဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလ(ရန်ကုန်-ရွှေကျင်တိုက်)မှ ဥပုသ်သီလတော် နှီးဖြင့် သည်။ ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကြီးနှင့် သံဃာတော်များက မေတ္တာ သုတ်ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ကြသည်။ ထို့နောက် တည်ထား မည့် ရွှေစေတီနှင့် ထီးတော်၊ ဌာပနာတော်တို့အား အလှူရှင် မိသားစုတို့က ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကြီးထံ ကပ်လှူကြသည်။ ရဟန်းသံဃာ အလှူရှင်တို့သည် တင်လှူမည့် ထီးတော်၊ ဌာပနာတော်တို့အား ဗားမဲ့ကုန်းရှိ မဟာ ဘေတုလမာရ်အောင် မာရဝိဇယ စေတီတော်မြတ်အား ၉ ပတ်လည် ပူဇော်ကြသည်။ ပူဇော်ခံပြီးသောအခါ နံနက် ၉ နာရီ မင်္ဂလာအချိန် ကျရောက် သည်နှင့် နဂါးဝံစေတီအား ထီးတော်တင်လှူကြပါသည်။ မုဗ္ဗလိန္ဒာ နဂါးမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား မိုးမစို၊ မိုးခြင်ယင် မကိုက်ရ အောင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ကိုယ်လုံးကို ပလ္လင်ပြုကာ ဦးခေါင်းတော်ကို ဖြန့်ကျက်၍ အမိုးအကာ ပြုလုပ်ပေးထားသည်။

ယခုပုံတော်မှာ နဂါးမင်းကြီး၏ ပါးစပ်ထဲတွင် စေတီ တည် ဌာပနာထည့်ပြီး စေတီငယ်၏ ထီးတော်ကို အပေါ်မှတင်၍ လှူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထီးတော်အပေါ်မှ နဂါးမင်းက အုပ်မိုးပေး ထားသောပုံဖြစ်သည်။ ထိုပုံတော်ကို ပြုလုပ်ကိုးကွယ်ခြင်းမှာ ကွမ်းမန်းဆရာတော်၏ ညီမဖြစ်သူအား ထိုပုံစံကို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှ အိပ်မက်ထဲတွင် ညွှန်ပြပြီး ရှိပြီးမှတော် ဆုတောင်းမှု ပြုနိုင်သည်။ သူမလည်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင် သား အတွက် ဖြစ်စေချင်သောဆုကို တောင်းလိုက်သည်။ ထိုဆုတောင်း အတိုင်း သားဖြစ်သူမှာ ဗိုလ်သင်တန်းကို အခက်အခဲကြားမှ အောင်မြင်စွာ တက်ခွင့်ရသွားသည်။ ရာထူးလည်း တိုးတက် လာသည်။ ထိုနဂါးစံစေတီပုံ တည်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားရာ အိပ်မက် မက်ပြီး နှစ်(၂၀)ခန့်အကြာမှ တည်ဖြစ်သည်။ ယခု ဘုရားဒါယိကာမ ဒေါ်ဝင်းကြည်၏သားမှာ နုတ်ယရဲမှူးကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ အသက် ၄၀ ကျော်သာ ရှိပါသေးသည်။ ထီးတော် ပါးပြင်သောအခါ ဆရာတော် သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များက အနေကတတ်လှကြပါသည်။ နဂါးကြီးအောက်ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ကန်တော့ပွဲ တင်လှူတော့သည်။ နဂါးမင်းကို နှူးနိုး ပေါက်ပေါက် ဆက်ကြသည်။ ဗားမဲ့ကုန်း အောင်မြေသည် သက်သတ်လွတ် နယ်မြေဖြစ်သည်။ အလှူရှင်မိသားစုမှာလည်း ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ပြီး ရွှေမိုး ငွေမိုး ရွာသွန်းပြီးပေးကြပါသည်။ အင်္ဂါသား နှစ်ယောက်က အောင်စည်အောင်မောင်းတီးကာ ပရိသတ်များက “အောင်ပြီ အောင်ပြီ” ဟု ကြွေးကြော်ကြပါသည်။ ဆရာတော် များက “ဇယန္တောဗောဓိယာမူလေ” အစချီ ဂါထာ ရွတ်ဆိုပူဇော်

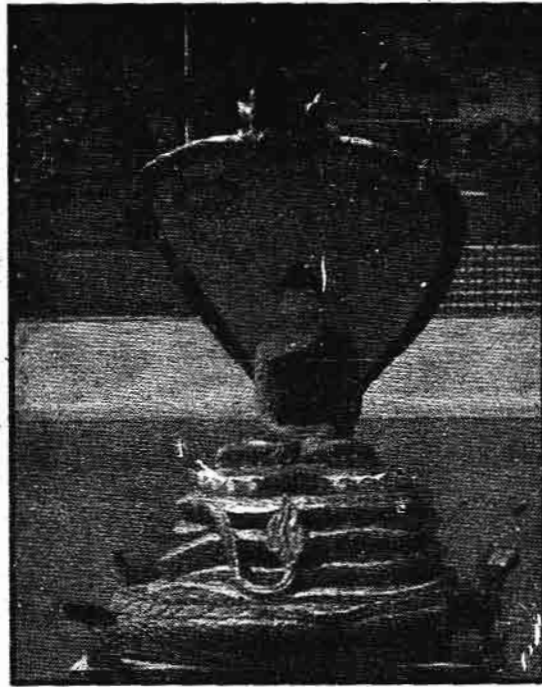
ပေးကြပါသည်။ နဂါးငုံဘုရားအနီးတွင် နဂါးရုံဘုရားတစ်ဆူလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။

ထိုနေ့နံနက်ပိုင်း ၁၀ နာရီအချိန်တွင် ဗုဒ္ဓစက်တော်ရာ တန်ဆောင်း၌ လှူဒါန်းမှု အစုစုတို့အား ရေစက်ချ အလှူတော် မင်္ဂလာ ကျင်းပကြပါသည်။ ဘုရားဒါယကာ ဦးတင်ထွန်း+ ဘုရားဒါယိကာမ ဒေါ်ဝင်းကြည် မိသားစုတို့က သံဃာတော် (၁၀)ပါးအား လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ ဆက်ကပ်ကြသည်။ ရေစက် ချပြီးသောအခါ သံဃာတော်များအား နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်ကြ ပါသည်။

ဗားမဲ့ကုန်းသို့ အချိန်မရွေး သွားရောက်၍ နဂါးငုံ ဘုရားအား ဖူးမြော်ကြည့်ညှိပြီး လိုရာဆန္ဒဆုတစ်ခု တောင်းပါက ပြည့်စေပါသည်။ မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် ဗားမဲ့ကုန်း သာသနာ့နယ်မြေ၌ ထူးထူးခြားခြား နဂါးရုံဘုရားကို အောင်မြင်စွာ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြပြီး အခမ်းအနားကို “ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု” သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ရုပ်သိမ်းခဲ့ကြပါသည်။

ဂန္ထီရာဆရာလှမျိုး (B.Sc)

www.burmeseclassic.com

နဂါးရုံဘုရား ကိုးကွယ်ကြားက စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်အံ့

ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

နဂါးဘုရား၊ နဂါးရုံဘုရား၊ နဂါး
တိုးကောင်ဘုရား၊ နဂါးစကြာဘုရား
သေသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးဘွဲ့တော်များ
သတ်မှတ်၍ ကိုးကွယ်ကြသည်ကို
ယနေ့ခေတ်တွင် အတော်ထင်ပေါ်
လျက် ရှိနေသည်ကို သိရသည်။

ဤအထဲတွင် ရှမ်းပြည်ဘက်၌
နဂါးကိုးကောင် ဆရာတော်ဆိုလျှင်
ထူထိများလှပါသည်။ နောက်တစ်ဖန်

ရန်ကုန်တိုင်း သယ်နိုးကျွန်းကြီးတွင်
ဆရာတော် ဦးဝိဇ္ဇာဒိပမှ ထူးထူးဆန်း
ဆန်း နဂါးရုံဘုရားကို နဂါးကိုးကောင်
ပြုလုပ်လျက် နဂါးစကြာဘုရားဟူ၍
ဘွဲ့တော်ပေးပြီး တည်ဆောက်ခဲ့နုပါ
သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သမိုင်းရဲ့အစ
ပထမတွင် အထင်အရှားရှိခဲ့သည်က
နဂါးရုံဘုရားဟူ၍ပင် အထင်အရှား ရှိ

ခဲ့ပြီး ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူ
မျိုးများရဲ့ အိမ်၌သော်လည်းကောင်း၊
ကျောင်းကန်အသီးသီးတွင် ထားရှိကိုး
ကွယ်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သမိုင်း၏ အစကား -

မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၊ ကဆုန်
လပြည့် (သောကြာနေ့)တွင် ကပ္ပိလ
ဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သူဒွေးနေမင်းကြီး
၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သော မယ်

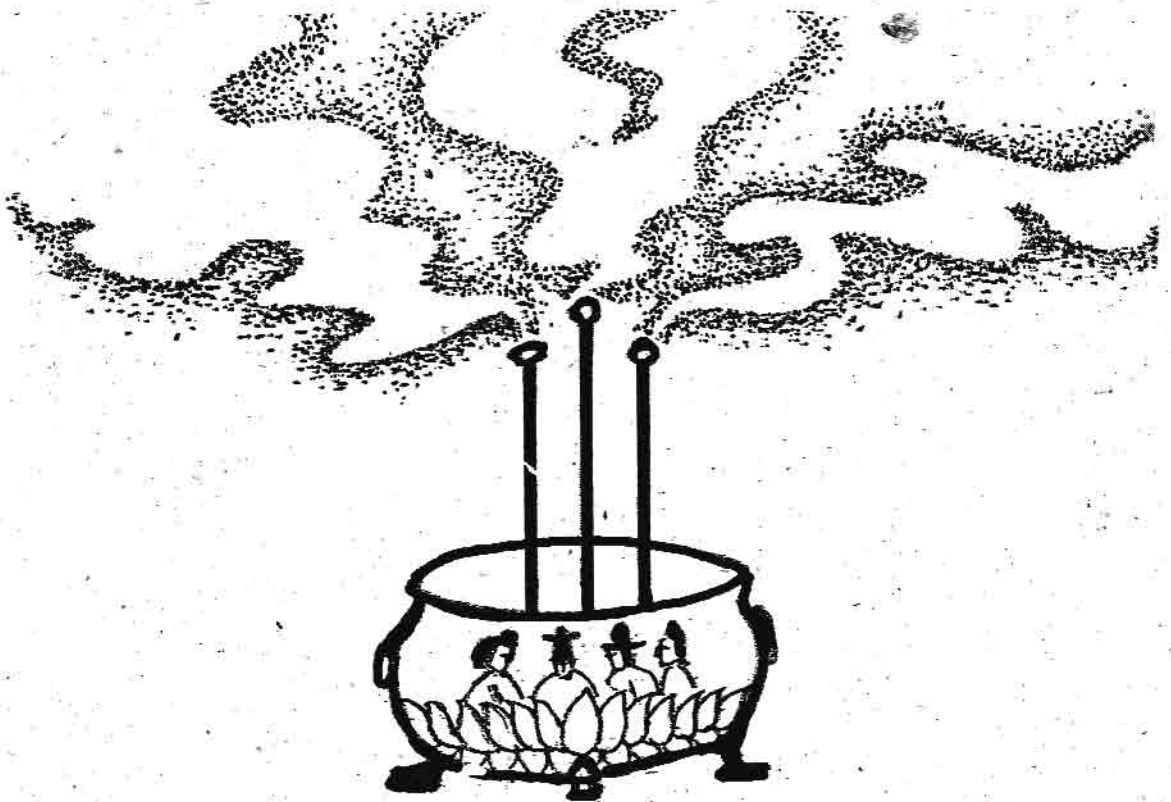
နဂါးရုံဘုရားရှုပ်တုဖြစ်စေ၊
 ဓာတ်ပုံဖြစ်စေ မိမိတို့အိမ်၊
 ဈေးဆိုင်၊ ရုံးခန်းများတွင်
 ထားရှိပူဇော်ပါက
 ဘုန်းကြီးခြင်း၊
 စီးပွားတိုးတက်ခြင်း၊
 လာဘ်လာဘာဝင်ခြင်း
 စသော အကျိုးထူးများ
 ရရှိပါလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

တော်မာယာဒေဝီ၏ ဝမ်းကြာတိုက်
 တွင် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၇ ခု၊ ကဆုန်
 လပြည့် (သောကြာနေ့)တွင် ကပ္ပိလ
 ဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါနေမင်းကြီး
 ၏ တောင်ညာစံဒေဝီ မဟေသီမိဖုရား
 ကြီး မယ်တော်မာယာသည် ဘုရား
 အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို
 မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူလေ
 သည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ၁၆
 နှစ်အရွယ်တွင် ဒေဝဒဟပြည့်ရှင်
 ဘုရင်သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း၏ သမီးတော်
 ယသော်ဝရာဒေဝီမင်းသမီးနှင့် စုလျား
 ရပ်မတ်လက်ထပ်ပြီး ရွှေနန်းစည်းစိမ်
 ကို ခံစားတော်မူသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်း
 သားသည် သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊
 ရဟန်းတည်းဟူသော နိမိတ်ကြီးလေး
 ပါးကို မြင်၍ သက်တော် ၂၉ နှစ်

အရွယ် သားတော်ရာဟုလာဖွားသည့်
 ညမှာပင် တောထွက်တော်မူသည်။
 ဥရဝေလတောအုပ်ရှိ နေရဉ္စရာ မြစ်
 အနီးမှ လိုဏ်ဂူတော်အတွင်း ခြောက်
 နှစ်တိုင်တိုင် ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို
 နေ့ညမနား ကျင့်တော်မူခဲ့သော်လည်း
 တရားထူးမရရှိခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး၌
 မိမိကျင့်ကြံနေသော အစွန်းရောက်
 လမ်းစဉ်ဖြစ်သည့် ဒုက္ကရစရိယာ လမ်း
 စဉ်မှ ဖယ်ခွာ၍ မဇ္ဈိမပဋိပဒါမည်
 သော အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ကို
 ပြောင်းလဲကျင့်သုံး အားထုတ်သော
 အခါမှ တရားထူးကို သိမြင်ကာ မဟာ
 သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့
 တွင် ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ဇမ္ဗူဒိပ်
 ကျွန်း မဇ္ဈိမဒေသ၊ မဂဓတိုင်းရှိ မဟာ
 ဗောဓိပင်ဌာန၌ ဘုရားအဖြစ်သို့
 ရောက် ရှိတော်မူပါသည်။ ထိုသို့
 ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူပြီး
 သော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
 သည် သတ္တ သတ္တာဟံ စံနေတော်မူ
 သည်။
 ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် မဟာ
 ဗောဓိပင်၏ အရှေ့တောင်မျက်နှာ ငါး
 ဆယ့်တစ်လံကွာရှိ မုဒ္ဓလိန္ဒာမည်သော
 ရေအိုင်အနီးရှိ ကျဉ်းပင်ကြီးအရင်း၌
 သီတင်းသုံးပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရား
 သည် ကျဉ်းပင်ကြီးအရင်း၌ သီတင်း
 သုံးစံပယ်တော်မူနေစဉ် စကြဝဠာ
 တိုက်အားလုံးအနှံ့ အခါမဲ့မိုးကြီး ရွာ
 သွန်းလေသောကြောင့် မုဒ္ဓလိန္ဒာနဂါး
 မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား မိမိ
 ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ခင်းဖြန့်ရစ်ပတ်အုပ်မိုး
 လျက် ကာကွယ်ပူဇော်ပါသည်။ မြတ်
 စွာဘုရားသည် နဂါးမင်း၏ အခွေ

ထက်တွင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဖလသ
 မာပတ် ဝင်စား၍နေတော်မူပါသည်။
 ထိုအရပ်ကို မုဒ္ဓလိန္ဒာသတ္တာဟာခေါ်၏။
 ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ကိုးကွယ်မှုပြု
 နေသော နဂါးရုံမြတ်စွာဘုရားကို မုဒ္ဓ
 လိန္ဒာအိုင်၌ သီတင်းသုံးနေဟန်
 တီထွင်ဆန်းသစ်စွာ ဖော်ပြနေသည်
 ကပင် ပို၍ ကြည်ညိုစရာကောင်းလှပါ
 ပေ၏။
 ဒါကြောင့်ပင် နဂါးရုံဘုရားရှုပ်တု
 ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်ပုံဖြစ်စေ၊ မိမိတို့အိမ်၊ ဈေး
 ဆိုင်၊ ရုံးခန်းများတွင် ထားရှိပူဇော်ပါ
 က ဘုန်းကြီးခြင်း၊ စီးပွားတိုးတက်ခြင်း၊
 လာဘ်လာဘာဝင်ခြင်း စသော အ
 ထူးများ ရရှိပါလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။
 စီးပွားတက်ရန် နဂါးရုံဘုရားကို
 ထုလုပ်ကိုးကွယ်ရာ၌ -
 တနင်္ဂနွေသားသမီး - ကံ့ကော်
 သား၊ တနင်္လာသားသမီး - ဆီးသား၊
 အင်္ဂါသားသမီး - လင်းလွန်းသား၊
 ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - ပေါက်သား၊ ကြာ
 နှစ်ပေးသားသမီး - သင်းဝင်သား၊
 ငါးကြာသားသမီး - ထိန်သား၊
 စနေသားသမီး - အင်သား။
 အကြံပြုချက် -
 နဂါးရုံဘုရားကိုတည်သော သူ
 တော်ကောင်းအပေါင်းတို့ အကြံပြု
 လိုက်ပါသည်။ နဂါးရုံဘုရား ရေကန်
 အနီးတွင် ကျွန်းပင်ကိုစိုက်ပျိုး၍ ထား
 ရှိပါလျှင် အလွန်ကောင်းမွန်မည် ဖြစ်
 ကြောင်း အကြံပြုလိုက်ရပါသည်။
 ပထမံဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

တရုတ်ရိုးရာ အမွှေးတိုင် အတိတ်နိမိတ်

◆ ဆရာကြီး အဂိန္ဒမာ

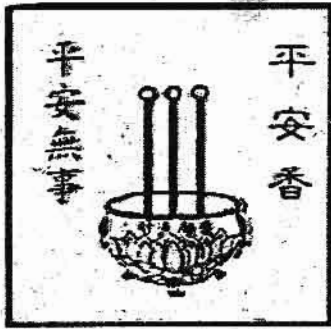
ရာဇဝင်သက်တမ်း ရှည်ကြာခဲ့သော အာရှတိုက်က တရုတ်လူမျိုးများသည် ရှေးဟောင်း ဂန္ထိရသိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာဓရ လောကီပညာရပ်များကို သိရှိနားလည်ခဲ့ကြ၏။

တရုတ်လူမျိုးများ ရှေးအစဉ်အဆက်က လက်ခံယုံကြည်လာခဲ့သော တရုတ်ရိုးရာ အစဉ်အလာ အမွှေးတိုင် အတိတ်နိမိတ် ကောက်ပုံကောက်နည်းကို ပြဆိုပါအံ့။

မိမိယုံကြည်ကိုးကွယ်ရာ

- (၁) စကြာမုနိ မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်ရှေ့၌ ဖြစ်စေ၊
- (၂) ကွမ်ယင်မယ်တော် ရုပ်တုရှေ့၌ ဖြစ်စေ၊
- (၃) အန်းကုံးဘိုးတော် ရုပ်တုရှေ့၌ဖြစ်စေ၊
- (၄) သိန္ဒီရှင် ကျီကုန်းရုပ်တုရှေ့၌ ဖြစ်စေ၊

- (၅) ကွမ်တေးရား ရုပ်တုရှေ့၌ ဖြစ်စေ၊
  - (၆) တွာပေးကုံး ရုပ်တုရှေ့၌ ဖြစ်စေ
- အမွှေးတိုင်အိုးတွင် အမွှေးတိုင် (နံ့သာတိုင်) သုံးချောင်းကို မီးညှိ၍ ဆုတောင်းပြီး တန်းစီစိုက်ထားပါ။ မိမိစိုက်ထားသော အမွှေးတိုင်သုံးချောင်းသည် ဖော်ပြပါပုံများအတိုင်း မီးစွဲလောင်နေခဲ့သော် ...

(၁)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းတတ်၏။

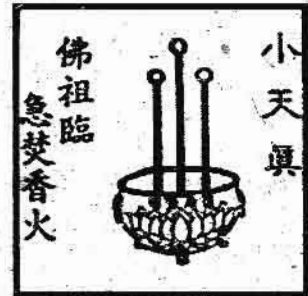
ကံကောင်းခြင်းကို ဆိုလို၏။

(၂)

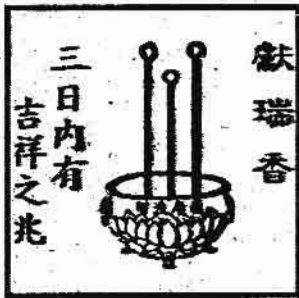
ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် တစ်ရက်အတွင်း ငွေအစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်လာတတ်သည်။

ဖြစ်၏။

(၃)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် မိမိ၊ အိမ်သို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ၇ ရောက်၍ စောင့်ရှောက်ခြင်းသဘောကို ပြဆိုခြင်းဖြစ်၏။

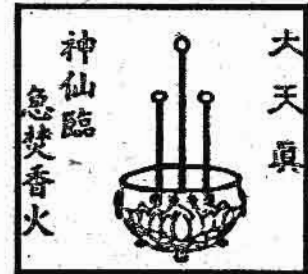
(၄)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် သုံးရက်အတွင်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာသတင်းများ ကြားသိရတတ်၏။

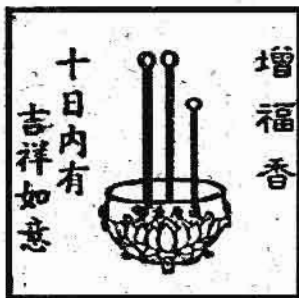
(၅)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့နိုင်လျှင် အကျိုးများ တတ်သည်။ ဘေးအန္တရာယ်မရှိပါ။

(၆)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် တန်ခိုးရှင် နတ်မင်းများက စောင့်ရှောက်ခြင်းသဘောကို ပြဆိုခြင်းဖြစ်၏။

(၇)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ဆယ်အရက်အတွင်း ကောင်းမြတ်ခြင်း၊ ဘာနှင့် ပြည့်စုံလာမည်။ (ကုသိုလ်

(၈)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် သုံးရက်အတွင်း သူတော်စင်တစ်ပါးက ထူးထူးခြားခြားကို စောင့်ရှောက်မည်

(၉)

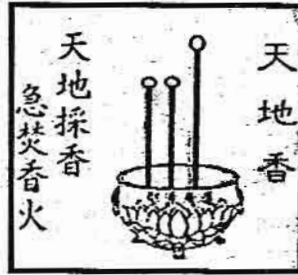
ပုံစံအတိုင်းဖြစ်နေလျှင် သူတော် စင်တစ်ပါးက ကောင်းမြတ်ခြင်းဖြစ်ရန် လာရောက်တိုက်တွန်းတတ်၏။

(၁၀)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ကြံတွေမည့်ဘေးအန္တရာယ်များ ပပျောက်သွားပြီဟု မှတ်ယူပါ။

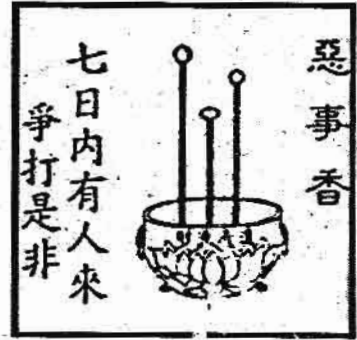
သာယာတိ ဖြစ်ရတတ်သည်။ အဖိုးတန်ရတနာများ ရရှိတတ်၏။

(၁၁)

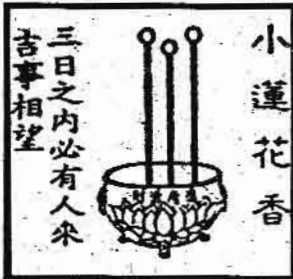
ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် မိုးအောက် မြေပြင်မှာ ကံအလွန်ကောင်းနေချိန်ဖြစ်၏။

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ဥစ္စာပစ္စည်းများ ခိုးယူခြင်း ခံရတတ်သည်။ (သတိပြုရန်)

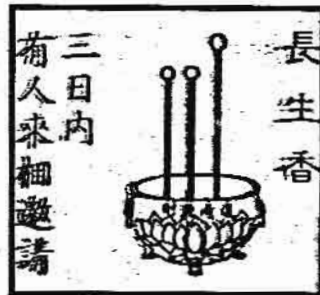
(၁၂)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြဿနာတစ်ခုပေါ်ပေါက်ကာ ဖြေရှင်းရတတ်၏။ (သတိပြုရန်)

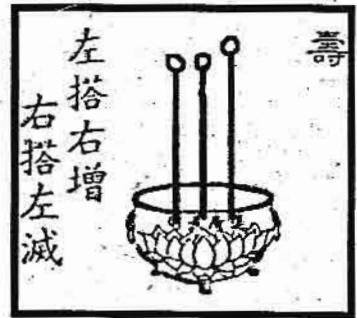
(၁၁)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ကြုံပြီး ကောင်းမြတ်သောအရာများ ချီးမြှင့်ခံရတတ်၏။

(၁၄)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် သုံးရက်အတွင်း ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရတတ်၏။

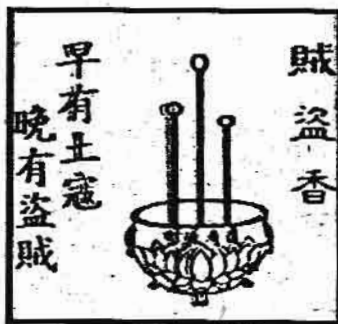
(၁၅)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ရှာဖွေသော ဥစ္စာပစ္စည်းများသည် ညာဘက်ကဝင်လျှင် ဘယ်ဘက်ကထွက်၊ ဘယ်ဘက်ကဝင်လျှင် ညာဘက်က ထွက်တတ်သည်။ (ရှာ၍ရသော ပစ္စည်းများ မမြဲဟု ဆိုလိုသည်။) (သတိပြုရန်)

(၁၂)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ဝမ်း

(၁၅)

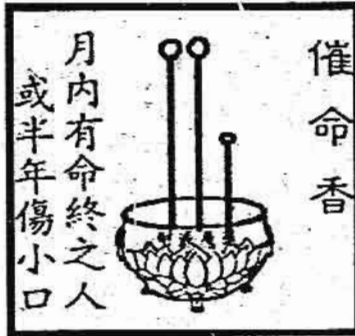

(၁၈)

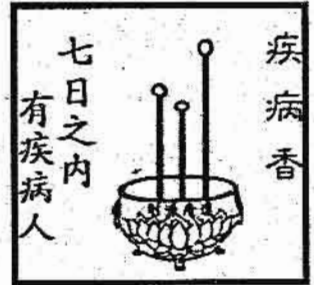
ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ပစ္စည်း ဥစ္စာများ ဆုံးပါးယုတ်လျော့တတ်၏။ (မီးညှိပြီးပြီးချင်း ၎င်းပုံစံအတိုင်း မီးသေ သွားလျှင် သတိပြုပါ။)

ပုံစံအတိုင်းဖြစ်နေလျှင် ကောင်း နှုတ်လိုက် ပြုပေးပါ။ ကောင်းကျိုးချမ်း သာကို ရရှိတတ်၏။

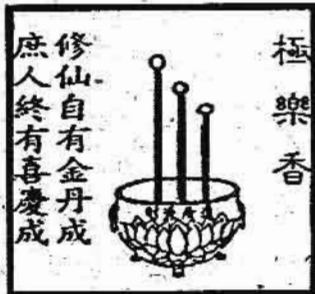
(၂၁)

ပုံစံအတိုင်းဖြစ်နေလျှင် ပြဿနာ ပေါ်တတ်သည်။ (သို့မဟုတ်) နေအိမ်ရှိ သတ္တဝါငယ်တစ်ကောင် အသက်ဆုံး ရှုံးတတ်၏။

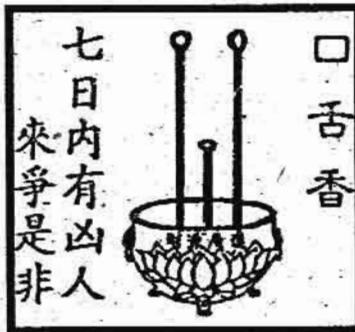
(၂၃)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ရုတ် တရက် ဖျားနာတတ်သည်။ အိပ်ရာ တွင်လဲပြီး လူမမာ ဖြစ်သွားတတ်၏။

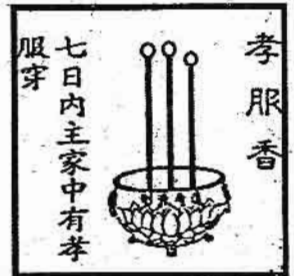
(၁၉)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် စိတ် ချမ်းသာတတ်၏။ တရားကျင့်ကြံလျှင် တရားထူး ရရှိတတ်သည်။ အောင်မြင် သည့် အချိန်အခါဖြစ်၏။

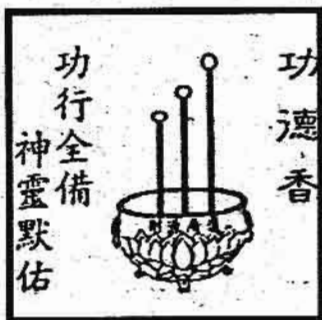
(၂၂)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ခုနစ် ရက်အတွင်း ဆိုးသွမ်းသော လူငယ် တစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ပြီး ပြဿနာ ဖြေရှင်းရတတ်၏။

(၂၄)

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ခုနစ် ရက်အတွင်း မိဘ (သို့မဟုတ်) နေအိမ် က အကြီးအကဲတစ်ဦး ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ရှိတတ်၏။ (မီးညှိပြီးပြီး ချင်း ၎င်းပုံစံအတိုင်း မီးငြိမ်းနေခဲ့လျှင် သတိပြုပါ။)

(၂၀)

စာရေးသူမှတ်ချက် ။ ။ မီး ထွန်းညှိထားသော အမွှေးတိုင်၏ ပြာ များသည် အောက်သို့ မကြွေကျဘဲ အချောင်းလိုက် ကျန်နေလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ အမွှေးတိုင် ပြာချောင်း သည် ကောက်ကွေး၍ ဝလုံးပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေလျှင်သော်လည်းကောင်း မပျော် လင့်ဘဲ ငွေကြေးဆန်များ အရလိုက်အပြု လိုက်ဝင်တတ်သည်မှာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။

ဆရာကြီး အရိန္ဒမာ

ဓာတ်ရိုက်ယတြာ ရွှေပညာ (၃၅)

လျင်မြန်စွာ အောင်မြင်ပြီးစီးသော စရေဓာတ်

တူနီးပွင့်ထွန်း

“ဒီကနေ့တော့ ကက်ကင်းရိုက်
ထွဲနည်းနဲ့ ကုန်ရောင်းထွက်အောင်
ထုပ်တဲ့အကြောင်း သင်ခန်းစာကို
ဆွေးနွေးကြမယ်။ ဒီလို ကုန်ပစ္စည်း
ထွက်အောင် ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ
လုပ်ဆောင်စီမံကို နည်းဥပဒေကို
ရှေးဆရာအရှင်တွေက ချမှတ်ထားကြ
တယ်။ ဒါကို လွန်ဆန်ပြီးတော့
မဆောင်ရွက်သင့်ဘူး။ ဆရာ/ဆရာမ
တွေရဲ့နည်းအတိုင်း လုပ်တာက
အန္တရာယ်ကင်းပြီး အောင်မြင်မှု ရာခိုင်
နှုန်း များလို့ပဲ။ ဆရာတွေက ကိုယ်
တိုင်အသုံးချခဲ့ပြီးဖြစ်သလို အများ
အသုံးချနိုင်အောင် ဝေငှပေးခဲ့တဲ့ပညာ
တွေပဲ”

“ကုန်ရောင်းထွက်စေမယ့်
ကက်ကင်းဓာတ်ရိုက်တဲ့ နည်းဥပဒေ
က ဘယ်လိုလဲအစ်ကို”

“သေသေချာချာ မှတ်ထား
နော်။

ကုန်ပစ္စည်း ရောင်းနေတဲ့ ကုန်
သည်တစ်ဦးဟာ မိမိမှာရှိနေတဲ့ ကုန်

ပစ္စည်းကို ထွက်စေချင်ရင် ဘယ်လို
ကုန်ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကုန်ပစ္စည်းရဲ့ နံ
သင့်အတိုင်း အရင်းမှ အဖျားကို
ကောက်ယူပြီးတော့ အဲဒီကုန်ပစ္စည်းရဲ့
ကက်ကင်းခေါ် ဓာတ်ပြန်ဖြစ်နေသော
အမည်ရတဲ့ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်နဲ့ ရိုက်
ရမယ်။

ရိုက်ပုံ ရိုက်နည်းကတော့ စရေ
ဓာတ်ပေါ်တဲ့အချိန်မှာ ရိုက်ရမယ်။
ရိုက်ရမယ့် အချက်ပေါင်းက ကုန်ပစ္စည်း
ရဲ့အရင်းအဖျားနဲ့ ဂဏန်းတွေကို
ပေါင်းလို့ရတဲ့ အရေအတွက်အတိုင်း
ရိုက်ရမယ်။ ကုန်ပစ္စည်းထွက်စေဖို့ကို
လည်း စိတ်က လေးလေးနက်နက်
ထားရမယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “ထွက်
ထွက်စေ” လို့ဆိုပြီး ရိုက်ရမယ်”

ကုန်ပစ္စည်းထွက်ရန် ကက်ကင်းအစီအမံ

“ဒါကို ဥပဒေသထုတ်ကြည့်
လိုက်။

၁။ ကုန်ပစ္စည်းရဲ့ အရင်းနံနဲ့
အဖျားနံကို ကောက်ယူရမယ်။

၂။ ကုန်ပစ္စည်းရဲ့ အရင်းနံနဲ့
အဖျားနံ ပြောင်းပြန်နံတူ သစ်ကိုင်း
သစ်ခက်ကို ရှာရမယ်။

၃။ ကုန်ပစ္စည်းရဲ့ အရင်းနံ
ဂဏန်းနဲ့ အဖျားနံဂဏန်းနှစ်ရပ်ပေါင်း
အရေအတွက်အတိုင်း ကုန်ပစ္စည်းကို
သူ့ရဲ့ရင်းဖျား ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတဲ့
သစ်ကိုင်းသစ်ခက်နဲ့ ရိုက်ရမယ်။

၄။ ရိုက်ရမယ့် အခါကတော့
စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့ သောကြာအခါမှာ
ဖြစ်တယ်။

၅။ စိတ်က ကုန်ပစ္စည်းထွက်
စေရန် အလေးအနက်ထားရမယ်။

၆။ ထွက်၊ ထွက်စေလို့ ပါးစပ်
က ပြောဆိုပြီး ရိုက်ထုတ်ရမယ်။

ဒါက ကုန်ထွက်အောင် ကက်
ကင်းဓာတ်ရိုက်တာကို နည်းဥပဒေ
အချက်လေးတွေ ထုတ်ကြည့်တာပါ။
အဲဒီအချက်ခြောက်ချက် မတိမ်းမယွင်း
အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့လိုတယ်။

ဒီနေရာမှာ စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့
သောကြာအခါဟာ ဘယ်အခါလဲ။

ဘယ်အချိန်လဲဆိုတာ လိုအပ်နေပြီ။ သာမန်လူတွေကတော့ စရေဓာတ် အခါပေါ်တဲ့အချိန်ကို သိမှာမဟုတ် သလို ရှာလို့လည်း တတ်မှာမဟုတ် ဘူး။ အင်္ဂါဂဏန်းကို လေ့လာလိုက် စားလို့ အတော်ကလေး တတ်သိလာ မှ စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့အခါကို သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

အင်္ဂါဂဏန်း အဟောပိုင်းလောက် ပဲ လေ့လာလိုက်စားနေတဲ့သူအဖို့က တော့ စရေဓာတ်အခါကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင် လုပ် နေကြသူတွေတောင် အချို့ မလေ့ လာမိကြတဲ့သူတွေ ရှိသေးတယ်”

“အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကုန်သည်တွေအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ကုန် ပစ္စည်းကို ရောင်းထွက်ရလေအောင် စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့ အချိန်မှာမှ ပြောင်း ပြန်နံ့အမည်ရတဲ့ သစ်ကိုင်းသစ်ခက် နဲ့ ရိုက်ရမယ်ဆိုရင် စရေဓာတ်ပေါ် တဲ့အချိန်ဟာ ဘယ်အချိန်လဲဆိုတာ မသိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အချို့ ကျွန်တော် တွေဖူးတယ်။ ကုန်ပစ္စည်းထွက်ဖို့ သစ်ကိုင်းသစ် ခက်နဲ့ ရိုက်တဲ့နေရာမှာ စရေဓာတ် ပေါ်မှန်းမပေါ်မှန်း မသိဘူး။ စိတ်ကူး ပေါ်တဲ့အခါ ရိုက်ချင်သလို ရိုက်နေကြ တာပဲ။ အချက်ရေလည်း အတိအကျ မရှိဘူး။ ရိုက်ချင်သလောက်ကို ရိုက် နေကြတယ်။ စရေဓာတ်အကြောင်း ကျွန်တော်အပါအဝင် အသုံးပြုလိုသူ အားလုံး နားလည်အောင် အစ်ကို စာ ပြန်ရေးတဲ့အခါ ရှင်းပြပေးပါ အစ်ကို”

စရေဓာတ်အကြောင်း

“အန္တော၊ ဂမ္ဘေ၊ စရေ၊ ဝံသေ ဆိုပြီး အင်္ဂါဂဏန်းမှာ နံရှစ်ပါးကို နှစ်နံတွဲပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် ငြိုဟ်ရှစ် လုံးကို ရှစ်လုံးတွဲပြီး ဓာတ်လေးပါးဖွဲ့ ထားတယ်။

အန္တော = တနင်္ဂနွေ + စနေက မီးဓာတ်၊

ဂမ္ဘေ = တနင်္လာ + ကြာသပ တေးက မြေဓာတ်၊

စရေ = အင်္ဂါ + ရာဟုက လေ ဓာတ်၊

ဝံသေ = ဗုဒ္ဓဟူး + သောကြာ က ရေဓာတ်။

စရေလို့ခေါ်တဲ့ အင်္ဂါ၊ ရာဟု လေဓာတ်ဟာ အလျင်အမြန်ပြီးစီးစေ တဲ့ အစွမ်းအာနိသင် ရှိတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ကိုယ်ပြုလုပ်လိုတဲ့ အမှုကိစ္စ ကြီးငယ်များ အလျင်အမြန်ဖြင့် နှောင့် နှေးကြန့်ကြာမှု မရှိစေဖို့အတွက် စရေ ဓာတ်အခါကို အသုံးပြုကြရတယ်။ စရေဓာတ်အခါမှာပြုဆောင်ကြရတယ်”

“အခါတိုင်တွေ မောင်သန်းဇော် ထူကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“အခါတိုင်တွေ အကုန်လုံးကို မောင်သန်းဇော်လိုက်ကြည့်။ ဘယ်

တိုင်မှာ စရေဓာတ် အကုန်အစုံပေါ်နေ သလဲဆိုတာ။ ကြည့်ရမှာက အခါတိုင် ရဲ့ အထက်သုံးလုံးကို ကြည့်ရမှာနော်။

အင်္ဂါဂဏန်း အခါတိုင်ထူတဲ့အခါ နေ့ခုနစ်နေ့ကိုပဲ မူတည်ပြီး ထူလေ တော့ ရာဟုပျောက်နေတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူး = (၄)ကို ဗုဒ္ဓဟူးအပြင် ရာဟု(၈) လို့ပါ ယူရမယ်။ အထက်သုံးလုံးမှာ ရှာကြည့်ရမယ့် ဂဏန်းတွေက (၃) ဂဏန်းနဲ့ (၄)ဂဏန်းပဲ။

(၃)ဂဏန်းက အင်္ဂါလေပြည်ကို ညွှန်းဆိုတယ်။

(၄) ဂဏန်းက ရာဟု လေမုန် တိုင်းကို ညွှန်းဆိုတယ်။

အထက်သုံးလုံးမှာ (၃)တစ်လုံး ပဲတွေ့ရင် အင်္ဂါ(လေပြည်)ဓာတ်ပေါ် တယ်။ ရာဟု လေမုန်တိုင်းငုပ်နေ တယ်လို့ မှတ်ရမယ်။

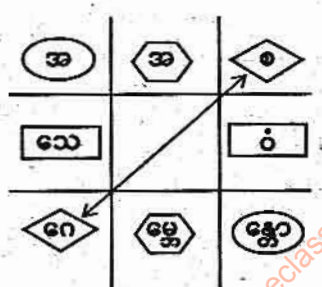
အထက်သုံးလုံးမှာ (၄)တစ်လုံး ပဲတွေ့ရင် ရာဟု(လေမုန်တိုင်း) ဓာတ် ပေါ်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်”

“အခါတိုင်တွေ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ

၁။ တနင်္လာအခါတိုင်မှာ လေ ပြည်ပေါ်တယ်။ မုန်တိုင်းငုပ်တယ်။

၂။ အင်္ဂါအခါတိုင်မှာ မုန် တိုင်း = ၄ ပေါ်တယ်။ လေပြည် = ၃ ငုပ် တယ်။

၁	၂	၃
၆		၄
၈	၅	၇

၅	၆	၀	၁	၂	၃	၄
၂	၃	၄	၅	၆	၀	၁
၆	၀	၁	၂	၃	၄	၅
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၀
၄	၅	၆	၀	၁	၂	၃
၀	၁	၂	၃	၄	၅	၆
၃	၄	၅	၆	၀	၁	၂
(နွေခါ)	(လာခါ)	(ဂါခါ)	(ဟူးခါ)	(တေးခါ)	(ကြာခါ)	(နေခါ)
(၁-ခါ)	(၂-ခါ)	(၃-ခါ)	(၄-ခါ)	(၅-ခါ)	(၆-ခါ)	(၇-ခါ)

၃။ ကြာသပတေးတိုင်မှာ လေပြည် = ၃ ပေါ်တယ်။ မုန်တိုင်း = ၄ ငှက်တယ်။

၄။ စနေအခါမှာ မုန်တိုင်း = ၄ ပေါ်တယ်။ လေပြည် = ၃ ငှက်တယ်။

၅။ တနင်္ဂနွေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးအခါတိုင်တွေမှာတော့ ဓာတ်နှစ်ပါးလုံး စုံငုပ်နေတယ်။

၆။ သောကြာတိုင်မှာသာ လေပြည် = ၃ ရော၊ မုန်တိုင်း = ၄ ပါ အပေါ်သုံးလုံး အထက်တန်းမှာ တွေ့လို့ စရေဓာတ်အပြည့်အဝ ပေါ်ပါတယ် အစ်ကို။ သောကြာအခါတိုင်တစ်ခုတည်းမှာသာ အစုံပေါ်တာပါ။

“ဒါကြောင့်မို့ စရေဓာတ်ပေါ်တာ သောကြာအခါ တစ်ခုတည်းပဲရှိတော့ အလျင်အမြန် ပြီးစီးအောင်မြင်စေချင်ရင် စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့ သောကြာအခါမှာ ဓာတ်ရိုက်ခြင်းအမှုကို ပြုကြတာပေါ့။ စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့ သောကြာအခါဟာ နေ့တိုင်းမှာရှိတယ်။

တစ်နေ့ကို အခါရှစ်ပိုင်း ပိုင်းခွဲထားတယ်။ အခါတစ်ခါကို အချိန်တစ်နာရီခွဲ ပိုင်းခြားထားတယ်။ အခါကို စတင်တာကတော့ နေ့တစ်နေ့ရက် နံနက် ၆ နာရီကနေ ညနေ ၆ နာရီအတွင်း ဖြစ်တယ်။ နံနက် ၆ နာရီကနေ ညနေ ၆ နာရီအထိ အခါတွေကို တစ်နာရီခွဲစီပိုင်းခြားသွားမယ်ဆိုရင် ...

- ပထမအခါ = နံနက် ၆:၀၀ နာရီမှ ၇:၃၀ နာရီထိ
- ဒုတိယအခါ = နံနက် ၇:၃၀ နာရီမှ ၉:၀၀ နာရီထိ
- တတိယအခါ = နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ၁၀:၃၀ နာရီထိ
- စတုတ္ထအခါ = နံနက် ၁၀:၃၀ နာရီမှ မွန်းတည့် ၁၂:၀၀ နာရီထိ
- ပဉ္စမအခါ = မွန်းလွဲ ၁:၃၀ နာရီမှ ၃:၀၀ နာရီထိ
- ဆဋ္ဌမအခါ = မွန်းလွဲ ၃:၃၀ နာရီမှ ၅:၀၀ နာရီထိ
- သတ္တမအခါ = မွန်းလွဲ ၅:၀၀

နာရီမှ ၄:၃၀ နာရီထိ။ အဋ္ဌမအခါ = မွန်းလွဲ ၄:၃၀ နာရီမှ ၆:၀၀ နာရီထိ

အခါရှစ်ပါး ရပ်တည်နေတဲ့ အချိန်ပိုင်းတွေကို ရရှိမှာဖြစ်တယ်”

“အစ်ကို ဆွေးနွေးပေးတာကလည်း လစ်ဟာမှုမရှိအောင် အသေးစိတ်ကို ဆွေးနွေးပေးတာပဲ။ ဒါဆိုရင် စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့ သောကြာအခါတွေ နေ့အလိုက်ပေါ်တဲ့အချိန်ကို ထပ်ရှင်းပြ ဆွေးနွေးပြရင် ကောင်းမယ်လို့ ယူဆတယ်”

“နေ့တစ်နေ့ကို အခါရှစ်ပါး ပိုင်းတဲ့နေရာမှာ ဆရာတွေက လင်္ကာနဲ့ ဖော်ပြထားတယ်။ သူ့ရဲ့ သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓ၊ စန္ဒြော၊ သောရီ၊ ဂုရု၊ ဘောအ၊ သူရဲ့ ... တဲ့။ သူ့ရဲ့ကတနင်္ဂနွေ၊ သောကြာက သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓက ဗုဒ္ဓဟူး၊ စန္ဒြောက တနင်္လာ၊ သောရီက စနေ၊ ဂုရုက ကြာသပတေး၊ ဘောမက အင်္ဂါဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်။

နေ့	(၁)ခါ ၁	(၃)ခါ ၂	(၇)ခါ ၃	(၈)ခါ ၄	(၁၅)ခါ ၅	(ဆဋ္ဌ)ခါ ၆	(သတ္တ)ခါ ၇	(အဋ္ဌ)ခါ ၈
ဇနီး	သူရဇ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓ	စနေ	သောရီ	ဂုဗ	ဘောမ	သူရဇ
လာ	စကြာ	သောရီ	ဂုဗ	ဘောမ	သူရဇ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓ	စနေ
ဂါ	ဘောမ	သူရဇ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓ	စနေ	သောရီ	ဂုဗ	ဘောမ
ဟူး	ဗုဒ္ဓ	စနေ	သောရီ	ဂုဗ	ဘောမ	သူရဇ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓ
တေး	ဂုဗ	ဘောမ	သူရဇ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓ	စနေ	သောရီ	ဂုဗ
ကြာ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓ	စနေ	သောရီ	ဂုဗ	ဘောမ	သူရဇ	သောကြာ
နေ	သောရီ	ဂုဗ	ဘောမ	သူရဇ	သောကြာ	ဗုဒ္ဓ	စနေ	သောရီ

နေ့တစ်နေ့ရဲ့ အခါရှစ်ပါးကို ရှာ တဲ့အခါ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် သူရဇ ကစရွတ်ပြီး အခါရှစ်ပိုင်းပိုင်းတယ်။ တနင်္လာနေ့ဆိုရင် စန္ဒြာဆိုတဲ့ တနင်္လာ ကနေ စရွတ်ပြီး အခါရှစ်ပိုင်းပိုင်း တယ်။ အဲဒီလင်္ကာကို ဂြိုဟ်နံဂဏန်း ပြောင်းလိုက်ရင် ဘယ်အချိန်မှာ ဘာ အခါမှန်း သိရပြီပေါ့။ ဇယားလေး ထုတ်ကြည့်ရအောင်။

ဇယားအရ သောကြာဆိုတဲ့ အခါတွေဟာ သောကြာအခါတွေပဲ။ စရေဓာတ်ပေါ်တဲ့ အခါတွေပဲ။ တနင်္ဂ နွေနေ့မှာဆိုရင် ဒုတိယအခါ ၇၄၂၀ နာရီမှ ၉၃၀၀ နာရီအတွင်း စရေဓာတ် ပေါ်တဲ့ သောကြာအခါ ဖြစ်တယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာဆိုရင် ၇၄၂၀ နာရီမှ ၉၃၀၀ နာရီအတွင်းမှာ ဓာတ်ရှိက်မယ် ဆိုရင် လျင်မြန်စွာ ပြီးစီးအောင်မြင်မှုရ

စေမယ်။
တနင်္လာနေ့မှာ ဆိုရင်တော့ ဆဋ္ဌမအခါ မွန်းလွဲ ၁၃၀၀ နာရီမှ ၃၃၀၀ နာရီအတွင်းဟာ စရေဓာတ် ပေါ်တဲ့ သောကြာအခါဖြစ်တယ်။
အင်္ဂါနေ့မှာတော့ တတိယအခါ နံနက် ၉၃၀၀ နာရီမှ ၇၄၂၀ နာရီ အတွင်း ကြာသပတေးနေ့မှာတော့ နံ နက် ၁၀၃၀၀ နာရီမှ ၁၂၃၀၀ နာရီ အတွင်း သောကြာနေ့မှာတော့ ပထမ အခါ နံနက် ၆၃၀၀ နာရီမှ ၇၄၂၀

နာရီအတွင်းနဲ့ မွန်းလွဲ အဋ္ဌမအခါ မွန်း လွဲ ၄၃၀၀ နာရီမှ ၆၃၀၀ နာရီအတွင်း။
စနေနေ့မှာတော့ မွန်းတည့် ၁၂၃၀၀ နာရီမှ မွန်းလွဲ ၁၃၀၀ နာရီ အတွင်း ပဉ္စမအခါတွေဟာ စရေဓာတ် ပေါ်တဲ့ သောကြာအခါတွေပဲ။ ဆွေး နွေးတာတွေကို ဒီနေ့တော့ ဒီလောက် နဲ့ နားလိုက်ကြဦးမယ်”

ဘုန်းပွင့်ထွန်း

ကိုယ်ပျောက်ဆေး ရှိသလော

နတ်ထီးပိုင်

ဇာတ်ကားများစွာတွင် ကိုယ်ပျောက်ခန်းများ ပါဝင်ကြ၍ ကိုယ်ပျောက်နည်းများကို သိချင်လာ၏။ ကိုယ်ပျောက်နိုင်သော ဆေးရှိကြောင်းကို စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်းတွင် ကျီးသလေးထပ်ဆရာတော်ကြီးက ဖြေထားပါသည်။ မေးခွန်းရှင်မှာ ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။ မေးခွန်း (၁၀၀၁)တွင် “ပစ္ဆိမိကာရေ၊ ရုပ်ဘုံပေ၊ တစ္ဆေဘယ့်ကြောင့် မမြင်သနည်း” ဟုမဟုတ် ကျမ်း(အဘိဓမ္မာ) အလိုအားဖြင့် ဝိနိပါတိကအသုဒ္ဓါသုတ္တန် ကျမ်းတွင် ပြိတ္တာခေါ် တစ္ဆေတို့သည် လူတို့ကဲ့သို့ ရုပ်နာမ်အစုံရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မမြင်ကြရသနည်း။

ကိုယ်ကို ကွယ်ပျောက်စေတတ်သောဆေးကိုဆောင်သောကြောင့် မမြင်ရသည်ဟူပေ။ ဆေးဆောင်ကြောင်းကို မဟာဝင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြင့် သိရ၏။

သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ အနုရာမြို့၌ ဘီလူးမတစ်ယောက်သည် သားငယ်နှစ်ဦးကို ထူပါရာမတံခါးပြင်၌ နေစေ၍ အစာရှာခြင်းငှာ မြို့တွင်းသို့ လာခဲ့သည်။ အစာအခန့်မသင့်၍ မတွေ့သည်နှင့် ကြာမြင့်သော် သူငယ်နှစ်ဦးသည် ဆွမ်းခံဝင်ရဟန်းတစ်ပါးကို ကိုယ်ထင်ပြုလျက် ဤသို့ဆို၏ ..။ “အရှင်ဘုရား... ကျွန်ုပ်တို့မိခင်သည် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ အစာရှာသွားသည်မှာ ကြာလှပါပြီ။ ရသမျှကိုသာ ယူ၍ မြန်စွာ ပြန်လာပါ။ သင်၏သားများ ဆာမွတ်လှပြီဟု အရှင်မြတ် မိန့်တော်မူလိုက်ပါ”

ဟု လျှောက်၏။
ဆွမ်းခံရဟန်းကလည်း ...

“သင်တို့မိခင်ကို အဘယ်သို့သာ အကြောင်းဖြင့် ငါမြင်နိုင်၊ သိနိုင်ပါအံ့နည်း” ဟုဆိုသော် တစ္ဆေငယ်နှစ်ဦးက “အရှင်ဘုရား... ဤဆေးမြစ်ကိုယူ၍ ကြွတော်မူပါ” ဟု ဆေးမြစ်ကို အပ်လိုက်၏။ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်း ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

ဆွမ်းခံရဟန်းလည်း ဆေးမြစ်ကို ဆုပ်၍ လာလတ်သော် ထံမြက်ချေးစွန်းရာ၊ သားငါးဖျက်ရာတို့၌ အရာအထောင်မျှလောက် သွားလာနေထိုင်ကြသော ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ ဘီလူးတို့ကို မြင်ရ၏။ သူငယ်နှစ်ဦးတို့၏ မိခင်ဘီလူးမသည်လည်း တစ်ခုသောအိမ်ခို၌ မြှုပ်ထားသော ကိုယ်ဝန်သည်၏ အညစ်အကြေးတို့ကို ဖော်ယူ၍ လမ်းသို့ ထွက်လာသည်ကို သူငယ်တို့ပြောလိုက်သော အမှတ်ဖြင့် သိရ၏။ သူငယ်တို့ မှာလိုက်သောအကြောင်းကို ပြော၏။ ဘီလူးမလည်း ...

“အရှင်ဘုရား .. အကျွန်ုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် မြင်သနည်း” ဟုမေးလျှင် “သင်၏သားတို့ ပေးသောဆေးကြောင့်ဖြစ်သည်” ဟုပြော၏။ “ဆေးကိုပြစ်မိပါ” ဆို၍ လက်ကိုဖြန့်ပြုလေသော် ဘီလူးမသည် ဆေးကိုလှယူပြီးမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် တစ်ခုသောဆေးမြစ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကိုယ်ကို ကွယ်ဝှက်နိုင်သည်ဟု သိအပ်

၏။ (မဇ္ဈိမနိကာယ်အဋ္ဌကထာ)
ထိုတစ္ဆေတို့၏အကောင်ကို သေသောကာလ မြှင်ရသောအကြောင်း အရာကိုလည်း ရှင်နာဂသိန်၏ စကားတော်ဖြင့် သိအပ်၏။

အကြောင်းကား တစ်ရံသောအံခါ မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် ဤသို့မေး၏။ “အရှင်နာဂသိန် ... ဤလောက၌ တစ္ဆေ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာဟု ခေါ်ဝေါ်အပ်သော နတ်ဘီလူးတို့သည် ရှိပါသေး၏လော” ဟုမေး၏။ “မင်းကြီး ရှိ၏” ဟု ဖြေလျှင် -

“အရှင်နာဂသိန် ထိုနတ်ဘီလူးတို့ကို အဘယ်ကြောင့်မမြင်ရသနည်း” ဟု မေး၏။ “မင်းကြီး ... ဆေး၏ အာနုဘော်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ ကမ္မဇီဒ္ဓိကြောင့်လည်းကောင်း မမြင်ရချေ။ အကယ်၍ မြစ်စေလိုသည် ဖြစ်အံ့။ ပြနိုင်သာတည်း” ဟု ဖြေ၏။ “အရှင်ဘုရား ထိုဘီလူးတို့သည် ထိုဘဝမှ စုတေကြ သေး၏လော” ဟု မေးပြန်၏။ “မင်းကြီး စုတေသေးသည်သာ တည်း” ဟု ဖြေ၏။ “အရှင်ဘုရား ထိုဘီလူးတို့ စုတေသောအခါ ဆေးကိုလည်း မအောင်နိုင်ရာပြီး ကိုယ်အကောင်သည် အဘယ်ကြောင့်မထင်ပါသနည်း။ ပုပ်သောအနံ့သည် ဘယ်ကြောင့် မနံသနည်း” ဟု မေး၏ ...။ “မင်းကြီး... ထိုဘီလူးတို့ စုတေသောအခါ ကိုယ်အကောင်လည်းထင်၏။ ပုပ်သောရနံ့လည်းနံ၏။ သို့ရာတွင် အကြင်ဘီလူးတို့ စုတေသောအခါ ကျန်ရစ်

သော ဆွေမျိုးတို့ကို လူမသိစိမ့်သောငှာ တစ်ခုသော မနောဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် သေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပိုးရွာသဏ္ဍာန်ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ကင်းမြီးကောက်သဏ္ဍာန်၊ ကင်းခြေများသဏ္ဍာန်၊ ပုပ်သင်၏သဏ္ဍာန် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမင်၏သဏ္ဍာန်၊ ငှက်၏သဏ္ဍာန်ဖြင့်လည်းကောင်း အသေ ကောင်ဖြစ်လေသတည်း” ဟု ဖြေသည်။

ထို ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ ဘီလူးတို့သည် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် အချို့ကား အဟိတ်၊ အချို့ကား ဒွိဟိတ်၊ အချို့ကား တိဟိတ် ပဋိသန္ဓေနေကုန်၏။ အချို့ကား သံသေ ဒဇ၊ အချို့ကား ဂဗ္ဘေသေယျက၊ အချို့ ကား ဥပပတ်ပင်တည်း။

၂၁ ရာစုတွင်လည်း ကိုယ်ပျောက် နိုင်ရန် မျိုးစုံကြိုးစားလာကြ၏။ စစ်ရေး တွင် ကိုယ်ပျောက်လေယာဉ်၊ ကိုယ် ပျောက်ရေငုပ်သင်္ဘော၊ ကိုယ်ပျောက် ကား စသည်ဖြင့် ကြားနေရသည်။ သိပ္ပံ ပညာရှင်များ အစွမ်းဖြင့် ထူးဆန်းသော ကိရိယာများလည်း ပေါ်လာကြ၏။ သို့ သော် တစ္ဆေ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာများကိုကား မမြင်နိုင်ကြသေးပါ။ သူတို့ထက် အဆင့် မြင့်သော စတုမဟာရာဇ် အောက်နတ်၊ အထက်နတ်များကိုကား ပို၍ပင် ဝေး၏။

သူတို့၏ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးဖြင့် ရရှိ ထားသော ပစ္စည်းမျိုးစုံအကြောင်းကို မသိရှိကြပါ။ သမထအားကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ သမာဓိဈာန်အ စွမ်းဖြင့် မြင်တတ်ကြ၏။ ငယ်စဉ်က ပုံပြင်သဖွယ် ကြားဖူးနေသော ဇာတ်လမ်းများရှိသေး ၏။ လပြည့်ညတိုင်း သုသာန်၌ သွား စောင့်လျှင် ဦးထုပ်နှင့်လူတွေ့မည်။ ၎င်း ဦးထုပ်ကိုရအောင် လှယူပြေးပြီး ဆောင်း ထားလျှင် ကိုယ်ပျောက်မည်ဟူ၏။

ပြင်ဦးလွင်မှ သ နှစ်သား ကလေး တစ်ဦးအကြောင်း သိလိုက်ရသေးသည်။

သူဦးလေးက တူလေးဟု စွဲလမ်းချစ်ခင် ၏။ အရက်သမားဦးလေး သေခါနီးတွင် ပုတီးအလွန်စိပ်သတတ်။ သေပြီးနောက် တူလေးကို ညတိုင်းလာတွေ့ကာ မုန့် ဆိုင်များ၊ ကစားကွင်းများခေါ်သွား၏။ သူ့အိတ်ထဲက ငွေတစ်ရွက်မှာ ကုန် သွားသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ဝတ်ရုံဖြူအင်္ကျီ ရှည်ကြီး ဝတ်ထားလေ့ရှိကာ လည် စည်းဖြူလည်း ပတ်ထားတတ်၏။ ၎င်း လည်စည်းဖြူကို တူလေးအား ပေး မကိုင်ချေ။ ၎င်းလည်စည်းဖြူပျောက် လျှင် ဘဝပျက်လိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။ တူလေးမှလွဲ၍ အခြားသူများ မမြင်ရပါ။

တူလေးမိသားစု အိမ်ပြောင်းသွား သောအခါ တစ်လခန့်ပျောက်သွားပြီး ပြန်ပေါ်လာ၏။ သူ့မှာ ရှာလိုက်ရတာ မောနေတာပဲဟုလည်း ဆိုသည်။ သူ့ နောက်လိုက်များကိုကား ပြန်ခိုင်းလိုက် ၏။ ထိုကလေးမှာ သူ့မိခင် ဒေါ်စိန်ခင်ကို မိုးလင်းလျှင် အကုန်ပြောပြပါသည်။

တစ်ရက်တွင် ကလေးကို ရှင်ပြု ပေးရန် အစီအစဉ်များ ပြောလာ၏။ မိခင်နှင့်ဖခင်မှ တိုင်ပင်ကြပြီး ကျောင်း ပိတ်ရက်တွင် ရှင်သာမဏေ စည်းပေး ၏။ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ငွေစက္ကူ ၂၀၀ ကျပ်တန်များလည်း ကြပေးသည်။ သူ့ကိုလည်း အမျှပေးဝေလိုက်၏။ ထို သို့ ရှင်သာမဏေဖြစ်သွားသည်ညမှစ၍ ၎င်းလည်စည်းရှင်မှာ ပေါ်မလာတော့ပါ။ ရှင်သာမဏေကိုကား လာရောက်နှုတ် ဆက်သွားသတည်း။

အခြားဆရာ တစ်ဦးကလည်း ကိုယ်ပျောက်စလွယ်ရှိသည်ဟူ၏။ ၎င်း လောကမှ ဦးထုပ်၊ လည်စည်း၊ စလွယ် များကို ရရှိသွားသည်လည်း မကြားမိပါ။ ဇာတ်လမ်းများရှိလျှင်လည်း နားထောင် ချင်ပါသေးသည်။ ကိုယ်ပျောက်ခြင်း

တော့ မဖြစ်ချင်ပါ။

ဗကဗြဟ္မာမင်းကို အောင်တော် မှုခန်းတွင် ကိုယ်ပျောက်ပြိုင်သည်။ မြတ် ဗုဒ္ဓကိုမနိုင်၍ ဗကဗြဟ္မာမင်း အရုံးပေး အကျွတ်တရားရသွား၏။ ၎င်းနိုင်ခန်းမှ ဂါထာကိုလည်း ကိုယ်ပျောက်ဂါထာဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားကြသေး၏။ အကျင့် မမှန်လျှင် ကိုယ်ပျောက်နိုင်မည်မထင်ပါ။

ခွက်ပေါက်ဂမုန်းနှင့် ဆေးနည်းစပ် လျှင် နံရံဖောက်မြင်ရသည်ဆို၏။ သို့ သော် ပြန်ဖျောက်ချင်လျှင် ညောင်မြစ် ရှာရသည်တဲ့။ ညောင်ပင်ကြီးအောက် တွင်ပေါက်သော ညောင်ပင်လေး၏ အမြစ်ဖြစ်ရမည်။ ၎င်းအပင်မျိုးကို မုန့် ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ မုသင် ေး ရွာအုပ်စု၊ သာယာကုန်းရွာ သိကြား ဘုရားတွင် တွေ့ခဲ့ရ၏။

၎င်းညောင်မြစ်ကို သွေး၍ မျက်စိ မှာကွင်းလျှင် မမြင်သင့်ရာများ မမြင်ရ ဟုဆိုသည်။ ဤခေတ် ဆေးပညာ လောကတွင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖောက်ထွင်း မြင်ရသော ကိရိယာမျိုးစုံ ပေါ်နေပါပြီ။ အိပ်စရေးဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ အာထရာ ဆောင်းဖြင့်ကြည့်ခြင်း၊ စိတ်စကင်ဖြင့် ကြည့်ခြင်းဟူ၍ သိထား၏။ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို မမြင်ရသည့် ညဘက်တွင်ပင် အပူလှိုင်းရှာကိရိယာဖြင့်ကြည့်နိုင်ပါသည်။

ငွေကြေးကုန်ကျမှု များသလောက် မြင်နိုင်မည့်ကိရိယာများ အဆင့်မြင့်မည်။ ‘ဖုတ်၊ ပဋိသန္ဓ်၊ လားရန် ဋ္ဌာနနှင့်တကွ သဏ္ဍာ၊ သုခုမဖြစ်သော ရူပါရုံမှန်သမျှ ကို အကုန်မြင်စွမ်းနိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်ဟု ဆို၏။ ၎င်းဉာဏ်မှာ ငွေကြေး မကုန်ကျပါ။ သို့သော် ရအောင်ကြိုးစား အားထုတ်မှုကား အဘယ်နည်း။

နဂါးထီးလှိုင်

ကျွန်ုပ်တို့

ထူးဆန်းဒုံပွယ်ရာ ဝိဇ္ဇာကြီးများ (၁၄)

ပထမ ဆရာကြီးဦးအောင်သူ

အချိန်ကား ၁၉၉၂ ခုနှစ်အချိန် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တစ်ဖက်ကမ်း တွင် ဒေလမြို့ရှိသည်။ ထိုမြို့သည် လွန်ခဲ့သော မြန်မာမင်းများ လက်ထက်က တည်းက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သော မြို့တော်အဖြစ် တည်ရှိခဲ့လေသည်။

ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော မြို့အဖြစ် တည်ရှိခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဒေလမြို့ သစ်ဟု ခံ့ညားထည်ဝါစွာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြချိန်၌ ဒေလမြို့သစ်ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်သေးချေ။ ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မှ ဒေလသင်္ဘော ဆိပ်ကို တက်လိုက်လျှင် လယ်ကွင်းများကို မြင်နိုင်သေးသည်။ ဒေလမြို့စွန်မှ တောင်ဘက်သို့သွားလျှင် စိမ်းစိမ်းစိုစို ရွှေအို ရောင်လွမ်းခြုံ စပါးပင်မျိုးစုံတို့ကို မြင်တွေ့နိုင်ပါ၏။ ထိုမှ လှမ်းပျော်ကြည့်လိုက်သော် ထီးထီးမားမား ညောင်ကားထား(ညောင်ပင်)ဟူသော လယ်ကွင်း နှစ်

ကိုခင်မောင် + ဒေါ်အေးကြည် တို့ မိသားစုတို့သည်လည်း ထိုကွင်း

အနီး၌ နေထိုင်လျက် မိရိုးဖလာ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးနေထိုင်ကြ၏။ သူတို့တွင် လယ်ကေ ၂၀ မျှကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ တစ်ခုသော နွေခေါင်ခေါင် ခန်းခြောက်နေသော သောက်သုံးရေကန်ကို မိသားစုများ တူးဖော်ကြရာ ကိုခင်မောင်မှ "ဟယ်...ဘာကြီးပါလိမ့်" ဟူ၍ အံ့အားသင့်လျက် မိမိလက်ထဲ၌ရှိသော ရုပ်တုတစ်ခုကို ကိုင်၍ ပြောဆိုသံဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် မအေးကြည်နှင့် ကလေးများပါ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသည်။

မအေးကြည်က -
"ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ပုံနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူနေတယ်။ ထိုင်ပုံကလည်း ဒူးပေါ် ပေါင်ပေါ်နဲ့ ထိုင်နေပုံဖြစ်နေတယ်။ ကိုခင်မောင်...မနက်ကျရင် အမေ့ဆီသွားပြီး ပြကြည့်မယ်" ဟုဆိုပြီး ကိုခင်မောင်လက်ထဲမှ အဆိုပါ ရုပ်တုကိုယူပြီး မိမိတို့၏တံပေါ်တွင် ထားလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်စောစော မအေးကြည်သည် ထိုရုပ်တုကိုယူ၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းတွင်နေထိုင်သော ဒေါ်မြစိန်နှင့် သား

ဖြစ်သူ လက္ခဏာပညာရှင် ဆရာသိပ္ပံ မြင့်ဦးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုသည်မှ အစပြု၍ ဒေါ်မြစိန်သည် မိမိထံလာရောက်အပ်နေသော အဘဘိုးမင်းခေါင်ရုပ်တုမှန်းသိ၍ ကိုခင်မောင် + မအေးကြည်တို့ ပိုင်ဆိုင်သော မြေလွတ်ကုန်းမြေတစ်နေရာ၌ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူတည်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုစေတီကိုပင် ကျွန်ုပ်ဦးဆောင်၍ တည်ပြီး အဘဘိုးမင်းခေါင်ကို အစွဲပြု၍ "အောင်မင်းခေါင်ဓမ္မစေတီ" ဟူ၍ ဘွဲ့တော်သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။ စေတီထီးတော်တင်ပွဲကိုလည်း ရာဇာဝင်း၊ ဒေဝါဝင်းခင်း၍ ကျင်းပခဲ့သည်။ ဤပွဲတော်ကို ရာမဦးအုန်းမောင်+ရေကျော်မောင်ဆရာကြီး စိုးမင်း၊ ဆရာကြီး ပေါက်ထွန်း(ဘိုးတော်)၊ ဆရာသိပ္ပံမြင့်ဦး၊ ဆရာမြင့်ဝေ၊ ဆရာသန်းဝင်း (ညောင်ဦး)၊ ဆရာဆန်းဦး၊ ဆရာဝင်းနိုင်၊ ဆရာဇော်သိန်းတိုး စသော ပညာရှင် လူပုဂ္ဂိုလ်များ ပါရှိခဲ့လေသည်။

“အေး...မင်းသိချင်ရင်
ပြောရဦးမယ်။
ငါက လူထူးပဲကွ။
မင်းတို့ စားတဲ့ ဆားကို
ချိုအောင်ချက်မယ့်
ဘိုးနပ်ပဲကွ”

ဘိုးတော်ဘိုးနပ်နှင့် ဆုံမိခြင်း

အခြားအခြားသော ကိစ္စရကျင့်စဉ်ကို လိုက်စားကြသော ဆရာများနှင့် ဝိဇ္ဇာလမ်းလျှောက်လှမ်းကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ် အဖြူ၊ အညို ဝတ်စုံဖြင့် လာရောက်ကြသောသူများလည်း ရှိသေးသည်။

ကျွန်ုပ်ကတော့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်လျက် လည်ပင်း၌လည်း ပုတီးအကုံး ၁၀ ကုံးကို ဟန်နှင့် ပန်နှင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထိုအချိန်၌ ဘုရားပွဲကျင်းပပြီးစီး၍ ဆရာကြီးများ၊ ဆရာများနှင့် အာလာပသလ္လာပ ပြောနေစဉ် ဘုရားပွဲကျင်းပရာသို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ် လက်ထဲ၌ တောင်ရေတစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်လျက်လာနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို ကျွန်ုပ် မြင်ရသည်။ ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း သူတို့အချင်းချင်းစကားပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာ

ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ထိုင်နေရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုပြု၍ နေရာထိုင်ခင်းတစ်ခု ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က “အဘ... အဘယ်ကကြွလာပါသလဲ၊ ဘယ်မှာနေထိုင်ပါသလဲ၊ အဘမှာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ” ဟု မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် မေးမိပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ “အေး... မင်းမေးခွန်းကလည်း များလှချည်လားကွ” ဟု ခပ်တိုတိုနှင့် ဆို၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က -

“မင်းသိချင်ရင် ငါ့နာမည် ဘိုးနပ်၊ နေတာက အလုံစူပါဘင်”

၎င်းမှ ဆက်၍ -

“အလုံဆိုတော့ လုံလုံခြုံခြုံပါကွာ” (အလုံ ဒီပါရိုကို ညွှန်းသယောင်)

ကျွန်ုပ်က -

“အဘက ဘယ်လိုကျင့်စဉ်များ ကျင့်ပါသလဲ”

ဘိုးနပ်က -

“အေး...မင်းသိချင်ရင် ပြောရဦးမယ်။ ငါက လူထူးပဲကွ။ မင်းတို့စားတဲ့ ဆားကို ချိုအောင်ချက်မယ့် ဘိုးနပ်ပဲကွ”

ဟူ၍ ခပ်တိုတိုပြောဆိုပြီး မိမိတောင်ရေကို စွဲကိုင်လျက် သူလာသောလမ်းအတိုင်း ပြန်၍လျှောက်သွားပါတော့သည်။ ထိုအချိန်သည် ည ၆ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ဘိုးနပ်ဆိုသော ဝိဇ္ဇာကြီးကို ကျွန်ုပ် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေရင်း ညအမှောင်သည်လည်း သူ့ကို လွှမ်းခြုံသယ်ဆောင်သွားပေတော့၏။

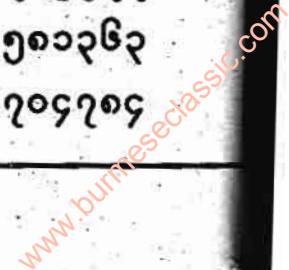
ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ

**အောက်ပါဌာနများသို့
လှူဒါန်းလိုလျှင် ...**

**HIV ပိုးကူးဆက်ခံ
မိဘမဲ့ကလေးများ၏
သုခရိပ်မြုံ့ဂေဟာ
၈၁-၅၈၁၉၅၅**

**ဆည်းဆာရိပ်
ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ
၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇**

**နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့
လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊
အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ
ဆက်သွယ်ရန်...
၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၈၁၃၆၃
၇၀၄၇၈၄**

ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တဆရာကြီး ဒါသာချင်နာဘန်ချောင်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဆိတ်နှစ် လဒါလိုက်ဒါဟော

စက်တင်ဘာလ

(အနောက်တိုင်းနှင့် မတူပါ။ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုရှာ၍ အဟောကို ဖတ်ရှုပါ။)

■ ဦးတိုး (ဇာက္ကသီလ)

မကာရ ရာသီဖွား (ဆိတ်ရုပ်) (Capricorn)

နေ့နံပါတ် ၁၄ ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်

ဤနှစ် စက်တင်ဘာလသည် သင့်အား စိန်အခေါ် ဆုံးလတစ်လ ဖြစ်မည်။ ပြဿနာတွင် မပါဝင်ဘဲ ဘေးထွက် ပြီး အဓိကပြဿနာများကို ရှောင်ကြဉ်ရန် ချင်ချင်ချိန်ချိန် ဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်သွားစေသင့်သည်။ လကုန်ပိုင်းရောက် လာသည်နှင့် အရာရာသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက်ကောင်း မွန်လာပါလိမ့်မည်။

ကံရာသီဖွား (ရေထမ်းယောက်ျားရုပ်) (Aquarius)

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်မှ မတ်လ ၁၃ ရက်

သင့်ရုံးတွင် အပြောင်းအလဲများ ရှိမည်ဖြစ်သော် လည်း သင့်အား ပိုမို၍ပင် ပျော်ရွှင်စေပါလိမ့်မည်။ အလုပ် အတွက် ခရီးသွားရမည်။ သို့မဟုတ် လုပ်ငန်းခွင်တွင် သင်၏ တာဝန်ခံရမှုများ ပြောင်းလဲသွားပါမည်။ ငွေအများအပြား သုံး စွဲရမည်ဖြစ်သော်လည်း မမျှော်လင့်သောငွေများလည်း ရရှိ လာပါလိမ့်မည်။

မိန်ရာသီဖွား (ငါးနှစ်ကောင်ရုပ်) (Pisces)

မတ်လ ၁၄ ရက်မှ ဧပြီလ ၁၄ ရက်

သင်မကျွမ်းကျင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုကိုလုပ်ရန် ပြော

ကြားလာမည်။ သို့သော်လည်း သင်က လုပ်ပြနိုင်လိုက်မည်။ မကြာမီ သတင်းကောင်းများကို ကြားရပါတော့မည်။ သင် စိတ်ညစ်ရမည့် အခြားလက္ခဏာများလည်း ပေါ်ပေါက်လာနိုင် သည်။ မထိန်းနိုင်အောင် ကျယ်ပြန့်သွားပါစေနှင့်။

မိဿရာသီဖွား (သိုးထီးရုပ်) (Aries)

ဧပြီလ ၁၅ ရက်မှ မေလ ၁၄ ရက်

သင့်ကြံစည်စိတ်ကူးချက်များ တင်ပြရန် အခွင့်ကောင်း အများကြီး ရှိနေသည်။ သင့်ကို ချီးကျူးကြမည်။ သင့်ပတ်ဝန်း ကျင်မှ လူများက သင့်ထံမှ ငွေကြေးအကူအညီ လိုအပ်နေ ကြပါသည်။ လိုအပ်မှသာ ကူညီလိုက်ပါ။ ယခုလ ကုန်ခါနီး လျှင် ကျန်းမာရေးညံ့ဖျင်းလာမည်။

ပြီဿရာသီဖွား (နွားလားဥဿရုပ်) (Taurus)

မေလ ၁၅ ရက်မှ ဇွန်လ ၁၄ ရက်

သင့်အလုပ်တွင် စိန်ခေါ်မှုအသစ်များ ရှိလာမည်။ သင့် ကိုယ်သင် အဖက်ဖက်မှပြည့်စုံကြောင်း သက်သေပြရန် အချိန် အခါသင့်နေပါပြီ။ အလုပ်ကို ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်၍ အသီး အပွင့်အကျိုး ခံစားရမည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများအဖို့ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ အလွန်ပျော်ရွှင်နေရပါမည်။

မေထုန်ရာသီပွား (အမြှော့ရုပ်) (Gemini)

ဇွန်လ ၁၅ ရက်မှ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

အလုပ်အကိုင်နှင့် ဆက်သွယ်၍ ခရီးသွားရလျှင် သင့်အတွက် ကောင်းမွန်ပါသည်။ အပြောင်းအလဲများ ရှိပြီး အခွင့်အရေးသစ်များကို ရရှိလိမ့်မည်။ အတွေ့အကြုံသစ်များက သင့်အား ပျော်ရွှင်စေပါမည်။ သစ်လွင်သော ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် ကြောက်လန့်နေစရာမလိုပေ။

ကရကင်္ဂရာသီပွား (ပုစွန်လုံးရုပ်) (Cancer)

ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်မှ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်

သင့်ဘက်ကို အခွင့်ထူးကြီးတစ်ခု လာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သင်၏ ပင်ကိုစွမ်းရည်ကို ထူးချွန်အောင် လုပ်ထားပါ။ သင်၏ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားမှုမှ အကြီးအကျယ် အမြတ်အစွန်းရမည်။ အပြောင်းအလဲ လုပ်ချိန်တန်ပြီဖြစ်၍ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် သင့်ဘဝ တိုးတက်လာလိမ့်မည်။

သိဟ်ရာသီပွား (ခြင်္သေ့ရုပ်) (Leo)

ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်မှ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်

အလုပ်အကိုင်တွင် အောင်မြင်၍ သင်၏ ပြီးမြောက်နေသော မျက်နှာကို မြင်ရမည်။ သင်၏ စိတ်ကူးသစ်များသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အသီးအပွင့်များ ဖြစ်လာမည်။ အကယ်၍ သင်သည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် စဉ်းစားနေလျှင် ယခုလတွင် ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အား တစ်ချိန်တုန်းက သင်ကူညီပေးခဲ့ဖူး၍ ယခုအခါ ထိုသူက သင့်ကို ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးဆပ်ပါလိမ့်မည်။

ကန်ရာသီပွား (အပျိုစင်ရုပ်) (Virgo)

စက်တင်ဘာလ ၁၆ ရက်မှ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်

သင့်စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း မပြုသင့်။ ကိစ္စရပ်များသည်သာ ပိုမိုဆိုးရွားလာပါလိမ့်မည်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားလျှင် မကြာမီအတောအတွင်းမှာပင် ပပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။ သင့်ချစ်မေတ္တာရေသည် ယခုလတွင် အထူးကောင်းမွန်နေပါ

မည်။ ချစ်မေတ္တာမျှနေကြသူများ ယခုလ လက်ထပ်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

တူရာသီပွား (ချိန်ခွင်ရုပ်) (Libra)

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်

ယခုလတွင် ကိစ္စအရပ်ရပ်သည် လုံးဝ နှေးကွေးနေပြီး သင်၏ အစီအစဉ်များကို ရပ်တန့်ပြစ်လိုက်ရမည်။ သင့်ဘဝ၌ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာအပြောင်းအလဲ မလုပ်သင့်သေးပေ။ သင့်လုပ်ငန်းခွင်တွင် သတိထားလုပ်ကိုင်ပါ။

မြိစ္ဆာရာသီပွား (ကင်းမြီးကောက်ရုပ်) (Scorpio)

နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်

သင့်အလုပ်အကိုင်ကို ပြောင်းလဲပစ်ရန်အတွက် စိတ်ကျေနပ်နေမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ယခုအခါ မလုပ်သင့်သေးပေ။ ရှုပ်ထွေးမှုဖြင့် သင်၏အချစ်ရေးသည် မတည်ငြိမ်ဘဲ ဖြစ်နေမည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် မိသားစုများက သင့်အား အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ် ပေးနိုင်ပါသည်။

ဒေရာသီပွား (လေးစွဲယောက်ျားရုပ်) (Sagittarius)

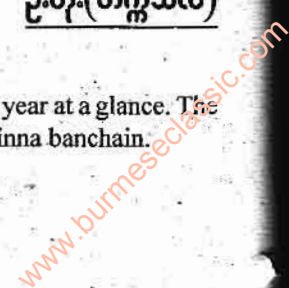
ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်

ယခုလတွင် သင်သည် မပြတ်သားသေးသောကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်မပေးနိုင်သည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရမည်။ အဖြေကောင်းရရှိဖို့အတွက် အချစ်ဆုံး၊ အနီးဆုံး သူငယ်ချင်းနှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမပြုပါနှင့်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရေးပေါ်ငွေလို လာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

Reference:

The Bangkok Post: Your year at a glance. The Year of the Goat. by Khatha Chinna banchain.

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအားလုံး

အလုပ်အကိုင် တည်မြဲတိုးတက်စေသော

မကြာ

ဂမ္ဘီရဆရာလှမိုး(B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အသားညှိညှိ၊ အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတိုနှင့် အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုသူမှ ...

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဗေဒင်မေးချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်ဗေဒင်ဟောစားပွဲရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွဲကာ ထိုင်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မွေးသက္ကရာဇ်မေး၍ တွက်ကြည့်လိုက်ရာ မူလမဟာဘုတ် (၁)ခုကြွင်းသမား ဖြစ်နေ၏။ သူ၏မွေးသက္ကရာဇ်မှာ ၁၃၃၁ ခုနှစ်၊ တနင်္ဂနွေသား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှ ...

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အလုပ်အကိုင်မတည်မြဲဘူး ဖြစ်နေမယ်။ လုပ်ငန်း မကြာခဏ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ရမယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ထိုသူမှ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စအတွက် အဓိကမေးချင်လို့ လာခဲ့တာပါဆရာ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

“ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းအလုပ်လုပ်ပါတယ်။ နောက် ... ကုမ္ပဏီအလုပ်ပြောင်းလုပ်တယ်။ အလုပ်က လေးငါးခြောက်လလုပ်ပြီး ထွက်လိုက်ရ။ လူကြီးနှင့်အဆင်မပြေလိုက်၊ ကြာရှည်လုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း ဝင်ငွေ၊ ရာထူး မတိုးတက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှ ...

“ခင်ဗျားက (၁)ခုကြွင်း မဟာဘုတ်သမားဆိုတော့ စိတ်တို၊ ဒေါသဖြစ်လွယ်တာတွေလည်း လေ့ရှိပါ။ အစ

စအရာရာ သည်းခံပြီးလုပ်ကိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တက်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်ပါသည်။ မည်သူမဆို အလုပ်အကိုင် တည်မြဲတိုး တက်လိုပါက စိတ်ရှည်သည်းခံ၍ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသည်လည်း အရေးကြီးပါသည်။ စီးပွားရေးအလုပ်၊ ဝန်ထမ်းအလုပ်အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။ ဗေဒင်ယတြာနည်းအရ တနင်္ဂနွေသား ကိုအောင်ကြည်အား အလုပ်အကိုင် တည်မြဲစေရန် ဇလုံတစ်ခုတွင် ဆန်ထည့်၍ ဇွန်းကြီးတစ်ဇွန်းဖြင့် ဆွမ်းဆန်စိမ်းအလှူခံများအား မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးရပါမည်။ ထိုသို့ လှူဒါန်းပြီး ဇလုံထဲတွင် ဇွန်းကြီးတစ်ခုကိုတပ်၍ အရှေ့တောင်အရပ်တွင် အမြဲတင်ထားရမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ရာ ကိုအောင်ကြည်လည်း အသေအချာမှတ်၍ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ကိုအောင်ကြည်တစ်ယောက် လုပ်ငန်းတည်မြဲကာ စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရပေ သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကိုအောင် ကြည်ကို တွေ့တိုင်း စိတ်မတိုနဲ့၊ ဒေါသထိန်းပါဟုသာ သတိပေးမိလိုက်ပါသည်။

တနင်္လာသားသမီးတစ်ဦးဦး လုပ်ငန်းတည်မြဲတိုးတက်စေရန် နေအိမ်ဘုရားတွင် စိန်ပန်း၊ စံပယ်ပန်း၊ ဆူးမွှေးရွက်တို့ကို မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးရပါမည်။ စံပယ်၊ စိန်ပန်းလှူနိုင်သလို သက်ကြီးဝါကြီးအား ဆပ်ပြာမွှေး၊ ဆေးဘူးများလည်း လှူပေးရပါမည်။ အဓိကအနေဖြင့် ကြာသာပတေးနံဘုရား (ဗိုလ်တထောင်) တွင် ကြာသာပတေးထောင့်တွင် စိန်ဖူးတင်လှူပေးရပါမည်။ စိန်ဖူး၊ ဆီမီး (မီးလုံး) အတွက် လှူပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ အလုပ်အကိုင် တည်မြဲတိုးတက်စေရန် လျှပ်စစ်မီးအလှူပြုခြင်း၊ ဘုရား၊ ကျောင်းများတွင် ရေစစ်များ မကြာခဏ တတ်နိုင်သလောက် လှူပေးရပါမည်။ ပန်းအညွန့်အနေဖြင့် စေတီတစ်ဆူ၏ အနောက်တောင်ထောင့်တွင် ဇီဝေပါပန်း၊ ဇလပ်ညွန့်များ မကြာခဏ လှူပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ လုပ်ငန်းတည်တံ့ခိုင်မြဲ၍ တိုးတက်စေရန် သပြေပန်းအိုးလှူပါ။ မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် အောင်အိုးလှူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားစေတီ အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် သပိတ်တစ်လုံးလှူပါ။ အရှေ့မြောက်အရပ်ရှိ

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့သွား၍ သပိတ်လှူလိုက်ပါ။

ကြာသာပတေး သားသမီးများ အလုပ်အကိုင် တည်မြဲတိုးတက်စေရန် နေအိမ်ဘုရားတွင် ဂန္ဓာမာပန်းများ မကြာခဏ ကပ်လှူပါ။ ဘုရားစေတီ မြောက်ထောင့်တွင် ဂန္ဓာမာပန်းလှူ၍ ဆုတောင်းပါ။ မြောက်အရပ်ရှိ ဘုရားသို့ သွားရောက်၍ ကျောက်ပြားအလှူ လှူပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများ အလုပ်အကိုင် တည်မြဲတိုးတက်စေရန် စိန်ခြယ်ပန်း၊ ဖော်ကြားပန်းများ မကြာခဏ လှူဒါန်း၍ ဆုတောင်းပါ။ အရှေ့အရပ်ရှိ ဘုရားစေတီ တစ်ဆူဆူသို့သွား၍ ရွှေသင်္ကန်း၊ ထုံးသင်္ကန်းကပ်လှူခြင်း၊ ဆေးပျက်နေသော နေရာများတွင် ဆေးခြယ်လှူဒါန်းမှု ပြုလုပ်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများ လုပ်ငန်းတည်မြဲတိုးတက်စေရန် နေအိမ်ဘုရားတွင် ခရေညွန့်များ လှူဒါန်းပေးပါ။ အ သဖြင့် တည်တံ့ခိုင်မြဲသော ယတြာများကို ဦးစားပေးလှူဒါန်းရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေတံဂုံ၊ ရွှေဘုန်းပွင့်၊ ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားစေတီများတွင် ခေါင်းလောင်းအလှူများ လှူဒါန်းပေးပါ။ ဘုရားစေတီ၏ အနောက်မြောက် ဂြိုဟ်တိုင်တွင်လည်း ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲလှူဒါန်းပေးနိုင်ပါသည်။ တတ်နိုင်သလို အဆင်ပြေသလို လှူရပါမည်။ ခေါင်းလောင်း၊ ကြက်လျှာ၊ ခရေပန်းများကို ဦးစားပေးလှူပါ။ လုပ်ငန်း၊ စီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်ပါမည်။

ခုနစ်ရက်သားသမီး စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံး ယခုဖော်ပြပါ အလှူဒါနများကို နေ့၊ အချိန်မရွေး ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။ ခိုင်မာ၊ တည်တံ့သော အလှူများကို တစ်နှစ်၊ ခြောက်လ တစ်ကြိမ်လှူပေး၍၊ အရွက်၊ အညွန့် လွယ်ကူသောပစ္စည်းကို တစ်လတစ်ကြိမ်လှူပေးပါ။ ဥပမာ-ကျောက်ပြားဆိုပါက ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လှူပေး၍ ဂန္ဓာမာပန်း၊ ငှက်ပျောသီး (၂+၅) ဆိုပါက တစ်ပတ်၊ တစ်လတစ်ကြိမ် လှူပေးရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

အားလုံးအဆင်ပြေကြပါစေ ...

ဂမ္ဘီရဆရာလှူမိုး (B.S.C)
၀၉-၄.၂၀၁၄၇၈၆၉

အင်းလေးဒေသမှာ ရွာသည့်မိုး

သခွန်အောင်သင်း

“သေချင်ရင် စိန်မစားနဲ့ စကားကိုသွား” ဟူသော ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ကြားခဲ့ရဖူးသော စကားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစကားဒေသသို့ စာသင်ကြားရန် သွားရောက်ခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ ယခင်ကနှင့်မတူ။ ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိလျက် ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စက်လှေသည် ညောင်ရွှေချောင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အင်းလေးရေပြင်ကျယ်ကြီးကို စုန်ဆင်းနေသည်။ အင်းလေးကလေးသည် အေးမြလှသည်။ အင်းလေးရေကလည်း ကြည်လင်လှသည်။ လေးဖက်လေးတန်မှာ တောင်တန်းများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော အင်းလေးရေကန်ကြီးက အလွန်ပင် ကျယ်ပြောလှပါသည်။

လွယ်နွဲ့ဘုရားတောင်ရေဆိပ်
လူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးပရဟိတကျောင်း
တည်ထောင်သော
ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဝဏ္ဏ

ပေါင်းသုံးရာခန့် လိုက်ပါလာပါသည်။ သစ်စက်မှ တီအီးကားကြီးခြောက်စီး အပြင် ကိုယ်ပိုင်ကား ခြောက်စီးခန့်ဖြင့် စီးနင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ရွှေပြည်သာ တံတားကိုကျော်ဖြတ်၍ လှိုင်သာယာ ကို ဖြတ်သန်းကာ လှိုင်သာယာတံတား တွဲ တေးတံတားတို့ကိုဖြတ်၍ ဘုရား ကြီးကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ဘုရားကြီးကျေးရွာမှာ စံပြကျေးရွာဖြစ် ပါသည်။

မကြာမီ ကျေးရွာအလယ်ခန့်ရှိ စေတီတော်ကြီးကပ်ဆူဘေးမှ ဝင်း အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကား ပေါ်မှ အဝင်အဝိုင်းဘုတ်ကို လှမ်း ကြည့်ရာတွင် လူမှုဝန်ထမ်းဦးစီးဌာန၏ အသိအမှတ်ပြု (တတိယအဆင့်) မင်္ဂလာ လူငယ်ဖွဲ့ပြီးရေး ပရဟိတဂေဟာဟူ၍ တွေ့ရပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်မရည် ရွယ်လာခဲ့သည့် မိဘမဲ့ဂေဟာ ပရဟိ တကျောင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီမှန်း သိရ ပါသည်။ ထိုအတူ ပထမဦးဆုံး လှမ်း မြင်ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည့် စေတီတော်မှာ ဆံတော်ကြီးစေတီဖြစ်မှန်း သိရပြန်ပါ သည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ကားပေါ်မှဆင်း သည်နှင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ကွင်း လယ်ကြီးတွင် အပေါ်အင်္ကျီအဖြူရောင်၊ အောက် လှံချည်အပြာရောင်များ ဝတ် ဆင်ထားပြီး အရွယ်တူ အတန်းလိုက် မတ်တတ်ရပ်ကြိုဆိုနေသည့် ကျောင်း သူကျောင်းသားများကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုကျောင်းသူကျောင်းသားငယ် များမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ် လျက် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို လက်အုပ်လေး များချီ၍ ခရီးဦးကြိုပြုနေကြပါသည်။

မင်္ဂလာပါ နှုတ်ခွန်းဆက်သံများကြောင့် ကျွန်မရင်တွင်းမှာ အေးစိမ့်သွားခဲ့ရပါ သည်။ ကြက်သီးများပင် ထမိပါသည်။ သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့အပေါ် ကရုဏာ သက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို အချိန်တွင် ကျွန်မတို့အနီးသို့ ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်လာပါ သည်။ ထိုကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ဦးက ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ကို မိတ် ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုအခါမှ ထိုဆရာ တော်မှာ ဘုရားကြီး မင်္ဂလာတိုက် ကျောင်း မင်္ဂလာလူငယ်ဖွဲ့ပြီးရေး ပရဟိ တဂေဟာ၏ ဦးစီးပဏနနာယက ဆရာ တော်(ကျောင်းအုပ်) ဘဒ္ဒန္တစန္ဒီမာ ဖြစ် ကြောင်း သိရပါသည်။

ဆရာတော်မှာ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ လေ့လာရန် ဆရာမနှစ်ဦးကို ခေါ်၍ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို လိုက်လံပြသခိုင်းပါ သည်။ ကျောင်းဆောင်များမှာ အစီ အစဉ်ဖြင့် စည်းကမ်းတကျရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စာသင်ဆောင်များ၊ အိပ် ဆောင်များ၊ စားသောက်ဆောင်များ

အပြင် ကျန်းမာရေးဆေးခန်းလည်း ပါရှိ ပါသည်။ ကျောင်းတွင်း၌ အလှူ ဘန်း အဆင့်ထိသာ သင်ကြားပြသနိုင်သော် လည်း ထိုကျောင်းကြီးတွင် အထက် တန်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများအပြင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ လည်းရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ဤ ကျောင်းကြီးကို စတင်ပြုစုပျိုးထောင် လာသည့် ဆရာတော် ဦးစန္ဒီမာမှာ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ၅ လပိုင်းမှ စတင်ကာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး မိမ့်ဖမဲ့၊ မိဘမဲ့တိုင်းရင်း သားများ ၂၅၀ ခန့်တို့ကို စတင်ပြုစုပျိုး ထောင်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်း မှာ သစ်ဝါးကျောင်းလည်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုမိဘမဲ့ ကျောင်းသူကျောင်း သားလေးများကို စောင့်ရှောက်ထားရာ တွင် ထိုကလေးငယ်များ၏ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စားဝတ်နေရေးများ အဆင်ပြေစေရန်အတွက် ကွမ်းခြံကုန်း၊ ကော့မှူး၊ တုံတေး၊ ဒလ စသည့် ငြိ နယ် လေးမြို့နယ်သို့ တစ်ဆင့်ဆင့် အလှူခံထွက်ခဲ့ရရှာပါသည်။ ဤသို့ပင်

www.burmeseclassic.com

ဖန်းကြီးစွာ အလှူခံထွက်၍ မိဘမဲ့ကလေးငယ်များကို ပညာသင်ကြား စောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသည်မှာ ၂၀၀၇-၂၀၀၈ ခုနှစ်ထိတိုင် ဖြစ်ပါသည်။ နာဂစ်အပြီး

တွင် ကျောင်းသူကျောင်းသား ၉၀၀ ခန့် မြင့်တက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော် မျက်လုံးပြူးခဲ့ရသော်လည်း ကံကောင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်သင့် ကလေးသူငယ်များ စောင့်ရှောက်ရေးအတွက် ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန် ဆွစ်ဇာလန်၊ ကနေဒါ၊ အမေရိကန်ပြင်သစ်၊ ဩစတေးလျ စသည့် နိုင်ငံတို့မှ ကမ္ဘာ့ကလေးများနေ့ကို အကြောင်းပြု၍ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရာ ကျောင်းမှ မိဘမဲ့ကလေးသူငယ်များ၏ ပညာရေးနှင့် စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခများကို မြင်တွေ့သွားကြရာမှ နိုင်ငံခြားအကူအညီများကို ဆရာတော် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပြည်တွင်းပြည်ပ အလှူရှင်များ တစ်စထက်တစ်စ များပြားလာခဲ့ပါသည်။ သည့်အလျောက် ကျောင်းသူကျောင်းသား ဦးရေမှာလည်း တိုးတက်များပြားလာခဲ့လေရာ ယနေ့ထိ ကျောင်း

သားကျောင်းသူပေါင်း ထောင်ကျော်ရှိ ပါသည်။

ဤကျောင်းတွင် * အလယ်တန်း အဆင့်သာ ပညာသင်ကြားနိုင်သည် ဖြစ်ရာ အထက်တန်းနှင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို ပြင်ပ ကျောင်းများတွင်ထား၍ ပညာသင်စေ ပါသည်။ ကျောင်းတွင် အစိုးရခန့် ဆရာမ ၁၈ ဦးရှိပြီး အရံဆရာမ ၁၆ ဦးရှိကာ ထိုကျောင်းမှ ဘွဲ့ရပြီး ဆရာမ ပြန်လုပ်နေသူ သုံးနှစ်ရှိသည်ဟု သိရ ပါသည်။ လက်ရှိတွင် တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ကျားမပေါင်း ၁၇ ဦးရှိပြီး အထက် တန်းကျားမ ၄၁၄ ဦးရှိကာ အလယ် တန်း ၄၂၀ ဦးနှင့် မူလတန်း ၂၁၈ ဦး ရှိပြီး စုစုပေါင်း ၁၀၇၇ ဦးရှိပါသည်။ ဤမျှသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ၏ ပညာရေး၊ စားရေး နေရေး ဝတ် ရေး ကျန်းမာရေး စသည့်အရေး ငါးရေး ကို ဖြေရှင်းရသည့် ဆရာတော် ဦးစန္ဒိယာ ၏တာဝန်ကား သေးငယ်သည်မဟုတ်ပါ။

ထိုကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့

၏ တစ်နေ့တာ စားသုံးစရိတ်မှာ တစ် ဦးလျှင် နံနက်စာအတွက် ၃၀၀ ကျပ် နှုန်းနှင့် ညနေစာအတွက် ၃၀၀ နှုန်း ကျပါသည်။ ထို ၃၀၀ နှုန်းဆိုသည်မှာ ပဲဟင်း၊ သစ်သီးစုံဟင်း၊ ပဲကုလားဟင်း တို့ဖြင့်သာ ကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သည်။ အသားဟင်းဖြင့် ချက်ကျွေးမည်ဆိုပါက တစ်ဦးလျှင် ထမင်းတစ်နပ်အတွက် ငွေ ကျပ် ၅၀၀ နှုန်းဖြစ်ကာ နံနက်ည တစ် ရက်စာလျှင် ကျပ် ၁၀၀၀ နှုန်းဖြစ် သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျောင်းရှိ မိဘမဲ့က လေးငယ် တစ်ထောင်ကျော်အတွက် တစ်နေ့လျှင် ငွေကျပ် ခြောက်သိန်းခန့် ကုန်ကျမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှ ကုန်ကျ ငွေသည်ပင်လျှင် ပဲဟင်းဖြင့်ကျွေးမှ ဖြစ် နိုင်ပါသည်။ အသားဟင်းကို မျှော်မှန်း၍ မရပါ။ ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်များမှာ နံနက်ဦးစာ(အဆာပြေ) မှန်ပဲသရေစာ မစားကြရပါ။ လူ့မည် အလှူရှင်များ ပေါ်မှသာ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက် ကြရပါသည်။

ဆရာတော်မှာလည်း ပြည်တွင်း

ပြည်ပ အလှူရှင်များ အဆက်မပြတ် ရှိနေ၍သာလျှင် အလှူခံမထွက်ဘဲ ကျွေးနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလှူရှင် မရှိပါက အလှူခံ(တစ်ဆုပ်ဆန်)၍ ကျွေးရမည်ဟု မိန့်ကြားပါသည်။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာတော်က လမင်းကြီး ပမာ အေးမြလန်းဆန်းသော မေတ္တာတို့ ဖြင့် ထာဝရစောင့်ရှောက်နေပါသည်။ ကလေးငယ်များကလည်း အေးမြသော လမင်းကြီး၏ အရိပ်အာဝါသအောက် တွင် အေးချမ်းစွာခိုလှုံရင်း ပညာသင် ကြားလျက် ရှိပါသည်။ ခုနစ်ရက်သား သမီး ပြည်သူ့အပေါင်းတို့အနေဖြင့်လည်း လမင်းကြီးနှင့် ပန်းပွင့်ငယ်လေးများ အတွက် ထာဝရ အသက်ဆက်ရှင်သန် နိုင်ရေး တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပါဝင်ကူညီ 'လှူဒါန်းနိုင်ကြစေရန်' ရည်သန်၍ ဤ ဆောင်းပါးကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါ သည်။ (အလှူရေစက် လက်နဲ့မကျ လှူဒါန်းနိုင်ကြပါစေ...)

တင်စရာ

လေးစင်တိုင်ဆန်ခါကျနှင့်

ပုန်းမကြည်ရှင်မ ခေါ်သည့်ပွဲ

■ မိုးမြင့်လွင်

ပုန်းမကြည်ရှင်မ နို့ပျဉ်းကိုးတောင်ကျ
 လှည်းဦးမှာပေ သုံးတောင်ကျော်တဲ့ ကိုပေါး
 မထွက်သင့်လား ထွက်သင့်လားဟော...
 အများ - ထွက်သင့်တယ်ဟော...ထွက်သင့်ပေ။
 ဟောလာ...ဟောလား မောင်တို့ဝါး...။

မကြားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် လယ်တောမြေ
 ထယ်တတ်လင်းဆီက မုန်းမကြည်ရှင်မ ခေါ်သံပါ။ ယခုဆို
 လျှင် စပါးပေါ်ချိန်၊ စပါးလှေ့ပြီး စပါးများ တလင်းထဲတွင်ရှိ
 နှိန် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့် လယ်ရိုးရာ၊ လယ်ခလေ့ ပုန်းမကြည်
 ရှင်မခေါ်ပွဲများ ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။

စောင်းတော်ရှင် ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးနတ်သည် ရေယဉ်
 တစ်ကြော အပိုင်းစိုးသလို ပုန်းမကြည်ရှင်မနတ်သည်လည်း
 ထယ်သမားများအတွက် စပါးထွက်ရေးမှာ အရေးပါသည့်
 နတ်တစ်ပါးအဖြစ် ရှေးက လယ်သမားကြီးများ ယုံကြည်
 အားထားခဲ့ကြသည်။

ရှေးအခါက လယ်ယာမြေကို စားမဦးချ လုပ်ကိုင်
 ကြသည့် လယ်သမားကြီးများသည် စပါးရိတ်၊ ကောက်လှိုင်း
 တိုက်၊ စပါးနယ်ပြီးလျှင် ကောက်ရိုးချကြသည်။ ကောက်ရိုး
 ချပြီးသည်နှင့် စပါးလှေ့ကြသည်။ စပါးလှေ့ခြင်းသည် စပါး
 နှင်းများ၊ စပါးနှင့်ရောနေသည့် ခဲလုံးလေးများ၊ ကောက်မှော်
 များ လွင့်စဉ်သွားအောင် လေဖြင့်ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်းပင်။

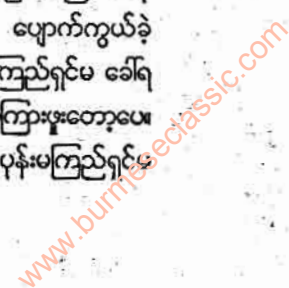
စပါးလှေ့ရသည့်အလုပ်သည် လွယ်ကူသည်တော့
 မဟုတ်ပေ။ ဝါးလေးလုံးကို အဖျားချင်းထိ၍ လေးတိုင်စင်
 ထုပ်ရသည်။ ဝါးအဖျားတွင် ပိတ်စ ကုက္ကလံလေး ထောင်
 ထားရသည်။ ဝါးအလယ်လောက်တွင် လှတက်လျှင် ကျိုး

မကျ။ ပြုတ်မကျနိုင်သည့် ဆင့်လေးထိုးပေးထားရသည်။
 တစ်ဖန် စပါးလှေ့ရန် ဆန်ခါကျကို ဝါးတိုင်လေးတိုင်တွင်
 တွဲရွဲချည်ထားရသည်။

အားလုံးပြည့်စုံသောအခါ လေအလကစောင့်၍ စပါး
 လှေ့ကြသည်။ စပါးများကို အောက်မှသယ်၍ အပေါ်သို့တင်၊
 အပေါ်မှလှေ့က ဆန်ခါကျထဲ လောင်းထည့်၍ လေတင်မှ နေ၍
 လှုပ်ချရသည်။ စပါးလှေ့ချိန် လေလာရန်လည်း ပုန်းမကြည်
 ရှင်မကို ခေါ်ရသည်။ “ဘီလူးမရေ...နင့်သား ပူလှပြီဟေ့။
 ဘီလူးမရေ...တောင်ပေါ်က လေခေါ်ခဲ့ဟေ့”ဟု ဆိုကာ
 လေခွန်လိုက်ရသည်။ ခဲလုံးနှင့် အဖျင်းအမှော်များ ကင်းသော
 စပါးများကို တလင်းတွင် ပုံထားရသည်။

ဤသို့ စပါးများပုံထားပြီးနောက် ကောက်လှိုင်းကြီး
 ကိုထောင်၊ ဝတ်စုံများဝတ်ပေးကာ ကောက်ညှင်းပေါင်း အုန်း
 ငှက်ပျော၊ ကန်တော့ပွဲအစုံအလင်၊ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ၊ ကျောက်
 ပျဉ်း သနပ်ခါးတုံး၊ မုန့်ပါ မကျန် လှည်းဦးထိပ်မှာတင်ထားပြီး
 ပုန်းမကြည်ရှင်မနတ်ကိုခေါ် ကလေးလူကြီးအားလုံး ဝိုင်းအံ့
 ခေါ်ကြရသည်။

လယ်တဲတစ်တဲတွင် ပုန်းမကြည်ရှင်မပွဲ ပြုလုပ်ပြီ
 ဆိုလျှင် အခြားလယ်နီးချုပ်စပ်မှ လယ်တဲများ၊ မိတ်ဆွေ
 လယ်သမားများ၊ ဆွေမျိုးများ စုစုရုံးရုံး အော်ကြဟစ်ကြနှင့်
 အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည့် ရိုးရာခလေ့ ဖြစ်သည်။ ယခု
 တော့ ထိုခလေ့ရိုးရာများ လယ်တောတွင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့
 လေပြီ။ လယ်သမားသားသမီးများပင် ပုန်းမကြည်ရှင်မ ခေါ်ရ
 ခြင်းခလေ့ကို မသိကြတော့သလို ကြားပင် မကြားဖူးတော့ပေ။
 တောင်သူအများစုသိထားသည်မှာ ပုန်းမကြည်ရှင်မ

မယားငယ်သေဆုံးရမှုနှင့်ပတ်သက်၍
 လင်ဖြစ်သူ သိသွားတော့သည်။ ထိုအခါ
 မယားကြီးအား နှင် ငါ့အမျိုးအနွယ်ကို
 ဖျက်သည်။ မျိုးဖျက်မဟုဆိုကာ
 ရိုက်နှက်သဖြင့် မယားကြီးလည်း
 သေဆုံးသွားပြီး တမလွန်တွင်
 ထိုအိမ်၌ပင် ကြက်မ ဖြစ်သွားသည်။

ဟုသာ သိထားကြသည်။ သို့သော် တချို့က ပုန်းမကြည်ဟု
 ခေါ်ကြသည်။ တချို့ကမူ ပုန်းမကြည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။
 တချို့သော ဒေသများတွင်ကား ပုပ္ဖကြည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊
 ပုဏ္ဏကျီဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ကြပြန်သည်။ ပုဏ္ဏကျီကို
 ဤသို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည်လည်း ရှိသည်။ ပုဏ္ဏ - ပြည့်စုံ
 ခြင်း၊ ကျီ = စပါးကျီဟု ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပုန်းမကြည်ရှင်မသည် စပါးကျည်များကို
 စပါးများပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးသည့်နတ်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။
 ၎င်းပုန်းမကြည်ရှင်မနတ်အား ဟိန္ဒူများလည်း ကိုးကွယ်ကြ
 သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သူတို့ဘာသာဖြင့် ဂဏီသျှနတ်ဟု
 ခေါ်ဆိုကြပြီး တိုင်းရင်းသားမွန်လူမျိုးများကတော့ မဲကရီနတ်
 ဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။

မည်သို့ပင် အမျိုးမျိုးခေါ်ကြစေကာမူ ပုန်းမကြည်
 ရှင်မ၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကတော့ မှတ်သားစရာ၊ စိတ်ဝင်
 စားစရာ ကောင်းလှသည်။ ပညာမျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်
 မြင်တတ်လျှင် ဓမ္မသဘောဖြင့် သံဝေဂယူစရာများစွာပါရှိသည်။

ပုန်းမကြည်ရှင်မ၏ ဖြစ်စဉ်မှာ ဗာရာဏသီပြည်တွင်
 ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားအမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်သည် မိဘများ
 ပေးစားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်း
 မြားခဲ့သည်။ မိဘများပေးစားသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိ
 သည်။ ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုးဟူသည် မြတ်သောအမျိုးဟု မာန်

ရှုနေသဖြင့် ဇာတ်နိမ့်သောသူများနှင့် မညားစေရန် အမျိုး
 အနွယ်တူသူနှင့် မိဘများက ပေးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 တစ်ဖန် ပိပိတို့ အမျိုးအနွယ်အတွက် အမျိုးအနွယ်ကို
 စေ့ငံထိန်းရန် မျိုးဆက်လိုချင်၍လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်
 ထိုဘဝတို့ပေးစားသော အမျိုးသမီးသည် ကလေးမရနိုင်သည့်
 အမြဲဖြစ်နေတော့သည်။

သည်သောအခါ သတို့သား၏မိခင်မှ ငါ့သား၊ ဒီလို
 တော့ဖြင့် မဖြစ်ချေဘူး။ အမေတို့လည်း အသက်ကြီးပြီ။
 မျိုးဆက်ရမဖြစ်မယ်။ အမေလည်း မြေးချီချင်လှပြီ သားရယ်။
 မင်း ကလေးရနိုင်မယ် မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူကွယ်လို့
 တိုက်တွန်းပြန်သည်။

ထိုအခါ သားဖြစ်သူက “အမေရယ်...အခု အမေ
 ချွေးမကလည်း သာသမီးမရတာကလွဲလို့ အားလုံး အပြစ်
 ကင်းစင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း
 တွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သူ့ကိုပြောပြမဖြစ်မယ် အမေ။ သူ့ကို
 အကုန်ဖွင့်ပြောပြီးမှ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပါမယ်”ဟု မိခင်ကို
 နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

သည်နောက် လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်
 သောအခါ အကြောင်းစုံကို မယားဖြစ်သူကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်
 လေသည်။ မယားဖြစ်သူမှလည်း “ဒါဆို မောင်ရယ်...
 အမေလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် မောင်ယူမယ့်မိန်းမကို
 ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ရှာပြီးပေးစားပါမယ်”ဟု ဆိုလေသည်။

ပြောထားသည့်ကတိအတိုင်းပင် လင်ဖြစ်သူအား
 သူ့ကိုယ်တိုင် နောက်မိန်းမတစ်ယောက်ရှာပေးပြီး တစ်အိမ်
 တည်းအတူနေကြသည်။ မကြာမီအချိန်တွင်းမှာပင် နောက်
 ထပ်ယူသည့် အမျိုးသမီးသည် ကိုယ်ဝန်ရလာလေသည်။ သူမ
 ရှာပေးစဉ်က သူကဲ့သို့ အမြဲဖြစ်မည့်သူကို ရှာပေးခဲ့သော်
 လည်း ယခုကိုယ်ဝန်ရပြီဆိုသောအခါ မနာလိုစိတ်က ပြင်း
 ပြင်းပြပြ ပေါ်လာတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အစာတွင် အဆိပ်
 ခတ်ကျွေး၍ မယားငယ်ခမျာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ရရှာသည်။

ပထမကိုယ်ဝန် ပျက်ပြီး ဒုတိယကိုယ်ဝန်ရပြန်သော
 အခါမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် မယားကြီးက အဆိပ်ခတ်
 ပြန်သည်။ ကိုယ်ဝန်ပျက်ရပြန်သည်။

တတိယကိုယ်ဝန်ရသောအခါမှာတော့ အဆိပ်များ

သွားကာ ကိုယ်ဘန်ပါမက အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရတော့သည်။
မသေမီ ဝေဒနာအပြင်းအထန် ခံစားနေရသည့်တွင် သူဒီလိုဖြစ်ခြင်းသည် မယားကြီးလက်ချက်ဆိုတာ မယား ငယ်သိသွားတော့သည်။ ထိုအခါ အသက်ထွက်အံ့မှူးမူးတွင် မယားကြီးအား ရန်ငြိုးဖွဲ့သွားတော့သည်။

ဘဝဆက်တိုင်း ဒီမိန်းမကို နိုင်ရပါလိမ့်ဟုလည်း ဆုတောင်းသွားသည်။

သေပြီးနောက် မယားငယ်သည် ကြောင်ဘဝမှာ ကြောင်မကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားသည်။ မယားငယ်သေဆုံး ရှုနှင့် ပတ်သက်၍ လင်ဖြစ်သူ သိသွားတော့သည်။ ထိုအခါ မယားကြီးအား နှင် ငါ့အမျိုးအနွယ်ကို ဖျက်သည်။ မျိုးဖျက်မ ဟုဆိုကာ ရိုက်နှက်သဖြင့် မယားကြီးလည်း သေဆုံးသွားပြီး တမလွန်တွင် ထိုအိမ်၌ပင် ကြက်မဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ ကြက်မမှဥသော ကြက်ဥများကို ကြောင်မ ဘဝရောက်နေသည့် မယားငယ်က ဥသမျှကြက်ဥ အကုန် စားပစ်တော့သည်။

တစ်ဖန် နောက်တစ်ဘဝသို့ ကူးသောအခါ မယား ကြီးကြက်မသည် ကျားသစ်ဖြစ်၍ မယားငယ်ကြောင်မက သမင်ဖြစ်ပြန်သည်။ ဒီတော့ ကျားသစ်မက သမင်ကို စားပြန် သည်။ ထိုဘဝမှ နောက်ဘဝကူးပြန်သောအခါ မယားငယ် သမင်မသည် ဘီလူးမဖြစ်၍ မယားကြီးကျားသစ်မက လူ ဘဝတွင် အမျိုးသမီးဖြစ်ပြန်သည်။

တွေ့ကြလေပြီ။ လူ့ဘဝပြန်ရောက်လာသည့် မယား ကြီးသည် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားမွေးသောအခါ ဘီလူးမက ဥပါယ်တံမျှပြု၍ ကလေးကို ဘီလူးမက စားပစ်သည်။ တစ်ခါ ခုတီယကိုယ်ဝန်ရ၍ ကလေးမွေးပြန်သောအခါ ဘီလူးမက စားပြန်သည်။

ဤသို့ဖြစ်သည်ကို မယားကြီးက ရိပ်မိသွားသည်။ သို့အတွက် တတိယသားမွေးပြီးသောအခါ ဘီလူးမ မသိ အောင် တိမ်းရှောင်နေတော့သည်။ သို့ပေမယ့် ဘီလူးမက သိ သည်။ သိ၍ မယားကြီးနောက်သို့ ဘီလူးမ လိုက်တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မယားကြီးသည် သားကို ရင်မှာပိုက် ၍ ဘုရားရှင်ထံ ပြေးတော့သည်။ ဘီလူးမကလည်း နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလေပြီ။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ထံတော်

မှောက်ရောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မှ “နဟိဝေရေန ဝေရာနိ... ချစ်သမီးတို့ ဘာကြောင့်များ ဘဝအဆက်ဆက် ရန်ငြိုးတွေဖွဲ့နေကြသနည်း။ ရန်-ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းရာဟု ဟောကြားတော်မူရာ ဘီလူးမသည် သောတာပန်တည်သွား တော့သည်။

ထိုအခါ သားသည်မိခင်လည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ သား သမီးလည်း အသက်ချမ်းသာရသွားကော့သည်။

ဤသို့ ဘုရားရှင်တရားပေးတော်မူပြီးနောက် ဘီလူးမအား သားသည်အမျိုးသမီးမှ သူ၏နေအိမ် မောင်း တင်းကုပ်တွင် ထားလေသည်။ သို့သော် ဘီလူးမသည် ရေ ရှည်ကိုမျှော်၍ ရွာနှင့်မနီးမဝေး တောထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့နေ ထိုင်လေသည်။ သားသည်အမျိုးသမီးမှ နေ့စဉ် ဘီလူးမကို ယာဂုထမင်းပို့ပေးလေသည်။ ထိုကျေးဇူးကို ဆပ်သောအား ဖြင့် ဘီလူးမသည် အမျိုးသမီးနှင့် သူ၏သားကို စောင့်ရှောက် ပေးလေသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်သောအခါ အသီးအနှံ များပမုက်စီးအောင်၊ မိုးရာသီ မိုးခေါင်သော်လည်း လယ်ထဲ ရေမပြတ်အောင်၊ ရေကြီးသော်လည်း စပါးခင်းများ ရေမနစ် မြုပ်အောင်၊ စပါး တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အထွက်တိုးအောင် စောင့်ရှောက်ပေးသဖြင့် လူ့ဘဝမှ သားသည်အမျိုးသမီးသည် တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားတိုးတက်လာလေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို သိကြကုန်သော လယ်သမားတို့သည် သူတို့၏လယ်များကို ဘီလူးမအား စောင့်ရှောက်ပေးရန် အမျိုးသမီးနှင့် ၎င်း၏သားအား တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းလေသည်။

ထိုအခါ ဘီလူးမသည် လူ့ခြေဆိတ်ငြိမ်သောနေရာ တွင် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ကြည်လင်ထင်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ပုန်းမကြည်နတ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြရာမှ နောင်သောအခါတွင် တကယ်သက်ဝင်ယုံကြည်သွားပြီး စပါးအထွက်တိုးရေး အတွက် ရှေးကလယ်သမားကြီးများသည် စပါးပေါ်ချိန်တွင် ပုန်းမကြည်ခေါ်ပွဲကျင်းပခဲ့ကြသည်မှာ မြန်မာတောင်သူတို့၏ ရိုးရာနတ်ပွဲအသွင်ဖြစ်ခဲ့ကြတော့သည်။ သို့သော် ယခုမူကား ဆိတ်သုဉ်းခဲ့လေပြီ။

မိုးမြင့်လွင်

အနိစ္စ ဒေသနာတော်

(၁၆)

မဟာထွန်း

ပုထုဇဉ်တို့ ခန္ဓာငါးပါးတွင် အမှား(၁၂)မျိုး

ခန္ဓာ	ဝိပုဏ္ဏာသ	လက္ခဏာ	ခန္ဓာ	ဝိပုဏ္ဏာသ	လက္ခဏာ		
ခန္ဓာငါးပါး	သညာဝိပုဏ္ဏာသ	နိစ္စ-သုခ-အတ္တ-သုဘ	အ	ခန္ဓာငါးပါး	သညာဝိပုဏ္ဏာသ	အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ-အသုဘ	အ
ခန္ဓာငါးပါး	စိတ္တဝိပုဏ္ဏာသ	နိစ္စ-သုခ-အတ္တ-သုဘ	မှား	ခန္ဓာငါးပါး	စိတ္တဝိပုဏ္ဏာသ	အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ-အသုဘ	မှန်
ခန္ဓာငါးပါး	ဒိဋ္ဌိဝိပုဏ္ဏာသ	နိစ္စ-သုခ-အတ္တ-သုဘ	သိ	ခန္ဓာငါးပါး	ဒိဋ္ဌိဝိပုဏ္ဏာသ	အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ-အသုဘ	သိ

ခန္ဓာ	လက္ခဏာ	ဝိပုဏ္ဏာသ	ခန္ဓာ	လက္ခဏာ	ဝိပုဏ္ဏာသ		
ခန္ဓာငါးပါး	နိစ္စ-သုခ-အတ္တ-သုဘ	သညာဝိပုဏ္ဏာသ	အ	ခန္ဓာငါးပါး	အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ-အသုဘ	သညာဝိပုဏ္ဏာသ	အ
ခန္ဓာငါးပါး	နိစ္စ-သုခ-အတ္တ-သုဘ	စိတ္တဝိပုဏ္ဏာသ	မှား	ခန္ဓာငါးပါး	အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ-အသုဘ	စိတ္တဝိပုဏ္ဏာသ	မှန်
ခန္ဓာငါးပါး	နိစ္စ-သုခ-အတ္တ-သုဘ	ဒိဋ္ဌိဝိပုဏ္ဏာသ	သိ	ခန္ဓာငါးပါး	အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ-အသုဘ	ဒိဋ္ဌိဝိပုဏ္ဏာသ	သိ

ဝိပုဏ္ဏာ ဟူသည်မှာ အမှားဟူ၍ဖြစ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း အနက်ထွက်သည်။
 သညာဝိပုဏ္ဏာသ = အမှတ်မှား၊ စိတ္တဝိပုဏ္ဏာသ = အသိမှား၊ ဒိဋ္ဌိဝိပုဏ္ဏာသ = အယူမှား

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်စသော အောက်မဂ်၊ အောက်ဖိုလ်နှစ်ယောက်တို့သည် ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတည်းဟူသော လက္ခဏာရေးသုံးပါးနှင့် အသုဘတစ်ပါး၊ ပေါင်းလေးပါးတို့တွင် ဝိပုဏ္ဏာသ (၁၂)ပါး အနက်မှ ဒိဋ္ဌိဝိပုဏ္ဏာသလေးပါး ပြုတ်သည်။ ၎င်းနည်းတူ အနိစ္စတွင်လည်း သညာနှင့် စိတ္တ၊ အနတ္တတွင်လည်း သညာနှင့် စိတ္တ၊ ဝိပုဏ္ဏာသ လေးပါး ပြုတ်ပြန်သည်။ ပေါင်းရှစ်ပါး ဖြစ်သည်။

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒုက္ခတွင်လည်း သညာနှင့် စိတ္တ၊ အသုဘတွင်လည်း သညာနှင့် စိတ္တ၊ ဝိပုဏ္ဏာသ လေးပါးတို့ကို သတ်၊ ဖြုတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ကြွင်းကျန်နေသေးသည်။ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အရဟတ္တ(ရန္တာ)ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်သာလျှင် သူမဂ်ဖိုလ်အဆင့်နှင့်သူ ကြွင်းကျန်နေသော ၎င်းသညာနှင့် စိတ္တ (နှစ်စုံ/လေးပါးသော) ဝိပုဏ္ဏာသတို့ကို သတ်၊ ဖြုတ်၊

ပယ် ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကြသည်။
 အောက်ပါ ပထမဇယားတွင် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မပယ်သတ်ကြသော ဝိပုဏ္ဏာသ လေးပါးတို့ကိုသာလျှင် သီးသန့်ကွင်းပြထားပြီး ဝိညှိရှင်းလင်းစေရန်အတွက် ထိုမပယ်သတ်နိုင်ဘဲ ကြွင်းကျန်နေသော ဝိပုဏ္ဏာသ လေးပါးကိုပင် ဒုတိယဇယား၌ သီးသန့်ခွဲထုတ်ပြထားသည်။

ဇယားနှစ်ခုလုံးကို အထပ်ထပ်အခါခါ သဘောပေါက်အောင် ဖတ်ရှုပြီး မဂ်ရ/မရ ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြလေ သူတော်ကောင်းတွေတို့ ...

(ကြိုတင်လေ့လာနိုင်ကြစေရန်အတွက် ဇယားကို ရွေ့တစ်မျက်နှာက သီးသန့်ပြထား၏။ ဝိပုဏ္ဏာသကို ပြောင်းပြန်/နှစ်မျိုးပြထားခြင်းမှာလည်း အခြားစာပေများတွင် မည်သို့ပင်တွေ့ရစေကာမူ ကြည့်တတ်စေရန်အတွက် ဖြစ်သည်)

ခန္ဓာငါးပါး - အနိစ္စ	သညာ စိတ္တ ဒိဋ္ဌိ
ခန္ဓာငါးပါး - ဒုက္ခ	သညာ စိတ္တ ဒိဋ္ဌိ
ခန္ဓာငါးပါး - အနတ္တ	သညာ စိတ္တ ဒိဋ္ဌိ
ခန္ဓာငါးပါး - အသုဘ	သညာ စိတ္တ ဒိဋ္ဌိ

ခန္ဓာငါးပါး - သုခ	သညာ စိတ္တ
ခန္ဓာငါးပါး - သုဘ	သညာ စိတ္တ

ကုန်ခဲ့သည့်လမှ မိတ်ဆက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရှေ့ကရေးသားခဲ့ဖူးသော အနိစ္စဒေသနာတော်၏ အနှစ်ချုပ်ကို နောက်ကြောင်းပြန်ကာ သည်လအတွက် ကောက်ပေးရပေဦးမည်။

အနိစ္စဒေသနာတော် အစဉ် ခန္ဓာဖွဲ့ခြင်း၊ ပရမတ်ကို တင်ခြင်း၊ ဝိထိချခြင်း၊ ဒေသကဖြင့် အသက်နှင့်အရွယ်ကို အရစ်ကျပြခြင်းစသော ဒေသနာလမ်းကြောင်း အတိုင်းသာ သွားခဲ့သည်ကို ဓမ္မမိတ်ဆွေများ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ယခု အနှစ်ချုပ်ပြရာ၌ ဒေသကကို ပြန်ကောက်လျှင် သင့်မည်ဟုထင်သည်။ ဒေသကကို နားလည်လွယ်မည်ဟု ထင်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်က ဤစာရေးသူသည် ဇာတိရွာကို ပြန်သည်။ ကျေးဇူးရှင် ဥပဇ္ဈာယ် ရွှေတောင်၊ ငွေတောင် တောရဆရာတော်ကြီးအား ကန်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြစ်ဘက်ကမ်း မင်းတက်ရွာမှ အသုဘရှုရန် ဆရာတော်ကြီးအား လာပင့်ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ ကျန်းမာရေးကောင်းသော်လည်း သက်တော် ၉၀ ကျော်ပြီဖြစ်၍ သံဃာ့စွဲမှလွဲပြီး သာရေး၊ နာရေး မကြုံလိုတော့ပေ။

မင်းတက်ရွာမှာလည်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ပြန်လွန်တော်မူပြီးနောက် ပဋိပက္ခဖြစ်ကြရင်း ရွာနှစ်ခြမ်း ကွဲဘိသို့ရှိ၍ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး မကိုးကွယ်ဖြစ်နေကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သာရေး၊ နာရေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်က သံဃာတော်များကိုသာ ပင့်ဖိတ်နေကြရသည်။

ထိုသို့ သဘောရှိ၍ ငြင်းရန်မသင့်သဖြင့် ဆရာ

တော်ကြီးက ဤစာရေးသူအား ကြိုလိုက်သွားလိုက်သွားပြီး နာရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးရန် မိန့်တော်မူသည်။

နာရေးများအတွက် အသုဘတရား ဟောကြားရန် အကြောင်းအရာသည်ကား များစွာပင်ရှိလေသည်။ ထိုထိုအထဲမှ တရားနာယူကြမည့်သူများ နားလည်လွယ်မည့် တရားတစ်ပုဒ်ကို စဉ်းစားကြည့်ရာ အနိစ္စတရားတော်ကို အာရုံကျသည်။

အနိစ္စတရားတော်ကို ကျုံ့ဟောမည်ဆိုပါက ဒေသကသည် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည်။ အနိစ္စဒေသကတရားတော်ကိုသာ အတတ်နိုင်ဆုံး တရားနာယူကြရမည့် အသုဘရှုယောဂီများ နားလည်သည့်အထိ တစ်နာရီမျှ ဟောကြားပေးလျှင် မဂ်မပေါက်သည်တိုင်အောင် ခန္ဓာငါးပါးသည် အနိစ္စဟု ဝိက္ခမ္ဘဏ(ကြာကြာ)သီ၊ သိသွားနိုင်သည်ဟု အတွေ့အကြုံအရ ယုံကြည်မိသည်။

ဟုတ်သည်။ ဤစာရေးသူသည် အသုဘရှုရန် ရောက်ရှိနေကြသည့် ပရိသတ်အား အနိစ္စဒေသကကို တစ်နာရီခန့်ပါးမျှ ဟောပေးခဲ့ပြီး ကျောင်းအမှတ် သီတင်းသုံးရန် သတ်မှတ်ပေးထားသော အိမ်ကို ပြန်ကြွလာခဲ့သည်။

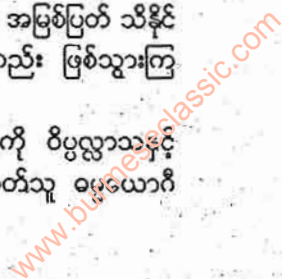
တစ်အောင့်အကြာတွင် ရွှေတောင်၊ ငွေတောင် တောရကျောင်းမှ ဤစာရေးသူနှင့်ပါလာသော ကျောင်းသားလေးက ပြေးလာပြောပြသည်မှာ -

“ဦးပွင်း လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ အနိစ္စဆိုတာ တကယ်ပဲ။ ငါတို့ဟာ တကယ် အနိစ္စတွေပါလားတဲ့။ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ပြောနေကြတယ်” ဟူ၏။

ကျောင်းသားလေးက သူကြားခဲ့သည်ကို ပြောတတ်သလို ပြောပြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာရေးသူမှာ ဝမ်းသာ၍မဆုံး ဖြစ်ရသည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း အောင်မြင်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ထိုထို တရားနာပရိသတ်များထဲတွင်လည်း ခန္ဓာငါးပါးကို အနိစ္စဟု တစ်ခဏသိသောသူ၊ ခပ်ကြာကြာသိသောသူ၊ အမြစ်ပြတ်သိသောသူဟု သူ့ဉာဏ်အဆင့်နှင့် သိသွားကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်၊ ပါရမီ ထက် သန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ပါဝင်ကြလျှင် အမြစ်ပြတ် သိနိုင်ကြမည်ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ဖြစ်သွားကြပေလိမ့်မည်ဟု ကြည်ညိုမိသည်။

ယခုလည်း ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စကို ဝိပုလ္လာသနှင့် ချိန်ထိုးသုံးသပ်နိုင်ကြရန်အတွက် စာဖတ်သူ ဓမ္မယောဂီ

များအား ဒသကကို ပြန်နှေးရပေဦးမည်။ အာရုံပြုကြပါ။ ခန္ဓာငါးပါးကို ဉာဏ်စိုက်ထား ကြပါ။ ယခင် ပြသခဲ့ပြီဖြစ်၍ ခက်လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်ပေ။

* * *

မွေးခါစ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အသက်ဆယ်နှစ် ကလေးတစ်ယောက်၊ ထိုကလေးနှစ်ယောက်တို့ကို ယှဉ် ကြည့်ပါ။ မွေးခါစကလေးသည် အနုဖတ်ဆုံးဖြစ်၏။ အသက်ဆယ်နှစ်ကလေးသည် မွေးခါစကလေးနှင့် မနိုင်း သာအောင်ပင် ရင့်ရော်သွားပြီဖြစ်၏။

စင်စစ်တွင် ရင့်ရော်သွားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရုပ်နု နှစ်နှစ်များ သေဆုံးသွား၍ ရုပ်ရင့်နာမ်ရင့်များ ဆက်ဖြစ် နေခြင်းသာဖြစ်၏။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတည်း ဟူသော ရုပ်ဖြစ်ကြောင်းတရား လေးပါးတွင် စားသောက် ထား၍ အာဟာရကြောင့် ဖြစ်လာသော ရုပ်ရင့် (နာမ်ရင့်) များသာ ဖြစ်၏။

ရုပ်နာမ်များ တဖြုတ်ဖြုတ် သေဆုံးနေသည် အကြောင်းကို ဝိထိချပြီး ပြခဲ့သည်ကို မှတ်မိကြမည်ဖြစ်၏။ တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ ရုပ်ခန္ဓာက အကြိမ်ကုဋေ(၅၅၅၀) ကျော် ဖြစ်ပျက်သွားပြီး နာမ်ခန္ဓာက ကုဋေတစ်သိန်းကျော် ဖြစ်ပျက်သွား၏။

ထို့နောက် စက္ကန့်၊ နာရီ၊ နေ့ရက်၊ လ၊ နှစ် စသည် ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း တိုးကာ တိုးကာ ဆယ်နှစ် ဒကာသမှ သည် ဆယ်ဒသက နှစ် ၁၀၀ တိုင်အောင် ပြခဲ့၏။ ထို့ နောက် နှစ် ၁၀၀ မှသည် ပြန်ဆုတ်ပြီး တစ်စက္ကန့်လျှင် ကုဋေတစ်သိန်းထိ စသည်ဖြင့် ရုပ်ပျက်၊ နာမ်ပျက်၊ ခန္ဓာ ပျက်များကို လင်းရှင်းအောင်ပြခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ယခု အနိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒသကကို ပြလိုက်ရုံဖြင့်ပင် နားလည်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၍ ဒသကိုသာ ထပ်ပြခြင်းဖြစ်၏။ ခန္ဓာငါးပါးကို ချိန်ထိုး(ရှုဟူး) ကြည့်၍ အနိစ္စကို ပြတ်ပြတ်မြင်နိုင်ပါမှလည်း ဒိဋ္ဌိ ပြုတ်၊ မပြုတ်ကို သိနိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။ ဝိပလ္လာသနှင့် ယှဉ်ကြည့် လျှင် ပို၍သိနိုင်လေ၏။

မွေးခါစကလေးသည် အနုဆုံးဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်အရွယ်တွင် ပြေးနိုင်လွှားနိုင်၊ မိဘများ စားသောက်ကြသည့် အပူအစပ် အကုန်စားသောက်နိုင် သည်အထိ ရင့်သွားလေ၏။

ဤသည်မှာ မမြဲ၍ဖြစ်၏။ မြဲလျှင် မွေးခါစအတိုင်း

သာ နုဖတ်လျက် ရှိနေမည်ဖြစ်၏။ မမြဲခြင်းကိုပင် အနိစ္စ ဟု ဆိုရ၏။

ဤအနိစ္စတရားတော်ကို မိမိတို့ ကိုယ်ပေါ်ပြန်တင် ပြီး ကြည့်ရ၏။ ငါသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းဖြစ် ၏။ အမေမွေးခါစမှပင် တဖြည်းဖြည်းရင့်ရော်လာ၏။ ရင့်ရော်လာခြင်းမှာ မမြဲ၍ဖြစ်၏။ မမြဲခြင်းကို အနိစ္စဟု ဆိုရသောကြောင့် ငါသည်လည်း အနိစ္စကောင်ကြီးပါ ကလား။ မမြဲခြင်းသဘောကိုသာ ဆောင်နေပါလားဟု မိမိ ကိုယ်ကို ရှုမှတ်ရ၏။ သို့မှ အနိစ္စဝိပဿနာ စစ်စစ်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မွေးခါစကလေးနှင့် အသက်ဆယ်နှစ် ကလေးတို့ကို ယှဉ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ဟူသည် မှာ မမြဲ၊ မမြဲ၍လည်း ဖြစ်ပျက်နေသည်။ ဖြစ်ပျက် နေသောကြောင့်လည်း မွေးခါစကအတိုင်း နုဖတ်၍ မနေဘဲ ရုပ်နာမ်သစ်များ သေဆုံးသွားပြီး ရုပ်နာမ်ရင့်များသာ ဆက် ဖြစ်နေ၍ မွေးခါစကလေးနှင့် အသက်ဆယ်နှစ်ကလေး ၊ မတူထူးခြား ကွာဟမှုများစွာ ဖြစ်နေရသည်။

သည်အဖြစ်ကို ဓမ္မပရိသတ်များ လက်ခံကြ၏ လော။ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိကြ၏လော။ ဉာဏ်၌ ရှင်း လင်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်လျှင် သညာ၊ စိတ္တ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပလ္လာသ သုံးပါးဖြင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်လိုက်ပါ။

သညာက မှတ်သားခြင်း၊ စိတ္တ က သိခြင်း၊ ဒိဋ္ဌိက ယူဆခြင်းစသော သဘောကိုဆောင်၍ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မမြဲဟု (သညာ) မှတ်သလော။ ငါ့ခန္ဓာ ကိုယ်သည် မမြဲဟု (စိတ္တ) သိသလော။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မမြဲဟု(ဒိဋ္ဌိ) ယူဆသ လော။

ထိုကဲ့သို့ ခန္ဓာငါးပါးသည် မမြဲ/ အနိစ္စဟု မှတ်- သိ-ယူ-ရှင်းလင်းပြတ်သားလျှင်လည်း တစ်ခဏ၊ ခပ် ကြာကြာ၊ အမြစ်ပြတ်ဟု သုံးမျိုးဖြင့် စောင့်ကြည့်ပြီး သုံး သပ်ရဦးမည်။ ထိုသုံးမျိုးတွင် အမြစ်ပြတ် (တသက်ပတ် လုံး) ရှင်းလင်းပြတ်သားနေပါမှ မဂ်ရ၊ ဖိုလ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ယူဆကြည့်ညီရမည့် ဖြစ်လေသည်။

ဤလအတွက် ဤမျှသာ။ နောက်လများတွင် ကျန်သော ဒသကများဖြင့် ဤနည်းအတိုင်း ဆက်ရှင်းပြ ပါဦးမည်။

မဟာဇ္ဇန်း
09-73891769

တစ္ဆေအတူအယောင်နှင့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်း

စန်းမောင်မောင်

တစ္ဆေသရဲများကို လိုက်လံနေသူများနှင့် အခြားသော သုတေသီများသည် ၎င်းတို့လိုက်လံသုတေသနပြုမှုများအရ တစ္ဆေခြောက်လှန့်ခြင်းသည် တကယ်အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရန် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိကြောင်း တွေ့ရှိကြသည်ဟု ဆိုသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဆိုပါ တစ္ဆေလိုက်လံသူများနှင့် သုတေသီများက တစ္ဆေခြောက်ခြင်းသည် အတူအယောင်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားခြင်းကို ၎င်းတို့ထံတွင် အတူအယောင်နှင့် မှားယွင်းမှုများသာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်သည်ဆို၏။

လူများက ညပိုင်းတွင် တစ္ဆေကို မြင်သည်ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ အလင်းရောင် မှန်မှားပြီး ကောင်းစွာမမြင်ရသည့်အချိန်အခါမျိုးတွင် အဝတ်ပုံသည်ပင်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တစ္ဆေနှင့် တူပေသည်။ ကြောက်တော်ဖွယ်ကောင်းသည့် အလင်းရောင်များအဖြစ် မကြာမကြာ ဖြတ်သန်းသွားသော မော်တော်ကားမှ ရှေ့မီးရောင်များ သို့တည်းမဟုတ် အနီးအနားရှိ အိမ်မီးများနှင့် ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

တစ္ဆေများသည်လည်း အမှန်စင်စစ် သာမန်ရိုးရိုးလူသားများသာ ဖြစ်သည်။ ညအချိန်လမ်းတစ်ခုတည်းတွင် လျှောက်နေသူ၏ ဘောင်းဘီ၊ ဦးထုပ်နှင့် ဖျော့တော့တော့ ကွတ်အင်္ကျီများသည် ဦးခေါင်းမပါသော တစ္ဆေအဖြစ် ပေါ်လိုက်ခြင်းလိုက် ဖြစ်နေသလို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် သင်သည် တစ္ဆေကို တွေ့မြင်ခဲ့ပါသည်ဟု မပြောမီ အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါဟူ၍ တိုက်တွန်းထားသည်။
ဝပ်ပင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး

တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသော အကြောင်းအရာများသည် တစ္ဆေခြောက်သောနေရာမှ ရောက်လာသူများက ၎င်းတို့ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေခြောက်ခံရသည့် နေရာမှဖြစ်သည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော တစ္ဆေဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုတစ္ဆေဘုန်းတော်ကြီးသည် ဝပ်ပင်းရှိ လန်ဒန်သင်္ဘောကျင်းတွင် ခြောက်လှန့်သည်ဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြသူ သတင်းထောက်သည် ထိုအရပ်ဒေသနေ လူများထံမှ တစ္ဆေခြောက်သည်ကို မြင်တွေ့ရပုံ အသေးစိတ် ရေးသားသူ သတင်းထောက်တစ်ပါးက တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု လိမ်လည်လှည့်ဖြားထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းသိသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဝပ်ပင်းဘုန်းတော်ကြီးတစ္ဆေအဖြစ် တီထွင်ဖန်တီးထားသည် ဆိုသည်။

(၁) လူအတော်များများက မရှိသည့် တစ္ဆေကို မြင်ရသည်ဟု ပြောကြသည်။ ကော်လင်းပီလ်ဆင်ဆိုသူ အသက်ပိညာဉ်နှင့်ဆိုင်သော သုတေသီတစ်ဦးက ထိုသို့မြင်ရသည်ဆိုသော တစ္ဆေနှင့် ပတ်သက်၍ စူးစမ်းလေ့လာမှု

www.burmeseclassic.com

လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် အိပ်မော့ချ
သူတစ်ယောက်အား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က
တစ္ဆေဘုန်းတော်ကြီးကို စီစဉ်ထားသော
နှင့် နေရာတွင် မြင်ရမည်ဟု ယုံကြည်
ပြောရန်ဖြစ်သည်။ များမကြာမီအချိန်တွင် ထို
အမျိုးသမီးက တစ္ဆေကို မြင်ခဲ့ပါသည်ဟု ပြန်
ပြောလေသည်။

(၂) မောင်ခိုသမားများသည် ၎င်းတို့
တရားမဝင် လှုပ်ရှားနေမှုများကို အများမသိရှိရ
လေအောင် တစ္ဆေခြောက်သည့် ပုံပြင်များအကြောင်းကို လုပ်ကြံဖန်တီးတတ်ကြသည်။ မောင်ခိုဂိုဏ်းတစ်ခုသည်
အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဟတ်လေးကာဆယ်(ရဲတိုက်)တွင် မောင်ခိုယူလာသော ဘရန်ဒီအရက်ပုလင်းများကို ဝှက်ထားသည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ တစ္ဆေမသည် အဝတ်ဖြူဝတ်လျက် လူများကို ခြောက်လှန့်နေကြောင်း ကောလာဟလသတင်းများ
ထွက်လာချိန်မှစ၍ ဒေသခံလူများ စပ်စုပြောဆိုခြင်းများ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

(၃) ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လူများက မြေခွေးများသည် သဘာဝထက် လွန်ကဲသော စွမ်းအားကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်
ဟု ထင်မှတ်ကြသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတွင် အမေရိကန်တပ်များက ထိုအကြောင်းကို
သိရှိသဖြင့် 'တစ္ဆေ' မြေခွေးများကို ဖန်တီးကြသည်။ မြေခွေးအရှင်များကိုဖမ်း၍ အရောင်တောက်ပသည့် ဆေး
သုတ်ထားပြီး ဂျပန်များ ကြောက်လန့်အောင် လွှတ်ထားသည်ဟုဆိုသည်။

(၄) ညအချိန် ခလုတ်တိုက်မိသည်ကို တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု ထင်မှတ်
တစ်နှစ်အတွင်း တစ္ဆေခြောက်လှန့်သည်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းသော သုတေသနအသင်းက နှစ်စဉ်လုပ်
သည်ဆို၏။ ထိုအဖွဲ့က တွေ့ရသည့်အကြောင်းအရာ အများဆုံးမှာ 'တစ္ဆေခြောက်လှန့်ခြင်း' သည် သဘာဝသာလျှင်
ဖြစ်ပြီး သဘာဝလွန်ကဲမှု ရှင်းလင်းချက်ထက် အနည်းငယ်ပိုသည်ဆို၏။ တစ္ဆေခြောက်လှန့်မှုများသည် အိမ်အိမ်
အိမ်ဟောင်းများတွင် တစ္ဆေခြေရာများ ညည်းညူသံများ ဖြစ်ပေါ်ပြီး မကြာခဏဆိုသလို မကောင်းဆိုးဝါးချိန်ချသံ
များ သို့မဟုတ် အသစ်တပ်ဆင်ထားသော ဗဟိုအပူပေးစက်မြည်သံများ ကြားရသည်။
အိမ်အားလုံးတွင် ပွတ်သံကြိတ်သံများ ညအချိန်တွင် ကြားရသည်။ အကြောင်းမှာ အပူချိန် လျော့နည်းသွား
ခြင်းကြောင့် သစ်သားပြားများသည် ကျုံ့သွားသည်။ ကြမ်းခင်းပြင်တွင် ဖြစ်နေပါက ခြေသံများလိုလို အသံထွက်လာ
သည်ဆို၏။

လေတိုက်သည့်အခါ ရေပိုက်များသည် တစ္ဆေသရဲအော်သံလိုလိုအသံမျိုး ထွက်လာသည်ဆို၏။ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်သော ခေါက်သံလိုလို ဆူညံသောအသံများသည် အမြဲလိုလို မိုးစက်များကျသံသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။
သို့တည်းမဟုတ် ခေါက်သံများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်ဆို၏။ ဤအသံများသည် လူများကို ကြောက်လန့်စေပြီး
၎င်းတို့သည် သူတို့အိမ်တွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု ယုံကြည်လာသည်။

ကြွတ်သားများသည်လည်း တစ္ဆေများကို အသံပေး၍ လူတွေကို ထိတ်လန့်စေသည်။ ကြွက်များ လူသူ
မရှိသော အခန်းထဲတွင် ပြေးလွှားနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ နံရံများအတွင်းတွင် ပြေးလွှားနေလျှင်သော်လည်း
ကောင်း ကြွက်များ ပြေးလွှားသံများသည် ကြောက်လန့်ဖွယ် ဖြစ်စေသည်။ ကြွက်များက လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုးများကို
တဖြည်းဖြည်း ကိုက်သံကြောင့် မီးလောင်မှုဖြစ်စေရာ မည်သူမျှ ရှင်းမပြနိုင်ကြ။ ခေါင်းလောင်းမြည်သံပင်လျှင်
တစ္ဆေခြောက်သံဟု ဘိုလေဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးသူတို့က ဆိုလေသည်။

စန်းမောင်မောင်

'Haunted Houses, Ghosts and Spectres' by Eric Maple and Lynn Myring ကို ပြန်ဆိုသည်

www.burmeseclassic.com

အစာစားစဉ် လူ့ရုပ်သွင် ကိုသက်ရည်

လူတစ်ယောက်၏ သွားလာ၊ နေထိုင်၊ စားသောက်ခြင်းတို့အား ကြည့်ရှုကာ ထိုသူ၏ ဓလေ့စရိုက်၊ ထက္ကထာတို့အား သိရှိနိုင်သည်။ ထိုသို့ သိရှိနိုင်မည့် ပညာရပ်တို့အား အင်ပညာအရဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များက သိရှိနိုင်သည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ပညာရပ်များတွင် လူ၏အင်္ဂါစိတ်ပညာရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါစိတ်ပညာ အင်္ဂလိပ်စာ ပညာရပ်တို့အား ရှေးကာလကပင်ရှိခဲ့သည့် ပညာ

ရပ်တို့လည်း ဖြစ်သည်။ အစာစားစဉ် လူ့ရုပ်သွင်-လူတစ်ယောက် ထမင်းစားနေသည့် အချိန်ပင် သေချာကြည့်ရှုလေ့လာပါက ထိုသူ၏ ဓလေ့စရိုက်သွင်ပြင်အား သိရှိနိုင်သည်။ အချို့လူများ ထမင်းစားနေသည့်အခါပင်လျှင် ထမင်းအား ကောင်း ကောင်းမစား၊ ပါးစပ်ထဲ ထမင်းပလုတ်ပလောင်းနှင့် ထမင်းစားရင်း စကားတွေဖောင့်ဖွဲကာ ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိသည်။ ရှေးလူကြီး

သူမတို့က ထမင်းစားချိန် စကားမပြောရဘူး။ ထမင်းကိုပဲ ဂရုစိုက်စား၊ ထမင်းစားရင်း စကားမပြောရဘူးဟု၍ ပြောဆိုဆုံးမတတ်သည်။ ထမင်းစားရင်း စကားပြောတဲ့သူ ဆင်းရဲဇာတာရှည်တတ်တယ်ဟု ဆုံးမလေ့ရှိခဲ့သည်။ အချို့လူများ၏ စရိုက်တစ်ခုမှာ ထမင်းစားပြီးဆိုမှ စကားတွေ တောင်ရောက်၊ မြောက်ရောက် ပြောတတ်သူတွေ တွေ့ရသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း

ထမင်းက မဆုံမပြု၊ ပလုတ်ပလောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့မှာ တကယ်လက် တွေ့ဘဝမှာလည်း ရှေးလူကြီးသူမတို့ ပြောသလို ဆင်းရဲဇာတာ ရှည်ကြသူ များပင်ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားနေသည့် အချိန်ကလေးမှာပင် လက်ကမနား၊ နှုတ်ကလည်း မအားနိုင်ဘဲ စကားစ မြည် ပြောဆိုနေတတ်သည်။ ထိုသူ များမှာ တကယ်လည်း အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်လုပ်ကိုင်နေရသူများ ဖြစ်နေ တတ်သည်။ ထမင်းစားလျှင် ပါးစပ်က တပျတ်ပျတ် အသံမြည် အောင်စားတဲ့ သူတွေလည်း တွေ့ရ သည်။ ထိုကဲ့သို့လည်း မစားသင့်ပေ။

ထမင်းစားနေချိန် ထမင်းပိုင်း တွင် တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ထိုင် တည်း ဝအောင် ထမင်းအား မစားဘဲ၊ ဟိုနေရာပြောင်းစား၊ ဒီနေရာပြောင်း စား စားတတ်သူတွေလည်း တွေ့ရ သည်။ ထမင်းခွက်အား ကိုင်ပြီး အခြား ထမင်းပိုင်းရှိရာသော်လည်း ကောင်း၊ မိဘ မွေးချင်းမောင်နှမတွေ အိမ်တွင် ဟင်းကောင်းနီးနီးနှင့် လှည့် ပတ်ကာ ထမင်းပန်းကန်ပြားကြီးကိုင် ကာ သွားလာစားတတ်သူတို့အား လည်း တွေ့ရသည်။

ထမင်းစားရင်း ထမင်းခွက်ကိုင် ကာ ဟိုအိမ်ပြောင်းစားလိုက်၊ ဒီဘက် ပိုင်းက ဟိုဘက် ထမင်းပိုင်း ပြောင်း ကာ စားသောက်တတ်သူတို့မှာ တကယ် ပင် နေရာအတည်တကျ မမြဲတတ် သူများပင်ဖြစ်သည်။

ထမင်းတစ်လုတ်စားရဖို့၊ တစ် ဝမ်းတစ်ခါး လှပဖို့အတွက်ကိုပင် နေ စရာအခြေတကျမရှိဘဲ ခြေသလုံးအိမ် တိုင်သဖွယ် ဟိုနေရာပြောင်းရွှေ့လုပ်

ကိုင်ရ၊ ဒီနေရာ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရ နှင့် ပြောင်းရွှေ့ကာ ယနေ့ကာလမှာကဲ့ သို့ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ အလုပ် အကိုင်အခွင့်အလမ်း ကောင်းသည့်နေ ရာဒေသတို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရသူ များ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ထမင်းကားသည့်အခါ ဟင်းစား ချေး(ဂျိုး)များသူများအားလည်း တွေ့ ရတတ်သည် ...။ ဒီဟင်းချက်တာ မကောင်းဘူး၊ ဟိုဟင်းချက်တာက မကောင်းဘူးနဲ့ အရိုးများသည်၊ ချေး ခါးသည် ပြောဆိုကာ ဟင်းရွေးတတ် သူတို့၏ ဓလေ့စရိုက်မှာ ဇီဝကြောင့် တတ်သူများပင် ဖြစ်သည်။ တော်ကြာ တစ်မျိုး၊ ခုတစ်မျိုးနှင့် စိတ်မှာ အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်သူများ ဖြစ် နေတတ်သည်။ စိတ်မြန်၊ စိတ်မမှန်၊ အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သူတို့ ဖြစ်နေ တတ်သည်။

ထမင်းစားသည့်အခါ အသား ဟင်း၊ ငါးဟင်းဖတ်တို့အား ထမင်း တွင်မြှုပ်ကာ စားတတ်သူ- ထိုလူမျိုး မှာလည်း လျှို့ဝှက်သိုသိပ်တတ်သည့် သူများပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဆိုလျှင် သူ၏ရှေ့တွင် ထမင်းစားနေသူတစ်ဦး မှာ ထမင်းစားရင်း လက်တစ်ဖက် တည်း စားနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘယ် လက်ရော၊ ညာလက်ပါ ထမင်းဟင်း ခွက်တွင် နှိုက်လျက်စားနေရာ တွေ့ မြင်ရ၍ ထိုသူ၏လက်အား ရုတ် တရက်ပုတ် ချလိုက်ကာ ဤသို့ မိန့်ဆို တာတွေ့ရသည်။

“ဒါယကာကြီး ထမင်းစားတာ လက်တစ်ဖက်တည်းစားရင် တော်ပြီ ပေါ့။ ခုတော့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး

ဘယ်ဘက်ကနှိုက်လိုက်၊ ညာဘက် ကနှိုက်လိုက်နဲ့ လက်တစ်ဖက်တည်း စားတာတောင် မလောက်နိုင်လို့ ရှာရ ဖွေရတာ နားရတယ်မရှိဘူး” ဟု ဆို ဆုံးမတတ်သည်။

ထမင်းစားသည့်အခါတွင်လည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် အနောက်အရပ်၊ မြောက် အရပ်တို့အား မျက်နှာမူ၍ မစားသင့် ပါ။ တောင်အရပ်၊ အရှေ့အရပ်တို့အား မျက်နှာမူကာ စားသင့်ပါသည်။

မည်သူမဆို ထမင်း၊ ဟင်း စား သောက်သည့်အချိန်တွင် ကူခြေရရ တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ထိုင်တည်း ဖင် နေရာမြဲမြဲ တစ်ထိုင်တည်း ဝအောင် စားသင့်ပါသည်။ ဟိုနေရာရွှေ့စား လိုက်၊ ဒီစားပွဲပြောင်းစားလိုက်၊ အခြား တစ်နေရာ၊ အိမ်တစ်အိမ်အား ပြောင်း ရွှေ့စားသောက်သည့် အလေ့အကျင့် မျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ စားသောက်နေ ချိန် ဖင်နေရာမကျမလုပ်ပါနှင့်။ ထမင်း စားနေချိန် တွင်လည်း ပလုတ် ပလောင်းနှင့် စကားမပြောပါနှင့်။ အသံမြည်အောင် တပျတ်ပျတ်လည်း မစားပါနှင့်။ ထမင်းတစ်ပိုင်းက တစ် ပိုင်း၊ တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ် ပြောင်းရွှေ့ စားသောက်ခြင်းလည်း လုံးဝမပြုလုပ် အပ်။ ဝသီအကျင့်စရိုက် လက္ခဏာတို့ ပါသွားတတ်ပါသည်။ ထိုဓလေ့စရိုက် တို့မှာ လူတစ်ယောက်၏ အစားအစာ စားသောက်ချိန်၊ အစာစားစဉ် လူရပ် သွင်တို့အား ထင်အပ်ဖော်ပြလျက် ရှိနေပါတော့သည်။

ကိုသက်ရည်

ကလေးငယ်ငယ်မိခင်တို့

ရွတ်ဖွားခြင်း

ရဲမြတ်အောင်

ဆောင်းရာသီ၏ နံနက်ခင်းအေးချမ်းမှုနှင့် နေ့လယ်ခင်းအပူရှိန်တို့၏ စပ်ကူးမတ်ကူးအချိန်ကာလ ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာတစ်စောင်ရောက် ရှိခဲ့လေသောကြောင့် စာဖို့လုလင်က စာလာဖို့လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရောက်ရှိလာသော စာကို အလျင်စလိုနှင့်ပင် ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေ၏။

သို့

စာရေးဆရာကြီး ရဲမြတ်အောင်

နှင့်က ငါတို့အကြောင်းကို စာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးတယ်ပေါ့လေ။ စာနှစ်ကြောင်းပင် ဖတ်ရသေး၏။ ကျွန်ုပ်လန့်ဖျပ်သွား၏။ ငါ ဘယ်သူ့အကြောင်းများ ထိခိုက်နှစ်နာစရာ ထည့်ရေးမိပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း စာကို ဆက်ဖတ်ဖြစ်၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ။ ငါတို့ကို ဒီလို သတိတရနဲ့ စာထဲထည့်ရေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အောက်တိုဘာလထုန် မနုစာရီမဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၂၂)ထဲမှာ နှစ်ရေးတဲ့ “သားကောင်းမိခင် ဖြစ်လိုလျှင်”ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို အမှတ်မထင်တွေ့မိပြီး ဖတ်မိရာက ငါတို့အကြောင်းရေးထားမှန်း သိတာ။ ငါလေ နှင်ပေးခဲ့တဲ့ ဂါထာလေးကို ပထမတော့ ကြည့်ဆိုရတာပေါ့။ နောက်တော့ အလိုလိုရသွားပြီး အားတိုင်း ရွတ်နေတော့တာပဲ။ စိတ်ထဲကလည်း တကယ့်ကို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပြီးတော့ကို ရွတ်ဖတ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကတော့ ငါ့မှာ ကလေးမီးဖွားခါနီး ဘာဝေဒနာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မခံစားလိုက်ရဘူး။ ပြီးတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမွေ့မွေ့ မွေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ငါရွတ်ဖတ်နေတဲ့ ဂါထာလေးရဲ့ အစွမ်း၊ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ကျေးဇူးဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တကယ့်

ကို အကျိုးထူး ရရှိခံစားနိုင်တဲ့ ဂါထာလေးကို ရှာဖွေပေးခဲ့တဲ့နှင့်ကို ကျေးဇူး တကယ့်ကို တင်တာပါ။ နှင့်ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ငါတို့ဆီမှာ တညင်းသီးတွေ ပေါ်နေပြီ။ နှင်သိပ်ကြိုက်တဲ့ တညင်းသီးနှံဝက်သား ချက်ကျွေးမယ်။ ငါတို့ဆီကို အားရင် လာလည်ဦး။ ငါတို့ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုကျော်စန်းကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်၊ ငါ့မှာကလည်း အခု ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ အားတယ်ကိုမရှိဘူး။ ဒီစာကိုတောင် ကိုကျော်စန်းကို ရေးခိုင်းနေတာကြာပြီ။ သူက ဖင်လှည့်ခေါင်းလှည့်နဲ့ပဲ ငါကိုယ်တိုင် ရေးလိုက်ရတာ။ ကလေးအိပ်နေတုန်းမှာ ငါလည်း ရေးဖြစ်လိုက်တာပါ။ နို့ဖို့ဆို မလွယ်ဘူး။

ဟဲ့... ဒါနဲ့ နေဦး။ ငါ့သားလေးကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။ နှင်က စာရေးဆရာဆိုတော့ နာမည်လှလှလေး ပေးဘတ်မှာပါ။ ငါ့ကလေးကို နာမည်ပေးပေးဦး။ ကလေးက ဗုဒ္ဓဟူးသား။ ထွားလိုက်တာ ပြောမနေနဲ့။ ပြီးတော့ ငါ နှင်ပေးခဲ့တဲ့ ဂါထာကိုပဲ ဆက်ရွတ်ရမှာလား။ အဲဒါက သားသမီးကောင်း မွေးဖွားစေချင်ရင် ရွတ်ရတဲ့ မိခင်လောင်းတွေအတွက်ပဲလား။ မိခင်တွေအလွန်ရော ငါတို့လို မွေးဖွားပြီးတဲ့ မိခင်တွေအတွက်ရော ဘာဂါထာရွတ်ရဦးမှာလဲ။ ငါ့ဆီကို ရွတ်ရမယ့်ဂါထာလေးပေးဦးဟာ။ လူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်ရင်တော့မှ စာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရေးပြီးပို့ပေးလိုက်။ နှင့်အတွက် ဦးကျမ်းတစ်ထည်လည်း စာတိုက်က ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ကလေး အိပ်ရာကနီးပြီး ငိုနေပြီ။ တော်ပြီနော်။ ဒီလောက်ပဲ။ ငါ့ဆီကို ဆက်ဆက်စာရေးပါ။

ခင်တဲ့သူငယ်ချင်း
ရဲမြတ်

ကျွန်ုပ်မှာ ရှည်လျားထွေပြားသော စာကိုဖတ်ပြီး ပြန်ခေါက်၍ စာအိတ်ထဲထည့်လိုက်လေ၏။ မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ဇာတိမြို့ကလေးကို အရင်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးကတည်းက ထပ်မံသွားချင်စိတ်များ ပေါ်နေခဲ့ ၏။ သို့သော် လုပ်ငန်းတာဝန်များအရ မည်သို့မျှ သွား၍မရ သည်ကိုလည်း သိ၏။ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေပေးခဲ့သော သား ကောင်းမိခင်လောင်းတို့ ရွတ်ဖတ်ရမည့်ဂါထာကို ယုံကြည် သက်ဝင်စွာ ရွတ်ဖတ်ပြီး ကောင်းမွန်ချောမောစွာ မွေးဖွားနိုင် ခဲ့သည့်အတွက်လည်း ပီတိဖြစ်ရလေ၏။

ငယ်သူငယ်ချင်းတည်းဟူသော သံယောဇဉ်ကြောင့် ကျော်စန်းနှင့် ဇာခြည်တို့အတွက် မိမိတတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ အကူအညီပေးရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။ လူကိုယ်တိုင် သွားရောက်အကူအညီ မပေးနိုင်သော် စာနှင့်လှမ်း၍ ရေး သားကူညီမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်နှင့် ဘောင်လပ်ကိုယူကာ ကျော်စန်းနှင့် ဇာခြည်တို့ ထံသို့ စာရေးဖြစ်လေ၏။ ကျော်စန်းနှင့် ဇာခြည်တို့က ကျွန်ုပ်ထံတွင် အဘယ်သို့သော အကူအညီကို တောင်းခံ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တိတိကျကျသိရှိစေရန် ဇာခြည်ရေးလိုက် သောစာကို တစ်ခေါက်ထပ်မံ ဖတ်ရှုလိုက်၏။

မွေးဖွားပြီးသော ကလေး၏နာမည်အားပေးရန်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်လောင်းတို့အတွက် မဟုတ်ဘဲ မွေးဖွားပြီးစ မိခင်တို့အတွက် ရွတ်ဖတ်ရမည့်ဂါထာအား ရှာဖွေပေးရန်ဟူ၍ ဇာခြည်တောင်းခံထားသော အကူအညီ ကို နှစ်ချက်အဖြစ် တွေ့ရှိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျော်စန်းနှင့် ဇာခြည်တို့ထံသို့ အောက်ပါစာအား ရေးသား လိုက်တော့၏။

ကျော်စန်းနှင့်ဇာခြည်

အားလုံး နေထိုင်ကောင်းကြမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါ တယ်။ ငါလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်။ အလုပ်က တော့ သိတဲ့အတိုင်း ရှုပ်နေတာပါပဲ။ နှင်တို့ကလေးကို ချောချောမွေ့မွေ့ ကောင်းမွန်စွာ မွေးဖွားပြီးကြောင်း၊ ကလေးကလည်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း သန်သန်မာမာရှိ ကြောင်း သိရတဲ့အတွက်လည်း ပီတိဖြစ်မိပါတယ်။ နှင်တို့ အနေနဲ့ ငါ့ကို အားကိုးယုံကြည်စွာ ကလေးနာမည်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတော့ ငါကလေးအတွက် နာမည်စဉ်းစားမိ တယ်။ ကလေးက ဗုဒ္ဓဟူးသားဆိုရင်တော့ အာဆရာကြီး

မင်းသိန်နည်းအတိုင်း ပေးရရင် နှင်တို့သားကို 'ဥက္ကာဖြိုး'လို့ ပေးလိုက်ပါ။ ဟုတ်ပြီလား။ 'ဥက္ကာဖြိုး'နော်။ ပြီးတော့ နှင် တို့မေးထားတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက ပဋိသန္ဓေရှိနေတဲ့ မိခင် လောင်းဘဝတုန်းက သားသမီးကောင်းမွေးဖွားစေဖို့ ရွတ်ဆို တဲ့ဂါထာတော့ ရွတ်ပြီးပြီ။ အခု သားသမီးငယ်ငယ်လေး ဘဝမှာရော မိခင်အတွက် ရွတ်ဖွားဖို့ ဂါထာမရှိဘူးလား ဆိုရင် ရှိတယ်။ နှင်တို့သိပြီးသားပါ။ အရင်မိခင်လောင်း ဘဝက ရွတ်တာက ကျွန်မရဲ့ ပဋိသန္ဓေသားသည် ရတနာ သုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏ပေါ့။ အခုကျတော့ ကလေးနာမည်ထည့်ပြီး မောင်ဘယ်သူသည် ရတနာသုံးပါး ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏လို့ ရွတ်ဆိုပေးရမယ်။

ဒါက ကိုယ့်ကလေး စကားမပြောတတ်ခင် အထိ ပေါ့။ ကလေးစကားပြောတတ်လာတော့ ကလေးကိုယ်တိုင် ကို ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏လို့ ဝ. အောင်သင်ပေးပြီး ဆိုခိုင်းပေတော့။ မဟုတ်ဘူးလား။ အခု နှင်တို့ကလေးက စကားမပြောတတ်သေးတော့ နှင်ရွတ် ဆိုရမှာက -

“အယ်ဘန္တေ (ကလေးအမည်) ဘဂဝန္တံ သရဏံ ဂစ္ဆတိဓမ္မဉ္စ၊ ဘိက္ခု သံဃဉ္စ ဥပါသကံ တံ ဘဂဝါ ဓာရေတု အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သရဏံ ဂတံ”

ဆိုပြီးရွတ်ရမယ်။ နှင်သားအမည်က ဥက္ကာဖြိုးဆို တော့ ကလေးအမည်နေရာမှာ ဥက္ကာဖြိုးဆိုပြီး ထည့်ဆိုပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ဒါပဲနော် အားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ။ နောက် များမှပဲ လာလည်ဦးမယ်။

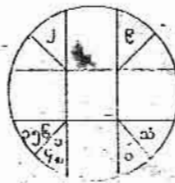
ခင်တဲ့ ကိုရဲ

စာဖတ်သူအကျိုး မျှော်ကိုးတဲ့ ...

ရဲမြတ်အောင်

၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလ-သီတင်းကျွတ်လ
2015 OCTOBER

ကြာသပတေး	1 ၃ ရက်စုစာ	
Thursday		
သောကြာ	2 ၄	
Friday		
စနေ	3 ၅ ရက်စုစာ အပြိတ္တစုတ်ရက်	
Saturday		
တနင်္ဂနွေ	4 ၆	18 ၅
Sunday		
တနင်္လာ	5 ၇	19 ၆
Monday		
အင်္ဂါ	6 ၈ ရက်စုစာ ရက်ယုတ်စာ	20 ၇ ရက်စုစာ အပြိတ္တစုတ်ရက်
Tuesday		
ဗုဒ္ဓဟူး	7 ၉	21 ၈
Wednesday		
ကြာသပတေး	8 ၁၀ ရက်စုစာ	22 ၉ ရက်စုစာ
Thursday		
သောကြာ	9 ၁၁	23 ၁၀
Friday		
စနေ	10 ၁၂ ရက်စုစာ	24 ၁၁
Saturday		
တနင်္ဂနွေ	11 ၁၃	25 ၁၂ ရက်စုစာ
Sunday		
တနင်္လာ	12 ၁၄	26 ၁၃
Monday		
အင်္ဂါ	13 ၁၅ တော်သလင်းလကျွတ်	27 ၁၄ ရက်စုစာ
Tuesday		
ဗုဒ္ဓဟူး	14 ၁	28 ၁၅ အင်္ဂါ ပွားနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်
Wednesday		
ကြာသပတေး	15 ၂ ရက်စုစာ ယဟရက်ကြီး	29 ၁ ရက်စုစာ
Thursday		
သောကြာ	16 ၃	30 ၂ ယဟရက်ကြီး
Friday		
စနေ	17 ၄	31 ၃
Saturday		

၁. ၁၀. ၂၀၁၅

၁၈. ၁၀. ၂၀၁၅

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်း ဂြိုဟ်ပြောင်းချိန်

- တနင်္ဂနွေသည် - ၁၈. ၁၀. ၂၀၁၅ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၁ နာရီ ၁ မိနစ် ၃၈ စက္ကန့်တွင် တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
  - အင်္ဂါသည် - သိတ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
  - ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၉. ၁၀. ၂၀၁၅ သောကြာနေ့ ကန်ရာသီတွင် စတင်အတည်ပြု သွားသည်။
  - ၂၉. ၁၀. ၂၀၁၅ ကြာသပတေးနေ့ ၂၁ နာရီ ၃၄ မိနစ် ၂၈ စက္ကန့်တွင် တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
  - ကြာသပတေးသည် - သိတ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
  - သောကြာသည် - ၁. ၁၀. ၂၀၁၅ ကြာသပတေးနေ့တွင် သိတ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
  - စနေသည် - မြို့စွာရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
  - ရာဟုသည် - ကန်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- (၃. ၁၀. ၂၀၁၅)နှင့်(၂၀. ၁၀. ၂၀၁၅)ရက်တို့သည် အမြိတ္တစုတ်ကျ၍ အတောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်သည်။

အပြိတ္တစုတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ

- တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင် စိုက်ပါ။
- တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပါ။
- အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။
- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပါ။
- ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။
- သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင် စိုက်ပါ။
- စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကံကော်ပင် စိုက်ပါ။

မင်းသားနှင့် မင်းမိ

သိန်းလွင်မောင်

ယခင်လူမှုအဆက်

မင်းသား ဝံ့လွင်မောင်

ဂန္ထီရဒေဝီ၏ သစ္စာ

■ သိန်းထွန်းသစ်

(ယခင်လမှစာအုပ်)

ဝင့်ကြွေးရယ်တုံ့တင်

တပေါင်းလပြည့်ရောက်ရန် သုံးရက်သာ လိုတော့သည်။ သမိန်ပရူတောလည်ထွက်ခိုက် ဂန္ထီရဒေဝီသည် သူမောင်ကြီး အောင်နန္ဒကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်လေသည်။

“မောင်ကြီး ... နှမလေးတို့ တပေါင်းလပြည့်နေအမိ ပုတ္တတောင်ပေါ်မှာ သံပုံစေတီတည်ထားကြရအောင်”

“သခင်မငယ် .. ကောင်းလှပေတယ်။ မောင်ကြီး ချောင်းစပ်ကသဲများကို ကြိုတင်ယူလို့ တောင်ပေါ်အရောက် ပို့ထားပေးပါမယ်”

“မောင်ကြီးကလည်း ... နှမငယ်လည်း အတူကူသယ်ပေးမှာပေါ့”

ဂန္ထီရဒေဝီနှင့် အောင်နန္ဒတို့ ပုတ္တချောင်းဘေးမှ သဲများကို သန့်စင်၍ ပုတ္တတောင်ပေါ်သို့ ထမ်းရွက်သယ်ပို့ကြလေသည်။ တပေါင်းလ၏ အစိတ်နေသို့တိုင် ရောက်ခဲ့ပြီ။ အရှင်ကျင်း၍ အလင်းမပေါ်မီ ကောင်းကင်၌ ကြယ်ငယ်တစ်လုံး ကြွေကျမြေခသည်ကို ဂန္ထီရဒေဝီသည် နိမိတ်ယူ၍ ရင်တွင်းပူပင်မှုတို့ ဖြစ်ပေါ်ရသည်။ အောင်နန္ဒ၏တံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဆိတ်ငြိမ်လျက်။ သူ

မောင်ကြီး တရားထိုင်နေရောမည်။ သူတပေါ်မှာ ချောင်းဟန်သံကြားရ၍ ပြန်လှည့်တော့မှ ခွံကဒုတ်တောင်ဘရသေ့ အာယုသံခွံ ကြွရောက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဂန္ထီရဒေဝီ တပေါ်တက်၍ အဘရသေ့တို့ ဦးချလိုက်သည်။

“သမီးငယ် .. သင့်မောင်ကြီး အောင်နန္ဒ ဝင့်ကြွေးဆပ်ချိန် ရောက်ပြီကွဲ့။ ဒီနေ့ ပုတ္တတောင်ပေါ်မှာ သံပုံစေတီအပြီးတည်လို့ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ချိန် စေတီငယ်ကို ထီးတော် ပြုကြရပေမယ်”

“မှန်လှပါ .. ဘရသေ့ အမိန့်အတိုင်းပါဘုရား”

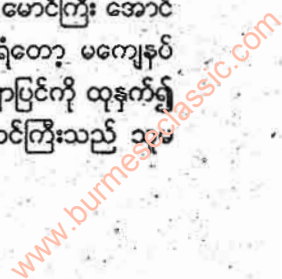
အောင်နန္ဒနှင့် ဘရသေ့တို့ သံပုံစေတီတည်နေကြသည်။ ဂန္ထီရဒေဝီသည် လိုအပ်သော သဲ၊ ကျောက်တို့ ကူသယ်ပေးလျက် ရှိနေသည်။ ရေပူ၊ ရေချမ်းကမ်းလှမ်းလျက် ပါရမီဖြည့်ဆည်းပေးနေသည်။ နေဝင်ချိန်မှာတော့ သံပုံစေတီငယ် ပြီးလေသည်။

သမိန်ပရူသည် ဂျီ(ချေ)ငယ်တစ်ကောင်ကို ထမ်းပိုးလျက် သူတစ်ကိုယ်လုံး ဂျီငယ်၏ သွေးတို့ဖြင့် သွေးသံရဲရဲ ရှိနေသည်။ ဘရသေ့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ သမိန်ပရူ ဂျီငယ်ကို မြေပြင်သို့ ပစ်ချရင်း ခူးထောက်ဝတ်ပြုလိုက်သည်။

“အကုသိုလ် ကြီးမားလှပါလား အရှင်သား။ တရားမရ ဒီဘဝမှာတော့

သူ့အသက်သတ်တဲ့ ကံကပဲ သင့်ကို ပြန်လှန်လို့ အကျိုးပေးဦးရောမယ်”

သမိန်ပရူသည် တုဏှိဘာဝေဖြင့် ဘရသေ့ရှေ့မှ သူတံသို့ လှမ်းထွက်သွားလေသည်။ ငယ်စဉ်တောင် ကျေး ကလေးဘဝကပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ရသော မောင်ကြီးအောင်နန္ဒ၊ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၍ ခွဲချင်တိုင်းခွဲခဲ့သော သူ့ဒဏ်ကို အောင်နန္ဒသည် သည်းခံစိတ်ဖြင့် အပြစ်မယူ ခွင့်လွှတ်စမြဲ။ မေတ္တာတရားကြီးမားလှသော သူမောင်ကြီး၏ ရိုးသားသောစိတ်၊ ဖြူစင်သောစိတ်တို့ကို သူမအနေနှင့် အားမလို၊ အားမရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ မောင်နှမသည် သွေးချင်းစပ်ခဲ့သည် မဟုတ်။ အရှင်နှင့် ကျွန်ဆိုသကဲ့သို့ သူတို့မျိုးဆက် အထိန်းတော် ဘွားသူဇာသည် အောင်နန္ဒ၏အဘွားပင် မဟုတ်ပါလော။ အနေနီးလျက် အလှမ်းဝေးခဲ့ရသော ဘဝနှစ်ခုပင်။ မိန်းမတန်မဲ့ ရင်တွင်းကဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ရန် ခက်လေသည် ..။ မောင်ကြီးသည် ယောက်ျားတန်မဲ့ သတ္တိမရှိလေရော့ သလား။ မခူးခင်ကပင် ညွှန်ချင်နေသော သူ့ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့လေသည်။ သူမ၏ချစ်ဦးသူသည် မောင်ကြီးပင်ဖြစ်ရသည်။ မောင်ကြီး အောင်နန္ဒကို တစ်ခါတစ်ရံတော့ မကျေနပ်သောစိတ်ဖြင့် ကျောပြင်ကို ထုနှက်၍ ဆိုးခဲ့ဖူးသည်။ မောင်ကြီးသည် သူမ

၏ ကလေးဆိုးဒဏ်ကို ခါးစည်း၍ခံစားရပြီး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သစ္စာတရားကြီးမားကြသူများဖြစ်၍ မောင်ကြီးအောင်နန္ဒသည် သူမအပေါ် သစ္စာကြီးမားလွန်းသူ ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“အို... မောင်ကြီးရယ်။ မနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ရင် ကျွန်မတို့ ခွဲကြရတော့မယ်။ ဘဝဆက်တိုင်း ဆုံတွေ့ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

မုထုဇဉ်ဖြစ်သော လောကီလူသားဘဝ ပူဆွေးမှု၊ ကြေကွဲမှု၊ လွမ်းမောတသမှု စသည့် ခံစားမှုမကင်းသော ဘဝပိုင်ရှင်များ။ ထိုဆင်းရဲဒုက္ခများသည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ဒုက္ခသစ္စာတရားထဲမှာ ရှိနေပြန်သည်။ ဂမ္ဘီရဒေဝီနှုတ်မှ ရေရွတ်မိသည်။

“အို... မောင်ကြီးရယ်”

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးချိန်ဝယ် သူမရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်သည်...။

ဘရသေ့သည် ဂမ္ဘီရဒေဝီကို ဖြေသိခွဲပေးရှာသည်။

“သမီးငယ်၊ လောကဓံတရားတို့မည်သည် ဘုရားရှင်ပင် မလွန်ဆန်နိုင်။ ပုထုဇဉ်လူသားများအဖို့တော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပေဘူး။ တရားနဲ့သာ ဖြေပါကွယ်”

သည်နေ့သည် တပေါင်းလပြည့်နေ့။ ရိုးမ၏ တောနှင့်တောင်စွယ်တို့ မြစ်မ်းရောင် တောအုပ်ထဲမှ သစ်ရွက်ရော်ရီ သီဂီရွှေရောင် တောက်ပြောင်၍နေကြလေသည်။ ရင့်ရော်ဝါရွှေနေသော ရွက်အိုတို့ လေအံဝေ့ကြွေကျနေကြဆဲ။ ဉာဏ်မခိုင် ဈာန်ယိုင်လျှော့ရသည့် လတပေါင်း၏ ရှု

ခင်းပေပဲ။ ပုတ္တတောင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်တော့ ကံကော်ကျွန်းကို ကံကော်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်နေရာဒေသ၊ ဒွီကဒုတ်တောင်မှ သရက်ဖြူပင်ကြီးသည် မိုးထိလှဘနန်း၊ ငါးတည်းကြီး မြင့်တက်လျက် လွမ်းမောဖွယ်ရာ ရှုခင်းများပါပေ။ သံပုံစေတီငယ် ထီးပြုရန် ဘရသေ့သည် ဝါးတံတို့ကို စိတ်ဖြာ၍ ပြုလုပ်နေသည်။ မောင့်ကြီးအောင်နန္ဒသည် သံပုံစေတီကို သံဖို့လျက် အချောသတ်နေသည်။ ဂမ္ဘီရဒေဝီသည် သစ်သီးဆွမ်းကပ်လှူရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ မင်းရမ်းကားလုလင်သည် အဆံမပါသော ခေါင်းလောင်းငယ်ကို ကိုင်လျက် တောင်ပေါ်တက်လာသည်။

“ဘရသေ့ခင်ဗျား။ ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းလောင်းငယ်ကို ဌာပနာသွင်း၍ ပူဇော်ပေးပါ”

ဘရသေ့သည် သံပုံစေတီအတွင်း ခေါင်းလောင်းငယ်အား ဌာပနာသွင်းရင်း -

“အရှင်သား ခေါင်းလောင်းငယ်က အသံမမြည်သေးပါလား”

မင်းရမ်းကားလုလင် (သမိန်ပရူ)သည် ပြုံးရယ်၍ -

“ဘရသေ့ခင်ဗျား... ခေါင်းလောင်းငယ် အသံမြည်အောင် ကျွန်တော်မျိုး မပြုနိုင်ပါ။ ယခုပင် ဌာပနာပြုလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော”

သာသနာပြုရန် ထိုခေါင်းလောင်းငယ်ကို အကြောင်းပြု၍ သူတော်စင်တို့ထံချဉ်းကပ်စေခဲ့သော်လည်း သမိန်ပရူ(မင်းရမ်းကား)သည် အချည်းနှီး

ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ဆိုးသွမ်းသော စိတ်ရိုင်းတို့ ယဉ်ကျေးလိမ္မာခြင်းငှာ ဘရသေ့လည်း မတတ်နိုင်ရှာ။ သံပုံစေတီထီးပြုပြီးနောက်... ဘုရားဝတ်ပြု၊ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်များပြုလုပ်၍ ဘရသေ့နေခဲ့လေသည်။ ဂမ္ဘီရဒေဝီနှင့် အောင်နန္ဒတို့ ပုတ္တတောင်ခြေသို့ ဆင်းလာရင်း ချောင်းစပ်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သမိန်ပရူ(မင်းရမ်းကား)သည် အတူလိုက်ပါလျက် ဂမ္ဘီရဒေဝီနားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

“သခင်မငယ်၊ သင့်ကိုကျွန်ုပ်ချစ်နေမိပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်တုံ့ပြန်ပါလေ” သမိန်ပရူ၏ အကြမ်းဖက်မှုကို ဂမ္ဘီရဒေဝီ ခံစားရလေပြီ။ ဆွဲလဲယမ်းလားဖြစ်နေသော သူတို့နှစ်ဦးကို အောင်နန္ဒ ဖယ်ခွာရန် ကြိုးစားရလေသည်။

“အရှင်သား မသင့်တော်ပါဘူး။ နှမငယ်ကို လွှတ်ပေးပါ”

အောင်နန္ဒအော်၍ ချဉ်းကပ်လာမှုကြောင့် သမိန်ပရူ ဂမ္ဘီရဒေဝီကို လွှတ်၍ အောင်နန္ဒရင်သို့ တံစူးဝါးဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။ တံစူးဝါးသည် အဆိပ်လူးထား၍ အောင်နန္ဒတစ်ချက်မျှပင် မအော်နိုင်။ ပုတ္တချောင်းထဲသို့ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် ကျသွားရရှာသည်။ ပုတ္တချောင်းရေသည် သွေးခြင်းခြင်းနီလျက်။ ဂမ္ဘီရဒေဝီ အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“မောင်ကြီးရေ... ကျွန်မလည်း အတူလိုက်လာခဲ့မယ်”

မင်းရမ်းကား၏ လက်တွင်းမှ ဇွတ်အတင်းရုန်းထွက်၍ သူမောင်ကြီးအောင်နန္ဒကျရာချောင်းထဲသို့ တအားခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ရေပွက်တို့ တစ်ခဲ

နက်ထ၍ ချောင်းရေပြင်သည် အသံ မြည်ဟည်းလျက် ဆူပွက်ခဲ့ရလေ သည်။ သမိန်ပရူသည် ချောင်းရေစပ် ဌရပ်လျက် ပုတ္တချောင်းထဲသို့ စူးစိုက် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချနေမိသည်။ မထင်မှတ်သော ရက်စက်မှု၊ ကြေကွဲ ဖွယ်ရာတို့ကို ပုတ္တစောင်ပေါ်မှ ဘရသေ့သည် သံဝေဂတရားဖြင့် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်နေမိလေသည်။ သမိန် ပရူသည် မိမိ၏စိုက်မဲမှုကြောင့် လူ သတ်သောကံကို ထပ်မံကျူးလွန်ခဲ့ ပြန်ပြီ။ ဂမ္ဘီရဒေဝီကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ခဲ့ရ၍ သူ့ရင်တွင်း နာကြည်းမှု၊ ကြေ ကွဲမှုတို့ ရောယှက်ခံစားနေကြရသည်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရမှန်းသိလျက် ချစ်ရမ္မက် ပွားခဲ့သပင် မဟုတ်ပါလော။ သွေးရှူး သွေးတန်းဖြင့် ပုတ္တချောင်းဘေး တစ် လျှောက် ဟစ်အော်ပြေးလွှားလျက် သမိန်ပရူ အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွား လေသည်။ ဘရသေ့ ပုတ္တချောင်း ဘေးအရောက် ဆင်းလာချိန်ဝယ် ဂမ္ဘီရဒေဝီသည် အသက်ဝိညာဉ်ကင်း မဲ့လျက်ရှိသော မောင်ကြီးအောင်နန္ဒ ၏ ရုပ်အလောင်းကို ချောင်းရေထဲမှ သဲပြင်ပေါ်သို့ ဆွဲယူနေရရှာသည်။ ဘရသေ့၏ အကူအညီဖြင့် ပုတ္တ တောင်ခြေ၌ အောင်နန္ဒ၏ ရုပ် အလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်၍ ရိုးမ၏ အတွင်းစခန်းဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီတို့ ပျော်စံရာ တော၊ တောင် များရှိရာသို့ ဘရသေ့နှင့်အတူ လှမ်း ထွက်ကြရပေတော့မည်။ မထွက်ခွာမီ အောင်နန္ဒ၏ မြေပုံဘေး ဒူးထောက် လျက် -

“ဘဝဆက်တိုင်း မောင်ကြီးကို ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါ

စေ မောင်ကြီးရယ်”
 ဂမ္ဘီရဒေဝီ၏ သစ္စာတမ်းသည် ပုတ္တတောင်ခြေမှသည် ရိုးမ၏ တော၊ တောင်တစ်ခွင်လုံး ရိုက်ခတ် မြည် ဟည်းခဲ့လေပြီတကား။

အပိုင်း (၂)

မဟိဒ္ဓိရှင်၏ မိန့်မှာချက်

၁၉၇၆ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ည ဓာတ်ပေါင်းစုံ အောင်မင်းခေါင်စေတီ တော်ဝန်းကျင်သည် လရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသည်။ ဘုရား ပရိဝဏ်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်။ ညဉ့်ငှက်လေးများ အော်သံမှ တစ်ပါး အေးချမ်းသာယာလှသည်။ လေနအေးတို့ ဆော်သွေးချိန်ဝယ် ည မွှေးပန်းရနံ့လေးများသည် မွှေးကြိုင် စွာ လွင့်ပျံလာကြသည်။ ကျောက် သမ္ဗန်ဂူအတွင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသော ဆရာထွန်းသီဟ အဓိဋ္ဌာန်ကိုးရက် ပြည့်မြောက်သည့်နေ့၊ ည ၉ နာရီ အချိန် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးပတ်များ စိပ် အပြီး အာနာပါနတရားနှင့် မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဝင်စားနေစဉ် မဟူရာ ရောင် အာရုံမြင်ကွင်းထဲဝယ် ဖြူဖွေး တောက်ပသောအလင်းရောင်တို့ ရုတ် ခြည်းပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ထို အလင်းရောင်ထဲမှ မဟိဒ္ဓိရှင်၏ ရုပ်ပုံ လွှာ။ အဘကြွလျက် အမှာစကား မိန့်ကြားလေသည်။

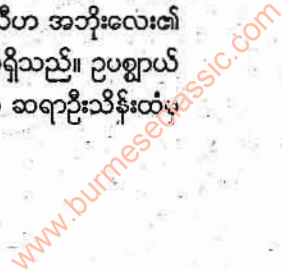
“ငါ့သား .. ပါရမီဆက်ကြီးလှ တယ်။ ဒီဘဝ ပါရမီဆက်အဖြစ် သာ သနာပြုရမယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်များ နဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်ပေတော့။ အနီး ကပ်ပါရမီဆက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့်

လည်း ဆုံရပေဦးမယ်။ ပညာ စခန်း ထွက်ရပ်လမ်းမှာ ပေါက်မြောက်အောင် မြင်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

ထွန်းသီဟတစ်ကိုယ်လုံး ကြက် သီးမွှေးညင်းထလျက် လေပြင်းတိုက် ခတ်ခံရသူကဲ့သို့ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေ သည်။ မိမိရင်ထဲ၌ ပြောလိုအော စကားများပြည့်နှက်လျက် အာစေး ထည့်ထားသူကဲ့သို့ ဖွင့်ဟမလျှောက် ကြားနိုင်။ ရုတ်ခြည်းပင် မြင်ကွင်း သည် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ တစ်မိနစ်တာမျှသာ ပြာမည်ထင် သည်။ မိမိ ထိုထူး နားသော အမြင် အာရုံကို ပြောမယ့် ကြုံဖူးမှ သိခဲ့ရလေ သည်။ ထို့ထက် ထွန်းသီဟ၏ ဘဝ ခရီးဝယ် အံ့ဩဖွယ်ရာများ တွေ့ကြုံ ဖြစ်ပျက်လာမည့် အနာဂတ်ကာလကို ကြိုတင်သိမြင် နိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်။

ဆရာသခင်၏ သြပါဒ

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ (၁၆) ရပ်ကွက်ရှိ ဆရာဦးဟံသိန်း၏ ဓာတ် နန်း၊ ဓာတ်စခန်းမှာ ဖြစ်သည်။ အဘိုးလေးသည် ကွမ်းတမြို့မြို့ပါး လျက် ရာမေတ်ကာရံထားသောစည်း ပိုင်းအတွင်းဝယ် ခေါင်းရင်းဘက်မှ ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။ သာသနာပွဲ၊ ရဟန္တာပွဲ၊ ဝိဇ္ဇာပေါင်းချုပ်ပွဲနှင့် ဆိုင် ရာပိုင်ရာပွဲများ ပြင်ထားသည်။ တံခွန် ကုက္ကား မုလေးပွားများနှင့် ဆီမီး ပန်း၊ ရေချမ်းနှင့် အမွှေးနံ့သာများ ထွန်းညှိပူဇော်လျက် ပညာစခန်းဖွင့် နေချိန်ဝယ် ထွန်းသီဟ အဘိုးလေး၏ ပညာကိုခံယူလျက်ရှိသည်။ ဥပစ္စာယ် ဆရာရင်းဖြစ်သော ဆရာဦးသိန်းထံမှ

ပထမပညာကိုခံယူပြီး ဆရာ၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထား၊ ဖြူစင်သော ခံယူချက်များဖြင့် မိန့်မှာဖူးသည်။

“မင်း ဘယ်ဆရာတွေတွေ့ပညာကောင်းရင် ဆက်လက်ခံယူနိုင်တယ်။ ဆရာခွင့်ပြုတယ်။ ကတိသစ္စာကို မပျက်စေနဲ့ကွယ်”

ဆရာသည် ဆရာ၏ ဆရာဖြစ်သော အဘိုးလေးထံ ခေါ်ဆောင်၍ ကြိုကြိုက်လှသော ပညာပေးပွဲ၌ ထပ်မံ၍ ပညာခံယူစေလေသည်။ တပည့်ရင်း ၁၀ ယောက်ခန့် ပညာခံယူသည့် ကြားမှ အဘိုးလေးသည် ထွန်းသီဟကို ထူးခြားစွာ မိန့်မှာလေသည်။

“မောင်သိန်းစံ၊ မင်းတပည့်မှာ သူပုဂ္ဂိုလ်ပါလာတယ်။ ဘဝပဋ္ဌာန်းဆက်ကောင်းလှတယ်။ သူရဿတီမယ်တော်နဲ့လည်း အပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝဆက် ပုဂ္ဂိုလ်က မယ်တော်မဟုတ်ဘူး။ ဒေဝီလှိုင်းကပဲ။ ကောင်လေး... မင်းဆရာဖြစ်သွားပြီ။ ကံငါးပါးထဲက ပရဒါမကံကို အထူးစောင့်ထိန်းပေးတော့”

ပရဒါမကံသည် ကာမပိုင်လင်ရှိ မယားအပါအဝင် သူတစ်ပါး၏ သမီးပျိုများအပေါ် ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရသောကံဖြစ်လေသည်။

ခရမ်းရောင်မမ

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ရှင်မထီးတန်ဆောင်းမှာ ထွန်းသီဟ တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်၊ ချိန်းထားသော ဒဿင်္ဂီရီ ကိုခင်မောင်ဌေးကို မတွေ့ရ။ ဖွာရှိုက်နေသော စီးကရက်တစ်လိပ် ကုန်တော့မည်။

မတေ့လျှင် ပြန်ရုံသာရှိမည်။ သူပြန်ဖို့ တနင်္ဂနွေခရမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် မေအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် မြန်မာဆန်လှသည်။ အကျီလက်ရှည်ဝတ်လျက် ထိုမမ၏ ဆံပင်အရှည်က ခြေဖနောင့်ထိ ရှည်လျားလျက် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးများလှပစွာနဲ့ ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာပိုင်ရှင်။ ငါ့ရှုပ်၊ စပို့ရှုပ်၊ ယောက်ျားဝတ် အကျီသက်တိုတို့ ဝတ်နေသည့် မိန်းကလေးများ ဖက်ရှင်ကာလ မြန်မာဆန်သော မမကို ထွန်းသီဟ ရင်ခုန်သွားသည်။ သူ့ထံ တည်တည်မတ်မတ်ပင် လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် တိုးညှင်းစွာ စကားဆိုလာသည်။

“ငါ့မောင်က ကိုခင်မောင်ဌေးကို စောင့်နေတာလား?”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

ရုတ်ခြည်း ထွန်းသီဟ အံ့ဩစွာဖြင့် ဝန်ခံလိုက်မိသည်။ မမ၏ ပြုံးရယ်သော အကြည့်ကိုပင် သူရင်မဆိုင်နိုင်။ သူ့စိတ်ထဲ မလုံမလဲနှင့်၊ ပြီးတော့ မမက ဘာမှ ပြောမလာသေး။ ကြိုတင်၍ မမစကားကို နာခံမည်ပုံ။ ထွန်းသီဟရယ် ... စိတ်လှုပ်ရှားတတ်ရန်ကောဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြစ်တင်နေမိသည်။ မမသည် ယောက်ျားတို့ငေးကြည့်ရမည့်အလှပိုင်ရှင်မဟုတ်။ ရွက်ကြမ်းရေကျို နုယဉ်သော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်။ ထွန်းသီဟ ကြိုက်နှစ်သက်သော မြန်မာဆန်ဆန်ပုံသဏ္ဍာန်ကို တမင်များ ဖန်တီးလာသလားထင်ရသည်။ မမက စကားစပြောပါသည်။

“ကိုဌေးတို့ရုံးမှာ အိုဗာတိုင်ဝင်နေရလို့ လိုက်လာပါလိမ့်မယ်။ မမတို့

ရှင်စောပုတန်ဆောင်းဘက် သွားကြရအောင်။ အဲဒီမှာ ချိန်းထားတယ်”

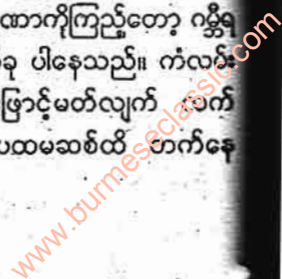
ရှင်စောပုတန်ဆောင်းမှာ ဘုရားဦးချပြီးတော့ - ပုတီးစိပ်သူများနေ၍ အလယ်ပစ္စယံ ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီဘက် လာခဲ့ကြသည်။ မမနှင့်နှစ်ယောက်တည်း။ ထွန်းသီဟ တုထိုဘာဝေ၊ စကားစရာမရ။ သူ့ရင်ထဲ ဝေဒနာတစ်ခု ဝင်ပူးနေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ဘာရယ်မသိ။ စေတီကို ဦးချပြီး ထိုင်မိကြတော့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက စီးကရက်တစ်လိပ် နှိုက်ယူလိုက်သည်။ မမက မီးခြစ်အဆင်သင့် ညှိပေးသည်။ အလိုက်သိရန်ရောဟု ထွန်းသီဟ ခံစားမှုလေးဖြစ်ပေါ်ရသည်။

“ဆရာ ဗေဒင်တွက်ပေးပါဦး”

မမက သူ့ကို စတင် ပြောလာသည်။ ထွန်းသီဟ အံ့ဩသင့်သွားသည်။ သူ့ဗေဒင်တွက်တတ်မှန်း ဘယ်လိုသိပါလိမ့်။ ကိုခင်မောင်ဌေးတို့ပင်မသိ။

“ဗေဒင်မေးလို့ အံ့ဩသင့်သွားသလား။ ငါ့မောင်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ မမတွေ့ထားဖူးတယ်။ ဘုရားတစ်ဆူ ဆူမှာ မင်းက မမကို ပိတ်ဖြူဝတ်နဲ့ ဗေဒင်တွက်ပေးနေတယ်။ မမလည်း ကိုဌေးတို့မှာလိုက်တဲ့ မင်းရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ မင်းကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သိနေလိုက်ပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထူးဆန်းစွာ လူမမြင်ဘဲ ခင်မင်တွယ်တာ မှု သံယောဇဉ်ရှိနေပါလား။ မမရဲ့ လက်မှလက္ခဏာကိုကြည့်တော့ ကမ္ဘီရကြက်ခြေနှစ်ခု ပါနေသည်။ ကံလမ်းကြောင်း ဖြောင့်မတ်လျက် လက်ခလယ်၏ ပထမဆစ်ထိ တက်နေ

သည်။ နုလုံးလမ်းကြောင်းသည် တွန်းနှင့် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေ သည်။ သာသနာပြုပါရမီရှင်ရဲ့ အမှတ် အသားတွေ။ သူတကာထက် ကံ ကောင်းမှုတွေ ရှိနေသော်လည်း အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၌ ကံ မကောင်းနိုင်။ ရုတ်ခြည်းပင် ကိုခင်မောင် ဌေးတို့ လူအုပ်ရောက်လာကြသည်။

“လက္ခဏာပညာကို အကြောင်း ပြုပြီး မိန်းကလေးရဲ့လက်ကို ကိုင်နေ တာ ကြာပြီထင်တယ်”

ထွန်းသီဟ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလျက် ရှက်သွားရသည်။

“ကိုဌေးရေ ... ဆရာက ဟောချက်မှန်ပါ”

“ဒေါ်စိုးစိုးသန်းရေ ... ဗေဒင် မေးရမယ့် ဆရာရှားလို့ ထွန်းသီဟနဲ့မှ ပဲ မေးတော့တယ်နော်”

“ဒီကောင် ပညာလျှိုထားတာ ကိုး”

ကိုခင်မောင်ဌေး စကားအဆုံး မှာ မကြည်ဝင်းက ပြောသည်။ ဘဝ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေဆိုတော့ မိတ်မဆက် ပေးလည်း သိနေလောက်ပါပြီနော်”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထွန်းသီဟကရော ဘာများတတ်နိုင်ဦး မည်နည်း။

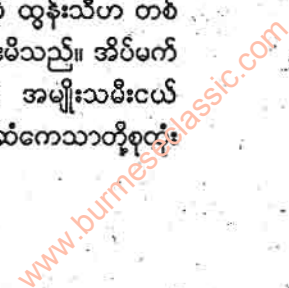
မမနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်လာရပြီ ဆိုတော့ ထွန်းသီဟပုံစံ ပြောင်းလဲ သွားသည်။ သူပုံစံက ဘုဆတ်ဆတ် မာကျောကျော။ ဘာသာရေးလောက ထဲ မဝင်ခင် သူ့ရုပ်ဝါဒကို လက်ခံယုံ ကြည်ဖူးသည်။ ရုပ်ကို ဦးစားပေး သော အတွေးအခေါ် ခံယူထားသူမို့ ဘာသာရေးကို အလေးမထားခဲ့။ နိုင်ငံရေးစာပေလမ်းကြောင်းနှင့် ရုပ်

ဝါဒဘုံစနစ်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်ဖူး သည်။ အတွေးအခေါ် ယုံကြည်ချက် တို့သည် ဘဝတစ်ကွေ့၌ ပြောင်းလဲ ခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးနောက် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မတရားထဲဘဝကို နစ်မြုပ်ခဲ့သည်။ ထွန်းသီဟ စရဏတရားကို ပိုမိုကျင့် ကြံခဲ့သည်။ သူခံယူခဲ့သော ရုပ်ကြမ်း ဝါဒနှင့်အတူ စိတ်၏ ကြမ်းတမ်းခက် ထန်မာကျောမှုများကို ကွယ်ပျောက် စေခဲ့သည်။ မမသည် သူပုံစံကြည့်၍ ပြုပြင်ခဲ့ရသည်။ ဆံပင်တိုတို၊ လှံချည် တိုတို၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို နွေး မိုး၊ ဆောင်း မပြတ်ဝတ်တတ်သူ။ စကား ပြောလျှင် တို၍ ပြတ်လွန်းသည်။ မာ ကျောသည်။ ဘာသာရေးကို လိုက် စားသူတစ်ယောက်အနေနှင့် နူးညံ့ သိမ်မွေ့ဖို့ လိုမည်။ ပုတီးကိုင်လျက် စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်းဖြစ်နေလျှင် သိမ် မွေ့ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်။ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးစဉ်များ၌ မမတို့ ရုံး ပိတ်ရက်ဆိုလျှင် အဘရာကျော်စခန်း၊ ဒေးစွန်ပါ၊ ဓာတ်ပေါင်းစုံ အောင်မင်း ခေါင်စခန်းတွေ ထွက်ကြသည်။ ထွန်း သီဟနှင့် မမသည် တစ်တွဲ။ အထုပ် အပိုးကို ထွန်းသီဟ ဝိုင်းဝန်းသယ်ယူ ပေးသည်။ ထွန်းသီဟ စားသောက် ရေးအတွက် မမသည် စီစဉ်ပြီးသား။ စားစရာ အဆင်သင့်၊ အိပ်ရာခင်းပြီး အဆင်သင့်၊ မျက်နှာသစ်လျှင် ရေခဲပဲ ပြီးခွက်၊ သွားတိုက်ဆေး အဆင်သင့် အလိုက်သိတတ်လွန်းသည်။ ထွန်း သီဟ ဆေးလိပ်ကို တစ်နေ့ လေး လိပ်ထက် ပိုမသောက်ရ။ ချောင်း ဆိုးမည်။ အဆုတ်ရောဂါရမည်၊ ကျန်း မာရေးကို အကြောင်းပြု၍ တားမြစ် သည်။ လိုအပ်သော ဝေယျာဝစ္စများ

ကို မညည်းမညူပြုစုပေးသည်။ မိမိ အတွက် အဓိဋ္ဌာန် ပါရမီစခန်းတိုင်းမှာ မမလိုက်၍ ဝတ်မပျက်ခဲ့။ မမ၏ ကျေးဇူးတရားတို့ ထွန်းသီဟအပေါ် ကြီးမားလှသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအပေါ် တချို့သူများ အမနာမ ပြောကြသည်။ ကိုခင်မောင်ဌေးတို့၊ မကြည်ဝင်းတို့ သာ အတွင်းသဘောသိထား၍ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရိုးသားဖြူစင်သော မေတ္တာ တရားကို အသိအမှတ်ပြုထားကြ သည်။ မိမိအပေါ် သွေးဘေးတော်စပ် ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ဘောင်အရင်း သဖွယ် ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးနေ သော မမသည် သူ့မှာ အိမ်ထောင် ရေးခံစားမှု ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား ရထားသည်။ အသက်အရွယ်နှင့် နှိုင်း စာလျှင် အရွယ်က နုပျိုနေသေးသည်။ မမသည်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ကာမဂုဏ်အာရုံကြီးမားမှု၊ တဏှာ လောဘဖြင့် မယားငယ်ယူထားသည့် တိုင် သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်း သိမ်းထားနိုင်သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ဓမ္မလမ်း ကြောင်းမှာ ပျော်မွေ့နေရှာသည်။

ဘဝဟောင်း၏ ပါရမီဆက်

သင်္ကြန်ရက်များ၌ တောင်သုံး လုံး၏ အောင်ကြဇယျေ မြသိန်းတန် စေတီတော်ကြီး၏ အာရုံခံရပ်တွင်း၌ ဆရာဦးသိန်းစံနှင့်အတူ ထွန်းသီဟ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျက်ရှိသည်။ သင်္ကြန် အတက်နေ့ နေ့လယ်ဘက် အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ပြီးချိန်ဝယ် ထွန်းသီဟ တစ် ရေး အိပ်ပျော်သွားမိသည်။ အိပ်မက် ထဲ၌ ယောဂီဝတ် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး၊ ဦးထိပ်၌ ဆံကေသာတို့စုတုံး

လျက် မျက်နှာက ကြည်လင်ဝင်းပလှသည်။ မျက်လုံး၏ အရောင်တို့ တောက်ပြောင် စူးရှလှသည်။ ထွန်းသီဟ မျက်နှာအပေါ် စိုးမိုးလျက် ကရုဏာဖြင့်ကြည့်နေသည်။

“မောင်ကြီးရေ ... ကျန်းမာရေးကို သတိထားနော်။ အကျင့်လွန်ရင် ဒုက္ခတွေ့တတ်တယ်။ ဘုမ္မိပိုင်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နာမ်ချိန်းမှုကို ခံရတတ်တယ်နော်။ မေတ္တာများများပေးပါ။ နမလေး မောင်ကြီးကို စောင့်ရှောက်နေပါတယ်”

ထွန်းသီဟ တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်ခြည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ၍ ချမ်းတက်လာရင်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာခဲ့ရသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေရွဲရွဲစိုနေသည်။ သင်္ကြန်မိုးသည် အတားအဆီးမရှိ လေပြင်းနှင့်အတူ ရွားသွန်းနေပါပြီကော။ ဇရပ်ထဲ၌ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနှင့် အားငယ်စိတ်တို့ လွှမ်းမိုးလာသည်။ ထွန်းသီဟ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ရှိခိုးအာရုံပြုပြီး မေတ္တာပို့သနေမိသည်။ ဇရပ်ထဲသို့ ဝင်လာသော ခြေသံများကြားလိုက်ရသည်။ ဆရာဦးသိန်းစံ၏ စကားပြောသံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ခဏထိုင်ကြဦးနော်။ ထွန်းသီဟ တရားထိုင်နေတုန်းရှိသေးတယ်”

ထွန်းသီဟ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ နောက်သို့ လှည့်တော့ မမနှင့် မကြည့်ဝင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း။ မမတို့လည်း မိုးစိုထားကြသည်။ ထွန်းသီဟ အံ့အားသင့်လွန်း၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မောင်လေးနဲ့ ချိန်းထားရက်ကျော်နေလို့ လိုက်လာတာ။ ဘာများ

ဖြစ်နေလို့လဲ”

တောင်သုံးလုံးသို့ ထိုစဉ်က ကားလမ်းမပေါက်သေး။ ကျောက်သယ်ကားတော့ ရှိသည်။ လှည်းလမ်းသည် ကားလမ်းပင်ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် သာယာကုန်းမှ ခြေချောင်လာကြသည်က များသည်။ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း ရဲဝံ့စွာရောက်လာကြသည်။ ထွန်းသီဟ အဓိဋ္ဌာန်ရက် ပြည့်နေလေပြီ။ နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ တောင်ပေါ်မှဆင်း၍ မမထိုက်ရာတောင်ကိုးလုံးသို့သွားမည်။ သည်နေ့ပဲ မမတို့ရောက်လာကြသည်။ အချိန်သည် မွန်းလွဲ ၃ နာရီခန့် ရှိပြီ။ ဆရာဦးသိန်းစံထံ ခွင့်ပန်ကန်တော့ပြီး အထုပ်အပိုး ပြင်ရသည်။ မမနှင့်အတူ အဘဘိုးသံအား သွားရောက်ကန်တော့ရင်း ခွင့်ပန်ရဦးမည်။ ဆရာဦးသိန်းစံသည် ကရုဏာအပြည့်ရှိသော မျက်လုံးများနှင့် ထွန်းသီဟကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“မင်းဘဝရဲ့ ခက်ခဲမှုတွေဟာ များလှပါလား တပည့်ရယ်။ မိန်းမသားတွေနဲ့ ခရီးသွားလာတာကိုတော့ သတိထားပြီး ဆက်ဆံစေချင်တယ်”

မမသည် ဆရာစကားကို ဝန်ခံကတိပြုလေသည်။

“ဆရာကြီးရှင်၊ ကျွန်မတို့မောင်လေးကို မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းရစေပါဘူး။ ကတိထားခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း တောင်ကိုးလုံးမှာ ဆုံကြဖို့ပါပဲ။ မောင်လေးကို ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါနော်”

ဆရာဦးသိန်းစံကို မမသည် ခွင့်ပန်စကား ပြောရင်း ကန်တော့လေသည်။ ထွန်းသီဟတို့ အဘဘိုးသံဓာတ်နန်းဘက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာသည် ဇရပ်ထဲမှ လှမ်းကြည့်လျက် ကျန်နေခဲ့ရှာသည်။

အဘဘိုးသံသည် ကွမ်းတမြဲမြဲဝါးလျက် -

“ဒီကောင်လေးကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ကြနော်။ သင်္ကြန်ရက်တွေပြီးမှ ပြန်မယ့်ဟာ မြန်လှချည်လား။ မင်းဆရာ ရုက္ခစိုးကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား”

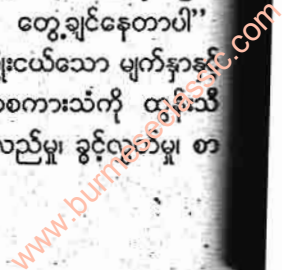
အဘဘိုးသံသည် ဆရာဦးသိန်းစံကို တပည့်ရင်းဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်အောက်၌ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်လေ့ရှိသော ဆရာ့ကို ရုက္ခစိုးကြီးဟု အမည်ပေးထားလေသည်။ မမသည် အဘိုးသံကို ကန်တော့ရင်း

“ဘိုးဘိုးရှင် ... ကျွန်မတို့ မောင်လေးကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

ထွန်းသီဟတို့ အဘိုးသံကို ကန်တော့ပြီး တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ညနေဆည်းဆာသည် မိုးရွာပြီးစ တိမ်ရောင်တို့ဖြင့် လှပသာယာနေလေသည်။ ကုန်းသာဒင်းရွာနား အရောက်မှာ ထွန်းသီဟ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ တောအုပ်ညိုညို၊ ခိုင်းခိုင်းထဲက အောင်ကြဇေယျ မြသိန်းတန်စေတီကို သပ္ပာယ်စွာ လှမ်းဖူးရသည်။ ထွန်းသီဟ ဆရာသခင်များအပေါ် ကြည်ညိုလေးစားသောစိတ်ကို မမသည် ဖြေသိမ့်ပေးလေသည်။

“မောင်လေးရယ် ... တို့မောင်နှမတွေရဲ့ဘဝဟာ တွေ့ဆုံမှု ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ အဘ ဘိုးသံက ခွင့်လွှတ်ပါလိမ့်မယ်။ မမကိုယ်၌က မောင်လေးကို တွေ့ချင်နေတာပါ”

မမ၏ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် အားငယ်သောစကားသံကို ထွန်းသီဟသည် နားလည်မှု၊ ခွင့်လွှတ်မှု၊ စာ

နာထောက်ထားမှုတို့ဖြင့် ဖြေသိမ့်ရ လေသည်။

ပါရမီဆုံစည်းမှု၏ နိဂုံး

တောင်ကိုးလုံး၏ အတွင်းစခန်း ဖြစ်သော အမေစိန်၏ ဧရပ်မှာ မမ တရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ငိုနေသည်။ ဘေးလူများ လည်း မျက်ရည်ဝဲလျက်။ ထွန်းသီဟ သည် မေ့မြောနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်နိဂုံး သည် အဖျားဒီဂရီ ၁၀၇၊ ၁၀၄ မှ မကျ။ တိုက်ဖျက်အဖျားပင် ဖြစ်သည်။ ထွန်းသီဟ၏နှုတ်မှ မမကို ခေါ်သံ သည် မပီသတော့။ နူးညံ့လွန်းသော မမ၏ခေါ်သံသည် သတိဖြင့် ထိန်း ချုပ်ခြင်းပင် မစွမ်းတော့။ ငိုသံ၏ ကျယ်လောင်မှုသည် မမ၏ရင်တွင်း ပေါက်ကွဲသံစဉ်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကိုခင်မောင်ဌေး အင်းတကော်မှ ဆရာဝန်နှင့်အတူ ရောက်လာချိန်မှာ တော့ မမလည်း ငိုရလွန်း၍ မေ့မြော သွားလေသည်။ ထွန်းသီဟနှင့်အတူ မမကိုပါ ဆေးထိုးပေးရသည်။ ဆရာ ဝန်ပြန်ချိန်မှာတော့ ထွန်းသီဟ သတိ ရ၍ စကားကောင်းစွာ ပြောနိုင်လာ သည်။ မမသည် ထွန်းသီဟကို ရေ ပတ်ဖြင့် နဖူးဆံစဉ် အပူကျစေရန် အုပ်ပေးနေရှာပြန်သည်။ အမေစိန် အပါအဝင် လူကြီးပိုင်းသည် သူတို့နှစ် ဦး၏ မေတ္တာတရားကို မောင်ချစ်နှမ ချစ်ဟုသတ်မှတ်ထားကြသည်။ တရား စခန်း၏ စိတ်ကွယ်ရာ၌ ကိလေသာ နှင့်ယှဉ်သော ဖောက်ပြန်မှုကို စိုးစဉ်း မျှပင် မပြုကြ။ အကြင်နာ၊ ကရုဏာ တရား ပြည့်ဝလှသော သူတော်စင် တရားရိပ်၌ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားကို

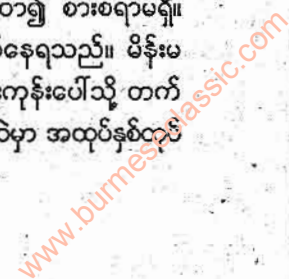
လက်ကိုင်ထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ မေတ္တာပို့သံသည်သာ ဤတောင်ကိုး လုံးဝယ် လွင့်ပျံလျက်ရှိသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ရက်ပြည့်၍ ကျော်လွန် လာခဲ့ပြီ။ ဇွဲသတ္တိအပြည့်ဖြင့် သက် သတ်လွတ်စား၍ မိမိ၏ သဒ္ဓါဇောဖြင့် သမထအကျင့် ကျင့်လျက် သမာဓိ စခန်း ထူနိုင်ခဲ့သော်လည်း ပါရမီဖြည့် လျက် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေသော မမသည် ရုံးမှ ခွင့်မပေးနိုင်တော့၍ ပြန်ရတော့မည်။ တရားဧရပ်သည် တိတ်ဆိတ်လျက် ခြောက်သွေ့နေ သည်။ အထုပ်အပိုးများပြင်လျက် မမ နှင့် မကြည်ဝင်းတို့ ပြန်ကြတော့မည်။ မမ၏ခင်ပွန်းသည် အမျက်ဒေါသကို ချစ်တည်းထားပုံရသည်။ မမသည် ထွန်းသီဟကို ပစ်ခွာခဲ့လျက် အပြန်ရ ခက်နေပုံရသည်။ ကားပေါ်မှပင် ဧရပ် ထဲသို့ မဝင်။ အမေစိန်တို့ကို မှာကြား လျက် ထွန်းသီဟကို စောင့်ရှောက် ကူညီပေးဖို့ တောင်းပန်နေသည်။ ထွန်းသီဟသည် တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာဆိုသော လူ့ဘဝ၏ သင်္ခါရ နယ်ပယ်ကို သိနှင့်ထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ရင်ထဲ လွမ်းမောဖွယ်ရာတွေ နှင့် အတွင်းကြေကြေနေသော ဒဏ် ရာသည် ခံစားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ သည်။ သံယောဇဉ်အဆီးအတား သည် လူ့ဘဝ၏ နိုင်မြဲလှသော တဒင်္ဂ နှောင်ကြိုးများသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အသက်ပိဋကတ်တို့ ချုပ်ငြိမ်းကြရသော အခါ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် အဖော် မဲ့စွာ သံသရာကြော လွင့်မျောကြရ သည်ချည်း။ မိမိအပေါ် ကောင်းမွန် စွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင် မမတို့ ကားသံသည် တောင်အောက်

သို့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။ တောင်ထိပ်စေတီမှ မမ တို့ကားကို ထွန်းသီဟ လှမ်းမျှော် ကြည့်ပါသေးသည်။ မျက်စိအစုံသည် မှုန်ပါးဝေသိ၍နေလေသည်။ တရား သမားတစ်ဦးသည် အထီးကျန်ဘဝ ဖြင့် ပါရမီခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်း ကြသည်ချည်း ဖြစ်ပါလျက် သတိသံ ဝေဂကို မေ့ပျောက်လျက် ထွန်းသီဟ ငိုချလိုက်ပါသည်။ သူ့ရှိက်သံကို မမ တစ်ယောက်ဖြင့် ကြားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ခေါင်းလောင်းငယ်၏ သာသနာ

၁၃၅၆ ခုနှစ် (၁၉၉၄)၏ အချိန် ကာလ ဆယ်စုနှစ် အတိုင်းအတာ ကာလတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလာသော ထွန်းသီဟသည် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်များ မပြတ်တမ်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း တောတောင်စခန်းများ၊ တန်ခိုးကြီး ဘုရားများ၌ အဓိဋ္ဌာန်များဝင်ခဲ့သည်။ ပါရမီစခန်း ပညာလမ်းဝယ် ဂန္တီရ ပညာရပ်များကို လေ့လာလိုက်စားရင်း အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှုကို ရရှိခဲ့လေ သည်။ မင်းဓမ္မတောင်၏ စက်တော် ရာကုန်းပေါ်ရှိ ပဲနွဲ့ပင်ရိပ်၌ ထွန်းသီဟ နှင့် ဆရာဦးအေးချစ်တို့နှစ်ဦး ထိုင် နေကြသည်။ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ဘုရားကုန်းပေါ်ဝယ် ဘုရားဖူးလာသူ မရှိ။ တိတ်ဆိတ်လှသည်။ နေ့မွန်း တည့်ချိန်ပင်ကျော်လာပြီ။ ထမင်းမစား ကြရသေး။ ဗိုက်ဆာ၍ စားစရာမရှိ။ ရေသောက်၍ ငြိမ်နေရသည်။ မိန်းမ ငယ်တစ်ဦး ဘုရားကုန်းပေါ်သို့ တက် လာသည်။ လက်ထဲမှာ အထုပ်နှစ်ထုပ်

ပါလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာ ပိန္နဲပင်ရိပ်သို့ ဝင်လာသည်။ အမျိုးသမီးငယ်သည် ထွန်းသီဟကို စကားစတင် ပြောပါသည်။

“ဆရာတို့ ဘုရားလာတည်တဲ့ ဆရာတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်နှမက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ထွန်းသီဟ အဖြေစကားကို ထိုမိန်းမငယ်သည် သူ့လက်ထဲကအထုပ်နှစ် ထုပ်ပေး၍ -

“ဆရာတို့ စားဖို့လာပို့တာပါ”

ထွန်းသီဟက လှမ်းယူပြီးကြည့်တော့ ထမင်းကြော်နှစ်ထုပ်။ အမျိုးသမီးငယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ ခူးတုပ်၍ ထိုင်နေသည်။ ဆရာဦးအေးချစ်သည် အမျိုးသမီးငယ်ကို နေရပ်လိပ်စာ မေးနေသည်။ အမျိုးသမီးငယ်က ဆယ်မိုင်ကုန်းမှာနေကြောင်း ပြန်ဖြေနေသည်။ သူမ စကားသံက ဝဲတဲတဲ။ ရှမ်းသွေးစပ်သူ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အမည်ကိုမေးတော့ နန်းကြင်အေးဟု ဖြေသည်။ မိန်းမငယ်သည် မြန်မာဆန်လွန်းသည်။ အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားလျက် ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားသည်။ သူမဆံပင်သည် လူတစ်ရှုပ်ခန့်ရှိမည်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးဘဲကျား လိမ်းထားလျက်၊ ရွှန်းလဲ့ထောက်ပသော မျက်လုံးအစုံနှင့် မျက်နှာသည် ကြည်လင်ဝင်းပလူလည် လှသော၊ ချောသော အလှပိုင်ရှင်မဟုတ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်မျိုး။ သို့သော် ထိုမိန်းမငယ်၏ အပြောအဆိုသည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရှိလှသည်။ ထွန်းသီဟသည် နန်းကြင်အေး၏ ထမင်းကြော်ကို စားနေစဉ် သူတို့နှစ်

ဦးနားက သူမ ထသွားသည်။ ခဏကြာတော့ သောက်ရေ၊ လက်ဆေးရေတို့ အိုးငယ်ဖြင့် သယ်ယူလာပေးသည်။ နန်းကြင်အေး၏ အလိုက်သိတတ်မှု၊ လေးစားမှုတို့ကို ထွန်းသီဟ တုံ့ပြန်ကျေးဇူးပြုစရာ သူ့မှာပညာရှိနေသည်။

“ကျုပ်နှမ ဗေဒင်တွက်သွားပါလား”

နန်းကြင်အေးသည် ပြုံးရယ်၍

“ဆရာ ... ကျွန်မ ဗေဒင်မကြည့်ချင်ဘူးဆရာ။ ကျွန်မဒုက္ခတွေ လူသိမခံချင်လို့ပါ”

ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် သူတို့သုံးဦး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ဆရာတို့ ဘုရားလာတည်တယ်ကြားလို့ ဒါနလာပြုတာပါ။ ဒီမှာက ဘာမှ စားစရာမရှိဘူးဆရာ။ ဝယ်စားလည်း ဆယ်မိုင်ကုန်းနဲ့ အဝေးပြေးဂိတ်ကို သွားမှစားရမှာ။ ညနေကျ ထမင်းလာပို့ပေးမယ်။ ဒီမှာ ညအိပ်မှာလား ဆရာ”

ဦးအေးချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ညနေကျရင် ဆရာနှစ်ဦး ထပ်လာပါလိမ့်ဦးမယ်။ ပိုက်ဆံယူသွားပါ။ ဆန်ဝယ်ပြီး လေးယောက်စာလောက် ချက်ခဲ့ပေါ့။ သက်သတ်လွတ်ပဲ လုပ်ခဲ့နော်”

နန်းကြင်အေးသည် ပိုက်ဆံမယူပါ။

“ကျွန်မဒါနပါ ဆရာ။ ဆရာရော ဘာမှာဦးမလဲ”

ထွန်းသီဟသည် ဒူးယားစီးက ရက်မှာလိုက်လေသည်။

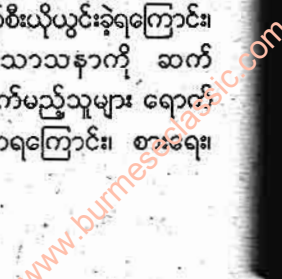
“ဒူးယားနဲ့ဆို ထူးခြားရမှာပေါ့ နှမလေးရယ်”

တပို့တွဲလပြည့်နေ့ညသည် ထိန်ထိန်သာလျက်။ မင်းဓမ္မတောင် စက်တော်ရာကုန်းဝယ် ညဉ့်ငှက်လေးများ အော်သံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ ဆောင်းလေအဝေ့ဝယ် အချင်းတတ်လေးများ ပါလာကြသည်။ စက်တော်ရာ အုတ်ခုံရှေ့ဝယ် ဦးစိန်ချစ်နှင့် ဦးမောင်ဝင်းတို့ ပုတီးစိပ်နေကြသည်။ ဦးအေးချစ်သည် တောင်ပိုင်နန်းနှင့် ဘုရားကုန်းတစ်လျှောက် အမွှေးတိုင် ဒါနပြုပူဇော်နေပြီး မေတ္တာပို့လျက်ရှိသည်။ ထွန်းသီဟသည် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနေသည်။ တောင်အောက်မှ လူသံများ ဆူညံ၍ ဘုရားကုန်းပေါ် တက်လာကြသည်။ နန်းကြင်အေးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးလေးငါးယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ ထမင်းတောင်းရွက်၍ ရေနှေးကြမ်းအိုးပါ ပါလာကြသည်။ ထွန်းသီဟတို့ တရားထိုင်ရာမှ နားလိုက်ကြသည်။ ည ၈ နာရီခန့်ရှိပြီ။

“ကျွန်မတို့ ဈေးဆိုင်တွေသိမ့်မှ ချက်ပြုတ်ရလို့ ခနာက်ကျသွားပါတယ် ဆရာ”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကူညီပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်နှမတွေနဲ့ ဝိုင်းစားကြတာပေါ့”

သူတို့ ထမင်းစားရင်း စကားများစွာ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဤစက်တော်ရာ ပါဒဓေတီနှစ်ဆူကို ဦးသုဇာတတို့ တည်သွားကြောင်း၊ သူတို့ ဆရာတော် ကွယ်သွားပြီးနောက် အရေးအခင်းကာလ၌ မသမာသူများ ဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့ကြောင်း၊ သူတို့ဆရာ၏သာသနာကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည့်သူများ ရောက်လာ၍ တမ်းသာရကြောင်း၊ စားရေး၊

သောက်ရေး ကူညီပါဦးမည်ဟု ဝိုင်း
ဝန်းပြောဆိုကြလေသည်။ သာသနာ
ရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက်ပဲ စေတ
နာဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြရ၍ နန်းကြင်
အေးတို့ ဝမ်းသာနေကြလေသည်။ သူ
တို့ ကတိစကားအတိုင်းပင် မင်းဓမ္မ
တောင်၌ ကမ္ဘာ့ဓာတ်ပေါင်း မဟာ
ခေါင်းလောင်းစေတီ တည်ထားပြီး
သည်အထိ ထမင်းအလှူကို ကြည်
ဖြူစွာ ဒါနပြုခဲ့ကြသော ကျေးဇူးရှင်
များ ဖြစ်လေသည်။

မင်းဓမ္မတောင်မှ ခေါင်းလောင်းသံ

လှည်းကူးမြို့နယ်၊ ငမိုးရိပ်
ချောင်းဘေး၊ ပုတ္တရွာ သိုက်ကုန်းမှ
ရရှိခဲ့သော သိဒ္ဓါရင်ခေါင်းလောင်းလေး
ကို အကြောင်းပြု၍ မင်းဓမ္မတောင်၌
စက်တော်ရာပါဒစေတီအပေါ် ကမ္ဘာ
ဓာတ်ပေါင်း မဟာခေါင်းလောင်း
စေတီကို တည်ထားနိုင်ခဲ့ကြသည်။
သူတို့ ကြိုးစားတည်ထားခဲ့ရသော
ကမ္ဘာ့ဓာတ်ပေါင်းစေတီသည် ဗုဒ္ဓမြတ်
စွာ သာသနာ ကမ္ဘာသို့ ဖျံလွင့်သော
သာသနာဓမ္မတေးသံတို့ လွင့်ပျံစေပါ
တော့မည် ..။ တန်ဆောင်မုန်းလ
အဖိတ်နေ့ညသည် မိုးသားကင်းစင်၍
ကောင်းကင်တစ်ခိုဝယ် လစန္ဒာသည်
အလင်းဖြာလျက် ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာ
သားတို့အတွက် အေးချမ်းသောအလင်း
ဓာတ်ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက် မင်းဓမ္မ
တောင် ကမ္ဘာ့ဓာတ်ပေါင်းစေတီ၏
တနင်္ဂနွေထောင့် ရင်ပြင်ဝယ် ဆရာ
ဦးအေးချစ်နှင့် ဆရာ ထွန်းသီဟတို့နှစ်
ဦး ဘုရားတည်စဉ်ကာလက အတွေ့
အကြုံများကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေမိ
ကြသည်။ သူတို့ဦးဦး ဘုရားတည်ရန်

စုစည်း ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ဘုရား
တည်ပြီးသောအခါ သူနှင့် ဦးအေးချစ်
တို့နှစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည် ..။
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လမ်းခွဲ
ထွက်သွားကြသည်။ မင်းဓမ္မတောင်၏
ကမ္ဘာ့ဓာတ်ပေါင်း သာသနာမှာတော့
သစ္စာကတိရှိပြီးသား ခေါင်းလောင်း
ငယ်သည် ကျိန်စာဆို၍ ထားရှော
သလားမသိ။ သာသနာ့ဆက်၊ ပဋ္ဌာန်း
ဆက် ကြီးမားလှသည်။ ထွန်းသီဟ
သည် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်
လိုက်သည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင်
အမြီးထောင်နေလေပြီ။

“ဆရာရေ ... ကျွန်တော်တို့
သာသနာခရီး ဆက်ရဦးမယ်။ လှည်း
ကူး ငမိုးရိပ်ချောင်းဘေး ပုတ္တရွာမှာ
နဂါးရုံဘုရားတည်ပြီးမှ ခေါင်းလောင်း
လေးရဲ့ကျေးဇူးကို ဆပ်ရာရောက်လိမ့်
မယ်”

ဆရာဦးအေးချစ်သည် ခေါင်း
လောင်းငယ်၏ သာသနာပြု နိဂုံးကို
ကြိုတင်တွက်ဆနေလေသည်။ ထွန်း
သီဟသည် ခေါင်းလောင်းငယ်၏
သာသနာ၌ ပါရမီစခန်းဟု သူ့ကိုယ်
ကို သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ဦးအေး
ချစ်ကို အဓိကထား၍ သူ သာမညနေ
ရာက နေခဲ့သည်။ သူ့ကမ္ဘီရပညာများ
ဖြင့် ပံ့ပိုးကူညီခဲ့သည်။ တစ်နေ့
တစ်ချိန်ချိန်၌ ထွန်းသီဟသည် ခေါင်း
လောင်းငယ်နှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်
လာသော အဓိကလူဖြစ်လာမည်ကို
သိထားခဲ့ပါလျှင် ...။

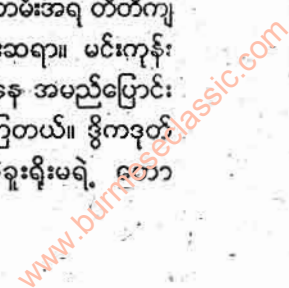
ဒွိကဒုတ်တောင်ပေါ်မှ သာသနာနိမိတ်

ဖောင်ကြီး၊ မင်းကုန်းမှ ၁၂ မိုင်
ခန့်ကွာဝေးသော ပဲခူးရိုးမရဲ့ ဒွိကဒုတ်

တောင်။ သစ်ကြီး၊ ပါးကြီးများ ထူထပ်
လျက် တောင်ပေါ်သို့ လူသွားလမ်း
တစ်လမ်းစာသာ ရှိသည်။ ဒွိကဒုတ်
တောင်သို့ မင်းကုန်းမြို့မှ ဦးဂျပန်၏
လမ်းပြပေးမှုဖြင့် ထွန်းသီဟနှင့် ဆရာ
ဦးအေးချစ်တို့ ရောက်သွားကြသည်။
သူတို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလ၏
အဖိတ်နေ့ညမှာပင် တောင်ပေါ်သို့
ရောက်ကြသည်။ ညအမှောင်ဝယ်
အရှေ့အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော လ
ရောင်ဖြင့် ဒွိကဒုတ်တောင်ပေါ်၌
ကွက်တိကွက်ကြား လင်းနေသည်။
တောင်၏အရှေ့အရပ်ရှိ သရက်ဖြူပင်
ကြီးသည် ထီးတည်းကြီး ရပ်တည်
လျက် ထွက်ပြုစုလရောင်ကို ကာ
ကွယ်ထားလေသည်။ ညှုန်များ
အော်သံ၊ ဂျီဟောက်သံ၊ မျောက်အော်
သံတို့ဖြင့် တစ်တောင်လုံး ညံ့လျက်။
လရောင်မြင့်တက်လာမည့် အချိန်ကို
စောင့်လျက်ဒွိကဒုတ်တောင်၏ စေတီ
ရှေ့ဝယ် ဦးအေးချစ်နှင့် ထွန်းသီဟ
တို့ နှစ်ဦးထိုင်နေကြသည်။ ညဘက်
ရောက်သွား၍ တောင်ပေါ်၌ စား
စရာမရှိ။ ဒွိကဒုတ်တောင်ပေါ် တဲ
ကျောင်းမှ ကိုရင်ကြီးနှင့် ဦးဂျပန်တို့
မေတ္တာပို့သံသည် လွင့်ပျံလျက်။ ထွန်း
သီဟနှင့် ဦးအေးချစ်တို့ ဒူးယားစီးက
ရက် ဖွာနေကြသည်။ ဦးအေးချစ်က
စ၍ -

“မင်းကုန်းနားက ဘောင်ရိုးမြင့်
မြင့်ဟာ သမိန်ပရူ(မင်းရမ်းကား)ရဲ့ မြို့
ရိုးလို့ ပြောကြတယ်”

“သမိုင်းမှတ်တမ်းအရ တိတိကျ
ကျ ပြောလိုမရဘူးဆရာ။ မင်းကုန်း
လည်း မင်းပုန်းကနေ အမည်ပြောင်း
လာတာလို့ ပြောကြတယ်။ ဒွိကဒုတ်
တောင်နဲ့ သည်ပဲခူးရိုးမရဲ့ ဇတာ

တွင်းနေရာဒေသတွေမှာ မင်းရမ်းကား (သမိန်ပရူ) ရာဇဇာဏ်သင့်လို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရာ နေရာတွေလို့ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ခွဲတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးက မင်းရမ်းကားရဲ့ခေါင်းလောင်းရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဆရာ”

သမိုင်းကြောင်း အထောက်အထားအရ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း ဖွယ်ရာများ ရှိနေပိုင်ပါသည်။ ပစ္စက္ခာဝမှာတော့ မိမိတို့နှစ်ဦး ခေါင်းလောင်းငယ်ရဲ့ သာသနာကို ကြိုးပမ်း တည်ဆောက်နေကြရလေသည်။ ဦးဂျပန်လာချပေးသော ရေခွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ကို ဆာဆာနှင့် စားကြရသည်။ ဦးဂျပန်က သူကြားဖူးထားသော ပါးစပ်ရာဇဝင်ကို ဖြည့်စွက်ပြောသည်။

“သမိန်ပရူ ထွက်ပြေးတဲ့ တောလမ်းတစ်လျှောက် ကျောက်ကြဲပြီး ပြေးလို့ ကျောက်ကြဲမင်းလို့လည်း ခေါ်ပြန်တယ်။ ဒွိကဒုတ်တောင်နှင့် ကျိုက်ဒေးမားတောင်ခြေတွေမှာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ရှိနေတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

မိမိတို့သည် သိုက်သမားများ မဟုတ်ကြပါ။ တတ်စွမ်းသမျှ သာသနာပြုနေကြသူများဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းများဖြစ်၍ အချိန်ပြည့်သာသနာအလုပ်ကို မစွမ်းဆောင်နိုင်။ အားလပ်ရက်ဖြစ်သော စနေနှင့် တနင်္ဂနွေရက်များ၌ အိမ်မှာ မရှိ။ သာသနာအလုပ်ကို ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ ပြုနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထွန်းသီဟသည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်၌က ဂမ္ဘီရပညာရပ်ပိုင်ဆိုင်သော ဗေဒ၊ လက္ခဏာ၊ အင်္ဂါပညာရပ်များ၊ အင်းအတတ်၊ စပ

အတတ်တို့ကို ဆရာသခင်များထံမှ ဆည်းပူးခဲ့သော အထုံပါရမီနှင့် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းများ၌ ခုနစ်ရက်သားသမ်းများကို လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စများ ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။ စီးပွားဖြစ်ဟောစာ၊ ပြောစားခြင်း ပြုလုပ်ခွင့်မရသေး။ သာသနာအကျိုးအတွက်သာ ဆောင်ရွက်ခွင့် ရနေသည်။ ဦးအေးချစ်နှင့် ထွန်းသီဟတို့ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရန် ဘုရားစေတီရှေ့၌ ပရိတ် ပြုလိုက်ကြသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်အပြီး အာနာပါနတရား ရှုမှတ်စဉ် ထွန်းသီဟ စိတ်နှလုံးသည် သမာဓိအားဖြင့် ကြည်လင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ မိမိစိတ်မနှောအာရုံထဲ ရှေးမြန်မာဘုရင်၏ ရဲမက်များတို့ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသည့် ပုံရိပ်များ၊ ဆင်းသံ၊ မြင်းသံ၊ စည်း၊ တံဖိုးခရာသံတို့ မြည်သံ စသည်ထင်မှတ်လာရသည်။ မိမိစိတ်မနှောအာရုံထဲဝယ် ယောဂီဝတ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှေ့လာရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။ အသက်အားဖြင့် ၂၀ ကျော်ဝန်းကျင်မျှ ရှိဦးမည်။ ပိတုန်းရောင် ဆံကေသာတို့ ဦးထိပ်ထက်၌ စုထုံးထားသည်။ ကြည်လင်ဝင်းပသော မျက်နှာပိုင်ရှင်၊ သူမမျက်လုံးအစုံက ရှန်းလဲ့တောက်ပနေသည်။ ထွန်းသီဟနားထဲ၌ မောင်ကြီးဟု ခေါ်သံ ကြားလိုက်မိသည်။ ထိုအာရုံနိမိတ်ကြောင့် ထွန်းသီဟ ရှုမှတ်ဆဲ အာနာပါနတရားကို ဖြုတ်ရင်း မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိန်းမငယ်သဏ္ဍာန် ပုံရိပ်သည် သရက်ဖြူပင်ကြီးရှိရာ တောင်ပိုင်ကြီး နန်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းသွားနေသည်။ မိမိကို ကျောပေးလျက်၊ ထွန်းသီဟရင်ထဲ ခံစားမှု

ဝေဒနာတို့ ပေါ်လာကြသည်။ အမည်နာမတပ်၍မရသော ခံစားမှု၊ ထိုခံစားမှုသည် ရင်ကို နာကျင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ့စိတ်တို့ လှုပ်ရှားမှုကို ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်လို့မရ။ ဒွိကဒုတ်တောင်တော်သည် သိုက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့များလှသည်။ မေတ္တာဓာတ် ခံယူချင်၍ သူတို့ပုံရိပ်ကို ပြသခြင်းလော၊ သာဓုခေါ်၍ ဘာဝနာကုသိုလ်ခံယူခြင်း ဖြစ်သလော၊ ထွန်းသီဟ အတွေးတို့ ဝေခွဲမရ။ ရှိပါစေတော့။ ထိုမနှောအာရုံများကို ထွန်းသီဟ ဇွတ်ပင်ပယ်ဖျောက်လိုက်သည်။ တုန်ယင်လိုက်မောစွာ ဖြစ်သောစိတ်ကို ချုပ်တည်းလျက် ငြိမ်သက်သွားပေ ဝင်မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အစားထိုးလိုက်ရသည်။ ထွန်းသီဟ မေတ္တာပို့သနေချိန် ဆရာဦးအေးချစ်သည်လည်း မေတ္တာပို့သလျက်ရှိနေသည်။ လရောင်ပင်ဦးခေါင်းထိပ် ရောက်နေပြီ။ လမွန်းတည့်ချိန်ပါတကား။ ဒွိကဒုတ်တောင်တော်၏ အရှေ့အရပ် သရက်ဖြူပင်ကြီးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ဆီမီးရောင်တို့ထိန်လင်းနေသည့် ပဲခူးမြို့မဟာစေတီကို သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြင်ရသည်။ ထွန်းသီဟရော ဦးအေးချစ်ပါ အံ့ဩစွာ ထကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ထိုဆီမီးရောင်သည် ပဲခူးမြို့ရွှေမောစောစေတီကိုလည်း ဆီမီးများ ပူဇော်ထားသည်ကို ရေးရေးမျှ လှမ်းမြင်ရသည်။ သည်နေ့၊ သည်ညသည် မြင်းဖိုရိပ်သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပလေ့ရှိသော တန်ဆောင်မုန်းညအချိန်ကာလ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ညက ... အိပ်မက်မက်သည့် ဦးအေးချစ်ကို မင်းညီမင်းသားတို့ အဝတ်တန်ဆာဖြင့် မြင်နေရသည်။

ထွန်းသီဟနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရပ်နေသည့် ဦးအေးချစ်မျက်နှာသည် ခက်ထန်မာကျောလျက် ရှိနေသည်။ ဦးအေးချစ်နှင့် ထွန်းသီဟတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး။ အမျိုးသမီးငယ်သည် ဇာတ်သဘင်ထဲက မင်းသမီးများအဝတ်အစားနှင့် တောက်ပလွန်းသည်။ ဦးအေးချစ်က အမျိုးသမီးငယ်ကို လက်ဆွဲ၍ ဆွဲခေါ်နေသည်။ အမျိုးသမီးငယ်သည် ရုန်းကန်လျက် ထွန်းသီဟကို တအားဆွဲထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေသော အမျိုးသမီးငယ်၊ ဦးအေးချစ်ကစိတ်မရှည်ဟန်နဲ့ တအားဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ထွန်းသီဟ၏ လက်ကိုဆွဲထားသော အမျိုးသမီးငယ်သည် ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားလေသည်။ နှုတ်မှလည်း “မောင်ကြီးရေ” ဟု တအားအော်၏။ ထွန်းသီဟ အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ၌ ချွေးပြန်လျက်။ ဦးအေးချစ်သည် တံကျောင်းအတွင်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့၌ ပုတီးစိပ်နေသည်။ သူ့အသံကြောင့် ဦးဂျပန် အရုဏ်ဆွမ်းချက်နေရာက တံပေါ်ပြေးတက်လာသည်။

“ဆရာ ... ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

ထွန်းသီဟ ဘာမှမပြော။ ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း ရေတစ်ခွက်ခပ်သောက်လိုက်သည်။ သူသည် အမောပြေသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာ ... ပက်လက်လှန်အိပ်ရင် ဘီလူးစီးတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်တာများလား”

ထွန်းသီဟသည် ရယ်မောရင်း “သိုက်ထဲက ဥစ္စာစောင့်တွေ ထဲပေါ်တက်လာလို့ဗျ”

ဦးဂျပန်သည် ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်မယ်။ ဒီတောင်က တအားကြမ်းတယ်။ ဥစ္စာစောင့်တွေ ပေါတယ်။ သိုက်မီးတွေ တစ်တောင်နဲ့ တစ်တောင် ကူးသွားတာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ် ဆရာ”

မျက်လုံးပြူးလျက် စိုးရိမ်တကြီး ပြောနေသော ဦးဂျပန်ကို စကားစဖြတ်ရင်း -

“ကျွန်တော် စေတီရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့လိုက်ဦးမယ်”

ထွန်းသီဟ တံကျောင်းပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ အရုဏ်ဦးသည် ပွင့်သစ်စနေရောင်ဖြင့်သာယာလှပနေလေသည်။

ဒွိကဒုတ်တောင်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်ဖြစ်သော အင်္ဂါထောင့်မှာ ဓဝ်ကျောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ ဒွိကဒုတ်တောင်သည် သူတော်စင်တို့ တရားအားထုတ်ခဲ့သော တောင်ထူးတောင်မြတ်ဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇာစခန်း ထွက်ရပ်လမ်းကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့ အဓိဋ္ဌာန် ပါရမီတည်ဆောက်ရာ တောင်တော်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တောင်၏အရှေ့အရပ်မှာ ဆေးကြိုတ်သော ကျောက်ပျဉ်ရှိသည်။ တောင်၏ အနောက်မြောက်ထောင့်မှာ ပြဒါးဖမ်းသောနေရာ ရှိသည်။ စနင် ဘကျ ပြုလုပ်ထားသော ရှေးဆရာကြီးတို့၏ အစီအရင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျောက်ကုလားထိုင်ထက်မှာ ဦးအေးချစ် ထိုင်နေသည်။ မေတ္တာသုတ်ရွတ်လျက်။ ပြီးတော့ ထွန်းသီဟ ထိုင်ကြည့်သည်။ ကျောက်ကုလားထိုင်သည် တောင်စောင်းဖြစ်၍ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် လှမ်းမောဖွယ်ရာ တောင်စဉ်တောင်တန်းများသည် ညိုညိုမှိုင်းလျက်။ စိန်တောင်၊ ကျိုက်ဒေးပြတ်တောင်၊ ကျိုက်

ဒေးဗားတောင်နှင့် တောင်သုံးလုံးတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တောင်သုံးလုံးမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ်ကာလများ အဘဘိုးသံ မိန့်မှာဖူးသည်။ အဘဘိုးသံ ဂန္ဓာရီကျင့်စဉ်ခရီး၌ ဒွိကဒုတ်တောင်တော်လည်းပါသည်။ ဒွိကဒုတ်တောင်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ် ကျားကြီးတစ်ကောင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် အမြီးဖြင့် မြေပြင်သို့ တဖုတ်ဖုတ် ရိုက်၍ ခြောက်လှန့်ဖူးကြောင်း ကြားနာဖူးသည်။ ဆရာသခင်၏ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြေပေါ် ရောက်၍ ပီတိဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကို ခုယူခဲ့ရသည်။ ဆရာသခင်၏ဂုဏ်က ဂျူးဖူးကို အောက်မေ့တမ်းတမိသည်။ ထွန်းသီဟသည် ရင်ထဲ၌ ဆို့နှစ်သော အလွမ်းဓာတ်ခံတို့ ပေါ်ပေါက်နေသည်။ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သည် ဒွိကဒုတ်တောင်ကျမှပင် မိမိ၏စိတ်တို့ ကြေကွဲဆွေးမြည့်မှု ဖြစ်ပေါ်ရသည်။ လွမ်းရစ်ပေဦး ထွန်းသီဟရယ်။ ဆရာဦးအေးချစ်၏ ချောင်းဟန်သံကြားမှ မိမိ၏ တွေဝေငေးငိုင်မှုမှ သတိပြန်ဝင်လာမိသည်။ ဦးအေးချစ်ကို အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြတော့ရယ်နေသည်။ ဆရာချစ်တစ်ယောက် အတိတ်ဘဝက မင်းရမ်းကားများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေရောသလား။ ထွန်းသီဟသည် ရသေ့အောင်နန္ဒ ကိုယ်ပွားလေလား။ သာသနာပြုစခန်း၌ နာမ်လောကမှ ကူညီစောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော ဂန္ဓီရဒေဝီကို စိတ်ကူးရပ်ပုံလွှာထဲ ရှာဖွေနေရသော ထွန်းသီဟရယ် ...။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

သိန်းထွန်းသစ်

ရဟန်းဟူသည်

တောင်တွင်းအောင်သက်ဦး

မြန်မာနိုင်ငံသည် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားသည့်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှစ၍ သံဃာသည် ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ သံဃောလောကော သမုပ္ပန္နော၊ ဟိတာယ၊ သဗ္ဗပါဏိနံ၊ သံဃာတော်သည် လောက၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူခဲ့လေသည်။

ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော သံဃာတော်များသည် တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး မတူညီကြချေ။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှ ယနေ့အထိ ရဟန်းဖြစ်ခြင်း ရှစ်မျိုးရှိသည်။

- ၁။ ဟေိဘိက္ခုပ သမ္ပဒါ -ဘုရားရှင်က ရဟန်းလာလှည့် ဟု ခေါ်ဆဲ၌ အလိုအလျောက်ဖြစ်သည့် ရဟန်းမျိုး။
- ၂။ သရဏ ဂမနပ သမ္ပဒါ - သရဏဂုံ ခံယူဆောက် တည်ရုံဖြင့်ပြီးသည့် ရဟန်းမျိုး။
- ၃။ ဩဝါဒ ပဋိဂ္ဂဟဏူပ သမ္ပဒါ - ဤဂုံဤနည်းဖြင့် ကျင့်ဟု ဆုံးမခြင်းဖြင့်ပြီးသည့် ရဟန်းမျိုး။
- ၄။ ပညာ၊ ဗျာကရဏူပ သမ္ပဒါ - သောပါကထေရ် ကဲ့သို့ ပြဿနာဖြေဆို၍ ဘုရားခွင့်ပြခြင်းဖြင့်ပြီးသည့် ရဟန်းမျိုး။

၅။ ဂရုဓမ္မ ပဋိဂ္ဂဟဏူပ သမ္ပဒါ - ဂရုဓံကို ဝန်ခံ
ချက်ထားခြင်းဖြင့်ပြီးသည့် ရဟန်းမျိုး။

၆။ ဒူတေနပ သမ္ပဒါ - အမှကာသိကမည်သည့် ရဟန်း
မျိုး။

၇။ အဋ္ဌဝါစိကူပ သမ္ပဒါ - ဘိက္ခုနီမများထံ လေးကြိမ်၊
ဘိက္ခုယောက္ခားများထံ လေးကြိမ်၊ ပေါင်းရှစ်ကြိမ်
သာ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့်ပြီးသည့် ရဟန်းမျိုး။

၈။ ဥတ္တိတေတုတ္တကမ္မူပ သမ္ပဒါ - ဥတ်နှင့်တကွ လေး
ကြိမ်မြောက်သော ကမ္မဝါစာဖြင့်ပြီးသည့် ရဟန်းမျိုးတို့
ဖြစ်ကြသည်။
ရဟန်းဖြစ်ရန် အင်္ဂါငါးပါးလည်း လိုအပ်သည်။ ဦးပဉ္စင်း

ဖြစ်ရန် -

၁။ ဝတ္ထုသမ္ပတ္တိ - ပဉ္စင်းလောင်း၏ အင်္ဂါပြည့်စုံမှု။

၂။ ဥတ္တိ သမ္ပတ္တိ - ဥတ်၏ ပြည့်စုံပီသမှု။

၃။ ကမ္မဝါစာ သမ္ပတ္တိ - ကမ္မဝါ၏ ပြည့်စုံပီသမှု။

၄။ သီမာ သမ္ပတ္တိ - သိမ်၏ ဝိပတ္တိကင်းစင်မှု။

၅။ ပရိသာ သမ္ပတ္တိ - ရဟန်းပြုပေးသည့် သံဃာပရိညတ်
၏ ပြည့်စုံလုံလောက်သည့် စင်ကြယ်မှုများ လိုအပ်
လေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ရဟန်းတို့တွင် ရဟန်းကောင်းတို့၏

အသွင်မူရာဂုဏ် ၂၂ ပါး ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

- ၁။ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်မှတ်ခြင်း။
- ၂။ ရဟန္တာဟု ထင်မှတ်ခြင်း။
- ၃။ အရိယာတို့နှင့်တူသော အကျင့်ရှိခြင်း။
- ၄။ အရိယာတို့နှင့်တူသော နေထိုင်မှုရှိခြင်း။
- ၅။ အရိယာတို့နှင့်တူသော ဣန္ဒြေရှိခြင်း။
- ၆။ အရိယာတို့နှင့်တူသော ဆင်းရဲရှိခြင်း။
- ၇။ အရိယာတို့နှင့်တူသော သည်းခံခြင်းရှိခြင်း။
- ၈။ တစ်ကိုယ်ထီးတည်း အကျင့်ရှိခြင်း။
- ၉။ တစ်ကိုယ်ထီးတည်း မွေ့လျော်ခြင်း။
- ၁၀။ တစ်ကိုယ်ထီးတည်း ကျိန်းအောင်းခြင်း။
- ၁၁။ မကောင်းမှုမှ ရှုတ်ခြင်း။
- ၁၂။ မကောင်းမှုမှ လန့်ခြင်း။
- ၁၃။ သဓမ္မအကျင့်ကို အားထုတ်ခြင်း။

- ၁၄။ ကုသိုလ်၌ မမွေ့လျော့ခြင်း။
  - ၁၅။ သုက်လွတ်ခြင်းကာမမှ ဖဲကြည့်ခြင်း။
  - ၁၆။ ပါဠိကို သင်ယူခြင်း။
  - ၁၇။ အဋ္ဌကထာ သင်ယူခြင်း။
  - ၁၈။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ခြင်း။
  - ၁၉။ ကင်းသော တပ်မက်မှုရှိခြင်း။
  - ၂၀။ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း။
  - ၂၁။ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကို ဆောင်ခြင်း။
  - ၂၂။ ဦးပြည်းခေါင်းရှိခြင်း။
- တို့သည် ရဟန်းကောင်းများ၏ ဂုဏ်အင်္ဂါများ ဖြစ်
ကြသည်။

ရဟန်းဟူသည်ကား ပေါ့ပေါ့တန်တန် နှုတ် အောက်
ပါ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံမှသာ ရဟန်းစစ် ရဟန်းမှန် ဖြစ်
လေသည်။

- ၁။ တပေါ - ရဟန်းကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံရခြင်း။
- ၂။ သုတိ - ကျင့်ရမည့် ရဟန်းတရားကို သိကြားနား
လည်ရခြင်း။
- ၃။ ယောနိ - ရဟန်းမျိုးဇာတ် စစ်မှန်ရခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ရဟန်းဟုတ်မှန်၊ အင်သုံးတန်၊ ထုတ်ပြန်
မိန့်တော်မူသူဟုပင် ပုစ္ဆာထုတ်ခဲ့လေသည်။

ရဟန်းတော်များ၏ အသုံးအဆောင်ခေါ် ပရိက္ခရာရူပမျိုးမှာ

ပတ္တ၊ သပိတ်၊ တိစီဝရ၊ သင်္ကန်းသုံးထည်(နှစ်ထပ်
သင်္ကန်းကြီး)၊ အပေါ်ရုံ၊ ကေသီ၊ ခါးဝတ်သင်းပိုင် ကာယ၊
ဗန္ဓနံ ခါးပန်းကြိုး၊ ဝါသိက-ပဲခွပ် (သင်တန်းစား)၊ သူစိ-
အပ်နှင့် အပ်ချည်၊ ပရိသာဝန်-ရေစစ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်
နည်းအားဖြင့် ပရိက္ခရာ ၁၂ ပါးမှာ ဖော်ပြပါ ပရိက္ခရာရူပ
ပါးနှင့် မွေ့ခဏ္ဍ-သား၊ ရေရွယ်၊ ဥပါဟန-ဖိနပ်၊ ဝီရိယ-ယပ်တောင်၊
သတ္တ-ထီးတို့ကိုပေါင်းလျှင် ပရိက္ခရာ ၁၂ ပါးဖြစ်သည်။

ပရိက္ခရာပိုင်သူ လေးမျိုးရှိသကဲ့သို့ သုံးဆောင်နည်း
လည်း လေးမျိုးရှိသည်။

- ၁။ သကသန္ဓက ပရိက္ခရာ - ပုဂ္ဂလိက ရဟန်းပိုင်သည်။
- ၂။ သံယိက ပရိက္ခရာ - သံဃာအများပိုင်သည်လည်း

ရက္ခိတဗ္ဗ၊ ဂေါပိတဗ္ဗ၊ မဟာယိတဗ္ဗတို့နှင့် ဆိုင်သည်။
ကိုယ်ပိုင်မရချေ။

၃။ စေတီယ သန္တက ပရိက္ခရာ - ဂေါပိတဗ္ဗနှင့် ရက္ခိတဗ္ဗ
နှစ်ပါးနှင့်သာ ဆိုင်သည်။

၄။ ပရသန္တက ပရိက္ခရာ - အထက်နည်းလေးပါးတို့နှင့်
လုံးဝမဆိုင်၊ သူပိုင်ပရိက္ခရာ ဖြစ်သည်။
ရဟန်းတော်များ၏ ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခန်းကို
သာမညဖလသုတ်တွင် ဤသို့ပြဆိုသည်။

၁။ ဝိဝိတ္တသေနာသန - အမိုး၊ အကာ၊ အခင်းတို့ဖြင့်
ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ ဆောက်လုပ်သည့်ကျောင်း။

၂။ အရည - တောရကျောင်း၊ ရွာနီးချုပ်စပ်တောငယ်
မျိုး။

၃။ ရက္ခမူလ - သစ်တစ်ပင်ရင်း၊ ဝါးတစ်ပင်အောက်။

၄။ ပဗ္ဗတ - တောင်ပေါ်၊ တောင်စောင်း၊ တောင်သာယာ။

၅။ ကန္ဓရ - ချောက်၊ ချောင်း၊ သာယာသော ကမ်းပါးယံ။

၆။ ဝိရိဂဟ - တောင်ခေါင်း၊ ဥမင်၊ လိုဏ်ဂူ။

၇။ သုသာန - သုသာန်၊ သချိုင်း။

၈။ ဝနပတ္တ - တောအုပ်၊ တောနက်၊ ရွာဝေးခေါင်
ခေါင်တောကြီး။

၉။ အန္တောကာသ - လွင်ပြင်၊ လဟာပြင်။

၁၀။ ပလာသ ပုဉ္ဇ - ကောက်ရိုးပုံ၊ မြက်ပုံတို့ အုံသော
ကျောင်းတို့တွင် နေထိုင်ရန် မြတ်ဗုဒ္ဓမှ ဟောကြား
ခဲ့လေသည်။

ရဟန်းတော်များ ခံစားရသည့် ဆင်းရဲခြင်းငါးပါးလည်း
ရှိသေးသည်။

၁။ စိဝရ အသန္နဋ္ဌ - ရရှိ၊ ရရှိနေသော သင်္ကန်းဖြင့်
မရောင့်ရဲနိုင်သည့် ရဟန်း။

၂။ ဝိဠာပါစ အသန္နဋ္ဌ - ရရှိ၊ ရရှိနေသော ဆွမ်းဖြင့်
မရောင့်ရဲနိုင်သည့် ရဟန်း။

၃။ သေနာသန အသန္နဋ္ဌ - ရရှိပြီးသော ကျောင်း၊
အိပ်ရာ၊ နေရာဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်သည့် ရဟန်း။

၄။ ဘောသဋ္ဌ အသန္နဋ္ဌ - လက်ရှိဆေးဖြင့် မကျေနပ်
သေးခြင်း။

၅။ မြဟ္မစရိယ အနဘိရတ - ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မပျော်

ပိုက်၊ မကျင့်ကြံနိုင်ခြင်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ ဒုက္ခ
ငါးပါး ဖြစ်လေသည်။

ရဟန်းတော်များမှ ရှိမခိုးကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ် ၂၅
ပါး ရှိသည်။ ပရိဝါပိဋ္ဌိတော်တွင် အကျယ်ဟောထားလေသည်။

၁။ အန္တရယရံ ပဝိဋ္ဌော အဝဇ္ဇိယော - မြို့တွင်း၊ ရွာတွင်း
ဝင်သွားနေသည့် ရဟန်း။

၂။ ရတ္တာဂတော - ခရီးလမ်းသွားနေသော်လည်းကောင်း။

၃။ ဩတ မသိတော - မှောင်ကြီးမည်းမည်း၌ နေသော်
လည်းကောင်း။

၄။ အသမန္နာ ဟရန္တော - စိတ်ဝင်စားစွာ အလုပ်လုပ်
နေသော်လည်းကောင်း။

၅။ သုတ္တော - အိပ်ပျော်နေသော်လည်းကောင်း။

၆။ ယာဂုပါနေက - ယာဂုသောက်နေသော်လည်း
ကောင်း။

၇။ ဘတ္တဂ္ဂေ - ဆွမ်းစားကျောင်း၌ ဆွမ်းပြင်ဆင်နေသော်
လည်းကောင်း။

၈။ ကောဝတ္တော - ရန်သူဂိုဏ်း၊ ရန်သူဖက်၌ပါသော်
လည်းကောင်း။

၉။ အညာပိဟိတော - တစ်ခုခု ကြံစည်စိတ်ကူးနေသော်
လည်းကောင်း။

၁၀။ နဂ္ဂေါ - အဝတ်မစည်း၊ ဗလာကိုယ်ထီးနေသော်လည်း
ကောင်း။

၁၁။ ခါဒန္တော - ခဲဖွယ် ၁၂ ပါး ခဲစားနေသော်လည်း
ကောင်း။

၁၂။ ဘဂ္ဂန္တော - ဘောဇဉ်ငါးပါးစားနေသော်လည်းကောင်း။

၁၃။ ဥစ္စာရံ ကရောန္တော - - ကျင့်ကြီးစွန့်နေသော်လည်း
ကောင်း။

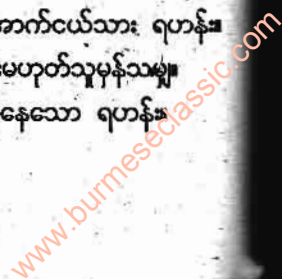
၁၄။ ပဿာဝံ ကရောန္တော - ကျင့်ငယ်စွန့်နေသော်လည်း
ကောင်း။

၁၅။ ဥက္ခိတ္တကော - သံယာမှ ကြဉ်ထားသော်လည်း
ကောင်း။

၁၆။ ပစ္ဆ ဥပသမ္ပန္တော - မိမိအောက်ငယ်သား ရဟန်း။

၁၇။ အနပ သမ္ပန္တော - ရဟန်းမဟုတ်သူမှန်သမျှ။

၁၈။ အဓမ္မဝါဒီ - အယူချွတ်လွဲနေသော ရဟန်း။

- ၁၉။ မာတုဂါမော - မိန်းမမှန်သမျှ။
- ၂၀။ ပဏ္ဍကော - ပဏ္ဍုတ်ရဟန်း။
- ၂၁။ ပါရိဝါ သိကော - ပရိဝတ် (သံဃာဒီသိသ်အာပတ် ဖြေနေသော ရဟန်း။
- ၂၂။ မူလာယပရိကဿနာရဟော - သံဃာဒီသိသ် အာပတ်ဖြေနေဆဲလည်းကောင်း။ အာပတ်ထပ်သင့်၍ မူရင်းမှ ပြန်ကျင့်နေသော ရဟန်း။
- ၂၃။ မာနတ္တာ ရဟော - သံဃာဒီသိသ် အာပတ်ဖြေပြီး သဖြင့် သံဃာမြတ်နိုးထိုက်သော ရဟန်း။
- ၂၄။ မာနတ္တာ စာရိကော - သံဃာဒီသိသ်ဖြေပြီးသဖြင့် သံဃာမြတ်နိုးရန် ကျင့်နေသော ရဟန်း။
- ၂၅။ အတ္တနာ ရဟော အဝနိယော - သံဃာမြတ်နိုးအောင် ကျင့်ပြီး၍ သံဃာတောင်သို့ ပြန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း။

စသည် ဖော်ပြပါ ၂၅ ဦးတို့ကို ရဟန်းများမှ မရှိခိုး ကောင်းချေ။

ဝိနည်းတော်တွင် ရဟန်းကောင်းများအနေဖြင့် မိတ်ဆွေမဖွဲ့သင့်၊ ဆွမ်းမခံသင့်၊ မကျက်စားသင့်သည့် အရပ်ခြောက်ပါးကိုလည်း ဟောခဲ့သည်။

- ၁။ ပြည့်တန်ဆာမအိမ်၊
- ၂။ လင်သေ၊ လင်ကွာ၊ မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ်များ၏ အိမ်၊
- ၃။ အဖျိုကြီး၊ အဖျိုဟိုင်းတို့အိမ်၊
- ၄။ ပဏ္ဍုတ်များအိမ် (မိန်းမလျာ၊ ယောက်ျားလျာ များအိမ်)။
- ၅။ ဘိက္ခုနီမများထံ (ယခုခေတ် သီလရှင်များထံ)
- ၆။ သေရည်အရက်ဆိုင်တို့တွင် မိတ်ဆွေမဖွဲ့အပ်၊ ဆွမ်းမခံအပ်၊ သွားလာကျက်စားမှု မပြုလုပ်အပ်ကြောင်း မြတ်ဗုဒ္ဓမှ ဟောကြားခဲ့လေသည်။

ဝိနည်းတော်တွင် ရဟန်းတို့ မစားအပ်သည့် အသား

- ဦး ၁၀ မျိုးကို ပြဋ္ဌာန်းတားမြစ်ခဲ့သည်။
- (၁) မနုဿမံသ - လူသား၊ (၂) ဟတ္ထိမံသ - ဆင်သား၊ (၃) အဿမံသ - မြင်းသား၊ (၄) သုနခမံသ - ခွေးသား၊ (၅) အဟိမံသ - မြွေသား၊ (၆) သီဟမံသ -

ခြင်္သေ့သား၊ (၇) ဗုဏ္ဏမံသ - ကျားသား၊ (၈) ဒီဝိမံသ - ကျားသစ်သား၊ (၉) အစ္ဆမံသ - ဝံသား၊ (၁၀) တရစ္ဆမံသ - ဝံပုလွေသားတို့ကို မစားသောက်ရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ နေ့မွန်းလွဲသော် အဖျော်ရည်အဖြစ် မသုံးဆောင်အပ်သည့် သစ်သီးကြီးကိုမျိုး ရှိသည်။

(၁) အုန်းသီး၊ (၂) ထန်းသီး၊ (၃) အိမ်ပိနဲ့သီး၊ (၄) တောင်ပိနဲ့သီး၊ (၅) ဘူးသီး၊ (၆) ဖရုံသီး၊ (၇) သခွားငဆစ်သီး၊ (၈) သခွားငပြုတ်သီး၊ (၉) သခွားငကြောင်သီးတို့ကို စားသုံးခြင်း၊ ဖျော်ရည်လုပ်သောက်ခြင်းများ မပြုလုပ်အပ်ဟု တားမြစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် အစွန်းသုံးပါးလွတ်လျှင် စားအပ်ကြောင်းလည်း ညွှန်ပြဟောကြားခဲ့သည်။

(၁) ဇိဋ္ဌ - မိမိအတွက်ရည်စူး၍ သတ်ဖြတ်နေသည်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရခြင်း။

(၂) သုတ - မိမိအတွက် ကြက်၊ ဝက် စသည်တို့ကို သတ်ဖြတ်နေကြောင်း ကြားသိရခြင်း။

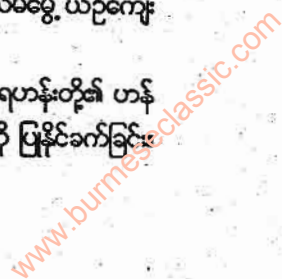
(၃) ပရိသင်္ကိတ - ထိုသားငါးအတွက် သင်္ကာမကင်း ရှိနေသော် ရဟန်းတို့ မစားအပ်။ ဖော်ပြပါ အစွန်းသုံးပါးမှ လွတ်သည့် သားငါးဟင်းတို့ကို စားသောက်ကောင်းသည်ဟု ဘုရားရှင်မှ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့သည်။

တိကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ကျမ်းတွင် ရဟန်းတို့ မမေ့အပ်သည့် အရပ်သုံးပါးကို ဟောထားလေသည်။

(၁) အဘိဇာတိတ္တာန - မွေးဖွားရာအရပ်၊ (၂) ပဗ္ဗုဒ္ဓိတတ္တာန - ရှင်၊ ရဟန်းပြုရာအရပ်၊ (၃) အဓိဂတ္တာန - တရားထူးရာအရပ်တို့ကို မမေ့ကောင်းချေ။

ရဟန်းစစ်မှန်များအတွက် ဟောကြားထားခဲ့သလို၊ ရဟန်းတုများမရနိုင်သည်များကိုလည်း ဟောကြားခဲ့လေသည်။ ပဉ္စင်္ဂုတ္တိုရ် နိဝရဏဝဂ် ပါဠိတော်တွင် ဝမုပဗ္ဗဇိတ တောထွက် ရဟန်းဟု ဟောခဲ့သည်။ ထိုတောထွက်ရဟန်းကြီးတို့ ရနိုင်ခက်သည့် တရားငါးပါးမှာ -

- ၁။ ခုလ္လဘော နိပုဏော - နှည့်သိမ်မွေ့ ယဉ်ကျေး ရှိသော မြိုင်ခက်ခြင်း။
- ၂။ ခုလ္လဘော အာကပ္ပ သမ္ပန္နော-ရဟန်းတို့၏ ဟန်သွင်ပြင်ဝတ်ရုံ စားသောက်ပုံကို ပြနိုင်ခက်ခြင်း။

၃။ ဒုလ္လဘော ဗဟုဿုတော - ဝိဋကတ်စာပေ အကြားအမြင် ရနိုင်ခက်ခြင်း။

၄။ ဒုလ္လဘော ဓမ္မကထိကော - တရားဟောဆရာ ကြီးဖြစ်ရန်ခက်ခြင်း။

၅။ ဒုလ္လဘော ဝိနယ ဓရော - ဝိနည်းခိုင့်ကြီးဖြစ် ရန် ခက်ခြင်းတို့ကို ဟောကြားခဲ့သည်။

ရဟန်းတို့ မပြုကျင့်အပ်သည့် ကုလဒုသကတရား ရှစ်ပါးကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားမှ ဟောကြားခဲ့သည်။ လူဒါယ ကာတို့၏ သဒ္ဓါရိုးရိုးကို လက်ဆောင်ထိုး၍ ဖျက်ဆီးခြင်းမျိုး ရှစ်ပါးဖြင့် ရဟန်းများ ကိုယ့်ကို ကြည်ညိုအောင်မလုပ်ရချေ။

(၁) သစ်သီးပေးခြင်း။ (၂) ကသယ်မှုန့်(ပေါင်ဒါ သနပ်ခါးမှုန့်)ပေးခြင်း။ (၃) ဒန်ပူ (သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ် တံပေးခြင်း)။ (၄) ဝါးပေးခြင်း။ (၅) ဆေးကုပေးခြင်း။ (၆) ဒါယကာတို့၏ အစေအပါးခံခြင်း။ (၇) သစ်/ပျဉ်ပေးခြင်း။ (၈) မြေဖြူပေးခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်အပ်ဟု တားမြစ်ဟော ကြားခဲ့သည်။

ထိုမျှမက ရဟန်းသာမဏေတို့နှင့် မအပ်စပ်၊ မရှာမှီး ကောင်းသည့် ပစ္စည်းရှာနည်း အနေသနတရား ၂၁ ပါးကို ဓမ္မသင်္ဂဏီမူလဒီကာတွင် ပါရှိလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

(၁) လူများကို ဆေးကုပေး၍ ပစ္စည်းရှာခြင်း။ (၂) လူတို့၏ ခရီးစေတမန်လုပ်ခြင်း။ (၃) လူတို့၏ အနီးအနား အစေအခိုင်းခံခြင်း။ (၄) အနာကို ဓားခွဲပေးခြင်း။ (၅) ဆေး လိမ်းပေးခြင်း။ (၆) ပျံအန်ဆေးပေးခြင်း။ (၇) ဝမ်းနုတ်ဆေး ပေးခြင်း။ (၈) နှာချိုဆေးပေးခြင်း။ (၉) မျက်စဉ်းပေးခြင်း။ (၁၀) ဝါးပေးခြင်း။ (၁၁) သစ်ရွက်၊ သက်ငယ်၊ ဓနိ(သွပ်ပြား) ပေးခြင်း။ (၁၂) ပန်းပေးခြင်း။ (၁၃) စားဖွယ်သစ်သီးပေးခြင်း။ (၁၄) ရေချိုးဆပ်ပြာပေးခြင်း။ (၁၅) ဒန်ပူပေးခြင်း။ (၁၆) မျက်နှာသစ်ရေပေးခြင်း။ (၁၇) မျက်နှာချေမှုန့် ပေါင်ဒါပေးခြင်း။ (၁၈) မြေညက်ပေးခြင်း။ (၁၉) မိမိကိုယ်ကို အောက်ချ၍ ကျုပ်၊ ကျွန်တော် စသည့် ဝေါဟာရတို့ဖြင့် ပြောခြင်း။ (၂၀) လိမ်လည်ဝါကြား၍ပြောခြင်း။ (၂၁) ကလေးထိန်းများကဲ့သို့ ကလေးများကို ချီပွေ့ချော့မြူခြင်းတို့ကို ရဟန်းများ သာမဏေ များ "လုံးဝ" မပြုလုပ်ရန် ဟောကြားတားမြစ်ခဲ့လေသည်။

တရားဝိနည်းတော်နှင့်မညီသည့် ရဟန်းများကို

အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်များဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ် ထိုက်ကြောင်း အင်္ဂါငါးပါးကို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ မြတ်ထုံးဖြင့် ပြုခဲ့သည်။

(၁) ဘုန်းကံကြီးမား (၂) ခြွေရံများ၍၊ (၃) ပါးရား သဒ္ဓါ၊ (၄) သက်ဝါကြီးမင်း၊ (၅) စာခေါင်ချင်းဟု ငါးချင်း အညီ၊ အလဇ္ဇီကာ၊ တိုက်ကျီအိမ်တွင်း၊ မီးထွန်းလင်း၍ အတင်းဝင်လျှိုး၊ ဖြူအောင်နိုးသည်။ သူခိုးအလား၊ ဘုရားရွှေ စက်၊ ပေအောင်ဖျက်သည်။ ရှင်ပျက်အလဇ္ဇီ ပိုက်ကြီးတည်းဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားဟောကြားခဲ့သည့် တရားတော်များ၊ ဝိနည်းတော်များကို ဆောင်ရန်ဆောင်၊ ရောင်ရန်ရောင်ကြ လျှင် -

(၁) သုပ္ပဋိပန္န - သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဂုဏ်။

(၂) ဥဂ္ဂပ္ပဋိပန္န - သိက္ခာသုံးရပ်၊ လွန်ဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူသောဂုဏ်။

(၃) ဉာယပ္ပဋိပန္န - နိဗ္ဗာန်သို့ရည်မှန်း၍ သုံးပါးသော သိက္ခာတို့ကို ဆောက်တည်တော်မူသောဂုဏ်။

(၄) သာမိစိပ္ပဋိပန္န - လူ၊ နတ်ဦးခိုက်၊ ရိုသေထိုက် အောင် ကျင့်ဆောင်တော်မူသောဂုဏ်။

(၅) အာဟုဏေယျ - ညွှတ်သည်များအတွက် ရည် စူးထားသည့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ခံယူခြင်းရာထိုက်သောဂုဏ်။

(၆) ဝါဟုဏေယျ - လက်ဆောင်ပေးရန်ယူလာသည့် မွန်မြတ်သည့် ဝတ္ထုကိုလည်း ခံယူခြင်းရာ ထိုက်သောဂုဏ်။

(၇) ဒက္ခိဏေယျ - မွန်မြတ်ကြီးကျယ်သော အလှူ တော်များကို ထိုက်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ဂုဏ်။

(၈) အဇ္ဇလီကဏီယ - လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတို့ ၏ တုပ်ကွဲရိုကျိုးရိုခိုးခြင်းကို ခံယူတော်မူထိုက်သောဂုဏ်။

(၉) အနတ္တရံ ပုညဓေတ္တံလောကဿ - ကုသိုလ် မျိုးမှန်၊ စိုက်ပျိုးရန်အတွက်၊ အဖိုးအနုဂုဏ်တန်သည် လယ် ယာမြေကောင်းနှင့်တူသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံကြမည်မှာ မလွဲကေန် ဖြစ်လေသည်။

တောင်တွင်းအောင်မူပို့

တောဘုမ္မာဝင့်နှင့်လယ်မှာ
ကျွတ်တစ်ကယ်ခါမန်ပြန်
မောင်ဟိန်းကျော်

ယခင်လမှ ဒာဆက်

ပန်းချီ · စံလွင်မောင်

တောဘုမ္မာ ဝဋ်နန်းလယ်မှာ ကျွတ်တမ်းကယ် စာမလိပ်ချင်ဘု မောင်ပိန်းကျော်

ယခင်လမှအဆက်

◆ မြေဘုတ်ကို တစ္ဆေပြောကြတယ်
လောကလူများ

ကျောက်ရုပ်လူသား သုံးဦးထံ
မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်လာကြပြီး
သရက်ပင်ထက်၌ ထိုင်လိုက်ကြသည်။
အတန်ငယ် ကြာသွားသည်အထိ
ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိတ္တာတို့ စကားမပြောမိ
ကြဘဲ သရက်ပင်ထက်၌ ကျောက်ရုပ်
တစ္ဆေနှင့် ကျောက်ရုပ်ပြိတ္တာ ဖြစ်နေ
ကြ၏။

“မင်း ကြည့်ရတာ မသက်
သောနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ပြိတ္တာ စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
နားမလည်လိုက်မိပေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မယ်ဆင့် ယောက်ျား မယူ
တာ မင်းက သဘောမကျသလို ဖြစ်
နေသလားလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျော်စွာလို
လူမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ သူက မယူချင်
ရတာလဲ မသိဘူး”

“မကြိုက်လို့ပေါ့ကွာ၊ သူ မယူ
တာ မင်းက ဘာလို့ သဘောမကျ
ရတာလဲ”

“ငါက မယ်ဆင့်ကို ကျော်စွာ
နဲ့ ယူလိုက်စေချင်တယ်”

ပြိတ္တာက ဘေးတိုက် အနေ
အထားထိုင်နေရာမှ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ထိုင်လိုက်သည်။

“သူက တရားအားထုတ်တော့
မယ်လို့ပြောတာ၊ မင်းအကြားပါ၊ ဒါ
တောင်မှ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျော်စွာ
နဲ့ ယူစေချင်ရတာလဲ”

“မင်း မသိပါဘူး ပြိတ္တာရယ်၊
မင်းသိအောင် ဘယ်လို ပြောပြရမလဲ
ဆိုတာ ငါလည်း မသိဘူးကွာ”

ကျွန်ုပ်က လေးဖင့်စွာ ပြောပြ
လိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းနဲ့ငါ ရကွစီးဆီပြီး
မေးကြည့်မလား”

ကျွန်ုပ်သည် ပြိတ္တာအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ဘက်လှည့်ကာ ဘယ်ဆီ ဘယ်ဌာနီ မကွဲမပြား အငေးသားရော်ရည် တမ်းတနေသည်။

တကယ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးများက မရေရာလှပေ။

မယ်ဆင့် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မယ်ဆင့်ဗိုက်ထဲသို့ ဝင်စားမည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးဖြစ်ကတည်းက ခိုင်ခိုင်ကျည်ကျည် ဖွဲ့မှတ်ထားသည်။

ယခုကဲ့သို့ မယ်ဆင့် အိမ်ထောင်မပြုတော့ ဘူးဆိုလာသော အခါ ကျွန်ုပ်၏ မရေ မရာစိတ်ကူးများ မှုန်ဝါးကုန်ကြသည်။

လေထဲ အိမ်ဆောက်မိသည့် နှယ် ကြေကွဲမိန်ပျောက် သွားကြချေပြီ။ အသက်ထက် ပို၍ အိုစာလှသော မယ်ဆင့်၏ အသက်အပိုင်း အခြားမှာ သန္ဓေရနိုင် မရနိုင် ခွဲခြားပိုင်ပိုင် ကျွန်ုပ် မသိ။ မယ်ဆင့် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ လူ့ဘဝ ဝင်စားနိုင်သည့် လူ့ဘဝ ဝင်စားရန် အခွင့်အရေး ဝေးသည် ထက်ဝေးကာ လုံးဝ ပျောက်ဆုံးသွား ချေပြီ။ ဤအတွေးဖြင့် ကျွန်ုပ် မအိမ်လည် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“အခုတော့ မမေးချင်သေးပါဘူး။ မှတ်ထားမယ်။ မင်းလည်းမှတ်ထားပေါ့”

ပြိတ္တာသည် သူ၏ အခိုးအစား ကျနေပြီဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် လှလှပပ ပြုံးလိုက်၏။

“ငါလည်း မေးချင်တာတွေ မှတ်ထားတာ အများကြီးရှိတယ်ကွ။ ရုက္ခစိုင်းနဲ့ တွေ့တော့လည်း ကြုံရာကျရာပဲ မေးမိတယ်။ ရုက္ခစိုင်းက ပါဠိစကားတွေ မပါအောင် ဂရုတစိုက် ပြောပါတယ်။ သူပြောပြတာတွေ မှတ်သားရင်းနဲ့ ငါမေးဖို့ မှတ်ထားတာတွေ မေ့ကုန်ချေ။ ကြာတော့ ငါ့လက်သုံးစကားအတိုင်း အချိန်တန်ရင် သိစရာရှိတာ သိလာမယ်ဆိုပြီး မေးချင်တာတွေ မှတ်ထားတာတွေ မလုပ်တော့ဘူး။ မေးချင်တာ တစ်ခုပေါ်လာရင် တစ်ခုသွားမေးတော့တယ်ကွ”

“မင်း ပြောပုံဆို ခုချက်ချင်း သွားမေးရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါကြောင့် သွားမေးမလားလို့ ပြောတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်”

“ဘာရှိတာလဲ”

“သူက တရားအားထုတ်တဲ့ သူတော်စင်တွေကို သွားသွားပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်နေတဲ့အခါ သူနဲ့မတွေ့ဘဲ ပြန်ခဲ့ရတတ်တယ်”

“တွေ့အောင် စောင့်မှာပေါ့”

“တစ်ခါတစ်ခါ ကိုးရက်တို့၊ ဆယ်ရက်ရက်တို့ ရက်ရှည်ဥပုသ်စောင့်တာလည်းရှိတယ်။ အဲဒီအခါ ဥပုသ်ထွက်ပြီး နောက်တစ်ရက်ချိန်းတယ်။

အဲဒီနေ့မှ တစ်ခေါက်ထပ်သွားရတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်”

“ဟား...။ ရုက္ခစိုင်းနဲ့တွေ့ဖို့ကလည်း မလွယ်ပါလား ပြိတ္တာရယ်”

“အဲဒီလို မလွယ်တဲ့ကြားက ငါသိစရာရှိတာတွေတော့ သိသိလာနေတာပဲ။ မင်းလည်း သိချိန်တန် သိလာမှာပဲ။ အခု မင်းမပြောပြတတ်ပေမယ့် တစ်ချိန်မှာ ပြောတတ်လာမှာပေါ့ကွာ”

နောက်ဆုံး၌ ပြိတ္တာလက်သုံး “အချိန်တန်လျှင်” ကိုပဲ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

“ဒါဆို အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“အကျွတ်အလွတ်စေတီလေး ဆီသွားမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးမယ်၊ ဆုတောင်းမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

ပြိတ္တာ၏ အဆိုပြုချက်အား လွယ်လင့်တကူ ထောက်ခံလိုက်တော့သည်။

“ကောင်းတယ်။ လာ... သွားမယ်”

ရိုးပြတ် လယ်ကွင်းကျယ်များ ပေါ်မှ တရကြမ်းဖြတ်သန်းလာသည့် လေသော့သွမ်းကြောင့် စေတီမှဆည်းလည်းသံလေးများ လွင့်လွင့်လှိုင့်လျက်ရှိသည်။ ဆည်းလည်းသံတို့

သည် နားအတွင်းသို့ သကာရည် သွန်းလောင်းသည်နယ် ချိုမြစွာစီးဝင် သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းမိုးပျံ့နှံ့ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူသားတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတေ့မိသော်လည်း လဟာ နယ်ဟင်းလင်းပြင်နှင့် ထိတွေ့ရသည် သို့ ထူးခြားမှုလုံးဝမဖြစ်တော့၍ သုံး တောင်ခန့်သာကျယ်သည့် စေတီလေး ခေါ် ရင်ပြင်ထက်၌ စိတ်ချလက်ချထိုင် ကာ အာရုံညွတ် ဖူးမြော်ကန်တော့ နေကြသည်။

ရိုးခိုးရန် အာရုံပြုနေစဉ် ငြိမ်း အေးလှသော စီးဆင်းမှု အဟုန်တစ်ခု အတွင်းမျောပါ နေလေသည်။ ဤ သည်ကို ပီတိခေါ်ကြောင်း ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားဘဝက သင်အံ့ကျက် မှတ်ဖူးသည်ကို သတိရလိုက်၏။

ဘုရားရိုးခိုးခြင်း၊ တရားနာယူ ခြင်း၊ သံဃာကိုရိုးခိုးခြင်း အမှုများသည် လူ့ဘဝ၌ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်စားလိုသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန္ဒများကိုဖြစ်မြောက် အောင် ထောက်ကူအားဖြည့်မှုများဖြစ် လာမည်ဟူသော ရုက္ခစိုး၏ သွန်သင် စကားများကိုလည်း ကြားယောင်လာ မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရိုးခိုးခြင်း ကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဦးနှိမ်ချ နေသည်။

“ဤသို့ကန်တော့ရသောအကျိုး အားကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိတ္တာတို့သည်

လူ့ဘဝသို့ မလွဲမသွေ ရောက်ရပါလို ၏။”

ဤဆုတောင်းကိုလည်း အဖန် ဖန်အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုပန်ကြားနေ သည်။

“တုံတုံ တုံတုံ” ဟူသော ဆွမ်း စားအုန်းမောင်းခေါက်သံ ထွက်ပေါ် လာချိန်ကျမှ အစာစားရတော့မည်ဟူ သော အသံဖြင့် ရင်ပြင်မှ ထရပ်ကာ ဝါးစင်ငယ်လေးဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ပြိတ္တာလည်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့လာ၍ ယှဉ်တွဲရပ်လိုက်သည်။

“လိုပါသေးတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘာဆုတွေ တောင်းလဲဟင်”

ကျွန်ုပ် တောင်းသည့် ဆုကို ပြောပြလိုက်သည်။ ပြိတ္တာ အံ့ဩသွား ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆုတောင်းနှစ်ခုမှာ တိုင်ပင်မထားဘဲ တစ်ထပ်တည်း တူညီနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဟ... မင်းနဲ့ငါ အတူတူ လူ ပြန်ဖြစ်ကြရင် ကောင်းမှာပဲကွ”

ပြိတ္တာက အားပါးတရ ပြော သည်။

“အေးကွ ငါတို့တွေ တစ်ပြိုင် တည်းလူဝင်စားရအောင် ဒါမှ ညီအစ် ကိုဖြစ်မှာ”

“မင်း ပြောသလို ဖြစ်ရင် ကောင်းတာပေါ့ ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဘာ ဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ ရုက္ခစိုးတောင် ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ရုက္ခစိုးကြီးက ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

“ရုက္ခစိုးကြီးက မကြာမကြာ ပြောဖူးတယ်။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿ ကာတံ”

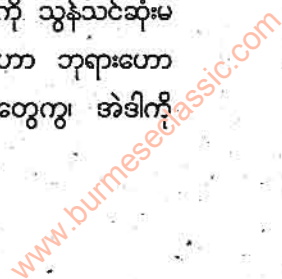
“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“ပါဠိစကားကွ၊ ဒီလိုပါဠိစကား တစ်ချို့တလေကို ငါ သိလာတာ နှစ် နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ လူနတ် ဗြဟ္မာ တိရစ္ဆာန် ငင်းတို့ ငါတို့လို အပယ်ဘုံသား၊ ငရဲသားတွေဟာ သတ္တဝါလို ခေါ်တယ်။ အဲဒီသတ္တဝါ ဟူသမျှဟာ ကံစီမံရာအတိုင်း ဖြစ်ကြ ရတယ်တဲ့။ ဒါဟာ ဘုရားက ဟော ကြားယားခဲ့တဲ့ တရားပဲ။ ဘုရားဆိုတာ သတ္တဝါတွေ အားလုံး ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း သိတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား ၏။

“ဟာ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဘုရား ဆီ သွားမေးကြရအောင်”

“နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါး လောက်သက်တမ်းရှိတဲ့ ရုက္ခစိုးတောင် ဘုရားနဲ့နှစ်ပေါင်းငါးရာ လောက်လွဲခဲ့ ရတယ်။ သူ ငါတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမ နေတဲ့ စကားတွေဟာ ဘုရားဟော ကြားခဲ့တဲ့ စကားတွေကွ၊ အဲဒါကို

တရားလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီတရားတွေထဲမှာ သတ္တဝါတွေ လိုက်နာကျင့်ကြံရမယ့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းရမယ့် တရားတွေရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက ရှောင်ရှားရမှာနဲ့ ကျင့်ကြံရမှာကို ရကွစိုးက ပြောပြသင်ကြားပေးတာ။

ရကွစိုး၏ သွန်သင်ဆုံးမသည် အတိုင်း နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကောင်းသောအကျိုးရလဒ်များ မလွဲကောက်ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်မိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလ၌ ဤဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်တောင့်တသည် လူ့ဘဝသို့ရောက်နိုင်မည်။ မရောက်နိုင်မည်ဆိုခြင်းကို တိတိကျကျ ပြောပြနိုင်သူရှိလျှင် ကောင်းမှာပဲဟု တောင့်တမိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့စကားကောင်းနေစဉ် ကပ္ပိယကြီးနှင့် ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက်တို့ ဝါးစင်လေးဆီသို့ရောက်လာပြီး ထမင်းများ ဟင်းများကို ငှက်ပျောဖက်ခင်းလျက် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ကျန်စားစရာများကို ကျောင်းဝင်းအတွင်း ခွေးစားခွက်များရှိရာသို့ သွားကာ ခွဲဝေထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိတ္တာမှာ အခြားသတ္တဝါများ လာရောက်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေကြပြီးနောက် နှစ်ကောင်သား လက်ဆုံစားသောက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝလင်အောင် စား

ပြီးသော်လည်း ဝါးစင်ထက်၌ အစားအစာများ ကျန်နေသေး၏။

အရုဏ်တက် အုန်းမောင်း ခေါက်သံကြားလျှင်တစ်ပြည်လှာရောက်စားသောက်လိုက်၊ စေတီ၌ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းလိုက်၊ နေ့လယ်စွန့်စာများ စားလိုက်ဖြင့် ရက်များစွာ လွန်မြောက်သွားချေသည်။ နေ့စဉ်ပင် နေညိုချိန်ရောက်မှ သရက်ပင်သို့ အတူတကွ ပြန်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိတ္တာမှာ အစားအစာဖူလုံရုံမျှမက အမြဲပိုလျှံနေတတ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ကျောင်းအောက်ရှိ သံဃာစင်ပေါ်၌ ဆရာတော်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဘကြီးယောက္ခမတို့ စကားပြောသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအောက်ပိုင်းသည် ၁၀ ပေခန့်မြင့်ပြီး ၆ လက်မပတ်လည်ကျောင်းတိုင်များသာရှိ၏။ အကာအရံ လုံးဝမရှိပေ။ ခြေရင်းဘက်၌ အတက်အဆင်းလှေကားတပ်ဆင်ထား၏။ ခေါင်းရင်းဘက်၌ အနံ ၁၀ ပေ၊ အလျား ပေ ၄၀ ရှိသော လျှာထိုးပျဉ်များ အပြည့်ခင်းထားသည်။ မြေပြင်မှ တစ်တောင်ခန့်အမြင့်ရှိ၏။ အလျှော့ရှိလျှင် ထိုစင်မြင့်သည် သံဃာစင်ဖြစ်ပြီး ဥပုသ်နေ့ဆိုလျှင် ဆရာတော် တရားဟောကြားရာ ဓမ္မပလ္လင်

ဖြစ်သည်။ အခြားနေ့ရက်များတွင် ကိုရင်များ၊ ကျောင်းသားများ၊ စာအံ၊ စာကျက်သောနေရာဖြစ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဆရာတော်နှင့် ဥပသကာတို့ အာလာပသလ္လပပြောဆိုရာဌာနဖြစ်၏။

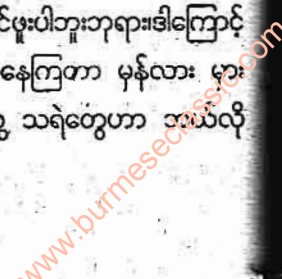
ရွာမှ လူကြီးပိုင်းအချို့သည် တစ်ဦးချင်းဖြစ်စေ ၄၊ ၅ ဦးအစုလိုက် ဖြစ်စေ ဆရာတော်အား အခွင့်တောင်းကာ တရားဓမ္မနှင့်ပတ်သက်သည်များကို မေးမြန်းလျှောက်ထားကြ၏။

ယနေ့တွင် မယ်ဆင့်၏ဘကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ယောက္ခမတို့ကြီးသည် ဆရာတော်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သရဲ အခြောက်ခံရဖူးသူတွေကတော့ အရပ်က ထန်းပင်လောက်ရှိတယ်တို့၊ ခေါင်းကရာဝင်အိုးလောက်ရှိတယ်၊ ဗိုက်ကြီးက ပုတ်လောက်ရှိတယ်တို့ မျက်လုံး ဆန်ကောလောက်၊ လျှာက တစ်လံလောက်ရှိတယ်တို့၊ နို့ပြီး အမွှေးအမျှင်တွေ မည်းမှောင်နေတာတို့၊ အဝတ်အစားမရှိဘူးတို့၊ ထဘီရင်လျား၊ ဆံပင်ဖားလျားတို့နဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အမျိုးမျိုးပြောနေကြပါတယ် ဘုရား။”

“ဒကာကြီး ဦးတင်မြကရော မမြင်ဖူးဘူးလား။”

“မမြင်ဖူးပါဘူးဘုရားဒါကြောင့် လူတွေပြောနေကြတာ မှန်လား မှားလား တစ္ဆေ သရဲတွေဟာ ဘယ်လို

ပုံပန်းရှိသလဲ၊ ဘယ်လိုနေရစားရလဲ၊
သေရင်ဘာဖြစ်လဲဆိုတာတွေ သိချင်
လိုပါဘုရား။”

ဆရာတော်က ခေါင်းအနည်း
ငယ် ဆတ်သည်။

“အင်း ဒီရွာမှာ ကျုပ်ရဲ့နောင်
တော်ဆီ အာဂန္တုအဖြစ် မကြာခဏ
ဆိုသလို လာခဲ့ဖူးတာ ဒကာကြီး
ဦးတင်မြ သိပါတယ်နော်”

“မှန်ပါဘုရား။”

“အဲဒီလို လာတဲ့အခါတိုင်း ဒီ
ရွာမှာ ပြိတ္တာဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေ
တော်တော်များများ မှီခိုနေထိုင်
ကူးလူးသွားလာ ရှာဖွေစားသောက်နေ
တာကို သတိပြုမိခဲ့တယ်။ အခြား
မြို့ရွာတွေမှာ တစ်ကောင်းစ နှစ်
ကောင်းစပဲ တွေဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျုပ် နောင်တော်ယုံလွန်တော်မူပြီး
ကျုပ်ကို ကျောင်းအပ်တော့ ကျုပ်
ဘာပြောခဲ့သလဲ။ ယာယီသဘောပဲ
ကျောင်းထိုင်ပါရစေလို့ ပြောခဲ့တယ်
လေ”

“မှန်ပါ”

“ကျုပ်ကျောင်းထိုင်ပြီး တစ်နှစ်
ကျော်လောက်မှာ ဥစ္စာစောင့်ညီအစ်မ
ကို အကြောင်းပြပြီး ဟောဟိုစေတီ
လေးတည်ပေးခဲ့တယ်။ တစ်ဆက်
တည်း အကျွတ်အလွတ်ပွဲကိုလည်း
သူတို့ ညီအစ်မရဲ့ဝတ္ထုငွေ၊ ဒကာကြီး
တို့ ရွာသားတွေ လှူတဲ့အလှူငွေနဲ့

ကျုပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
အကျွတ်အလွတ်ပွဲမှာ ပြိတ္တာတွေ
ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေစားသောက်
ကြပုံတွေ၊ အနေ ဆင်းရဲပုံတွေကို
ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား။ ဘုရားရှင်
ရဲ့ ဩဝါဒအတိုင်း ကွယ်လွန်သွားကြ
တဲ့ တပည့်တော်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်း
အမည်နာမတွေကို ခေါ်ဝေါ်ပြီး သူတို့
အတွက် ရည်စူးလှူဒါန်းတဲ့ အဖိုတာဝန်
ကို အမှုဝေခွဲကြပါတယ်ဘုရား။”

“ကဲ... ကဲ... ရေနှေးလည်း
သောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းက
ကျုပ်ရဲ့ ဒကာတစ်ယောက် လာလှူ
သွားတဲ့ ထန်းလျက်ကိုလည်း မြည်း
စမ်းပါဦး”

ဦးတင်မြလည်း ထန်းလျက်ဖြူ
ဖြူရှည် သွယ်သွယ်လေးများကို
ကောက်ယူပြီး ရေနှေးကြမ်းအား မော့
သောက်လိုက်၏။

“ဘယ်နယ်လဲ ဒကာကြီး”

“ထန်းလျက်က သဲခဲစင်ပြီး
လျှာပေါ်တင် အရည်ပျော်သွားပါတယ်။
အရမ်းလည်းချိုပါတယ်။ လက်ဖက်
ခြောက်ကလည်း ကောင်းတယ်။ ဘာ
လက်ဖက်ခြောက်လဲ ဘုရား”

“တွင်းတောင်လက်ဖက်ခြောက်
ပါပင်တယက ဒကာတွေပိုလိုက်တာ”

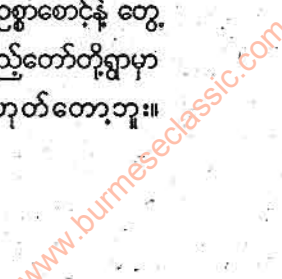
“အရှင်ဘုရားက၊ နယ်အနံ့
လှည့်လည်သွားလာပြီး တရားအား

ထုံတဲတာလားဘုရား၊ ပြည်တစ်ကြော
ပုဂံ၊ စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘို၊ ပုံရွာ၊ ကန္တိဘက်
တွေလည်း သွားရောက်အားထုတ်
တယ်ဆိုတာ ကပ္ပိယကြီးပြောလို့ သိရ
ပါတယ်ဘုရား။”

“ကျုပ်ကိုက ခြေဖဝါးမှာ ဗွေ
နှစ်လုံးစီပါလို့ ခုလို ခရီးများတာ ထင်
ပါရဲဗျာ”

“တပည့်တော်ကတော့ ဆွေ
မျိုးသားချင်းတွေရှိတဲ့ မှူးမတ်၊ တိုက်
ကြီး၊ ဝါးနက်ချောင်း၊ ပဲခူးကြီးပစ်၊ လိန်
ကုန်း၊ လှော်ကာ၊ ထောက်ကြံ့ ရန်ကုန်၊
ပဲခူးလောက်ပဲ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒါ
လည်း သာရေး နာရေး ကိစ္စပေါ်လို့
အကြောင်းကြားလို့ သွားခဲ့တာပါ
ဘုရား။ တစ္ဆေသရဲတွေဖူးသူ သိပ်မ
တွေ့ရပါဘူး။ တွေဖူးတာကလည်း
ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ် ကလေးနဲ့ မိန်းမ
သားတွေပဲရှိတယ်။ သူတို့တွေ့ရတာကို
ပြောကြတာလည်း အထင်အမြင်မှား
တာမျိုး မရေရာပါပဲဘုရား။ ဟောဒီ
တပည့်တော်တို့ ရွာကတော့ တစ္ဆေ
သရဲ ပြိတ္တာနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေဖူးသူများ
လှပါတယ်ဘုရား။”

အဲဒီတွေဖူးသူတွေ ကတော့
ယုံကြည် လောက် တဲ့ လူတွေ
ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြောပြနိုင်သူတွေ ဖြစ်
ပါတယ်ဘုရား။ မှီပြီး ဥစ္စာစောင့်နဲ့ တွေ
ဖူးတာကတော့ တပည့်တော်တို့ရွာမှာ
အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ဘူး။

တပည့်တော်တောင် ဥစ္စာစောင့်ကို တွေ့ဖူးသေးတယ်ဘုရား”

“ဥစ္စာစောင့်နဲ့ တွေ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးကို ပြောပါဦး”

ဦးတင်မြက ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ အာစိုသွားစေရန် ရေခဲခွက်ကို နှစ်ခွက်ဆင့်ကာ ငဲ့သောက်လိုက်၏။ ရေခဲခွက် အေးနေပြီမို့ ကပွဲယကြီးကလည်း ရေခဲခွက်အပူတစ်အိုးလာရောက်ဖြည့်ပေးသည်။ အနီးရှိ ဖန်ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ လက်ဖက်ခြောက် အနည်းငယ်ယူ၍ခတ်လိုက်သည်။ မီးဖိုဆောင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားပြီး အိုး၌ရေဖြည့်ကာဖိုခဲလောက်ပေါ် တင်ထားခဲ့၏။

ထိုနောက် ဆရာတော်ရှိရာ သံဃာစင်သို့ပြန်လာပြီး ဦးတင်မြနံဘေး၌ ခြေနှစ်ဘက်တွဲလောင်းချထိုင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်ကျမှ ဦးတင်မြလည်း သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

အဲဒီတုန်းက မယ်ဆင့်အဖေတင်လှနဲ့ တပည့်တော်လည်း မခွဲကြသေးဘူး။ တင်လှရော တပည့်တော်ရော အိမ်ထောင်ကျတာ သိပ်မကွာကြဘူး။ မိဘတွေလည်း မကွယ်လွန်ကြသေးဘူး။ ခြံကိုတော့ တစ်ဝက်စီခွဲပြီးပေးမယ့် လယ်ကိုတော့ အတူလုပ်ကိုင်ကြတယ်ဘုရား။ လသာရက်တစ်ရက် ညဘက် တလင်းနယ်ရင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ နွားကိုင်ကြတယ်။ ရွာထဲက ဆွေမျိုးထဲက

သာဦးရယ်၊ ငနိုင်ရယ်၊ ဖိုးပါလေးရယ် သုံးယောက်ကလည်း တောက်တိုမယ်ရဝင်လုပ်ပေးရင်းရေခဲခွက်ကြမ်းသောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး ဟိုရောက်သည်ရောက် စကားကောင်းနကြတယ်ဘုရား”

“ဥစ္စာစောင့်က ကိုတင်မြတို့ တလင်းထဲ ရောက်လာရောလား”

“မဟုတ်ဘူး ကပွဲယကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်ခြံစည်းရိုးရဲ့ တလင်းနဲ့ကြားမှာ လှည်းလမ်းရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီကနေ ဖြတ်သွားတာ”

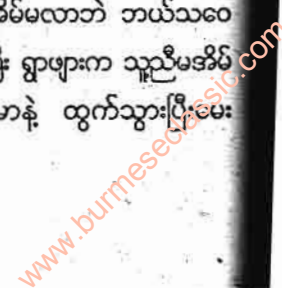
“ဒကာကြီးတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းကဖြတ်သွား၊ လရောင်အောက်မှာ အသိထဲကလို့အောက်မေ့ပြီး နှုတ်ဆက်၊ ဟိုက မိန်းကလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲဆက်လျှောက်သွားတဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတော့ အမှောင်ထဲမှာ ပျောက်သွားရောဆိုတာ ဒကာကြီးတို့ ရွာမှာ လူ အတော်များများ ကြုံဖူးကြတယ်လို့ ကပွဲယကြီးက ကျုပ်ကိုပြောဖူးပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးအရှင်ဘုရား၊ အခုဟာက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တပည့်တော်တွေတာက ရွာအရှေ့ဖျားကရင်ဝိုင်းမှာနေတဲ့ ချောညွန့်ရဲ့သမီး နင်းနင်းဘုရား၊ ဒီကောင်မလေးက အဲဒီတုန်းက အဲ အပျိုပေါက်အရွယ်ဘုရား၊ ဆံပင်တွေကို ထုံးနှောင်မထားဘဲ

ကျောဘက်မှာ ဖားလျှားချထားတယ်၊ ခေါင်းမှာ စံပယ်ပန်းတစ်ကုံး ပန်ထားတယ်၊ တပည့်တော်က ဟဲ့ နင်းနင်းမိုးကြီးချုပ်မှ ဘယ်သွားမလို့တုံးလို့လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ သူ့က ဒီနားတင်အရီးလေး အိမ်သွားမလို့ လိုပြန်ပြောပြီး လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ သစ်ကိုင်ခြောက်ကို မြှောက်ကစားပြီး ဆတ်ကော့လက်ကော့နဲ့ ထွက်သွားတယ်”

“နောက် ဘာဖြစ်လဲ”

“တလင်းသိမ်းပြီးချိန်ရောက်တော့ ရွာထဲကလူသုံးယောက်က ပြန်သွားကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက တလင်းစောင့်ရင်း အိပ်ကြရတာကိုးဘုရား၊ ကြက်ဦးတွန်ချိန်ရောင်နီလေးပျိုလာချိန်မှာ တပည့်တော်အိမ်ပြန်၊ ကိုယ်လက်သန်ရှင်း၊ ထမင်းကြမ်းနဲ့ ရေခဲခွက်ကြမ်းယူပြီး တလင်းကိုအပြန်မှာ တပည့်တော်နဲ့ နှစ်ခြံကျော်က မကြော့အိမ်ဘက်ကူးသွားခဲ့တယ်။ နင်းနင်းရဲ့ အရီးလေး အိမ်ပေါ့၊ မကြော့ကို နင့်တူမ နင်းနင်းမိုးကြီးချုပ်မှ မီးအုပ်မပါ ဘာမပါနဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုပြီး မေးတော့ မကြော့က မလာပါဘူးတော့၊ တော်ကို ဘယ်သူကပြောတုံးလို့ ဆိုပါရော၊ တပည့်တော်က ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါ သူ့တူမ သူ့အိမ်မလာဘဲ ဘယ်သေထိုးသလဲဆိုပြီး ရွာဖျားက သူ့ညီမအိမ်ကို ဒေါနဲ့မောနဲ့ ထွက်သွားပြီးမေး

တော့တာပေါ့ဘုရား။ သူညီမချောညွှန် နဲ့သမီး နှင်းနှင်းကို ညက အဲဒီအချိန် ထိဘယ်မှမသွားဘူး။ မှန်ဆမ်းလောင်း နေတယ်။ ဝိုင်းပြီး မောင်းထောင်းတဲ့ အိမ်နားကအဖော်တွေကပါ သက်သေ ပြကြတယ်ဘုရား။”

“ဒါနဲ့ ဥစ္စာစောင့်ကို တွေ့တယ် ဆိုတာက ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒါ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ဥစ္စာစောင့်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာပဲ ပေါ့ဘုရား။”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဒကာကြီးရဲ့”

“ဒီလိုပါ အရှင်ဘုရား။ နှင်းနှင်း ဆိုတာဆံပင်ဖားလျားချလောက်အောင် ဆံပင်မရှည်သေးဘူးဘုရား။ တပည့် တော်တို့ ငါးယောက်စလုံးတွေလိုက် တာက ဆံပင်ခါးနားထိရှည်တယ်။ ပြီးတော့ စံပယ်အိုးပုံတံနဲ့ကို အီလို ဆိုပြီး နှင်းနှင်းက စပယ်ပန်း မကြိုက် ဘူး။ မနစ်သက်ဘူး ဘုရား။”

“ဒါတွေကို ညဘက်တွေတဲ့ အချိန်က သတိမပြုမိကြဘူးလား”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ အရှင် ဘုရား။ ငါးယောက်စလုံး ဆိုပြီးမေး တော့ အဲဒီညက သတိမပြုမိခဲ့ကြဘူး တဲ့။ မကြောက် တပည့်တော်တို့ ငါး ယောက်ကို လူစေ့လိုက်မေးပြီးတော့မှ တပည့်တော်တို့ ငါးယောက်စလုံး သတိထားမိနိုင်တော့တယ် ဘုရား။”

“ဒကာကြီးကိုတောင် စကား ပြန်ပြောသွားခဲ့သေးတယ်နော်၊ အရီး

လေးအိမ်ဘက်သွားမလို ဟုတ်လား”

“မှန်ပါဘုရား သက်ခိုင်ရာကြီး ထွန်းကြိုင်လည်း ဥစ္စာစောင့်နဲ့ စကား ပြောခဲ့ရဖူးသေးတယ်ဘုရား။”

“ငဲ့ထားသည့် ရေခွေးကြမ်း လည်း အေးနေပြီဖြစ်ရာ ဦးတင်မြက မော်သောက်ပြီး ထပ်မံငဲ့လိုက်သည်။ ထန်းလျက်တစ်ခဲကိုလည်း တွစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်သည်။”

“ပြောပါဦး ဒကာကြီးရဲ့”

“မှန်ပါ။ သက်ခိုင် ထွန်းကိုကျင့် တဲ့ အရွယ်လောက်က ထွန်းကြိုင် သမီးအကြီးမစိန်ရီက ဇာတ်ထဲရောက် နေပြီဘုရား။ ဇာတ်နားချိန်လောက်ပဲ ရွာမှာ ပြန်နေလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့ တော့ ထွန်းကြိုင် လယ်ထွန်နားချိန်မှာ သူ့သမီးအကြီးမက လယ်ထဲကိုထမင်း လာပို့တယ်။ သူတို့ ဇာတ်အဖွဲ့ ပေါင်း တည်စွယ်တော်ပွဲ သွားကရမယ်။ မှော်ဘီက ဆိုင်းအဖွဲ့ဝင်ခေါ်တာ။ လူမစုံ သေးလို့ မှော်ဘီမှာတစ်ရက်စောင့်တုန်း မနက်အစောကြီးတုန်းက ရွာကိုဆင်း လာခဲ့တာ။ အခု အဖေကို ထမင်းပို့ပြီး မြို့ဘက် ဆက်တက်မှာလို့ ပြောဆိုပြီး နှုတ်ဆက်သွားတယ်။ ထွန်းကြိုင် ထမင်းစားပြီး အရိပ်အောက်မှာ ခဏ လှဲရင်း မေးခန့် အိပ်ပျော် သွားတယ်”

ကပ္ပိယကြီးက မျက်တောင် မခတ်တမ်း စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင် နေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက် နှိုးတာ ခံရပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းလာ ပို့တဲ့ သူ့မိန်းမဖြစ်နေတယ်။ သူ့မိန်းမ ကနည်းနည်းနောက်ကျတဲ့အကြောင်း ပြောပြီး ရှင်လည်း ဆာဆာနဲ့ အိပ် ပျော်သွားလားဆိုပြီး ထမင်းစားဖို့ ခူးခပ် ပြင်ဆင်တာပေါ့။ ထွန်းကြိုင်လည်း အူကြောင်ကြောင်ခြစ်သွားပြီး နှင်းနှင်း လာပို့လို့ ငါစားပြီးပါပြီ။ ဟိုမှာ ထမင်း တောင်းဆိုပြီး ထမင်းတောင်းကိုပြ တော့ ထမင်းတောင်းကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ထွန်းကြိုင်ကို ဆရာတော်လည်းသိပါတယ်။ သူပြော တာကို မယုံလို့ မရဘူး။”

နောက်စုံစမ်းတော့ အဲဒီနေ့က စိန်ရီတို့ ဇာတ်အဖွဲ့ မှော်ဘီမှာ တစ် ရက်နားသွားတယ်ဆိုတာ ခြံထွက် ပစ္စည်းသွားရောင်းတဲ့ စိန်သန်း ပြောလို့ သိကြရတယ်။

ထွန်းကြိုင်က အဲဒီနေ့မှာ သူ့သမီး စိန်ရီ လာပို့တဲ့ ထမင်းဟင်း ကို စားရတယ်။ သမီးနဲ့လည်း စကား စမြည်း ပြောဆိုရတယ်။ မထူးဆန်း ဘူးလား ဘုရား။”

“တစ်ဆင့် စကားတွေတော့ ကျုပ်အများကြီးကြားပြီပါပြီ ကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးတဲ့ ဒကာကြီးပြောတာမျိုးတော့ အခု ပထမဦးဆုံးပါပဲ”

“တပည့်တော် သရဲခြောက် တော့ မခံရဖူးလို့ သူများတွေ အတိ

အကျ ပြောပြကြပေမယ့် ယုံရခက်
မယုံရခက် ဖြစ်နေတာတွေလည်း
အများကြီးရှိတယ်ဘုရား။

“အကျွတ်အလွတ်ပွဲ ပြုလုပ်ပြီး
တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာရော၊ ဒီလိုမျိုး တွေ
ကြုံရတယ်လို့ ပြောတာဆိုတာ ဒကာ
ကြီးကြားရသေး သလား။”

“မှန်ပါ၊ မကြားရတော့တာ နှစ်
နှစ်နီးပါး ရှိသွားပါပြီ ဘုရား။ ဒါဟာ
ကျွတ်လွတ်ကုန်ကြလို့လား ဘုရား။”

“အင်း ဟိုဥစ္စာစောင့် ညီအစ်မ
ရော၊ အခြားပြိတ္တာတွေ တော်တော်
များများရော ကျွတ်လွတ်သွားကြပြီလို့
မှတ်ပေရော့ ဒကာကြီး။”

“ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလှပါ
တယ်ဘုရား။ မကျွတ်နိုင်သေးတဲ့
တစ္ဆေသရဲတွေ ကျန်ဦးမှာပေါ့ အရှင်
ဘုရား။”

“အမှန်တော့ ဥစ္စာကိုစွဲပြီး
သစ်ပင်၊ လယ်ကွင်း၊ အင်း၊ အိုင် ဆိုတဲ့
နေရာဌာနကိုစွဲပြီး အဖေ၊ အမေ၊ ဇနီး
မယား ပုဂ္ဂိုလ်ကိုစွဲပြီး ကွယ်လွန်သွား
သူတွေဟာ ငရဲကျမယ်ကံ မရှိလို့ ငရဲ
မကျပေမယ့် မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံဘဝကို
မကူးပြောင်းနိုင်ဘဲ ဒကာကြီးတို့ ပြော
ဆိုနေကြတဲ့ တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာတွေ
ဘဝကို ရောက်ခဲ့ကြရတယ်။”

“မှန်လှပါဘုရား။”

“ဒကာကြီးတို့ရွာက ကရင်
တစ်ပိုင်း ဗမာတစ်ပိုင်းနေထိုင်ကြပေ

မယ့် တစ်ပိုင်းနဲ့တစ်ပိုင်း ဆွေမျိုးကင်း
တယ်ရယ်လို့ မရှိကြဘူး။”

“မှန်ပါ။ စပ်ဟပ်ကြည့်လိုက်
ရင် ဘယ်သူမှ ဆွေမျိုးမကင်းကြပါ
ဘူးဘုရား။ တစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်
ချက်ကို တစ်ယောက်က ပိုင်းဝန်းပံ့ပိုး
ကူညီကြတယ်။အာသာတရား။ ရိုသေ
ကိုင်းရှိုင်းရုံမက စစ်ခုစရိုက်တောင်
ရှောင်ကြတယ်။ လယ်ထွန်၊ ခြံစိုက်
လုပ်ကိုင်တာတောင် ပိသားစုဝမ်းစာ
ဖူလုံရင် ဝမ်းခါးလှအောင်ရခဲ့ရင် ပျော်
နေတတ်ကြတယ်။ လောဘကြီးရမှန်
စိတ်မကျကြဘူး။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ရမယ့်
သူစိမ်းတရံဆံမရှိလေတော့ ဒေါသ
ဖြစ်မှု၊ မနာလိုဝန်တိုငြူစူမှုတွေ နည်း
ပါးပြီး ကုသိုလ်ရကြောင်း ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာ လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း တစ်
ရွာလုံး အားတက်သရော အားရစရာ
ကောင်းလောက်အောင် ညီညွတ်
စည်းလုံးတာ တွေ့ရတယ်။ ငါးရှာ
ဖားရှာတဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်မျိုး လုပ်
ကိုင်ရာမှာတောင် ဟင်းစားတစ်နပ်ရရုံ
ပဲ ရှာဖွေစားသောက်တယ်။ ဒါကြောင့်
ဒီရွာကလူတွေ သေလွန်တဲ့အခါ
လားရာ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်လို့ ယူဆ
နိုင်တယ်။”

ဆရာတော်က ဣရိယပုတ်ကို
ပြင်ထိုင်လိုက်၏။

“မှန်ပါ။ ရှင်းလင်းမိန့်ကြားတော်
မူပါဘုရား။”

“ပြောကြချင် လောကတွင်
တစ္ဆေရှိသတဲ့၊ ဆွေသိရဲလား၊ သိပါချင်
ရှိပါချင် တစ္ဆေဆိုတဲ့ သည်ပုဂ္ဂိုလ်
ကောင်သရုပ်ကို ကျမ်းအုပ်လိုကြား
ဆိုပြီး မေးထားတယ်။ မန်လည်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး ပြန်ဖြေကြားတာက
တော့ ပြောပြချင်လောကတွင် တစ္ဆေ
ရှိသည်ဟု နှံ့သိကျော်ကြား မျိုးစုဆွေ
သည်တစ္ဆေရှိမည် မဟုတ်ဘူး။ မြေ
ဘုတ်ကိုတစ္ဆေပြောကြတယ် လောက
လူအများတဲ့ဗျ။”

“ဒါဆို တစ္ဆေတို့ သရဲတို့
တာ ပြိတ္တာကို ခေါ်တာပဲပေါ့နော်”

“ဒီသဘောရတာပေါ့ ဒကာ
ကြီးရဲ့ ဒါတင်မက ကျွတ်တို့၊ ဥစ္စာ
စောင့်တို့ဆိုတာတွေလည်း ပြိတ္တာပဲ၊
သူတို့ကတော့ အကုသိုလ် အကျိုး
မပေါနိုင်အောင် ကုသိုလ် ကမ္မဖလ
ကောင်းလွန်းလို့ အချိုးမကျပုံဆိုးပန်း
ဆိုးတော့ မဖြစ်ကြဘူး။ ကျွတ်တွေ
ရွာတည်နေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ ကြား
ဖူးမှာပေါ့”

“မှန်ပါ ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား။
မမြင်ဖူး၊ မကြုံဖူးပါဘုရား။”

ဆက်ပါဦးမည် . . . .

မောင်ဟိန်းကျော်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

၁။ အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးခြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံဇာတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ထံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပန်တင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ.....

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်- ၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)

ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁-၆၄၃၀၃၀

ကျေးဇူးတင်စွာ
အားပေးဆောင်ရွက်ပေးပါ။

အစိမ်းရောင် သစ္စာစကား

■ ကျော်မြသန်း

အခန်း (၁)

မြူတွေ ဝေနေသည်။

နှင်းတွေဝေနေသည်။

အရပ်ရပ်မျက်နှာတွင် ဖြူလွလွနှင့် ပဉ္စမတပ်သားများ၊ မြူများဆိုင်းနေသည်မို့ ဝေသီမြင့်မားသည့်တောင်များ၊ မိုင်းညိုလည် တောထန်းများ၏ မြင်ကွင်းကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရ။ မိုင်းမိုင်းပျံ့ဖြစ်နေသည်။

ဟေမန္တဆောင်းရာသီမို့ အအေးက ပိုက်လာသည်။ မြောက်ပြန်လေက နှင်းငွေ့နှင်းမှုန်များနှင့်အတူ ပါလာတတ်သည်။ သဘာဝအရ အအေးကဲသည့်ရာသီတွင် မိတ်ဖွဲ့ပါလာတတ်သည့် လေမိုလားမသိ တစ်ချက်သွေးတိုင်း အအေးကဲစမြဲ။ မြောက်ပြန်လေအတိုက်အခိုက်ကို ခံရပြီဆို စိမ့်ခနဲ အေးသော အရသာကို ခံစားရခြင်း။

အအေးကဲလွန်းသည်က ချင်ပြည်နယ်။

ကချင်ပြည်နယ်၏ ရာသီဥတုက ပုံမှန်အတိုင်းမရှိတတ်။ ပုံမှန်ရာသီအရ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းဟူ၍ သုံးရာသီရှိပေမယ့် ကချင်ပြည်နယ်မှာက နွေသည် အစဉ်ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိ၏။ ပူနွေးသည်နေခြည်၏ အငွေ့အသက်ကို ခံစားရသည်မှာ နည်းပါးလွန်း၏။ က ချင်းပြည်နယ်တွင် အစဉ်ရှိနေ

တတ်သည်က အအေးပိုကဲခြင်းနှင့် မိုးသည်းခြင်း။

ထို့ကြောင့် အချို့က ကချင်ပြည်နယ်တွင် နှစ်ရာသီသာရှိကြောင်း၊ ဆောင်းခြောက်လ၊ မိုးခြောက်လရှိသော မနောမြေလို့ ဆိုကြ၏။

ဒီတော့ ယခုလို ဟေမန္တဆောင်းရာသီမှာ အအေးပိုကဲသည်မှာမဆန်း။ အရိုးကွဲမတတ် အေးသည့် ချမ်းသည့် ကချင်ပြည်နယ်၏ ဆောင်းရက်များ။

တင်ထွန်းနိုင် နွေးကွေးလေးလံစွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ အအေးလွန်ကဲလွန်းသည်မို့ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှသည် သွက်လက်မှု အလျဉ်းမရှိ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီလိုရာသီမျိုး၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးက ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်ဖို့ကောင်းသည်အချိန်။

ဒါပေမယ့် တင်ထွန်းနိုင် မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

တင်ထွန်းနိုင်မှာ တာဝန်တွေများစွာရှိသည်။ တင်ထွန်းနိုင်က စစ်သား၊ စစ်သားဆိုတာက မိမိကိုယ်ကို မိမိမပိုင်။ ယင်းသို့သော ဘဝပိုင်ရှင်မို့လည်း တင်ထွန်းနိုင် သူတို့ကိုခွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူဆိုတာ တင်ထွန်းနိုင် အသက်မကချစ်သူ။ ခင်သီတာရယ်ပေါ့...။

ခင်သီတာအဖို့ ယခုအချိန်တွင် ကျိန်းသေ တင်ထွန်းနိုင်ကို လွမ်းနေချိန်မည်။ တမ်းတနေချိန်မည်။

တင်ထွန်းနိုင်ကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ခင်သီတာကို ချစ်သည်။ ခင်သီတာကို လွမ်းသည်။

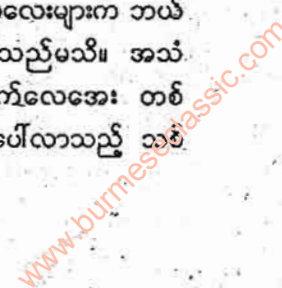
မည်သို့ဆိုစေ ... ခင်သီတာကို သွမ်းတုံ့စိတ်။ ခင်သီတာကို တမ်းတတုံ့စိတ်။

ဒီစိတ်တွေက ခဏဖယ်ထားရသည်။ ယခုအချိန်တွင် တင်ထွန်းနိုင် နှလုံးသားအတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်နေသည်က တိုင်းပြည်အတွက်၊ လူမျိုးအတွက်၊ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အချုပ်အခြာကို ကာကွယ်ဖို့၊ ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဒါပဲဖြစ်သည်။

သို့စဉ်လျက် ခင်သီတာကိုတော့ မေ့လို့မရ။ မမေ့နိုင်။ တင်ထွန်းနိုင်၏ နှလုံးသားတွင် အမြဲစိုးမိုးလျက်။

အအေးပိုကဲလွန်းသည် ဆောင်းညရယ်ပေါ့။ အအေးက ပိုက်သည်။ အမှောင်က သိပ်သည်းသည်။

ညဉ့်ဘက်တွင် တေးဆိုတတ်သည့် ညဉ့်တုတ်ကလေးများက ဘယ်သို့ ခရီးလွန်နေသည်မသိ။ အသံမကြားရ။ မြောက်လေအေး တစ်ချက်သွေးတိုင်း ပေါ်လာသည့် သစ်

ရွက်ချင်းရိုက်ခတ်သံ စသည်တို့ကိုသာ ကြားနေရ၏။

မီးလင်းဖိုဖိုမီးက အရှိန်ပြင်းလွန်း၏။ သို့ကြောင့် အနည်းငယ် နွေးထွေးသလို ခံစားရသည်။ သို့ပေမယ့် မြောက်ပြန်လေ အတိုက်အခိုက် အပွေ့အဖက်ခံရသည့်အခါမှာတော့ အအေးက ကံစမြဲ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟင်းကနဲမှတ်ထုတ်ရင်းမှ စစ်အင်္ကျီကော်လံကို ဆွဲထောင်လိုက်သည်။ အထက်သို့မြင့်တက်နေသည့် ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ... မအိပ်သေးဘူးလား”

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်အသံ ပေါ်လာသည်။ အသံသည် အုပ်၍ပြောလိုက်သံဖြစ်သည်။ တင်ထွန်းနိုင်နောက်မှ ဖြစ်သည်။ မီးကျီခဲကို ဆွဲနေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ နောက်ဘက်သို့ လေးကနဲစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်။

ရဲဘော်စိုးမြင့်က ပြုံးသည်။

ရဲဘော်စိုးမြင့်က အစဉ်ပြုံးနေတတ်သူဖြစ်သည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့်၏ အပြုံးက နပျိုလတ်ဆတ်သည်။ တင်ထွန်းနိုင်ကို ပြုံးကြည့်နေရာမှ သေနတ်ကို အိပ်ရာဘေးသို့ချလိုက်ပြီး ကျည်ခါးပတ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“မင်း ကင်းပြီးပြီလား”

တင်ထွန်းနိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

ရဲဘော်စိုးမြင့် တင်ထွန်းနိုင်အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ မီးပုံဘေးနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ အေး

စက်နေဟန်တူသည့်လက်ကို ဟိုလှည့်သည်လှည့်နှင့် မီးကင်နေသည်။

စကားမပြောမိကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

တင်ထွန်းနိုင် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိသည်။ စီးကရက်ကိုဖွာရှိုက်ရင်း တင်ထွန်းနိုင်ကကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးကတော်ကို သတိရနေသလား”

တင်ထွန်းနိုင်သည် ရုတ်တရက် မဖြေသာ။ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်”

ရဲဘော်စိုးမြင့်အသံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရှိသည်။ စိတ်ပါလက်ပါရှိသည်။ ဒီစကား ရဲဘော်စိုးမြင့်ပြောသည်မှာ နှုတ်ဖျားကမဟုတ်။ ရင်ထဲကဖြစ်သည်။ အသည်းနှလုံးထဲက ဖြစ်သည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ရဲဘော်စိုးမြင့်အဖို့ တင်ထွန်းနိုင်ကို ခင်သည်။

စင်စစ်တော့ ဒါကလည်း ဆန်းတော့မဆန်းလှချေ။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုသောစကားက မြစ်ဖျားခံရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ တကယ်တော့ တင်ထွန်းနိုင်တစ်ယောက် ရဲဘော်စိုးမြင့်တို့တပ်ရင်းသို့ ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေး။

အကြာဆုံး လပိုင်းပေါ့။ လေးငါးလ။ သို့တစေ မကြာလှသော လပိုင်းအတွင်းမှာပင် တင်ထွန်းနိုင်သည် ရဲဘော်စိုးမြင့်အပါအဝင် အကြပ်တပ်သားများ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ခံရ

သည်။ ဒါကလည်း တင်ထွန်းနိုင်အဖို့ ရဲဘော်အကြပ် တပ်သားများအား တာဝန်ချိန်မှလွဲလျှင် မျိုးသားစွာ တစ်ပြေးတည်းဆက်ဆံခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းသမိုလည်း တင်ထွန်းနိုင်ကို ရဲဘော်အကြပ်တပ်သားများက ခင်တွယ်သည်။ လေးစားသည်။ အရေးတယူရှိသည်။

တပ်စုတစ်စုလုံးရှိ အကြပ်တပ်သားများက အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုပင် ခင်ကြသည်။ ချစ်ကြသည်။ လေးစားကြသည်။

ပြီးတော့ ယင်းသို့ ချစ်ခင်ကြ၊ အရေးတယူရှိကြသည်မို့လည်း တင်ထွန်းနိုင်ကိုစွတိုင်းကို အားလုံးက တလေးတစားရှိကြသည်။ သည်အခါ တင်ထွန်းနိုင်နှင့် ခင်သီတာတို့ အချစ်ရေးကိစ္စသည်လည်း အလိုလို အရေးပါ အရာရောက်သောအခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ထင်။

ခင်သီတာကို ရဲဘော်စိုးမြင့်တွေ့ဖူးသည်။ တင်ထွန်းနိုင်နှင့်လက်ထပ်ပြီး တပ်ရင်းသို့ခေါ်လာစဉ်ကဖြစ်သည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့်ကိုယ်တိုင် တင်ထွန်းနိုင်နှင့် ခင်သီတာအတွဲကို အလိုက်ဖက်ဆုံးအတွဲလို့ ကမည်းပြုခဲ့ဖူးသည်။

တင်ထွန်းနိုင်နှင့် ခင်သီတာက ချစ်ကြသည်။

အစားဆို မျိုကျ၊ ပိုမက်နှုရာ အခြေဆိုသည့် စကားလို တင်ထွန်းနိုင်နှင့်ခင်သီတာကိုတွေ့မှ အပိုစကားမဟုတ်မှန်း နားလည်သည်ဟုထင်သည်။ သိပ်ချစ်တဲ့အတွဲအဖြစ် တင်ထွန်းနိုင်နှင့် ခင်သီတာတို့ ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

တင်ထွန်းနိုင်နှင့် ခင်သီတာ မေတ္တာက ဟင်္သာငှက်လို မေတ္တာမျိုး။ အောက်ချင်းငှက်လို မေတ္တာမျိုးပေါ့။ ရိုးသားသည်။ သစ္စာရှိသည်။

ကိန္နရာ ချောင်းခြားဆိုတာ အပို စကားမဟုတ်။

တစ်ညတာကွဲလို့ ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရာဆွေးရသည် ဆိုသည်မှာ လည်း မဆန်းတော့။

တင်ထွန်းနိုင် ဆွေးနေသည်ကို ရဲဘော်စိုးမြင့် အပြစ်မဆိုချင်။ သူ လည်းလူပဲ။ ပုထုဇဉ်ပဲ။ အလွမ်း အဆွေးကို ပန်းကလေးလို ပန်တတ် တာပေါ့။ အပြစ်ဆိုစရာ မဟုတ်ပါဘူး။

တင်ထွန်းနိုင်က ငေးမောနေ ဆဲဖြစ်သည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့်က စီးက ရက်ကို တစ်ချက်ဖွာရှိုက်ရင်း ရေခွေး ကို တစ်ငုံသောက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗိုလ်ကြီး။ အဆွေး ဓာတ်ခံ ရှိသူတိုင်းအတွက် ကချင် တောင်တန်းကြီးတွေက အဆွေးဓာတ် ဟို ပိုက်စေတာကိုး”

တင်ထွန်းနိုင်အပြုံးက တောက် ဗဟုမရှိ။ မိုင်းပျသည်။ အပူရုပ်ကို ဟန် လုပ်သလို ဖြစ်နေသည်။ အပြုံးနှင့် ရဲဘော်စိုးမြင့်က ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။

ရဲဘော် စိုးမြင့်ကလည်း ကြည့် နေသည်မို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့်က ပြုံးပြ၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုခံစား ခူးပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဟင်”

တင်ထွန်းနိုင်အဖို့ မရည်ရွယ် သဘာဝ အသံထွက်သွားသည်။ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ရဲဘော်စိုးမြင့်ကို

ကြည့်သည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့်က ပြုံး လျက်ပါ။

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန် တော်လည်း ဒီလိုခံပြင်းနာကြည်းဖွယ် ကောင်းတဲ့ ဝေဒနာမျိုးကို ခံစားဖူးပါ တယ်”

“ဪ... မင်းလည်း ဝေဒ နာလေးနဲ့ကိုး”

“စစ်သားမှာလည်း အသည်း နှလုံးရှိတာပဲမဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး ရယ်။ စစ်သားလည်း လူထဲကလူပဲ။ ခံစားတတ်တဲ့အသည်းနှလုံး ရှိနေ တာပေါ့”

“အင်း... မင်း ကဗျာဆရာ လုပ်ဖို့ ကောင်းပြီနော်”

ရဲဘော်စိုးမြင့်က ပြုံးသည်။

“ခံစားတတ်သူတိုင်းဟာ ကဗျာ ဆရာတွေပဲပေါ့။ ကျွန်တော် သတိရ သေးတယ်ဗိုလ်ကြီး။ အဲဒီလို မိ အတွက်ခံစားရတုန်းကဆို မိကလွဲလို့ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ ဘူး။ ဒီတုန်းက မိနဲ့ကျွန်တော် လက် ထပ်ပြီးစပေါ့”

“ဟေ... ခုတော့ မင်းက မိ ကို မေ့လိုရနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

တင်ထွန်းနိုင်က ဖြတ်၍ အပြုံး နှင့် မေးလိုက်သည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့် မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးနုက သင်း လျက်ရှိနေသေး၏။ တင်ထွန်းနိုင်က ယုံယုံလေးပြုံးကြည့်နေသည်။

“မမေ့ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန် တော် မိကို ဘယ်တော့မှမေ့မှာမူတ် ဘူး။ ဘာလို့လဲဆို မိက ကျွန်တော့် ချစ်ဦးသူပဲကိုး”

မီးတောက်က အနည်းငယ်ကျ

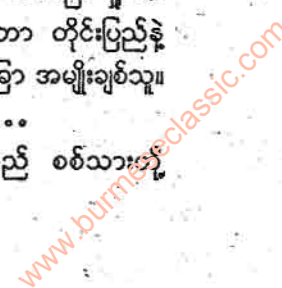
သွားသည်။ မီးရှိုက်က သေးသွားသည်။ မီးရှိုက်က အနည်းငယ်သေးလာသည် မို့ အအေးဓာတ်က အနည်းငယ် ကဲ လာသလို ထင်ရသည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့် က မီးရှိုက် အနည်းငယ်မြင့်လာစေရန် ထင်းကိုထိုးလိုက်သည်။ မီးရှိုက်အနည်း ငယ် ပြန်မြင့်လာသည်။ အအေးက အနည်းငယ်လျော့သွားသလို ခံစား ရ၏။

ရဲဘော်စိုးမြင့်က ရေခွေးခွက် ထဲကို ရေခွေးငှက်ထည့်ပြီး တင်ထွန်းနိုင် ဘက်သို့ လှမ်းပေး သည်။ တင်ထွန်း နိုင် လှမ်းယူလိုက် သည်။

တင်ထွန်းနိုင် ရေခွေးကို မှုတ် သောက်နေသည်။ ရဲဘော်စိုးမြင့်က စကားဆက်၏။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ကြဖန်ဖြေရတာပေါ့ ဗိုလ်ကြီး။ ဘာလို့ လဲဆို ကျွန်တော်တို့ဘဝက မိမိ ကိုယ် မိမိမပိုင်တဲ့ စစ်သားဘဝကို။ ကျွန် တော်တို့ကိုပိုင်တာက တိုင်းပြည်နဲ့ လူ မျိုး။ ကျွန်တော်တို့ကို ချုပ်ကိုင်ထား တာက တာဝန်ဝတ္တရားဆိုတော့ တိုင်း ပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် တာဝန်ဝတ္တရား ကို ဦးထိပ်ထားပြီး အဖျက်ရန်သူမှန် သမျှကို ချေမှုန်းသုတ်သင် နေရတယ် မှုတ်လား။ ဒီတော့လည်း တိုင်းပြည်အ တွက် လူမျိုးအတွက်မို့ အမျိုးချစ်သူပီပီ အလွမ်းကို ခဏဖယ်ထားရတာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

တင်ထွန်းနိုင် သက်ပြင်းရှိုက်မိ သည်။ စစ်သားဆိုတာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးရဲ့ ရင်နှစ်သီးခြာ အမျိုးချစ်သူ။ သည်တော့... စစ်မြေပြင်သည် စစ်သားတို့

အတွက် ရန်ကိုနှိမ်နင်းရသည့်လမ်း၊
အဖျက်ရန်ကို တွန်းလှန်ရသည့်ခရီး။
သည်မှာ ချစ်သူကို ဦးစားပေး
လို့မရ။ တင်ထွန်းနိုင် အလွမ်းကိုခေတ္တ
ဖယ်ရမည်လား။

မည်သို့ဆိုစေ ... တင်ထွန်းနိုင်
ခင်သီတာကို မမေ့နိုင်။ မေ့လို့မရ။
ခင်သီတာသည် တင်ထွန်းနိုင်၏ခန္ဓာ
ကိုယ်အပြင်ဘက်မှ အသက်။

အခန်း (နှစ်)

အသည်းယဲက မီးတောက်နေ
သည်။ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် နှင်း
တွေဝေနေတယ်။ လွမ်းရောင်သန်းနေ
တဲ့ အချစ်တောင်တန်းကြီးတွေကို တောင်
နိုးနွဲတိမ်က ရောယှက်ထပ်လို့ပေါ့။

ခု မောင်တို့ စခန်းတစ်ခုမှာ
ခေတ္တစခန်းချနေရတယ်။ စစ်ကြောင်း
နားနေတယ်လို့ ပြောရမယ်ထင်ရဲ့ သီ
တာ။ အခြေအနေအရ မောင်တို့ တစ်
နေရာမှာ တစ်ပတ်လောက်တော့
စခန်းချနေရဦးမယ်။

သီတာရေ ... ခုဆို မောင်နဲ့သီ
တာတို့ ခွဲခွဲရတာ နှစ်လကျော်ပြီနော်။
မောင်စိတ်ထဲမှာ ရက်ပေါင်းတစ်ရာ
မက ဝေးနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။
လွမ်းရတယ် သီလား။ သီတာလည်း
မောင်ကို လွမ်းနေမယ်ဆိုတာ မောင်
သိပါတယ်။

သီတာရေ ...

မြောက်လေပြည် ဖျန်းလာတော့
ချမ်းနေပြီလား။ အလွမ်းပန်းကိုပန်၊
အချမ်းဒဏ်ကိုခံနေရတဲ့ သီတာ့ဆီကို
မောင် ပြန်လာချင်ပါပြီ အချစ်ရယ်။

မောင် ဘယ်မှာတွေ့ပြီး မောင်အချစ်
ကလေးကို ကြင်နာမှုတွေပေးချင်ပါရဲ့။
သီတာရယ် မောင်ကစစ် သား
ပါ။ စစ်သားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမပိုင်
ဘူးသီတာ။

စစ်သားကိုပိုင်ဆို တာက တိုင်း
ပြည်နဲ့လူမျိုးပဲ။ တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားတွေ
ချုပ်ကိုင်ထားတာမို့လည်း ကိုယ့်ချစ်
သူကိုလွမ်းပေမယ့် အလွမ်းကို အသာ
ဘေးဖယ်ထားရတယ်။ ချစ်သူဆီကို
လာချင်ပေမယ့် လာချင်တဲ့စိတ်ကိုဖယ်
ပြီး ဆွေးစိတ်နဲ့ပဲနေရတယ် သီတာ
ရယ်။ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရဘူး။ ချစ်
တယ် သီလား။

သီတာကို သိပ်ချစ်တဲ့မောင်
ကချင်တောင်တန်း ရှေ့တန်းစစ်မြေ
မမေ့နိုင်ပါဘူးတဲ့ ...။

ချစ်တယ်တဲ့ ...။

မောင်စာကိုဖတ်ရင်း သီတာ
ကြည့်နူးရသည်။ မောင်နဲ့တွေ့မှ
အတိုးချပြီး အချစ်အကြောင်းကို ပြော
ရမည်။ မောင်ကိုလွမ်းတဲ့အကြောင်း
ပြောရမည်။ မောင်ကို တမ်းတတဲ့
အကြောင်း ပြောရမည်။ မောင်ရယ်၊
မောင်က မမေ့သလို သီတာကလည်း
မမေ့ပါဘူး။ မောင်ချစ်သလို သီတာ
လည်း ချစ်ပါတယ် သီလား။

ဒါပေမယ့် မောင်စာဖတ်ပြီး
သီတာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသည်။
မောင်နဲ့ ဒီလိုဝေးနေရတဲ့အချိန်မှာ
မောင်စာကို အရှည်ကြီးဖတ်ချင်တယ်။
မောင်ကို စာရှည်ကြီးရေးစေချင်သည်။

ခုတော့ ...

မောင်စာက အရမ်းတိုလိုက်
တာ။ ဖတ်လို့မဝနိုင်။ သို့စဉ်လျက်

မောင်ကိုတော့ စာတိုလိုက်တာကွယ်
လို့ မပြောချင်၊ မပြောရက်။

ဒီစာကိုပဲ သီတာ အခေါက်
ခေါက် ပြန်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ဖတ်လို့မဝ။
အလွတ်ရခဲမန်း ဖြစ်သည်။

ဒီစာကြောင်းတွေ၊ ဒီအချစ်ဆို
တဲ့စကားတွေကို အခေါက်ခေါက်အခါ
ခါ ဖတ်နေရပေမယ့် မရိုးနိုင် မအိနိုင်
အစဉ်ဆန်းသစ်လို့နေသည်။ အချစ်ဆို
တာ မရိုးနိုင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုပဲကို။

သည်ထဲ သီတာ မောင်စာကို
ဖတ်ရင်း မောင်ရုပ်သွင်ကို ပုံဖော်နေမိ
ပြန်သည်။ မောင် စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်
သွားသည်မှာ နှစ်လကျော်ပေပြီ။ မောင်
သီတာကိုခွဲသွားသည်မှာ ကြာပြီပဲ။
ရင်ထဲမှာ နစ်နေအောင် ခံစားရသည်။

ဒီလို စစ်မြေပြင်ခရီးကြမ်းမှာ
နှစ်လကြီးများတောင် သွားနေရသည်
ဆိုတော့ မောင် အတော်ကလေးပင်
ပန်းနေတော့မည်။ နွမ်းနယ်နေတော့
မည်။ ကချင်ပြည်နယ်အကြောင်းကို
သီတာ စာတွေအရ သိထားသည်။
ကချင်ပြည်နယ်က မြန်မာပြည်
မြောက်ဖျားတွင် ရှိသည်။ အအေးက
သည်။ တောတောင်ထူထပ်သည်။

မောင် ချမ်းနေမည်လား။ တစ်
တောင်တက်ဆင်းရန် သူရှာရသည်မို့
ပင်ပန်းနေမည်လား။ ပြီးတော့ မတော်
တဆ မောင်ဖျားနေလျှင်ဒုက္ခ။ မောင်
က “ဗိုလ်ကြီးတင်ထွန်းနိုင်” ဖြစ်နေ
ပေမယ့် ကလေးလိုပဲ။ သိပ်အားငယ်
တတ်သည်။

မောင်အကြောင်းကို သီတာသိ
သည်။ မောင်နဲ့သီတာက မကြာမြင့်
သည့်ကာလမှာ စုလျှာရစ်ပတ် လက်

ထပ်ခဲ့ကြပေမယ့် အချစ်ရက်တွေက တော့ ရှင်ကြာခဲ့ပြီ။ အချစ်ပန်းကလေးများ ပွင့်ခဲ့သည်က ကြာချေပြီ။

သည်တုန်းက သီတာက ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ်။ မောင်က သီတာ့ကို အမြဲလာကြိုနေကျ။ မောင်လာကြိုသည့် ကားကလေးနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲစီးကာ မောင်ဆန္ဒရှိရာနေရာသို့ သွားလာနေကျ။ နှစ်ဘက်မိဘကလည်း သဘောတူ ကြည့်ဖြူကြသည် မို့ အခက်အခဲဟူသည် မိမိတို့ဘဝတွင် မရှိခဲ့။ ပန်းခင်းသော လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်နေရသလို သာယာသည်။

သီတာကို တင်ထွန်းနိုင်က ချစ်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်မလောက်ချစ်သည်။ တစ်ယောက်အကြိုက် တစ်ယောက်ဆောင်ကာ တစ်ယောက်အရိပ် တစ်ယောက်က ကြည့်လို့။

သီတာ မမေ့နိုင်သေး။ တစ်နေ့ မိုးရွာသည့် နေ့တစ်နေ့။ ဒီနေ့က ကျောင်းဆင်းသည်အထိ မောင် ရောက်လာသေး။ အခါတိုင်းကဆို ကျောင်းဆင်းခင် မောင် ရောက်နေကျ။ ဒီတနေ့တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျောင်းဆင်းပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်အထိ မောင် ဆောက်မလာခဲ့။ သီတာ စိတ်ပူရသည်။ မောင်ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်လို့။

ခက်သည်က မနက်က မောင်နဲ့ တွေ့သေးသည်။ မောင်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ခုမှ မောင်ဘာလို့ ရောက်မလာပါလိမ့်။ အာအကြောင်းကိစ္စ ရှိလို့ပါလိမ့်။ သို့သော် မောင်မလာတော့ဘူးလို့ သိတာမထင်။ စိတ်က မောင်ရောက်လာ

မည်ဟုသာ ထင်နေသည်။ သို့ကြောင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မောင်ကို ရင်စောင့်နေမိသည်။ မောင်လာရာလမ်းသို့သာ မျှော်ကြည့်နေမိသည်။

ကျောင်းဆင်းပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။

“သီတာ . . .”

ခေါ်သံကြားသည်။ ရုတ်တရက် အိပ်မက်မှလန့်နိုးသူလို အသံလာရာသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အေးအေးလှရယ်။ သည်တော့မှ မိမိနှင့်အတူ အေးအေးလှ ရပ်နေသည်ကို သတိရလာသည်။ အေးအေးလှကို အားတို့အားနာ ဖြစ်မိသည်။

“ဪ . . . အေး”

အေးအေးလှက ခွင့်လွှတ်ပြီး နှင့် ကြည့်သည်။

“ကိုတင်ထွန်းနိုင် မလာတော့ဘူးထင်ပါတယ်။ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ နေမှာပေါ့။ လာပါသီတာရယ်။ အေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

နှုတ်က မဖြေမိ။ ခေါင်းခါမိသည်ကို သတိရသည်။

“အေးသွားရင်သွားလေ။ ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့။ ကိုယ် သူ့ကို စောင့်ချင်သေးတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အေးသွားရင် သွားပါ”

အေးအေးလှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။ အေးအေးလှ လေးကန်စွာ ခေါင်းခါသည်ကို မြင်ရသည်။

“မင်းက အင်မတန် အစွဲအလမ်းကြီးပါလား သီတာ”

“ပြန်ချင်ပြန်ပါအေး။ ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့။ ကိုယ်တော့ မောင်လာ

မှပဲ ပြန်တော့မယ်”
“လုံးဝမလာဘူး ဆိုရင်ကော”
“မောင်လာမှာပါ အေး”
“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုဦးနော်”

ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အေးအေးလှ၏ ခေါက်ထီးဖွင့်သံ၊ အနားမှ ခွာသွားသံကိုကြားရသည်။ မိမိအနားမှ ခွာသွားသည့် အေးအေးလှကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

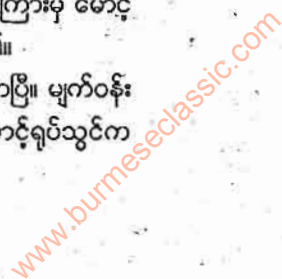
မိုးကသည်းလာသည်။ အေးအေးလှက မိုးစက်များ အတွင်း နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မိုးက ပို၍ပို၍ သည်းလာသည်။ မိုးခြိမ်းသံတို့ ဆူညံလာ၏။ လေကပါ ပါလာသည်မို့ ခင်သီတာရပ်နေသည့် နေရာသည်ပင် မိုးမလုံတော့။ မိုးရေစက်တို့က ခန္ဓာကိုယ်ကို လာ၍ထိသည်။ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

မိုးက ပို၍သည်းလာသည်။ မိုးရေစက်များက ပိန်းလာသည်မို့ ဘာကိုမှ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရတော့။ မှိုင်းမှိုင်းပျံ့ဖြစ်လာ၏။ ကျယ်လောင်သော မိုးခြိမ်းသံ၊ မိုးရွာသံ၊ လေတိုက်သံတို့က စိတ်အားကို ငယ်စေသလို နှယ်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

ဪ . . . မောင်ကိုစောင့်တာ နာရီဝက်တောင်ရှိပြီလို့ သိလာသည်။ သည်လို သိလာသည်နှင့်အမျှ မောင်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာပြန်၏။ သည်းထန်သည့်မိုးရေစက်များကြားမှ မောင်ကို ငေးမျှော်ကြည့်မိ၏။

ခုတော့ မောင်လာပြီ။ မျက်ဝန်းငယ်အိမ်အတွင်းသို့ မောင်ရပ်သွင်က

တိုး၍ဝင်လာ၏။ မောင်က မိုးရေစက်များကို ဖြတ်၍လာသည်။ မိုးရွာပုံက ငွေမြားတံတွေ ပစ်လွှတ်နေသည်နှင့် တူသည်။ မောင်ကိုယ်မှာ မိုးရေစက်တွေက ငွေမြားတံတွေ စူးဝင်နေသလို ဖြစ်နေ၏။ မောင်တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနစ်လို့။

မောင် အနားရောက်လာသည်။ မောင်က ပေါတီကိုအဝတွင်ရပ်ပြီး ခင်သီတာကို ပြူးကြည့်၏။ မောင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြွက်စုတ်ကလေး တစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။ ရေတွေက နှစ်ရွဲနေသည်။ ချမ်းနေပုံရသည်။

“ဟင် ... သီတာ ထဘီတွေလည်း ရွဲရွဲစိုလို့ပါလား။ တော်ကြာ အအေးမိနေမှဖြင့် ...”

“မောင်ရယ် ...”

ညည်းမိသည်။

ဒါပဲ မောင်အကြင်နာ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို တွေးဖြစ်သွားသည်။

စင်စစ် မောင်က မိုးရွာနေသူဖြစ်သည်။ မိုးစိုနေသည်မို့ မိုးရေထဲ ဖြတ်လာသူမို့ ချမ်းသယောင်တော်ဖြစ်နေပြီ။ မောင် နီသွေးသွေးနုတ်ခမ်းကလေးပင် အပြာရောင်သန်းလို့။ ဒီလို ဖြစ်နေသူက ထဘီအနား ရေစိုသည်အတွက်ပူပန်သည်မှာ ချစ်နိမိတ်သာ ဖြစ်မည်။

မောင်ကို သနားမိသည်။ မောင်မေတ္တာကို လေးစားမိသည်။

“မောင် ချမ်းနေသလားဟင်”

စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးမိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကားပျက်သွားလို့ ဝပ်ရှောပို့ရ၊ ဘာလုပ်ရနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်။ မောင်ကိုခွင့်လွှတ်နော်”

“မောင်ရယ် ... သီတာ မောင်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး”

“သွားမလား သီတာ၊ တော်ကြာ သီတာ အအေးပတ်နေပါဦးမယ်”

“မောင်ရယ် ... သီတာကို ဒီလောက်ပဲ ချစ်သလား။ သီတာ့အတွက် ဒီလောက်ပဲ စိုးရိမ်သလား” လို့ မေးလိုက်ချင်သည်။ မမေးဖြစ်။ မမေးရက်။

တော်ကြာ ဒီစကားကြောင့် သီတာ မောင်ကိုမယုံဘူးလားလို့ မေးလာလျှင်အခက်။

ခင်သီတာ မောင်ကိုပြန်ကြည့်ရင်း လွယ်အိတ်တွင်းမှ ခေါက်ထီးကိုထုတ်သည်။ ဖွင့်သည်။

“လာလေ မောင်”

“သီတာဆောင်းပါ။ မောင်က မိုးစိုနေပြီပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မောင် အအေးပတ်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် သီတာ။ သီတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ်နော်။ သီတာက လိမ္မာပါတယ်ကွာ။ မောင် သီတာ့ဘေးက လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကဲပါ ... မောင်ရယ်။” စိုလည်း အတူတူပေါ့။ ဘာလဲ မောင်မဆောင်းချင်ဘူးလား။ သီတာ ထီးပိတ်လိုက်မယ်”

ခင်သီတာက ဟန်ပါပါ ထီးပိတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ထီးကိုဆွဲရင်း ...

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ သီတာက လိမ္မာသားနဲ့။ ကဲပါ ... မောင်လိုက်ပါမယ်”

ဆိုသည်။ ခေါက်ထီးလေး မလုံတလုံကို နှစ်ယောက်ဆောင်းကြ

သည်။ မိုးက သည်းခဲ။

“မောင်”

“ဟင်”

လှည့်ကြည့်သည်။

“ကားပျက်နေလည်း မလာဘဲနေရောပေါ့ကွယ်။ သီတာ့ဘာသာ ပြန်မှာပေါ့”

“သီတာ မျှော်နေမှာစိုးလို့။ မောင်မလာရင် သီတာ အချိန်ကုန်တဲ့ အထိ စောင့်နေမှာပဲ မှုတ်လား”

မဖြေ။ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မောင်”

“သီတာ”

“သီတာနဲ့ အိမ်လိုက်ခဲ့ဦးနော်”

“အင်း ...”

အိမ်ရောက်တော့ သီတာ အဝတ်အစား မလဲနိုင်သေး။ အိမ်ထဲမှ ဆေးသေတ္တာကိုအမြန်ဖွင့်ပြီး ဘာစပ်ရုံနှင့် အနာဂျက်ဆင်ယူလာသည်။ နောက်ပြီး ကော်ဖီဖျော်သည်။ အမေက အဝတ်အရင်လဲဖို့ပြောပေမယ့် နားမထောင်နိုင်သေး။ မောင်ကို ဆေးတိုက်ပြီး ဆေးပါပေးလိုက်သေးသည်။

“အိမ်ရောက်ပြီး သုံးနာရီကြာရင် ဒီဆေးနဲ့ ကော်ဖီပူပူကလေး သောက်လိုက်ဦးနော်။ နောက်ပြီး စောင်ထူထူခြုံပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနေနော် ကြားလားမောင်”

“စိတ်ချပါသီတာ။ ကဲ ... သီတာလည်း အဝတ်လဲဦး။ မောင်ပြန်မယ်”

“သီတာမှာတာ မမေ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်” သည်ညက ခင်သီတာ အိပ်မရ။ မောင်အတွက် စိုးရိမ်ခြင်း များ

စွာဖြင့် ...

မောင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်မှာ ကို ပူပန်နေသည်။ ည ၈ နာရီ လောက်မှာ မောင့်ဆီကို ခင်သီတာ ဖုန်းဆက်သည်။ မောင်နှင့်မတွေ့ရ။ မောင့်အမေနှင့်တွေ့သည်။ မောင် အိပ်နေတယ်တဲ့။

နံနက် ၈ နာရီလောက်မှာ မောင့်အိမ်က ဖုန်းလာသည်။ အမေ က “သမီးရေ ဖုန်းလာတယ်” လို့ ပြောသံကိုကြားတော့ စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းဖြိုးသင် နေရာမှ ခေါင်းအဖိုးကိုရပ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ အိမ်အပြင်သို့ အပြေးတစ် ပိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ အမေ”
“နိုင်နိုင် ဖုန်းဆက်တယ်”
“နိုင်နိုင်”

တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။ နိုင်နိုင်ဆိုတာ မောင့်အမေ။ မောင့်အမေက ဖုန်းဆက်တယ်ဆို တော့ ဘာများပါလိမ့်။ မောင်များ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိ သည်။ ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်းပုခက် ဘေးတွင် ချထားသည့် စကားပြော ခွက်ကို အမြန်ကောက်ယူလိုက်၏။

“သီတာပါ အန်တီ ပြောပါ”
“သီတာလား သားနေမကောင်း လို့ကွယ်”

“ရှင် ...”
“အင်း ... ဒါကြောင့် သားက မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း သီတာကို ပြောခိုင်းလို့”
“ဒါဆို သီတာ ခုပဲလာခဲ့မယ် အန်တီ”

မောင် နေမကောင်းနေဘူးဆို သည့် အသံက နှလုံးသားတွင်းသို့ စူး နစ်ဝင်လာသည်။ စိုးရိမ်မှုက ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ပူလောင်စေ၏။ စိတ်ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။ မောင့် အတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ဝမ်းမရ ဆီး မနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မောင် နေ မကောင်းသည်မှာ ရိုးရိုးသားသား နေ မကောင်းဖြစ်သည်မဟုတ်။ အအေးမိ ၍ ဖျားခြင်းဖြစ်သည်။ အအေးပတ် သည်က ဆိုး၏။

တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ပုခက်တွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ညှော်ခန်းတွင်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဝင်ခဲ့ သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ ပွနေ၏။ ခင်သီတာ ဆက် လက် အလှပြင်လိုစိတ်မရှိတော့။ မခါင်း ကို တော်သင့်ရုံဖြိုးသင်လိုက်သည်။

လွယ်အိတ်ဆွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတွင် အမေနှင့် တွေ့သည်။ အလွန်တရာ အလှကြိုက် သည့်သမီး။ အလှမပြုမပြင်ဘဲ ထွက် လာသည့်အတွက် တအံ့တဩဖြစ်နေ ဟန်တူသည်။

“ဘာတဲ့လဲ သမီး”
“အထွန်း နေမကောင်းလို့တဲ့”
အမေက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ အမေ သက်ပြင်းရှိုက်ခြင်းနှင့် ပတ် သက်၍ သီတာနားလည်သည်။ မောင် နှင့်သီတာတို့ ဘယ်လောက်ချစ်သည်၊ ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ရှိသည်ကို အမေသိသည်။ မောင့်ကို အမေတို့ရှေ့ မှာ “အထွန်း” လို့ခေါ်စပြု။
“သမီး သွားမလို့လား”

ခေါင်းညှိတ်မိသည်။
“သမီး သွားမယ်”

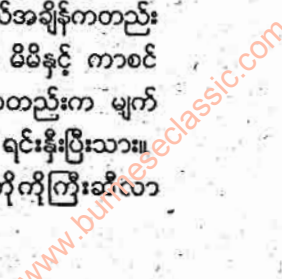
အမေကလည်း ခေါင်းညှိတ် အဖြေပေးသည်။ အမေအနားက ညှို့ မှပစ်လိုက်သည့် မြားကဲ့သို့ အပြေး တစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။ အငှားကား တစ်စီးကိုငှားကာ မောင့်အိမ်သို့ လာခဲ့ သည်။ မောင့်အိမ်သို့ ရောက်ပြီ။

မောင်တို့ အခြေအနေသည် ခင်သီတာတို့ အခြေအနေထက်ကောင်း သည်။ မောင်တို့အိမ်က ရွှေတောင် ကြားလမ်းထဲမှာရှိသည်။ “သီရိမြန်” သည် မောင်တို့ပိုင် ခြံကျယ်ဝန်း ကျယ် ကြီးဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်းသည့်ခြံကြီး။ ပန်းခြံငယ်ပါသည်။ အုတ်ခံတစ်ထပ် တိုက်ပုကလေးက မြင်ရသူတိုင်းကို ကြည်လင်စေသည်။

အငှားကားကလေးကို ခြံမှ ပင် အရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကားခ သင့်ငွေကိုရှင်းကာ ကားပေါ်မှဆင်း လိုက်သည်။ ပလက်ဖောင်းအစွန်းဝယ် ခြေချပြီးသည့်အချိန်တွင် ကားကလေး အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်သွားသည်။

ခင်သီတာ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခဏရပ်နေမိ၏။ (ကားထွက်သွားသည် မှ ခြံဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ခြံကြီးဘက်သို့ သွက်လက်သော ခြေ လှမ်းများနှင့် လျှောက်လာသည်။

ခြံတွင် အပြုံးနှင့်ကြိုနေသည့် ဒေဝင်္ဂကာစင်ကို တွေ့ရသည်။ ကာ စင်သည် မိမိကို ဘယ်အချိန်ကတည်း က တွေ့သည်မသိ။ မိမိနှင့် ကာစင် သည် ကြာမြင့်စွာကတည်းက မျက် နှာချင်းသိပြီးသား။ ရင်းနှီးပြီးသား။
“မမလေး ကိုကိုကြီးခေါ်လာ

တာလား”

စကားသံ ဝဲတဲတဲ။

ခင်သီတာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကာစင်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ပွင့်လာသည့်တံခါးပေါက်မှ ခြံထဲသို့ လျင်မြန်စွာဝင်ခဲ့သည်။ ခြံဝနှင့် အိမ်က အနည်းငယ်ဝေးသည်။ နှင်းဆီ၊ ဒေါန၊ သရဖီ၊ စံပယ်၊ ခတ္တာ မွှေးပျံ့သည့် ပန်းဥယျာဉ်ကလေးကို မြင်ရ၏။

လေအသင်းဝယ် မွှေးပျံ့သည့် ပန်းရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရ၏။

ခင်သီတာ စိတ်မှာတော့ မောင့်ဆီကိုသာ ရောက်လိုစိတ် စောနေ၏။ မောင့်ကိုသာ တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်နေ၏။

ပေါ်တီကို အောက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။

“ဟင် ... သမီး ခင်သီတာ”

မောင့်မေမေနှင့် တွေ့ရသည်။ မောင့်မေမေက တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်သည်။

“အထွန်းအိပ်နေသလား အန်တီ”

အန်တီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“လာလေ ... သားဆီသွားရအောင်။ ဒါနဲ့ သမီး ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသံက တိုတိုတတ်သည်။ နောက်စကားစပြတ်သွား၏။ မောင့်အမေ နောက်မှကပ်ကာ မောင့်အိပ်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ မောင့်အိပ်ခန်းက မိမိ၏ ညာဘက်ထောင့်စွန်းတွင် ရှိသည်။ မောင့်ခုတင်ပေါ်တွင် လျောင်းအိပ်စက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခင်သီတာသည် မောင့်မေမေရှေ့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့။ အိပ်ခန်း

တွင်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဝင်ခဲ့သည်။

“မောင်”

မောင့်နားသို့ရောက်တော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ခေါ်လိုက်သည်။ မောင့်နဖူးကို လက်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။ ကိုယ်ငွေ့က အနည်းငယ်နွေးထွေးလို့ပါ။

သည်တော့ မောင်က မျက်လုံးကို အသာအယာဖွင့်လာသည်။

“သီတာ”

အသံက နွမ်းနေ၏။ မောင့်အသံက နွမ်းနယ်နေသည်မဟုတ်။

မောင်သဏ္ဍာန်ကလည်း နွမ်းနယ်လို့နေသည်။

မောင့်ကိုယ်ငွေ့က နွေးထွေးနေသလို မောင့်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အဖျားဝင်နေသူတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။

မောင့်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

သွေးတိုးနှုန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖျားသွေး ရှိနေသည်။

“မောင် ချမ်းနေသလား”

မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မောင့်အမေ မရှိတော့။ ခင်သီတာကို မောင့်အခန်းတွင်းသို့ပို့ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မောင် ... ဆေးသောက်ပြီးပလား”

မောင့်ပါးနှင့် ခင်သီတာပါးကို ကပ်ထားလိုက်သည်။

မောင်က အပြုအစု အယုအယကို တစ်ခုတစ်မင်ရှိသူ။ ခုနေ မောင်များဖျားနေလျှင် မောင်ဘယ်သို့ ရှိလိမ့်မှာပ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မောင့်အနားမှာ အမြဲနေချင်ပါဘိတော့။

အခန်း (၁၂)

‘သမင်ကတောက်၊ ဂျီကဟောက်၊ မျောက်ကကြီးခွေ၊ ဒေါင်းအိုးဝေတဲ့’ တောက နက်လာသည်နှင့်အမျှ တောသတ္တဝါများ၏ အော်မြည်သံအမျိုးမျိုးကို ကြားရ၏။ တောတွင်း တိရစ္ဆာန်များ၏ အသံဗလံများနှင့်အတူ ဟိုးအဝေး မေခမြစ်ယံဆီမှ ရေစီးသံလွင်လွင်ကိုပါ ကြားနေရ၏။

တင်ထွန်းနိုင်တို့၏ ရည်ညွှန်းချက်သည် ‘ကြင်ခရန်ရွာ’သို့ဖြစ်သည်။

သတင်းပေးတစ်ဦးကြောင့် ရှေ့တန်းရုံးတွင် တင်ထွန်းနိုင်ဦးစီးသည့် တပ်စုတစ်စု တိုက်ကင်းထွက် ချွေရန်သွားမည်။

နံနက် ၄ နာရီတွင် တင်ထွန်းနိုင်ဦးစီးသည့် တပ်စုသည် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ အမိမြေတွင် မှီခိုနေသည့် တိုင်းရင်းသားများ၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် စိတ်အားသန်နေ၏။

စစ်ကြောင်းမထွက်မီ တပ်စိတ်မှူးများအား ခေါ်ယူကာ တင်ထွန်းနိုင်က အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်များကိုပေးသည်။

နံနက် ၄ နာရီဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် စစ်ကြောင်းစထွက်သည်။ ကြင်ခရန်ရွာသည် မြောက်ဘက်စွန်းတွင် ရှိသည်။ ပေပေါင်း သုံးထောင်ကျော် မြင့်သည့် တောင်ပေါ်တွင်တည်ရှိသည့် ရွာကလေးဖြစ်သည်။ မြေပြင်အခြေအနေအရ ရန်သူသည် မိမိတို့ထက် အသာစီးအနေသဘောမှာ ရှိသည်။

သို့အတွက် ... လမ်းရိုးလမ်း

ကောင်းမှ မသွားဘဲ လမ်းသစ်ထွင်ကာ ချီတက်ခဲ့သည်။

တင်ထွန်းနိုင်အပါအဝင် ရဲဘော်အကြပ် တပ်သားများ ခရီးကြမ်းကို နှင်ရမည်မို့ ပင်ပန်းကြသည်။ နွမ်းနယ်ကြရသည်။

သို့ပေမယ့် မျိုးချစ်တပ်မတော်သားများ၏စိတ်တွင် ပင်ပန်းသည်ဟု သဘောမထား။ တိုင်းပြည်အတွက်၊ လူမျိုးအတွက် အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကိုကာကွယ်ရန် တရားသောစစ်ကိုဆင်နွှဲနေသည်မို့ အားတက်သရော ဖြစ်နေ၏။

နံနက် ၆ နာရီထိုးဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်သာလိုတော့၏။ အရှုဇာတိသည် လှလှပပကလေး။ ကြင်ခရန်ရွာကို လှမ်း၍ပင် မြင်နေရပြီ။ စစ်ကြောင်းကို ခေတ္တနားသည်။

“ရန်သူ့နယ်မြေကို ရောက်လာပြီ။ ရန်သူ့နဲ့တိုက်ခိုက်တဲ့ နေရာမှာ လက်ဦးရမှာမို့ မင်းတို့အားလုံး မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုစွင့်ထားကြပါ။”

အဆင့်ဆင့် သတင်းပို့စနစ်နှင့် တင်ထွန်းနိုင် ညွှန်ကြားချက်ကို ပေးလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ အနားယူသည်။

၀၆:၀၀ နာရီ။ ဆက်လက် ချီတက်ကြသည်။ ရန်သူ့စခန်းကို ချင်းနင်းဝင်ရောက်မိပြီ။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက်”

“ဂုန်း”

စောစောက ကြင်ခရန်ရွာကလေးသည် ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ နေသည်။ လှုပ်ရှားမှုကင်းသော သက်

မဲ့ပိညာဉ်တစ်ခုကဲ့သို့ လှုပ်ရှားမှုကင်းကာ ငြိမ်သက်လို့နေ၏။

ခုတော့ အရာရာကို သေနတ်သံ၊ ဗုံးသံများက စိုးမိုးပစ်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုအား ငရဲပွက်သကဲ့သို့ ဆူညံသည့်အသံများက စိုးမိုးမင်းမူသွားသည်။

“ပစ် ... တက် ... တက်”

“ပြည်သူ့တပ်မတော်ကွ”

ပြည်သူ့ တပ်မတော်သားများသည် အမျိုးချစ်သည် စိတ်ကြောင့် လန်းဆန်းတက်ကြွလို့နေသည်။ လေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲလိုသောစိတ်ကြောင့် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ပစ်တက်တက်ကြသည်။ သေနတ်သံများ၊ တက်ကြွသည့် ညာသံပေးသံများက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ဆူညံသွားစေ၏။

ရန်သူသည် တပ်မတော်၏အင်္ဂါဖမ်းခြင်းကို ခံလိုက်ရဟန်တူ၏။ ပြည်သူ့တပ်မတော်သားများ၏ တက်ကြွသည့်စိတ်ဓာတ်နှင့် ကျည်အားသုံးကာ ဖိတက်ပစ်နေသည့်ဒဏ်ကို ရေရှည်မခံနိုင်ရှာ။ ပစ်ဆုတ်ဆုတ်သွားကြ၏။

ခုဆို ရွာတစ်ဝက်ကို သိမ်းမိပြီ။ မကြာမီ ... သေနတ်သံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ကြင်ခရန်ရွာကို ပြည်သူ့တပ်မတော်က စိုးမိုးလိုက်နိုင်ချေပြီ။

“ရှေ့ကိုက်တစ်ရာအထိ ကင်းရှည်ယူပါ။ ချေမှုန်းရေးတပ်စိတ် ကိုက်တစ်ရာအထိ ရှင်းလင်း”

အောင်မြင်သည့် အမိန့်ပေးသံများကို ကြားရသည်။

“ကျား ... ”

ချေမှုန်းရေးတပ်စိတ်၏ ရှင်း

လင်းမှုအသံပလံများကို ကြားရ၏။ မှန်တိုင်းတိုက်သည့်အခါ ကောင်းကင်ပြင်သည် ကြောက်ဖွယ်လိလိအသွင်ကို ဆောင်သော်လည်း ယခုတော့ ကြည်လင်သာယာလျက်။

“တပ်စုတစ် ... ရှိရင်းဆယ်ယောက်၊ ယခု ... ဆယ်ယောက် အကြောင်းထူးမရှိ”

“တပ်စုနှစ် ... ရှိရင်းဆယ်ယောက်၊ ယခုဆယ်ယောက် ... အကြောင်းထူးမရှိ”

“တပ်စုသုံး ... ရှိရင်းဆယ်ယောက်၊ ယခုကိုးယောက်၊ တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရ”

တပ်စုမှူးများ၏ သတင်းပို့သံအဆုံး တင်ထွန်းနိုင်ရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ တပ်စုမှူး အင်ခွန်နော်၏ သတင်းပို့သံက နှလုံးသားကို စူးနှစ်ဝင်လာ၏။ ဝမ်းနည်းမှု၊ ကြေကွဲမှုများက တင်ထွန်းနိုင်နှလုံးသား တစ်မြို့တစ်မကြီးကို ဆွဲယူ၍သွားဘိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ကြာမြင့်စွာ ငိုငွေ့နေရာမှ တင်ထွန်းနိုင်က ဆရာအင်ခွန်နော်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

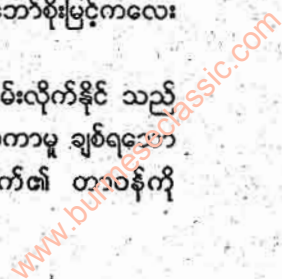
“ဒဏ်ရာရတာ ဘယ်သူလဲ ဆရာအင်ခွန်နော်”

အလောတကြီး အင်ခွန်နော်ကို တင်ထွန်းနိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ရဲဘော်စိုးမြင့်”

“ဘာ .. ရဲဘော်စိုးမြင့်ကလေးလား”

စခန်းကို သိမ်းလိုက်နိုင် သည့်မို့ ပျော်ရွှင်နိုင်ရစေကာမူ ချစ်ရဲဘော်ရဲဘော်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို

ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ရင်း ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်သွားသည့်အတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ရဲဘော် စိုးမြင့်တို့။ ရဲဘော်စိုးမြင့် ကား မိမိကို အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက် လို ချစ်ခင်သူဖြစ်၏။ ရဲဘော်စိုးမြင့်၏ ရုပ်ပုံလွှာက အသိတွင်းသို့လည်း ကောင်း၊ သူငယ်အိမ်အတွင်းသို့လည်း ကောင်း ဝင်လာပြန်လေသည်။

အပြောချိုကာ အစဉ်ပြုံးနေ တတ်သည့် ရဲဘော်စိုးမြင့်။

“ကဲ ... ဆရာအင်ခွန်နော် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်စိုးမြင့်ကို သွား ကြည့်ကြရအောင်”

တင်ထွန်းနိုင် ထိုင်ရာမှထသည်။ ဆရာအင်ခွန်နော်က ခြေထောက်နှစ် ဘက်ကိုလှ လက်ကိုမြှောက်ကာ အလေး ပြု အရိုအသေပေးသည်။

တင်ထွန်းနိုင်ကလည်း တုံ့ပြန် အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

နောက် ရဲဘော်စိုးမြင့်ထားရာ ဆီသို့ ဆရာအင်ခွန်နော်နှင့်အတူ လာ ခဲ့သည်။

ကြင်ခရန်ရွာ၏ မြောက်ဘက် စွန်းရှိ တဲတန်းရှည်ကြီးတွင် ရဲဘော် စိုးမြင့်အား တပ်မတော်ဆေးတပ်မှ ဆေးတပ်သားရဲဘော်နှင့် ကုသပေး နေကြောင်း တင်ထွန်းနိုင် သိရ၏။ အသွက်လက်ဆုံးခြေလှမ်းနှင့် ယင်းတဲ တန်းရှည်ကြီးသို့ လျှောက်လာကြ၏။

ကမ်းငွေ၊ မရှု၊ ဟေးရင်း စသည့် ကချင်တိုင်းရင်းသားများကို တွေ့ရ၏။ သူတို့က တင်ထွန်းနိုင်နှင့် တပ်ကြပ် အင်ခွန်နော်ကို အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက် သဖြင့် တင်ထွန်းနိုင်နှင့် ဆရာအင်ခွန်

နော်ကလည်းတုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ရသည်။ ယခုတော့ ကချင်တိုင်းရင်းသူ၊

တိုင်းရင်းသားများသည် ဘယ်လိုမှ စိတ်ညစ်ညူးကြမည်မဟုတ်တော့။ မိမိတို့၏ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အသက် ပေးကာကွယ်၍ ရန်သူကိုဖယ်ရှားပေး နေသည့် တပ်မတော်သားများရှိနေ သည့်အတွက် ပျော်နေလိမ့်မည်။

ကြင်ခရန်ရွာ၏ အလယ်သို့ ရောက်လေပြီ။ သည်တော့မှ ကြင်ခ ရွန်ရွာ၏ အသွင်အပြင် အခြေအနေ ကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။

ဆိုခဲ့ပြီပြီ။ ကြင်ခရွန်ရွာသည် ရွာကြီး တစ်ရွာမဟုတ်ပါ။ ရွာလေး တစ်ရွာသာ ဖြစ်သည်။ မြင့်မားသော တောင်ထိပ်တွင် တည်ရှိနေ၏။

ကြင်ခရွန်ရွာသည် ရွာဟုဆို သော်လည်း အိမ်ခြေသိပ်မရှိ။ အိမ် လေးလုံးသာရှိသည်။ ကချင်ထုံးတမ်း စဉ်လာအရ တဲတန်းရှည်ကြီးများသာ ဖြစ်သည်။

မြောက်ဘက်စွန်း တဲတန်းရှည် ကြီးကို ရောက်ခဲ့သည်။ သည်တဲတန်း ရှည်ကြီးထဲတွင် ရဲဘော်စိုးမြင့် ရှိနေ သည်။ တဲတန်းရှည်ကြီးရှေ့တွင် ကချင် လူမျိုးတို့၏ အိမ်ရှေ့မှာ တွေ့တတ် သည့် ခေါင်စင်မနောတိုင် သဏ္ဍာန် တိုင်များ စွင့်ကာ၍ရှိသည့် ကွဲချိကြီး ကို ခေါင်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အိမ်ရှေ့မှ ကင်းစောင့်ရဲဘော် က တင်ထွန်းနိုင်ကို အရိုအသေပြု သည်။ တင်ထွန်းနိုင်က တုံ့ပြန်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ လှမ်း တက်လိုက်သည်။ တဲထဲမှာ အမှောင် ပျူပျူက စိုးမိုးလို့နေ၏။ ဟိုဘက်မှာ

တော့ မီးလင်းဖိုကို မီးထိုးထားသည်မို့ အမှောင်ကပျောက်နေသည်။ အလင်း ရောင်ရှိနေသည်။

မီးလင်းဖိုဘေးတွင် လဲလျောင်း နေသည့် ရဲဘော်စိုးမြင့်နှင့် ဆေးတပ် သားကို တွေ့ရသည်။ တင်ထွန်းနိုင် ရဲဘော်စိုးမြင့်တို့အနားသို့ ခပ်သွက် သွက် လှမ်းလာသည်။ ကြမ်းပြင်နှင့် ခြေထောက်၏ထိတွေ့သံက ကျယ် လောင်နေ၏။

ဆေးတပ်သားက စောင်းဝဲကြည့် သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ထိုင်ပါ”

တင်ထွန်းနိုင် ရဲဘော်စိုးမြင့် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ရဲဘော်စိုးမြင့်က ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလို့နေသည်။

မျက်လုံးကို မှေးစင်းထားသည်။ တင်ထွန်းနိုင် ရဲဘော်စိုးမြင့်ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

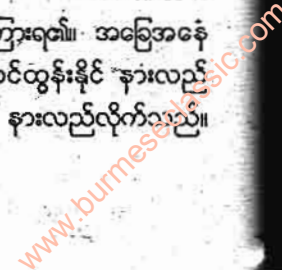
“ရဲဘော်စိုးမြင့် ဘယ်မှာဒဏ် ရာရတာလဲ”

“ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ ဗိုလ် ကြီး”

ဆေးတပ်သားက ဆေးပတ်တီး ကို ခွာကာပြသည်။ စစ်အင်္ကျီခပ်နှမ်း နှမ်းမှာ စွေးစွေးနီသော သွေးစက်များ စွန်းထင်းလို့နေ၏။ ဒီသွေးစက်တွေက အမိမြေအတွက်ကျခဲ့သည့် သွေးစက် တွေ ဖြစ်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

ဆေးတပ်သား၏ ဖြေသံမကြား ရှု ဖြေသံအစား ဆေးတပ်သား၏ သက် ပြင်းရှိုက်သံကိုမကြားရ၏။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တင်ထွန်းနိုင် နားလည် သင့်သလောက် နားလည်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရဲဘော်စိုးမြင့် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းရာမှ အသာအရာ လှမ်းလိမ့်လှုပ်ရှားလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

နောက် ... ညည်းညူသံ။

“ရဲဘော်စိုးမြင့်”

ညင်းသက်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။

တင်ထွန်းနိုင်၏ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ရဲဘော်စိုးမြင့် မျက်လုံးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖွင့်ကြည့်သည်။ တင်ထွန်းနိုင်ကိုတွေ့လိုက်သည့်အတွက် ရဲဘော်စိုးမြင့် ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ရွှင်လန်းတက်ကြွသည့် အပြုံးကို အားယူပြီးသည်။

ပြီး ...

တင်ထွန်းနိုင်၏လက်ကို ရဲဘော်စိုးမြင့်က လှမ်းယူကာ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး”

အားပါးတရ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်လိုက်ကြောင်း တင်ထွန်းနိုင် နားလည်သည်။

သို့ပေမယ့် ရဲဘော်စိုးမြင့်အသံသည် ဝန်နှင့်အားမမျှခဲ့။ အသံက ဟိုဝေးလံသည့် အရပ်ဒေသမှ လာသည့်အသံကဲ့သို့ တိုးဆိတ်နေသည်။

တင်ထွန်းနိုင် ရင်နှင့်သွားသည်။

အသည်းနှလုံး တစ်ပြုတ်ထွေးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သိသို့ ခံစားရသည်။

“စကားမပြောပါနဲ့ ငါ့ညီရယ်။ မင်းသိပ်ပင်ပန်းနေပါမယ်”

ရဲဘော်စိုးမြင့် ပြုံးသည်။ အပြုံးတ နှစ်ဖန်၏။

“ကျွန်တော် စကားတွေအများကြီးပြောချင်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

ရဲဘော်စိုးမြင့် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ နာကြည်းသည့်ဝေဒနာကို အံကျိတ်၍တင်းခံသည်။ သူဘယ်လောက်ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို တင်ထွန်းနိုင် နားလည်သည်။

သူ့အတွက် တင်ထွန်းနိုင် ရင်နာလို့မဆုံးခဲ့။ ရဲဘော်စိုးမြင့် အံကြိတ်ရင်း စကားဆက်၏။

“ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပါတယ် နော် ဗိုလ်ကြီး။ တိုင်ပြည်နဲ့ လူချိုးအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တာဝန်အများကြီး ကျေပြီလို့ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

ရဲဘော်စိုးမြင့် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြင်းထန်လှသည့်ဒဏ်ရာသည် ရဲဘော်စိုးမြင့်ကို နှိပ်စက်ကလူပြုလေပြီထင်။ နာနာကြည်းကြည်း စုတ်သပ်သံကို ကြားသည်။ မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့မိသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကျွန်တော့်ကို မိ မျှော်နေမှာ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် မိကို သိပ်ချစ်တယ်။ မိကလည်း ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန် ... ကျွန်တော် မိကို ခွဲရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“အို ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မင်း မသေပါဘူး။ မင်းကို ဗိုလ်ကြီးတို့ အပြန်ဆုံး စစ်ဆေးရုံကို ပို့ပေးမယ်”

ရဲဘော်စိုးမြင့်က ပြုံးသည်။ နှမ်းနယ်သည် အပြုံးကလေးရယ်။

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော် ကြာကြာမနေရတော့ပါဘူး။ ဒါ ... ဒါကြောင့် မိ ... မိကို ပြောပေးပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ မိ မိကို နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ

ချစ်လျက်ပါ ... လို့”

အသံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွား၏။ နောက် ... ဇက်ကလေး ကျိုးသွားသည်။

“စိုးမြင့်... စိုးမြင့်... ညီလေး” တင်ထွန်းနိုင် အားပါးတရ ခေါ်သည်။

ထူးသံမကြားရ။

ဟုတ်သည်။

ရဲဘော်စိုးမြင့် ...

တိုင်ပြည်အတွက်၊ လူချိုးအတွက် တိုင်းပြည်ရဲ့ ရန်ဆူးရဲ့ ဒြောင့်များကို တိုက်ခိုက်ရင်း ပြည်ချစ်သား တစ်ယောက် ကျဆုံးသွားပြီ။

ကောင်းကင်က ရွှေကြယ်တစ်ပွင့် ကြွေသလို ...

စစ်မြေပြင်မှာ စစ်သားတစ်ယောက် ကျသွားပြီ။

အလေးပြုပါတယ် ... ရဲဘော်စိုးမြင့်ရယ် ...။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်ပြသန်း

သက်သတ်လွတ်စားမလား

ကျွန်တော် သက်သတ်လွတ်မစား
ဖူးပါဘူး။ သက်သတ်လွတ်စားဖို့ အတွေး
လည်း မရောက်ပါဘူး။ သက်သတ်လွတ်
စားကောင်းရမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ သက်
သတ်လွတ်စားဖို့အတွက် ဘေးလူကလာ
ပြီး တိုက်တွန်းခြင်းမရှိပါဘူး။ သက်သတ်
လွတ်စားရင်ကောင်းကယ်၊ မကောင်းဘူး။
ခွဲခွဲခြားခြား မသိပါဘူး။ အသိတွေက
ကျွန်တော်အတွေးအိမ်ထဲကို သတိပေးတာ
မျိုး မရှိပါဘူး။

ဂါထာ... .

ဉာဏ်ပင်း

(က)

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကလည်း သက်သတ်လွတ်မစားပါဘူး။ သားသမီးတွေကိုလည်း သက်သတ်လွတ်စားဖို့ မတိုက်တွန်းကြပါဘူး။ ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ ဘုရားတရား၊ သံဃာတော့ ကြည်ညိုကြပါရဲ့။ ဆွမ်းခံဦးပွင့်င်းတွေကိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆွမ်းလောင်းကြပါတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်တိုင်းလိုလို ဝါဆိုလပြည့်နေ့တိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ပြီး နေ့ဆွမ်းကပ်တတ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း . . . သက်သတ်လွတ်ဟင်းတွေ ကပ်တာမတွေ့ဘူး။

(ခ)

သက်သတ်လွတ်စားတာ သွေးအားကောင်းတယ်၊ သန့်တယ်၊ အသားအရည်ကောင်းတယ်၊ ရှုပ်နုတယ်၊ စိတ်ကြည်လင်တယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ အပုပ်နံ့တွေမရှိတော့ဘူး၊ ရှင်းနေတာပဲ။ သက်သတ်လွတ်ကိုစားနိုင်လေ ပိုကောင်းလေပဲ။

အဲဒါ . . . စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်မြှောင်းလဲခြင်းတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

နောက်ကြောင်းပြန်စာပိုဒ်(၁)

တချို့သူတွေက သက်သတ်လွတ်စားကြတာကို ကျွန်တော် ကြားရပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ သက်သတ်လွတ်စားဖို့ဟာ သိပ်ခက်တဲ့အလုပ်ပါ။ တရားထိုင်ဖို့ဆိုတာလည်းပဲ အင်မတန် သိပ်ခက်ခဲ့အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါက . .

ပါရမီဝါမှ လုပ်နိုင်တဲ့ထိစွဲ။

ဒါပေမယ့်လည်း . . .

ယခုခေတ်မှာ သက်သတ်လွတ်စားတာရယ်၊ တရားရှုမှတ်တာလည်း တော်တော်တွေ့ရပါတယ်။ သတ်ပြုမိပါတယ်။ ဒါကတော့ စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း ပညာရပ်တစ်မျိုးပဲလို့ ပြောလို့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

နောက်ကြောင်းပြန်စာပိုဒ်(၂)

တချို့သူတွေမှာ လပြည့်၊ လကွယ်နေ့စွာ စားကြတယ်။ မွေးနေ့ပွဲမှာစားကြတယ်။ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စမှာလည်း အဓိဋ္ဌာန်နှင့်စားကြတယ်။ အောင်မြင်ကြတယ်။ ကောင်းတဲ့သတင်း မင်္ဂလာသတင်းပါပဲ။

ကုသိုလ်ယူတာဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုပါ။ အကုသိုလ်တွေနည်းပါးသွားအောင် ဖယ်ချနေတာပဲမဟုတ်လား။

နောက်ကြောင်းပြန်စာပိုဒ်(၃)

ကျွန်တော့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုဝင်းဦးဟာ လူပျိုဘဝကနေ အခုမိန်းမနှင့် သားနှစ်ယောက်ဖခင်ကြီးဖြစ်နေတောင်မှ သက်သတ်လွတ်စားခြင်း နှလုံးသွင်းထားနေဆဲ။ ဘယ်လိုပွဲမျိုးပဲလာလာ၊ သူ့ရဲ့ သက်သတ်လွတ်စားနေခြင်းအလုပ်ကို မဖယ်ခဲ့ဘူး။ သူများတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အားရပါးရစားနေကြပါစေ၊ သူကတော့ မတုန်မလှုပ်။ ပျဉ်းမငတ်တိုလိုပါပဲ။ အပြုံးမပျက်၊ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်။

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို စနောက်ခဲ့

ရင် သူ့ရဲ့ချက်နှာက ပြုံးလို့ ဘယ်လောက်အားကောင်းနေတဲ့ သက်သတ်လွတ်စားခြင်းတရားရဲ့ တန်ဖိုးလည်းပဲ၊ တွေးသာကြည့်ပေတော့။ အဲဒါကြောင့် သက်သတ်လွတ်စားတာ အင်မတန်ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခု။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရယူရန် ခက်သလို၊ အကုသိုလ်မျိုးရယူဖို့ရာတွင် အင်မတန်ပင် လွယ်ကူပါကြောင်း ကျွန်တော်လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

နောက်ကြောင်းပြန် စာပိုဒ်(၄)

ကျွန်တော် သ လျှင်ဖားအောက်ရိပ်သာမှာ တစ်လနှစ်လတော့ ဘရားဝင်လိုက်ပါပြီ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကပါ။

သက်သတ်လွတ်ကိုလည်းပဲ စားနိုင်ပါပြီ။ သက်သတ်လွတ်စားခြင်းအလုပ်ကိုလည်း ပျော်မွေ့ခဲ့ဖူးပါပြီ။ သက်သတ်လွတ်စားတာကို သဘောတွေ့ခဲ့ပါပြီ။ နှစ်သက်ခဲ့ပါပြီ။ သက်သတ်လွတ်စားတာ ကျန်းမာခြင်းအတွက် ကောင်းတာကို ကောင်းမွန်စွာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီသက်သတ်လွတ်စားတဲ့တရားရိပ်သာမှာလည်း တရားထိုင်ရတာ ကောင်းမွန်ပါတယ်။ တရားတက်ပါတယ်။ တရားလည်းရပါတယ်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ယူနေတာကောင်းတဲ့လုကွဏာလို့ ကျွန်တော်ခံယူခဲ့ပါတယ်။

သန်လျင်ဖားအောက်တောရရိပ်သာရဲ့ ကျေးဇူးတရားလို့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာကြည်နူးစွာနဲ့ ဂုဏ်ယူနေမိပါတော့တယ်။

နောက်ကြောင်းပြန်စာပိုဒ်(၅)

တရားထိုင်ရတာ ကောင်းတယ်။
ဒီရိပ်သာဟာ အာနာပါနခေါ်တဲ့
ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို ပုံမှန်နှလုံးသွင်းရှုရ
တဲ့ စနစ်တစ်ရပ်ပါ။

မြန်မြန်ရှုလုပ်လို့မရ၊ နှေးနှေးဖြစ်
အောင် ရှုလုပ်လို့လည်း မဖြစ်ပြန်။
ခုနပြောသလို လေကို ပုံမှန်ရှုရတဲ့
အလုပ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်က သင်
ပေးလိုက်တာသမာဓိတည်အောင် ဝကန်း
ရေထွက်တဲ့ နည်းနဲ့ (၁)ကနေ (၈)အထိ
ရေထွက်ပြီးရင် “ငါ့စိတ်ဘယ်မှမထွက်ရ”
ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း စိတ်ထဲကနေ ပြော
ပြီး အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပါ။ သမာဓိရလာမယ်။
ဝင်လေ၊ ထွက်လေလည်း ပုံမှန်ဖြစ်လာ
မယ်။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ငြိမ်မယ်။ စိတ်
လည်း ငြိမ်လာပါမယ်။ ဘာစိတ်မှလည်း
မဝင်လာတော့ဘူး။ အာနာပါနကိုပဲ နှလုံး
သွင်းနေရော . . .

ဒီလိုနဲ့ . . .

အလင်းတွေ၊ နှာခေါင်းကနေ ဝင်
လေ၊ ထွက်လေရှုသွင်းနေရင်း “လေ”
ကြောင်းတွေဟာ “မီးခိုး”ရောင်လို၊ “ဆင်
စွယ်” ရောင်လို မျက်စိမှာလာပြီး တွေ့ရ
မယ်။

ဒါက ဉာဏ်တက်နေတယ်မှတ်။
နောက်ကြောင်းပြန်စာပိုဒ် (သုည)
ကျွန်တော် အခုရေးနေတဲ့ “သက်
သတ်လွတ်စားမလား”ဆောင်းပါးတို တစ်
ပုဒ်ဟာ မော်လမြိုင်မြို့ (ပင်မ)မွန်ပြည်နယ်
က အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓသာသနာ့ရိပ်
သာ ဖားအောက်တောရ ရိပ်သာမှာ ကျွန်

သူတော်ကောင်းမှန်ရင်
တရားကို ရှာကြပါရဲ့။

တော် ရဟန်းဘဝနဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို
စိတ်ကြည်စွာ၊ သတိကြီးစွာနဲ့ ကောင်းမွန်
စွာ ရေးနေပါတယ်။

ဒီဖားအောက်တောရရိပ်သာမှာ
ပြည်ပဆရာတော်၊ သံဃာတော်များ၊ သီလ
ရှင်များလာပြီး သာသနာပြုနေကြတာကို
ဦးဇင်း ဖူးတွေ့ရပါတယ်။

အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်။
ဒီလိုရိပ်သာလို နိုင်ငံခြားဘုန်းကြီး
တွေလာပြီး တရားအားထုတ်တာ အင်မ
တန် ဝမ်းသာပါတယ်။ ပီတိဖြစ်မိပါတယ်။
ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

ဒါက ဖားအောက်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးရဲ့ ဘုန်းကံ တန်ခိုးကြောင့်လို ပြောလို့
ရပါတယ်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့
ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ဖားအောက်ဆရာတော်ဘုရား
ကို နိုင်ငံတကာက ကြည့်ညှိခဲ့တာကို အင်
မတန်မှ အားကျမိပါတယ်။ ဝမ်းမြောက်မိ
ပါတယ်။

ဒါဟာ အတိတ်က အရိပ်။ ပါရမီ
အခံလို့ ပြောလို့ရပါပြီ။ တကယ် သီလ၊
သမာဓိ၊ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံနေပြီလို့ ဦးဇင်း
ခန့်မှန်းလို့ရပါပြီ။

ဆရာတော်ရဲ့ ဥပဓိရုပ်ကို ကြည့်ရုံနဲ့
ဒကာ၊ ဒါကာမများက မကြည့်ညှိဘဲ ဘယ်
နေနိုင်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလဲ။

ဒီလိုရဖို့ဟာလည်း မလွယ်ဘူး။
တော်တော်ကြိုးစားရပါတယ်။

ဖားအောက်ရဲ့ အကျယ်အဝန်းဟာ
ကေတော်တော်များပါတယ်။

ဒါကြောင့် လူ့ဓရာ၊ ဘုန်းကြီးရော ဆွဲ
ကြတယ်။ ကျောင်းဆောင်တွေကလည်း
မနည်းလှပေ။

ဂျပန်၊ စင်ကာပူ၊ ကိုးရီးယား၊ ဗီယက်
နမ်၊ ယိုးဒယား၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ မလေးရှား
စသည့်နိုင်ငံခြားသား ဆရာတော်သံဃာ
တော်များ၊ သီလရှင်များ အားရပါးရလာ
ရောက်တရားရှုမှတ်ပွားများကြပါတယ်။
ဖူးတွေ့ရပါတယ်။

ဦးဇင်းလည်း အံ့ဩစွာနဲ့ မမြင်ဘူး။
မတွေ့ဘူးတဲ့အရာကို ဖူးတွေ့ရတော့ စိတ်
ထဲမှာ တော်တော်အားရ ဝမ်းမြောက်လှပါ
ပြီ။

သူတော်ကောင်းမှန်ရင် တရားကို
ရှာကြပါရဲ့။ ဖားအောက်ဆရာတော်ရဲ့
တရားခွေတွေဟာ နာရင်း နာရင်း ရင်ထဲ
ကို စိမ့်ဝင်မဆုံးဘဲ အသိတရားတွေ၊ သတိ
ပေးစကားတွေ အံ့မခန်းလှပါပေရယ်။

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ . . .

ဉာဏ်လင်း

မိုး
မိုးမိုး

ကဏ္ဍ ၁၅

သိုး

(ယခင်လမှအဆက်)

တစ်နေ့သ၌ မောင်တိုသည် အိမ်နောက်ဘက်ဘေးရှိ ချောင်းဘက် သို့ယိမ်းနေသော ရဲယိုပင်ကြီးအား ဒေါက်များဖြင့်ထောက်ရန် ကြိုးစားနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က -

“မောင်တိုရယ်... ဒီအပင်ကြီး လဲသွားလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူးကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခဲနေတာတုံး”

ဟု အပြစ်တင်သလိုပြောလိုက်ရာ မောင်တိုက -

“ဒီလိုရှိတယ် ဦးလေးရဲ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ ခြေထောက်တစ်ဖက် နှာနေတယ်ဆိုပါစို့။ သူဟာ ဒီအတိုင်းလမ်းလျှောက်ရင် ထော့နင်းထော့နင်းဖြစ်နေမယ်။ အကယ်၍သာ ချိုင်းထောက်နဲ့ လျှောက်မယ်ဆိုရင် သူ့ခြေထောက်လည်း အနာသက်သာမယ်။ ကြည့်ရတာလည်း သိပ်အရပ်မဆိုးဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလိုပါပဲ ကျွန်တော် ဒီရဲယိုပင်ကြီးကို ဒေါက်ထောက်တယ်ဆိုတာကလည်း ခြေထောက်နှာနေလို့ လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို ချိုင်းထောက်ဆင်ပေး လိုက်သလိုပါပဲ ဦးလေးရာ။ ဆိုလိုတာကတော့ဗျာ အားနည်းသူကို ဝိုင်းကူပေးတဲ့သဘောပေါ့ဟု ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မောင်တိုရယ်... မင်းမိန်းမယူရင်တော့ကွာ

အရပ်ရှည်ရှည် မိန်းကလေးကိုရွေးပြီး ယူပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တိုက “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး”ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ။ မင်းက အရပ်ပုတယ်။ ဒါပေမယ့် တုတ်ခိုင်တယ်။ သန်စွမ်းတယ်။ ကြံ့ခိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းလိုလူမျိုးနဲ့ အရပ်ရှည်တဲ့ မိန်းကလေး ညားဖြစ်ရင် မင်းတို့ရဲ့ မျိုးဆက်လေးတွေက အရပ်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တုတ်ခိုင်ဖွံ့ထွားတဲ့ ကလေးတွေဖြစ်လာမှာပဲလို့ တွေးမိလိုပါကွာ။ ဆိုလိုတာကတော့ကွာ ခြေထောက်တစ်ဖက်နှာနေလို့ လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တဲ့သူကို ချိုင်းထောက်ဆင်ပေးလိုက်တဲ့သဘောပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်တိုက -

“မနောက်ပါနဲ့ဦးလေးရာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း “မနောက်ပါဘူး မောင်တိုရာ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျပြီး နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စား၊ ဝတ်၊ နေရေးအတွက် သိပ်ပူပင်စရာ မရှိလှပေ။

ကျွန်ုပ်တွင် ဝင်ငွေအနေဖြင့် စာမူခရခြင်း၊ ဘဏ်တွင်အပ်နှံထားသောငွေမှ ပုံမှန်အတိုးရခြင်းအပြင် ပင်စင်လစာကလေးလည်းရှိသေးသဖြင့် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မရှိလှပေ။ သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် အိမ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် တပည့်ကျော် မောင်တိုသာရှိသဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင်မူ ကျွန်ုပ်၏ပင်ကိုစိတ်မှာ ယခုကဲ့သို့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်လိုသူဖြစ်၍ အဆင်ပြေလှ၏။ တစ်ခါသော် ကျွန်ုပ်သည် အသားငါးများအား စားရသည်ကို ငြီးငွေ့သလိုဖြစ်လာသဖြင့် -

“မောင်တိုရေ... ငါတော့ သက်သတ်လွတ်စားရရင် ကောင်းမလားတွေးမိတယ်ကွာ”

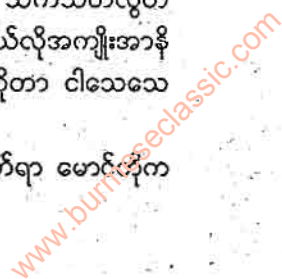
ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တိုက

“ကောင်းပါတယ် ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်လည်း သက်သတ်လွတ်စားရတာကို အမြဲမဟုတ်သည့်တိုင် သဘောကျပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါပေမယ့် သက်သတ်လွတ်စားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးအာနိသင်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသေသေချာချာမသိဘူးကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တိုက

“ဦးလေးက အကျိုးလိုလို
ညောင်ရေလောင်းဆိုသလို ဖြစ်မနေ
ဘူးလား”

ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

“မင်းပဲ ငါ့ကို တစ်ခါပြောဖူး
တယ်လေကွာ။ ကောင်းတာလုပ်ရင်
ကောင်းတာဖြစ်မယ်။ မကောင်းတာ
လုပ်ရင် မကောင်းတာဖြစ်မယ်လို့
ပြောတာလေကွာ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်
တစ်ခုဟာ ကောင်းသလား။ ဆိုး
သလားဆိုတာလောက်တော့ သိ
ထားရမယ်လေကွာ။ ဘာမှန်းမသိဘဲ
နဲ့တော့ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆို
သလိုတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“သေချာတာကတော့ သက်
သတ်လွတ်စားခြင်းဖြင့် အချည်းနှီး
တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး ဦးလေးရာ။
ရိုးရိုးလေးတွေးကြည့်တာနဲ့တင် သိနိုင်
ပါတယ်။ သူတစ်ပါးအသက်ကို မစား
ခြင်းဖြင့် အကုသိုလ်စိတ်ကင်းမယ်လေ
ဗျာ။ ငါးဟင်းလေးစားချင်လိုက်တာလို့
ပြောလိုက်တာနဲ့ကို အပြစ်က ဖြစ်နေ
ပြီလေ။ ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင်
တော့ ... သက်သတ်လွတ်စားတာ
ကောင်းတယ်၊ အားပေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကောင်းတာတော့ ဟုတ်ပြီကွ
မောင်တို့ရဲ့။ ငါက နေ့တိုင်းလည်း
မစားနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုနေမျိုး
ကို စားရင်ကောင်းမလဲ အရင်စဉ်းစား
ရမယ်ကွ။ မွေးနေ့စားရင် ကောင်း
မလား”

ဟု တိုင်ပင်ရာ -

“မွေးနေ့တော့ မစားပါနဲ့ ဦး
လေးရာ။ ဦးလေးက တနင်္ဂနွေသား

ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ သက်သတ်
လွတ်စားရင် ဦးလေးညှပ်သည်တွေက
များသောအားဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့ လာ
တတ်တာများတယ်မို့လား။ ကျွန်တော်
က ပြဿနာမရှိပေမယ့် တချို့တွေက
သက်သတ်လွတ်မကြိုက်ကြဘူးလေ။
ဒီအခါကျတော့ နှစ်ခါချက်ကျွေးနေရ
မယ်။ ဒါဆို ကိုယ်လည်းအဆင်မပြေ
ဘူး။ သူလည်း အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ
တော့ ပျားလည်းစွဲသာ ရှဉ့်လည်း
လျှောက်သာဖြစ်အောင် ဥပုသ်နေ့လို
ဟာမျိုး စားပေါ့။ ဥပုသ်စောင့်ရင်းနဲ့
သက်သတ်လွတ်စားတော့ ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ ဖြစ်တာပေါ့”

ဟု အကြံပေးရာ ကျွန်ုပ်က
လည်း လျော်ကန်သင့်မြတ်သဖြင့်
လက်ခံလိုက်လေ၏။ မောင်တို့သည်
ထိုအချိန်မှစ၍ ဥပုသ်နေ့ သက်သတ်
လွတ်ရက်များအား ပြကွဒိန်တွင် မင်
ဖြင့်ပိုင်းကာ မှတ်သားထားလေတော့
၏။ ထိုအပြင် ဥပုသ်နေ့များတွင် ချက်
မညှပ်ဟင်းလျာများစာရင်းအား သူ့နေ့
နှင့်သူ ခွဲခြား၍ ကတ်ပြားတစ်ခုတွင်
ခုနစ်ရက်စာရေးသားကာ မီးဖိုချောင်
နံရံတွင်ကပ်ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“မောင်တို့ရေ ... မင်းက ဒီ
အတိုင်းချက်မယ်ဆိုတော့ကွာ အပြောင်း
အလဲမရှိတော့ဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ
မောင်တို့က -

ဒီလိုရှိတယ် ဦးလေးရဲ့။ အလုပ်
တစ်ခုလုပ်တယ်ဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက်၊
ဦးတည်ချက်ရှိရတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်ပြောရရင်တော့ စီမံကိန်းရှိရ
တယ်ပေါ့ဗျာ။ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်
ချက်မရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ ယောင်

ဝါးဝါးနဲ့ မရေမရာဖြစ်နေတတ်တယ်
ဗျာ။ အပြောင်းအလဲမရှိတော့ဘူးလား
ဆိုတဲ့ နေရာမှာတော့ အပြောင်းအလဲ
ဆိုတာ ရှိနိုင်တာပေါ့။ ဥပမာ ဆိုပါ
လော့၊ ဥပုသ်လားရာ။ ကျွန်တော်သာ
စီမံချက်ချမထားဘူးဆိုရင် တစ်နေ့
တည်းမှာ ပဲပြုတ်နဲ့ မျှစ်ကြော်ရယ်၊
ပဲပင်ပေါက်နဲ့ ပဲပြားကြော်ရယ်၊ ပဲဟင်း
ချိုရယ်၊ ပဲငါးပိကြော်ရယ် ဆိုတာမျိုး
ဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့။ အခုလို ကြီးပြီး
စီမံတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီလိုမှားယွင်း
မှုမျိုး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအပေါ်
မှာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ
ပြောင်းလဲမှုအနည်းငယ်တော့ ရှိနိုင်
တယ်။ ရာသီအလိုက် ရာသီစာလေ
တွေနဲ့ ပြောင်းလဲအစားထိုးတာမျိုး
ဆိုပါတော့”

ဟု ရှင်းပြရာ -

“မင်းကတော့ တတ်လည်း
တတ်နိုင်ပါပေတယ် မောင်တို့ရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ချီးမွမ်းလိုက်ရာ
“ဂမ္ဘီရဝ္စတ တပည့်လေဗျာ”ဟု ပြန်၍
ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေးသားပြီးသား
စာမူများအား လွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ
မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်စီးသော
ကားသည် ကုန်သည်လမ်းပေါ်ရှိ
ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်တွင် ရပ်လေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ၃၈ လမ်းရှိ ဖိုက်စတား
ကွန်ပျူတာဆိုင်တွင် အထိုင်ချတတ်
သော အောင်မင်း(ဒလ)ဆိုသော
သတင်းထောက် စာရေးဆရာအား
တွေ့လိုတွေ့ငြား သွားရောက်ရှာဖွေ
ကြည့်ရာ ဆိုင်ရှေ့တွင် သူ၏စက်ဘီး
ကိုတွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အား
တက်သွားပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ

ကွန်ပျူတာကောင်လေး၏ ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ဟိုလိုလုပ်ပါလား။ ဒီလိုလုပ် ပါလားဟု ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ညွှန်ကြား ချက်တွေလွှတ်နေသော သူ့အားတွေ့ သဖြင့် -

“ဟေ့ . . . ရှောင်ကွင်းမရတဲ့ အောင်မင်း(ဒလ)ကြီး”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ အောင် မင်း(ဒလ)က သူ၏မျက်မှန်အထူကြီး ပေါ်မှ ကျော်၍ကြည့်ကာ -

“အလွှာနေနီး၊ ပကာသနဂိုးဆို တဲ့ စာရေးဆရာ ယိုးပါလား”

ဟု ပြန်၍နှုတ်ဆက်လေ၏။ သူ ၏ဘေးတွင် နီးခမောက်ကြီးတစ်လုံး ကို ဆောင်းကာ လွယ်အိတ်ကြီးတစ် လုံးကိုလွယ်ထားသော လူတစ်ယောက် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူ၏မိတ်ဆက် ပေးမှုကြောင့် လွမ်းသျှင်နောင်(မဟာ သာရွာ)ဆိုသော စာရေးဆရာမှန်းသိ လိုက်ရ၏။

“သူက တောမှာနေတာဗျ။ လယ်လုပ်နေတာ အခု လယ်ထဲက တက်လာတာ။ စာတိုညှိလက်သစ် ပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ရှေး ခေတ်က စာဆိုရှင်တွေက တောမှာ နေကြတာများပါတယ်။ ဥပမာ . . . ဘိုကဇလေးဦးသက်ရှည်တို့၊ မှော်ပီ ဆရာသိန်းကြီးတို့လိုပေါ့ဗျာ။ နောက် ပြီး ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရတို့၊ ရှင်မဟာ သီလဝံသတို့ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း သူ့ကျောင်းသူနေပြီး စာရေးကြတာပါ ပဲ။ အဓိကကတော့ဗျာ စာရေးနေရင် စာရေးဆရာပါပဲ။ မဂ္ဂဇင်းထဲပါတာ၊ မပါတာကတော့ အယ်ဒီတာဆရာ

တွေရဲ့ အလုပ်ပေါ့။ ရှေးခေတ်က စာရေးဆရာကြီးတွေလည်း ဘယ် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာမှ ပါဖူးတယ်လို့ မရှိပါ ဘူး။ နောက် ထင်ပေါ်လာတော့လည်း ‘င်တော်က ကောက်တာပါပဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆရာကြီးလယ် တွင်းသောစောချစ် ပြောဖူးသော စကားလေးတစ်ခွန်းအား ကိုးကား၍ ပြောလိုက်ရာ -

“ဆရာနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ လိုက်တာဗျာ”

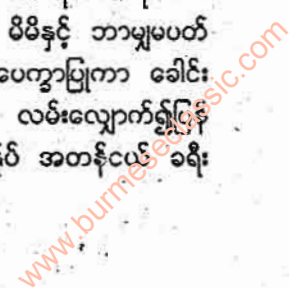
ဟုလည်း နှုတ်မှဖွင့်ဟပြောရှာ လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါ ရစေဟုဆိုကာ အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်း၌ခံ လေ၏။ သူ၏လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ သူ့ စာမူပါဖူးသော မဂ္ဂဇင်းများအား ထုတ်ပြကာ ကျွန်တော့်လက်ရာလေး တွေကိုလည်း ဝေဖန်ပေးပါဦးဇာရာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က လည်း ယူကြည့်ကာ

“ကောင်းပါတယ်၊ ဆက်ကြိုး စားပါ”

ဟု ပြောရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားတွေ ဖောင်လောက်ပြောဆို၊ ညှိခံသော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ အားလည်း စားသောက်ပြီးဖြစ်ရာ လွမ်းရှင်နောင်အားလည်း နောက် နောင်ကြိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ဝင် ထွက်သွားလာနိုင်ကြောင်း၊ လိုအပ် သည့်အကူအညီများရှိပါကလည်း မိမိ တတ်နိုင်လျှင် ပေးပါမည့်အကြောင်း များပြောကာ လမ်းခွဲခဲ့လေ၏။ စာမူ အသစ်များပေးခြင်း၊ ပါပြီးသားစာမူ အား စာမူထုတ်ခြင်းကိစ္စတို့အားလုံး လုပ်ဆောင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည်

ဘတ်(စ်)ကားစီး၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ ၏။ ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ကြိခင်းစုရပ်ကွက်အတွင်း၌ ရှိသည် ဖြစ်ရာ ဆူးလေကားမှတ်တိုင်မှ ခေမာ သီ (၄၃)ဘတ်(စ်)ကား စီး၍လည်း ကောင်း၊ မင်္ဂလာဒုံကားများစီး၍ (၁၀) မိုင်ကုန်းမှတ်တိုင်တွင်ဆင်းကာ လေ ဆိပ်ကားလေးများ တစ်ဆင့်ဆက်စီး၍ လည်းကောင်း၊ သွားနိုင်ပေ၏။ မည် သည့်ဘက်မှသွားသွား အိမ်သို့ရောက် အောင် မိနစ် ၂၀ မှ နာရီဝက်အနည်း ဆုံး လမ်းလျှောက်မှ အိမ်သို့ရောက် မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ တမင် တကာလမ်းမလျှောက်ဖြစ်သဖြင့် တစ် ကြောင်း၊ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ၊ သို့မ ဟုတ် ဆိုက်ကားခသက်သာစေရန် အတွက်လည်းကောင်း လမ်းလျှောက် ၍သာ ပြန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုးကျိုး အနေဖြင့် ကားစီးချိန်တစ်နာရီကြာ လျှင် လမ်းလျှောက်ချိန် နောက်ထပ် နာရီဝက်နီးပါးမျှ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ထဲက ထပ်၍ပေးရ၏။ ကောင်းကျိုးအနေဖြင့် မူ ကျွန်ုပ်တွင် အချိန်နှင့်အမျှ အရေး တကြီးလုပ်စရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိသည် ဖြစ်ရာ လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် ကျန်း မာခြင်းနှင့်ညီညွတ်သည့် ဆိုသည့် အတိုင်း ကျန်းမာရေးနှင့်လည်း ညီ ညွတ်၊ ပိုက်ဆံကုန်လည်းသက်သာ မြားတစ်စင်းနှင့် ငှက်နှုတ်ကောင်ပစ် သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကား ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ်စီး မလား၊ ဆိုက်ကားရတယ်ဆိုသော အသံများအား မိမိနှင့် ဘာမျှမပတ် သက်သလို ဥပေက္ခာပြုကာ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ လမ်းလျှောက်၍ပြန် လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် အတန်ငယ် ခရီး

ပေါက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ ဆိုက်ကားတစ်စီး၏ အဆက်မပြတ် တီးလာသော ဘဲသံကို ကြားရသဖြင့် ဘေးသို့ရှောင်ပေးလိုက်ရ၏။ ရှောင် ပေးသည့်တိုင် ဆိုက်ကားဘဲသံက ရပ် မသွားဘဲ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လိုက်လာ သံကိုကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ် တိုသွားသော်လည်း ဆိုက်ကားသမား နှင့် ဖက်၍မဖြစ်ချင်သဖြင့် ကပ်နိုင် သမျှကပ်၍ ရှောင်ပေးလိုက်သော် လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ထိလုနီးပါးအထိ ပွတ်၍ဆွဲသွားသော ဆိုက်ကားသမား အား -

“ဟေ့ကောင် ... မင်းလူပါးဝ လှချည်လားကွ”

ဟု မေးလိုက်ရာ -

“လာပါ။ လူပါးဝတာတွေ ဘာ တွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ဆိုက်ကားပေါ် တက်မှာသာတက်စမ်းပါ စာရေးဆရာ ရယ်”

ဆိုသော အသံကြားမှ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဆွေကြီး ကိုကြွေးသီးမှန်း သိလိုက် ရပေ၏။

“ခင်ဗျားဗျာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အပြစ်တင်စကား ပြောလိုက်ရာ ကိုကြွေးသီးက -

“စာရေးဆရာလည်း ဆိုးတာပါ ပဲ။ ဒီလောက်ဘဲတီးနေတာတောင် တစ်ချက်မော့မကြည့်ဘူး”

ဟု အပြစ်တင်လေ၏။

“ကျုပ်က လမ်းလျှောက်ပြန် မယ် စိတ်ကူးထားတာဗျ။ တကူး တကမဟုတ်ဘဲ တမင်တကာလည်း လမ်းမလျှောက်ဖြစ်တော့လေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ “ဆိုက်ကားခ

လည်း အကုန်သက်သာဆိုပါတော့” ဟု ကိုကြွေးသီးက ရီသဲ့သဲ့ပြောလိုက် ရာ -

“ဒါလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့ ကိုကြွေးသီးရာ။ ဒါနဲ့နေပါဦး။ ခင်ဗျား ဒီနေ့ တော်တော်ရော နေ့ထွက်ကိုက် ရဲ့လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ -

“မဆိုးပါဘူး စာရေးဆရာရယ်။ ရာသုံးလေးဆယ်လောက်တော့ ရပါပြီ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဘာလဲဗျ ... ကိုကြွေးသီးရ၊ ရာသုံးလေးဆယ်ဆိုတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုကြွေးသီးက -

“စာရေးဆရာတို့က ဂဏန်း ကိုတောင် မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျ။ ဒီမှာကျုပ်ပြောမယ် စာရေးဆရာ ခုနေတဲ့ခြံဝယ်တုန်းက ဘယ်လောက်ပေးရလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သိန်း သုံးလေးဆယ်ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ

“အဲဒီလိုမပြောဘဲ သုံးလေး သန်းလို့ပြောရင် မရဘူးလား”

“ရပါတယ် ကိုကြွေးသီးရဲ့ ဒါပေ မယ့် ...”

“ရရင် ဘာလို့မပြောဘဲ သိန်း သုံးလေးဆယ်လို့ပြောလဲ။ လူတွေက များတာကို ကြိုက်တယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း သုံးလေး ထောင်လို့မပြောဘဲ ရာသုံးလေးဆယ် လို့ ပြောလိုက်တာ”

ဟု ဝှတီးဝှကျ ရှင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုကြွေးသီးနှင့်တွေ့တိုင်း ယခုကဲ့သို့ ဝှတီးဝှကျစကားများ ကြား နေကျဖြစ်ရာ မဆန်းတော့ချေ။

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုကြွေးသီးရယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ။ လူ တွေက သူတို့ပြောသလို လိုက်မပြော ရင်၊ သူတို့လုပ်သလိုလိုက်မလုပ်ရင် လူ့ဝွစာလို့ပြောတတ်ကြတာ ခင်ဗျား လည်းအသိပဲ မဟုတ်လား ကိုကြွေး သီးရ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြရာ ကိုကြွေး သီးက -

“နီးပါ နီးပါ။ ကြွေးသီးတို့က တော့ ဝှစာပဲပြောပြော၊ အရှုံးပဲ ခေါ် ခေါ် လုံးဝဂရုမစိုက်။ မစိုက်ရေးချ မစိုက် ... ဟိုက် ... ဟိုက်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ လိုဒ် လာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် -

“ဒီမှာကိုကြွေးသီးရဲ့။ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ မပိုက်တင်ဆိုတဲ့ အမျိုး သမီးနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီလား”

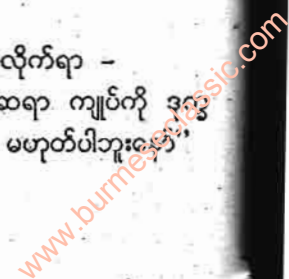
ဟု မေးလိုက်ရ၏။

“ဘယ့်နယ် အဆင်ပြေရမှာလဲ စာရေးဆရာရယ်။ ဝေးပါသေးတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အဲဒါခက်တာပဲ ကိုကြွေးသီး ရယ်။ ခင်ဗျားက မိန်းမတွေအကြောင်း မသိသေးပဲကိုဗျ။ မိန်းမဆိုတာ မာယာ များတဲ့အမျိုးဗျ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာပဲရှိ နေရုံနေ ဖော်ထုတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်လည်း ဖော်ထုတ်တတ် တယ်ဗျ။ မပိုက်တင်ဆိုတဲ့မိန်းမတော့ ခုလောက်ဆို ခင်ဗျားကို သနားချစ် လေးနဲ့ ချစ်နေလောက်ပြီ ကိုကြွေး သီးရေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“စာရေးဆရာ ကျုပ်ကို ဒုက္ခ ပေးမလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျော်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်နှယ်... ဒုက္ခပေးရမလဲ ကိုကြွေးသီးရယ်။ သုခပါဗျ။ တလွဲ မတွေးစမ်းပါနဲ့ ဝှစ်စာဖြစ်တတ်တယ်။ မပိုက်တင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ခင်ဗျားကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြော ဆိုပြီးတော့ ညလည်းရောက်ရော ခင်ဗျားအကြောင်းကိုတွေးပြီး စိတ် မကောင်းတွေဖြစ်နေမှာဗျ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို သနားနေမှာ။ သူ့ခမျာ ငါပြောလိုက်တာ တော်တော်ရက် သွားမှာပဲဆိုပြီး မျက်ရည်များတောင် ကျမိမလားပဲ။ ဒီကြားထဲ ခင်ဗျားက လည်း ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေ ပြန်ဆိုတော့ သူ့ငါ့ကို စိတ်များနာ သွားပြီလား ဆိုပြီးတော့ တွေးနေ လောက်တယ်ဗျ ကိုကြွေးသီးရဲ့”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရ မှာလဲဗျ စာရေးဆရာရဲ့”

ဟုမေးရာ -

“ဘာလုပ်ရမလဲဗျ...။ သွား ဧတင်းပန်ရမှာပေါ့။ ဧတင်းပန်တဲ့ နေရာမှာလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ သွားရမှာ။ တကယ်ကို စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေတဲ့ ပုံစံနဲ့သွားရမှာ။ ဖြစ်နိုင် ရင် လူရှင်းချိန်မှာသွားရင် ပိုကောင်း တယ်။ ဒါမှ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကား လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ရ မယ်။ သူကလည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး နား ထောင်ချိန်ရမယ်။ အဆင်ပြေရင်ဗျာ သူကြိုက်တတ်မယ်ထင်တာလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးနိုင်ရင် ပို ကောင်းတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“ဘာပေးရမှာတုံး စာရေးဆရာ

ရဲ့။ သူ့ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန် တော်မှမသိတာ”

ဟုပြောရာ -

“အဲဒါကတော့ဗျာ... ကျုပ် လည်းဘယ်သိမလဲ။ အမျိုးသမီးအား လုံးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ သနပ်ခါးတုံးလို ဟာမျိုးပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုကြွေးသီးက “ဟုတ်ပါ့မလား... မောင်ကာဌရယ်” ဟု ဗကဘိုးဘိုးကြီး လေသံနှင့်ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က လည်း “ဟင်... ဒီထက်ဟုတ်သေး” ဟု ကာဌဒါယီအမတ်လေသံနှင့် ပြန် ခြံပြောလိုက်ရာ နှစ်ဦးစလုံး ရယ်မော ကြရ၏။ ထို့နောက် ကိုကြွေးသီးက ဆက်၍ -

“ကျုပ်က ကြောက်တယ်ဗျ စာရေးဆရာရဲ့”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“ကြောက်တယ်ဆိုတာ ကျန်း ခြင်းပဲဗျ ကိုကြွေးသီးရ။ ကြောက်ရင် လွဲ၊ ရဲရင်မင်းဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားပုံ လည်း ရှိသားနဲ့ဗျာ။ လုပ်စမ်းပါကိုယ့်လူရဲ့”

ဟုမြောက်ပေးလိုက်ရာ ကိုကြွေ သီးက “ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ချမယ်ဗျာ” ဟု ရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြော ပြောနှင့် လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အတက် လမ်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်းချိုင့် များကိုလည်းကောင်း သတိမထားမိ ဘဲ ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပေ၏။

ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်သည်နှင့် မောင်တိုက ကျွန်ုပ်အား ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေချင်း “ဦးလေးကို တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့” ဟုဆိုကာ -

“လက်ဖက်ကောင်း စားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်နေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ကျွန်တော်နားမလည်လို့ ရှင်းပြပါ”

ဟုဆိုလေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်တိုရေ...။ တကယ်က စကားပုံအမှန်က လက် ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင် တောင်တက်နေ့ရမယ် မဟုတ်ဘူး ကွ။ မဟုတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို အရင်ရှင်းပြရရင် တိုတိုင်းရင်းသားတွေ ဟာ ဗမာစကားပြောရင် ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန် ကိုယ့်ပုံစံနဲ့ ဝဲကြတယ်ဆို တာက စတယ်ကွ။ မင်းအနေနဲ့ ကရင်စကားဝဲတာကို ကြားဖူးလိမ့် မယ်။ ချင်စကားဝဲတာကိုလည်း ရုပ် ရှင်တွေထဲမှာ သက်မွန်မြင့် စကား ပြောတာကို ကြားဖူးလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ မွန်ထဲကဆိုရင်လည်း နန္ဒာလှိုင် စကားဝဲတာကို ကြားဖူးမယ်။ စကား ဝဲတာချင်းအတူတူ လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး မတူဘူးကွ။ အဲဒီအထဲမှာ ပလောင်လူမျိုးတွေ စကားဝဲတာက နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်။ သူတို့က ဗမာစကားပြောရင် ဝစ်စပေါက်ပါရ မယ့်စကားကို မပါဘဲ ဝစ်စပေါက်မပါ ရမယ့်စကားကိုကျတော့ ဝစ်စပေါက် ပါနေတတ်တယ်။ ဥပမာ ဘောလုံးပွဲ တွေမှာ လူစားလဲရင် ‘ကြိုပြော’ ဆို တဲ့စကားကို သူတို့က လူစားလဲရင် ‘ကြိုးပြော်’ လို့ ပြောတတ်တယ်...။ ‘သမိုင်းတွင်ထင်ရှားသာ ပုဂ္ဂိုလ်များ’ ဆိုတဲ့ စကားကိုကျတော့ ‘သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်များ’ လို့ ပြော တတ်ကြတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ‘လက် ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်

တောင်တက်နှေးရမယ်' ဆိုတဲ့ စကားက ပလောင်လူမျိုးတွေ စကားဝဲလို့ ထွက်တဲ့အသံသာဖြစ်တယ်။ တကယ်က 'လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်နေရမယ်' လို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ ပလောင်လူမျိုးဆိုတာက တောင်ပေါ်မှာနေတဲ့လူမျိုး။ သူတို့ရဲ့ အဓိကအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းက လက်ဖက်စိုက်ပျိုးခြင်းနဲ့ အသက်မွေးကြတယ်။ ဆိုလိုတာက ပလောင်လူမျိုးတွေ တောင်ပေါ်မှာနေနေသမျှ ကာလပတ်လုံး လက်ဖက်ကောင်းစားနေရမှာပဲလို့ ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်ကွ မောင်တိုရ်

ဟု ရှင်းပြလိုက်ရာ မောင်တိုက

"ဟုတ်ရဲ့လား ဦးလေးရယ်"

ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

"ဟုတ်လိုက်သမှ ဟုတ် ဟုတ်နဲ့

တောင်နေသေး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တိုက

"ကျွန်တော်ကလည်း ယုံလိုက်

သမှ ယုံယုံနဲ့တောင် နေသေး"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးရန်အတွက် အထောက်အထားအလို့ငှာ သက်ဆိုင်ရာစာအုပ်များအား လှန်လှောရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ဘေးမတ်ပတ်လည်တွင် စာအုပ်များ ကျပြန်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံးကျမှ စာအုပ်ငယ်လေးတစ်အုပ်ထဲမှ ကျွန်ုပ်လိုချင်သော အကြောင်းအရာကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ်ငယ်လေးထဲမှ ကျွန်ုပ်လိုချင်သော အကြောင်းအရာများအား ဘောလ်ပင်ဖြင့် မျဉ်းသား၍

ထားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လိုချင်သော စာမျက်နှာများအား ထောင့်မှ ခေါက်ကာ စာအုပ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး နောက် ပြန်ကျနေသော စာအုပ်များအား သိမ်းဆည်းရန်ပြင်ရ၏။ မောင်တိုသည် ရှေးမှပြန်လာစဉ် ကျွန်ုပ်အား စာအုပ်ပုံကြားထဲတွင် မြှုပ်နေလေရာ

"ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရတာလဲ ဦးလေးရာ။ စာအုပ်တွေကလည်း ပြန်ကျလို့ပါလား"

ဟု အပြစ်တင်သလို ဆီး၍ပြောလေ၏။

"ငါလိုချင်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခု ရှာတာပါကွာ။ ခုတော့ တွေ့ပါပြီ။ စာအုပ်တွေလည်း ပြန်သိမ်းတော့မလို့ပါပဲ"

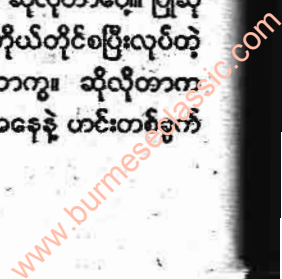
ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ မောင်တိုက -

"ဦးလေးတို့ စာရေးဆရာတွေ အလုပ်ကလည်း မလွယ်ပါလားနော်"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဒီလိုပေါ့ မောင်တိုရာ။ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ကြိုးစားအားထုတ်မှုဆိုတာတော့ ရှိရမှာပေါ့။ တို့စာရေးဆရာတွေမှာက စု၊ တု၊ ပြု ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ စုဆိုတာက အရင်ဆုံး စုရမယ်။ ဗဟုသုတတွေကို အရင်ရှာဖွေသိမှီးရမယ်။ ဥပမာကွာ .. တောင်သူလယ်သမားတွေအကြောင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးမယ် ဆိုပါတော့။ တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ဘဝကို ကမနုဏမသိဘဲနဲ့ သွားရေးရင် ဘယ်လိုလုပ် ရသမြောက်တဲ့စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဲဒီတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေအကြောင်းကို သိအောင် လုပ်ရမယ်။ သိအောင်လုပ်တဲ့နေရာ

မှာ အကြား၊ အမြင်၊ အသိဆိုတဲ့ နည်းသုံးနည်းနဲ့ ကြိုးစားရတယ်ကွ။ အကြားဆိုတာက သူများပြောပြတာကို မှတ်သားပြီး သိအောင်လုပ်တဲ့နည်း။ အမြင်ဆိုတာက ကိုယ်တိုင် လယ်ကွင်းတွေထဲကိုဆင်းပြီး တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ လက်တွေ့ဘဝထဲကို ဝင်ကြည့်ပြီး သိအောင်လုပ်တဲ့နည်း။ နောက်အသိဆိုတာကတော့ စာအုပ်စာပေတွေထဲကနေ အသိပညာရှာဖွေယူတဲ့နည်းဆိုပြီး ရှိတယ်ကွ။ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို လေ့လာပြီဆိုရင် အဲဒီနည်းသုံးနည်းထဲက အနည်းဆုံး နှစ်နည်းလောက်ကတော့ သုံးရတယ်ကွ။ တုဆိုတာကျတော့ အတုယူရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ။ အတုယူစာသိဆိုတဲ့နေရာမှာ ခိုးချတာကို မဆိုလိုဘူး။ ဥပမာကွာ ... မင်းဟင်းချက်မယ်ဆိုပါတော့။ မွေးကတည်းကတော့ သူ့ဟာသူ ဘယ်သူမှတတ်မလာကြပါဘူး။ ဒီလိုပဲ သူများချက်တာ ပြုတ်တာကို ကြည့်ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မေးပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သင်ပေးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သင်ယူတတ်မြောက်လာပြီဆိုရင် ငါသာဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုချက်လိုက်မှာပဲ။ ဒီဟာလေး ထည့်မယ့်အစား ဟိုဟာလေးထည့် ကြည့်လိုက်မယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဆိုလိုတာကတော့ ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေကို ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်တော့မယ် ဆိုရင် ဘာတွေလုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ တင်ပြမယ်ဆိုပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်တဲ့အပိုင်းကို ဆိုလိုတာပေါ့။ ပြုဆိုတာကတော့ ကိုယ်တိုင်စပြီးလုပ်တဲ့ အပိုင်းကိုပြောတာကွ။ ဆိုလိုတာကတော့ကွာ မင်းအနေနဲ့ ဟင်းတစ်ခွက်

ချက်ဖို့အတွက် ချက်မယ့်ဟင်းလျာတွေ ကိုလည်း ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးပြီ။ ချက် ပြုတ်မယ့်နည်း၊ ချက်ပြုတ်မယ့်ပုံစံကို လည်း သင်ယူတတ်မြောက်ပြီးပြီ ဆိုပါ စို့။ ဒါဆို နောက်ဆုံး ကိုယ်တိုင်ချက် ဖို့ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့။ အဲဒီအပိုင်း က ပြုတဲ့အပိုင်းပေါ့”

ဟု ရှင်းပြရာ မောင်တို့က -

“ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ သက် သတ်လွတ်နေ့မို့ သက်သတ်လွတ် ဟင်းရုံတွေလည်း စုထားပြီးပြီ။ ဘယ် လိုပုံစံ ချက်မယ်ဆိုတာလည်း စဉ်းစား ထားပြီးပြီ။ လက်တွေ့ချက်ဖို့ပဲ ကျန် တော့တယ်ဦးလေးရေ”

ဟု ဆိုကာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင် သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်တို့ဟင်းချက် ရာနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုမိလေ ၏။ အမှန်ကိုဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ် တိုင်သည်လည်း ထမင်းဟင်းချက်ခြင်း ကို ဝါသနာပါသည်ဖြစ်သော်လည်း မောင်တို့ကိုင်သော မချက်ဘဲနေခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ချက်ပါလျှင်မူ မောင်တို့ ချက်သလောက် ကောင်းမည်မဟုတ် သည်မှာ သေချာသောအချက်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သည်နှင့် အညီ အိမ်ရှိဘုရားတွင် ကိုးပါးသီလ ကိုယူပြီးနောက် စာရေးခြင်း၊ စာဖတ် ခြင်းကိုပင်လျှင် မလုပ်ဘဲ အေးချမ်း စွာနေထိုင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ သီး သန့်အချိန်သတ်မှတ်၍ တရားထိုင် ခြင်းများကို ပြုလုပ်၏။ မနက်ပိုင်း ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရား ထိုင်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မောင်တို့ သက်သတ်လွတ်ဟင်းချက်

နေသော နေရာသို့ သွားရောက်ကာ ကြည့်ရှုနေမိပေ၏။ မောင်တို့သည် အသီးအရွက်များ လှီးခြင်း၊ ငရုတ်သီး ထောင်းခြင်း စသဖြင့် ပြင်ဆင်နေချိန် တွင် ပဲနီလေးအား ရေအသင့်ထည့် ကာ ပြုတ်ထားလေ၏။ မန်ကျည်းသီး မှည့်ကိုလည်း ရေတွင်စိမ်၍ထား၏။ ပဲနူးသောအခါ ဘေးသို့ချထားလိုက် ၏။ ဆီအိုးတည်ကာ ငရုတ်သီးကို ဆီ သတ်၏။ မဆလာကို တစ်ခါတည်း ထည့်၍ ဆီသတ်၏။ ပျဉ်းတော်သိပ် ရွက်ကိုလည်း တစ်ခါတည်းထည့်၍ ဆီသတ်၏။ ကျက်သောအခါ လှီး ဖြတ်ထားသော အသီးအရွက်များကို ရော၍ ဆီသတ်၏။ အတော်အတန် နွမ်းသောအခါ ပြုတ်ထားသောပဲပြုတ် အား ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဖုံး အုပ်ကာ ဆူသည်အထိ မီးဖိုပေါ်တွင် တည်ထားလိုက်၏။ ပွက်ပွက်ဆူသော အခါ ဖွေပေးရ၏။ အသီးအရွက်များ နူးသောအခါ မန်ကျည်းသီးမှည့်ရည် ကို ထည့်၏။

“မနူးခင် မန်ကျည်းရည်မထည့် ရဘူး ဦးလေးရဲ့။ မနူးခင်ထည့်လိုက် ရင် အသီးအနံ့တွေက မနူးတော့ဘဲ မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားရော”

ဟု ပါးစပ်မှ ရှင်းပြသေး၏။ ထို့ နောက် အဖုံးကိုပြန်အုပ်ကာ ဆူသည် အထိ ပြန်၍ဖုံးထားရပြန်၏။ ကိုယ်လို ချင်သော ရေအနေအထားကိုရသော အခါ အပေါ်အငန်မြည်း၍ ချလိုက်၏။ သီးစုံကုလားဟင်းတစ်ခွက် ရပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဆီအိုးကို ပြန်၍တည်ပြန် ၏။ ဆီဆူသောအခါ ငရုတ်သီးကို ဆီ သတ်ပြန်၏။ ဆီဆူသောအခါ တရုတ် ပဲငါးပိအငန်ကိုထည့်၏။ ပိုင်းဖြတ်ထား

သော ငရုတ်သီးစိမ်းကလေးများ လည်းထည့်၍ ဆီသတ်၏။ အတော် အတန်ကျက်သောအခါ လေးစိတ် စိတ်ထားသော ခရမ်းချဉ်သီးများအား ထည့်ကာ ဖွေပြီးနောက် အဖုံးအုပ်ကာ ခေတ္တထားလိုက်၏။ ကျွတ်ကျွတ်မြည် လာသောအခါ အဖုံးကိုဖွင့်၍ ကြော် သွားအောင် ဖွေပေးပြန်၏။ ထို့နောက် ရေကို လိုချင်သလောက် ချိန်၍ထည့် ကာ အဖုံးကို ပြန်အုပ်ထားလိုက်၏။ ရေခန်း၍ ဆီပြန်စပြုသောအခါ ခရမ်း ချဉ်သီးများလည်း ပျော်နေပြီဖြစ်၏။ အပေါ် အငန်မြည်းခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပြီး နောက် ပိုင်းဖြတ်ထားသော နံနံပင် ကလေးများအား အပေါ်မှအုပ်လိုက်ပြီး နောက် ခရမ်းချဉ်သီး သက်သတ် လွတ်ငါးပိချက်တစ်ခွက် ရပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဒယ်အိုးအားဆေးကြော ကာ ဆီအိုးကို တည်ပြန်လေ၏။ ကြက်သွန်လှီးပြီးသားအချို့အားထည့် ကာ ဆီသတ်၏။ ကြက်သွန်အတော် အတန်ကျက်သောအခါ ဆေးကြော သန်စင်၍ ဆိတ်ထားသော ကောက်ရိုး မှိုကလေးများအား ထည့်၍ ဆီသတ် ၏။ အနည်းငယ်နွမ်းသွားသောအခါ အသင့်ပိုင်းဖြတ်ထားသော တရုတ် ကန်စွန်းရွက်အမျိုးမျိုးများအား ထည့်ကာ လှီးပြန်၏။ နွမ်းသွားသောအခါ အရွက်များအား ထပ်၍ထည့်လိုက်ပြန် ၏။ အသင့်ဖျော်ထားသော ကော်ရည် အနည်းငယ်ကိုထည့်ကာ အထက် အောက် သမအောင်ဖွေပေးပြီးနောက် အပေါ်အငန် မြည်းလိုက်၏။ နောက် ဆုံး မှားပြားရိုက်ထားသော ကြက် သွန်ဖြူလေးများအား အုပ်လိုက်ပြီး နောက် ယောက်မဖြင့်မဖွေတော့ဘဲ

ဒယ်အိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မ,ကာ ဆတ်၍ဆတ်၍ လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သတ်လွတ် ကန်စွန်းရွက်ကြော် ခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။ အားလုံးပြီးသွားသောအခါ တို့စရာ အဖြစ် ဆူးပုပ်ရွက်နုနုကလေးများ အား မီးသင်း၍လည်းကောင်း၊ ရုံးပ တီသီး လေးငါးတောင့်အား ရေခွေး ဖြောကာ အပိုင်းကလေးများပြုလုပ်၍ လည်းကောင်း တို့စရာအဖြစ် ပြင်ဆင် လိုက်ခြင်းဖြင့် မောင်တို့၏ ယနေ့ အတွက် သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျှာ ချက်ခြင်းလုပ်ငန်း ပြီးဆုံးသွားလေ တော့၏။ မောင်တို့၏ဟင်းလျှာများမှာ သက်သတ်လွတ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား စားချင်သဖွယ်ဖြစ်၍နေပေ၏။

မောင်တို့သည် ဟင်းများချက် ပြုတ်၍ ပြီးသွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား “ဦးလေးကို ကျွန်တော် ထမင်း ဟင်းချက်ကျွေးလာတာ အတော်ကြာ ပြီ။ ကျွန်တော်ချက်တဲ့ဟင်းတွေမှာ ဘာများထူးထူးခြားခြား သတိထားမိ တာရှိလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ် တရက် ဘာပြန်ပြောရမုန်း မသိ လောက်အောင် ဖြစ်သွားရတာ -

“ဒီလိုတော့ရှိပါတယ် မောင်တို့ စားဖို့မျိုးကြီးရယ်။ ဦးလေးအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတယ်။ သူများချက်တာထက် ပိုကောင်းတယ် ဆိုတာထက်တော့ ဘာမှပိုမပြောနိုင် ပါဘူးဗျာ”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ပြော၍ ပြန်ဖြေလိုက်ရာ မောင်တို့က

“ဆရာတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အထဲမှာ ဦးလေးဆရာ အညံ့ဆုံးပါပဲ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“လောကမှာ သတိမမူ ဂူမမြင်၊ သတိမူတော့ မြူတောင်မြင်တယ်ဆို တဲ့ စကားပုံဟာ ဦးလေးတို့လိုလူတွေ အတွက်ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်ဗျာ။ စာရေး ဆရာလုပ်စားတဲ့လူဆိုတာ မျက်စိကို ဖွင့်၊ နားကိုစွင့်ထားရတယ်ဗျာ။ အရာ ရာကို စူးစမ်းဆင်ခြင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှာဖွေ စုဆောင်းရတယ်။ ရှာဖွေစုဆောင်းလို့ ရတဲ့ဟာတွေကိုလည်း ဦးနှောက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းမထားရဘူး။ ပြုပြင်သင့်တာ ကို ပြုပြင်ရတယ်။ တည်းဖြတ်သင့် တာကို တည်းဖြတ်ရတယ်။ ထပ်ဖြည့် သင့်ရင်လည်း ထပ်ဖြည့်ရတယ်။ ဝေ ဖန်ရတယ်။ သုံးသပ်ရတယ်။ အကောင်း အဆိုးကို မိမိအသိဉာဏ်နဲ့ ပိုင်းဖြတ်ရ တယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့ ကျောက် တစ်လုံးကို တွင်းကနေတူးပြီး ရလာပြီ ဆိုပါတော့။ ဒီအတိုင်းပြန်ရောင်းရင် ကျောက်အရိုင်းဟာ ကျောက်အရိုင်း ဈေးပဲ ရမှာပေါ့။ ပြုပြင်လိုက်ရင် လှလှ ပပလေးသွေးလိုက်ရင် ဈေးတစ်မျိုး ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ စာရေး ဆရာဆိုတဲ့လူကလည်း ရှာဖွေရတဲ့ ဗဟုသုတတွေကို စာဖတ်သူကို ပြန် လည်တင်ပြတဲ့နေရာမှာ မကောင်း တာကို ပယ်ဖြုတ်၊ ကောင်းတဲ့အပိုင်း ကို ထပ်ဖြည့်စရာရှိရင်ဖြည့်၊ လှလှပပ လေးဖြစ်အောင်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် အမွမ်းအမံလေးတွေနဲ့ တင်ဆက် လိုက်မယ်ဆိုရင် အင်မတန်မှဖတ်လို့ ကောင်းမယ့် စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားတာ ပေါ့ ဦးလေးရာ”

ဟု စကား လုံးကြီးကြီးများဖြင့် တွယ်ဝါလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ် က -

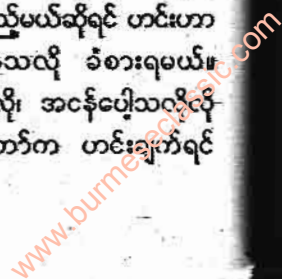
“မတန်လိုက်တာ မောင်တို့ ရယ်။ မင်းချက်တဲ့ဟင်းရဲ့ ထူးခြားချက် ကို သတိမထားမိတာလေးနဲ့ပဲ ငါ့နယ် အပြောခံလိုက်ရတာက မဆုံးမျက်ပြုပါ လားကွယ်ရဲ့။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ ဥပုသ်စောင့်ထားပါ၏။ ကိုးပါးသီလကို လည်း ခံယူထားပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုပါမည်။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်တို့ချက်သော ဟင်း များ၏ ထူးခြားချက်အား သတိမထား မိဘဲ စားနေမိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ညံ့သော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ တို့ကြောင့် မောင်တို့အား ဆရာတင် ပါ၏။ ရှင်းပြပါခင်ဗျာ”

ဟု ရွဲတဲ့တဲ့ပြောလိုက်သောအခါ မောင်တို့က -

“အဲဒီလို ယောက်ျားပီပီ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝန်ခံစမ်းပါဗျာ။ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ”

ဟု သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ပြီးသကာ လ -

“ဒီလိုရှိတယ် ဦးလေးရဲ့။ ကျွန် တော်က ဟင်းချက်ရင် အလယ်ပတို ချက်နဲ့ အစွန်းနှစ်ဖက်ကို အချိုးညီညီ အသုံးချတယ်ဗျာ။ ဆိုလိုတာကတော့ ဗျာ ဥပမာ ကြက်သားဟင်းတစ်ခွက် ချက်မယ်ဆိုပါစို့။ ကြက်သားရဲ့ မူလ အရသာက ဒီဟင်းရဲ့ ဗဟိုချက်ပဲ။ နောက် အစွန်းနှစ်ဖက်ဆိုတာကတော့ ဟင်းတစ်ခွက်ရဲ့အရသာကို ပေါ်လွင်ဖို့ အတွက် စားကောင်းရုံလေးအတွက် ဆားပျားကိုထည့်မယ်ဆိုရင် ဟင်းဟာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရမယ်။ အချို့လိုသလိုလို့၊ အနေပေါ့သလိုလို့ ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဟင်းချက်ရင်

အငန်ကို အရင် နည်းနည်းလေးက
လိုက်မယ်။ နောက်ပြီးမှ သူ့ကိုပြန်
ထိန်းဖို့အတွက် အချို့ကို နည်းနည်း
လေးပိုက်ပြီး ပြန်ထိန်းလိုက်မယ်။
ဒါဆို ဟင်းဟာ စောစောကလို ဟို
ဟာလိုသလိုလို၊ ဒီဟာပေါ့သလိုလို
မဖြစ်တော့ဘဲ လေးလေးပင်ပင်ရှိတဲ့
ဟင်းတစ်ခွက် ဖြစ်လာမယ်ဗျ။ အဲဒါ
ကျွန်တော့်ရဲ့အဓိကဗျူဟာပဲ။ နောက်
တစ်ခုရှိတာက ငါးသလောက်လိုမျိုး
သူ့ရဲ့ မူလအရသာကို ထူးခြားနေ
တဲ့ဟင်းမျိုး - ချက်မယ်ဆိုရင်တော့
ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တို့၊ အချဉ်တို့
လို ငါးသလောက်ရဲ့ မူလအရသာကို
တစ်မျိုးပြောင်းသွားစေမယ့် ဟာမျိုး
မထည့်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ငါး
သလောက်ချက်ပြီဆိုရင်တော့ ရေချို
လေးသာပါးပါးလေးချက်ပေးတော့ဗျ။”

ဟု စကားကြီး စကားကျယ်များ
ကို ပြောလေ၏။

“ဒါတောင် အကျယ်မဟုတ်
သေးဘူးနော်။ အမြွက်လောက်ပဲရှိ
သေးတာ”

ဟု ထပ်ဖြည့်လိုက်ပြန်သေး၏။

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာလေးရယ်။
ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ ဗဟုသုတ
လည်းရပါတယ်။ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ
တွေလည်း ပြင်ဆင်ပါ့မယ်”

ဟု ငေါ့တော့တော့ပြောလိုက်
ရာ -

“မောင်တိုက အလကားစတာ
ပါ ဦးလေးရယ် ...။ ကျွန်တော်က
ဦးလေးကိုချစ်လို့ သက်သက်စတာ
စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်
အနေဖြင့်လည်း မောင်တိုလို ကလေး
တစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ဆိုးစရာ

အကြောင်းမရှိသဖြင့် -
“မဟုတ်တာ မောင်တိုရယ်။
ဦးလေးက မင်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး
ကွာ”

ဟု ခေါင်းလေးကိုပွတ်သပ်လိုက်
သောအခါ မောင်တိုက -

“ကဲ ... ဒါဆို ထမင်းစားလိုက်
ကြစို့ ဦးလေးရေ။ ကျွန်တော် ပြင်
လိုက်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ထမင်းပွဲပြင်လေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထပည့်ကျော်
မောင်တို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော
သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျာများဖြင့် ခြံနံ
ရှက်စွာစားသောက်၏။ စားသောက်
ပြီးသောအခါ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ထန်း
လျက်ခဲကို အချို့ပွဲအဖြစ်တည်းကာ
အိမ်ရှေ့ရှိ ကွပ်ပျစ်ကလေးရှိ ဝါး
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပုတီးစိပ်ရင်း
အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ
တော့၏။ ကျွန်ုပ်နီးလာသောအခါ နေ့
လယ်ပိုင်းသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။
မောင်တိုသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးရှိ ကြမ်း
ပြင်ပေါ်တွင် တုံးလုံးလှဲနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။ မောင်တိုက -

“ဦးလေးကလည်း အိပ်လိုက်
တာ ဟောက်တောင်ဟောက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“အေးကွာ။ ထမင်းစားကောင်း
ကောင်းနဲ့ စားလိုက်တာ ငိုက်လေးပြီး
အိပ်ပျော်သွားတယ် မောင်တိုရယ်”

ဟု အရှက်ပြေလေး ပြောလိုက်
ရ၏။ မောင်တိုက -

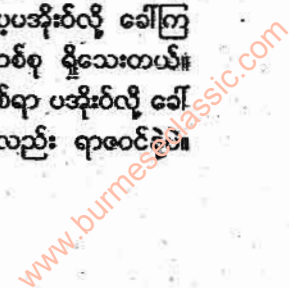
“ဦးလေး မနေ့က ကျွန်တော်
မေးတဲ့စကားပုံကိုရှင်းပြတာ သိပ်နား
ထောင်လို့ကောင်းတာပဲ။ နောက်ပြီး
ဗဟုသုတလည်းရတယ်။ နောက်သိ

ထားတာရှိရင် ပြောပြပါဦး”
ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

“သိပ်သိလှတယ်တော့ မဟုတ်
ပါဘူးကွာ။ လေ့လာမှတ်သားထား
တာလေးတွေနဲ့ မင်းမေးတာနဲ့ တိုက်
ဆိုင်လို့ ဖြေနိုင်တာပါ။ မင်းသိချင်ရင်
တော့ ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားတွေရဲ့
အကြောင်းကို ဦးလေး သိသလောက်
တော့ ပြောပြမယ်။ သူတို့ကလည်း
သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တို
သည် တုံးလုံးလှဲနေရာမှ ငေါက်ခနဲ
ထထိုင်လေ၏။

“ပြောရရင် ရာဇဝင်ချီတယ်။
ပအိုဝ်းလူမျိုးတွေက အရင်တုန်းက
သထုံပြည်မှာ အခြေချနေကြတာလို့
ဆိုတယ်။ ရှင်အရဟံက သီဟိုဠ်တိုင်း
ပြည်ကနေ ဗုဒ္ဓတရားတော်တွေကို
သထုံပြည်ကို ပင့်ဆောင်လာတဲ့
အကြောင်း အနော်ရထာမင်းတရား
ကြီး သိတော်မူတဲ့အခါကျတော့ သထုံ
ဘုရင်မနုဟာဆီမှာ ဗုဒ္ဓကျမ်းစာတွေကို
တောင်းတယ်။ တောင်းလို့မရတော့
စစ်ချီတိုက်ပြီးတော့ ယူတယ်။ စစ်ဆို
တာ ထုံးစံအတိုင်း ရှုံးတဲ့လူက ထွက်
ပြေးရတာပေါ့။ ဘယ်ကိုထွက်ပြေး
သလဲဆိုတော့ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း
ဆီဆိုင်နယ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးကြ
တယ်လို့ ဆိုတယ်ကွ။ အဲဒီဆီဆိုင်နယ်
ဟာ သထုံဒေသနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့
အတွက် သထုံးပေလို့ခေါ်တဲ့ သထုံ
ပြည်သစ်ကိုတည်ပြီး နေကြတယ်။
အဲဒီဒေသမှာနေကြတဲ့ ပအိုဝ်းလူမျိုး
တွေကို သထုံးပေပအိုဝ်းလို့ ခေါ်ကြ
တယ်။ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။
အဲဒါက အလံတစ်ရာ ပအိုဝ်းလို့ ခေါ်
တယ်။ သူတို့ကလည်း ရာဇဝင်ဥပ။

တို့မှဒုက္ခသာသာဝင်တွေရဲ့ အယူအဆ အရ တို့အခုနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ဘဒ္ဒ ကမ္ဘာလို့ ခေါ်တယ်။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ဘုရားငါးဆူပွင့်တော်မူမယ်။ ပြီးရင် ကမ္ဘာကြီးပျက်မယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ လောလောဆယ် ဘုရားလေးဆူပွင့် ပြီးပြီ။ အရိမေတ္တယျဘုရားတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူဖို့ကျန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အလံတစ်ရာဒေသက ပအိုဝ် လူမျိုးတွေကကျတော့ တစ်မျိုးယူဆ ကြတယ်။ ဘုရားလေးဆူပွင့်ပြီးတာမှန် တယ်။ နောက်ကျန်တဲ့တစ်ဆူက လည်း ပွင့်တော်မူနေပြီ။ အဲဒါ တခြား မဟုတ်ဘူး။ အခုအလံတစ်ရာမှာ သူ တို့ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးဟာ အရိမေတ္တယျမြတ်စွာဘုရားပဲလို့ ယူဆ ကြတယ်ကွ။ အဲဒါကြောင့် ပအိုဝ်လူ မျိုးတွေအနေနဲ့ အလံတစ်ရာ ပအိုဝ်နဲ့ သထုံးပေပအိုဝ်ဆိုပြီး လူမျိုးစုနှစ်စုရှိ ကြတယ်ကွ”

ကျွန်ုပ်ရှင်းပြလိုက်သောအခါ မောင်တိုက -

“ကောင်းလိုက်တာ ဦးလေး ရယ်။ တော်တော်ကို ဗဟုသုတရပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခု သိ ချင်တာက အဲဒီအချိန်တုန်းက မွန်လူ မျိုးတွေက ဘယ်မှာနေကြသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“အဲဒါတော့ တိတိကျကျမသိ ပေမယ့် အထောက်အထားတွေအရ တော့ မွန်လူမျိုးတွေဟာ အဲဒီအချိန်က ရောဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွေမှာ အခြေချနေထိုင်ကြပုံရတယ်ကွ။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီအရပ်တွေမှာ မွန်ဘာသာနဲ့မှည့်ထားတဲ့ ရွာအမှည့် တွေ၊ ဘုရားစေတီတွေ အများကြီး

တွေ့ရတယ်။ ဥပမာကွာ ကော့ကပ်၊ ကျွဲကော့၊ ကော့စိန်၊ ကော့ချဲ့၊ ကျွဲ ကျိုက် စသည်ဖြင့် မွန်အမည်နဲ့ရွာ တွေ ရောဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဘက်မှာ အများကြီးရှိတယ်။ ဘုရား တွေဆိုလည်း ကျိုက်နဲ့စတဲ့ ဘုရားတွေ ရှိတယ်ဆိုတော့ တစ်ချိန်က မွန်လူမျိုး တွေ အခြေချနေထိုင်သွားကြတယ် ဆိုတာ သေချာသလောက်ပါပဲ ... မောင်တိုရေ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်ရာ မောင်တိုက

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေး ရယ်။ ပြောမပြတ်အောင်ပါပဲ။ ပြော ရရင်တော့ဗျာ ကြောင်ဖြူဖြစ်ဖြစ်၊ ကြောင်နက်ဖြစ်ဖြစ် ကြွက်ခတ်ဖို့က အဓိကပါပဲ”

ဟု မဆီမဆိုင် စကားပုံတစ်ခု နှင့် ခိုင်းနှိုင်း၍ပြောလေ၏။

“ဟကောင် မောင်တိုရေ။ မင်း ဥစ္စာ ဘာမှလည်းမဆိုင်ပါလားကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တိုက

“ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် ဦးလေး ရာ အဓိကက ရေဘူးပေါက်တာ မပေါက် တာထက် ရေပါဖို့က အဓိကပါပဲ”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“ခက်တော့ ခက်နေပြန်ပါပြီ မောင်တိုရေ။ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်။ မင်းဥစ္စာ လွဲနေတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက် ရာ မောင်တိုက -

“ကြောက်ရင်လွဲ ရဲရင်မင်းဖြစ် ပေါ့ ဦးလေးရာ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ဟေ့ကောင် မောင်တို၊ မင်း ရူးများသွားပြီလားကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“မရှုတာတော့ သေချာပါတယ် ဦးလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဂမ္ဘီရဂ္ဂစာ တပည့်ဆိုတော့ နည်းနည်းလေးတော့ ဝှုတိုက်ရမှ ကျေနပ်လို့ပါ”

ဟု ပြန်ပြောရာ -

“တယ် ... ငါဒီကောင်တော့ ခြေနဲ့ကျောက်လိုက်ရ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ကြိမ်းလိုက်ရာ မောင်တိုက -

“ခြေနဲ့ကန်မယ် လုပ်စမ်းပါ ဦးလေးရာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဆရာမလုပ် နဲ့။ ကန်တာနဲ့ကျောက်တာ အတူတူပဲ မင်းတော့လား ငါလက်ဆုပ်နဲ့ ထိုး လိုက်ရ”

ဟု ငေါက်လိုက်ရာ မောင်တိုက

“လက်သီးလို့ ပြောစမ်းပါ ဦး လေးရာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဒီမယ်ဟေ့ကောင် လက်သီး ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဆုပ်ဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ။ ငါကြိုက်တဲ့စကားသုံးမယ်”

ဟု ဘုတော့လိုက်ရာ မောင်တိုက

“ဒါဆိုလည်း ဦးလေးကြိုက်တာ သုံးပါ ဂမ္ဘီရဂ္ဂစာကြီးရာ။ ကျွန်တော် တော့ ပြေးပြီဗျို့”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏အနားမှ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ယိုး

ရွှေ့ဖျာ ရွှေ့ဖျာ ကျိုးမင်းဒါစာ

□ ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အဘရဲ့ မရမ်းတလင်း အယူတော်မင်္ဂလာခြံကြီးထဲကို ကျွန်မတို့ မကြာခဏ သွားရောက်နေတဲ့အချိန်တွေ၊ အဘ အတွက် ထမင်းချိုင့်တွေ နေရယ်၊ အခါရယ် မရွေးဘဲ ပိုနေရတဲ့ အချိန်တွေ၊ ဦးဦးဖျားဖျား စားဦးစားဖျား ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ ရလာတဲ့အခါ အဘဆိုတဲ့ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို ရောက်နေတဲ့ ကာလကပေါ့။ စနေနေ့ည ဆိုရင် မကြာခဏလည်း ရောက်တတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့မနက်မှာ အဘခြံထဲမှာ အုန်းသီးဆားသိပ် ယတြာ စီရင်ပွဲကြီး ရှိလို့ပါ။

ကျွန်မတို့ အားသွားသွားဖြည့်ပေးရတာပါ။

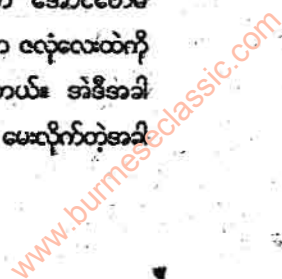
ဒီလိုပဲ အင်္ဂါနေ့ညဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့ငွေ ခြံထဲ ရောက်ပြန်ပြီပေါ့။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် အရက်တက်ချိန်မှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ကပ်လှူပူဇော် လှူဒါန်းပွဲကြီးရှိလို့ပါ။ အဘ ခြံထဲမှာ လူအစည်ဆုံညတွေပေါ့။ ညနေခင်းတည်းက တဖြတ် ဖြုတ်ရောက်လာကြတဲ့ အဘရဲ့ပရိသတ်တွေ၊ အဘရဲ့ပိတ်ဆွေ တွေ များပြားလွန်းလို့ အဘရဲ့ နလန္ဒာခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အပြည့်ပါ။ အဘဟာ သူ့ရဲ့ ပရိသတ်တွေကို ညဦးစာ ထမင်း လေးကျွေးပြီး ညလယ်စာမှာ မနောမယလက်ဖက်ရည်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ ကျွေးပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် အရှင်တက်ချိန်မှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ဆွမ်းကပ်ပြီးတာနဲ့ ပရိသတ်တွေကို အစာပြေထမင်းကြော့နဲ့ မနောမယလက်ဖက် ရည် တိုက်ကျွေးပြီးမှ အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်တွေယူပြီး

အဘက ပြန်လွှတ်တတ်တာပါ။ အဘ အလှူငွေရသမျှ ပိုက်ဆံ ဟာ သူ့ပရိသတ်တွေကို သူပြန်ပြီးကျွေးတာနဲ့တောင် လုံလောက် ပါရဲ့လား တွေးတောရပါသေးတယ်။

အဘဟာ တကယ်တော့ ဝိဇ္ဇာလှိုင်း လိုက်နေသူပါ။ ဒါကြောင့် ဝိဇ္ဇာလှိုင်းကျင့်စဉ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အာဟာရဒါန ကျွေးမွေး ခြင်းဖြင့် ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းကိုဖြန်းနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစား အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ပါ။ အဘဟာ သာမည ဆရာတော်ကြီးကို အမြဲလေးစားပြီး ရိုသေလေးစားတဲ့သူ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ နည်းနာနိဿယ အတိုင်း လာတဲ့လူတွေကို အာဟာရဒါနနှင့် ကျွေးမွေးနေတယ်လို့ ကျွန်မတို့တော့ မှတ်ယူမိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုသွားတိုင်းလည်း မနက်စောစောတွေမှာဆိုရင် ဓာတ်ကြီးလေးပါး အလှူမင်္ဂလာ ပြီးတာနဲ့ အဘက ဖိုလေးမှာရှိတဲ့(ဖိုလေးဆိုတာ အဘ တစ်ယောက်စာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရတဲ့ အဘရဲ့ မီးဖိုဆောင် လေးပါ။ အဲဒီဖိုလေးကိုလည်း တော်ရုံတန်ရုံ အဘ ညှပ်တွေ ဝင်ခွင့်မရှိပါဘူး) အဖျိုကြီးကို လှမ်းပြီးပြောပါတယ်။

“လေ့လေးထဲ ထမင်းထည့်လာခဲ့ဟေ့”

လို့ လှမ်းပြောပါတယ်။ အဲဒီအခါ အဖျိုကြီးလို့ ကျွန်မတို့ခေါ်နေတဲ့(ယခုအခါ တောင်ဥက္ကလာ အောင်စောမိ ဘုရားမှာ ဗေဒင်ဟောနေတဲ့)ဆရာမ အိန္ဒိယွင်က လေ့လေးထဲကို ထမင်းမောက်မောက်ထည့်ပြီး ယူလာပေးပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်မက အဘရယ် ထမင်းတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေးလိုက်တဲ့အခါ

“ဟဲ့ စောယုနွယ် နှင် မသိရင် တိတ်တိတ်နေစမ်း”
လို့ လှမ်းဟောက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အဘက
အဲဒီလေ့ထဲမှာပဲ ထမင်းတွေကို သူ့လက်ကြီးနဲ့ဆုပ်ပြီး ထမင်း
(၃)ဆုပ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ထမင်းဆုပ်နေတဲ့
အချိန်မှာပဲ အဘက ဂါထာတစ်ခုကိုလည်း ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင်နဲ့ အသံဟိန်းဟိန်းကြီးနဲ့ ရွတ်ဆိုပါတယ်။
ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ ရွတ်ဆိုတဲ့ ဂါထာကတော့...

အဝေ့ ဗုဒ္ဓေါ
အဝေ့ ဓမ္မော
အဝေ့ သံဃော
အဝေ့စေတ ဓမ္မရာဇာ
ပန္နရဇေသာ အဝေ့ဝိပါကော မေ ဗောတု
ယံ ယံ ဣစ္ဆိတံ သမိဇ္ဈတု
တံ တံ ဣစ္ဆိတံ သမိဇ္ဈတု
ညံ ပုတ္တာ ပုတ္တ ဒေဝတာ
အာဂစ္ဆန္တ အာဂစ္ဆန္တ
ဘုဂ္ဂန္တ ဘုဂ္ဂန္တ၊ ပရိယာရန္တ၊ ပရိယာရန္တ
သွာဟ သကင်္ဂ

ဂါထာကို အဘဟာ ထမင်းဆုပ်နေတုန်း အသံဩဇာ
ပြည့်ပြည့်နဲ့ ရွတ်ဖတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တွေလည်း ဝိုင်းကြည့်
နေတာပေါ့။ ပြီးတာနဲ့ အဲဒီထမင်းဆုပ်တွေကို ဖိုလေးရဲ့ အရှေ့
ဘက် နယုန္နကျောင်းဆောင်ကြား အမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်မှာ
သွားတင်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက...

“အဘရယ် အဘ အဲဒီလို အကျယ်ကြီးအော်ပြီး
ရွတ်နေတော့ ဟိုမှာ ယတြာလာယူတဲ့သူတွေက အဘကို
ဝိုင်းကြည့်နေတာပေါ့”

ပြောလိုက်တော့ အဘက ကျွန်မခေါင်းကိုပုတ်ပြီး-
“ဟဲ့...စောယုနွယ် ဒါ ရှက်စရာလား ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ်လုပ်တာပဲ ကြည့်ချင်တဲ့သူ ကြည့်ပါလေစေ”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်မကို “လှမ်းထုလိုက်ပါတယ်။
နောက်ပြီး အဘက ဆက်ပြောပါတယ်။

“ဒီလို စောယုနွယ်ရဲ့ ဆရာအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးမယ်
ဆိုရင် အဲဒီဂါထာလေးတွေကို အာဂုံဆောင်ထားရတယ်။
စောစောက ငါရွတ်တဲ့ဂါထာက ကျီးစာကျွေးတဲ့ ဂါထာဟဲ့၊
ရှေ့တုန်းက ဗေဒဆရာကြီးတွေ ဆေးဆရာကြီးတွေဆိုရင် ပနက်
အစောကြီးတပြား ကျီးစာကျွေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို ကျီးစာ
ကျွေးတဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီဂါထာနဲ့ အစာကိုပန်းပြီး ကျွေးလေ့
ရှိတယ်ဟ”

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မဟာ အဘကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ
အဘပြောမှာကို အဘမျက်နှာကြည့်ပြီး နားထောင်နေပါတယ်။

“အဲဒီလေ့ထုံးစံကို အခုအခါမှာလုပ်တဲ့သူတွေ နည်း
သွားပြီဟ”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မကလည်း...

“နည်းသွားမှာပေါ့ အဘရယ်၊ အခုခေတ်မှာ အဘလို
ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ မြေပိုင်ယာပိုင်နဲ့ နေနိုင်တဲ့သူ နည်းသွားတာကိုး၊ တချို့
တိုက်ခန်းတွေမှာဆိုရင် အဘလို ကျီးစာကျွေးဖို့နေရာလည်း
မရှိဘူး၊ ကျွေးစရာမြေရှိနေဦးတော့ အဲဒီကျီးဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ
မြို့ထဲမှာ အရပ်ရေပြရမလောက် ရှားနေပြီ။ အဲဒီတော့
ဘယ်လိုလုပ် ကျီးစာကို ကျွေးနိုင်မှာလဲ အဘရယ်၊ စာကလေး
တွေ ကျွေးတာတို့၊ ခိုတွေအစာကျွေးတာတို့ပဲ လုပ်နိုင်တော့
တယ်။ ဒါတောင် ဘုရားတို့၊ ကျောင်းတို့မှာ သွားကျွေးမှရတာ
အဘရဲ့ နောက်ပြီး ခုချိန်ကလည်း အကုန်လုံး မိသားစုတိုင်းမှာ
မနက်မိုးလင်းကနေ ညမိုးချုပ်အထိ အလုပ်လုပ်နေကြရတော့
လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘုရားကို သောက်တော်ရေလေး၊
သီမီးလေး၊ ဆွမ်းကပ်ဖို့တောင် တော်တော်အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ၊
ဒီလိုကျီးစာကျွေးတဲ့အလုပ်ဆို အပိုအလုပ်လို့ထင်မှာ၊ ရှေးလူကြီး
တွေအားလို့ လုပ်နေတာလို့ ပြောကြလိမ့်မယ် အဘရယ်။ အဲလို
လုပ်နေတဲ့ တချို့လူကြီးတွေကိုလည်း ခုခေတ်လူငယ်တွေက
တယ်လည်းအားကြပါလား၊ အလုပ်တော့ မလုပ်ဘူး၊ ကျီးစာ
ကျွေးရုံနဲ့ စားဝတ်နေရေးတွေ ပြေလည်ကြပါမလားလို့ ထင်နေ
လိမ့်မယ်”

လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တော့ အဘက ကျွန်မ ခေါင်းကို ထပ်ထုပြန်ရော။

“အေး နှင်တို့ခေတ်က လူတွေကမှ လူလည်တွေ ရှေးခေတ်က လူကြီးတွေဆိုရင် လူအကြီးတွေ၊ လူရိုးကြီးတွေ လို့ နှင်တို့ အောက်မေ့နေတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို လူအကြီး တွေ လူရိုးကြီးတွေက သူတို့ရဲ့ ဝမ်းဧကကို ဖူးလှအောင် ရှာနိုင်တဲ့ အပြင် မိသားစု ဖူးလှလှ စားနိုင်ရုံအပြင် ပိုပိုလှလှနဲ့ ဘုရားတွေ တည်သွားကြတယ်။ ကျောင်းတွေ ဆောက်သွားကြတယ်။ ဇရပ်ကြီးတွေက တီးနေတာပဲ အခုထိရှိနေတုန်းပဲ။ တကယ်ဆို နှင်တို့ အတယ်လို့ထင်တဲ့ ရှေးလူကြီးတွေဟာ လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုနေမယ်၊ ဘယ်လိုထိုင်ရမယ်၊ ဘယ်လိုရှာဖွေရမယ်ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုသိတဲ့ လူတတ်ကြီးတွေကွ။ နှင်တို့သာ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိလို့ ထမင်းဝဝစားရဖို့ အဝတ်ကလေးတွေ လှလှပပဝတ်ရဖို့၊ လူတန်းစေ့နေနိုင်ဖို့ နှင်တို့တွေ ရှာလိုက်ရ တာ လျှာကိုထွက်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ နှင်တို့ကမှ တကယ်လူအလေးတွေဟာ ရှေးလူကြီးတွေက နှင်တို့ကိုမြင်ရင် သနားမိကြမှာပဲ”

လို့ အဘက အားရပါးရကြီးပြောပြီး ထမင်းဆုပ် (၃)ဆုပ် တင်ထားရာနေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုကြည့်တဲ့အချိန်မှာပဲ မကြာပါဘူး အနောက်ဘက်ကနေပြီး ကျီးတစ်ကောင်က အဘရဲ့ ထမင်းဆုပ်(၁)ဆုပ်ကို လာရောက်ပြီး ကိုက်ချီပါတော့တယ်။ အဘက အဲဒီမှာ အားရဝမ်းသာ ပြော လိုက်ပြီး...

“နှင်ကြည့်နေ စောယုနွယ်ရေ ဒီနေ့(သို့မဟုတ်) မနက်ပြန်မှာ အနောက်အရပ်ကနေပြီး တို့တွေကို ငွေလာ ပေးတဲ့သူ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါရရင်တော့ အခု နှင်တို့ လူအ မလေးတွေကို ငါ ဘုရားဖူးလိုက်ပို့ပါဦးမယ်”

ဟု ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီး ကျွန်မတို့ကို ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မပြန်ခင် နေ့ခင်းဘက် မှာပဲ အဘနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ စိုင်းညို ဆိုတဲ့ အဘရဲ့ပိတ်ဆွေ တစ်ယောက် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့ ဝိုင်းပြီးရောက်လာပါတယ်။ သူတပည့်တွေရဲ့ ခါးထဲမှာလည်း သေနတ်ကြီးတွေထိုးလို့။

တစ်ယောက်ကတော့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးဆွဲလို့ အဘရှေ့ကို ရောက်လာပါတယ်။(စိုင်းညိုဆိုတာ တစ်ချိန်က လက်နက်ကိုင် ဖြစ်ပြီး အလင်းဝင်လာတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး)

အဘရှေ့ရောက်တာနဲ့ အဘကို ထိုင်ကန်တော့ လိုက်ပြီး...

“ဆရာကြီးရေ ဆရာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် အစီအရင်တွေလုပ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေနဲ့ သွား ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာကို နှစ်ခေါက် လောက်ပဲ သွားတွေ့လိုက်ရတယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ရလာခဲ့ တယ် ဆရာကြီးရေ။ အဲဒါ လုပ်ငန်းလည်ပတ်လိုက်တာ လုပ်ငန်းစစ်ချင်းမှာပဲ တော်တော်အောင်မြင်မှု ရခဲ့လို့ ဆရာကြီး ကို လာဘ်ဦးလာဘ်ဖျား လာကန်တော့တာပါပြောပြီး သူ တပည့်လက်ထဲက အထုပ်ကြီးကိုယူပြီး အဘလက်ထဲထည့် ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပါတော့တယ်။ (၂၅)သိန်းပါ အဘ ဆိုပြီး အဘကို ထိုင်လည်းကန်တော့ ငွေထုပ်ကြီးလည်း အပ်လိုက်ပါ တယ်။ (အဲဒီတုန်းက ကျောက်စိမ်းတူးတဲ့ကိစ္စလား၊ ရွှေတူးတဲ့ ကိစ္စလား မသိဘူး။ နိုင်ငံတော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ အဘ လုပ်ပေးလိုက်တာ။ အဲဒီတုန်းက ၂၅ သိန်း ဆိုတာ ကားလတ် တစ်စီးဝယ်လိုရတဲ့ ငွေမျိုးပါ) အဲဒါနဲ့ အနားမှာရှိတဲ့ ကျွန်မကို အဘက ကျီးစာမကျွေးတတ်တဲ့ လူရိုက်မလေး သွားသိမ်း လိုက်ဆိုပြီး သူ့ငွေထုပ်ကြီးကို လှမ်းပေးပြီး အဘရဲ့ မီးခဲသေတ္တာ ထဲ ထည့်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ အဘက စိုင်းညိုကို...

“မင်း ငိုဆီလာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းအမေက နေမကောင်းပါလား။ နေမကောင်းဘဲနဲ့ မင်း ထွက်လာတာလား” ဟု ပြောရာ...

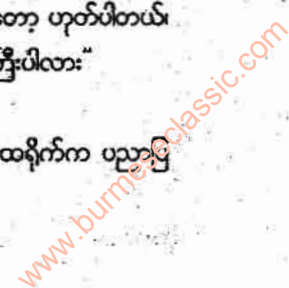
“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးရေ။ အမေလည်း နှလုံး အားနည်းလို့ ဆေးရုံပြန်နေရတယ်”

တစ်ဆက်တည်း အဘက ဆက်ပြောပါတယ်။

“ဟ စိုင်းညို မင်း ထွက်လာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းအိမ်ကြိုက ဆောက်လက်စတန်းလန်းကြီးပါလား”

ဟု ပြောရာ စိုင်းညိုက...

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးရေ ကန်ထရိုက်က ပညာပြု

သွားလို့ တန်းလန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ တခြား နေစရာရှိလို့”

ဆိုပြီး အဲဒါတွေနဲ့ အဘကို ပြောပါတယ်။ အဘက တစ်ဆက်တည်းပဲ...

“မင်းအိမ်ပဋိပက္ခက ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းလုပ်ငန်းခွင်မှာ သုံးတဲ့ စက်ကြီးက ပျက်နေပါလား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဦးစိုင်းညိုလည်း အဘကို ဖင်ဖူးတောင်းထောင်ပြီး ကန်တော့ပါတယ်။

“မုန့်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ စက်ကြီး ရှုပ်ကွဲသွားတယ်၊ မြေတူးတဲ့ ယန္တရားကြီးကလည်း ဘိုရှင်လာအိုးပျက်သွားလို့ ပြန်ပြင်နေရတယ်”

အဲဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ...

“ဟာ မင်းအဖေကလည်း မမေးမစမ်းဘဲနဲ့ မော်တော် တစ်စီး ဝယ်လိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ပထမတော့ အဲဒီ မော်တော်ကို လာပေါင်တာ၊ နောက် မရွေးနိုင်တော့လို့ ငွေလည်း လိုတယ်ဆိုလို့ အဖေက ပြန်ဆွဲထားလိုက်တာ”

အဘက “ဟ...မော်တော်က ရောင်းမှာပေါ့ကွ၊ အဲဒီလူက ဗုဒ္ဓဟူးသား မိန်းမနှစ်ယောက်ရှိလို့ ရောင်းလိုက်တာ” ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ စိုင်းညိုက ထပ်ကန်တော့ ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ သူ့နာမည်က ဦးဝင်းပါ မိန်းမနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

ဆိုပြီး ကန်တော့ပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ အဘလည်း သူ့ ကံမြင့်စေမယ့် အစီအရင်တွေ ထပ်လုပ်ပေးပြီး ဦးစိုင်းညို ပြန်သွားတဲ့အခါမှာတော့...

“အဘရယ် အဘ ကျွန်တော့တော့နဲ့ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်ဖို့ ငွေရတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ သူ့အဖေ နေမကောင်းတာရော၊ သူ့စက်ကြီးပျက်တာရော၊ သူ့အဖေ မော်တော်ဝယ်တာရော၊ မော်တော်ရောင်းတဲ့သူက မယား နှစ်ယောက်ရှိတယ် ပြောလိုက်တာ အဘပြောနေတာ အကြား အမြင်နဲ့ ပြောတာလား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အဘက အားရပါးရ ကျွန်မ ခေါင်းကို ထပ်ထုပြီး...

“ကျွန်တော့ကျွေးပြီးရင် ဘယ်အရပ်ကကျွန်တော့ အရင် လာစားသလဲ ကြည့်ထားရမယ်။ အရှေ့ဘက်က လာစားရင် အရှေ့ဘက်က လာဘ်ရမယ်။ အနောက်ဘက်က လာရင် အနောက်ဘက်က လာဘ်ရမယ်။ ကုသိုလ်ကံ အနည်းအများပဲ ကွာမယ်။ (၃)ရက်အတွင်း ရမယ်။ မယုံမကြည်နဲ့ မလုပ်နဲ့ အဲဒီမယုံကြည်တဲ့စိတ်က မဖြစ်ဖို့ မရဖို့ ဟန်တားတတ်တယ်။ နောက်ပြီး နှင်ပေးတဲ့ အကြားအမြင်ဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ ဟယ်။ နှင်တို့ကို သင်ပြပေးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရပ်နဲ့ မြင်တာတွေ ကြားတာတွေကို ပြောပြလိုက်တာပေါ့ဟယ်”

အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း...

“အဘရယ် အဘပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဟာ ကျွန်မတို့ကို သင်ပေးတဲ့အထဲမှာ ပမိဘူး၊ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး” ဟု ပြောလိုက်တော့...

“နှင် အခု ကြားဖူးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဘရေ ကြားဖူးပြီ ကြားဖူးပြီ မဟုတ် ဘူး အဲဒီလို ခြံကနဲ ဒေါက်ကနဲ ပြောပြနိုင်တဲ့ အကြားအမြင်လို့ ပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို ကျွန်မတို့ကို ထပ်သင်ပေးပါဦး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အဘက ရယ်ပြီးတော့...

“ဒီပညာရပ်တွေကို နှင်တို့ကို ငါ သင်ပေးပြီးသားပါ။ နှင်တို့တွေ သေသေချာချာ မလေ့လာဘဲ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့နေလို့ ဒီလိုကိန်းဖျိုးတွေကို နှင်တို့ မပြောတတ်သေးတာပါ။ နှင်တို့တွေ ပညာတွေ ပြည့်စုံလာပြီး ငါတို့အရွယ် ရောက်လာရင် ငါ့လိုပဲ အကြားအမြင်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ပညာရပ်ကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဟောကြားနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ အဘက နိမိတ်ပေးပြီး ပြောကြား လိုက်ပါတော့သတည်း။

အင်္ဂလိပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ ကျွန်မလည်း တစ်ချိန် ချိန်မှာ အဘလိုမဟုတ်တောင် အဘရဲ့ ခြေပေါင်းက ပြောမုန့်လေး တစ်မုန့်လောက် ဟောကြားနိုင်ဖယ်လို့ ယုံကြည်မှုများစွာနဲ့ အဘကို ဦးခိုက်ကန်တော့လိုက်ပါတော့တယ်။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါဇော ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်

ပရောဖက်ဆာ
ဒေါက်တာစွန်း

မင်းသိင်္ခ

အခန်းဆက်ဝတ္ထုဉာဏ်

ပန်းချီခံလွင်စောင်

ပရော်ပက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား

မင်းသိင်္ခီ

(ယ ခ င် လ မှ အ ဆက်)

ဆိတ်ဖွား ပီဇကတ်တိုက်

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံတို့သည် တာမွေသင်္ချိုင်းရှိ ရေပိကြီးပေါ်၌ပျော် ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ နေ့အခါများတွင် အိုလံသည် သူတောင်းစားအဖြစ်ဖြင့် ခြုံ့ထံသို့ထွက်ကာ လှည့်လည်တောင်းရမ်း၍ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ပြန်လာပြီးလျှင် ဆိတ်ဖွား၏ ခေါင်းလုပ်ငန်း၌ ဆေးသုတ်ခြင်း၊ ပန်းဖော်ခြင်း စသော အလုပ်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

ညပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် သတ္တုချိုင့်စုတ်ကလေးအတွင်း၌ ရေခွေးကြမ်းကိုထည့်ပြီး ဦးနှုတ်အုတ်ဂူပေါ်၌ထိုင်ကာ ရေနံဆီမီးခွက်ကို ရှေ့၌ချလျက် ဆေးလိပ်စီးတစ်ခဲနှင့် စကားပြောလေ့ ရှိကြလေ၏။

လသာသော ညများ၌လည်း ဆိတ်ဖွားရုတ်ခိ ခေါ် ဆိတ်ဖွားလမ်းမကြီးပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေတတ်ကြလေ၏။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံတို့၏ အကြောင့်ကြမ္မာစွာ နေထိုင်ကြပုံတို့ တွေ့မြင်ရပါမူ သုဘရာဇာလုပ်လိုစိတ်၊ သို့မဟုတ် သူတောင်းစားလုပ်လိုစိတ်ပင် ပေါ်ပေါက်လာဖွယ်ရာ

ရှိပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့သည် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံတို့သည် ဆိတ်ဖွားရုတ်ခိခေါ် ဆိတ်ဖွားလမ်း၏နံဘေး ဦးနှုတ်အုတ်ဂူပေါ်တွင်ထိုင်ကာ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ကို နို့ဆီခွက်နှင့် ဝယ်ယူကာ သောက်လျက်ရှိကြလေ၏။

ထိုစဉ်၌ မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ၎င်းတို့၏ အနီး၌ ကျီခနဲရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ အသက် ၄၀ အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၆၀ အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဆင်း၍လာလေ၏။

အသက် ၄၀ အရွယ် မိန်းမသည် ခေါင်းပေါ်၌ အမောက်ကြီးများ သဏ္ဍာန် ဆံပင်ကို ပြုပြင်ထားပြီးလျှင် မျက်နှာ၌လည်း မျက်နှာခြယ်များ လိမ်းခြယ်၍ထားလေ၏။

ထိုမိန်းမ၏ မျက်ခွံများမှာ လွန်စွာထူပြီးသည့်ပြင် ပါးစုံကြီးများမှာလည်း လွန်စွာ ဖောင်းဖိုလေ၏။ နှုတ်ခမ်းမှာမူ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတို့၌ အောက်နှုတ်ခမ်း လွန်စွာတွဲပေသည်။

ရင်သားများလည်း လွန်စွာ ဖွံ့ဖြိုးကြကုန်၏။ ထိုအတူ တင်သားကြီးများမှာလည်း လွန်စွာ မိုမောက်၍ ဖောင်းကြွလှပေသည်။

အသက် ၆၀ အရွယ် အဘိုးကြီး

မှာလည်း စုစုပေါင်း ၅၆ ပင်ခန့်သာ ရှိတော့မည်ဖြစ်သော သူ၏ဆံပင်ကို သေသပ်စွာဖြိုး၍ ထားပြီးလျှင် ကာလသားအရွယ်များဝတ်သော စပို့ရှပ်အင်္ကျီအဝါရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

မိန်းမလုပ်သူသည် ဆိတ်ဖွားတို့အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၍လာလေ၏။ သူ၏ကိုယ်တွင် ဆွတ်ဖျန်းလာသော ရေမွှေးနံ့မှာလည်း လှိုင်၍ နေပေသည်။

“ရှင်တို့ ဒီသင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာတွေ မဟုတ်လား”

ဟု မိန်းမက မေးလိုက်လေ၏။ “ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အုတ်ဂူ လှုပ်ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကုန်ပါစေ၊ ခိုင်ခိုင်လုံလုံကလေး လိုချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ လုပ်ပေးပါမယ်”

“လှလည်း လှပါစေ”

“စိတ်ချပါ၊ အဲဒီဂူကိုမြင်ရင် ကျန်တဲ့ဆွေမျိုးတွေပါ လိုက်ပြီးသေချင်သွားအောင်ကို လှရပါစေမယ်။ ကျုပ်ဆရာဆိတ်ဖွားက တစ်ခေတ်မှာ တစ်

www.burmeseclassic.com

ယောက်ဆိုရအောင် ထူးချွန်တဲ့ လူပါပဲ။ အုတ်ဂူလုပ်တဲ့ နေရာမှာတော့ စူပါစတားပါပဲ”

ဟု ဆိုလံက ဝင်၍ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမသည် မဲ့၍သွားလေ၏။

“ပြီးတော့ အုတ်ဂူမှာ ဟောဒီစာကလေးကိုလည်း ကျောက်ပြားကပ်ချင်တယ်”

ဟု ဆိုကာ စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်၍ ပေးလေ၏။

“ရပါတယ် ... ဒါကတော့ ကျောက်ပြားလုပ်တဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ အပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“နိရို... ဟောဟိုဂူဟာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ရာဇဝတ်ထောက် ကိုဖေသက်ရဲ့ ဂူပေါ့ကွာ”

ဟု အဘိုးကြီးက သူ၏ဇနီးအား ပြောလိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ တိုက ဂူနှစ်လုံးကိုတွေ့လား၊ တွဲပြီးလုပ်ထားတာလေ။ ရိရိတို့ လင်မယားသေရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ တွဲပြီးထားမယ်”

ဟု မိန်းမလုပ်သူက ပြောလေ၏။ ထိုစကားကို ကြားရလျှင် အဘိုးကြီးသည် လွန်စွာ ပီတိဖြစ်သော မျက်နှာနှင့် သူ၏ဇနီးအား ကြည့်လေ၏။

ထို့နောက် မိန်းမလုပ်သူက စာဘူးတောင်သိုက်နှင့်တူသော သူ၏ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်လျက် ဆိတ်ဖွားအား အုတ်ဂူလုပ်ရန်အတွက် ငွေကို ပေးလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် ကားပေါ်တက်သည်အထိ ...

“အုတ်ဂူလုပ်ကလေးနော်၊ လှလှကလေး”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားသွားလေ၏။

“ဒီမိန်းမ မြန်မြန်သွားပေလို့ သာပေါ့ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်။ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်နေရင် ကျုပ်တော့ သူ့ရဲ့ ရေမွှေးနံ့ကြောင့် ခေါင်းမူးပြီး သေနိုင်တယ်။ ဟဲ... ဟဲ... သူ့အဖေ လောက်ရှိတဲ့ အဘိုးကြီးကိုတောင် သေရင် အုတ်ဂူတွဲပြီး လုပ်ချင်တယ် ဆိုပါလား”

ဟု အိုလံက ပြောလေ၏။

“ဒီမိန်းမရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာက တော့ သူ့တွဲရကျမ်းအရဆိုရင် အဘိုးကြီးရဲ့ခေါင်းကို ချို(ဂျို)တပ်မယ့် မိန်းမမျိုးပဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် အိုလံသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

“တော်တော်ကို မဟုတ်တာ ပြောမယ့် မိန်းမမျိုးပဲ”

ဟု အိုလံက ဝင်၍ပြောပြန်၏။

“အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်လုံးက လည်း ဟင်းခိုးစားတတ်တဲ့ ကြောင်မျက်လုံးမျိုးကွ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

“မိန်းမရဲ့ မေးစေ့ကလည်း ထိုလိုက်တာ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်။ ဖားမေးစေ့ ကျနေတာပဲ”

ဟု အိုလံက ပြောပြန်၏။

“အဘိုးကြီးရဲ့ နဖူးကလည်း ပြောင်တင်းတင်းနဲ့ လိပ်ကျောကုန်းလိုပဲကွ။ ဒီနဖူးမျိုးဟာ ဆင်းရဲတတ်တယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလံက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၍

“ကျွန်တော့်ထက်များ ဆင်းရဲသေးသလား ဆရာ”

ဟု မေးလေ၏။

“ဆင်းရဲတာပေါ့ အိုလံ။ မင်းဟာ ဟိုမိန်းမနဲ့ သုံးမိနစ်လောက် စကားပြောရတာကိုတောင် စိတ်ညစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ ရေမွှေးနံ့တွေက မင်းကိုခေါင်းမူးစေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ဒုက္ခဖြစ်သလဲ။ ဒုက္ခဟာ ဆင်းရဲခြင်းပဲ။ ဒီအဘိုးကြီးဟာ မသေမချင်း အဲဒီမိန်းမရဲ့ ရေမွှေးနံ့တွေကို ရှူပြီးနေရတော့မယ်ဆိုတော့ သနားစရာကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလံက သဘောကုမ္ဘာရယ်မောလေ၏။

အုတ်ဂူလုပ်ပြီးလျှင် ကျောက်ပြားကပ်ရန်အတွက် ကျောက်ပြား၌ ရေးထွင်းရမည့် သေသူ၏နာမည်ကို ထိုမိန်းမက ပေး၍သွားသည်ဖြစ်ရာ ဆိတ်ဖွားသည် ထိုစာရွက်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်မိလေ၏။

မောင်သန်းအေး (ခေါ်)

အော်လဟအေး

အသက် ၂၄ နှစ်

ဆိတ်ဖွားသည် အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဆိတ်ဖွား ပြုံးသည်ကိုမြင်လျှင် အိုလံက ...

“ဆရာကြီး ဘာပြုံးတာလဲဗျ”

“ဒီမသာဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်။ အိပ်တော့ မန္တလေးမှာ၊ မျက်နှာသစ်တော့ မုန့်နံ့တောင်မှာ၊ သေတော့ တာမွေသင်္ချိုင်းမှာကွ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဆရာဆိတ်ဖွား”

ဟု အိုလံက ပြောလေ၏။
ထိုအခါ၌ ဆိတ်ဖွားသည်
ရန်ကုန်သို့လာရောက်ခဲ့စဉ်က ပုဇွန်
တောင်ပန်းခြံ၌ အော်လီဇာအေးဟု
ခေါ်သော သူဌေးသားနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံကို
ပြောပြရာ အိုလံသည် ရယ်မောလေ
တော့၏။ ထိုသို့ရယ်မောပြီးနောက်

“ဆရာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ဒီ
ကောင် အခုသေပြီပေါ့။ နေရာမှန်ကို
ရောက်သွားပြီပေါ့”

ဟု အိုလံက ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံ
တို့သည် မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူ
ပြုလုပ်ရန်အတွက် အုတ်ခဲ၊ ဘီလပ်
မြေနှင့် သဲများကို သွားရောက်ဝယ်ယူ
၍ အုတ်ဂူကို စတင်လုပ်လေ၏။

အိုလံက အုတ်စီ၌ ပေးလေ၏။
ဆိတ်ဖွားကမူ အိုလံစီ၌ပေးသော
အုတ်များကို သံလက်ဖြင့် အင်တေ
များကို လိုက်၍ကပ်လေ၏။ နာမည်
ကျောက်ပြာကိုလည်း ကျောက်ပြား
ထွင်းသောလူများထံ အပ်နှံရေးတွင်း
စေလျက် အုတ်ဂူ၏ ခေါင်းရင်းဘက်
တွင် ကပ်လိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားလုပ်သော အုတ်ဂူမှာ
အပေါ်ပိုင်းတွင် ခွက်တက်တက်ရှိ
လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာရဲ့၊ အုတ်
ဂူကလည်း အပေါ်မှာ ခုံးခုံးကလေး
မလုပ်ဘဲ ခွက်ခွက်ကြီးပါလား။ ဘယ်
လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာရဲ့”

ဟု အိုလံက မေးလေ၏။
“ထိုင်လို့ကောင်းအောင် လုပ်
ထားတာကွ။ အုတ်ဂူဆိုတာ ငါတို့ရဲ့
ထိုင်ခုံတွေ မဟုတ်လား။ ငါတော့ ပိုပြီး
ထိုင်လို့ကောင်းအောင် နောက်မှီလေး

နဲ့ လက်တန်းကလေးတောင် ထည့်
လိုက်ချင်တယ်ကွ ...ဟာ ..ဟ”
“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာဆိတ်ဖွား
ရယ်။ ဥစ္စာရှင်နဲ့ စကားများနေပါဦး
မယ်”

ဟု အိုလံက ပြောလေ၏။
ဆိတ်ဖွားတို့ အုတ်ဂူလုပ်ပြီး
နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မောင်သန်း
အေး၏ ဈာပနကို ချစ်လာလေ၏။
လိုက်ပို့သော အော်စတင်ကား နှစ်စီး
သာပါ၍ ကားပေါ်၌လည်း လူနှစ်
ယောက်သုံးယောက်ခန့်သာပါရှိလေ၏။

အုတ်ဂူ လာ၍အပ်သော မိန်းမ
သည် အနည်းငယ် ဝိုကြွေးလေ၏။
သူ၏ယောက်ျား အဘိုးကြီးကမူ စီးက
ရက်သောက်ရင်း ကိုဆိတ်ဖွား အုတ်ဂူ
ပိတ်ဆို့ပုံကို ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်
အုတ်ဂူအပေါ်၌ ခွက်၍နေသည်ကို
မြင်လျှင် ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဂူပေါ်ကလည်း
မညီဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခွက်ပြီး
နေရတာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။
“တင်ခွက်ထားတာပါ။ ဒါမှ
ငိုရွာတဲ့အခါမှာ ရေတင်မယ် အင်တေ
ဆိုတာ ရေဝလေ ခိုင်လေပါပဲ”

ဟု အိုလံက ဝင်၍ ပြောလိုက်မှ
အဘိုးကြီးလည်း ကျေနပ်သွားလေ၏။
အုတ်ဂူပိတ်၍ ပြီးသွားသော
အခါ၌ မောင်သန်းအေး၏ အခုဘပို့
သူများသည် ပြန်၍သွားကြလေ၏။

ဆိတ်ဖွားတို့ ဆရာတပည့်လည်း
မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင်
ထိုင်ကာ စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရေ ...
မောင်သန်းအေးရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့်

ထိုင်ခုံကောင်းကောင်းတစ်ခုတော့ ရပြီ
ဗျို့။ နောက်တစ်ခါ ထမင်းစား စားပွဲ
အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရအောင် လုပ်ပါဦး
ဟား ...ဟား ...ဟား ...”

“ငါက သချိုင်းကုန်းမှာ အဲဒါ
မလုပ်ချင်ဘူးကွ”

“ဘာလုပ်ချင်သလဲ ခုတင်လုပ်
ချင်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ပိဋကတ်
တိုက် တောင်းကောင်းတစ်ခု လုပ်ချင်
တယ်။ ‘ဖရီးလိုင်ဘရီ’ပေါ့ကွာ။ အခုမဲ့
စာအုပ်ဖတ်နိုင်တဲ့ စာကြည့်တိုက်မျိုး
သိပ်ပြီးလုပ်ချင်တယ်”

“ဟာ ... ဗျာ၊ ဆရာကိုဆိတ်
ဖွားကလဲ ဘယ်နှယ်၊ သချိုင်းကုန်းမှာ
ပိဋကတ်တိုက် လုပ်ရမယ်လို့ဗျာ”

“မင်းဘာသိလို့လဲကွ။ လူတစ်
ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့နာမည်ကို နှစ်
ခေါင်းများစွာ တည်တဲ့စေချင်ရင် ပိဋ
ကတ်တိုက်ကောင်းကောင်းတစ်ခုလုပ်
ပြီး အဲဒီပိဋကတ်တိုက်ကို သူ့နာမည်
ပေးလိုက်ရုံပဲ”

“အဟုတ်ပဲလား ဆရာဆိတ်
ဖွား”

“သထုံမြို့သပိတ်ဘုရား ခြေ
တော်ရင်းက ဦးမိုးသီး ပိဋကတ်တိုက်
ကို ကြည့်ပါလား။ ဦးမိုးသီးဆိုတာက
ဝန်ထောက်လား၊ စစ်ကဲလား ပါပဲ
ကွာ။ အခုထက်ထိ သူ့ရဲ့နာမည်ဟာ
ကျန်နေတယ်။ သူလူ့တဲ့ စာကြည့်
တိုက်ကိုကွ”

“ဪ ...”

“ဆာချားလ်ဘားနဒ်ရဲ့ ဘားနဒ်
ပိဋကတ်လည်း ကြည့်ပါလားကွ”

(ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက် ဆို
သည်မှာ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး ဆာ

ချားလ်ဘားနစ်ဆိုသူ တည်ထောင်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု လသာ အထက
(၁) ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ တည်ရှိခဲ့၍
သစ်သားအဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်
သည်ဟု မှတ်သားမိဖူးပါသည်။ ထို
ပိဋကတ်တိုက်သို့ ပထမဦးဆုံးလှူ
သော အလှူရှင်တို့မှာ ဦးဘိုးမျှင်နှင့်
ဦးမြို့စသော မြန်မာအမျိုးသားများ
ဖြစ်ကြပါသည်။

စာရေးသူ)

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ။ ဆရာ
သာ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ ပိဋကတ်
ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ရင်တော့
'ဆိတ်ဖွားပိဋကတ်' ဆိုပြီး နှစ်ပေါင်း
များစွာ ဆရာနာမည်ဟာတည် ရှိနေ
မှာ အမှန်ပါပဲဗျာ”

ထိုအခါ၌ ဆိတ်ဖွားသည် ဆေး
ပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှို့
သကဲ့သို့ အိုလံကလည်း စီးကရက်ကို
မီးညှို့လေ၏။ အိုလံသည် စီးကရက်
ကို ဖွာရွက်လိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါ
အတိုင်း ပြောပြန်လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ ဆိတ်ဖွား
ပိဋကတ်တိုက်ကြီး ရှိတယ်ပဲ ထာဒုကြ
ပါစို့ရဲ့။ သင်္ချိုင်းထဲမှာဆိုတော့ လာပြီး
ဖတ်ကြပါ့မလား ဆရာရယ်”

“ဟ ... ကောင်ရဲ့ စာသမား
ဆိုတာက သူဖတ်ချင်တဲ့စာသာ ရှိပါ
စေကွာ။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမကလို့ ခေါင်း
ထဲဝင်ပြီးဖတ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ဖတ်
မယ့်လူစားတွေကွ။ စာသမားစစ်စစ်
ရဲ့ဘဝဟာ တကယ်ငြိမ်းချစ်တယ်ကွ။
သူရယ်။ စာအုပ်ရယ်ပဲ ရှိဖို့လိုတယ်”

“စာကြမ်းဖိုးကို ပြောတာလား”

“အေး ... အင်္ဂလိပ်လိုတော့
(ဘွတ်ခ်ဝမ်း)လို့ ပြောလေ့ရှိကြတာပဲ။
ဒါပေမယ့် ငါကတော့ အဲဒီလူတွေကို

ကြမ်းဖိုးဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့တွဲပြီး မခေါ်
ရက်ပါဘူး အိုလံ”

“ဆရာဆိတ်ဖွား .. ခင်ဗျားမှာ
သာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိရင် ပိဋ
ကတ်တိုက်ကြီးလုပ်ပြီး လှူမှာပဲနော်”

“အေးကွ .. ငါတို့ဆိက သူဌေး
တွေကလည်း လှူတော့လှူပါတယ်
ကွ။ ဒါပေမယ့် ပိဋကတ်တိုက်လှူဖို့
စိတ်ကူးပေါ်တဲ့အလှူရှင်မျိုးက သိပ်ပြီး
နည်းသေးတယ်”

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေ နောက်
တစ်ခါ အုတ်ဂူလုပ်ရရင် စာကြည့်
စားပွဲပုံစံတွေဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေ
တော့။ ဟဲ ... ဟဲ ဒါမှ ခင်ဗျားရဲ့
သင်္ချိုင်းကုန်း ပိဋကတ်တိုက်လုပ်ဖြစ်တဲ့
အခါမှာ စာကြည့်စားပွဲအတွက် အဆင်
သင့်ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး ... မင်းပြောတာ မဆိုး
ဘူး အိုလံ။ ငါသာ ပိဋကတ်တိုက်
ကြီးတည်ထောင်နိုင်ရင် မင်းကို ပိဋ
ကတ်တိုက်မှူး ခန့်မယ်ကွာ”

“ဟား ... ဟား ... အတော်
ပဲ ပိဋကတ်တိုက်မှူးလုပ်ရင်း အဝင်
အဝမှာ ခွက်ချထားရုံပဲ”

“ခွက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟာ ... ဆရာကိုဆိတ်ဖွား
ကလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ သူတောင်းစား
လုပ်ငန်းကြီးကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်လို
ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ .. ဟား ... ဟား”

လူသေကောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်

ဆိတ်ဖွားတို့ ဆရာတပည့်သည်
မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူပေါ်၌
စကားပြောနေရာမှ တစ်ဖန်ထ၍ လမ်း
လျှောက်ရင်း ပြောဆိုကြပြန်၏။

ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်သည် မောင်သန်းအေး၏ဂူ
သို့ ရောက်ရှိလာလျှင် အုတ်ဂူအားဖက်
တွယ်၍ ငိုလေ၏။ အိုလံသည် ထိုမိန်း
ကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှု
လေ၏။

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးသွယ်
သွယ်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်
ပေါ်၊ မျက်လုံးမျက်ခုံး လွန်စွာကောင်း
သော မိန်းကလေးသည် မောင်သန်း
အေး၏ အုတ်ဂူကို ဖက်တွယ်၍ ဆွေး
မြည့်စွာ ငိုကြွေးနေလေ၏။

“ကိုသန်းအေးရယ်၊ နွယ်ကို
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြလိုက်
တာပေါ့။ နွယ်တစ်သက်လုံး ရင်ကျိုး
နေအောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့။ နွယ်
ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောဆို၍
ငိုလေ၏။ မိန်းကလေးသည် မောင်ရီ
ပျိုးသည်အထိ ငိုပြီးနောက် ပြန်၍သွား
လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို အိုလံက
စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဆိတ်ဖွားကို ပြော
ပြသော်လည်း ဆိတ်ဖွားသည် စိတ်ဝင်
စားခြင်းမရှိဘဲ ရှေးဟောင်း သူ့တ္ထရ
ကျမ်းတစ်စောင်ကိုသာ မဲ၍ ဖတ်ရှုနေ
လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်
သည့်အခါ၌လည်း ... ယမန်နေ့က
မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူတွင် ငို
ကြွေးသွားခဲ့သော နွယ်ဆိုသည့် မိန်း
ကလေးသည် ပန်းခြင်းကလေးတစ်
လုံးနှင့်အပြည့် ပန်းများကိုထည့်ကာ
မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူသို့ရောက်
လာပြီးလျှင် အုတ်ဂူပေါ်၌ ပန်းခြင်းကို
တင်၍ ယမန်နေ့ကအတိုင်း ငိုကြွေး
ပြန်လေ၏။

အိုလံကလည်း ထိုမိန်းကလေး
ငိုကြွေးနေသည်ကိုမြင်ရလျှင် လွန်စွာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်သဖြင့် ဆိတ်ဖွား
အနီးသို့ သွားကာ ...

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရေ ...
မနေ့ကမိန်းကလေး လာပြန်ပြီဗျို့။
ပန်းခြင်းကလေးလည်း ပါတယ်။
မောင်သန်းအေးရဲ့ဂူမှာ ငိုနေလေရဲ့
ဗျာ။ မောင်သန်းအေးရဲ့ ရည်းစား
ကလေးနဲ့တူပါရဲ့။ သနားစရာပါပဲဗျာ”
ဟု ပြောလေ၏။

“သနားပါ အိုလံ၊ လောကမှာ
ကိုယ့်ကို ထောင်မကျ ကျအောင် တစ်
ဖက်ကလိုက်ပေးတဲ့ ရှေ့နေကလွဲပြီး
လူတိုင်းကို သနားနိုင်ပါတယ်လို့ ဆွဲဒင်
စကားပုံ ရှိတယ်ကွ။ ဒီတော့ သနား
ပေါ့ကွာ။ သနားတာ ပိုက်ဆံပေးရ
တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြုံးလျက် ပြော
လိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူရည်းစား သေ
သွားတယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးခမျာ
မှာ လွမ်းရှာမှာပေါ့ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်”

ဟု အိုလံက ပြောပြန်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် အိုလံ၊ ချစ်ဝေဒ
နာဆိုတာဟာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို
ဆေးလိပ်မီးပွားကျသလိုပဲ။ အလွန်ကို
နေရထိုင်ရခက်တဲ့ ဝေဒနာပဲကွ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ
အိုလံက သဘောကျ၍သွားလေ၏။

ထို့နောက် ...

“ကြာကြာဖန်ဖန် ဆရာဆိတ်ဖွား
ရယ်၊ ဆရာက အချစ်အကြောင်းကို
သေသေချာချာ သိနေပါလျက်နဲ့ အိမ်
ထောင်ရေးကျတော့ စိတ်မဝင်စား
တာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ဆိတ်ဖွားသည် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ
ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို
ဖွာလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ...

“ကိုယ့်ခေါင်းနဲ့ မတော်တဲ့
ဦးထုပ်ကို ဆောင်းရတာထက် ဦးထုပ်
မဆောင်းဘဲနေရတာက ပိုပြီးကောင်း
ပါတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ
ဟာ ကျောက်ရောဂါလိုပဲကွ။ အသက်
ကြီးမှကျောက်ပေါက်ရင် သေဖို့က
များတယ် အိုလံ၊ ဟာ ... ဟ ...”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆိတ်ဖွားရုဒ် (ဆိတ်
ဖွားလမ်း)အတိုင်း မော်တော်ကား
တစ်စီးမောင်း၍ ဝင်လာလေ၏။ ထို
ကားကို အိုလံရော၊ ဆိတ်ဖွားပါ
ကောင်းစွာမှတ်မိပေသည် မောင်သန်း
အေးမိဘများ၏ ကားပင်ဖြစ်ပေသည်။
ကားသည် မောင်သန်းအေး၏ ဂူရှေ့
ထိုး၍ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ
မောင်သန်းအေး၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဆင်း
၍လာလေ၏။ မောင်သန်းအေး၏
မိခင်ဆိုသူမှာ ဆိတ်ဖွားအား မောင်
သန်းအေး၏ အုတ်ဂူလှုပ်ရန်အတွက်
လာရောက်အပ်နှံခဲ့ဖူးသော တောင့်
တောင့်တင်းတင်း မိန်းမကြီးပင် ဖြစ်
လေသည်။

“ဟေ့ကောင်မ၊ ညည်းက ငါ
သားသေတာတောင် ဒုက္ခပေးတုန်းပဲ
လာ။ ကြည့်စမ်း၊ လာပြီး အလွမ်း
သယ်နေလိုက်တာ”

ဟု မိန်းမက ပြောလေ၏။

မောင်သန်းအေး၏ ရည်းစား
လေးကမူ မည်သို့မျှ ပြန်၍မပြောဘဲ
ငိုမြဲငို၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်
သန်းအေး၏မိခင်သည် ဒေါသထွက်၍

လာပြီးလျှင် မိန်းကလေး၏ဆံပင်ကို
လှမ်း၍ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် ပါးကိုရိုက်လေ
တော့၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရေ ...

ဟိုမှာ ရိုက်ကုန်ကြပြီ၊ လာဗျို့”

ဟု အိုလံက ပြော၍ ပြေးသွား
လေ၏။ ဆိတ်ဖွားကမူ ဣန္ဒြေရရပင်
ထိုင်မြဲတိုင်း ထိုင်၍နေလေ၏။

“နွယ်ချစ်သူကို နွယ်လွမ်းလို့
လာပြီးငိုတာပါ အန်တီရယ်။ ဒါ
လောက်တော့ နွယ်ကို ငိုခွင့်ပေးပါ”

ဟု မိန်းကလေးက အသနားခံ
လေ၏။

“ညည်းလို အလေ့နက်တော
မိန်းမကလာပြီး အလွမ်းသယ်တာ ငါ
သားရဲ့ဂူထဲကိုထိခိုက်တယ်။ ညည်း ငါ
အကြောင်းကောင်းကောင်းသိရမယ်”

ဟု ဆိုကာ မိန်းကလေးအား
ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်ပြန်လျှင် အိုလံသည်
ပြေးသွား၍ ကြားမှဝင်ကာ ရပ်လိုက်
ပြီးလျှင် ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ သနားပါ
တယ်”

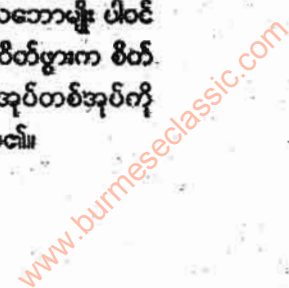
ဟု တောင်းပန်လေ၏။

“ဟဲ့ ... သူတောင်းစား၊ နင်နဲ့
ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး အန်တီ။ လက်
လွန်ကုန်မှာ ဝိုး-့ပါ”

“ဖယ်စမ်းပါ။ ဒီသူတောင်းစား
က ကြားထဲက ကန်လန် ကန်လန်”

အိုလံသည် ဆိတ်ဖွားကို လှမ်း၍
ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ကြည့်ပုံမှာ အကူ
အညီတောင်းသည့် သဘောမျိုး ပါဝင်
လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ဖွားက စိတ်
ဝင်စားမှုမပြဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ထုတ်၍ ဖတ်နေလေ၏။

“အောက်တန်းစား အနုတ်စုတ် ကုပ်စုတ် ကောင်မက ငါ့သားရဲ့ ဂူမှာ လာပြီးငိုလားပါလားနဲ့။ ညည်းနဲ့ ငါ့ သားနဲ့ တူသလား၊ တန်သလား”

မိန်းကလေးက ပိုမြင့်နေလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... အုတ်ဂူကို ဆေးသုတ်ချင်တယ်”

ဟု မောင်သန်းအေး၏ ဖခင် က အိုလံအား ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဟောဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူနဲ့ ဆိုင် တာ”

ဟု အိုလံက ပြန်၍ပြောလိုက် လေ၏။

မောင်သန်းအေး၏ဖခင်က ဆိတ် ဖွားအား လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်လေ ၏။ ဆိတ်ဖွားက စာဖတ်နေသဖြင့် မမြင်ပေ။ ထိုအခါ၌ လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်ပြန်၏။

“ဒီကိုလာဦး၊ အုတ်ဂူ ဆေး သုတ်ရမယ်”

ဟု မောင်သန်းအေး၏ ဖခင် က အော်ပြောလိုက်လေ၏။

“အလုပ်အပ်ချင်လို့လား၊ ဒီကို လာခဲ့ပါ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက် လေ၏။

“အောင်မယ်လေးတော် ... ဖင်လေးတောင် မရွေ့ချင်တဲ့ သုဘရာ ဇာနဲ့မှ လာပြီးတွေ့နေတယ်။ ပိုက်ဆံ ရမှာပါ။ ဒီကိုလာခဲ့ပါ”

ဟု မောင်သန်းအေး၏ မိခင် က ပြန်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ပိုက်ဆံက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျုပ်အဖို့ ပိုက်ဆံဆိုတာ မသာ ပါးစပ်ထဲက ပစ္စည်းပါဗျာ။ ဘာများ

ဆန်းလို့လဲ။ လာခဲ့စမ်းပါ ခင်ဗျားတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးလာခဲ့။ ကျုပ်ကတော့ မလာနိုင်ဘူး။ အလုပ် အပ်ချင်အပ်၊ မအပ်ချင်နေ”

“အစ်ကိုကြီးရေ ... သွားလိုက် စမ်းပါ”

“အိုကွာ/ ... ရီရီတလဲ၊ ငါက သုဘရာဇာဆီ သွားရမယ်လို့ အောက် ကျ နောက်ကျ”

“သုဘရာဇာကလည်း အောက် ကျနောက်ကျခံပြီး မလာနိုင်ဘူး မိတ် ဆွေ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

“တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ သုဘ ရာဇာပဲ”

ဟု မောင်သန်းအေးမိခင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ဆိတ်ဖွားက ထို စကားကို ကြား၍ သွားသဖြင့် ...

“လူတွေဟာ ... ကိုယ့်နေရာ နဲ့ကိုယ် ကြီးကျယ်နေကြတာပဲ။ သချိုင်းကုန်းဆိုတာ သုဘရာဇာရဲ့ နေရာပဲ။ ဒီတော့ နည်းနည်းတော့ ကြီးကျယ်မယ်ဗျို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်သန်းအေး၏ ဖခင်လည်း မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ ဆိတ်ဖွားထံ သို့ မသွားချင်၊ သွားချင်နှင့် သွားလေ ၏။

“ဟာ ... ဟာ ... မိတ်ဆွေ ကြီး ခုံးမဝေးတော့ဘူး၊ ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ မောင်သန်းအေးဖခင်၏ မျက်နှာသည် မဲ့၍သွားလေတော့၏။

“ရှေ့ပိုက်ဆံ ... အုတ်ဂူကို ဆေးသုတ်ထားပါ”

ဆိတ်ဖွားက ဆယ်တန်တစ် ရွက်ကို ပြန်၍ပေးပြီး ငွေတစ်ဆယ်ကို သာ ယူ၍ထားလေ၏။

“တစ်ဆယ်ပဲကျတယ်။ ပိုပြီး မလိုချင်ဘူး”

“ယူပါ ... ကျုပ်အတွက် ငွေ တစ်ဆယ်ပိုပြီးကုန်သွားလို့လည်း ဘာ မှ မထူးပါဘူးလေ”

ဟု မောင်သန်းအေး၏ ဖခင်က ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ကျုပ်အတွက်လည်း ငွေတစ် ဆယ်ပိုပြီးရလို့ ပိုပြီးမထူးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆေးကို အမြန်ဆုံးသုတ်စေ ချင်တယ်”

“မရဘူး ... သန်ဘက်ခါကျမှ သုတ်နိုင်မယ်။ ဆိုက်ကားသမားရဲ့ အုတ်ဂူကို လုပ်ဖို့ရှိတယ်”

“ဆိုက်ကားသမားက အရေး မကြီးပါဘူး”

“သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ခင်ဗျား သားထက် အရေးကြီးတယ်။ ဆိုက် ကားသမားက ကန်တော်ကြီးမှာ ရေ နှစ်နေတဲ့ကလေးကိုဆယ်ရင်း သူ့ပါ ရေနှစ်ပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ သူရဲ ကောင်းစိတ်ရှိတဲ့ ဆိုက်ကားသမား။ လူအဖိုးတန်။ ခင်ဗျားသားလို မိန်းမ မရလို့ အဆိပ်သောက်သေတဲ့ လူဖျင်း လူညံ့ မဟုတ်ဘူး။ လူရဲ့ တန်ဖိုးကို တွတ်တဲ့နေရာမှာ လူတွေရဲ့အကျိုးကို ဘယ်လောက် သယ်ပိုးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပေတံကို အသုံးပြုရလိမ့်မယ်မိတ်ဆွေ။ နားလည်ရဲ့လား၊ ခုံးမဝေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ သုဘရာဇာကြီး ရယ်။ သန်ဘက်ခါကျတော့သား ဆေး

သုတ်ထားပါတော့”

“ဟာ ဟာ ကိုယ့်လူ ဒုံးမဝေး တော့ဘူး”

မောင်သန်းအေး၏ မိဘများ သည် ကားပေါ်သို့တက်၍ သွားကြ လေ၏။ များမကြာမီ မော်တော်ကား သည် ဆိတ်ဖွားလမ်းအတိုင်း မောင်း နှင်၍ ထွက်သွားလေ၏။

သူတောင်းစား အိုလံသည် ငို၍ နေသော နွယ်ဆိုသည့် မိန်းကလေး အား ချော့မော့၍ ဆိတ်ဖွားထံသို့ ခေါ် လာခဲ့လေ၏။

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရယ်။ ဒီ မိန်းကလေးရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်ပါဦးဗျာ” ဟု အိုလံက ပြောလေ၏။

“ငါက ဘာကို ကယ်ရမှာလဲ အိုလံ၊ ပြီးတော့ ငါက ကယ်ဆယ်ရေး အသင်းက လူကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူက မောင်သန်းအေးနဲ့ ရည်ငံခဲ့ပါတယ်။ မောင်သန်းအေးရဲ့ မိဘများက သူနဲ့ သဘောမတူလို့ ခွဲ ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ မောင်သန်းအေး ကတော့ အဆိပ်သောက်ပြီး သေသွား ပါပြီ။ သူ့ခမျာ မောင်သန်းအေးရဲ့ အုတ်ဂူမှာ လာပြီး ငိုရတာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မငိုရရှာဘူးဗျာ၊ သနားစရာပါပဲ”

“အဆင့်အတန်း... အဆင့် အတန်းချင်း မတူဘူးဆိုတဲ့ ပြဿနာ တွေပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ နွယ်ဟာ အိမ်တွေလှည့်ပြီး ကလေးတွေကို စာ ပြုရတဲ့ ဆရာမပါ။ ကိုသန်းအေးတို့က တော့ သိပ်ကို ချမ်းသာပါတယ်။ နွယ် ကိုသန်းအေးကို ချစ်တာဟာ ချမ်းသာ လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မိဘဆီက အမွေ ဆိုလို့ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် မယူ

ခဲ့ပါနဲ့ နွယ်ကပဲ လုပ်ကျွေးပါ့မယ်။ အ ခုတော့ သူ့မရှိရှာတော့ဘူး”

နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဆွေးမြည့်ကြေကွဲဖွယ်ရာ ငိုကြွေးလေ ၏။ အိုလံကလည်း စိတ်မကောင်း သော မျက်နှာနှင့် နွယ်ကို ကြည့်နေ ရာမှ ...

“သူ့ခမျာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုရအောင် မောင်သန်းအေးရဲ့ဂူကို ဖောက်ပြီး မောင်သန်းအေးရဲ့ ခေါင်း ကိုထုတ်ပြီး တခြားနေရာမှာ ဂူအသစ် တစ်လုံး လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာရယ်။ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ သူ့ချစ်သူရဲ့ ဂူကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လာပြီး ငိုနိုင်တာ ပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“နေပါဦး... မိန်းကလေး၊ မောင်သန်းအေးကို မင်းဟာ တကယ် ပဲ ချစ်သလားကွယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက နွယ်ကို စေ့စေ့ ကြည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ချစ်တာပေါ့ရှင်”

“အခုနေ မောင်သန်းအေးနဲ့ ပြန်ပြီး ပေါင်းရမယ်ဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ တော်တော်ပဲ ဝမ်းသားမှာပဲနော်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဆရာ ဆိတ်ဖွားရယ်”

ဟု အိုလံက ဝင်၍ ပြောလိုက် လေ၏။

“ပြန်မာလို ပြောလိုက်တာလေ။ ဒီမှာ မိန်းကလေး... လောကကြီးက သိပ်ပြီးဆန်းတယ်ကွ။ မင်းအနေနဲ့ အခုလို ခံစားနေရတဲ့ ချစ်ဝေဒနာတွေ ကို ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့နည်း ငါ့မှာရှိ တယ်။ ညသန်းခေါင်းမှာ မင်းတစ် ယောက်တည်း ဒီကိုလာခဲ့ပါ”

“အို... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“မင်းချစ်သူကို တွေ့ချင်တယ် ဆို”

“သူက သေပြီပဲ”

“အေးလေ... ဒါတော့ ငါ လည်းမပြောတတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သာ ငါပြောတဲ့အချိန်မှာ မင်းလာမယ် ဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကူညီမယ်။ အဲဒီလို မလာဘူးဆိုရင် တော့ ငါ့ဆီမှာ ဘာမှဆက်ပြီး ပြော မနေပါနဲ့ မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ မင်း ဟာမင်း မောင်သန်းအေးရဲ့ဂူမှာ ငို ချင်သလောက် ငိုပါ။ မင်းရဲ့မျက်ရည် တွေဟာ သမုဒ္ဒရာလောက်ကြီး ဖြစ် သွားရင်တောင်မှ ငါကတော့ မယုံ ဘူး။ မောင်သန်းအေးကို ချစ်တယ်လို့ မယုံနိုင်ဘူး။ တကယ်ချစ်ရင် လာခဲ့ပါ။ ည ၁၂ နာရီမှာ ဒီကို လာခဲ့ပါ”

“ဟာ... ဆရာဆိတ်ဖွားက လည်းဗျာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ သချိုင်းကုန်းကို ည ၁၂ နာရီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာမလဲဗျ”

ဟု အိုလံက ဝင်၍ပြောလိုက် လေ၏။

“အေး... အေး... ပြီးတော့ ငါ ကတိပေးတယ်။ မင်းကို မှဲ့တစ် ပေါက် မစွန်းစေရဘူး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

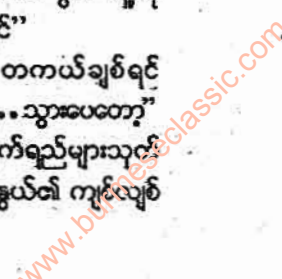
“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ်၊ ဆရာ ဥစ္စာကလည်းဗျာ”

“ချစ်ရင်... တကယ်ချစ်ရင် လာနိုင်ပါတယ် အိုလံ”

“နွယ်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ နွယ် သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါရှင်”

“အေး... တကယ်ချစ်ရင် တကယ်လာခဲ့ ကဲ... သွားပေတော့”

နွယ်သည် မျက်ရည်များသုတ်၍ ပြန်သွားလေ၏။ နွယ်၏ ကျယ်လျစ်

သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးကလေးကို နောက်မှနေ၍ ကြည့်ကာ အိုလံက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွား၊ ကောင်မလေးကို ညကြီးသန်းခေါင် သချိုင်းကုန်းကိုခေါ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

“မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါ အိုလံ။ တကယ်လို့ အဲဒီ မိန်းကလေးသာ မောင်သန်းအေးကို တကယ်ချစ်တဲ့အကြောင်းပြဖို့ ညသန်းခေါင်မှာ သချိုင်းကို လာခွဲရင်တော့”

“လာခွဲရင် ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာကိုဆိတ်ဖွား”

“အခုတော့မပြောနိုင်ဘူး အိုလံ၊ အဲဒီအချိန်ကျမှပဲ ပြောရလိမ့်မယ်”

အိုလံသည် ဆိတ်ဖွား၏ မတင်မကျနိုင်လှသောစကားကို မကျေနပ်နိုင်သဖြင့် မရမက မေးသော်လည်း ဆိတ်ဖွားက လုံးဝအဖြေမပေးဘဲ စာအုပ်ကိုသာ ဖတ်၍ နေလေတော့၏။

ထိုနေ့ည ၇ နာရီလောက်တွင် ဆိတ်ဖွားသည် ရေခဲအိုင်တည်၍ လက်ဖက်ခြောက်ကျကျ ခတ်ပြီးလျှင် အုတ်ဂူပေါ်တွင်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်၍နေလေ၏။ အိုလံကမူ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးများ လာလေမည်လာဟု တွေးတောကာ စိတ်မောလျက်ရှိပေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အချိန်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်၍သွားပြီးနောက် ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်လေ၏။ ကောင်းကင်မှ - ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသော လမင်းကြီးသည် တိမ်တိုက်ကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသဖြင့် သချိုင်းကုန်းကြီးတစ်ခု

လုံးသည် မှုန်တိုမှုန်များ အလင်းရောင်၌သာလျှင် အုတ်ဂူများ၊ မှတ်တိုင်များ၊ မြေပုံများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ချမ်းစိမ့်စိမ့်နိုင်လှသော လေအေးကလေးကလည်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်လျက် ရှိပေ၏။ တာမေ့ရေးဘက်မှ ခေါက်လိုက်သော နာရီသံချောင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလျှင် ဆိတ်ဖွားက ...

“ဟေ့ ... အိုလံ ချမ်းတယ်ကွာ၊ ရေခဲအိုင်တစ်လုံး ထပ်ပြီးတည်ပါဦး”

ဟု ဆိုသဖြင့် အိုလံသည် အုတ်ဂူနှစ်ခုအကြား၌ မီးမွှေး၍ ရေခဲအိုင်တည်လေ၏။ ရေခဲအိုင်ကို တည်ထားပြီးနောက် မီးလုံရင်း ဆေးလိပ်သောက်၍နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ သချိုင်းဝမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွား ... ဆရာကိုဆိတ်ဖွား ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဟု အိုလံကပြလိုက်သဖြင့် ဆိတ်ဖွားလည်း သချိုင်းဝဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အကျိုးဖြူ၊ လုံချည်ဖြူ ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အကြောက်အရှက်မရှိဘဲ သချိုင်းကုန်းအတွင်းသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဪ... မိန်းကလေး လာတယ်ကိုး။ သူ့ရဲ့အချစ်ကို သက်သေပြလိုက်ပြီ အိုလံ”

“သူ့မိမိကြောက်တယ် ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ်”

“အချစ်ဆိုတာ သချိုင်းကုန်းညဉ့်အမှောင်ကို နေထွက်အောင် လုပ်

ပေးနိုင်တယ် အိုလံ။ သူ့ဘယ်ကြောက်ပါ့မလဲ၊ အချစ်မှာ သတ္တိဆိုတဲ့အရာဟာ ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာ ပါတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် လုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်မျိုးတော့ တစ်ရာခိုင်နှုန်းတောင်မှ မပါဘူး ကိုယ့်လူ”

မိန်းကလေးသည် ဣန္ဒြေရရ လျှောက်၍လာရာ မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူသို့ ရောက်လျှင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၍ ဘေးဘီကို ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက အိုလံအား “သွားပြီးခေါ်လိုက်ပါ အိုလံ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် အိုလံလည်း မိန်းကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားရောက်၍ မိန်းကလေးအား ဆိတ်ဖွားထံသို့ ခေါ်၍လာလေ၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွား ... ဒီမှာ မိန်းကလေး ရောက်လာပြီ။ သူ့ချစ်သူကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြလိုက်ပြီ”

ဟု အိုလံက ဝမ်းသားအားရ ပြောလိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ရေခဲအိုင်ကို ချ၍ လက်ဖက်ခြောက် ခတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရေခဲအိုင်တစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ သောက်လေ၏။

“သူ့ချစ်သူကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်စာယ်ဆိုတာ ပြလိုက်ရုံဘယ်ကမလဲကွ။ မင်းလို သူတောင်းစားနဲ့ ငါလိုသူဘာရာဇာရဲ့ သမာဓိကိုလည်း ယုံကြည်ကြောင်း မိန်းကလေးက ပြလိုက်တာပဲ ... ဟာ ... ဟ။ ဒါနဲ့ မသိလို့ မေးပါရစေဦး မိန်းကလေး အခုနေ ကျုပ်တို့က မိန်းကလေးမတော်မတရား ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် မခက်ပါလား”

ဟာ ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက ခါးကြားတွင် ဝှက်၍ ယူလာသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်လေ၏။

“ဟာ...ဟာ၊ ဓားမြှောင်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား။ ဒီမှာ မိန်းကလေး တဏှာရမ္မက် သည်းထန်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ မင်းရဲ့ ဓားမြှောင်ဟာ ဘာများအသုံးဝင်မှာ လဲကွယ်။ ဟား...ဟား၊ အမြောက် ကြီးယူလာရင်တောင် အသုံးမဝင်ပါဘူး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက် လေ၏။

“ဒါတော့ ကျွန်တော် လက်မခံ ဘူး။ မိန်းကလေးကို စော်ကားရင် ကျွန်တော်မခံဘူး ကိုဆိတ်ဖွား”

ဟု အိုလံက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော လိုက်လေ၏။

“ကြိုက်လိုက်လေ အိုလံရယ်။ ဒါမှ တကယ့် လူတော်ကွ။ မဟုတ်တာ ကိုလုပ်ရင် ... ဘယ်သူပဲလုပ်လုပ် မထောက်ခံရဘူး။ ငါကလည်း မိန်း ကလေးကို မစော်ကားပါဘူးကွာ။ သဘောကို ပြောတာပါ။ ထိုင်ပါ မိန်း ကလေး”

မိန်းကလေးက အုတ်ဂူပေါ်၌ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံကလေးထိုင်လိုက်လေ၏။

“မိန်းကလေးက မောင်သန်း အေးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆို တာပြလိုက်တော့ မိန်းကလေးရဲ့ တာ ဝန်က ကျေပါပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ရော့ ... ရေခွေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ဟု ဆိုကာ ရေခွေးငဲ့၍ ရေခွေး ပန်းကန်ကို ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာ တွင် မိန်းကလေးက မယူပေ။

“ဟာ ...ဟာ၊ မိန်းကလေးက

ကျုပ်တို့ကို ရွံတယ်ကိုး။ ဟာ ... ဟာ၊ ကျုပ်တို့ သန့်ပါတယ်။ ငွေတိုး ချေးပြီး မစားပါဘူး။ သူများမယားကို လည်း ကြာမခိုဘူး။ လောကမှာ အဲဒီ သူတွေကမှ တကယ်ညစ်ပတ်တဲ့ လူ တွေကွယ် ... ဟာ ... ဟာ။ ကံလေ ထားလိုက်ပါတော့။ မိန်းကလေးကို ကျုပ်ကတိပေးတယ်။ မင်းနဲ့ မောင်သန်း အေးနဲ့ မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမယ်”

“ရှင် ...”

“ဗျာ ...”

နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးသာ မက အိုလံပါ “ဗျာ”ဟု ယောင်ယမ်း ပိလေတော့၏။

“တကယ်ပြောတာပါ။ မယုံဘူး လား”

“ဘယ်လို ယုံနိုင်မှာလဲ ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား။ ဒီမိန်းကလေးကပါ လိုက် သေပြီးမှ မသာချင်း လက်ထပ်ရမှာ လား”

ဟု အိုလံက စိတ်ဆိုးစွာ ပြော လိုက်လေ၏။

“ဟာ ...ဟာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အရှင်လတ်လတ်ကိုလက်ထပ်ရမယ်”

“မောင်သန်းအေးက ဂူထဲ ရောက်နေမှ ဘယ်လိုအရှင်လက်ထပ် ရမလဲဗျာ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ်”

“မောင်သန်းအေးဟာ မသေ သေးဘူး အိုလံ”

“ဂူထဲမှာ မသေသေးဘဲ နေ နိုင်ပါ့မလား”

“ဂူထဲမှာ မောင်သန်းအေးမရှိ ပါဘူး။ လာ ... ငါပြမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် နေ ရာမှ ထသွားပြီးလျှင် ပေါက်တူးနှင့် သံတူရှင်း အတိုတစ်လက်ကို ယူ၍ မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူကို ဖွင့်လေ

တော့၏။ ဆိတ်ဖွားမောသည်အခါ၌ အိုလံက ကူညီ၍ သံတူရှင်းဖြင့် အုတ် ဂူကို ဖောက်လေ၏။

နွယ်ကမူ စိတ်အားထက်သန် စွာဖြင့် ကြည့်၍နေလေ၏။ အချိန် အတော်ကြာ လုပ်ကိုင်ကြသောအခါ အုတ်ဂူပွင့်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆိတ်ဖွားနှင့်အိုလံတို့သည် မောင်သန်း အေး၏ခေါင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် သံ တူရှင်းဖြင့် ကော်လေ၏။

ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်၌ သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်း၌ ခေါင်းဖုံးကို သံ တူရှင်းဖြင့် ကလန်၍ ဖွင့်သောကြောင့်

“ကျွီ ... ကျွီ”

ဟုမြည်သော အသံတို့မှာ အမှန် စင်စစ်အားဖြင့် ကျောချမ်းဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။

သံချက်များအားလုံး ပြုတ်သွား သောအခါ ဆိတ်ဖွားက ခေါင်းဖုံးကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်၍ချလိုက်ပြီးနောက်

“ဘယ်မှာလဲ မောင်သန်းအေး၊ ကြည့်လေ”

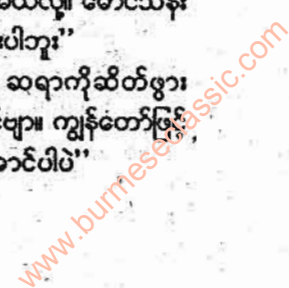
ဟု ဆိုသဖြင့် အိုလံရော နွယ်ပါ ဝှံ့ကြည့်ကြရာ အတွင်း၌ ကျောက်ခဲ များသာရှိသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ ရလေ၏။

“ဟင် ... ကို သန်းအေး အလောင်းလည်း မရှိပါလား”

ဟု နွယ်က အလန့်တကြား ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး ... ဒါကြောင့် ကျုပ် အာမခံရတာပေါ့။ မင်းနဲ့ မောင်သန်း အေး လက်ထပ်ရမယ်လို့၊ မောင်သန်း အေး မသေသေးပါဘူး”

“ဗျာ ... ဆရာကိုဆိတ်ဖွား ရယ် ဘယ်လို ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ”

“အုတ်ဂူလုပ်ပေးဖို့ လာပြော
ကတည်းက မောင်သန်းအေး တကယ်
မသေဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ် အိုလံ။
မောင်သန်းအေးရဲ့ဖခင်ကလည်း သူ
သားရဲ့အုတ်ဂူမှာ စိတ်မဝင်စားဘူးကွ။
ဟိုနားက သူ့နဲ့ကျောင်းနေဘက် ရာဇ
ဝတ်ဝန်ထောက်ရဲ့ အုတ်ဂူကိုပဲ စိတ်
ဝင်စားနေတယ်။ သူ့မိန်းမကြီးက
တော့ ဟိုက စုံတွဲဂူကို ကြည့်ပြီး သူတို့
လင်မယားသေရင် ဂူကို စုံတွဲလုပ်ဖို့ပဲ
ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒါလောက်
အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ မသာကလဲဗျာ
လိုက်ဖို့တဲ့လူက သုံးလေးယောက်ပဲ
ပါတယ်။ ဒါတွေက မင်းနားလည်
အောင် ထုတ်ပြတဲ့ အချက်တွေပါ။
ငါ့အနေနဲ့ကတော့ အဲဒီမိန်းမကို မြင်
ကတည်းက မောင်သန်းအေးရဲ့ အသု
ဘကို မယုံသလိုဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ
အိုလံ။ ဒီထက်သေချာတဲ့ အချက်
ကတော့ ခေါင်းကို ဂူသွင်းတုန်းက
ငါတို့ကို မခိုင်းဘဲ သူတို့ဘာသာ ခေါင်း
ကိုသယ်ပြီး သွင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
မသင်္ကာတာနဲ့ ခေါင်းနားကပ်ပြီးသွား
တယ်။ အနားကိုရောက်တာနဲ့ ခေါင်း
ထဲမှာ အလောင်းမရှိဘူးဆိုတာ ငါသိ
ပါတယ်”

“ဘယ်လိုသိသလဲ ဆရာဆိတ်
ဖွား”

“ငါ့ရဲ့ နှာခေါင်းက မသာနဲ့ကို
သိတယ်ကွ။ ဒါကိုတော့ မင်းအနေနဲ့
ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ် ဆရာဆိတ်ဖွား”
နွယ်သည် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေ
လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုထာလဲနွယ်၊ မင်း
ရဲ့ချစ်သူ မသေဘူးမဟုတ်လား”

ဟု အိုလံက ပြောလိုက်လေ၏။
“သေတာကမှ တစ်ခါတည်းပဲ
လွမ်းလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ အခုလို
မသေသေးဘူးဆိုတော့ ကိုသန်းအေး
တစ်ယောက် ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးတွေ
ခံစားနေပါလိမ့်ဆိုပြီး ပူမိတာပေါ့ရှင်”

ဟု မိန်းကလေးက ပြန်၍ပြော
လိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဝင်ရောက်ပြော
ဆိုခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းကြီးကို အုတ်ဂူ
အတွင်းသို့ ပြန်၍သွင်းကာ အင်္ဂတေ
မှုန်များဖျော်၍ အုတ်ဂူကို ပြင်ဆင်ကာ
ခြေရာလက်ရာမပျက် ပြန်၍ ပြုလုပ်
လေ၏။

နံနက် ၄ နာရီထိုးသည်အခါ၌
၎င်းလုပ်ငန်းပြီးစီးသွားလေ၏။ ထို
အခါ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲလျက် အုတ်
ဂူပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး
လျှင် ...

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ ဘာမှ မပူ
ပါနဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ထားလိုက်စမ်း
ပါ။ မင်းရဲ့ချစ်သူ မင်းနဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ရ
ဖို့ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ဝိုး
ထင်းရင် မင်းပြန်တော့။ မင်းနောက်
က အိုလံက မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်
လာလိမ့်မယ်။ မင်းနေတဲ့အိမ်ကို သိရ
တာပေါ့။ နေ့တိုင်း အိုလံက တစ်
ခေါက်ကျ မင်းအိမ်ရှေ့မှာ လာပြီး
ထောင်းမယ်။ ငါတို့ကို ပြောချင်တာ
ရှိရင်လည်း စာရေးထားပြီး အိုလံခွတ်
ထဲ ထည့်လိုက်ရုံပဲ။ ငါတို့ ပြောစရာ
ရှိရင်လဲ အိုလံက ပြောခဲ့လိမ့်မယ်။
ဘာမှ အားမငယ်နဲ့တော့။ မင်းဘက်
မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။

အားလည်းကိုးပါတယ်ရှင်”
“မင်းကိစ္စမှာ ငါ့ရဲ့အသက်ကို
စွန့်ပါရစေ။ စွန့်ပြီးဆောင်ရွက်ပေး
မယ် မိန်းကလေး”

“ကျွန်တော်လဲ အသက်ကိုစွန့်
ပါရစေ ဆရာဆိတ်ဖွား စွန့်ပါမယ်”
ဟု အိုလံက ပြောလေ၏။

“ကြိုက်ပြီ အိုလံ၊ စိန်လိုက်
လေ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ချစ်
သူကို ပြန်ပြီးမရမချင်း ငါ့ရဲ့စကားကို
တစ်သေဝေမတိမ်း လိုက်နာဖို့လိုတယ်
မိန်းကလေး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆက်၍ ပြော
လေ၏။

“လိုက်နာပါမယ် အစ်ကိုကြီး
စုတ်ဖွားရယ်”

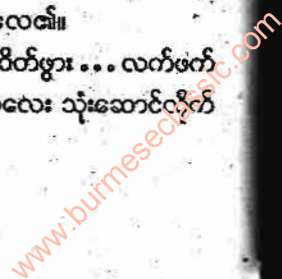
“ဘယ်ကလာ စုတ်ဖွားရမှာလဲ။
ဆိတ်ဖွား... ဆိတ်ဖွား... ဟတ်ချိုး
... ဆိတ်ဖွား။ အသက်တစ်ရာ အနာ
မရှိဆိုတဲ့ ဆိတ်ဖွားပါ မိန်းကလေးရဲ့
ဟာ ... ဟ။ ငါ့ကောင့်နာမည်က
အိုလံတဲ့”

“နွယ်နာမည်က မယဉ်နွယ်ပါ”
သုံးယောက်သား စကားပြော
ဆိုနေကြရာ နံနက်မိုးထိန်ထိန်လင်း
သည်တိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသည်အခါ၌ မယဉ်
နွယ်ဆိုသည် အပူသည် သတ္တိခဲမိန်း
ကလေး ပြန်၍သွားလေ၏။

အိုလံသည် နို့ဆီခွက်ဖြင့် လက်
ဖက်ရည်ကိုဝယ်လျက် နံပြားနှစ်ချပ်
ကို နီးဖြင့်သီကာ ဆိတ်ဖွားအနီး
ရောက်၍လာလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား... လက်ဖက်
ရည်နဲ့ နံပြားကလေး သုံးဆောင်လိုက်
ပါဦး”

ဟု ဆိုကာ အိုလံသည် နို့ဆီခွက်အတွင်းသို့ လက်ဖက်ရည်ကိုငွေ့ပေးလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် နံပြားအနည်းငယ်ကိုဖွဲ့၍ စားလိုက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်ငုံလိုက်လေ၏။

“ကောင်မလေးတော့ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ အားပေးစကားကြောင့်တော်တော်ကို အားတက်သွားပြီ ဆရာဆိတ်ဖွား။ သူ့ရည်းစားကလေး မဆေးသေးဘူးဆိုတာ သိရတော့လည်း ဝမ်းသာလုံးဆို့မတတ် ဝမ်းသာသွားပြီ ဆရာဆိတ်ဖွား။ ဆရာဆိတ်ဖွားက ကျောင်းမနေခဲ့ရလို့သာပဲ။ ကျောင်းများနေခဲ့ရလို့ ခေတ်ပညာတွေ သင်ခဲ့ရမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ပိုပြီး တော်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု အိုလံက နံပြားကိုဖွဲ့၍ စားရင်း ပြောလေ၏။

“ငါတော့ ဒီလို မထင်ဘူးကွ။ အကင်းပါးမှူး သွက်လက်မှ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိမှ၊ စွန့်လွှတ်မှ၊ လူသဘောနားလည်မှ စတဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူထွက်ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ကတော့ ခေတ်ပညာတတ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွ။ ရှေးကပညာတွေ၊ ဥပမာ သူ့ထွက်ပညာလိုခေါ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်ပိုင်းကို လေ့လာကြည့်ရှုပြီး သူ့ရဲ့စိတ်နေသဘောထားနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့ ပညာစာစ်မျိုး အပါအဝင် ရှေးလူကြီးတွေ လိုက်စားတဲ့ သုတိ-သမုတိ၊ နီတိ၊ သင်္ချာ ... အစရှိတဲ့ သင်္ချာကိန်းဂဏန်းအတတ်၊ နီတိအတတ်၊ ဓမ္မသတ်ကျမ်းအတတ်တွေ ပုရဏလိုခေါ်တဲ့ စကားဟောင်းဆိုရိုးဟောင်း ပုံပြင်ဟောင်းအတတ်တွေကို အချိန်ရတဲ့အခါတိုင်း လေ့လာ

မှတ်သားထားရုံနဲ့ လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိကာ ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီးနောက် ပြောဆိုလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရယ် ... ရှေးရှေးက အသုံးပြုခဲ့ကြတဲ့ ပညာတွေ၊ သူ့ထွက်ပညာတို့၊ ဆန်းကျမ်းပညာတို့ ဆရာဆိတ်ဖွား မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတဲ့ ပုရဏ စကားပုံဟောင်းပညာတို့ဆိုတာ လူ့လောကအတွက် တကယ်ပဲအသုံးဝင်တဲ့ ပညာတွေပဲလားဗျာ”

ဟု အိုလံက နို့ဆီခွက်အတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကို မော့ရင်း ပြောလေ၏။

“သိပ်ကိုအသုံးဝင်တာမျိုး အိုလံ၊ အဲဒီပညာတွေတတ်ရင် မဆင်းရဲတော့ဘူးကွ”

“ဆရာဆိတ်ဖွားဟာ အဲဒီပညာတွေ တတ်ထားသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲနေတာလဲဗျာ”

“ဟာ ... ဟ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတာရယ်၊ ရွှေငွေပစ္စည်း မရှိဘူးဆိုတာရယ်ကိုတော့ ငါဝန်ခံပါတယ် အိုလံ။ ဒါပေမယ့် မင်းပြောသလို ငါဟာ ဆင်းရဲမနေဘူး ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ ဆင်းရဲတာဟာ တခြားစီးပဲဆိုတာ မင်းနားမလည်သေးဘူးကို။ ငါဟာ မဆင်းရဲဘူးဆိုတာ မင်းဘယ်လိုသိနိုင်သလဲဆိုတော့ ငါ့အနေနဲ့ ညည်းညူတဲ့အသံကို မင်းကြားဖူးရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဆရာဆိတ်ဖွားဟာ တစ်ခါမှ ညည်းညူတာကို ကျွန်တော်ဖြင့် မတွေ့ဖူး မကြားဖူးပါလား”

“ဟာ ... ဟ၊ ငါက မင်းထင်သလို ဆင်းမု မဆင်းရဲတာဘဲကိုကွ။

ချမ်းသာတယ်ကွ၊ ချမ်းသာနေတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာနေတယ်”

“လောကမှာ စိတ်ချမ်းသာတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူးထင်တယ် ဆရာဆိတ်ဖွား”

“လုံလောက်ပါတယ်ကွ၊ စိတ်ချမ်းသာတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ လူ့ဘဝဟာ နေပျော်ပါတယ်။ မင်းကို ငါပြောမယ်။ ကူလီတွေ၊ အလုပ်ကြမ်းသမားကြီးတွေ၊ လယ်သမားကြီးတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သတ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးကွ။ သူဌေးတွေ၊ အရာရှိကြီးတွေသာ စိတ်ညစ်လို့ သေကြောင်းကြံတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒါကိုကြည့်ရင် စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ကိုယ်ချမ်းသာမှုရဲ့ ကွာဟချက်ကို မင်းအနေနဲ့ သဘောပေါက် သင့်ပါတယ်အိုလံ”

ထိုနေ့က ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံတို့သည် သင်္ချိုင်းရေပျော်ပေါ်၌ အချိန်အတော်ကြာ စကားပြောခဲ့ကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဆိတ်ဖွားက အိုလံအား -

“ကိုယ့်လူဟာ သူဌေးသားအဖြစ်ကနေ သူတောင်းစားအဖြစ်နဲ့ သင်္ချိုင်းမှာနေနေရတာတောင် မညည်းမညူ နေနိုင်တယ်ဆိုတာဟာ စိတ်မဆင်းရဲလို့ မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်ရာ အိုလံက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာခြင်းသည် ရုပ်ချမ်းသာခြင်းထက် အရေးကြီးကြောင်း ဆွေးနွေးသည့် ဆွေးနွေးပွဲကလေးသည် ပြီးဆုံးခဲ့လေ၏။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

မင်းလိခီ

သဘာဝသစ်ပင်မှ သူယောင်မသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်မှုဆန်း

ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် တွဲတေး၊ စမ်းရွာရှိ လက်တံကင် ရေတွင်းများ အခမဲ့တူးဖော်ပြီး ရေတွင်းအလှူလုပ်နေစဉ် ရွာအတွင်းရှိသော အိမ်တစ်အိမ်မှ သူယောင်မသစ်ပင် ရရှိထားသည်ဟု သတင်းကြား၍ ရွာခံဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာ(အငြိမ်းစား) ဦးသန်းဦးက စာရေးသူတို့ကို ဗဟုသုတအဖြစ် သိရအောင်ဆိုပြီ ၎င်းအိမ်ကိုခေါ်ခဲ့ပါသည်။ သူယောင်မသစ်ပင်ရရှိထားသော အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးသန်းဦးက ၎င်းအိမ်ရှင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုလူရွယ်မှ အသက် ၃၅ နှစ် ခန့်ရှိမည်ထင်ရပါသည်။ စာရေးသူက သူယောင်မသစ်ပင်ရပုံရနည်းကို လူရွယ်အားမေးကြည့်ရာ ...

ထိုလူရွယ်က ဤသို့ပြောပြလေသည်။ သူသည် မိမိအိမ်ဆောက်ဖို့အတွက် တောတန်းများတွင် တိုင်များခုတ်ရာမှ ၎င်းသူယောင်မဟု ထင်ရသော သစ်ပင်ကိုခုတ်မိပြီး အခြားတိုင်များနှင့်အတူ အိမ်ကိုသယ်လာပါသည်။ တိုင်များခုတ်စဉ်က ဒီအပင်ကတစ်မျိုးပဲဟု စိတ်ထဲမှာထင်ပြီး သူယောင်မအပင်ဟူ၍လည်း မိမိနားမလည်မသိရှိခဲ့ပါ။ အပင်များခုတ်ပြီး အိမ်ကိုသယ်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိအိမ်ဆောက်သောအခါ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းကူဆောက်ပေးကြပါသည်။ ဤသို့အိမ်ဆောက်ရာ၌ လိုအပ်သည့်တိုင်များ တစ်လုံးစီယူပြီး နေရာချရာထားစဉ် ...

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဤသို့ပြောလေသည်။
“သူငယ်ချင်း ဒီတိုင်ကထူးခြားတယ်ကွ။ မိန်းမအင်္ဂါရပ်တွေ အကုန်ပါတယ်” လို့ပြော၍ ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါကျမှ ဟုတ်ပါများ။ မျက်နှာကလွဲ၍ အားလုံးမိန်းမသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတယ်။ ခြေထောက်တစ်

သူယောင်မသစ်ပင်
တွဲတေးမြို့နယ်

ဖက်က အနည်းငယ်သေးတာကလွဲပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီတိုင်မသုံးဘဲ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာ။ နားလည်တဲ့ သူများကိုကြည့်တော့ ဒီလိုသူယောင်မသစ်ပင်မျိုးတွေ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ မသိကြသူများက များလေသည်။ ဒါနဲ့ အိမ်ဆောက်ပြီးသောအခါ ၎င်းသူယောင်မတိုင်ဟုထင်ရသော ထို

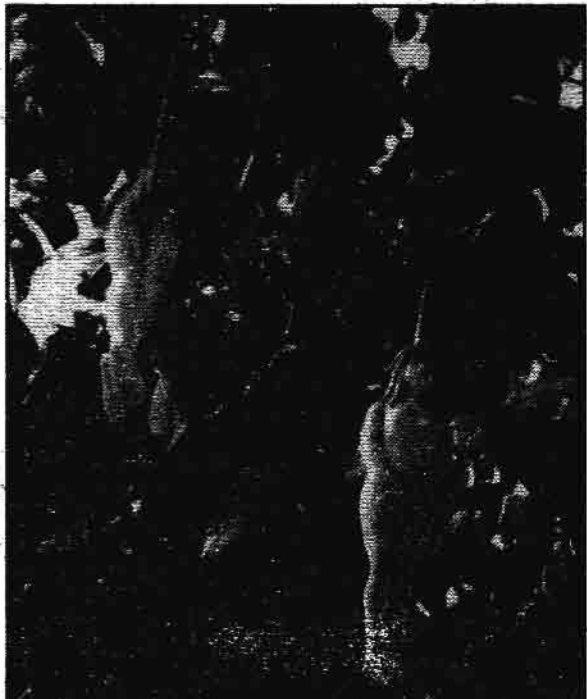
ထိုအိမ်ရှေ့ခန်းဆီးနားမှာထားပြီး တချို့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများက ကန်တော့ပွဲပေးထားကြည့်ပါလား။ ကန် တော့ပွဲပေးရင် အကျိုးပေးတယ်ပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း ကန်တော့ပွဲပေးထားတယ်။

ကန်တော့ပွဲပေးအပြီး တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ အိမ်ကအမျိုးသမီးနဲ့ အကြီးအကျယ်စကားများပြီး ရန်ဖြစ် နာက အခုကျွန်တော် မိန်းမနဲ့ကွဲနေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာဦးအောင်ကြင်က ဤသို့ပြောလေသည်။ ဒီလိုမပြင်ဖူး၊ ခေတ္တဖူးတဲ့ သူယောင်မသစ်ပင်ကို မသိလို့ ခုတ်မိလာ ထယ်ဆိုရင်လည်း အခု ဟိုလူပြော၊ ဒီလူပြောသိလာတော့ မိမိကလည်း မသိနားမလည်တော့ ကောင်းမှန်း၊ ဆိုးမှန်း မသိနိုင်ဘူးလေ။ အခုရှိနေတဲ့ သူယောင်မသစ်ပင်တိုင် တိုလည်း အခြားတစ်နေရာကိုသွားပြီး ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ မောင်ရင်စိတ်ဆန္ဒရှိရင်တော့ ထားပေါ့။ အိမ်မှာထားချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒ မရှိတော့ရင်တော့ ချောင်းထဲဖြစ်ဖြစ်၊ လျှိုထဲဖြစ်ဖြစ် သွားပြီးပစ်လိုက်တော့။

ထိုအချိန်တွင် သူယောင်မတိုင် လက်ခံရရှိထား သော လူရွယ်မှာ ဝေဝေဝါဖြစ်နေပုံရလေသည်။ ထိုအချိန် တွင် စာရေးသူက သူယောင်မသတ္တန်ဖြစ်နေသော သစ် ပင်တိုင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်ပြုရန် လူရွယ်ကလေးအားခွင့် တောင်းရာ ဆရာတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်ရင် ရိုက်သွားပေါ့။ အမှတ်တရဖြစ်တာပေါ့။ ဒီသူယောင်မတိုင်အကြောင်းကို ရေးရင် ကျွန်တော့်နာမည်ထည့်ပြီး မရေးပါနဲ့ ဆရာဟု ပြောပါသည်။ စာရေးသူကလည်း ကျွန်တော်ဆောင်းပါးရေး ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားနာမည်ကို ထည့်ပြီးမရေးပါဘူး စိတ်သာချင်ပါ ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထို့နောက် စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ၎င်းအိမ်မှ ပြန် ထာခဲ့ကြပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်ရောက် သောအခါ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် သူယောင်မပုံများ ရောင်းနေသည်ကိုတွေ့၍ စာရေးသူဝယ်လာခဲ့ပါသည်။ ၎င်း သူယောင်မပုံများသည် ကွန်ပျူတာဆရာတစ်ဦး၏ စိတ်ကူး ယဉ်၍ပြုလုပ်ထားသော ပုံများဟု စာရေးသူထင်မိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တွံတေး၊ စမ်းရွာမှ သူယောင်မ သတ္တန်တိုင် တွေ့ခဲ့ပြီး ယခုတစ်ဖန် သူယောင်မပုံများ ထပ်တွေ့ရခြင်းသည် တူးခြားမှုလား၊ ဒါမှမဟုတ် တိုက်ဆိုင် မှုလေလားဟု မဆိုနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူယောင်မအကြောင်း

သူယောင်ပင်နှင့် သူယောင်သီးများ

ရေးသားထားသော စာအုပ်စာပေများကို ရှာဖွေပြီးဖတ်ရာ တွင် သူယောင်သီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူယောင်သီးသမိုင်း များကို ရှေးဟောင်းစာပေများ၌ ဤသို့ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

သူယောင်တော၌ သူယောင်သီးများသည် အလွန် ထူးဆန်းလှစွာ စတုမဟာရာဇ်နတ်သမီး၊ တာဝတိံသာနတ် သမီးများကဲ့သို့ လှပတင့်တယ်သော အဆင်းအရေနှင့် ပြည့် စုံသောသစ်ပင်မှ ဖြစ်ရှိသော သူယောင်သီးကိုဆွတ်ယူပြီး နောက် ခြောက်လကြာမှ ပျက်စီးပုပ်ဆွေးကြ၏။ ထိုသူ ယောင်မနှင့် ပျော်မွေ့ကြသော ဝိဇ္ဇာသိရိ စသောသူတို့မှာ လည်း လေးလလောက်ကြာမှ သတိကိုရနိုင်ကြလေကုန် ၏ ဟူ၏။

ထိုသူယောင်သီး၏ သတ္တန်ကား လူမိန်းမ ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်အရွယ်အသွင် အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့်တကွ ပြည့်စုံ၏။ ဆံထုံးကအညှာပေါက်ကုန်လျက် စာဉ်တယ်စွာသီးကုန်၏။ သူယောင်သီးကြွေ၍ပုပ်သောအနံ့ကား လူတို့သေသည်ရှိ သော် ပုပ်သောအနံ့ကဲ့သို့ပင် ပုပ်၏။ အပင်အောက်တွင် ပုပ်၍ ကျကြွေသောအသီးတို့ကို ဆဒွန်ဆင်မင်းတို့က၍ ကုန်လေ၏။

ထိုသူယောင်တောင့်ကား သံဝိဇ္ဇာဝိရိတစ်ပါးသာ နေ၏။ လောကီဈာန်ရသော ရှင်ရသေ့တို့ကား ထိုသူယောင် တောင့် မသွားမနေကုန်။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော် ထိုသူယောင်သီးတို့သည် လေပြည်လေညင်းသုတ်သွင်း ဖျန်းပက်သည်ရှိသော် ကိန္နရီ ကိန္နရာတို့သည် ကသိမြူးထူး ပျော်ရွှင်သကဲ့သို့ ပြုံးတုံ့ ရယ်တုံ့ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၍ မသွား မနေကြကုန်။ ထိုသို့သော သူယောင်အဆင်းတို့ကို မြင်မိ လျှင် ရာဂစိတ်တို့ကို ဆိုပိတ်မနိုင် ကြမိုင်မနော ရာဂ ပြော၍ ဈာန်လျှောက်ကြသဖြင့် အသစ်တစ်ဖန် ပရိတ်ဖြင့် ဈာန်ကိုဖြစ်ပြန်စေရသောကြောင့်တည်း။

စတ္တာလိသန္နိပါတ်၊ အလမ္မသာ ဇာတ်တွင်လည်း- အထနံမဟာသတ္တော၊ ဝိညူဝယဘာဝပုတ္တံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ အတ္တနောမဟလ္လက၊ ကာလေတံအာဒါယနာရိ ဝနံနာမ၊ ဂန္ဓာတာတက္ကမသ္မိ၊ ဟိမဝန္တေက္ကမေဟိပုပ္ဖေ ဟိသဒိသာ၊ ဣတ္ထိယောနာမ ဟောန္တိ။

(အနက်ကား) ။ ။ အထ-ထိုအခါ၌၊ မဟာ သတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဝိညူဝယဘာဝပုတ္တံ- သင်ကြားလိမ္မာသောအရွယ်သို့ရောက်သော၊ နံ-ထို၊ ဣသိသိဂံကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ- ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ မဟလ္လကကာလေ- ကြီးရင့်သောကာလ၌၊ တံ- ထိုဣသိသိဂံရသေ့ငယ်ကို၊ အာဒါယ-ခေါ်ခဲ့၍၊ နာရိဝနံ နာမ-နာရိဝနမည်သော သူယောင်တောင့်၊ ဂန္ဓာ-သွား ၍၊ တာတ-ချစ်သား၊ ဣသိသိဂံ၊ ဣမသ္မိဟိမဝန္တေ- ဤ ဟိမဝန္တာတော၌၊ ဣမေဟိပုပ္ဖေဟိ-ဤသူယောင်ပွင့်တို့နှင့်၊ သဒိသာ-အဆင်းသဏ္ဍာန်တူကုန်သော၊ ဣတ္ထိယောနာမ- မိန်းမတို့သည်၊ လောကေ-လောက၌၊ ဟောန္တိ- ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား) ။ ဘုရားလောင်းရသေ့ကြီးသည် သားငယ်ဣသိသိဂံအား သင်ကြားလိမ္မာသော အရွယ် ရောက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင် သူယောင်ပင်အပွင့်ကိုပြ ၍ အမောင် ... ဣသိသိဂံ၊ ဤဟိမန္တာတောတွင် ဤသူ ယောင်ပွင့်နှင့်အဆင်းသဏ္ဍာန်တူသော မိန်းမဆိုသူတို့ လောကတွင် ရှိကုန်သည်။ ထိုမိန်းမတို့အလိုသို့ မလိုအပ်၊ အကျွမ်းမဝင်အပ်ဟူ၍ အဘရသေ့မှာထားကြောင်းကို ဘုရားဟောတော်မူသည်။ ၎င်းအလမ္မသာဇာတ်အဋ္ဌကထာ တွင် ...

(မှတ်ချက်) ။ ။ “ကမလာဝုစ္စတိ နာရိပုပ္ဖေလတာ။ တာသံပုပ္ဖသဒိသာ ဣတ္ထိဟော”ဟူ၍ ဖွင့်သည်ကို ထောက် ချင့်လျှင် အပင်နှင့်မတူ၊ မိကျောင်းနွယ်၊ ခုံချင်းနွယ်တို့ကဲ့သို့ အနွယ်နှင့်တူသည်။ အသီးနှင့်မတူ၊ အပွင့်နှင့်တူ သည်။ ဤဇာတ်တော်၌ကား ပုပ္ဖသဒ္ဓါဖြင့် အပွင့်ဟုပြသည်။ ထိုသူ ယောင်တောကား ကျွန်းဦးသပြေပင်ကိုရသော တောကြီး ရှစ်တောတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ လောက ပညတ္တိကျမ်းတွင် ဖလသဒ္ဓါဖြင့် အသီးဟုပြသည်။ ဆင် ခြင်္သေ့။

ထိုသူယောင်တောကို ရည်ရွယ်၍ ရှေးဆင့်တံ ဆရာတော်ရေးသားသည့် လောကဝရဇိန်ကျမ်းတွင် -

“အခက်သန္တာ၊ ပင်မှာငွေသွေး၊ ဖြူဖွေးဆွတ်ဆွတ်၊ ပွင့်ဝတ်အညှာ၊ နီလာကျောက်နွယ်၊ အသီးဝယ်ကာ။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ သက္ကရာဇ်ဝင်၊ ကညာစင်၏။ ခါးကြင်ရင်ချို၊ ငါးကြန်ညီသည်၊ ပဒမ္မာဇာတ်၊ သားမြတ် အစုံ၊ ရွှေရင်အုံဝယ်၊ ငွေငုံပေါ်စ၊ ဆင်းမြဲမြတည်း။ လဆန်း ငါးရက်၊ လရောင်စက်သို့၊ ရွှေမျက်ခုံးကျော၊ မျက်တောင် ကော့လျက်၊ ပျံတော့မည်ယောင်၊ လောင်လုနီးနီး၊ ကြယ် ကြီးသောကြာ၊ ပမာတုနုန်း၊ ယှဉ်လာရှုံးသည်၊ မျက်လုံး တော်ရောင်၊ လောင်လှလှလှ၊ ရှုတိုင်းနုလျက်၊ ဖော့ဥ အသွင်၊ ရွှေပါးပြင်ဝယ်၊ ကေသျှင်ရောင်လှူ၊ ဗျာပါဆံ လည်း၊ အလှူပြောင်ပြောင်၊ ဝိတုန်းရောင်နှင့်၊ သုံးထောင် တစ်ထွာ၊ ဆံကေသာလည်း၊ မြညှာအလား၊ သားလှီးစား သို့၊ အဖျားသွယ်သေ၊ ကွေးကွေးညွတ်ညွတ်၊ ဗြိတ်လွတ် ရှင်ဖြူ၊ ဖြူရူးနှင့်၊ တမူးချိန်မှန်၊ ဗိဿာတန်သည်၊ ဝေယန် ဘုံနေ၊ နင်းဆီရွှေလည်း၊ သုတ်လေညင်းညင်း၊ လိမ်းပျံ သင်း၏။ အဆင်းနုပြောင်၊ လက်ချောင်းလက်သန်၊ ဆေး တပန်းသို့၊ နှုတ်ခမ်းအသား၊ ကွမ်းမစားလည်း၊ ပတ္တမြား သန္တာ၊ ကျီးအာတူညီ၊ ထွေးထွေးနီ၏။ ဝဇီမုတ္တာ၊ ဖြူစွာ ငွေသား၊ သွားလည်းညီညီ၊ ရွဲလုံးစီသို့၊ သီဒီရောင်ခြည်၊ တွန်ဖြူးစီသား၊ ရင်လည်တစ်လျှောက်၊ ရွှေညှင်းပြောက် နှင့်၊ အတောက်ညီညီ၊ ပုတီးခြေကျင်း၊ ဝင်းဝင်းထိန်ထိန်၊ စိန်ကုံးမြကုံး၊ ရွဲလုံးနှော်စာ၊ လည်မှာဘယက်၊ လက် ကောက်လှုံမောင်၊ နားတောင်းကျောက်မီး၊ ထဘီအင်္ကျီ၊ စိန်မြစ်၊ နာရထီလှူ၊ သဏ္ဍာန်လှမော၊ သူယောင်တော လည်း အံ့ဩစရာ၊ ပွင့်ဝတ်ညှာဝယ်၊ ဆွဲကာ မွဲကာ လေ

ပြင်းလာလည်း၊ ဘယ်ညာခိုတင်း၊ ကခြင်းတစ်မျိုး၊ ရှေ့တိုး
နောက်ဆုတ်၊ တလှုပ်လှုပ်နှင့်၊ စိတ်ရှုပ်စရာ၊ လွမ်းလိပ်ပြာ
ကို၊ သည်မှာနားလှည့်၊ ခေါ်သကဲ့သို့၊ နွဲ့တလျှာလျှာ၊ ဟန်ရှုပ်
နှင့်၊ မိန်းမအာရုံ၊ ယဉ်မျိုးစုံလည်း၊ ရင်မြင်ကြီး၊ ရဲလေသည်။

ထိုသူယောင်တော၊ မြိုင်သာမောသို့၊ အာသဝေါ
မစင်၊ အညီမင်သည်။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့၊ လေးညှို့
ယန္တရား၊ စက်ကစား၍၊ ပျံသွားကျ၊ ရောက်ပန်းပင်အောက်
ဝယ်၊ မြညောက်ညီညီ၊ သူယောင်သီးကို အနီးမက်မော၊
မြင်သောခါဝယ်၊ လိပ်ပြာမလုံ၊ သည်းရင်အုံမှာ၊ ခုန်
တဆတ်ဆတ်၊ လွမ်းရေငတ်နှင့်၊ ဖတ်ဖတ်မောလျှ၊ ဇော
ချွေးကျ၍၊ မမမိမိ၊ မောင်ကြီးသက်ကယ်၊ ဘယက်သွယ်
သော၊ ဘဟာသောနှင့်၊ အပြောယွင်းချွတ်၊ တွတ်တီးတွတ်
တာ၊ ခေါ်ရာခေါ်မှာ၊ စကားမပြီ၊ ရင်ဆီချွဲဆိုက်၊ အကြိုက်
ဖုတ်ဘမ်း၊ ကစမ်းကဝါး၊ သွားတကြိတ်ကြိတ်၊ ထိတ်
တလန့်လန့်၊ ဒူးနဲ့လက်လှုပ်၊ ရွှေဖော့ရုပ်ညီ၊ တမှတ်သီသို့၊
မဒီမင်းငယ် ဆင်းပါကွယ်ဟု၊ ညာဘယ်သိမ်းကာ၊ ကိုင်း
ညွတ်ရာကို၊ အသာပေဖက်၊ ပန်းပင်ထက်သို့၊ သက်၍
ဆွတ်ခြေ၊ ပန်းမြေတလင်း၊ ကြောရှင်းရှင်းမှာ၊ သက်သွင်း
ပြီးခါ၊ လိပ်ပြာနှစ်ကောင်၊ အတောင်ရက်တင်၊ ဘဝင်မှူး
မှိတ်၊ ချစ်စိတ်တိုင်းကျ၊ ပိတ်တောစ၍၊ လေးလရှည်ကြာ
အိပ်ပြီးခါမှာ၊ ဘာသာဘာသာ၊ လိုရာဌာန၊ သွားနိုင်ကြ၏။

အနိစ္စတော၊ ဒုက္ခတောနှင့်၊ လောကဓံစု၊ လူမှု
မယှဉ်၊ တရားယဉ်သည်၊ ဘိညာဉ်ပျော်မွေ့၊ ရှင်ရသေ့
လည်း၊ ဓလေ့ဘာသာ၊ တောလည်ရှာသော်၊ အာကာခရီး၊
ဈာန်ယာဉ်စီး၍၊ အနီးရောက်ဘိ၊ သူယောင်မိကြောင့်၊
ခင်ကြီးကုန္တေ၊ ငါး၊ မြေ၊ လိပ်မျိုး၊ ဈာန်ဒူးကျိုး၍၊ ဇောက်
ထိုးသက်ဆင်း၊ ပန်းတလင်းဝယ်၊ အတင်းပျော်ပါး၊ တရား
လက်လွတ်၊ အတောင်ကျွတ်သည်၊ ချည်ခင်စွပ်ငှက်၊
တလက်ချာလည်း၊ ရေကြည်မီးတောက်၊ အပ်ပျောက်ရေ
ကျ၊ ရှာမရသည်၊ သီလမည့်၊ နံ့ကြူပန်းမှန်၊ သရက္ခန်ဇာတိ၊
ငါးပိအိုးရောက်၊ ဆားလေ့မှောက်သို့၊ ကတောက်ကတက်၊
အိပ်ပျော်စက်၍၊ မက်သည်မီးလျှံ၊ ပိုးဖလံသို့၊ ဆံကျစ်
လျှော်တော၊ သစ်နက်ရေလည်း၊ အနေထွေးရှုပ်၊ သတင်း
ပုပ်လျက်၊ ဘရုတ်သုတ်ခ၊ သုံးမကျတည့်၊ လေးလလွန်ခါ၊
ကျိန်းစက်ရာက၊ အသာထ၍၊ မူလဇာတိ၊ ကိုယ်ကိုယ်
သော်၊ နှမိနုမြော၊ တရားဟောလျက်၊ ပျော်သာရွှင်ပျံ

မှားလေစွဟု၊ သံဝေဂကူ၊ တရားယူ၍၊ ထိုသူယောင်မြတ်၊
ကညာနတ်ကို၊ နှပ်တံတွေးစစ်၊ ထွေးအန်ပစ်မှ၊ ရှစ်သမာ
ပတ်၊ ဈာန်မြတ်ရထား၊ ယန္တရားကြီး၊ ယာဉ်ပျံစီး၍၊ ခရီး
အာကာ၊ လမ်းသာသာကို၊ ပျံကာကြွနိုင်လေသတည်း။
ဟုစပ်ဆိုသည်။

ဟံသာဝတီရောက်မင်းတရားလက်ထက်၊ သက္ကရာဇ်
၁၁၀၂ ခုနှစ်၊ တပယင်းမြို့စီရင်စု၊ ဟိန္ဒူဝန်ဂါမ၊ တည်တော
ရွာ၊ အရှေ့တောင်ကျောင်းတိုက်နေ၊ ခင်ကြီးဦးပြည့်စီရင်
သည့် သာရကထာသံပေါက်လက်ာတွင်-

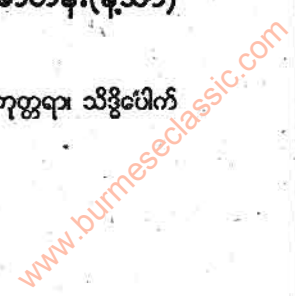
- ၁။ ပျိုရွယ်အစစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဦးသစ်ရွှေ
ပမာ၊
- ၂။ ပုထုဇဉ်လျှင်၊ စိတ်ပျော်ရွှင်၊ မြင်က တပ်သည်
သာ၊
- ၃။ ရဟန္တာမြတ်၊ စိတ်မညွတ်၊ မြင်လတ် ပြုံး
ရယ်ကာ၊
- ၄။ လူဟန်မကြီး၊ ထိုသစ်သီး မှည့်ပြီးငှက်အစာ၊
- ၅။ ငှက်တို့စားလေ့ ထိုအစေ့၊ ကြွရွှေ ပင်
အောက်မှာ၊
- ၆။ သစ်စေ့ကြွေကျ၊ ကောင်တလွ၊ တစတူ
သည်သာ၊
- ၇။ လူရိုးလူကောင်၊ ပမာဆောင်၊ ယခေါင်တူ
သည်သာ၊ အံ့ဖွယ်သရဲ၊ ကြားမြင်ခဲ့၊ တော
ထဲမြိုင်ခမ်းဝါ၊

ဟူ၍ သံပေါက်စပ်ဆိုသည်။ သုတကာမိပုဂ္ဂိုလ်တို့
အတွက် အစေ့အစုံထည့်လိုက်သည်။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာတို့သည်
မိမိတို့လည်းကောင်း၊ ဇွန် ပါးသော ဆနုဒတိရောဂါကိုပင်
စေနိုင်၏။ အသက်မှာကား ဘုရားတစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူအကြား
စည်းစိမ်ခံစား၍ ကြာမြင့်စွာ နေရကုန်လေသည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှဘေးမခ အေးမြရွှင်လန်းပါစေ။
ကျော်စောဟိန်း(နဲ့သာ)

ကိုးကား

- ၁။ ဦးရေဝတမြို့စုသည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ၊ သိဒ္ဓိပေါက်
ကျင့်စဉ်၊ ဗုဒ္ဓဂါထာမန္တန်များ။
- ၂။ မိမိလေ့လာမှတ်သားချက်များ။

တိရစ္ဆာန်များမှ လူသားများကို အကျိုးပြုပုံများ

သမားတော်ကြီးဒေါက်တာသက်ဆွေ(ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ)

တိရစ္ဆာန်ဘုံတွင် ပါဝင်သော သတ္တဝါများမှ လူသားများအတွက် အကျိုးပြုပုံများကို တင်ပြသွားပါမည်။

ယုန်

ယုန်သည် လူတိုင်း မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသော တိရစ္ဆာန်ငယ်များဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာဝေါဟာရ အမည်အနေဖြင့် ယုန်ဟုခေါ်ပြီး ပါဠိဘာသာအားဖြင့် 'ပေလက' ဟုလည်းကောင်း၊ 'သသ' ဟုလည်းကောင်း ပရိယာယ်နစ်ပုဒ် ပြထား၏။ ယုန်များသည် တစ်မျိုးတည်းသာဖြစ်၍ မျိုးကွဲမရှိသော်လည်း ကွင်းယုန်နှင့် တွင်းယုန်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်ကို လူတိုင်း သတိမထားမိကြပေ။ ၎င်းယုန်နှစ်မျိုးသည် အသွင်သဏ္ဍာန်တူသော်လည်း အနည်းငယ်ကွာခြား၏။ ကွင်းယုန်များသည် တွင်းယုန်များထက် ကိုယ်လုံးကြီးပြီး နားရွက်ပိုရှည်၏။ အမွေးများထူထဲပြီး ထောင်နေကြ၏။ ယုန်သားရေကို အိတ်များ၊ တဘက်များ၊ အင်္ကျီများချုပ်ကြ၏။ ယုန်မွေးအစစ်မရနိုင်သောကြောင့် ယုန်မွေးအတုများဖြင့် လူသုံးပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ရောင်းချကြ၏။

ယုန်များသည် ကုန်းတွင်ကျက်စားသော သတ္တဝါများဖြစ်ကြပြီး သစ်သီး၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ဖုများကို စားကြသည်။ ယုန်များသည် နောက်ခြေထောက်ရှည်ပြီး ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း တိုသည်။ ရန်သူတွေ့လျှင် နောက်ခြေဖြင့် ခုန်၍ပြေးသည်။ အပြေးမြန်သဖြင့် ရန်သူဘေးမှ လွတ်ကင်းသည်။ တွင်းယုန်ကလေးများသည် တွင်းတူး၍လည်းကောင်း၊ အခြားတွင်းဟောင်းများတွင်လည်းကောင်း အောင်း၍နေတတ်ပြီး ရန်သူတွေ့လျှင် တွင်းထဲသို့ ပြေး၍ အောင်းနေတတ်ကြသည်။

ယုန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မြန်မာစကားပုံများ များစွာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ...

- ယုန်တောင်ပြေး၊ ခွေးမြောက်လိုက်
- ဒီယုန်မြင်၍ သည်ချိုတွင်သည်
- ယုန်မရ တောမှကျေစေ
- ယုန်မရမီက သံပရာရှာ
- ယုန်ထောင်ကြောင်မိ စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ယုန်များသည် ညဉ့်အခါ၌သာ အစာလှည့်လည်ရှာဖွေတတ်ကြသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရန်သူကို ကြောက်၍ မထွက်ဝံ့ကြပါ။ ယုန်များကို အိမ်တွင် အလှမွေးထားသည်များ ရှိပါသည်။ ၎င်းယုန်ကို သင်္ဘောယုန်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ယုန်များ၏ အကျိုးအာနိသင် ဂုဏ်သတ္တိများမှာ ယုန်သားသည် အေး၏။ အဆီမရှိ၊ ချုပ်၏။ ကြေညက်လွယ်၏။ ဝမ်းမီးကိုတောက်စေ၏။ လေသလိပ်ကိုနိုင်၏။ လေနာရောဂါ၊ အဖျားရောဂါများ သုတ်ပျက်ရောဂါ၊ သွေးဖောက်ပြန်သောရောဂါများ ပျောက်ကင်းစေ၏။ ယုန်သားသည် ပထဝီဓာတ်ကြိုက် သွေးတက်စာဖြစ်၍ သွေးဝမ်းသွားသူများ၊ သွေးအန်သူများ အထူးသင့်သည်ဟု ဓာတုရသကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယုန်သွေးသည် ဝက်ရူးပြန်ရောဂါ၊ သည်းခြေပျက်၍ ရူးသောရောဂါများ အသားအရေ ခြောက်ကပ်ပိန်ချိုးခြင်းနှင့် နှလုံးပူသောရောဂါများကို ပျောက်၏။

ယုန်ရိုးသည် ကိုယ်သားကိုယ်ရေ အလွန်ပူသောရောဂါ၊ ကိုယ်လက်မအိမသာခြင်းနှင့် အနာအမျိုးမျိုး ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။

ရောဂါအလိုက် အသုံးပြုနည်း

၁။ မျက်စိကြက်ဆူးထွက်ရောဂါ ပျောက်ဆေး

- (က) ယုန်ရိုးသွေးရည် ၅ သား။
- (ခ) ပေသီးသွေးရည် ၅ သား။
- (ဂ) ခဲပုပ်သွေးရည် ၅ သား။
- (ဃ) သံပရာရည် ၅ သား။

၎င်းလေးမျိုးရောစပ်ပြီး ခပ်ပေးပါက ကြက်ဆူးရောဂါ ပျောက်ပါသည်။

၂။ လူပျိုနာပျောက်ဆေး

- (က) ယုန်ရိုးပြာ ၄ သား။
- (ခ) ကွမ်းရိုးညှာ ၇ ခု။
- (ဂ) သံပရာစေ့ ၇ စေ့။

အထက်ပါသုံးမျိုး ညက်စွာကြိတ် ၁ သား (တစ်ပဲသား) အလုံးကလေးများလုံးထားပြီး တစ်နေ့တစ်လုံး ၁၀ ရက်ခန့်တိုက်က ပျောက်၏။

၃။ ရေယုန်နာပျောက်ဆေး

ယုန်ရိုးကို အရက်ဖြင့်သွေးလိမ်းပေးပါက ရေယုန်နာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေပါသည်။

၄။ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ပျောက်ဆေး

ယုန်သားစွပ်ပြုတ်ရေထဲ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ထည့်၍ သောက်က ပျောက်ကင်းစေ၏။

လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လင်းယုန်

လင်းကိုးလင်းတွင်ပါဝင်သော လင်းယုန်ငှက်များသည် ကောင်းကင်ပျံသတ္တဝါများ ဖြစ်ကြ၏။ သိမ်းငှက်၊ စွန်ငှက်တို့နှင့် ဆင်တူ၏။ နှုတ်သီးကောက်၏။ ပျံသန်းနေစဉ် အတောင်များသည် အလွန်ကျယ်ပြန့်၍ ဝိုင်းနေသည်။ လေပေါ်တွင်ပျံဝဲ၍ အစာကို ရှာကြသည်။ မျက်စိအလွန်လျှင်၍ ကိုက် ၅၀၀၊ ၆၀၀ ခန့်မှ အောက်မှ ပြေးလွှားနေသော ကြွက်၊ ယုန် စသည့် သတ္တဝါများကို မြင်ရပြီး အောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးဆင်းသုတ်ယူ စားသောက်ကြသည်။ အတောင် များပေါ်တွင် အဖြူတန်းနှစ်ခုနှင့် အမြီးပေါ်တွင် အဖြူတန်းတစ်ခုရှိသည်။ လင်းယုန်မသည် လင်း

ယုန်စိုများထက် ကြီးသည်။

လင်းယုန်ဟူသော မြန်မာဝေါဟာရကို မဂဓဘာသာ၌ ကုလလ၊ သေန၊ ဗျုဒ္ဓိနသဟု သုံးမျိုးအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လင်းယုန်ငှက်များသည် သစ်တောထူထပ်သော တောင်ကုန်းများတွင် နေထိုင်ကျက်စားတတ်ကြ၏။ အလွန်ရေငံသော ငှက်မျိုးဖြစ်၍ လူများတွေ့လျှင်လည်း မကြောက်ရွံ့တတ်ကြပေ။ လင်းယုန်ငှက်များကို မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အရှေ့တိုင်း နိုင်ငံများအပါအဝင် ကမ္ဘာအနှံ့အပြားတွင် တွေ့ရှိကြသည်။

လင်းယုန်ငှက်များ၏ သဘာဝ ရဲရင့်သည်ကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ရှေးခေတ် ရောမလူမျိုးများသည် နိုင်ငံအမှတ်အသား တံဆိပ်များအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ယခုခေတ် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်လည်း လင်းယုန်ကို နိုင်ငံတော်အမှတ်အသားတံဆိပ်များအဖြစ် သုံးစွဲလျက်ရှိကြသည်။

လင်းယုန်ငှက်များ၏ အကျိုးသွားအာနိသင် ဂုဏ်သတ္တိများမှာ အသားသည် ပူ၏။ ချို၏။ ချက်စားလျှင် ဘူးသီး၊ ကျောက်ဖရုံသီးတို့ဖြင့် ရောချက်စားရ၏။ ထို့ကြောင့် အပူဓာတ်ကိုဖျက်ပြီး အရသာရှိကာ အားကိုဖြစ်စေ၏။ ကြော်၍စားလျှင် နှုတ်ကို မြိန်စေ၏။ အပူလွန်သဖြင့် အအေးပတ်သောဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။ လင်းယုန်သား များစွာစားပါက အသားအရေ ခြောက်တတ်သောကြောင့် များစွာ မစားသင့်ပေ။ ဆေးကျမ်းများတွင်လည်း ဆေးဖက်သုံးယုံ ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သတိနှင့်ယှဉ်၍ ချက်ပြုတ်စားသင့်ပေသည်။

လင်းပိုင်(လပိုင်)

လင်းပိုင်ကို လပိုင်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြ၏။ လင်းပိုင်များသည် ရေသတ္တဝါဖြစ်ပြီး ဝေလင်း၊ အငယ်စားများဖြစ်ကြ၏။ နို့တိုက်သတ္တဝါဖြစ်ပြီး ပင်လယ်တွင်၌ ကျက်စားကြ၏။ အလျားပေမှာ ၈ ပေထိရှိ၏။ မေးရိုးနှစ်ဖက်တွင် သွားများရှိသည်။ နှာတံရှည်၍ ဦးခေါင်းအောက် ၆ လက်မခန့်ရှည်သည်။ အပေါ်ပိုင်းမည်းပြီး ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းဖြူသည်။ ဘေးနှစ်ဖက် မွှဲပြာရောင်ရှိသည်။ လင်းပိုင်၏ အမြီးသည် ငါးမြီးကဲ့သို့ ဒေါင်လိုက်ပြားမနေဘဲ ဘေးတိုက်ပြားနေသည်။

လင်းပိုင်ဟူသော အမည်သည် မြန်မာဝေါဟာရဖြစ်ပြီး အခြားအမည်များ မရှိပါ။ လင်းပိုင်များသည် ရေသတ္တဝါဖြစ်ပြီး အခြားမျိုးကွဲမရှိပါ။ လင်းပိုင်များသည် အုပ်သင်းဖွဲ့၍ နေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရေပေါ်သို့ ခုန်ပျံတက်ပြုကြပြီး နောက် ရေထဲသို့ ၎င်းတို့သွားကြသည်မှာ ၎င်းတို့ရေကျွမ်းကျင်ကြောင်းပြသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများဘေးတွင် ခုန်ပျံ၍ လိုက်လာတတ်ကြသည်။

လင်းပိုင်များသည် ပူနွေးသော မြောက်ပင်လယ်နှင့် မြောက် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာများတွင် များစွာ တွေ့ရှိရသည်။ ဆေးဘက်တွင် လင်းပိုင်ဆီကို အသုံးများကြသည်။

လင်းပိုင်များ၏ ဂုဏ်သတ္တိ အကျိုးသွားကား လင်းပိုင်ဆီသည် အသားတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်ပြီး အသားအရေကို ပျော့ပျောင်းစေ၏။ အကြောများ တင်းခြင်းကို သက်သာစေ၏။

လင်းပိုင်ဆီ စစ်မစစ် စမ်းသပ်လိုပါက လက်ဖဝါးတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လျှင် လက်ခုံဘက်ထိမှီလာပါက စစ်ပါသည်။ လက်ခုံဘက်မပေါက်လျှင် မစစ်ပါ။

အကြောတင်း၊ အကြောတက်၊ ဇက်လေး၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက် ဆေးအဖြစ် လင်းပိုင်ဆီ ဒီ သား၊ ဝက်ဆီ ဒီ သား၊ ကြက်ဆီ ဒီ သား၊ ရေနံဆီ ဒီ သား၊ ရောချက်ပြီး လိမ်းက ပျောက်၏။ ကချေသည်များ အားကစားမယ်များ ကိုယ်လက်ပျော့ပျောင်းရန် လင်းပိုင်ဆီကို လိမ်းပေးကြ၏။ လင်းပိုင်၏ ဦးခေါင်းနှင့် မေးရိုးမှရရှိသော အဆီကို နာရီစက်များနှင့် အခြားသေးငယ်သော စက်ကိရိယာများတွင် ထည့်ကြ၏။

မြေခွေး(တောခွေး၊ ခွေးအ)

မြေခွေးကို မြေခွေး၊ တောခွေး၊ ခွေးအဟု သုံးမျိုးခေါ်ဆိုကြ၏။ မြေခွေးဟူသော ဝေါဟာရသည် မြန်မာဝေါဟာရဖြစ်ပြီး ပါဠိဘာသာအားဖြင့် (၁) သိဂါလ၊ (၂) ဇမ္ဗူက၊ (၃) ကောဠ၊ (၄) ဘေရဝ၊ (၅) သိဝါဟူ၍ ငါးမျိုးဖွင့်ဆိုထားရာ အနက်အဓိပ္ပာယ်အနေဖြင့် ...

- (၁) သိဂါလ = ညဉ့်ဆဲတတ်၊ အကြံထုတ်တတ်သော မြေခွေး။
- (၂) ဇမ္ဗူက = သတ္တဝါများအသားကို စားထတ်

သောမြေခွေး။

- (၃) ကောဠ = အခြားသတ္တဝါများ မနေသာအောင် အသံပြုတတ်သော မြေခွေး။
- (၄) ဘေရဝ = ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်အဆင်းရှိသော (ဝါ) ဘေဘေဟု အော်သော မြေခွေး။
- (၅) သိဝါ = တိရစ္ဆာန်တို့ငြင်းခုံမှု ဖျန်ဖြေတတ်သောမြေခွေးဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါ ပရိယာယ်များကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် မြေခွေးများသည် တောတိရစ္ဆာန်များအား လှည့်စား၍ ဉာဏ်များကြောင်း သိရှိရပေသည်။

မြေခွေးများသည် အိမ်ခွေးများနှင့် အခြေခံအားဖြင့် တူသော်လည်း တောနေ၊ တောကြိုက် ကုန်းသတ္တဝါဖြစ်သည်။ တောများထူထပ်သော တောလက်ကျေးရွာများ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ညအချိန် ရွာနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ တောခွေးများအူသံ ကြားကြရသည်။ အလစ်တွင် ရွာတွင်းမှ ကျွဲ၊ နွားများဆွဲရန် လာသော ကျားသစ်များနောက်မှ ကပ်လိုက်လာတတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြေခွေးတို့သည် ၎င်းတို့အနေဖြင့် သားကောင်ကို ဖမ်းယူနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ကျားသစ်များနောက်မှ ကပ်လိုက်လာပြီး ကျားသစ်များဖမ်းမိသော သားကောင်ကို ကပ်မြှောင်၍ စားသောက်ကြလေသည်။

မြေခွေးခေါ် တောခွေးများကို မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း တောထူထပ်သော အရပ်များနှင့် ရခိုင်ရိုးမဘက်တွင် အများဆုံးတွေ့ရှိရပေသည်။

မြေခွေးသားသည် နှစ်သက်ဖွယ်မရှိသဖြင့် လူသားတို့ မစားသုံးကြပါ။ ဓာတုရသကျမ်းတွင်လည်း ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါ။ မြေခွေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်းများတွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော်လည်း ဗဟုသုတရစေခြင်းငှာ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သမားတော်ကြီးဒေါက်တာသက်ဆွေ(ရှေးဆောင်တင်ဆွေ)

တိုးကား

ရှင်နာဂသိန်၏ ပုံပြအဘိဓာန်

ဘုံဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရောကြို)

သမားတော်ကြီး ဦးစံမတူ နေအိမ်တွင် နေ့လယ် ၁၂ နာရီထိုးတာနဲ့ လူများစုံလင်စွာ ရောက်ရှိနေကြပေ၏။ ဆေးဝါးသင်တန်းဆိုလည်း မမှားပါ။ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ သေရမှာကြောက်ကြသလို အသက်လည်းရှည်လိုကြပါ၏။ အသက်ရှည်ဖို့အတွက် ကျန်းမာရေးလိုက်စားရသလို ဆေးစွမ်းကောင်းများကိုလည်း ကုသရန်သိလို ကြပါ၏။ သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်သော သစ်ပင်များရှိသလို စိုက်ပျိုးရသော သစ်ပင်များမှရရှိသော အသီး၊ အရွက်၊ အမြစ်၊ ပင်စည်၊ အဖူး၊ အညွန့်များမှ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးစွမ်းကောင်းများကို လူတိုင်းသလိုကြ၏။ ကြိုတင်ကာကွယ်ရန် စားသုံးလိုသကဲ့သို့ ကုသရန်အတွက်လည်း အသုံးပြုလိုပါ၏။ အသပြာငွေကြေးကုန်ကျမှုနည်းပါးစွာဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ကုသရန်လွယ်ကူသော မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးကို မြန်မာလူမျိုးတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြသည်မှာ မှန်ကန်ပါ၏။ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဆေးဝါးများမှာ တန်ဖိုးကြီးမားခြင်း၊ လွယ်လင့်တကူ ဝယ်ယူ၍မရခြင်း၊ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းပြသပြီးမှ ကုသရခြင်း၊ ရောဂါအမြစ်မပြတ်ခြင်း အကျိုးဆက်များကြောင့် လူတိုင်းကြောက်ရွံ့ကြ၏။ မလွယ်သာမှသာ သွားရောက်ကုသကြပါ၏။ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာမှာ အစာလည်းဆေး၊

ဆေးလည်းအစား ဘေးဥပဒ်နည်းပါးပြီး ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်စွာ နေထိုင် ကျင့်ကြံစားသောက်တတ်ပါက ရောဂါလည်းကင်း၊ အသက်လည်းရှည်၊ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်းညီညွတ်၊ စိတ်လည်းချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာခြင်းသို့ ရောက်ရှိကြသဖြင့် လူတိုင်း သဘောကျနေပါ၏။

သမားတော်ကြီး ဦးစံမတူမှ -
“ယနေ့တော့ အစားအသောက် အနေအထိုင်နဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်တာ လေးတွေကို ဦးစားပေးပြောပြပါမယ်။

၁။ အဆီအစိမ့်ပါသော အစားအစာများကို အလွန်အကျွံ မစိုဝဲကြပါနှင့်။ ဥပမာ ဝက်သား၊ ဝက်ဆီ၊ နှမ်းဆီ၊ ငါးတန်၊ ငါးမြင်းတို့ စိုက်သားများ၊ ပုစွန်ဆီ၊ ကဏန်းဆီ၊ ထောပတ်၊ မလိုင်များ ဟင်းချက်ရာတွင်လည်း စားဆီကိုလျော့သုံးပါ။ အသက် ၄၀ ကျော်ရင်တော့ ဝက်သားကို မစားသင့်တော့ပါ။ အဆီဓာတ်များကို ခြေဖျက်နိုင်ရန် အချဉ်ဖျော်ရည်၊ အချဉ်သီးအမျိုးမျိုးကို နေ့စဉ်စားသုံးပေးပါ။

၂။ သွေးကြောနံရံများတွင် ကိုလက်စထရောများ ခြေဖျက်နိုင်ရန် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း အမျိုးမျိုးပြုလုပ်ခြင်း၊ ကြကသွန်ဖြူ အစိမ်းစားပေးခြင်း တို့ဖြင့် ကိုလက်စထရော ခြေဖျက်နိုင်ပါတယ်။ သွေးတိုးရောဂါဟာ ကိုလက်စထရော မခြေဖျက်နိုင်လို့ဘဲ။ အနာ

ရှိရင်၊ ချုပ်ထားတဲ့ရောဂါများရှိရင် အနာကျက်စေရန် အချဉ်များများစားပေးပါ။ အချဉ်ဟာ မည်သည့်ဆေးဝါးနဲ့ဖြစ်စေ တည်ပါတယ်။ ဖျားနာနေစဉ် အပူဒီဂရီ မည်မျှပင်ရှိစေကာမူ အချဉ်စားလျှင် ကိုယ်ခံစွမ်းရည်သတ္တိမြင့်မားလာပြီး မြန်မြန်အဖျားပျောက်ပါမည်။ အသည်းရောင်ရောဂါဖြစ်ခြင်းမှ ကာကွယ်လိုလျှင်လည်း အချဉ်များများစားရမည်။ အရိုးပျော့ရောဂါမဖြစ်စေရန်၊ သွားများခိုင်ခံ့လိုလျှင် အချဉ်များများစားရပါမည်။

၃။ ဝိတာမင်ဆီဓာတ် အပြည့်အဝရရှိစေရန် မောင်ထောင်းဆန် (ဝါ) ဆန်လုံးညို (ဝါ) လုံးတီးဆန်ကို စားသုံးသင့်ပါသည်။ အဆီအဆီမဲ့နည်းပါးပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်ပါတယ်။ ဆန်ဆေးလျှင် တစ်ကြိမ်းသာဆေးပါ။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်ဆေးကြောခြင်း မပြုပါနှင့်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရေခန်းချက်ပါ။ ရေခန်းမချက်ဖြစ်၍ ရရှိသောထမင်းရည်ပူကို ဆားအနည်းငယ်ထည့်၍ သောက်သုံးပါ။ ကျန်းမာရေးအရ အကောင်းဆုံးသော ဆေးစွမ်းတစ်လက်ဖြစ်ပါတယ်။ အချို့သော ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းသလို ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ကုန်ခန်းသွားသော အင်အားကိုလည်း ပြန်လည်ပြည့်စေပါတယ်။

၄။ ကျန်းမာရေးအရ အကောင်း

ဆုံးနဲ့ လျှင်မြန်ဆုံး လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု က ကြိုးခုပ်ပါ။ နံနက်အိပ်ရာထပြီးတာ နဲ့ ကိုယ်လက်သန်စင်း အညစ်အကြေး စွန့်ပြီးတာနဲ့ ငါးမိနစ်ဆက်တိုက် ကြိုး ခုပ်ပါ။ ပြီးတာနဲ့ ပတ်လက်လှန်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူပါ။ ရေနှစ်ဖန်ခွက် ကို ဆား မန်ကျည်းတစ်စေ့ခန့်ထည့်၍ သောက်ပါ။ ချွေးတိတ်မှ ရေချိုးပါ။ အကျိုးကျေးဇူးကတော့ သွေးလည် ပတ်မှုကောင်းမည်။ အကြောတက် ရောဂါများ ပျောက်ကင်းမယ်။ သွေး တိုးရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါများ ကာကွယ် နိုင်ပြီး အသက်ရှည်စေပါမည်။

၅။ ခြောက်လတစ်ခါ ဆေးစစ်ပါ။

၆။ အစားအသောက်နှင့် ပတ် သက်၍ အချိန်မှန်မှန်စားပါ။ အဆီ၊ အဆိမ့်၊ အငန်များ၊ အချိုမှုန့်၊ လက် လုပ်ချဉ်များ ရှောင်ပါ။ ဟင်းသီးဟင်း ရွက်များကို အစိမ်းစားခြင်းရှောင်ပါ။ ရေခဲခဲဖြင့် မပြတ်နိုင်ပါက ဆားရည် ဖြင့် စင်ကြယ်အောင်ဆေးပါ။ အမှည့် လွန်သစ်သီးများ၊ အသီးအနှံများ စည် သွပ်ဘူးများကိုရှောင်ပါ။ ယင်နားစား များရှောင်ပါ။ ရေကို ကျိုချက်သောက် ပါ။ နေ့စဉ် သဘာဝအချဉ်အမျိုးမျိုး သံပရာရည်၊ မန်ကျည်းဖျော်ရည်နှင့် အချဉ်အသီးများ စားသုံးပေးပါ။

၇။ အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက် ၍ အိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထ သွားမှန်မှန် တိုက်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အစာစားပြီး တိုင်း သွားတိုက်ပါ။ အစာစားပြီးတိုင်း ပလုတ်ကျင်းပါ။ ဆားရည်ဖြင့်ကျင်းပါ။ ရာသီဥတုနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ဝတ် စားဆင်ယင်ပါ။ ရာသီဥတုအေးလျှင် ရေကြောကြာ မချိုးပါနှင့်။ အသက်ကြီး လာလျှင် ရေခဲခဲဖြင့်ချိုးပါ။ အိပ်သာ သွားပြီးတိုင်း လက်ဆေးပါ။ ထမင်း

မစားမီ လက်ကို စင်ကြယ်အောင် ဆပ်ပြာဖြင့် ဆေးပါ။ တစ်နေ့ကို မတ်ခွက်ဖြင့် ရေ ၁၀ ခွက် သောက်ပါ။ အနည်းဆုံးအိပ်ချိန် ခြောက်နာရီရှိပါ စေ။ နေ့စဉ် ဝမ်းမှန်မှန်သွားအောင် ဝီလှကျင့်ပါ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဝမ်း သွားအောင် လေ့ကျင့်ပါ။ အူမကြီး ကင်ဆာမှ ကာကွယ်ပါတယ်။ နေ့စဉ် အိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထ အသက်ပြင်း ပြင်းရှူသည့် လေ့ကျင့်ခန်း အနည်းဆုံး ငါးမိနစ်လုပ်ပါ။ သဘာဝကို ဆန့်ကျင် သော ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ ကွမ်း စားခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်းတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။ နေပူမိုးရွာထဲသွားလျှင် ဦးထုပ်၊ ထီး၊ အမြဲအသုံးပြုပါ။

၈။ သွေးတိုးရောဂါနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ ဆေးမိတိုလေးကိုလည်း ပြောပါဦး မယ်။ ဘုမ္မရာမြစ်သွေးသောက်ပါ။ ပြောင်းဖူးရိုးကို ပြုတ်သောက်ပါ။ ဒန်သ လွန်မြစ် သွေးသောက်ပါ။ တရုတ်နံနံ ထောင်းသောက်ပါ။ မိုးပျော်ငရုတ်သီး များများစားပါ။ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

၉။ အစားအသောက်တွင် ရသ ခြောက်ပါးရှိ၏။

(က) ချိုဆီမ့်သောအရသာ သည် လေနှင့် သည်းခြေကိုနိုင်၏။ သလိပ်ကိုကား ပျက်စေ၏။

(ခ) ချဉ်သောအရသာသည် လေကိုနိုင်၏။ သည်းခြေသလိပ်ကို မနိုင်၊ ပျက်စေတတ်၏။

(ဂ) ခါးသောအရသာသည် သည်းခြေသလိပ်ကိုနိုင်၏။ လေကို မနိုင် ပျက်စေတတ်၏။

(ဃ) ငန်သောအရသာသည် လေကိုနိုင်၏။ သည်းခြေသလိပ်ကို မနိုင်ပျက်စေတတ်၏။

(င) စပ်သောအရသာသည်

သလိပ်ကိုနိုင်၏။ လေနှင့်သည်းခြေကို မနိုင်ပျက်စေတတ်၏။

(စ) ဖန်သောအရသာသည် သလိပ်နှင့်သည်းခြေကိုနိုင်၊ လေကို မနိုင် ပျက်စေတတ်၏။

မှတ်ချက်။ ရသာ ခြောက်ပါး လုံးပေါင်းစုံမှ လေး သလိပ်၊ သည်း ခြေကိုနိုင်သည်ဟု မမှတ်ယူပါနှင့်။ ရသာခြောက်ပါးအကြောင်းကို အကျယ် ချဲ့၍ ပြောပြပါဦးမည်။

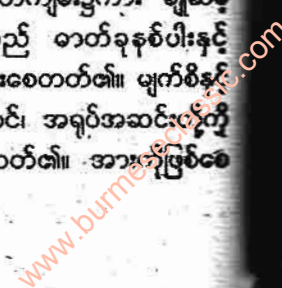
(၁) ချိုဆီမ့်သောအရသာ၏အကျိုးသွား

ချိုဆီမ့်သောရသာသည် ဓာတ် ခုနစ်ပါးတို့၏ ညီညွတ်ခြင်းကို ဖြစ်လာ သောသူ၊ ချဉ်နဲ့သူ၊ အဆင်း၊ ဆံပင် ဣန္ဒြေအစရှိသည်တို့၏ အကျိုးငှာ ချိုး မွမ်းကျွေးမွေးအပ်၏။

ချိုဆီမ့်သောရသာသည် လူကို ဝစေတတ်၏။ လည်ချောင်းနှင့် သင့် မြတ်၏။ နို့ရည်ကိုပေးတတ်၏။ အရိုး ကျိုးဆက်ခြင်းကို ကောင်းစေ၏။ ဂရု ဂုဏ်ရှိ၏။ သိနန္ဒဂုဏ်ရှိ၏။ အသက်ကို ပေးတတ်၏။ သည်းခြေ၊ လေသလိပ် တို့ကို ပယ်ပျောက်စေတတ်၏။

ထိုချိုဆီမ့်သောရသာသည် အ လွန်သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် အဆီသ လိပ်တို့ကြောင့်ဖြစ်ကုန်သော အနာတို့ ကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်ဝခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝမ်းမီးညှို့သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဆီများသောအနာ၊ ဆိုဆိုနာ၊ ကျပ်နာ အစရှိသည်တို့ကို ဖြစ်စေ ဖျာတ်ပေသည်။

သုသုတကျမ်း၌ကား ချိုဆီမ့် သောရသာသည် ဓာတ်ခုနစ်ပါးနှင့် နို့ရည်ကို ပွားစေတတ်၏။ မျက်စိနှင့် သင့်၏။ ဆံပင်၊ အရုပ်အဆင်းတို့ကို ကောင်းစေတတ်၏။ အားကိုဖြစ်စေ

တတ်၏။ အရိုးကျိုးကို ဆက်စေတတ်
၏။ သွေးနှင့်ရသတတ်ကို ကြည်လင်
စေတတ်၏။ လူကြီးရော၊ လူငယ်နှင့်ပါ
သင့်၏။ ထိခိုက်ရန်သာသော၊ ချည်နဲ့
သောသူတို့နှင့်လည်း သင့်၏။

ပုရွက်ဆိတ်တို့သည် အလွန်
ကြိုက်၏။ ရေငတ်ခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်း
တို့ကို ငြိမ်းစေတတ်၏။ ခြောက်ပါး
သော ဣန္ဒြေတို့ကို ကြည်လင်ထက်
မြတ်စေတတ်၏။ ပိုးသလိပ်တို့ကို ပြု
တတ်၏။

ချိုဆိမ့်သောရသကို လွန်စွာ
စားသုံးပါက ချောင်းဆိုးနာ၊ ပန်းနာ၊
ခံတွင်းချိုခြင်း၊ အသံပျက်ခြင်း၊ နို့နာ၊
ဆုံဆို့နာ၊ တြိနာ၊ ခြေသလုံးကြီးသော
အနာ၊ ကျင်ငယ်အိမ်၊ ဘင်ဝတို့၌ လိပ်
ခေါင်းထခြင်း အစရှိသော ရောဂါတို့
ကို ဖြစ်စေတတ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

(၂) ချဉ်သောအရသာ၏အကျိုးသွား

ချဉ်သောအရသာသည် ဝမ်းမီး
ကိုပြုတတ်၏။ ရင်ချောင်၏။ သိန်ဒွ
ဂုဏ်ရှိ၏။ နှုတ်ကိုကောင်းစေတတ်၏။
အစာကြေခြင်း၊ ကျက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ
၏။ ပူသော ဥဏှဂုဏ်နှင့်ယှဉ်၏။
အေးသောအတွေ့၏။ စိုစွတ်စေတတ်
၏။ နှစ်သက်စေတတ်၏။ ကျက်လွယ်
ကြလွယ်၏။ သလိပ်သည်းခြေ၊ သွေး
တိုပြုတတ်၏။ လမ်းမှားသောလေကို
ဖြောင့်မတ်စေနိုင်၏။

ထိုချဉ်သောအရသာကို လွန်
စွာသုံးဆောင်သဖြင့် ပျို့အန်ခြင်း
တို့လည်းကောင်း၊ ကြက်မျက်သင့်ခြင်း
တို့လည်းကောင်း၊ စိတ်မတည်ကြည်
မှုဝခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယားနာ၊
ဖျော့တော့နာ၊ ရေယုန်နာတို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ ဖျားနာ၊ ဖောရောင်သောအ

နာ၊ ရေငတ်သောအနာကိုလည်း
ကောင်း ဖြစ်ပွားစေတတ်၏။

ဘဝပဏာသကျမ်းတွင် ။ ။

ချဉ်သောအရသာသည် လူကိုပိန်စေ
တတ်၏။ ပူ၏။ အဆိဋ္ဌဇာရီ၏။
ထက်၏။ ဝမ်းကိုရွှင်စေတတ်၏။

ဤချဉ်သောအရသာ၌ သိန်ဒွ
ဂုဏ်၊ လဟဂုဏ်၊ ဥဏှဂုဏ်ဟူ၍ ဂုဏ်
သုံးပါးရှိ၏ဟုဆိုရာ၌ ဥဏှဂုဏ်ကို များ
ရာသို့ လိုက်၍ဆိုသည်ဟု မှတ်ရမည်။
ထို့ကြောင့် ဆီးဖြူသီးသည် ချဉ်သော်
လည်း အေးသောသီတဂုဏ်ရှိသည်
၏ အဖြစ်သည် မဆန့်ကျင်ပါ။ သို့ရာ
တွင် ပထဝီ၊ စောဇောလွန်၍ ချဉ်
သောအရသာဖြစ်၏ဟုဆိုသော အယူ
ဝါဒအားဖြင့် စောဇောလွန်လျှင် ပူ၏
ဟုမှတ်ရာသည်။ အာပေါ၊ စောဇော
လွန်၍သာ အချဉ်ဓာတ်ဖြစ်သည်ဖြစ်၍
ယခင် အာပေါ၊ စောဇောနှစ်ပါးတွင်
အာပေါလွန်လျှင် အေး၏။ စောဇော
လွန်လျှင် ပူ၏ဟု မှတ်သားထားကြပါ။

(၃) ငန်သောအရသာ၏အကျိုးသွား

ငန်သောအရသာသည် ဝမ်းမီး
ကို ပြုတတ်၏။ ကိုယ်ကို ထိုင်းမှိုင်း
ခြင်း၊ ကိုယ်၏ကြမ်းတမ်းခြင်းကို ပယ်
ဖျောက်တတ်၏။ သိန်ဒွဂုဏ်ရှိ၏။ ချွေး
ကိုထွက်စေတတ်၏။ ထက်၏။ တိက္ခ
ဂုဏ်ရှိ၏။ နှုတ်ကို ဖြိန်စေတတ်၏။
ဓာတ်သွားခြင်းကို ပြုတတ်၏။

ငန်သောအရသာကို အလွန်သုံး
ဆောင်သော် သွေးလေကိုဖြစ်စေ
တတ်၏။ ဆံပင်ကျွတ်ခြင်းကိုလည်း
ကောင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်းကိုလည်း
ကောင်း၊ အရေတွန့်ခြင်းကိုလည်း
ကောင်း ဖြစ်စေတတ်၏။ အဆိပ်နှင့်
ရေယုန်နာကို လည်းကောင်း၊ နူနာကို

လည်းကောင်း၊ ရေငတ်ခြင်းကိုလည်း
ကောင်း ဖြစ်စေတတ်၏။ အားကိုပယ်
တတ်၏။

စရကကျမ်း၌ ငန်သောအရသာ
သည် အစာကို ကြေစေတတ်၏။
အလုံးစုံသောအရသာတို့၏ ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်၏။ လျှာရည်ကို ယိုစေတတ်
၏။ သလိပ်သို့ စိမ့်ဝင်စေတတ်၏။
ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်လမ်းတို့ကို သုတ်
သင်ရှင်းလင်းတတ်၏။ အလုံးစုံသော
အင်္ဂါကြီးတို့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း
တတ်၏။ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးတို့
ကို နူးညံ့အောင်ပြုတတ်၏။ ဂရုဂုဏ်၊
သိန်ဒွဂုဏ်ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။

ထိုငန်သောရသာသည် အခါခပ်
သိမ်း လွန်စွာစားမှု သည်းခြေကိုပျက်
စေတတ်၏။ အသားကိုပွားစေတတ်၊
ရေငတ်စေတတ်၏။ မူးဝေစေတတ်၏။
ပူလောင်စေတတ်၏။ အသား၏
အတွင်း၌ ယားယံစေတတ်၏။ ခူနာ
ကိုဖြစ်စေတတ်၏။ ဣန္ဒြေတို့ကို ပိတ်
ဆို့စေ၏။

အရေတွန့်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊
ဆံပင်ကျွတ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေတတ်၏။
ပါဒရက်နာ၊ ရေယုန်နာ အစ ရှိသည်
တို့ကိုဖြစ်စေတတ်၏။ ငန်သော အရ
သာ၌ အအေးလည်းရှိ၏။ အပူလည်း
ရှိပေသည်။

(၄) ခါးသောအရသာ၏အကျိုးသွား

ခါးသောအရသာသည် နှုတ်မြိန်
သော အစာဝတ္ထုမဟုတ်သော်လည်း
နှုတ်မြိန်ခြင်း စားသောက်မကောင်း
ခြင်းကိုနိုင်၏။ အဆိပ်ကိုလည်းကောင်း၊
ရေငတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပိုးတို့ကို
လည်းကောင်း နိုင်၏။

ခါးသောအရသာသည် မူးဝေ

သော အနာ၊ ဖျားနာပျို့သောအနာ၊ ပူလောင်သောအနာ၊ သည်းခြေနာ၊ သလိပ်တို့ကိုနိုင်၏။ ခါးသောအရသာ သည် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ ဆီကြည်၊ ခြင်ဆီ၊ ချွေး၊ အဆီခဲတို့ကို ခန်းခြောက်စေတတ်၏။

ခါးသောရသာသည် ကျက်လွယ်ကြေလွယ်၏။ အေး၏။ အဆီအစေးမရှိ ခြောက်သွေ့တတ်၏။ နို့ရည်လည်ချောင်းတို့ကို သုတ်သင်ရှင်လည်းတတ်၏။ အလွန်စားသုံးသော် ဓာတ်ကုန်ခန်းသော အနာ၊ လေနာတို့ကို ဖြစ်စေတတ်၏။

စာကရကျမ်း၌လည်း ခါးသောရသာသည် မိမိကနုတ်ကိုမြှိန်အောင် အကြောင်း ဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲလျက် နှုတ်မမြှိန်သည်ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ အဆိပ်ကိုဖျက်ဆီးတတ်၏။ ပိုးကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ခါးသောရသာသည် မူးဝေခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်း၊ ယားယံခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းတို့ကို ငြိမ်းစေတတ်၏။ နူနာကို ဖျောက်စေတတ်၏။ အသားအရေတို့ကို ခိုင်ခံ့အောင်ပြုတတ်၏။ ဖျားနာကိုပယ်တတ်၏။ ဝမ်းမီးကိုတောက်စေတတ်၏။ အစာတိုကြေစေတတ်၏။ နို့ရည်ကိုသုတ်သင်တတ်၏။ လူကိုပိန်စေတတ်၏။ ဆီခဲ၊ ဆီကြည်၊ ခြင်ဆီ၊ ဦးနှောက်၊ ပြည်၊ ချွေး၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်တို့ကို ခန်းခြောက်စေတတ်၏။ လူ့ခဂုဏ်၊ သီတဂုဏ်၊ လဟုဂုဏ်ဟူ၍ ဂုဏ် သုံးပါးရှိ၏။

ခါးသောရသာကိုလွန်စွာ စားမှုလူ့ခဂုဏ်၊ ဝိသဒဂုဏ်၊ ခရဂုဏ်တို့ကြောင့် ဓာတ်ခုနစ်ပါးတို့ကို ခန်းခြောက်စေတတ်၏။ အကြောအခြင်တို့ကို ကြမ်းတမ်းစေတတ်၏။ အားခွန်ဗလကို ပေးတတ်၏။ လူကိုပိန်စေတတ်

၏။ မူးဝေစေတတ်၏။ ခံတွင်းကိုခြောက်စေတတ်၏။ လေကိုဖြစ်စေတတ်၏။ (ခါးသောရသာ၏ ဂုဏ်သုံးပါးတွင် သီတဂုဏ်ကိုများရာသို့လိုက်၍ ဆိုသည်ဟုမှတ်ပါ။)

(၅) စပ်သောအရသာ၏အကျိုးသွား
စပ်သောအရသာသည် လည်ချောင်းနာ၊ ပွေနာ၊ အစာမကြေနာ၊ ဖောရောင်နာတို့ကို နိုင်၏။ ထို့ပြင် ပေါက်သော အနာကိုလည်း ပျောက်စေတတ်၏။ အဆီ၊ အစေး၊ ချွေးတို့ကို ခန်းခြောက်စေတတ်၏။

စပ်သောအရသာသည် ဝမ်းမီးကို တောက်စေတတ်၏။ အစာကို ကြေစေတတ်၏။ စားကောင်သောက်ကောင်းဖြစ်စေတတ်၏။ ခံတွင်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းတတ်၏။ အစာကို ခြောက်သွေ့စေတတ်၏။ စပ်သောအရသာ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့တတ်၏။ သွေးကြော၊ လေကြောတို့ကို ဖွင့်တတ်၏။ သလိပ်ကိုပယ်တတ်၏။

ထိုစပ်သောအရသာကို အလွန်စားသည်ရှိသော် ရေငတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သုက်ခန်းခြင်း၊ အားကုန်ခြင်း၊ မိန်းမောတွေဝေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကွေးခြင်း၊ ကောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခါးကျောက်ကုန်းတို့၌ ကိုက်ခဲခြင်းကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေတတ်၏။

ဘာဝဗွကာသကျမ်းနှင့် စရတကျမ်းတို့၌လည်း အထက်တွင်ဆိုခဲ့ပြီး သည့်အတိုင်း ဆိုထားလေသည်။

(၆) ဖန်သောအရသာ၏အကျိုးသွား
ဖန်သောအရသာသည် သလိပ်

နှင့် သည်းခြေကို ပယ်တတ်၏။ ကျက်ခဲ၊ ကြေခဲ၏။ သွေးကို သုတ်သင်တတ်၏။ နှိပ်စက်တတ်၏။ ပေါက်သော အနာသက်သာရ၏။ သီတဂုဏ်ရှိ၏။ အဆီနှင့် သွေးတို့ကို ခြောက်သွေ့စေ၏။ အစာသစ်ကို နိုင်စေတတ်၏။ ဝမ်းကိုချုပ်စေတတ်၏။ လူ့ခဂုဏ်ရှိ၏။ အရည်ကိုကြည်လင်စေတတ်၏။

ဖန်သောအရသာကို အလွန်စားသည်ရှိသော် ကိုယ်လက်တောင့်တင်းခြင်း၊ ဝမ်းရောင်ခြင်း၊ ရင်ဘတ်နာခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပိန်ကြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သုက်ပျက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သွေးကြော၊ လေကြောပိတ်ဆို့ခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေတတ်၏။ စာရကကျမ်း၌လည်း အထက်ပါအတိုင်းပင် ဆိုထားလေသည်။

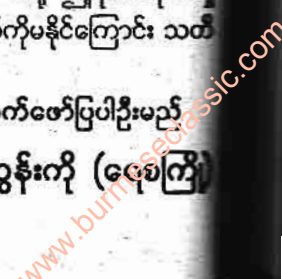
မှတ်ချက်

ဤရသာခြောက်ပါးတို့တွင် အကြင်ရသာသည် လေကိုနိုင်သည်ဟု ဆိုငြားသော်လည်း ထိုရသာ၌ လူ့ခ၊ လဟု၊ သီတ ဤဂုဏ်သုံးပါးရှိနေပါမူ လေကိုမနိုင်ချေ။

အကြင်ရသာသည် သည်းခြေကိုနိုင်၏ဟု ဆိုငြားသော်လည်း ၎င်း၌ တက္က၊ ဥဏှ၊ လဟု ဤဂုဏ်သုံးပါးရှိနေပါမူ သည်းခြေကိုမနိုင်ချေ။

အကြင်ရသာသည် သလိပ်ကိုနိုင်၏ဟု ဆိုငြားသော်လည်း ၎င်း၌ သိန်ခွ၊ သီတ၊ ဂရ ဤဂုဏ်သုံးပါးရှိနေပါမူ သလိပ်ကိုမနိုင်ကြောင်း သတိပြုပါလေ။

ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည်
မျိုးသန်းထွန်းကို (ရေစကြို)

ဆရာကြီး အရဟံ ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂန္ထိရပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

မော်လမြိုင်(ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး(ဒေးစွန်းပါ)၊ သန်လျင်(ကျောက်တန်း) တရားတည်၊ စာမေးပွဲ၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်းအမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ၊ သင်္ဘောသားများ လိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ မြို့၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီးများ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက်သည်(မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်း များအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

ဆိုင်အမှတ်(၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၁-၅၃၁၈၈
နံနက် (၈:၃၀) နာရီ မှ နေ့လည် (၁၂:၃၀) နာရီ။
အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့။ ဖုန်း/၀၅၆-၂၁၆၀၉(အိမ်)
ညနေ (၄:၀၀) နာရီ နောက်ပိုင်း

လိုင်စင်အမှတ် - ၁/၂၀၁၅ တထထလ(၂၇၄၆)

အောင်ဝိဇ္ဇာဓိရ် - အထူးကုဆေးခန်း

- အကြောအားနည်း၊ ပန်းသေပန်းညှိုးနှင့် ကာလသားရောဂါများ အထူးကုသပေးသည်။ ကျား အကြောသန် အားတိုးဆေး၊ အကြောသန်အထူးလိမ်းဆေးများ အမြို့မြို့ဆိုင်တိုင်းတွင် ရရှိနိုင်ပါသည်။ (1107 Y 7278)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း၊ ပြင်ထွက် သွေးကျ၊ သွေးထွက်၊ ပူစပ်ကိုက်ခဲ၊ ဂရင်ဂျီနာရောဂါများ ကုသပေး သည်။ အမျိုးသမီးများ ဝါရင့်ဆရာမကြီးရှိသည်။ လိပ်ခေါင်းရောဂါပျောက် အထူးသောက်ဆေး လိမ်းဆေးများ ဆိုင်တိုင်း မေးဝယ်ပါ။ (1208 Y 7942)

ဆေးခန်း	❖	အမှတ် (၃၁၄)၊ ရွှေဘုံသာ (အလယ်) လမ်း၊ ဖုန်း/၀၁-၃၈၇၀၉၇၊ ၀၉-၃၁၉၂၁၁၃၅
ပင်ရင်း	❖	အမှတ် (၈၆)၊ ၉၄-လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ ဖုန်း/၀၉-၅၀၁၆၃၇၂၊ ၀၉-၅၀၃၃၈၃၉
ပြန်ချိရေး	❖	ကိုင်းမြင့် + မဲဘော်၊ ကောင်းသန့်စတိုး(မန္တလေး၊ ၂၈ လမ်း၊ ၈၂×၈၃ လမ်း)၊ အောင်ရတနာစတိုး(မန္တလေး၊ ဈေးချိုအနီး)

ဗန်သုဏ္ဍိတ (အမျိုးသားစာပေဆုရ)
အမေ့ရတနာ

အမာရွတ်ကိုယ်

မနုဿကျော်ဝင်း (အမျိုးသားစာပေ)

ခါတိုင်းညများ၌ ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချလိုက်လျှင် အိပ်ပျော်လေ့ရှိ သော အေးလွင်သည် ယခုညတွင် မျက်စိကြောင့်နေ၏။ သူ့ခေါင်းအုံး အောက်မှ သော့တွဲကိုလည်း လက်ဖြင့် မကြာခဏ စမ်းကြည့်နေမိ၏။

“ဦးတို့ရိုးထွက်တုန်း မောင်အေးလွင်ကိုပဲ ဒီအိမ်ကို ခဏအပ်ခဲ့ချင်တယ်။ နွယ်နွယ်ပြောပြလို့ မောင်အေးလွင်ရဲ့ ရိုးသားသစ္စာရှိပုံကို ဦးသိထားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးပိုင်တဲ့ စည်းစိမ်တစ်ခုလုံးကို မောင်ရင့်လက်ထဲမှာ ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်ထားခဲ့ဖို့ စီစဉ်ရတာပေါ့ကွယ်”

“အင်း... မပြောမဖြစ်လို့ ပြောထားခဲ့ရဦးမယ်ကွယ်။ ဦးရဲ့တိုက်မှာ ဟောဒီမြေအောက်ခန်းဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ မောင်အေးလွင်။ ဦးပိုင်တဲ့ စိန်ရွှေရတနာနဲ့ ငွေတွေအားလုံးတို့ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားရတာမို့ ဒီအခန်းဟာ ဦးနဲ့ သမီးနွယ်နွယ်တို့ရဲ့ အသက်အိုးအိမ်ဆိုလည်း မှားဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါတွေ မောင်အေးလွင်ကို ပြောပြရတာကလည်း ဦးတို့ခရီးသွားနေတုန်း မီးရေး၊ ထင်းရေး ဩခဲ့ရင် အခန်းကိုဖွင့်ပြီး အဖိုးတန်စုည်းတွေကို သယ်ထုတ်သွားနိုင်အောင်လို့ပါ။ အစစအရာရာလည်း

စိတ်ချပါရစေကွယ်။ ရော့... ဟောဒီမှာ သော့တွဲ။ အိမ်တံခါးသော့၊ မြေတိုက်ခန်းသော့နဲ့ မြေတိုက်ခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာသော့တွေ အားလုံးပါတယ်”

ဒီကနေ့မနက် ခရီးမထွက်ခင် ဦးအောင်ထွန်း မှာကြားခဲ့သောစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသောကြောင့်လည်း ခေါင်းအုံးအောက်မှ သော့တွဲကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူသည် နွယ်နွယ်၏ဖခင် ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ရှင်းနီးသူ မဟုတ်။ ချစ်သူ နွယ်နွယ်နှင့် ချစ်ကြိုသွယ်ခဲ့သည့် သက်တမ်းသည်ပင် နှစ်နှစ်မပြည့်တတ်သေးချေ။

နယ်မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာလာရောက်ဆည်းပူးသူ။ မုဆိုးမသား။ အေးလွင်သည် ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်ထူးတန်း) နောက်ဆုံးနှစ်တွင် မိမိနှင့် အတန်းတူ နွယ်နွယ်နှင့် မေတ္တာမျှခဲ့ကြ၏။ နံနက်စောစော သတင်းစာပိုပြီး ဝင်ငွေရှာကာ မိမိခြေထောက်ပေါ် မိမိရပ်တည်၍ ပညာဆီးပူးလျက်ရှိသူ။ စာတော်သူအေးလွင်ကို နွယ်နွယ်က လေးစားပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့မိ၏။ ထို့အတူ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သော်လည်း မာန်မာနမကြီးသူ နွယ်နွယ်အား အေးလွင်က နှစ်သက်မြတ်နိုး

၏။ သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ကြိုသွယ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အေးလွင်သည် မုဆိုးမတစ်ဦး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သကဲ့သို့ နွယ်နွယ်သည်လည်း မုဆိုးဖိုတစ်ဦး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်သည်။ နွယ်နွယ်တွင် ခပ်ကိုတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသော်လည်း လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ တစ်ဦးစီ၏ ဤမျှလောက်သော ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အကျဉ်းကိုသာ သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန် သိရှိခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်ထူး)ဘွဲ့ရရှိပြီး တက္ကသိုလ်တွင် နည်းပြဆရာ၊ ဆရာမများ ဖြစ်လာကြသည့် အချိန်၌ နွယ်နွယ်၏ လမ်းဖွင့်ပေးမှုကြောင့် အေးလွင်သည် သူမ၏အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ခွင့် ရရှိလာ၏။ ဤကဲ့သို့ ဝင်ထွက်သည်ကို နွယ်နွယ်၏ဖခင် ဦးအောင်ထွန်းကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိခဲ့သည်။

ယခုနောက်ဆုံး အခြေအနေသည်ကား ဤစာ၏အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးအောင်ထွန်းနှင့် သမီးနွယ်နွယ်တို့က ၎င်းတို့၏ တိုက်အိမ်နှင့် စည်းစိမ်တစ်ခုလုံးကို အေးလွင်၏လက်သို့ ဝကွက်အပ်နှံပြီး ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်သွားခဲ့ကြခြင်း

www.burmeseclassic.com

ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ခရီးထွက်သွား
သည့် ကာလမှာ ၁၀ ရက်ခန့် ကြာ
မြင့်၏။ ဤအတောအတွင်း အေးလွင်
သည် သူတို့၏တိုက်အိမ်၌ ခြေချုပ်မိ
နေသလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဘယ်ကိုမျှမသွား
ဘဲ အိမ်စောင့်၏။ ကြိုတင်ဝယ်ခြမ်း
ထားသော ရိက္ခာများကို ချက်ပြုတ်စား
သောက်ပြီး စားဖတ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်
ကုန်လွန်ခဲ့၏။ နေ့စဉ် တိုက်အိမ်၏
အတွင်းအပြင် ဝင်းခြံအနှံ့ နေရာမလပ်
လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၏။ ထူးခြားမှုရှိမရှိ
အမြဲမပြတ် စစ်ဆေး၏။ ထိုသို့ သစ္စာ
ရှိရှိ တာဝန်သိသိ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်
မှာ ဦးအောင်ထွန်းနှင့် နွယ်နွယ်တို့
ရှမ်းပြည်မှ ပြန်ရောက်လာသည့်နေ့
အထိပင် ဖြစ်၏။

“မောင်အေးလွင်ရဲ့ တာဝန်သိ
ပုံ သစ္စာရှိပုံကိုတော့ ဦးသိပ်ပြီးသဘော
ကျသွားပြီ။ ဦးရဲ့ အားအကိုးရဆုံး၊
အယုံကြည်ရဆုံး လူယုံတော် တူသား
တစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြု
လိုက်ပါပြီ”

မိမိ၏တိုက်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်
ရောက်ချင်း ဦးအောင်ထွန်းသည်
အတွင်းအပြင် နေရာအနှံ့စစ်ဆေးပြီး
နောက် အေးလွင်ကို အထက်ပါ
အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဦးရဲ့စကား ကြားရတာ ကျွန်
တော် သိပ်ပြီးဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာနဲ့ မှတ်ကျောက်
တင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်
ချရတဲ့ တူသားတစ်ယောက်အဖြစ်
သတ်မှတ်တယ်ဆိုတာကို သိပါရစေ
ခင်ဗျား”

“ဟဲ့ဟဲ့ ... ဒါက ရှင်းပါတယ်

ကယ်။ ဦးရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံး စုပုံ
အညှီဟားတဲ့ မြေအောက်ခန်းတံခါးကို
မောင်အေးလွင် လုံးဝဖွင့်မကြည့်တဲ့
အချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ခိုင်လုံနေပါပြီ
ကွယ်။ ဘယ်လောက် ရိုးသားလှတဲ့
လူပဲဖြစ်ဖြစ် သိချင်စပ်စုချင်တဲ့စိတ်
ကြောင့် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ်လောက်
တော့ မြေတိုက်ခန်းကို သော့ဖွင့်ကြည့်
မှာ သေချာတယ်လေ။ ဒါပေမယ့်
မောင်အေးလွင်ကတော့ ဒီလိုမလုပ်ခဲ့
ဘူး။ ဘာကြောင့် ဦးသိနိုင်သလဲဆို
တော့ အဲဒီမြေတိုက်ခန်းတံခါးရဲ့ သော့
ခလောက်ကို မောင်အေးလွင်လုံးဝ
မဖွင့်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ။ သော့ခလောက်
ကို တစ်ခါမျှ ကိုင်တောင်မကြည့်ခဲ့ဘူး
မဟုတ်လား”

အေးလွင်က သူ့ကို အံ့ဩစွာ
ကြည့်နေမိသည်။

“ဦး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတတ်
ပြောနိုင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ်။ အဲဒီ
သော့ခလောက်မှာ ဦးလုပ်ထားခဲ့တဲ့
လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားတွေဟာ လက်
ရာခြေရာမပျက် နဂိုအတိုင်း ရှိနေတာ
ကြောင့်ပါပဲ မောင်အေးလွင်”

“ကိုင်း ... မောင်အေးလွင်
ဟာ ဦးရဲ့ တကယ့်လူယုံတော်တစ်
ယောက် ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အရေး
ကြီးတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် မောင်
ရင့်ကို တာဝန်ပေးရတော့မယ်။ လာ
ဦးနဲ့လိုက်ခဲ့”

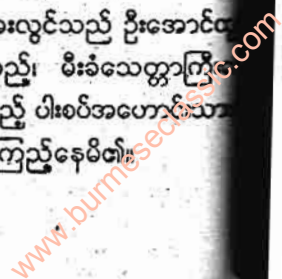
ဦးအောင်ထွန်းက သူ့ကို မြေ
တိုက်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ထို
နောက် သော့ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်
ကာ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ နေရာ

မီးခံသေတ္တာကြီး (၈) လုံးကို တွေ့မြင်
ရလေသည်။ ဦးအောင်ထွန်းက အေး
လွင်ကို လက်တို၍ ခေါ်သွားပြီး ထိပ်
ဆုံးမှ မီးခံသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်လိုက်ရာ
နိုင်ငံခြားလုပ် ပလတ်စတစ်အိတ်
အကြည်များဖြင့် ထုပ်ထားသော ဖြူ
ဖြူအမှုန်များကို အံ့ဩစဖွယ် တွေ့
မြင်ရ၏။

“ကိုင်း ... မောင်အေးလွင်
ခေါင်းအေးအေးထားပြီး နားထောင်
ပါ။ အခုကိစ္စဟာ ဦးရဲ့ အဓိကစီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုပေ
မယ့် မောင်အေးလွင်နဲ့ သမီးနွယ်နွယ်
တို့ရဲ့ အနာဂတ်အရေးနဲ့လည်း အများ
ကြီး သက်ဆိုင်နေပါတယ်”

“တကယ်တော့ ... ဒီမြေတိုက်
ခန်းဟာ ဦးခရီးမထွက်ခင်တုန်းက
မောင်အေးလွင်ကို ပြောပြထားခဲ့သလို
စိန်ရွှေရတနာတွေ၊ ငွေတွေ သိမ်
ဆည်းထားတဲ့ အခန်းမဟုတ်ပါဘူး
ဒါပေမယ့် ငွေသန်းပေါင်းများစွာအပြု
ဘဝပြောင်းသွားနိုင်တဲ့ အဖြူထည်
တွေ သိုလှောင်ထားတဲ့ သိုက်နန်းကြီး
တစ်ခုလို့တော့ တင်စားနိုင်ပါတယ်
အခု မောင်အေးလွင် တွေ့ခဲ့ရတဲ့
ဖိုးဟာ သိန်းတစ်ရာပတ်ဝန်းကျင်
ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ မီးခံသေတ္တာ
အားလုံးမှာလည်း ဒီလိုပစ္စည်းမျိုး
ချည်းအပြည့်ရှိတယ်။ စုစုပေါင်း ဘာ
လောက်တန်မလဲဆိုတာ စဉ်းစား
ကြည့်ပေတော့”

အေးလွင်သည် ဦးအောင်ထွန်း
ကိုတစ်လှည့်၊ မီးခံသေတ္တာကြီး
ကိုတစ်လှည့် ပါးစပ်အဟောင်းသား
အံ့ဩစွာကြည့်နေမိ၏။

“ကိုင်း... လုပ်ငန်းအတွက် လိုရင်းကို တိုတိုပဲပြောမယ်။ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် ၉ နာရီ မောင်အေး လွင် ဦးဆီကို လာခဲ့ပါကွယ်။ ဒီပစ္စည်း တချို့ကို ဝယ်လက်ဆီပို့ဖို့ အစီအစဉ်ရှိ တယ်။ မောင်အေးလွင်ကို စပြီး အစမ်း သဘော တာဝန်ပေးမယ်။ အန္တရာယ် အတွက်ကိုတော့ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ အခြေအနေအရပ်ရပ်အတွက် ဦး အေးလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“အဲဒီနေ့ မောင်အေးလွင်ရဲ့ တာဝန်ကျေပွန်ရင် ရှေ့အပတ်ထဲမှာပဲ မင်းနဲ့နွယ်နွယ်တို့ရဲ့ကိစ္စကို အပြီးအစီး စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒါမှလည်း မောင်အေး လွင်ဟာ ဦးရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲကို ရောက်လာမယ်လေ။ မင်းတို့ ဖွင့် မပြောကြပေမယ့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွယ်နေကြ ပြီဆိုတာ ငယ်ရာကကြီးလာတဲ့ ဦးအ နေနဲ့ ဘယ်မရိပ်မိဘဲ ရှိပါ့မလဲကွယ်။ ဒီတော့ ဦးလေးပေးမယ့် တာဝန်ကို သာ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ပေ တော့”

ရှက်စိတ်ကြောင့်လား မသိ။ အေးလွင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေ သည်။ သူက လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့ ၉ နာရီ အရောက်လာခဲ့မည်ဖြစ် ကြောင်း ဦးအောင်ထွန်းကို ကတိပေး ပြောကြားပြီး သူ့နေထိုင်ရာ တက္က သိုလ် ဆရာအဆောင်သို့ ပြန်သွားခဲ့ လေသည်။

“မင်း... မင်း... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ မောင်အေးလွင်။

မင်းကို ဦးက သစ္စာရှိလှပြီ၊ ယုံကြည် စိတ်ချရလှပြီဆိုပြီးတော့ အားကိုးလိုက် မိတာ အခုတော့ ခွေးလောက်တောင် သစ္စာမရှိပါလားဟင်”

ချိန်းဆိုထားသော တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉ နာရီတိတိတွင် အေးလွင် မှာ ဦးအောင်ထွန်းဆီသို့ ရောက်လာ ၏။ သို့သော် တစ်ယောက်တည်း တော့ မဟုတ်။ ဒုရဲမှူးအဆင့်ရှိ အရာ ရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ရပ်ကွက် လူကြီးများ ပါလာကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ ဆို တာကတော့ ဦးမြင့်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဦး တို့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ခရီးထွက် တုန်းက ဦးပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာက မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ ဒီလိုအဆိပ်မှုန့်တွေ သိုလှောင်ထားမှန်း မသိခဲ့လို့ပါ။ အခု သိရပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် သစ္စာထား မရမှာက ဦးအပေါ် မဟုတ်တော့ဘူး လေ။ တရားဥပဒေပေါ်မှာ သစ္စာ စောင့်သိရတော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် လည်း သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပေး ပြီး အခုလို စီစဉ်လိုက်ရတာပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ခွင့် လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ ကျွန် တော် အသက်ခပ်ငယ်ငယ်မှာပဲ ဘိန်း စွဲပြီး ဘိန်းစားဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မေမေ ဟာဆိုရင် ဖေဖေကြောင့် နေ့စဉ် မျက် ရည်နဲ့မျက်ခွက်ပါပဲ။ ဘိန်းစားမယား လို့ မေမေ့ကိုနှိမ်ကြသလို ကျွန်တော့် ကိုတော့ ဘိန်းစားရဲ့သားဆိုပြီး လူရာ မသွင်းကြပါဘူး။ ကျွန်တော် ခုနစ် တန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာပဲ ဖေဖေဟာ

ဘိန်းရောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ စကား များရန်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလူက ဓားနဲ့ထိုး လိုက်လို့ သေပွဲဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ မေမေ ဟာလည်း အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘိန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နာကျည်းစရာ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ဟာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန် တော့်ရဲ့ အသည်းပြင်မှာ စွဲထင်ကျန် ရစ်ခဲ့တာ အခုမှပဲ ရာဇဝင်ကြွေးကို ဆပ်ခွင့်ရတော့တယ်။ ကဲ... ဆရာ တို့ တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း အရေးယူကြ ပါတော့။ ကျွန်တော် သက်သေအနေ နဲ့ ပါဝင်ကူညီပါမယ်”

အေးလွင်၏ စကားအဆုံး၌ ရဲ အရာရှိက ပြုံးပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဦးအောင် ထွန်းရဲ့ မြေတိုက်ခန်းကို ရှာဖွေစရာ မလိုပါဘူး။ ဦးအောင်ထွန်းကိုလည်း အရေးယူစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးအောင်ထွန်းရဲ့ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ သိုလှောင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့် ကျင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ကြိုတင်သိရှိထားရလို့ပါ ပဲ။ ဦးလေးဦးအောင်ထွန်းရဲ့ စမ်းသပ် ချက်အောင်မြင်ပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ရဲအရာရှိ၏ စကားများကြောင့် အေးလွင်တစ်ယောက် အံ့အားသင့် သွားရ၏။ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားရ၏။ ထို့နောက် တင်းမာသော လေသံဖြင့်

“ဒီမှာ ရဲမှူးကြီး ခင်ဗျား ဘယ် လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် ဦးအောင်ထွန်းရဲ့ မြေတိုက် ခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးတွေရှိ တယ်ဆိုတာ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရ တာကို ခင်ဗျားက အဂတိလိုက်စားပြီး မျက်ကွယ်ပြုမလို့လား။ ဒီအမှုကို ခင် ဗျားတို့ အရေးမယူဘူးဆိုရင် မိုးမီး လောင်သွားမယ်မှတ်ပါ။”

အေးလွင်က မည်သို့ပင် ဒေါ မာန်ဖြင့် ပြောဆိုသော်လည်း ရဲအရာ ရှိက စိတ်ဆိုးဟန်မပြု။

“ကိုအေးလွင်ကိုတော့ ဦးလေး ဦးအောင်ထွန်းကပဲ ဖြစ်ရပ်အမှန်တွေ ရှင်းပြလိုက်ပါတော့။ တခြား အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးတာမို့ ကျွန် တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား။ မင်္ဂလာ ပွဲကျရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော် ဦးလေး။”

ရဲအရာရှိက အထက်ပါအတိုင်း ထူးဆန်းသောစကားများကို ပြော ကြားနှုတ်ဆက်ပြီး အေးအေးဆေး ဆေး ထွက်ခွာသွားသလို ကျန်ပုဂ္ဂိုလ် များအားလုံးကလည်း ယိမ်းတိုက်ထား သည့်အလား တညီတညွတ်တည်း ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ အေးလွင် သည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ် လုံး တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်နေ၏ ...။ ဦးအောင်ထွန်းကမူ စစ်ပွဲကို အောင် နိုင်သူစစ်သူကြီးပမာ ကျေနပ်စွာပြုံး ပြုံး သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ မောင်အေး လွင်။ မကြာခင် အားလုံးရှင်း သွားပါ လိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ဦးရဲ့ မြေ တိုက်ခန်းထဲမှာ မောင်အေးလွင်ကိုပြခဲ့ တဲ့ အမှုနဲ့ထုပ်တွေဟာ ဘိန်းဖြူမှုန့် တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါတွေအားလုံး

ဟာ ဆပ်ပြာမှုန့်ထုပ်တွေပါ။ မောင် အေးလွင်ရဲ့ စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်အမှန် တွေကို သိချင်လို့ တမင်အကွက်ဆင် ပြီး အခုလို ပရိယာယ်နဲ့ စမ်းသပ်ခဲ့ရ တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့များ မောင်အေးလွင်ဟာ ဦးမှာထားတဲ့ အတိုင်း ဘိန်းဖြူသယ်ထုတ်ပေးဖို့ တစ်ယောက်တည်းလာတယ် ဆိုရင် တော့ မင်းကို ဦးလေး လမ်းခွဲဖို့ စဉ်း စားဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ သမီးနွယ် နွယ်နဲ့လည်း ဝေးကြရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင်အေးလွင်ဟာ အဲဒီလို မလာဘဲ ကောင်းသောလာခြင်းမျိုးနဲ့ လာတဲ့အတွက် ဦးသိပ်ပြီး ဝမ်းသာ သွားမိပါတယ်ကွယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မောင်အေးလွင်ဟာ ဦးထင် ထားတာထက်တောင် ယောက်ျား ကောင်းပီသတဲ့လူဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ပါပဲ။ သမီးနွယ်နွယ်အတွက်ရော၊ ဦး အတွက်ပါ ကံကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ မောင်အေးလွင်နဲ့ သမီးတို့ကိစ္စကို နေ့ ကောင်းရက်သာရွေးပြီး ဒီလထဲမှာပဲ စီစဉ်ပေးပါမယ်။”

“မောင်အေးလွင် သတင်းပေး ပြီး သွားခေါ်လာခဲ့တဲ့ ဒူရဲမျှဦးသက် ဝင်းဟာ ဦးရဲ့ တူဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်။ မောင်အေးလွင်ရဲ့ စာရိတ္တအခြေအနေ ကို ပရိယာယ်နဲ့စမ်းသပ်မယ့်အကြောင်း သူ့ကို ကြိုတင်ပြောထားပြီး ဒီမြေ တိုက်ခန်းထဲက ဆပ်ပြာမှုန့်ထုပ်တွေကို လည်း သူ့ကိုပြထားပြီးသားမို့ သူက အားလုံးကြိုတင်သိထားခဲ့ပါတယ်။”

အေးလွင်အဖို့ ဖြစ်ကြောင်းကျန် စင် သိသင့်သလောက်တော့ သိရပါ ပြီ။ သို့ရာတွင် မပြည့်စုံသေးချေ။

“နေပါဦး ... ဦးက ဘာဖြစ် လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့စာရိတ္တကို ဘိန်းဖြူ အပေါ် အခြေခံပြီး စမ်းသပ်ရတာလဲ”

“မောင်အေးလွင်ရဲ့ အဖေဟာ ဘိန်းကြောင့် သူများရဲ့ ဓားချက်နဲ့ အသက်ထွက်ခဲ့ရတယ်နော်။ ဦးမှာ တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်း က ဦးအင်မတန် အားကိုးခဲ့တဲ့ သား ကြီးမောင်မျိုးတင့်ဟာ ဘိန်းဖြူကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ သူများသတ် လို့ သေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ အကြောထဲ သူ့ဟာသူ ဘိန်းဖြူရည် ထိုးသွင်းရင်း ရှော့(ခ)ရပြီး သေပွဲဝင် ခဲ့တာပါ။ သားကြီးမောင်မျိုးတင့် ဆုံးပြီး ခြောက်လလောက်အကြာမှာ နဂိုကစည်းက နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့ သူ့အမေဟာ သားရဲ့စိတ္တနေပဲ ဆုံးခဲ့ရ ပြန်တယ်။ ဘိန်းဖြူကြောင့် ဦးလေး ဟာ သားမဲ့အဖေ၊ မှဆိုးဖိုတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသလို သမီးလေးနွယ်နွယ်ဟာ လည်း အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံး ရရုံသာမက မိတဆိုးဘဝ ရောက်ခဲ့ရ ပါတယ်။ တကယ်တော့ မောင်အေး လွင်ရဲ့ အသည်းပေါ်က အမာရွတ် ထက် ဦးရဲ့အမာရွတ်က ပိုပြီးကြီးမား ပါတယ်ကွယ်။”

**မနုဿကျော်ဝင်း
(အမျိုးသားစာပေဆုရ)**

ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းနှင့် သီရိမင်္ဂလာ သော်ကမြောင်ကျောင်းတိုက်
မျိုးဆက်သစ် လူငယ်ပရဟိတဂေဟာ နှိုးဆော်လွှာ မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ ဇံတောင်စွန်းမြို့

[မှတ်တင်အမှတ် - ၁၀၀၀၀/၁၀(၅)၀၃]

ထောင်စွန်းမြို့၊ သော်ကမြောင်ကျောင်း မြို့ဆက်သစ်လူငယ် ပရဟိတဂေဟာ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ အနေဖြင့် ကလေးများ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေးနှင့်တကွ ဝညာရေးအတွက်ပါ စွမ်းစွမ်းထပ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ ပါဝင်ကုသိုလ်ယူလိုကြသော စာနာရှင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ တတ်စွမ်းနိုင်သရွေ့ လှူဒါန်းနိုင်ကြရန် လိုအပ်မှုများကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

- (၁) စားသောက်ရေး ကလေးတစ်ဦးအတွက် တစ်ရက်စာ - ၅၀၀/-
- (၂) နေထိုင်ရေး အိပ်ဆောင်ထိန်းသိမ်းရေး တစ်ဆောင်လျှင် - ၅၀၀၀၀/-
- (၃) ကလေးတစ်ဦးအတွက် ဝတ်စုံ ပျမ်းမျှ(တစ်နှစ်ဝတ်စုံ တစ်စုံ) - ၃၅၀၀/-
- (၄) ကျန်းမာရေး ကလေးတစ်ဦးအတွက် တစ်နှစ်ပျမ်းမျှ - ၅၀၀၀/-
- (၅) ဝညာရေး ကလေးတစ်ဦးအတွက် တစ်နှစ်ပျမ်းမျှ - ၂၅၀၀၀/-

(လက်ရှိ ကလေးဦးရေမှာ ၄၀၀ ဦးခန့် ရှိသဖြင့် မိမိတို့ တတ်နိုင်သမျှ လှူဒါန်းနိုင်ပါကြောင်း)

ယခုအခါ သော်ကမြောင် မြို့ဆက်သစ်လူငယ်ပရဟိတဂေဟာ(၃၀ ပေး၅၀ ပေး)နှစ်ထပ်(RC) ဆောက်လုပ်နေပြီ ဖြစ်ပါ
၍ အောက်ပါဝတ္ထုဦး ဆေးအစားနှင့် တန်ဖိုးကျသင့်ငွေတို့ကို သိရှိလှူဒါန်းနိုင်ရန် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

- (၁) အုတ် - အလုံးရေ ၄၀၀၀၀၊ တစ်လုံးလျှင် ၅၀/- နှုန်း
- (၂) သံ - ကျင်း ၆၀၊ တစ်ကျင်းလျှင် ၁၅၀၀၀/- နှုန်း
- (၃) ကျောက် - ကျင်း ၈၀၊ တစ်ကျင်းလျှင် ၆၀၀၀၀/- နှုန်း
- (၄) ဘိလပ်မြေ - အိတ် ၁၈၀၀၊ တစ်အိတ်လျှင် ၆၅၀၀/- နှုန်း
- (၅) ပြတင်းပေါက် - ၂၄ ပေါက်(သစ်သား)၊ တစ်ပေါက်လျှင် ၆၀၀၀၀/- နှုန်း
- (၆) ပြတင်းပေါက် - ၂၄ ပေါက်(သစ်ခဲ)၊ တစ်ပေါက်လျှင် ၃၀၀၀၀/- နှုန်း

ခွဲချိတ်အနေဖြင့် အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

- (၁) ပဓာနနာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဣန္ဒရသာရ။ ဖုန်း-၀၉-၈၇၂၃၁၀၆၊ ၀၅၇-၆၆၂၉၇
- (၂) ကြက်တူးရွေးမုန့်တိုက်၊ ကျိုက်ထိုမြို့။ ဖုန်း-၀၅၇-၆၀၀၈၃
- (၃) လာဘ်မိုးစွေစာပေ။ ဖုန်း-၀၁-၂၅၃၅၁၉ (၄) မြတ်ပန်းရတနာပေ။ ဖုန်း-၀၉-၅၁၃၃၄၅၀၊ (၅) ကိုအေးသန်း။ ဖုန်း-၀၉-၅၀၅၃၇၂၉

ပြန်
ပြန်
ပြန်

အနိုင်မယူဘဲ

■ မြေမြိုင်

“အမေရယ် ...”

ကျွန်မနှုတ်မှခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်သည်။ အမေက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ သောက်လက်စဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆက်ဖွာနေသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း အမေ့တွင် ဗာနနှင့် ဒေါင်ဒေါင်မြည် အသည်းက ရှိသေးသည်။ ဟိုယခင် အဖေရှိစဉ်က ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းတို့အလယ်တွင် လက်ညှိုးညွှန်ပြီး လိုရာကို စေခိုင်းခဲ့သည်။

ဆွေမျိုးတွေကလည်း အဖေ့အရိပ်ကိုခိုကာ သူတို့လိုအပ်သမျှကို အဖေက သူ့အရှိန်အဝါ၊ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတို့ထံမှ အကူအညီကိုရယူပြီး အရာရာအားလုံး အဖေက ဖန်တီးပေးသည်။ အဖေမရှိတော့သည့်နောက်တွင် ကျွန်မလည်း အခြေအနေပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဆိုသည် ကျွန်မ၏အသက်ကို အချိန်အခါသင့်ရုံမက လွန်နေပြီဟုဆိုသည်။ ပြောရလျှင်အိမ်ထောင်ပြုဆင့်သည့်အရွယ်သို့ပင် လွန်နေပြီဟု။ ကျွန်မကမူ အမေ့အနားတွင် နေပြီး အမေ့ရင်ခွင်ကို ခေါင်းဝင်တိုးကာ ပီတိကလေးမဟာနေချင်သည်။ ကျွန်မဘဝတွင် အမေနှင့်ဆိုလျှင်

အမေ့အရိပ်တွင်ခိုကာ အမေ့မျက်နှာကို တစ်စုံစီမိကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်ကမ္ဘာလေး တည်ဆောက်ကာ အားကိုးအားထားပြုချင်သည်။ ချမ်းမြေ့လွန်းလှသည့် အမေ့ရင်ခွင်ကို ဘယ်အရာနှင့်မှ မလဲနိုင်။

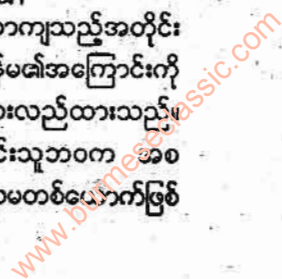
“မိဘဆိုတာ ကောင်းစေချင်လို့ စီမံတာပဲ။ မကောင်းဖြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ၊ ပေးဝေနှီးရင်း ထိမ်းမြားခြင်းလျှင် ဝတ်ငါးအင်း၊ ဖခင်မယ်တို့တာတွဲ။ သမီးလည်း ပညာတတ်ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းဆရာမ တစ်ဦးတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ အဓိပ္ပာယ်ကို သိပြီးသားပေါ့။ အမေ့မျက်စိမမှိတ်ခင် သမီးလေးကို စိတ်ချလို့သွားချင်တယ်။ လောကအလယ်မှာ အမေ့သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရမှာကို စိတ်မချဘူး။ မောင်ဝင်းသိန်းကလည်း လူအေးပါ။ အသင်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မှုဆိုးဖို့ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်မထုဘဲ စီးပွားရေးကိုပဲ ဇောက်ချလုပ်လာတာ။ အခုဆို သားသမီးတွေကလည်း အရွယ်ရောက်ကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့အစ်မကြီးက ကလေးတွေကလည်း အရွယ်ရောက်လာ အုပ်ထိန်းတဲ့သူလည်းရှိအောင် သူ့မောင်ရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း အလေအလွင့် မရှိရအောင်ဆိုပြီး သေသေချာ

ချာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့သူကို ရှာတာ”

“ဒါဆိုလည်း အမေရယ်၊ သူ့အစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်လုံးလည်းရှိတယ်။ ဒီတော့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် ခေါ်ထားလိုက်ပေါ့”

“အမေကလည်း မောင်ဝင်းသိန်းကို သဘောကျတယ်။ သမီးထက်တော့ ဆယ်နှစ်သာသာလောက်ပဲ အသက်က ကြီးမှာပါ။ ကြီးရင်ပိုငယ်ရင်ချီရတယ်။ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတော့ ကိုယ့်အပေါ် ညှာတာပေါ့ကွယ်။ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးကင်းတယ်။ သမီးအရွယ်က နှလုံးသားကို ဦးစားပေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ဘက်ဆိုတာ အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွက် အဖော်အဖက်ဖြစ်ရမှာ။ ဒါကြောင့် ဦးနှောက်နဲ့ပဲ စဉ်းစားရတော့မယ်”

အမေက ကျွန်မ၏အိမ်ထောင်ရေးကို သူ့သဘောကျသည့်အတိုင်း စီမံနေသည်။ ကျွန်မ၏အကြောင်းကို အမေက လုံးဝနားလည်ထားသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝက အစယခု ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်

လာသည်အထိ ကျောင်းနှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့် ကျောင်းကလွဲပြီး ကျွန်မ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိတ်ကူးယဉ်စရာကို ရှာခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုထက်သာသော ရုပ်ရည်ရှိသော်လည်း ချစ်စကားပြောလာသူမှန်သမျှကို ဘဝပေးတာဝန်ကို အကြောင်းပြကာ ငြင်းခဲ့သည်။ ကျွန်မဆယ်တန်းရောက်သည်နှစ်မှာပင် အဖေဆုံးသည်။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးအဖြစ် အိမ်မှာပင် ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကိုဖွင့်သည်။ ကုန်စုံဆိုင်ဆိုသော်လည်း အရင်းများများထားပြီး ဖွင့်နိုင်သောကုန်စုံဆိုင်ကြီး မဟုတ်။ ပိုပိုလှုံလှုံမရှိ။ ကြေးမြီမရှိ။ အနေအစားသင့်တင့်ရှိသာဖြစ်သည်။ မြို့သစ်တွင်ရထားသော မြေကွက်တွင် ဓနိမိုး၊ ထရံကော၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ အိမ်လေးတစ်လုံးကို အဖေက ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ အသက်ရှူပေါက် ချောင်ခဲ့သည်။ မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ကျောင်းပြီးကာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ကျောင်းမှာပင် မူလတန်းပြဆရာမအလုပ်ကို ရခဲ့၍ အမေအနားမှာပင် မခွဲမခွာအတူနေရသည်။

အမေပြောသည့် ကိုဝင်းသိန်းဆိုသူကို ကျွန်မမမြင်ဖူးပါ။ သူကတော့ ကျွန်မကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက်မြင်ဖူးထားသည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်မစာသင်ရသည့် ကျောင်းရှေ့က၊ အလုပ်ကိစ္စနှင့် မကြာခဏ ဖြတ်သွားရ၍ ကျွန်မကိုမြင်တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းသိန်း၏ အစ်မကြီးက အမေနှင့် ဈေးသွား၊ ဈေးလာမြင်တွေ့ရာက မကြာခဏ သီတင်းဥပုသ်တိုင်း ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံတွင် တွေ့ကြုံပြန်သဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည်။

အိမ်ကိုလည်း လာလာလည်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ချဖို့ အရေးကို နှစ်ယောက်သား လုံးပန်းကြတော့သည်။

“အမေသမီးလေးက မိန်းမချောလေး။ မျက်နှာလေးကချစ်စရာလည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အချိုးကျကျလှတယ်။ အမေ့မျက်စိထဲမှာတော့ အပြစ်ပြောစရာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မဖြစ်သင့်ဘဲသူနဲ့ မဖြစ်ရလေအောင် အမေကစိစဉ်ရတာ”

“အမေရယ် ... သမီး အဲဒီလူကြီးကိုယူရင် သူ့ကလေးတွေအတွက် မိထွေးဖြစ်မှာပေါ့။ မိထွေးဆိုတာ မကောင်းဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်လေ”

“စေတနာက အကျိုးပေးမှာပေါ့ သမီးရယ်။ အမေသမီးလေးက ကျောင်းဆရာမဆိုတော့ ဆရာမတစ်ယောက် ရဲ့နဲ့လုံးသားက မိခင်စိတ်တွေ အပြည့်အဝရှိတယ်လေ။ သမီးလေးမှာ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြတ်စိတ်မှ မရှိတာ”

“သမီးအိမ်ထောင်ကျရင် အမေတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာကိုလည်း စိတ်မချဘူး”

“အမေတို့အရွယ်က တတိယအရွယ်ရောက်နေပြီ။ နောင်သံသရာအတွက်ပါအောင် အမေလုပ်ရမယ်။ ဒီအိမ်လေးကို ငှားလိုက်မယ်။ အိမ်လခကို သမီးယူ။ အမေလိုသလောက်ပဲ သမီးဆီမှာတောင်းမယ်။ အမေရိပ်သာမှာ တရားစခန်းသွားဝင်မယ်”

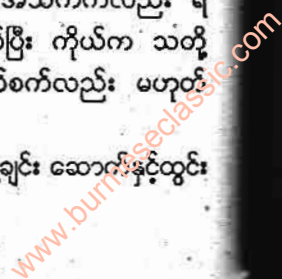
အမေက ကျွန်မ၏ဘဝနှင့်သူ၏ နောင်သံသရာအရေးကို စဉ်းစားပြီးဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်၍ အမေ့စိတ်တိုင်း ကျ ကျွန်မခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

အချစ်ဆိုသည်အရာကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကလည်း မစူးစမ်းခဲ့။ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း စဉ်းစားဖို့က အချိန်မရှိ။

ယခုတော့ အချစ်ဆိုတာကိုဘာတစ်ခုမှမသိရဘဲ ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုရတော့မည်။ ကိုဝင်းသိန်းဆိုသူ၏အိမ်ကို သူ့အစ်မကြီးလာခေါ်၍ ကျွန်မနှင့် အမေလိုက်သွားခဲ့သည်။ ဒုဂုံမြို့သစ်မှာ ဖြစ်သော်လည်း မြေကွက်ကိုနှစ်ကွက်တွဲယူကာ ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ် ခိုင်ခိုင်ဖြစ်သည်။ အဖေမသေခင်က ဆောက်ပေးခဲ့သော ကျွန်မတို့အိမ်နှင့်ယှဉ်လျှင် နွားတင်းကုပ်နှင့် နန်းတော်ပမာ ကွာခြားလွန်းသည်။ ။ အတွင်းရှိ ညဉ့်ခန်း၊ မီးဖိုဆောင်စသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့မှာလည်း ခေတ်မီခန့်ထည်လှသည်။ အမျိုးမှန်၊ အဖိုးတန်တွေချည်းပင်။ အမေကတော့ ရှင်ဘုရင်နှင့်ညားလျှင် မိဖုရားဖြစ်သည်ဟု အမေကသမီးအတွက် သမက်လောင်း၏ထည်ဝါမှုကို ပီတိစိတ်နှင့် ကျေနပ်ကာ သဘောကျနေသည်။

“အိမ်က သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို နယ်မှာတော်ဒါသွားထားတယ်။ သူ့အမေတက်က ကြီးဒေါ်ရုံတယ်။ စာမေးပွဲပြီးရင် ပြန်လာကြမယ်။ လူကြီးတွေစိစဉ်တာကို ဝတ်ရည် လက်ခံမယ်ဆိုရင် အကျဉ်းချုံးပြီး လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ကြတာပေါ့။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ခမ်းခမ်းနားနားကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ အသက်ကလည်း ရလာပြီ။ နောက်ပြီး ကိုယ်က သတို့သားအသစ်စက်စက်လည်း မဟုတ်တော့”

တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း

ဆိုသည်ပမာ၊ မိန်းမသားအတွက် တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာရှိသည့် မင်္ဂလာကို အချစ်မပါ၊ အနှစ်စလာနှင့် ခံစားရသည်ကိုမှ မထောက်၊ ရိုးမှာ လက်မှတ်ထိုး၊ အသိမိတ်ဆွေ အနည်းငယ်နှင့် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမည့် အစီအစဉ်ကို အမေက ကျေကျေနပ်နပ် လိုက်လျောလိုက်သည်။

“သူက ပိုက်ဆံကို အပိုအကုန် မခံတော့လည်း ကျန်တာ ကိုယ့်အတွက်ပဲပေါ့။ လင့်ပစ္စည်းဆိုတာ မယားပိုင်တာပဲလေ”

အမေက သမီးကောင်းစားရေးအတွက် တွက်ရေးနှင့် စက်သူဌေးလုပ်နေသည်။ မတော်စသေးသည့် ရွှေသမက်လောင်းကိုပင် ကျွေးဇူးတွေ စွတ်တင်နေသည်။

“မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို (--) ကျောင်းမှာ လုပ်မယ်။ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတချို့နဲ့ ဆွေမျိုးတွေကိုတော့ ဖိတ်ရမှာပေါ့”

ကျေးဇူးရှင်လိုပဲ အမေက ကျေးဇူးတင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိသေးသည့် သမီးဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲတွင် အမေက တစ်ဘဝလုံး လုံခြုံသွားသည်ဟု စိတ်ချကာ အမေ့မျက်နှာတွင် အပြုံးတွေဝေနေသည်။

“စီးပွားရေးကလည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်တော့ ယူချင်တဲ့မိန်းမတွေ ပေါမုပေါပဲ။ သူ့သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ တည့်ဖို့ကတော့ မလွယ်လှဘူးနော်”

“သမီးနှစ်ယောက်တင် ကမလား သူ့မမီးကလည်း ခပ်ထက်ထက်ရယ်”

“အသိပညာ၊ အတတ်ပညာရှိလျက်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ

မှဆိုးဖိုကိုမှ ယူရသလား။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ ရွယ်တူတန်းတူကို ရနိုင်သားနဲ့”

ဆွမ်းကျွေးတွင် လှည့်ပတ်ညွှတ်ခံရင်းက အစားအသောက်စီစဉ်နေသည့်နေရာနားတွင် အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုစကားသည် ကျွန်မအတွက် ပထမဦးဆုံး ရလဒ်ဖြစ်သည်။ ညွှတ်သည်တွေကို ညွှတ်ခံရင်း တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေရသော်လည်း ကျွန်မ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်တို့မှာ ကွယ်ပျောက်နေသည်။ သို့သော် ခွဲညားသည့် သူ့ရုပ်သွင်ကို စမြင်လိုက်ရသည်ကစ၍ ကျွန်မရင်ထဲတွင် သံယောဇဉ်ပိုးမျှင်တစ်စက တိုးဝင်လာသည်ကို ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။

“သမီးလေး ...
သည်းခံလျှင်
အကျိုးရှိမှာပါ။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ပေါ့လေ သမီးနဲ့
နောက်ထပ်သားသမီး
ရလာရင်တော့
ကိုယ့်ဘက်ရောက်အောင်
သိမ်းသွင်းရမှာပေါ့”

“နောက်မိန်းမတော့ သနားစရာပဲ”

“အလို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုလေ၊ အခုဖြစ်လာ၊ တိုးပွားလာတဲ့စီးပွားရေးနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေဆိုတာ အရင်က သူ့မိန်းမရှာထားခဲ့တာ။ ကလေးတွေအတွက် သီးသီးသန့်သန့် ခွဲထားပေးပြီးသားဆိုတော့ အခုယူတဲ့ မိန်းမတော့ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးရတော့မှာပဲ။ သူ့မရီးက သိပ်လည်တာ”

“ခက်တော့တာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါ။ ကိုဝင်းသိန်းရဲ့မရီးကလေးတွေရဲ့ကြီးဒေါ်က ကိုဝင်းသိန်းနောက်အိမ်ထောင်ထူတာကို လုံးဝကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ မကျေနပ်ဘူးလေ။ စီးပွားရေး၊ ငွေကြေး ကိစ္စအဝဝကို သူကပဲချုပ်ကိုင်ထားချင်တာ”

ဆက်လက် နားမထောင်ချင်တော့၍ ကျွန်မလှည့်ထွက်လာသည်။ ကျွန်မတို့လက်မထပ်ခင် နှစ်ရက်အလိုတွင် သူ့သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ကြီးဒေါ် (ကိုဝင်းသိန်း၏မရီး)တို့ ပြန်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ လာရာတွင်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူတို့ ပါလာသည်။ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏အမေ ကျွန်မတို့နေသည့် အိမ်၏အခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကျေနပ်သောအသွင်၊ အထင်သေးသောအကြည့်နှင့် မျက်လုံးစိမ်းပြသွားသည်။ ဖော်ရွေစွာဖြင့် နှိမ့်ချဆက်ဆံသော အမူအရာနှင့် အမေက ညွှတ်ခံသည်။ ဟန်ဆောင်မှုကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ အပြုံးခွဲသော မျက်နှာအနေအထားနှင့် ကျွန်မကို သူတို့မနှစ်မြို့စွာဖြင့် ကြည့်

သွားသည်။

“စေတနာနဲ့ သမီးလေးရဲ့ဘဝ ရှေ့ရေးကောင်းဖို့ စီစဉ်မိတဲ့သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် အမေနောင်တ ရမိလာတယ် သမီးရယ်”

တိုးတိတ်နွမ်းလျှော့ ပြောလာ သည့် အမေ၏စကားကို ကျွန်မရင်ထဲ က မာနက ပြန်လည်တွန်းကန်အား ပေးလိုက်သည်။ မိန်းမသားတစ် ယောက်၏ အရည်အချင်းနှင့် ကိုဝင်း သိန်း၏ဘဝကို ကျွန်မ စိုးမိုးခြယ်လှယ် ပြချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်ထပ် ဖို့အရေးကို နောက်မဆုတ်ဘဲ စီစဉ် သည်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးဖြစ်သောကြောင့် ဧည့် ပရိသတ်က သူမိသားစု၊ ဆွေမျိုး၊ စီးပွားရေးအသိုင်းအဝိုင်းကသာ များ သည်။ ကျွန်မ၏ပတ်ဝန်းကျင်က လူ တွေကိုတော့ ဖိတ်စာကမ်းဖို့ပင် အခွင့် အရေးမရခဲ့။

“ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မှာကို သိကြ ပြီပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်တာလည်းမဟုတ် တော့ ဖိတ်ဖို့မလိုပါဘူး”

“လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခါ တည်း အိမ်ကိုပဲယူလာခဲ့။ ငွေသားနဲ့ စာရင်းစာအုပ်ကို သေသေချာချာစစ် ဆေးပြီးမှ ယူနော်”

ကိုဝင်းသိန်း၏မရိုးဖြစ်သူက စီ စဉ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆွမ်း ကျွေးပြီး၍ အိမ်ပြန်ကြသည့်အခါတွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပမာ တခြားသူ တွေ၏ ကားနှင့် အမေပြန်လိုက်သွားရ သည်။ သမီးမင်္ဂလာဆောင်မှ ရရှိ သည့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း၊ ငွေစာရင်း စသည်တို့မှာ အမေနှင့် လုံးဝမသက် ဆိုင်သလိုပင်။ ကားပေါ်တက်ခါနီး

ကြည့်သွားသော အမေမျက်ဝန်းအစုံ တွင် နောင်တအရိပ်တို့ ခိုဝင်နေပြီကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။ ထည်ဝါခဲ့ညားလှ သော အိမ်ကြီးသို့ ကျွန်မအိမ်ကြီးရှင်မ တစ်ယောက်အနေနှင့် ခြေချရတော့မည်။

“ကဲ ... ဝတ်ရည်သိအောင် ကိုယ်ပြောထားရမယ်”

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ကိုဝင်းသိန်း၏မရိုးတော်ခဲ့သူနှင့် အပျို ပေါက်အရွယ် သမီးနှစ်ယောက်တို့က ပြုံးရယ်ခြင်းကင်းသော မျက်နှာများနှင့် ကြိုဆိုကြသည်။

“ဒီအခန်းမှာ ကိုယ်တို့နေမယ်။ အရင်က ကိုယ့်အမျိုးသမီးနဲ့ ကိုယ်နေ ခဲ့တဲ့အခန်းကို သမီးနှစ်ယောက်က သူ တို့နေမယ်ဆိုပြီးယူလိုက်တယ်။ ခုတင်၊ ပစ္စည်း၊ အိပ်ရာအသုံးအဆောင်တွေ ကို အသစ်ထပ်မဝယ်တော့ဘူး။ အခု မွေ့ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးအစွပ်တွေက အေးအေး ဝယ်ထားခဲ့တော့ ပိုက်ဆံကို အကုန်မခံတော့ဘူး။ နောက်ပြီး ... မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးအပြီးမှာ ကိုယ်နဲ့ ဝတ်ရည် တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရရင် ကိုယ်တို့ရဲ့အခန်းထဲမှာပဲ ချိတ် ထားမယ်။ သမီးတို့က သူတို့အမေရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ထားချင် ကြတယ်။ မိတဆိုးလေးတွေဆိုတော့ ကိုယ်က အလိုလိုက်ရတယ်လေ”

သူပြောသည့်စကားအရ ကျွန်မ အတွက် သည်အခန်းကလွဲပြီးလျှင် ခြေချခွင့်ရစရာနေရာပင် မရှိပြီ။ အခန်း ထောင့်တွင် စုပုံထားသော လက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းအထုပ်ကြီး၊ အထုပ်ငယ်တို့ကို သမီးနှစ်ယောက်နှင့် မရိုးဖြစ်သူတို့က လက်ဖွဲ့စာရင်းဖတ်လိုက်၊ လက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖောက်ဖွင့်လိုက်နှင့်

ရယ်မောသံတို့ကို ကျွန်မကြားနေရ သည်။ အသံတွေကိုနားစွင့်ရင်း ခုတင် ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ငိုငင်နေရုံမှအပ ကျွန်မအတွက် လှုပ်ရှားစရာ အခွင့်မရှိ ဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေး ... သည်းခံလျှင် အကျိုးရှိမှာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ လေ သမီးနဲ့ နောက်ထပ်သားသမီးရ လာရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်ရောက်အောင် သိမ်းသွင်းရမှာပေါ့”

အမေ့စကားသံကို ပြန်လည် ကြားကာ အတွေးထဲမှာ နစ်မြောနေမိ သည်။

“ဟင် ... ဝတ်ရည်၊ အဝတ် အစားတွေလည်း မလဲရသေးပါလား။ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ကဲ ... မြန်မြန်အဝတ်လဲ၊ ထမင်းစားကြရ အောင်။ သမီးတို့က ညနေစာကို စော စောစားတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိကြတယ်။ အဖေ့နဲ့ အတူတူစားဖို့ စောင့်နေကြ တာ။ သူတို့အကြိုက် ဝက်သားနဲ့ တညင်းသီး ချက်ပြီး ငါးဖယ်သုပ်ရယ်၊ ဘူးသီးဟင်းခါးရယ်လေ။ အေးအေး က သူ့သမီးတွေအကြိုက်ကို မကြာ ခဏချက်ကျွေးနေကျ။ အခု ကိုယ့် မရိုးကလည်း သူတူမတွေရဲ့အကြိုက် ကို ချက်ပေးရတာ”

ငယ်ငယ်တည်းက မစားတတ်၊ မကြိုက်သည့်ဟင်းကို ကြားရသည်။ အိမ်တွင်အမေက ကျွန်မထမင်းစားရန် ဟင်းမကြိုက်လျှင် ထမင်းသုပ်လုပ်ပေး သည်။ ကျွန်မက ခြေလေးချောင်းသား ကိုမစား၊ ကြိုက်သားနှင့် ငါးသာလျှင် စားတတ်သည်။ ငါးပိ၊ တို့စရာ စား တတ်သော်လည်း အနံ့ပြင်းသည့် ဆူး ပုပ်ရွက်၊ တညင်းသီးတို့ကို လုံးဝမစားတဲ့

ယောက်ျားသားတစ်ယောက်၏
 ဘဝတစ်ခုလုံးကို
 ကျွန်မ၏အလှ၊
 ကျွန်မ၏သိက္ခာတို့က
 စိုးမိုးခြယ်လှယ်နိုင်မည်ဟု
 ပေါ့ပေါ့လေးလေးတွေးမိခဲ့သည်။
 သပွတ်အူအထွေးလိုက်
 ရှိသော အထုပ်ကြီးထဲသို့
 ကျွန်မဝင်ရောက်ရတော့မည်ကို
 နည်းနည်းလေးမှ
 မစဉ်းစားခဲ့။

သူမဟုတ်ပေ။ ယခု ကျွန်မနေရာမည့်
 ဆိုသည့် ကမ္ဘာကျဉ်းကျဉ်းအခန်းထဲမှ
 ထွက်ပြီး ထမင်းစားရန် အောက်ထပ်
 သို့ဆင်းရဉ်းမည်။ ကျွန်မအတွက် ခြေ
 တစ်လှမ်း လှမ်းဖို့ရာကိုပင် ဝန်လေးလှ
 သည်။
 “ကဲ ... ဝတ်ရည်၊ အဝတ်
 အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့နော်။ ကိုယ်
 သွားတော့မယ်။ သမီးတို့က ထမင်း
 ဆာနေကြပြီ။ တော်ကြာ အဖေ့ကို
 စိတ်ကောက်ကြဉ်းမယ်”
 လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံတို့။
 မင်္ဂလာဦးညကိုပင် မကျော်ဖြတ်ရ
 သေး။ ရင်ထဲတွင်ဝေဒနာတစ်ခုကို စူး
 စူးနစ်နစ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဖြေစရာ
 ရှာရဉ်းမည်။

“ဖေဖေအစ်မ ကြီးကြီးမေက
 လေ ဘာမှန်းမသိဘူး။ အိမ်မှာ ထမင်း
 ချက်၊ အဝတ်လျှော်တဲ့သူတွေ ရှိလျက်
 သားနဲ့ အလကားသက်သက် ဖေဖေ
 ကို မိန်းမရှာပေးရတယ်လို့။ မေမေ
 အမွေတွေရအောင် ပေါင်းပြီး ကြံတာ
 လားမှမသိတာ”

“ဟုတ်မယ်၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ
 မောင်ဝင်းသိန်း၊ ကလေးတွေအတွက်
 အသုံးစရိတ်ကို မင်းပဲ သပ်သပ်စီစဉ်
 ပေးပါ။ မိထွေးဆီမှာ လက်ဖြန့်ပြီး
 တောင်းရတာ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဖေဖေ”
 “ဗျာ ... ဘာလဲ သမီးကြီး။
 ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ... ခုတော့ ဘာမှ
 မလိုသေးဘူး။ တစ်ခုတော့ဖေကြီးကို
 ပြောချင်တယ်”

“ပြောပြော သမီး၊ ဖေဖေက
 သမီးတို့စိတ်ချမ်းသာဖို့ကို အဓိကထား
 တဲ့ဖေဖေပါ။ ကဲပြော ... ဘာပြော
 ချင်လဲ”

“ဘာမှထူးထူးခြားခြားတော့
 မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ မေမေစိတ်
 ကြိုက် လုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဟို
 မိန်းမက ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းတာ ရွေ့
 တာကို မလုပ်ပါစေနော်။ သမီးတို့မှာ
 အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မေမေရဲ့လက်ရာ
 တွေကိုပဲ အလွမ်းပြေကြည့်ရတာပါ”

“စိတ်ချ သမီးစိတ်ချ၊ ဖေဖေ
 သမီးတွေစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတစ်
 ခုမှ မလုပ်စေရဘူး။ ဖေဖေကတိပေးပါ
 တယ်”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် ခြေ
 လှမ်းတို့ကို ရပ်တန့်သွားစေသည်။
 ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်

စကားသံတို့မှာ နှစ်ကိုယ်ကြားပြောနေ
 သည့် အသံမျိုးမဟုတ်။ အသံကိုခပ်
 ကျယ်ကျယ်ပြုကာ တမင်တကာကြား
 ရလေအောင်များ ပြောနေကြလား
 မသိ။

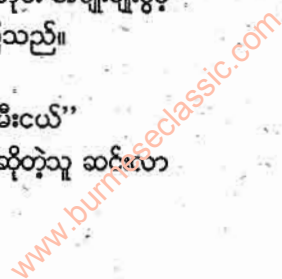
“နေပါဦး ဟိုမိန်းမက ထမင်း
 စားမဆင်းလာသေးပါလား။ ဘာလဲ
 မိဖုရားကို ဝေါနဲ့ပင့်မှ ဆင်းလာမှာ
 လား”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်၊
 အဝတ်အစားလဲနေလို့”

“ဪ ... ဟိုရတုန်းပြော
 ရဉ်းမယ်။ မင်္ဂလာ ခွမ်းကျွေးမှာ ပေး
 ဝတ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားတစ်စုံကို ပြန်
 သိမ်းလိုက်။ မင်းနဲ့ကွယ် ... ဘာဖြစ်
 လို့များ ပေးဝတ်ရတာလဲ။ အကျင့်
 လုပ်လို့ သူ့အတွက် ပုလဲတစ်ဆင်စာ
 လုပ်ပေးထားတာပဲ။ လုံးဝမဝတ်ဘူးတဲ့
 သူကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ တန်ပါတယ်။
 ပတ္တမြားက မိုးကုတ်တွင်းထွက် သန့်
 သန့်လေးတွေကို ငါ့ညီမက သူ့ကိုယ်
 တိုင်ရွေးပြီး လုပ်ထားတာ။ ကလေး
 တွေအတွက် သူ့အမေထားထားတာ
 ပဲ။ နောက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ဆိုင်
 နှစ်ဆိုင်ကိုလည်း ကလေးတွေကို လွှဲ
 ပေးဖို့လုပ်ဦး”

ကျွန်မ ပစ္စည်းမမက်ပါ။ အမေ
 စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုကိုရှေ့ရှုပြီး ကိုဝင်း
 သိန်းကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 ယခုစကားသံတို့သည် ကျွန်မအား
 မိထွေးဆိုသည့် တစ်ဖက်စောင်းနင်း
 အမြင်နှင့် စိတ်ထင်တိုင်း အမျိုးမျိုးဖွင့်
 ဆိုကာ ပြောနေကြသည်။

“ဖေဖေ”
 “ဘာလဲ သမီးငယ်”
 “ဖေဖေမိန်းမဆိုတဲ့သူ ဆင်းလာ

ရင် မေမေထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်မှာ မထိုင်ခိုင်းပါနဲ့။ ကြီးမေက အလကား သက်သက် ပြဿနာရှာသွားတယ်။ သမီးတို့ရဲ့ မေမေရဲ့နေရာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင်မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုတခြားနေ ရာမှာပဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်”

တစ်နေ့ခင်းလုံး ပင်ပန်းထား သည်။ ရင်ထဲမှလည်း ဆာလောင်မွတ် သိပ်မှုကြောင့် ဟာနေသည်။ ထိုအရာ အားလုံးတို့သည် ကျွန်မဆီမှ ပြေး ထွက်သွားကုန်ပြီ။ ကြားလိုက်ရသည် စကားသံတို့က ရင်တွင်းသို့ ထိုးစိုက်စူး နှစ်ကာ နာကျင်မှုဖြင့် ဝမ်းပြည့်သွား သည်။ ခြေလှမ်းကိုဖွဖွနင်းကာ အပေါ် ထပ်သို့ တစ်ထစ်ချင်း၊ တစ်လှမ်းချင်း ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့်ဆိုင် တော့မည်ဆိုသည့် မင်္ဂလာဦးညခုတင် မဟုတ်သော နှစ်ယောက်အိပ်ခင်းပေါ်တွင် စိတ်မသက်မသာနှင့် ထိုင် လိုက်သည်။ နံရံတစ်လျှောက် မျက် လုံးအစုံနှင့် ဝေ့ကာကြည့်မိသည်။ ရင် တွင်းသို့ နောက်ထပ် ဆူးတစ်ချောင်း က တိုးဝင်လာပြန်သည်။

အခန်းနံရံတွင် ကိုဝင်းသိန်းနှင့် သူ့ဇနီး ထွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကြီး ထဲမှ သူ့ဇနီး၏မျက်လုံးအစုံက ကျွန်မ ကိုကြည့်ပြီး လှောင်ပြီးပြန်သလိုပင်။

“ဟော ... ဝတ်ရည်က ဒီမှာ ထိုင်နေဆဲကိုး။ ကိုယ်တို့က ဝတ်ရည် ဆင်းမလာလို့စောင့်နေကြတာ။ သမီး တို့မှာ ထမင်းစားတောင်နောက်ကျ သွားတယ်”

“ကျွန်မ မဆာလို့ပါ။ ဟိုလေ .. ဟိုဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေတာ”

“ဪ ... ကိုယ်နဲ့ အေးအေး တို့ နှုတ်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံကို နံရံမှာ

အလှူပေးပြီး မှန်သွင်းထားတာ။ ဟော အဲဒီဓာတ်ပုံကိုမြင်တိုင်း သူ့ကို သတိရအောင်လို့တဲ့”

ကျွန်မမှာ သူ့ကိုဆက်ပြီးစကား ပြောဖို့အတွက် စကားလုံးဝေါဟာရ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဆန္ဒက ရင်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ကျွန်မ၏ အနားသို့ကပ်လာပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် သို့ လက်ဖဝါးနှစ်ခုရောက်လာသည်။ သူ့စိမ်းယောက်ျား၏ ကိုယ်အနံ့ကို မဝံ့ မရဲ ရှူရှိုက်မိသည်။ အတွေးခေါင်စွာ မိုက်မဲမှုဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးခရီးလမ်း ကို ကျွန်မလျှောက်လှမ်းမိပြီဟု အတွေးက ရောက်လာသည်။

ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကျွန်မ၏အလှူ ကျွန်မ၏သိက္ခာတို့က စိုးမိုးခြယ်လှယ် နိုင်မည်ဟု ပေါ့ပေါ့လေးတွေးမိခဲ့သည်။ သပ္ပတ်အူအထွေးလိုက်ရှိသော အထုပ် ကြီးထဲသို့ ကျွန်မဝင်ရောက်ရတော့ မည်ကို နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစားခဲ့။ ယခုတော့ ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်ကာ တွေးခဲ့သောအတွေးတို့က ကြွေကျ၊ မြေခကုန်ပြီ။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး၊ နောက်အိမ်ထောင်ပဲဆိုဆို၊ ကိုဝင်း သိန်း၏ကလေးတွေအတွက် ကျွန်မ သည်မိထွေး။ ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းမရှိ သေးသော သဘာဝ၏ နိယာမတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မိထွေးက မိထွေးပင် မြင် ကြမည်။

ကျွန်မသည် အရင်ဆုံး မောဟ အမှောင်နှင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ လင်ပါ သမီးများနှင့် မိထွေးတို့၏ ဆက်ဆံရေး လမ်းဟောင်းကြီးကို ကျွန်မထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်မဖြစ်မည်။ အချစ်ဆို သည်စကားကို အစအဦး တန်ဆာ

ဆင်ကာ မဖွင့်ဆိုဘဲ ဖုန်တီးရတော့ မည် အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကျွန်မ၏ ပြုစုယုယမှုနှင့် ကိုဝင်းသိန်းထံမှ အကြင်နာနှင့် မေတ္တာကို ပြန်လည်ရရှိ အောင် ဘယ်အတိုင်းအတာထိ အချိန် ပေးကာကြိုးစားရဦးမည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရမည်မသိသေး။

“အရင်မိန်းမက နှလုံးရောဂါရှိ တယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက် ပဲ ယူတာ”

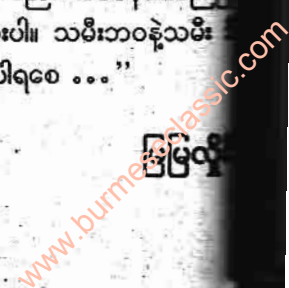
ကျွန်မနှင့်သူ့အကြား သားသမီး သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့နှင့် ရုန်း မထွက်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ရန် အတွက် ကြိုးစားလျှင်လည်း အချည်း အနှီးဖြစ်တော့မည်။

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဝတ်ရည် အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အထည်ပစ္စည်းတွေ ယူရဦးမှာပေါ့။ ကိုယ်မိရိုအသစ်ဝယ် ထားတယ်။ အခန်းထဲက မှန်မိရိုကြီး က အေးရဲ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ဆိုတော့ အဆင်မပြေဘူးလေ”

ကျွန်မ ကိုဝင်းသိန်းကို စကား ဆက်မဆိုတော့။ ကျွန်မရင်ထဲက အတွေးနှင့်အမေ့ကိုသာ တိုင်တည် ပြောမိသည်။

“အမေ ... သမီးက သူ့နဲ့လင် ထပ်ခဲ့ပေမယ့် သမီးရဲ့ဘဝက တစ် နှစ်လ အပျိုစင်ပဲ ရှိပါစေတော့။ သူ့တို့ ဘဝထဲကို ဇွတ်တိုးပြီး မဝင်ရဲတော့ပဲ ပါ အမေရယ်။ သမီးဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တယ်ဆိုရင်လည်း အမေနားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ သမီးဘဝနဲ့သမီး အတိုင်းနေပါရစေ ...”

ဆေးဝက်ဝင်သော သံပရာသီး

ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ရှေးအခါကပင် မိမိတို့အိမ်၌ သံပရာသီးကို အမြဲဆောင်လေ့ရှိပြီး သောက်ရေအိုးစင်အဖုံး ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကွမ်းအစ်များထဲတွင်လည်းကောင်း ထားရှိကြလေသည်။ သံပရာသီးကို ဆောင်ထားလျှင် အဆိပ် ရှိသော မြွေ၊ ကင်းစသည် သတ္တဝါများ၏ အန္တရာယ်မှ ကင်း ဝေးစေပါသည်။

စာရေးသူ ရောဝတီတိုင်းကျေးလက်တစ်ခုသို့ အလည် ရောက်ခဲ့စဉ်က တောင်ယာလုပ်ကိုင်နေသော ဦးကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်တွင် ခေတ္တတည်းခိုခဲ့သည်။ အိမ်အောက်တွင် ကြွက်တွင်း များရှိရာ ၎င်းတွင်းထဲသို့ မြွေတစ်ကောင်ဝင်သွားသည်ကို အပြီးပိုင်းလောက်သာမြင်လိုက်သဖြင့် မြွေဆိုးလား၊ မြွေ ကောင်းလားဆိုတာ သိရန်ခဲယဉ်းနေသည်။ မြွေကောင်းဆို လျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် မြွေဆိုးဆိုလျှင် လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကြီးက သံပရာသီးတစ်လုံးကို အမြန်ရှာခိုင်းပြီး သံပရာသီးကို အင်္ကျီ ချုပ်သောအပ်ဖြင့် အပေါက်များဖြစ်အောင် အပ်နှင့်ပေါက်စေ ပါသည်။ (သို့မဟုတ် ချိတ်များဖြင့်လည်း ဖောက်နိုင်ပါသည်) အပ်ပေါက်ရာများ ပြည့်နှက်နေသော သံပရာသီးကို မြွေဝင်

သွားသော တွင်းထဲသို့ထည့်လိုက်ရာ သုံးမိခန့်အကြာတွင် မြွေသည် သံပရာသီးအနံ့ကြောင့် တွင်းထဲမှပြန်ထွက်လာပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားတော့သည်။

* * * *

ခရီးသွားသည့်အခါ သံပရာသီးကို ဆောင်ထားပါက မေ့ဆေး၏အန္တရာယ်မှ ကင်းစေပါသည်။ တောလမ်းခရီးသွား ရင်း သံပရာသီးကိုဆောင်သွားလျှင် သံပရာအနံ့ကြောင့် အဆိပ်ရှိသတ္တဝါများ တိမ်းရှောင်ထွက်သွားကြပါသည်။ လူများ အမောလွန်ပြီး နှလုံးခုန်ပါက သံပရာရည်နှင့် သကြားဖျော် ၍သောက်လျှင် အမောပြေပြီး နှလုံးခုန်သက်သာစေပါသည်။

သံပရာသီး၏ အစွမ်းသတ္တိကို ရှေးဆရာမြတ်တို့က ဤသို့ရေးသားထားခဲ့ကြသည်။

သံပရာသီးသည် ချဉ်၏။ လေကိုနိုင်၏။ ဝမ်းမီး တောက်၏။ ကြေကျက်လွယ်၏။ ပိုးကိုနိုင်၏။ ဝမ်းဗိုက်နာခြင်း ကို ပျောက်စေ၏။ နှုတ်ကိုမြိန်ရှက်စေ၏။ ဝမ်းသက်စေ၏။ ဒေါသသုံးပါး ပျက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အာဂန္ဓအဖျားများ၊ ဝမ်းမီးနံ့ခြင်း၊ သွားရည်ယိုခြင်း၊ ဓာတ်လေချုပ်ခြင်း၊ ဝမ်းမီး

ပျက်ခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက်၏။

အနိုးအကင်း ပွင့်စေ၏။ အဆိပ်အတောက်ပြယ်စေ၏။ ပထဝီနာခေါ် အကြောတောင်ခြင်း၊ ထက်ခြင်းကိုနိုင်၏။ အဆစ်ရောင်ရောဂါ၊ အစာမကြေ၊ လေပြည့်ရောဂါများကို ကာကွယ်နိုင်လေသည်။ နှလုံးသွေးတိုးရောဂါများကိုလည်း ပယ်နိုင်၏။ မေ့ဆေး၊ အိပ်မေ့ချခြင်း၊ ဆေးနှင့်အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါများ၏ဘေးရန်မှလည်း ကာကွယ်ကွယ်နိုင်၏။ (သံပရာ သီးသည် စွယ်စုံရ ပရဆေးတစ်လက်ဖြစ်သည့်အပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် လူသားတို့သည် ကျန်းမာရေးအတွက် သံပရာသီးကို အသုံးပြုကြသည်။) သံပရာသီးသည် ပိုးပျားကိုလည်း ဖျက်ဆီးနိုင်သည်။ ကြီးမားသော အစွမ်းသတ္တိရှိ သောကြောင့် သံပရာသီးသည် အစွမ်းထက်သော ဆေးတစ်လက်ဖြစ်လေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ ကင်ဆာ၊ အဆုတ်နာ၊ တိုက်ဖွိုက်၊ အူရောင်ငန်းဖျား၊ အတိသာရ -ဝမ်းသွားရောဂါ၊ ကာလဝမ်းရောဂါစသော ကူးစက်တတ်သည့် ရောဂါများကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ရာ သံပရာသီးအရည်က ထိုပိုးများကို နိုင်နင်းစွာ ဖျက်ဆီးချေမှုန်းနိုင်၏။

ထိုကဲ့သို့သော အစွမ်းသတ္တိရှိသောကြောင့် လူတိုင်းသည် သံပရာရည်ကို အမြဲတစေမှီခိုသုံးစွဲရန် လိုအပ်လှပေသည်။

သံပရာသီးနှင့် အဆိပ်တိုးရောဂါပျောက်စေရာ

အလွန်ဝလွန်သူများ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သံပရာရည်ကို ဟင်းစားစတီးဇွန်း နှစ်ဇွန်းနှင့် ရေကျက်အေးနှစ်ဇွန်း ရောစပ်ပြီး နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ်သောက်ပါ။ စတင်သောက်သုံးသည့်နေ့ကစ၍ အစားအသောက်များကို လျော့နိုင်သမျှ လျော့၍စားပါ။ အစာစားသောက်သောအခါတွင်လည်း မွန်းတည့် ၁၂ နာရီမှ မွန်းလွဲ ၂ နာရီအတွင်း အစာများကို မစားပါနှင့်။ (၎င်းအချိန်တွင်စားမှု ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထွားခြင်း၊ အဆိပ်တိုးခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။)

အထက်ပါအတိုင်း သံပရာရည်ကိုသောက်သောအခါ သံပရာရည်သည် ဝမ်းတွင်း၌ရှိသော ရေများကို ခန်းခြောက်စေ၍ ရောဂါဖြစ်စေတတ်သော အဆိပ်နှင့်တူသော ဒေါမလအညစ်အကြေးများကို စုရုံး၍ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သော ဓာတ်ပါရှိ

ခြင်းကြောင့် မြင်၍မကောင်း၊ ကြည့်၍မကောင်းအောင် အဆိပ်တိုးပြီး ဝနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မပိန်လွန်း၊ မဝလွန်းသော ရုပ်အဆင်းသို့ ပြောင်းလွဲသွားနိုင်သည်။

ရောဂါအလို့ငှါအသုံးပြုနည်း

အရေပြားရောဂါလိမ်းဆေး

ယားနာ၊ အရေပြား၌ အမည်းကွက်များပေါက်ခြင်း၊ အမွှေးများကျွတ်ခြင်း စသောရောဂါများဖြစ်မှု သံပရာသီးကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍ ၎င်းအခြမ်းနှင့် နာနာပွတ်တိုက်ပေးပါ။ ရေချိုးပြီးနောက်လည်း တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်မျှ ပွတ်တိုက်ပေးပါလေ။ မကြာမီ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ရင်ဘတ်နာပျောက်

သံပရာသီးအစိမ်း၏ အခွံကိုစားမှု လေနာ၊ ရင်နာပျောက်၏။

အဆိပ်သင့်နာပျောက်ဆေး

သံပရာသီးအရည်ကို သကြားအနည်းငယ်ထည့်၍ သောက်မှု ဘိန်းမူးလွန်သော အဆိပ်၊ အရက်မှဖြစ်သော အဆိပ်၊ အစားမဖြစ်သောအဆိပ် စသည်တို့ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။

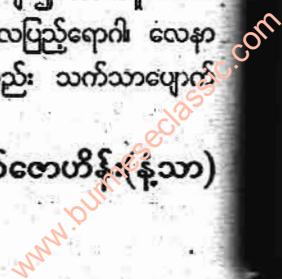
အော့အန်ခြင်း

ထမင်းစားပြီးသည့်နောက် အော့အန်ခြင်းဖြစ်သော အခါ သံပရာသီးလတ်လတ်၏ အရည်ကိုသောက်ပါ။ အစာစားပြီးနောက် အော့အန်ခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။

အစာမကြေရောဂါ

အစာမစားမီအချိန်၌ ချင်းခြောက်မှုန့် ၄ ပဲသား၊ သိန္နော့မှုန့် ၈ ပဲကို သံပရာရည်နှင့်ဖျော်၍သောက်မှု ဝမ်းမီးတောက်၏။ အစာမကြေလွယ်၏။ လေပြည့်ရောဂါ၊ လေနာသလိပ်၊ သလိပ်ခဲသောအနာများလည်း သက်သာပျောက်ကင်း၏။

ကျော်ဇောဟိန်း (နဲ့သာ)

အာဟာရပြည့် ဆေးဖက်ဝင် သီးနှံအစားအစာများ

■ သုတေသီဆရာငြိမ်း

ဆေးစွမ်းထက်သည့် ကိုက်လံ

ကိုက်လံသည် ဗီတာမင်နှင့် သတ္တုဓာတ်များပါဝင်ပြီး ဆေးဖက်ဝင်အာဟာရဖြစ်စေသော အစိမ်းရောင် ဟင်းရွက်ဖြစ်၏။ စားသောက်ဆိုင်များ၌ ကိုက်လံသည် မျက်နှာပန်းလှသော စားသောက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ ကိုက်လံနှင့်ပတ်သက်၍ အာဟာရဆိုင်ရာ ဆေးသိပ္ပံသုတေသီများက ကိုက်လံစားသုံးခြင်းဖြင့် ရရှိနိုင်သည့် အကျိုးကျေးဇူးများကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားပေသည်။

၁။ ကင်ဆာကို တွန်းလှန်ပေးသည့် ကိုက်လံ

ကိုက်လံသည် အခြားသော အစိမ်းရောင်ဟင်းရွက်များကဲ့သို့ ဘိုင်အိုဖလေဗိုက်၊ ကာရိုတီးဗိုက်နှင့် အခြားသော ကင်ဆာတားဆီးသည့် ခြံပေါင်းများကဲ့သို့ အင်တီအောက်ဆီးဒင့်များ များစွာပါဝင်ပေသည်။

ထို့အပြင် အင်ဒို-ခြံပေါင်းများလည်း ပါဝင်သည့် အတွက် ကင်ဆာကို တွန်းလှန်နိုင်သော အင်ဒိုင်းများကိုလည်း ထွက်ရှိစေပါသည်။

၂။ ကိုက်လံနှင့် ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ကျစေခြင်း

ကိုက်လံ ဟင်းလျာတစ်ခွက်၌ ကယ်လိုရီဓာတ် ၅၀ သာ ပါဝင်သည့်အတွက်ကြောင့် ကိုယ်အလေးချိန် ထိန်းချုပ်လိုသူများ ကိုက်လံကို စားသုံးသင့်ပေသည်။ ထို့အပြင် ကိုက်လံ၌ အမျှင်ဓာတ်ပါဝင်သဖြင့် ဗိုက်ကို ကြာစေပြည့်စေနိုင်ပေ၏။

၃။ မျက်စိကို ကာကွယ်ပေးသည့် ကိုက်လံ

ကိုက်လံနှင့်တကွ အခြားသော အစိမ်းရောင်ဟင်းရွက်များ၌ ပါဝင်သောဓာတ်သည် မျက်စိဆိုင်ရာ ယိုယွင်းပျက်စီးမှုနှင့် အတွင်းတိမ်ရောဂါတို့ မဖြစ်ပွားရလေအောင် အမြင်အာရုံကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သဖြင့် ကိုက်လံကို စားသုံးပေးသင့်ပေသည်။

၄။ အရိုးကျန်းမာရေးကို ကောင်းမွန်စေသည့် ကိုက်လံ

ကိုက်လံ၌ ကယ်လ်ဆီယမ်နှင့် မဂ္ဂနီဆီယမ်ဟူသည့် အရိုးကို သန်စွမ်းစေသော သတ္တုဓာတ် နှစ်မျိုးမှာ များစွာပါဝင်၏။ ထို့အပြင် ဗီတာမင်အေဓာတ်လည်း အများအပြားပါဝင်သည့်အတွက် ကိုက်လံကိုစားသုံးပေးပါက အရိုးသိပ်သည်းဆကို တိုးစေပြီး အရိုးကျန်းမာရေးကို များစွာအထောက်အကူပြုပေသည်။

၅။ နှလုံးရောဂါကို ကာကွယ်ပေးသည့် ကိုက်လံ

ကိုက်လံ၌ ဗီတာမင်စီဓာတ်များစွာပါဝင်၏။ ချက်ထားသော ကိုက်လံတစ်ခွက်စာ ပမာဏမှာ တစ်နေ့တာလို အပ်သည့် ဗီတာမင်စီ ၅၀ ရာ ခိုင်နှုန်းကျော် ပါဝင်မှုရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ သွေးအတွင်း၌ မကောင်းသော ကိုလက်စထရောကို လျော့ကျစေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နှလုံးရောဂါ အန္တရာယ် လျော့ကျစေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သုတေသနပညာရှင်များ၏ စူးစမ်းလေ့လာမှုအရ ကိုက်လံသည် သွေးအတွင်း မကောင်းသောကိုလက်စထရော အဆင့်များကို လျော့ကျစေနိုင်ပြီး နှလုံးရောဂါကို ကာကွယ်ပေး

နိုင်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုက်လံကို 'အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ' အဖြစ် မှီဝဲစားသုံးသင့်ပေသည်။

ဆေးဖက်ဝင်သည် ကြက်သွန်နီ

ကြက်သွန်နီသည် အိမ်ရှင်မများအတွက် မီးဖိုချောင်လက်စွဲ ဟင်းခတ်ဥတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဟင်းအနှစ်ရစေဖို့ ကြက်သွန်နီသည် မပါမဖြစ်သော ပစ္စည်းတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြက်သွန်နီ၏ ဂုဏ်နှင့် စွမ်းရည်မှာ ကြက်သွန်နီသည် ချို၏။ စပ်၏။ ပျစ်ချွေ၏။ ထက်၏။ အပူငွေ့တတ် ရှိ၏။ အစာကြေကျက်ပြီးသောအခါ ချိုသောရသာသို့ ပြောင်းလဲ၏။ နှုတ်ကိုမြိန်စေ၏။ စားလိုက်သောအစာကို ကြေကျက်စေရန် အထောက်အကူပေး၏။ ခန္ဓာကိုယ်အင်အားကို လျင်မြန်စွာ တိုးပွားစေ၏။ ဆီးခဏခဏ သွားတတ်သည့် ဆီးလွန်ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ ဝမ်းကို သက်စေ၏။ ဝမ်းခဏခဏသွားခြင်းကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေ၏။

ကြက်သွန်နီသည် အသည်း၊ သရက်ရွက်နှင့် သည်းခြေကို စိမ့်ဝင်စေခြင်း၊ တက်ကြွစေခြင်းများကို ဖြစ်စေ၏။ အလုပ်များစွာ လုပ်ကိုင်နေရသူတို့နှင့် သင့်လျော်၏။ ဝမ်းဗိုက်ရောင်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသော အနာများကို လျင်မြန်စွာကျက်စေ၏။ နာကျင်ခြင်းကို နည်းပါးစေ၏။ ဖောရောင်ခြင်းနှင့် အပြေးရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ထို့ပြင် ကြက်သွန်နီသည် စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေ၏။ ကာမဂုဏ်ကို နိုးကြားထကြွစေ၏။ တက်ကြွခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ မြင်းကဲ့သို့ ခွန်အားကြီးသော ဝါဒီကရဏဆေးဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးများ ဓမ္မာတာသွေးပေါ်စေရန် ကြက်သွန်ကို စားသုံးသင့်၏။ ထို့ပြင် ကြက်သွန်သည် ယားယံခြင်းကို ကင်းပျောက်စေ၏။ ပန်းနာရောဂါနှင့် ဝမ်းသွားခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ ကြက်သွန်နီဥတစ်လုံးကို နေ့စဉ် ထမင်းစားတိုင်း တို့မြှုပ်စားပေးပါက နှလုံးတုန်၊ ရင်ခွန်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ ကြက်သွန်နီမှ အနံ့အားဖြင့် စူးရှ

လေသော်ငြား အာယုဗေဒဆေးကျမ်းများ၌ ကြက်သွန်ကို များစွာသောဂုဏ်နှင့် လွန်စွာအကျိုးရှိကြောင်း မှတ်ကျောက်တင်ရေးသားထားပါသည်။

ကြက်သွန်အစိမ်းကို ဟင်းချက်သောအခါ ထည့်၍ သုံးလေ့ရှိကြ၏။ အသားဟင်းချက်သောအခါ၌လည်း ကြက်သွန်မှာ မပါမပြီးချေ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်မှ ကြည့်ပါက ကြက်သွန်သည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်၏။

၁။ ကလေးများတက်ပါက

ကြက်သွန်နီ ဦးကြီးတစ်လုံးကိုယူ၍ အလယ်အူတိုင်ကိုထုတ်ပါ။ ထို့နောက် ထက်နေသော ကလေးငယ်၏ ငယ်ထိပ်တည်တည်ပေါ်သို့ အဆိုပါကြက်သွန်နီဥကိုတင်ကာ မှုတ်ချပေးပါက ချက်ချင်းဆိုသလို အတက်ကျပွဲပါလိမ့်မည်။

၂။ မီးလောင်နာဖြစ်လျှင်

မီးလောင်နာ ဖြစ်နေသော ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ချက်ချင်းဆိုသလို ကြက်သွန်နီကို အခွံနွာ၍ ထုထောင်းပြီး အုံပေးပါ။ ပတ်တီးစည်းပေးပါ။ (အနာစိမ်းပေါက်လျှင်လည်း ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။) မီးလောင်နာများ မကြာခင် သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၃။ အဖုအကြိတ်ပေါက်၍ ပြည်တည် ကိုက်ခဲနေလျှင်

ကြက်သွန်နီ ဦးတစ်လုံး၏ အူတိုင်ကို နုတ်ပါ။ အူတိုင်လွတ်အတွင်းသို့ နှင်းအနည်းငယ်၊ ဂျုံမှုန့်ကြမ်း၊ ရေ၊ ထောပတ်တို့ ရောစပ်ထည့်သွင်းပြီး မီးကင်ပါ။ ထို့နောက် အနာပေါ်သို့ ကပ်ပေးခြင်း အုံပေးခြင်းဖြင့် အနာပြည်များပေါက်လာကာ အကိုက်အခဲလျော့ပါးလျက် သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၄။ ဆီး တစ်စက် တစ်စက်ကျနေလျှင်

ကြက်သွန်နီဦးကြီး တစ်လုံးကို အခွံနွာပြီး ရေခဲခဲဖြင့် နာရိဝက်ခန့်ပြုတ်ပါ။ အချိန်စေ့ပါက ပြုတ်ထားသော အရည်ကို လက်ဖက်ရည်ဖွန်း တစ်ဖွန်းအပြည့် မနက်

တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် သောက်ပေးပါ။ ဆီးတစ်စက် တစ်စက်ကျသွားမှုများ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ (ကြက် သွန်နီကို အစိမ်းအတိုင်းလည်း စားပေးနိုင်ပါသည်။)

၅။ ကလေး ဆီးချုပ်၍ဆီးမသွားနိုင်လျှင်

မီးဖုတ်ထားသည့် ကြက်သွန်နီကို ကလေးငယ်၏ ဆီးအိမ်ပေါ်တွင် ပူပူနွေးနွေး ကပ်ထားပေးပါ။ ဆီးချုပ်ခြင်း ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

ကြက်သွန်နီ ဥသေးသေးလေးတစ်တက်ကို အဖျား ဖက်မှ စားနှင့်ချွန်ပြီး သူငယ်၏ ဆီးတံထိပ်တွင် စွပ်ထား ပါက နာရီပတ်ခန့်ကြာလျှင် ဆီးများ ထွက်ကျလာပါလိမ့်မည်။

၆။ ကင်းကိုက်ဝေဒနာ ခံစားရလျှင်

ကင်းခြေများနှင့် ကင်းမြီးကောက်အကိုက်ခံရပြီး ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ဖြစ်နေပါက ကြက်သွန်နီကို နှစ်ခြမ်း ခွဲပြီး ထိုခွဲခြမ်းများဖြင့် အကိုက်ခံရသည့်ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ပွတ်တိုက်ပေးပါက ဝေဒနာလျော့ပါးသက်သာ ပျောက် ကင်းလာပါလိမ့်မည်။

နောက်ထစ်နည်းမှာ ကြက်သွန်နီကိုလှီး၍ ဒဏ်ရာ ကို ရေနှင့်ဆေးကြောပြီး နာနာပွတ်တိုက်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

၇။ ကျောက်ကပ်ဆေးလိုလျှင်

ကြက်သွန်နီဥကြီးနှစ်လုံးကို လေးစိတ်စိတ်၍ ရေ မတ်ခွက်ကြီးကြီးတစ်ခွက်တွင် မနက်စိမ်ထားပြီး ညအိပ်ရာ ဝင်ခါနီးတွင် အဝသောက်ပေးပါ။ ဤကဲ့သို့ နေ့စဉ်ပြုလုပ် ပေးပါက ကျောက်ကပ်ကို ဆေးကြောပြီးသား ဖြစ်သွားပါ လိမ့်မည်။

၈။ ကြို့ထိုးပျောက်လိုလျှင်

ကြက်သွန်နီကို ထန်းလျက်နှင့် နိုင်းချင်းကြိတ်၍ စားပေးပါ။ ကြို့ထိုးဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

၉။ ကြက်သွန်နီကို စားပေးလျှင်

ကြက်သွန်နီကို စားသုံးပေးခြင်းအားဖြင့် အသား

အရေ စင်ကြယ်ချောမွတ်ပြီး အရောင်အဆင်းကောင်းခြင်း၊ စိတ်ကြည်လင်၍ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ခြင်း၊ အတွေးအခေါ် ကောင်းခြင်း စသည့် အကျိုးများ ခံစားရရှိနိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင် ဝမ်းမီးကောင်းခြင်း၊ ကာမသတ္တိအား ကောင်းခြင်းနှင့် အသက်ရှည်ခြင်း အကျိုးတို့ကိုလည်း ရရှိ ခံစားနိုင်ပါသည်။ ကြက်သွန်နီကို အမြဲစွဲ၍ ထမင်းနှင့် သုံးဆောင်ပါက ဝဖြိုးလာပါမည်။ နှလုံးကြံ့ခိုင်လာပါမည်။ ရင့်ရော်ခြင်းမရှိ၊ မောပန်းခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်ကို တာရှည် လုပ်ကိုင်နိုင်ပါမည်။ ကြက်သွန်နီကို အစိမ်းစားလျှင် ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်လာပါလိမ့်မည်။

၁၀။ သန်း၊ ဗောက်များ ကင်းပျောက် လိုလျှင်

ကြက်သွန်နီကိုစိတ်၍ တစ်ခေါင်းလုံးအနွံ နာနာပွတ် တိုက်ပေးပြီးနောက် ခေါင်းလျှော်ပေးပါက သန်းများ၊ ဗောက်များ ကင်းပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

၁၁။ ခွေးကိုက်ခံရလျှင်

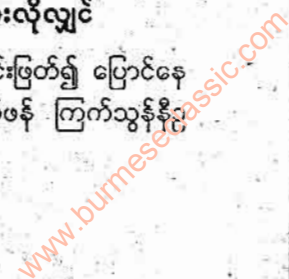
ခွေးကောင်းဖြစ်စေ၊ ခွေးရူးဖြစ်စေ အကိုက်ခံရလျှင် မပေါ့ဆပါနှင့်။ အကိုက်ခံရသည့် ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ရေဖြင့် စင်ကြယ်အောင်ဆေးပါ။ ပြီးနောက် ဒဏ်ရာတွင်းမှ အဆိပ် များကို ညှစ်ထုတ်ပါ။ ကြက်သွန်နီဥကြီး နှစ်လုံး-သုံးလုံးကို အစိမ်းအတိုင်း ညက်အောင်ထောင်းပြီး ခွေးကိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာပေါ်၌အုံ၍ ပတ်တီးစည်းပေးထားပါ။ ခွေးရူးပြန် ခြင်း၊ ခွေးဆိပ်တက်ခြင်းတို့မှ သက်သာပျောက်ကင်းသွား ပါလိမ့်မည်။

၁၂။ ငှက်ဖျားဝေဒနာ ခံစားနေရလျှင်

ငရုတ်ကောင်း၊ ပိတ်ချင်း၊ လေးညှင်း၊ ကြက်သွန်နီ အဆိုပါလေးမျိုးကို ဆတူကြိတ်ပြီး ဆေးတောင့်ပြု လုပ် ထားပါ။ ငှက်ဖျားတက်နေစဉ် ရေနွေးနှင့်သွေး၍ အနည်း ငယ် မျက်စဉ်းခတ်ပေးပါ။

၁၃။ ထိပ်ပြောင်ဘေးမှ ကင်းဝေးလိုလျှင်

ကြက်သွန်နီဥကြီးကို ထက်ပိုင်းဖြတ်၍ ပြောင်နေ သည့်ထိပ်ကို ပွတ်တိုက်ပေးပါ။ တစ်ဖန် ကြက်သွန်နီဥ

ကိုလှီး၍ ထပ်မံပွတ်တိုက်ပေးပါ။ ထိုသို့ နေ့စဉ်ပွတ်တိုက် ပေးပါက ပြောင်းနေသည့်ထိပ်၌ ဆံပင်များ ပြန်၍ပေါက် လာ ပါလိမ့်မည်။

၁၄။ မီးယပ်ဒူလာ ရောဂါများအတွက်

ကြက်သွန်နီ ၁ ကျပ်သား၊ ထန်းဖိုထန်းလျက် ၁ ကျပ်သား၊ မန်ကျည်းသီးမှည့် ၁ ကျပ်သား၊ ဆား ၅ မူး သား၊ နှမ်းဆီ ၁ မတ်သားတို့ကို ရောတေ၍ ဆီးသီးလုံးခန့် နေ့စဉ်စား သွားပါက မီးယပ်ရောဂါ၊ ဒူလာရောဂါ ဝေဒနာ များ သက်သာပျောက်ကင်း သွားပါလိမ့်မည်။

၁၅။ ခေါင်းမှာ ဒက်တွေပေါက်နေ လျှင်

ကြက်သွန်နီကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍ ခေါင်းရိုဒက်များကို ပွတ်တိုက်ပေးပါက ဒက်များ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၁၆။ နားကိုက်လျှင်

ကြက်သွန်နီကို မီးဖုတ်ပြီး အရည်နှေးနှေးရအောင် ညှစ်ကာ နားထဲသို့ ထည့်ပေးပါက နားကိုက်ဝေဒနာ သက် သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၁၇။ နှာခေါင်းတွင်းနာဖြစ်လျှင်

ကြက်သွန်နီအစိမ်းကို နှာခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်သာရုံ လှီး၍ နှာဝတွင်ဆို့ပြီး အခါများစွာ ဂျှပ်ပေးပါက နှာခေါင်း တွင်းနာများ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၁၈။ ကြက်မျက်သင့်ရောဂါဖြစ်လျှင်

ကြက်မျက်သင့်ရောဂါမှာ ညအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရသည့် ရောဂါဖြစ်ပါသည်။ ထိုရောဂါ အတွက် ကြက်သွန်နီ သတ္တုရည်တွင် ဆားအနည်းငယ် ထည့်ကာ မျက်စဉ်းခတ်ပေးပါက ကြက်မျက်သင့်ခြင်းရောဂါ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

၁၉။ လေချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်၊ ဆီးချုပ်ဖြစ်လျှင်

သက်ရင်းကြီးရွက်အနုများကို ပြုတ်၍ ပါးပါးလှီး

ကာ ကြက်သွန်နီနှင့် သုပ်စားပေးပါက လေချုပ်၊ ဝမ်း ချုပ်၊ ဆီးချုပ်ခြင်းဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွား ပါလိမ့်မည်။

၂၀။ လည်ချောင်းတွေ နာနေလျှင်

ပင်စိမ်းရွက်၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်နီ သတ္တုရည်သုံးမျိုး ကို ရောစပ်သောက်သုံးပါက ချောင်းခြောက်ဆိုးခြင်း၊ အဆုတ်လေပြန်ရောင်ခြင်း၊ လည်ချောင်းနာခြင်း၊ ဝေဒနာ များ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၂၂။ ဝမ်းရောဂါဖြစ်လျှင်

ကြက်သွန်နီ အရည်ညှစ်ပြီး သကြားနှင့် ရှာလ ကာ ရည်လုပ်၍ တိုက်ကျွေးပေးပါက ဝမ်းရောဂါ သက်သာ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

၂၃။ သွေးအားတိုးလိုလျှင်

ထောပတ် ၁၀ သားကို ကျက်အောင်ချက်ပါ။ ထို့ နောက် ကြက်သွန်နီ ၁၀ ကျပ်သား၊ ရှားစောင်းလက်ပပ် ၁၀ ကျပ်သားတို့ကို ညက်အောင်ထောင်းပြီး ထည့်ပါ။ ထို့နောက် ပျားရည်နှင့်ထန်းလျက် ၁၀ ကျပ်သားစီ ထည့်ပြီး မတူးမခြစ်အောင် ထပ်မံချက်ပါ။ ကြက်မြီးတန်းပြီဆိုလျှင် မီးဖိုပေါ်မှချ၍ နံနက်၊ ညဟင်းစားစွန်းတစ်စွန်း နေ့စဉ် မှီဝဲပေးပါက သွေးအားနည်းသူများ သွေးအားတိုးလာပါ လိမ့်မည်။

၂၄။ အဆိပ်ရှိ ပိုးမွှားများ အကိုက်ခံရလျှင်

ကင်းနှင့် အခြားအဆိပ်ရှိသော ပိုးမွှားများ အကိုက် ခံရလျှင် ကြက်သွန်နီကိုလှီး၍ ဒဏ်ရာကို ရေနှင့်ဆေးကြော ၍ ဒဏ်ရာအား နာနာပွတ်တိုက်ပေးပါက အဆိပ်များ ပြယ်လွင့်သွားပါလိမ့်မည်။

■ သုတေသီဆရာငြိမ်း (09-250174878)

အိမ်ထောင်ရေး ပိတ်မြင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာရေးကြီးတော်

ဝိတာမြဦး

နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတို့ မြန်မာပြည်ကို ၁၈၂၄ ခုနှစ်နှင့် ၁၈၅၂ ခုနှစ်တို့တွင် နယ်ချဲ့စစ်ပွဲနှစ်ပွဲဆင်နွှဲပြီးနောက် ရခိုင်ပြည်နယ် တနင်္သာရီတိုင်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့အပါအဝင် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်ထားခဲ့ကြ၏။

ထိုသို့နယ်ချဲ့တို့၏ မတရားသိမ်းပိုက်မှုကို ခံရချိန်တွင် သူ့ကျွန်မခံလိုသော မျိုးချစ်မြန်မာတို့က ရရာလက်နက်ဖြင့် မကြာခဏခုခံတိုက်ခိုက်လာကြသည်။ ထိုအခါ နယ်ချဲ့တို့သည် မျိုးချစ်မြန်မာတို့အား နှိပ်ကွပ်ရန်အတွက် အကျဉ်းထောင်များဆောက်လုပ်ကာ ပုန်အမှုဖျိုးတပ်ကာ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က အကျဉ်းထောင်များတွင် ယခုခေတ်လို ထောင်ပိုင်ဟူ၍ သီးခြားရှိသေးသည်မဟုတ်။ ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကို သက်ဆိုင်ရာခန့်အပ်ဆရာဝန်ကြီးကိုသာ တာဝန်ပေးအပ်ထား၏။ ထောင်တွင်းကိစ္စအဝဝကို ထောင်မှူးကြီးကသာ ၂၄ နာရီတာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အကျဉ်းသားများနှင့် ဒေသခံများက ထောင်မှူးကြီးကိုပင် ထောင်အကြီးအကဲ ထောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလာကြလေသည်။

ဤဇာတ်လမ်းသည် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကိုတန်ခိုးထွားချိန်က မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းအကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိအောင်အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည်။ ဂမ္ဘီရဆန်လှသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်လေသည်။

“အလို... စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ဆရာဝန်ကြီး”

တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ဖြစ်လေသည်။

နယ်ပိုင်ဝန်က နံနက် ၇ နာရီတိတိတွင် ရောက်လာသော ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးအား အင်္ဂလိပ်လိုမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အရေးတကြီးကိစ္စ တင်ပြဖို့ဖြစ်လာလို့ပါ နယ်ပိုင်ကြီး”

ခရိုင်ဆရာဝန်က ညှဉ်းခန်းဆက်တီပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အင်္ဂလိပ်လို ပင်ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ပြောပါဦး။ ဘာများလဲ ဆရာဝန်ကြီး”

နယ်ပိုင်ဝန်က ရှေ့တည်တည်ရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်ဝင်ထိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ... ထောင်မှူးကြီး

မစ္စတာ အေကရစ်ရှနားမာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါရှိလို့ ညွှန်တော်ဆေးဝါးကုသပေးနေတာ နယ်ပိုင်ကြီးလည်း သိပြီး ဘေးမဟုတ်လားခင်ဗျာ”

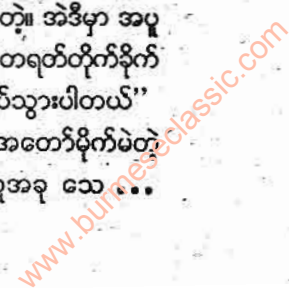
“သိတယ်လေ၊ အတော်လေးတောင်ကြာနေမှပဲ။ ဒီကြားထဲ ထောင်မှူးကြီး ကြည့်ရတာတော့ ကျန်းကျန်းမာမာရှိပုံရတာပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ဆေးပြားတွေ အချိန်မှန်သောက်နေလို့ အတော်လေးကျန်းမာနေတာပါ။ အဲဒါ မနေ့ညကမှ ရောဂါဖောက်လာတယ် နယ်ပိုင်ကြီး”

“နို့... ဆေးဝါးမှန်မှန်စားနေလို့ ကျန်းမာနေရက်နဲ့ ဘာလို့ရောဂါက ရုတ်တရတ် ဖောက်လာတာတုံး ဆရာဝန်ကြီးခဲ”

“ဒီလိုပါ မနေ့ညက ရာသီဥတုက အတော်လေးအေးတယ်လေ။ အဲဒီထောင်မှူးကြီးက ချွမ်းတယ်ဆိုပြီး အရက်သုံးပတ်လောက် ဆက်တိုက်သောက်လိုက်မိတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ အပူမကြိုက်တဲ့နှလုံး ရုတ်တရတ်တိုက်ခိုက်ခံရလို့ အသက်ရှူရပ်သွားပါတယ်”

“အိုးမိုင်ဂေါ့၊ အတော်မိုက်မဲတဲ့လူပါလား။ ဒါဆို သူ့အခု သေ... ”

သေသွားပြီလားဟင်”

“အသက်ရှူ ရပ်သွားတော့မှ သေပြီပေါ့ နယ်ပိုင်ကြီး”

နယ်ပိုင်ဝန်က သူ့နဖူးကို ဖြန်း ခနဲ ရိုက်လိုက်ကာ-

“ဟ ... တကယ့်ပြဿနာကြီး ပါလား”

“မှန်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် စောစောစီးစီး နယ်ပိုင်ကြီးဆီ လာ သတင်းပို့ရတာပါ”

“အိုး... ဒါဆို ကျုပ်ကဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ ဆရာဝန်ကြီး”

“ဒီကိစ္စ မင်းကြီးဆီ အမြန်ဆုံး တင်ပြပြီး ထောင်မှူးကြီးအသစ်တစ် ယောက် အမြန်ဆုံးပို့ပေးဖို့ ရိပ်စိုက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာဝန် တာဝန်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ထောင်ကို အချိန်ပြည့်မအုပ်နိုင်ဘူးလေ နယ်ပိုင် ကြီး”

“အဲဒါမှ ဝှဲပဲ။ မင်းကြီးက အခု ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှာ မရှိဘူး။ သူ့မိသားစု ကိစ္စနဲ့ အင်္ဂလန်ကိုခဏပြန်သွားတယ် လေ”

“ဒါဆို ဒုတိယမင်းကြီးတော့ ရှိ မှာပေါ့”

“သူ့မှာက ဒီလို အရာရှိတွေကို ပြောင်းရွှေ့ခန့်အပ်နိုင်တဲ့ အာဏာမရှိ ဘူးလေ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ နယ် ပိုင်ကြီး။ ထောင်ဆိုတာက နယ်ပိုင်ကြီး လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ထောင်မှူး ကြီးမရှိဘဲ ကြာကြာလွတ်ထားလို့မဖြစ် ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါအခု လုပ် သက်ရင့် ထောင်မှူးတစ်ယောက်နဲ့ မနည်းကြီးကို တွန်းလှုပ်ထားရတာ”

“ရက်စ... ရက်စ။ ပြဿနာက တကယ့်မီးတောက်ပဲ ဆရာဝန်ကြီး”

ခရာဝန်ကြီးက မေတ္တာစဉ်းစား ကာ -

“ဒီလိုလုပ်ပါလား နယ်ပိုင်ကြီး”

“အင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဟို ... မင်းကြီး အင်္ဂလန်က ပြန်မရောက်ခင် ကြားကာလမှာ နယ် ပိုင်ကြီးအနေနဲ့ ယာယီထောင်မှူးကြီး တစ်ယောက်ခန့်အပ်ထားရင် မဖြစ်ဘူး လား”

“ဘယ်လို ... ယာယီထောင် မှူးကြီးတဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်။ ကြာရင်ထောင် ဆူပူမှုတွေ၊ ဘာတွေဖြစ်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

နယ်ပိုင်ဝန် မျက်လုံးပြူးကျယ် သွားကာ -

“အိုး ... ယူဟာက တကယ့် ပရော်ဘာလယ်ကြီးပါလား။ ကောင်းပြီ လေ ... ကျုပ် နည်းနည်း စဉ်းစား လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား”

ဆရာဝန်ကြီး ပြန်သွားတော့ နယ်ပိုင်ဝန် ရင်မောကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မှန်ပါတယ်။ အကယ်၍ ထောင်မှူး ကြီးမရှိ၍ ထောင်ဆူပူမှုဖြစ်ခဲ့ပါက ပြဿနာသည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ တိုက် ရိုက်ကျရောက်လာပေတော့မည်။

ဒီလိုအရေးထဲကျမှ မင်းကြီးက အင်္ဂလန် ခေတ္တပြန်သွားရတယ်လို့။ တောက် ... ခုတော့ အားလုံးငါ့တာ ဝန်ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

နယ်ပိုင်ဝန်ကြီး - ထိုတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်။ သူ့ဦးနှောက်ကို ဒုက္ခ ပေးနေသည်က ယာယီထောင်မှူး ကြီး။ ဒီလောက်တော့ လုပ်ငန်းလိုအပ် ချက်အရ သူ့မှာပါဝါရှိလောက်သည်။ အရေးပေါ်လုံခြုံရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်

ရသည်ဖြစ်သဖြင့် မင်းကြီးလာမှတင်ပြ ပြီး အတည်ပြုပေးနိုင်ကောင်းပေသည်။

ခက်နေသည်က ထောင်တစ် ထောင်အတွက် အလွန်အရေးကြီး သော၊ အခရာကျသော ရာထူးဖြစ်နေ ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်မှာသွားရှာရပါ မည်နည်း။ ပြီးတော့ ကိုယ်ခိုင်းသည် အတိုင်းလုပ်မည့်သူဖြစ်ဖို့လည်း လို သေးသလို အဖက်ဖက်ယုံကြည်စိတ်ချ ရဖို့ကလည်း လိုပြန်သည်။

ထို့ပြင် အချိန်ကြာနေလို့လည်း မဖြစ်သေး။ အမြန်ဆုံးခန့်အပ်တာဝန် ပေးနိုင်မှ တော်ကာကျမည်။ ဒီကြား ထဲ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လာပါ က သူ့ကလေးတိုင်ပင် လှုပ်လှာနိုင် သည်။ ဒါဆို သူ့ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

နယ်ပိုင်ဝန် ထိုအတွေးချာချာ လည်ကာ အိပ်ရာပေါ် ဘယ်လူး ညာ လူးဖြင့် တစ်ညလုံးတစ်ရေးမှ မရမှ ယာယီထောင်မှူးကြီး။ ယာယီထောင်မှူးကြီး။ ယာယီထောင်မှူးကြီး။

“အိုးခိုင်ဂေါ့”

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှာ နယ် ပိုင်ဝန်အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင် သည်။ ပြီးတော့ အသံကျယ်ကြီးဖြင့်-

“ဟေ့ ... ဂျော်နီကောင်၊ ဂျော် နီဘသိုက် ဘယ်မှာလဲဟေ့။ ခေါ်ကြမ်း ချချက်ချင်း”

တစ်အိပ်လုံး အိပ်ရာမှလှန်နှိုး ကာ ဂျော်နီဘသိုက်ကို ပြူးပြုရှာကြ သည်။

“ဒီလူမှူးပြီး ဘယ်များသွားဆီ နေလဲ မသိဘူး။ ရှာကြစမ်း ပြန်ပြန်

နယ်ပိုင်ဝန်ကတော်က သားအားလုံးကို ဆူပူမာန်မဲပြီး ချာခိုက် သည်။ အိမ်သားများ၊ တပည့်တပစ်

များ တစ်အိမ်လုံးအနံ့ရှာကြသည်။
 ဂျော်နီဘာသိုက်ဆိုသူမှာ ဒေသခံ
 ကာလသားခေါင်း၊ ထမင်းချက်
 ကောင်းသော အိုးသူကြီးတစ်ယောက်
 ဖြစ်၏။ ထိုမှ ဘိုအိမ်များတွင် ထမင်း
 လိုက်ချက်ပေးရာက အင်္ဂလိပ်လို တစ်
 လုံးစ နှစ်လုံးစ ပြောတတ်လာသည်။
 တစ်နှစ်ခန့်ကြာတော့ အင်္ဂလိပ်ကြီး
 တစ်ယောက်ပမာ ပြောဆိုတတ်လာ
 သည်။ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က
 နေပြောလျှင် ဘယ်သူမှ ဂျော်နီ
 ဘာသိုက်ဟု မထင်ရ။ တကယ့် ဘီလပ်
 ပြန် အင်္ဂလိပ်ကြီးလား ထင်မှတ်မှား
 လောက်သည်။
 နောက်တော့ သူ့အမေပေး
 သော ဘာသိုက်ရှေ့တွင် ဂျော်နီတစ်
 လုံး အော်တိုမက်တစ်တိုးကာ ဂျော်နီ
 ဘာသိုက် ဖြစ်လာသည်။
 “သခင်ကြီး ... ကျွန်တော့်ကို
 ခေါ်ပါသလား”
 အတန်ငယ်အကြာတွင် ဂျော်နီ
 ဘာသိုက် နယ်ပိုင်ဝန်ရှေ့ ခပ်ယိုယို
 ရောက်လာသည်။
 “အာ ... ယူဂျော်နီ၊ မင်းဘယ်
 သွားအိပ်နေလဲကွ”
 “ဟို ... ဟင်းချက်ရင်းမီးဖိုထဲ
 အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ သခင်ကြီး”
 “တောက် ... ယူဘလယ်ဒီ၊
 အေး ... ဒါထားတော့။ ဟေ့ ... ဒီ
 မှာဂျော်နီ ယူ ထောင်မှူးကြီးမလုပ်ချင်
 ဘူးလား”
 ဂျော်နီဘာသိုက် မျက်လုံးပြူးသွား
 သည်။
 “ဗျာ ... ဘယ်လို သခင်ကြီး၊
 ထောင်မှူးကြီးဟုတ်လား”
 “ရက်စ၊ တို့ထောင်မှာ အရေး
 ပေါ်ထောင်မှူးကြီး လိုအပ်နေတယ်။

အဲဒါ ယူကို တာဝန်ပေးမလို့”
 “ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား သခင်
 ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးက ထောင်ဆိုတာ
 အဝေးကြီးကပဲ မြင်ဖူးတာ။ ပြီးတော့
 ထောင်ထဲမှာက သူခိုး ကြမ်းပိုး၊ ဓား
 ပြာ လူသတ်၊ မုဒိမ်းကောင်တွေနဲ့ဆို
 တော့”
 “နေပါဦး၊ ဘာလဲ ... မင်းက
 ကြောက်လို့လား”
 “ကြောက် ... ကြောက်လို့
 တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို ... ကိုယ်
 ကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်လည်းမဟုတ်
 တော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း
 မသိလို့ပါသခင်ကြီး”
 နယ်ပိုင်ဝန် မျက်ထောင့်နီလာ
 ကာ -
 “အိုး ... ယူရှုပ်အပ် ရော်
 မောက်၊ ငါ့မှာမင်းကလွဲပြီး ယုံကြည်
 ရမယ့်လူမရှိဘူး။ မင်း ခုချက်ချင်း
 ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးဆိုကိုသွား။ ယူ
 ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူရှင်းပြတဲ့
 အတိုင်းသာလုပ်။ နောင်း ဒူးယူ အန်
 ဒါစတင်”
 “ရက်စ၊ အဲ ... ဟုတ်ကဲ့သခင်
 ကြီး”
 ဂျော်နီဘာသိုက်မှာ အထွန်တက်
 မနေတော့ဘဲ အဝတ်အစားလဲလှယ်
 ရန် သူ့အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။
 “ဘယ်လို ... ရှင်၊ ထောင်မှူး
 ကြီးဟုတ်လား။ ကောင်းလိုက်တာ
 တော်”
 အိမ်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမ
 မရွှေမိ ဝမ်းသာအားရပြောသည်။
 “မင်းကသာ ကောင်းတယ်
 ပြောနေ။ ငါ့မှာဖြင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်
 ရမှန်းမသိသေးဘူး။ ထောင်ထဲမှာက
 ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ မတစ်ရာသား

တွေနဲ့လေ”
 “အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်
 မှူးကြီးဆိုတော့ ရှင်က ဒီထောင်မှာ
 အကြီးဆုံးပဲလေ။ ထောင်ပိုင်ကြီးပေါ့
 နော်။ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း
 ကျွန်မနဲ့ ရှင်သမီးလေးကတော့ နေ
 ရင်းထိုင်ရင်း ထောင်ပိုင်ကတော်နဲ့
 ထောင်ပိုင်ခင်္စားအဖြစ်ရချည်သေးရဲ့ ဟီး
 ... ဟီး ... ဟီး”
 မရွှေမိက တစ်ဦးတည်းသော
 ခြောက်နှစ်အရွယ် သမီးလေး ဝှက်
 ထော်အား ပွေ့ပိုက်ရင်း အူဖြူနေ
 လေသည်။
 “ကဲ ... ငါ့ နိုင်ဆရာဝန်ကြီး
 ဆီသွားလိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်အချိန်ပြန်
 ရောက်မယ် မသိသေးဘူး”
 “ဟင်း ... ဟင်း ရပါတယ်
 ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်။ အချိန်တန်ရင်
 တော့ အိမ်ပြန်လာရမှာပဲဟာ ဟီး
 ... ဟီး”
 ထိုနေ့က ဆရာဝန်ကြီးက ဂျော်
 နီဘာသိုက်အား သူ့ကားဖြင့် ချက်ချင်း
 အကျဉ်းထောင်သို့ ခေါ်သွားလေ
 သည်။
 “သစ်အစ်အော်နုယူး ချို(ဝိ)ဂျေ
 လာ ဂျော်နီဘာသိုက်”
 “အိုး ... ဝဲလ်ကမ်းယူ”
 ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးက ထောင်မှူး
 ကြီးအသစ် ဂျော်နီဘာသိုက်နှင့်ကပြား
 ထောင်မှူးနှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်
 ပေးသည်။ ထောင်မှူးများက အလေး
 ပြု၍ ကြိုဆိုကြသည်။
 “ယူ ... ဒီမှာဘယ်လို ဂူတီ
 တွေ ထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတာ ဒီဂျေ
 လာတွေ ပြောလိမ့်မယ်။ ယူ အန်ဒါစ
 တင်”
 “ရက်စဆား”

“အိုကေ ... ဒါဆိုရင် ဟော်စ ပစ်တာ သွားလိုက်ဦးမယ်။ အော်လ် ဘိုင်ဘိုင်”

“ဘိုင်ဘိုင်”

ပထမတော့ ဘိုကပြားထောင် များနှစ်ဦးက ဂျော်နီဘသိုက်အား အင်္ဂလိပ်မဟုတ်၍ အင်တိုင်တင်လုပ် နေကြသေးသည်။ အရာရာကို ကောင်းစွာအထာပေါက်တတ်သော ဂျော်နီဘသိုက်က ထောင်မှူးနှစ်ဦး အား ထောင်အကြောင်း ဘွတ်ဒက် ရွတ်ရှက်နှင့် တကယ့်အင်္ဂလိပ် လေသံ အတိုင်း မေးမြန်းလိုက်သောအခါမှ ဘိုကပြားနှစ်ယောက် ရက်စိဆား ရက်စိဆားချင်း မိုးမွန်ကုန်တော့၏။

“ချီ(ဝ်)(chief) ဒီနေ့ မနားဒေးဆို တော့ ထောင်ပိုင်တန်းစီရှိတယ်ချီ(ဝ်)”

ဂျော်နီဘသိုက် ထောင်ရောက် သောနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ပြီး အပြင် ဘုတ်အကျဉ်းသားများ အကူ အညီဖြင့် သူတို့မိသားစု ထောင်ဘူးဝ ပေါ်ရှိထောင်မှူးကြီးနေအိမ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့လာခဲ့ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့နက် ထောင်ဖွင့် ချိန်ဝယ် ဦးဌာနစုထောင်မှူး မစ္စတာ မဂ္ဂနားက ထိုနေ့မှာ တနင်္လာနေ့ဖြစ် ၍ ထောင်ပိုင်တန်းစီကြောင်း လာ ရောက်သတင်းပို့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျော်နီ ဘသိုက် စိတ်ထဲသူကိုယ်တိုင် တန်းစီရ မည်ဆင်မှတ်ကာ -

“အို ... ငါက ဘယ်မှာသွား တန်းစီရမှာလဲကွ”

ထောင်မှူးက မရယ်မိအောင် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး -

“နီးသာ နီး၊ ယူတန်းစီရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အကျဉ်းသားတွေက တန်းစီရမှာပါ”

“ဟုတ်လား၊ အကျဉ်းသားတန်း စီတာ ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အိုးသာ ... အကျဉ်းသားတွေ တန်းစီထိုင်နေတာကို ချီ(ဝ်)က စစ် ဆေးရမှာလေ။ ပြီးတော့ သူတို့လိုအပ် ချက်တွေ တင်ပြရင် ယူကဖြေရှင်းပေး ရမှာပါ”

“ဟ ... နေပါဦး၊ ငါကဘာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာတုန်း မဂ္ဂနားရဲ့”

“အိုး ... ဒါတော့ မပူနဲ့ ဆာ။ ချွန်ဒေါ်နဲ့ထောင်မှူး မစ္စတာသော် မဆင်တို့ ရှိတယ်။ သူတို့ဘာမေးမေး ချွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဒိုင်ခံရှင်း ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်လား၊ အင်း ... ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ထောင်ပိုင် တန်းစီက ဘယ်အချိန်တုန်း”

“မနက်ခုနစ်နာရီမှာ ချီ(ဝ်)”

“ဟေ ... ဒါဆို၊ ငါက မင်းတို့ လို ယူနီဖောင်းဝတ်ရဦးမှာလား”

“မလိုဘူးဆာ၊ သူက ယာယီ ထောင်မှူးကြီးဆိုတော့ အရပ်ဝတ်နဲ့ရ ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ဂ နာရီ ထိုး တာနဲ့ ငါထောင်ထဲဝင်လာရမှာပေါ့”

“ရက်စိဆာ ချွန်တော် တံခါး ကြီးက စောင့်ကြိုနေမှာပါ”

ထိုနေ့နက် ဂ နာရီသံချောင်း ခေါက်သည်နှင့် ဂျော်နီဘသိုက် ထောင်ဘူးဝအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ သည်။ သူက ငွေဖလားရောင် ခေါင်း ပေါင်းစတလူလူနှင့်။ သနပ်ခါးရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ကာ ရွှေတောင်ပုဆိုး တရွမ်းရွမ်းနှင့် အောက်က ရှူးဖိနပ် အနက်ရောင်တပြောင်ပြောင်နှင့်ဖြစ်၏။ သူစတိုင်က ကြည့်လိုတော့ ကောင်းသည်။ တောသူကြီးလိုလို၊

ဇာတ်သမားယောင်ယောင် ထင်ရ၏။ “ချီ(ဝ်) ချွန်ဒေါ်နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ”

လောင်မှူးမဂ္ဂနားက ဦးဆောင် ကာ အကျဉ်းသားအိပ်ဆောင်ထဲခေါ် သွားသည်။ အိပ်ဆောင်ထဲ၌ အကျဉ်း သားတစ်ရာကျော်ခန့် တန်းစီ၍ ပုံစံ ထိုင်နေကြသည်။

“ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဝင်ပါ ချီ(ဝ်)”

ထောင်မှူးမဂ္ဂနားက အလယ် အူကြောင်းလမ်းအတိုင်း ဝင်ရန်ညွှန်ပြ သည်။ ဂျော်နီဘသိုက်က ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ဖြင့် လျှောက်ဝင်လာသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အကျဉ်း သားများ ပုံစံဖြူဝတ်လျက် မျက်နှာကို ရှေ့တည့်တည့်ထားကာ ပုံစံထိုင်နေ ကြသည်။

ထိုစဉ် ဘယ်ဘက်အစွန်တွင် ထိုင်နေသောအကျဉ်းသားတစ်ဦးက မတ်တတ်ထကာ ပုံစံရပ်နေပါလေ သည်။ သူက ဂျော်နီဘသိုက်ကိုကြည့် ကာ -

“သခင်ကြီး”

ဂျော်နီဘသိုက်က သူ့ကိုခေါ် သည်မထင်၍ နောက်မှပါလာသော ထောင်မှူးနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့် သည်။ ထောင်မှူးမဂ္ဂနားက -

“ချီ(ဝ်)ကိုခေါ်နေတာပါ”

“ဟေ ... ငါ့ကိုဟုတ်လား”

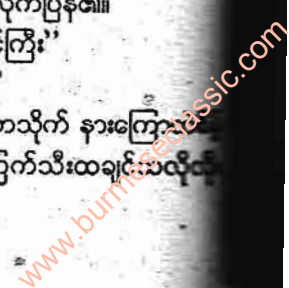
“ရက်စိဆား”

အကျဉ်းသားက နောက်ထပ် ကြိမ် ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“သခင်ကြီး”

“ဟင်”

ဂျော်နီဘသိုက် နားကြောသွားက ကြက်သီးထချင်းသလိုထ

အဖျားတက်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။
ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကိုခေါ်တာ သေချာ
သွားသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကို ဘုတ်တိုက်
ပေးစမ်းပါ”

“သူဘာပြောတာလဲ”

ထောင်မှူးမဂ္ဂနားက -

“ဪ... သူ့လွတ်ရက်ကို
တွက်ပေးဖို့ပြောတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ဘုတ်တိုက်
တယ်ဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဘုတ်ဆိုတာက Book စာအုပ်
ကိုပြောတာပါ။ ဒီစကားက ထောင်ထဲ
မှာအသုံးများပါတယ်။ ဘုတ်ကိုင်း၊
ဘုတ်သာ၊ ဘုတ်လိုက်၊ အပြင်ဘုတ်၊
မိလ္လာဘုတ်စသည်အားဖြင့်ပေါ့”

အကျဉ်းသားက ရှေ့တစ်လှမ်း
တိုးကာ သူ့ကိုစာပါကတ်ထူပြားတစ်ခု
လှမ်းပေးသည်။ ထောင်မှူးက လှမ်း
ယူသည်။

“ဒါက ဘာလဲဗျ”

“ဒါ နံပါတ်ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်
ဆာ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဒါ အကျဉ်းသားရဲ့ ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်ကတ်ပြားပါ။ အင်္ဂလိပ်လို
History Ticket လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒါနဲ့ သူ့လွတ်ရက်ကို
တွက်လို့ရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရက်စံဆာ”

“ဒါကို ဘယ်လိုတွက်ရသလဲ”

“ဒါတော့ ချွန်ခေါ် နောက်မှ
အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြပါမယ်”

ထောင်မှူးကပြောရင်း နံပါတ်
ကြီးကို လှန်လှောကြည့်ကာ အကျဉ်း
သားအား -

“မောင်မင်းလွတ်ဖို့ တစ်လ

လောက်လိုသေးတယ်။ နောက်ဆယ်
ရက်လောက်ကြာရင် ငါထောင်ပိုင်
ကျန်ရက်တင်ပေးမယ်။ အခုနံပါတ်ကြီး
ထားခဲ့”

အကျဉ်းသားက လက်အုပ်ချီ
ကာ -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်
ကြီး”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ အလယ်
အူလစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆက်လတ်
စစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း နောက်တင်ပြ
မည့် အကျဉ်းသားပေါ်မလာတော့ပေ။
ထို့ကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်မည်ပြု
စဉ် -

“ဟေ့... ဘာသခင်ကြီးလဲကွ၊
အလိုတော်ရှိ ဘသိုက်ကိုများ ...
ဟား ... ဟား ... ဟား”

နောက်ဆုံးတန်းမှ အသက်ငါး
ဆယ်ကျော် သျှောင်ကြီးဗွေနှင့် နှုတ်
ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထူလပျစ်နှင့်
အာလူးများကို သီထားသော ပုတီး
ကြီး လည်ပင်းစွပ်လျက်နှင့် အကျဉ်း
သားတစ်ယောက်က ရုတ်တရတ် ထ
အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျော်နီဘသိုက်မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်
သွားကာ -

“ဒီအကျဉ်းသားက ဘယ်သူလဲ
ကွ။ လူကိုမလေးမစားနဲ့ဟေ့”

ထောင်မှူးမဂ္ဂနားက မျက်နှာချို
သွေးလျက် -

“သည်းခံပါဆာ၊ သူ ... သူက
စိတ်မနှံ့တဲ့ အရူးဘိုးတော်မို့လို့ပါ”

“မဂ္ဂနား”

“ရက်စံဆား”

“မင်းဟာ ... အရူးလည်းပြော
သေး ဘိုးတော်လည်းဆိုသေး၊ ဘာ
လို့ ဒီဆန့်ကျင့်ဘက်စကားနှစ်လုံးက

တွဲနေရတာလဲကွ”

“ရက်စံ၊ ဟုတ်ဆာ၊ ဒါကဒီလို
ပါ။ ဒီလူကအပြင်မှာတုန်းက ဘုရား
တကာလှည့်ပြီး မေဒင်ဟောလိုက်၊
တရားဟောလိုက်၊ တရားထိုင်လိုက်
လုပ်ခဲ့လို့ သူ့ကိုလူတွေက ဘိုးတော်လို့
နာမည်ပေးထားတာပါဆာ”

“ဪ”

“ထောင်ထဲရောက်မှ သဘော
မကျတာတွေ လျှောက်လုပ်ပြီး ရူး
ကြောင်ကြောင် စကားတွေလျှောက်
ပြောနေတာနဲ့ အကျဉ်းသားတွေက
အရူးဘိုးတော်လို့ နာမည်ပေးထားကြ
တာပါဆာ”

“နို့ ... သူက ဘာမှုနဲ့ထောင်
ကျလာတာလဲ”

“ဖိုးတွမ်တီးပါဆာ”

ဂျော်နီဘသိုက် - ဒေါသထောင်း
ခနဲထွက်သွားကာ အရူးဘိုးတော်အား
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ -

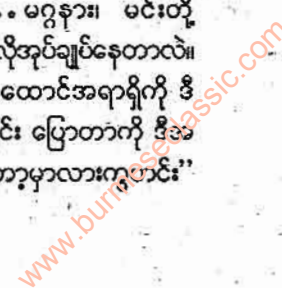
“အောင်မာ၊ ဟေ့ကောင် ...
လူလိမ်အရူးကများ ငါ့ကိုစော်စော်ကား
ကား”

သူ့စကားမဆုံးမီ အရူးဘိုးတော်
က -

“ဟတ် ... ဟတ် ... ဟား
အသက်ကဖြင့် ငါ့သားလောက်ရှိတဲ့
သတ္တဝါက ငါ့ကိုများ ဟေ့ကောင်တဲ့။
မြေမျိုခံရမယ့်ကောင်ကများ မခန့်လေး
စားနဲ့ တောက်”

ဂျော်နီဘသိုက် မျက်ထောင့်နီ
လာကာ -

“ဟေ့ ... မဂ္ဂနား၊ မင်းတို့
ထောင်ကို ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်နေတာလဲ။
အကျဉ်းသားက ထောင်အရာရှိကို ဒီ
လိုမိုက်မိုက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြောတာကို ဒီအ
တိုင်းကြည့်နေတော့မှာလားကွဟင်း”

မဂ္ဂနားက သတိခွဲအလေးပြု လိုက်ကာ -

“စိတ်ချပါ ဒါ(ဝ်) သူ့ကို ချွန်ဒေါ် အခုပဲ တိုက်ပိတ်ထားမှာပါ။ ဟေ့... ဆာဂျင် ဒီအရူးဘိုးတော်ကို ချက်ချင်း တိုက်ထဲခေါ်သွားစမ်း”

အရူးဘိုးတော်က ဆာဂျင်အား-

“ခဏလေးပါ ဆာဂျင်၊ တိုက် ဆိုတာ ကျုပ်အသည်းစွဲ ဂေဟာပေါ့။ တိတ်ဆိတ်တယ်။ အေးချမ်းတယ်။ တရားကျင့်လို့ကောင်းတယ်လေ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်မသွားခင် ဒီအလို တော်ရိဘသိုက်ဆီမှာ တစ်ခုတောင်း ဆိုစရာ ရှိသေးတယ်”

မဂ္ဂနားကဆာဂျင်အား အရူးဘိုး တော် စကားဆက်နားမထောင်ဘဲ ချက်ချင်းခေါ်သွားရန် လက်ဟန်ခြေ ဟန်ပြုသည်။ ဆာဂျင် အရူးဘိုးတော် ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အတင်းခွဲခေါ်ရန်ပြင်သည်။

ထိုစဉ် ဂျော်နီဘသိုက်က လက် ကာပြကာ အရူးဘိုးတော်အား -

“နေပါဦး မင်းကငါ့ကို ဘာများ တောင်းဆိုချင်သေးလို့လဲကွ။ ရာရာ စစဟင်”

အရူးဘိုးတော်က စပ်ဖြူအမှု အရာဖြင့် -

“အဟဲ ..ဟဲ၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလိုတော်ရိက နယ် ပိုင်ဝန်အိမ်က စားဖိုမှူးဆိုတော့ ဟို လေ အလစ်သုတ်ထားတဲ့ ဝိစကီတစ် ပက်လောက်များ မျှဝေပေးနိုင်မလား လို့ပါကွယ်”

“ဘာ ... ဒီအရူးကများ လူကို အလစ်သုတ်သလေးဘာလေးနဲ့ .. တောက်”

“ဟား ...ဟား ...ဟား။

မင်းတို့နယ်သူ့အင်္ဂလိပ်နား ကပ်ဖားရပ် ဖားလုပ်နေတဲ့ လက်ပါးစေမုန်သမျှ သူ့ခိုးချည်းပဲဟာ”

“တယ် ... ဒီအရူးတော့ ငါ လုပ်လိုက်ရင် သေတော့မှာပဲနော်”

ဂျော်နီဘသိုက် မျက်ထောင့်နီ လာပြန်သည်။

“ကြောက်ပါပြီ အလိုတော်ရိကြီး ရယ်။ ဟဲ ... ဟဲ လူဆိုတာ တစ်နေ့ တော့ သေရမှာပါပဲ။ မသေခင် သူ့ခိုး ဝိစကီလေးတစ်ပက်လောက် သောက် ရရင် သေပျော်ပါပြီကွာ”

ဂျော်နီဘသိုက် ဒေါသတုထောင်း ထောင်းဖြင့် တိုက်ထဲချက်ချင်း ပိတ် ခိုင်းမည်လုပ်ပြီးမှ ဘာကိုတွေးမိသွား သည်မသိ။ ကောက်ကျစ်သောအပြုံး တစ်ပွင့် ခြေလိုက်ကာ -

“ကဲပါလေ ... ခင်ဗျား ဒီ လောက်တောင် သောက်ချင်နေမှ တော့ ကျုပ်ဘက်က ဝတ္တရားကျေပွန် ရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဘာဝိစကီသောက် ချင်တာများလဲ”

ဂျော်နီဘသိုက် အမူအရာသာ မကလေသံပါ ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲ သွားခြင်းအပေါ် အရူးဘိုးတော် တစ် ချက်မျှ မှင်တက်မိသလို တွေဝေသွား သေးသည်။ ပြီးမှ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ပန်ဖြင့် -

“ဟဲ ...ဟဲ၊ ဂျော်နီဘသိုက် သောက်တဲ့ ဝိစကီဆိုမှတော့ ဂျော်နီ ဝါကားပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ဘူး လား”

ဂျော်နီဘသိုက် ခေါင်းညိတ်ပြ ကာ-

“ကောင်းပြီလေ၊ ဂျော်နီဝါကား တစ်ပက် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ပုလင်းလုံး လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်။ ဒါဆို

ကျေနပ်ရောပေါ့ ဘိုးတော်”

အရူးဘိုးတော် ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းပွင့်လုနီးပါး အံ့အားသင့်သွား သည်။ အမူအရာရော၊ လေသံပါ ပြောင်းလဲသွားသည်သာမက သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပုံကလည်း ဘိုးတော်တဲ့။ ရှေ့က အရူးမပါတော့။

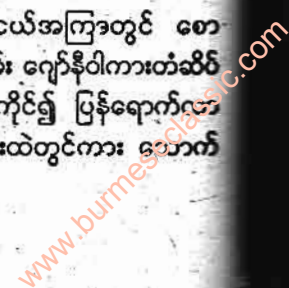
“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း အတိုင်းထက်အလွန်တံခွန်နဲ့ကုက္ကား ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကျုပ်ကထောင်ကျ နေတော့ အရက်ငတ်နေတာကြာပြီ လေ ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

အရူးဘိုးတော်က ဂျော်နီဘ သိုက်ကို အကဲခတ်ရင်းက ရေလိုက် ၊ လိုက်ပြောလိုက်သည်။ စောစောကလို အလိုတော်ရိ မဟုတ်ဘဲ ထောင်ပိုင် ကြီးဟု မြှောက်ခေါ်ပေးလိုက်၏။

“ရတယ် ဘိုးတော်၊ ဒါဆိုခဏ လေးစောင့်နော်”

ဂျော်နီဘသိုက်က မလှမ်းမကမ်း ရှိဝန်ထမ်းတစ်ဦးအား အနီးသို့ခေါ်ကာ သူ့အိမ်ပေါ်လက်ညှန်ပြပြီး တီးတိုးပြော လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်ဝယ် အဆောင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသကြားရ မတတ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အကျဉ်းသားများ ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ် လာမည်ကို စိတ်စောနေကြ၍ ဖြစ်၏။ ထောင်မှူးနှစ်ဦးမှာမူ အရူးဘိုးတော် လက်ထဲ ဂျော်နီဝါကားတစ်ပုလင်း ရောက်သွားပါက နောက်ဆက်တွဲဖြစ် ပေါ်လာမည့် ပြဿနာများကို တွေးပူ နေမိကြသည်။

အတန်ငယ်အကြာတွင် စော စောကဝန်ထမ်း ဂျော်နီဝါကားတံဆိပ် ပါ ပုလင်းကိုကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ပုလင်းထဲတွင်ကား ငွောက်

ချင့်စဖွယ် ပယင်းရောင်ဝါလဲ့လဲ့နှင့်။
ဂျော်နီဘသိုက်က ပုလင်းအနီး
ကပ်ကာ အနံ့ခံကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံး
လျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဝန်ထမ်း
အား -

“အေး ... ဒီပုလင်းကို ဘိုး
တော်ကို ဆက်သလိုက်ပါကွာ”

ဝန်ထမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ
အရူးဘိုးတော်ဆီသို့ တန်းလျှောက်
သွားကာ ပုလင်းကိုအပ်လိုက်၏။ အရူး
ဘိုးတော်က ပြုံးရွှင်စွာလက်ခံယူပြီး
ပုလင်းအဖုံးကိုဖွင့်ကာ သူ့လက်ခုံပေါ်
သို့ အရက်တစ်စက်နှစ်စက် ခါချလိုက်
၏။ ပြီးမှ စစ်မစစ်လျှာဖြင့် တို့ကြည့်
ခိုက် သူ့မျက်လုံးတို့ ပြူးကျယ်သွား
ကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားလေသည်။

ဂျော်နီဘသိုက်က လက်နှစ်ဖက်
ကိုပိုက်ကာ အရူးဘိုးတော်၏ အမူ
အရာကို ကျေနပ်စွာပြုံးကြည့်နေလေ
သည်။

အရူးဘိုးတော်က -

“ဟ ... ဟာ၊ ထောင်ပိုင်ကြီး
ဝီစကီက အရောင်အဆင်းကော၊ အနံ့
အသက်ကော တကယ့်ကို အကောင်း
စားကြီးပါလားဟ”

ပြောပြောဆိုဆို ပုလင်းလိုက်
မော့၍ တဂွပ်ဂွပ်နှင့် သောက်ပါလေ
တော့၏။ ဂျော်နီဘသိုက်၏ ပြုံးရွှင်နေ
သော မျက်နှာမှာ မယုံကြည်နိုင်သလို
ဖြစ်နေရာမှ ပုလင်းထက်ဝက်ကျိုး
သည်အထိ မော့သောက်နေသည်ကို
ငေးကြည့်ရင်း မျက်လုံးများပါ ပြူးပိုင်း
လာပါတော့သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့
ဝီစကီဗျာ။ ကျုပ်တစ်သက်တာမှာ ဒီ
လောက်ကောင်းတဲ့အရက်မျိုး ဒီ
တစ်ခါပဲ သောက်ဖူးသေးသဗျာ။ ကျေး

ဇူးတင်လိုက်တာ ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်၊
အေ့ ... ”

အရူးဘိုးတော်ပြောရင်း လေ
တက်လာကာ မျက်နှာမှာလည်း
တဖြည်းဖြည်း နီမြန်းလာပါလေသည်။
ပြောရင်းက ဆက်မော့သောက်နေပြန်
သည်။ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ကုန်သွားပြီး
နောက် -

“ဟဲ ... ဟဲ၊ ဘဲဒီးဘဲဒီးဂွတ်ပဲ
ထောင်ပိုင်ကြီးရေ ... အေ့ ...
ဟေ့။ အခန်းလူကြီးတွေ ဘယ်နှယ့်
ပိုင်းကြည့်နေကြတာလဲကွ။ အလိုက်
ကန်းဆိုးမသိတဲ့လူတွေ အမြည်းလေး
ဘာလေး လုပ်ကြဦးလေကွာ။ အေ့
... အင်း”

အရူးဘိုးတော် လျှာလေးအာ
လေး ဖြစ်လာလေပြီ။ ဝီစကီပုလင်း
သုံးပုံနှစ်ပုံ ဝင်သွားမှတော့ တော်ရုံလူ
ပူးပြီးမှောက်နေလောက်ပြီ။ အခန်းလူ
ကြီးများက သူတို့မှာရှိသော စားစရာ
များ ပျာပျာသလဲထုတ်ပေးကြသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကို ငေးကြည့်ရင်း
ထောင်မှူးနှစ်ဦး အလွန်စိုးရိမ်နေကြ
သလောက် ဂျော်နီဘသိုက်နှင့် စော
စောက အရက်ပုလင်း သွားယူသော
ဝန်ထမ်းတို့မှာမူ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်ကာ အလွန်
အမင်း အံ့အားသင့်နေကြလေသည်။

“ဟေ့ ... မင်း ငါဒိုင်းတဲ့
အတိုင်း သေချာလုပ်ခဲ့ရဲ့လား”

ဂျော်နီဘသိုက်က ဝန်ထမ်းအား
ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် အိမ်သာထဲဝင်ပြီး
ပုလင်းပြည့်အောင် ပေါက်ထည့်လာ
တာပါခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ... ဒါဆို ဒီအရူးသေး

တွေကို အော့အန်ထုတ်ရမယ့်အစား
ဘာလို့အရက်မူးသလို ဖြစ်နေတာလဲ
ကွ”

“ကျွန်တော်လည်း။ အဲဒါကို
တအားအံ့ဩနေတာပါဆရာ”

ထိုစဉ် ထောင်မှူးမဂ္ဂနားအနီး
ရောက်လာကာ -

“ဘယ်လို လူလေး၊ မင်းခုန
ပြောတာ ပုလင်းထဲသေးတွေ ပေါက်
ထည့်ထားတယ် ကြားမိသလားလို့”

ဝန်ထမ်းက ဂျော်နီဘသိုက်မျက်
နှာမော့ကြည့်ရာ ဟန်တားမူမရှိသဖြင့်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အိုးမိုင်ဂေါ့၊ ဒါဆို ဒီအရူး ဘာ
လို့မူးနေတာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်လည်း မပြော
တတ်ဘူးဆရာ”

ထောင်မှူးမဂ္ဂနား မျက်လုံးပြူး
ကြီးဖြင့် ထောင်မှူးသော်မဆင်ဆီ
ပြေးသွားကာ တွတ်ထိုးနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရူးဘိုးတော်မှာ
ဝီစကီတစ်ပုလင်းလုံး ကုန်သွားကာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှောက်လျက် တခေါခေါ
နှင့် အိပ်ပျော်နေပါလေပြီ။ ထိုအခါမှ
အခန်းလူကြီးများမှာ အရက်နံ့မဟုတ်
ဘဲ အလွန်နံ့ဟောင်နေသော သေးနံ့
တထောင်းထောင်းကို ရှူရှိုက်လိုက်ကြ
ရသဖြင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ပြေးကြ
ပါတော့၏။

ဂျော်နီဘသိုက်လည်း သူ့ကိုခိုက်
ခိုက်ရိုင်းရိုင်း စော်ကားမော်ကား ပြု
နေသော အရူးဘိုးတော်ကို ပညာပေး
ရန်အကြံဖြင့် ဂျော်နီဝါကားပုလင်းထဲ
ကျင်ငယ်ရည်ထည့်တိုက်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။ သို့တစေ အရူးဘိုးတော်မှာ မျက်
နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ တစ်ပုလင်းလုံး
ကုန်အောင်သောက်ကာ ဆက်ရက်

မင်းစည်းစိမ်ပင် တခေါ်ခေါ်နှင့် ခံစား နေပါသေးသည်။

ထိုနေ့က ဂျော်နီဘသိုက်တစ် ယောက် တနင်္လာနေ့ တန်းစီမှအပြန် ဘူးဝရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်မဝင်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်တန်းတက်ကာ အိပ်ရာထဲလဲခွေ သွားလေသည်။ စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ် ကြေသွားသည်လားတော့မခန်း။ သူ့ စိတ်ထဲ အဓိက မကျေမနပ်ဖြစ်နေ သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူပင်။

ဘိုအိမ်တကာတွင် ထမင်းလှည့် ချက်ပေးခဲ့ရသော ဘဝထဲက သူ့စိတ် နှင့်မတွေ့သူဆိုလျှင် သခင်ကြီးတို့ထံ ချွန်တွန်းလုပ်ပေးလိုက်ရုံပင်။ ထိုသူ ဘဝပျက်ရင်ပျက်၊ တခြားတစ်နေရာ သို့ ပြောင်းပြေးရင် ပြေးရလောက် အောင် အစွမ်းထက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

နယ်ပိုင်ဝန်အိမ်၌ ထမင်းချက် အပြင် သူတောတက်လျှင် ရွာတကာ လိုက်၍ စကားပြန်လုပ်ပေးခဲ့စဉ်က လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ သူ့ ကိုလစ်လျှူရှုသော၊ ဂရုမစိုက်သော သူကြီးကိုတွေ့လျှင် သခင်ကြီးကို နှစ် ခွန်းမပြောလိုက်ရ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် သူကြီးရာထူး ပြုတ်ပြီသာမှတ်။

ယင်းသို့ မကောင်းမှုလုပ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့သောသူမှာ ခု အရူးဘိုး တော်နှင့်ကျမှ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ် ကုန်သည် မသိ။ သူထည့်ပေးထား သော ကျင်ငယ်ရည်ကို မြိန်ရေရှက် ရေ၊ မရွံ့မရှာ သောက်သည်သာမက သေး။ ထိုသေးရည်ကို သောက်၍ တကယ့်အရက်သမားတစ်ယောက် ပမာ မူးနေလိုက်သေးသည်။ တကယ့် အံ့ဖွယ်သူတပါပေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာကား အဆိုပါအံ့ဖွယ်သူတထက် အဆပေါင်း

များစွာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ် ရပ်ဆန်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေ သည်။ အခြားတော့မဟုတ်။ ဂျော်နီ ဘသိုက်ကိုယ်တိုင် ဂျော်နီဝါကား ပုလင်းထဲ သူ့သေးများပေါက်ထည့်ပြီး ဝီစကီဆိုကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်၊ ဒါဘာ လုပ်နေတာလဲ”

ဇနီးသည်ရွှေမိက ထမင်းစား ခန်းထဲမှ သေးစော်နံပါသည်ဆိုကာ ဝင်ကြည့်ရာမှ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ထိုင်သောက်နေသော လင်တော် မောင်ကို တအံ့တဩတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟ ... နင်ကလည်း ကြည့် ရင် မသိဘူးလား။ ဝီစကီသောက်နေ တာလေကွာ”

“အို .. ကိုဘသိုက် ရှင်သောက် နေတာ ဘယ်ကဝီစကီရမှာလဲ။ သေး ရည်တွေရှင့်”

“အာ ... ဒီတော့သူမနယ်၊ ဘာမှနားမလည်ဘဲနဲ့။ ဒါနိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ဂျော်နီဝါကားအကောင်းဆုံး ကွ။ အနံ့လေးက မွှေးကြိုင်နေတာပဲ။ မယုံရင် နမ်းကြည့်ပါလား ... အင့်”

ရွှေမိနာခေါင်းရွံ့လျက် -

“အို ... ရှင်ဘယ်လို ဖြစ်နေ တာလဲ။ စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လား”

“စိတ်မှန်လို့ ဝီစကီသောက်နေ တာပေါ့မိန်းမရာ ... ဟား ... ဟား။ အမြည်းလေးဘာလေးလုပ်ပါဦး ရွှေမိ ရယ်”

ရွှေမိမှာ လင်တော်မောင် ၏အဖြစ်ကို ဆက်မကြည့်ရဲဘဲ ထမင်း စားခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းပက်

လက် အသံထွက်ငိုနေမိသည်။

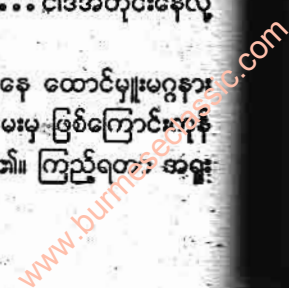
ဂျော်နီဘသိုက်မှာ သူ့မှာ ပေါက်ထည့်ရန် သေးမထွက်တော့၍ ထောင်မှူးမဂ္ဂနားအား သေးရည်များ အမြန်လာဖို့ပေးရန် အိမ်ပေါ်မှ လှမ်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မကြာမီ ထောင် ထဲမှ အကျဉ်းသားများပေါက်ထား သော သေးရည်များ စဉ့်အိုးလိုက် ရောက်ရှိလာပါတော့၏။ ဂျော်နီဘ သိုက် သေးရည်များအိုးလိုက်မြင်တော့ အရမ်းပျော်သွားကာ တစ်ခွက်ပြီး တစ် ခွက် ခပ်သောက်ပါလေတော့၏။

မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်း သည်မှာ ဂျော်နီဘသိုက် မကြာမီ ရ ချိန်ကိုက်လာကာ ထောင်ထဲမှအကျဉ်း သားများအား အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆဲ ဆိုနေလေသည်။ ထို့နောက်မှာကား ဘာသံမှ ထပ်မကြားရတော့။ ရွှေမိ လာကြည့်ရာ အရက်မူး၍ တခေါ်ခေါ် နှင့် အိပ်ပျော်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ် မြင်ရပါတော့၏။

ရွှေမိ စဉ်းစားရလေပြီ။ သူ့ ယောက်ျား မနေ့က ထောင်ထဲဝင် သွားတော့ အကောင်းပကတိ။ ထောင် ထဲမှပြန်လာတော့ အိပ်ချင်သည်ဆို ကာ ထမင်းပင်မစားတော့ဘဲ တစ်နေ့ လုံး တစ်ညလုံး အိပ်နေခဲ့သည်။

ခုဒီမနက်ကျတော့ ထူးထူးဆန်း- ဆန်းတွေ့လုပ်နေသည်။ ဒါက တနင်္လာ နေ့ ထောင်ပိုင်တန်းစီနှင့် တစ်ခုရပတ် သက်နေသလား။ ထောင်ထဲတွင် ဘယ်လိုထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ လို့လဲ။ အင်း ... ငါဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။

ထိုနေ့ညနေ ထောင်မှူးမဂ္ဂနား ကို အိမ်ခေါ်မေးမှ ဖြစ်ကြောင်းတုန် စင် သိရတော့၏။ ကြည့်ရတော့ အရူး

ဘိုးတော်ဆိုသည် အကျဉ်းသားလက်ချက် ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။ ဒီအကျဉ်းသားက ဘာတွေများစွမ်းနေလို့လဲ။ သူလုပ်တာပဲဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါသူနဲ့ တွေ့မှဖြစ်တော့မည်။

ထောင်မှူးမဂ္ဂနားအား ထိုအရူးဘိုးတော်ဆိုသူကို ဘူးဝရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ အရူးဘိုးတော်ကိုမြင်တော့ ရွှေမိအံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ဘကြီးစိုး မဟုတ်လားဟင်”

အရူးဘိုးတော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါသိနေတယ်လေ ရွှေမိ၊ နင် ငါ့ဆီရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ”

“အို ... ဘာကို သိနေတာလဲ ဘကြီးစိုး”

“ရွှေမိ ... နင့်ယောက်ျားတစ် နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“ရှင် ... ဘယ်လို”

“ဒီကောင်က တစ်ရွာသားလေ။ ဒါကြောင့် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အား ဘူးနဲ့ တိုရွာသားတွေကို အတော်ဒုက္ခပေးခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ အတော်လည်း ရက်စက်တဲ့ကောင်ကွယ်။ သူ့စနက်ကြောင့် ငါတို့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ တခြားရွာပြောင်းပြေးရတာလေ။ ငါတော့ လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ထဲ ရောက်နေလို့ တော်သေးတယ်ပြောရမယ်။ ဒါကလည်း သူများကိစ္စမှာ စေတနာနဲ့ဝင်ကူမိလို့ တရားခံဖြစ်ရတာပါ။ ဝင်ကြွေးပေါ့ဟာ။ အဲ ... နင်နဲ့ရပြီး သမီးလေးတစ်ယောက်မွေးတော့မှ ဒီကောင်နည်း နည်းခြေငြိမ်သွားတယ်မှတ်နေတာ။ အခုတော့ ငါ့ကိုတည့်တည့်ကြီး တိုက်ခိုက်တော့တာကိုးဟ”

“ဒါဆို သူ့ကိုဒီလိုဖြစ်အောင် ဘကြီးစိုးလုပ်ထားတာပေါ့”

“အဲ ... ငါဘာမှ မလုပ်ဘူး ရွှေမိ။ ဒီကောင်သူ့ဒုက္ခ သူရှာတာလေ။ ငါအရက်တောင်းတာကို ယုတ်ယုတ်မာမာနဲ့ သေးရည်တွေထည့်တိုက်တယ်။ တူသောအကျိုး ပေးတာပေါ့လေ။ သိပ္ပံစကားနဲ့ပြောရရင် စာနိပြန်မှုတိုင်းတွင် တူညီသော သက်ရောက်မှုရှိသတဲ့ကွယ်။ ဒီကောင်ငါ့ကို သေးရည်တွေ ထည့်တိုက်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်သေးရည်တွေ ပြန်ရောက်နေရတာပေါ့ဟာ”

“ဒါဆို သူ့ဒုက္ခကလွတ်အောင် ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဘကြီးစိုး”

“ကဲ ... ကဲ။ ငါနင့်မျက်နှာနဲ့ ဒီကောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ရော့ ... ဒီပုတီးကို သူလည်ပင်းမှာ စွပ်ပေးလိုက်”

အရူးဘိုးတော်က သူလည်ပင်းက အာလူးပုတီးကို ချွတ်လျက် ရွှေမိအားပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘကြီးစိုး”

ရွှေမိ ဆိုင်းငံ့မနေတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်ခါ ရှေ့နီဘသိုက်၏ လည်ပင်းတွင် အာလူးပုတီးကို စွပ်ပေးလိုက်၏။

“ဟင် ... ရွှေမိ၊ ငါ ... ငါဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဟင် ... သေးစော်ကလည်းနံလိုက်တာ။ အလို ... ဒီသေးအိုးကြီးက ဘယ်နှယ်ငါ့အိမ်ပေါ်ရောက်နေရတာလဲ”

ရှေ့နီဘသိုက်မှာ ခုမှသတိဝင်လာကာ ရွှေမိအား တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးနေသည်။

“ရှင် ဘာမှမသိဘူးလား”

“ဟင်အင်း”
ရွှေမိက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ရှေ့နီကပြောရင်း သူလည်ပင်းက အာလူးပုတီးကို စမ်းမိလွှားသည်။

“ဟင် ... ဘိုးတော်ရဲ့ပုတီးပါလား။ ဘယ်လိုလုပ် ငါ့လည်ပင်းရောက်နေတာလဲဟ”

“ဘိုးတော် ပေးလိုက်တာလေ။ ဒီပုတီးကြောင့် ရှင်ပြန်သတိရလာတာပေါ့”

“ဪ ... ငါ ... ငါ သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားမိတာပါလား”

ရှေ့နီဘသိုက်က ထောင်ထဲသို့ ရည်ရွယ်လက် ခုပ်ချီကာ -

“အမိုက်အမဲကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘိုးတော်ခင်ဗျား”

ထိုခဏ၌ သေးနဲ့များပျောက်သွားသည့်အပြင် အာလူးပုတီးကော၊ သေးအိုးကြီးပါ မြင်ကွင်းမှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှစ၍ ရှေ့နီဘသိုက်တို့ မိသားစုထောင်မှပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘကြီးစိုး ခေါ် အရူးဘိုးတော်၏ ဟားတိုက်ရယ်မောသံကိုသာ တစ်ထောင်လုံးကြားလိုက်ရပါလေသည်။

“တစ်လောကလုံး အရူးတွေချည်းပဲ။ လူတွေ ... လူတွေ၊ ကမ်းကုန်အောင် မိုက်တဲ့အရူးတွေ ဟား ... ဟား ... ဟား”

ပီတာမြင့်

သီလတန်ခိုးနှင့် ဝေယျာဝစ္စအကျိုး

ပြည်ရွှေဘိုဆရာတော်(ရန်ကုန်)

သီဟိုဠ်ကျွန်း၏ အနောက်မျက်နှာဝယ် ပုပ္ဖါဝါသီအမည်ရှိသော ကျောင်းသည် ရှိ၏။ ထိုကျောင်းအနီးတွင် ဒေဝတာမည်သော ကျေးရွာကြီး တစ်သည်ရှိ၏။ ထိုရွာ၏အကြီးအကဲကား အမတ်ကြီးဒေဝ အမည်ရှိ၏။

တစ်ရံရောအခါ ထိုအမတ်ကြီးသည် အမှုကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ထိုထိုရွာတို့သို့ လှည့်လည်၍သွား၏။ မိမိရွာသို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းကလည်း ဆာလှ၍ “အမောင်တို့ ထမင်းဆာပြီ။

ပြင်ကြ”ဟု ဆိုသောအခါ စားဖိုမှူးတို့သည် ပြင်ဆင်ကြ၏။

ထိုအခါ ထမင်းပွဲအနီးတွင် အလွန်တရာမှ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသောခွေးတစ်ကောင်သည် အစာမစားရသည့်အတွက် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြင့် ထမင်းပြင်ရာသို့ မျှော်၍ကြည့်နေ၏။ ခွေးက “အစာမစားရတာကြောင့် ဖြစ်ပြီ။ အနည်းငယ်မျှ စားရသော်ကောင်း၏”ဟု ထမင်းပွဲပြင်ဆင်သူတို့၏အနီးမှ မျှော်ရင်းကြံနေ၏။

ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေသူသည် ဒေဝအမတ်ကြီး ပွဲတော်တည်မည့်အနီး ခွေးကိုတွေ့မြင်သောအခါ... “အောင်မယ် ဒီခွေးက”ဟုဆိုကာ တုတ်ခဲရိုက်ရန် ကြိမ်းမောင်းနေစဉ် အမတ်ကြီးက -

“ဟဲ့... ဟဲ့ အမောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သူ့ကျေးဇူး၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးဆိုတာ ရှိတယ်ကွဲ့။ တိရစ္ဆာန်လေးကလွတ်ကွယ်၊ လူလိုတော့ ဘယ်အခါဉာဏ်ရှိပါ့မလဲကွဲ့”ဟု၍ ပြော၏။

ဟုတ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူသားများသည် ခွေးကိုချစ်သော်လည်း လူတိုင်း ခွေးနဲ့အတူတူ မအိပ်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညရောက်သောအခါ အိမ်အတွင်းမှနေပြီး အိမ်တံခါးမင်းတုန်းကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ပြီး အိပ်ကြ၏။ အိမ်မှာမွေးထားသော ခွေးလေးများက အိမ်ဝင်း၊ ခြံဝင်းကို လုံခြုံအောင်စောင့်ပေးကြ၏။

အခု ဒေဝအမတ်ကြီးကား ခွေးကိုရိုက်ပုတ်မည်သူကို တားမြစ်ပြီး သူ့စားမည့်ထမင်းထဲမှ ဟင်းများနဲ့ ရောနယ်ပြီး ခွေးငတ်လေးကို စေတနာရှိရှိ မေတ္တာစိတ်ဓာတ်၊ သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့်ကျွေး၏။ “ဪ... ငါထမင်းဆာသလို သူ့ခမာလည်း ဆာရှာမှာပေါ့”။ ဟုတ်တယ်။ ဒီအသိစိတ်ဓာတ်ဟာ လူတိုင်း မထားနိုင်ပါဘူး။

စာရေးသူဘိက္ခုမှာ ကိုဘတုတ်နဲ့ မညှိမ်းမိတို့ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကိုဘတုတ်က စိတ်ခပ်ဆတ်ဆတ်၊ ဇနီးဖြစ်သူ မညှိမ်းမိက ဘုရားကိုပန်းကပ်၊ သောက်တော်ရေကပ်၊ ဆွမ်းတော်တပ် နေ့စဉ်ပြုလုပ်တယ်။

တစ်နေ့ မညှိမ်းမိက အိမ်က ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်တယ်။ ဆွမ်းတော်ပွဲကို ခုံပေါ်တင်ထားတာပေါ့။ အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ မိနီမက တက်ပြီး တော့ စားတယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ ကိုဘတုတ်က စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ဓားနဲ့ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါ သဘာဝကျော့ဘူး။ ကုသိုလ်စိတ်ကို အကုသိုလ်စိတ်က ချက်ချင်း ဖြိုဖျက်သွားတာပဲ။ အမှန်ကတော့ ဒီသီလပဲ။ ဒီဒေါသ မထိန်းသိမ်းနိုင်သေးရင် အကုသိုလ်ကပွားနေတော့

မှာပါပဲ။ ဘယ်လောက်များ ဆန်းကြယ်သလဲလို့။ ကိုဘတုတ်ရဲ့ဇနီး မညှိမ်းမိကလေးမီးဖွားတော့ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ခွေးမလေးမိနီက အခုတော့ သူတို့ရဲ့သမီးလေး လာပြီးဖြစ်တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ ခြေလက်အင်္ဂါစုံလို့။

အမတ်ကြီးဒေဝဟာ သူ့ကျွေးသောထမင်းကို အားရပါးရ စားသောက်နေတာမြင်တော့ သဒ္ဓါစိတ်တွေ ယိုစိတ်နေတယ်။ စာဖတ်သူတို့ ဒီစိတ်ဓာတ်မွေးနော်။

ဒီလိုနဲ့ပဲဆိုကြပါစို့၊ အမတ်ကြီးသည် အသက်အတိုင်းနေပြီး ကွယ်လွန်လေသောအခါ ထိုရွာ၌ပင်လျှင် လူပြန်ဖြစ်ရတယ်။ အိမ်ရာတွေထူထောင်ပြီး အသက်အရွယ်ရလာသောအခါ ပုပ္ဖဝါသီကျောင်း ရဟန်းတော်တို့ထံသွားပြီး ရဟန်းပြုကာ စာပေပရိယတ်ကို ဝတ်အောင်သင်ကြားပြီး ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနဲ့အညီနေတယ်။ နှင့် ဝတ်တရားတို့ကို ဆောင်သောကြောင့် မဟာအဘယမထေရ်ဟုထင်ရှားတယ်။ စေတနာသဒ္ဓါတရားဝင်သန်က တိရစ္ဆာန်ပင် ပေးလှူသော်လည်း ကြီးမြတ်သော အကျိုးကျေးဇူးများခံစားရ၏။

အကြောင်းကား ... ထိုမဟာအဘယမထေရ်သည် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ဗြဟ္မဏတိဿ အမည်ရှိသော သူပုန်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိ၍ အကြီးအမှူးပြု၏။ နိဗ္ဗာန်ထက်စီးနင်းပြုလေသောအခါ ဘေးဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ကြရ၏။ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ၁၂ လုံးလုံး၊ မိုးမရွာသောကြောင့် ကန်၊ ချောင်း၊

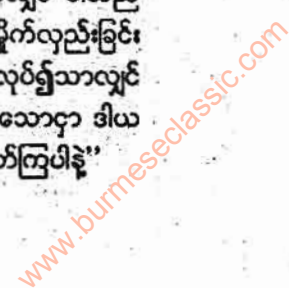
မြောင်း၊ မြစ်တို့သည် ခန်းခြောက်ကုန်၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ပုပ္ဖဝါသီကျောင်းနေ အရှင်မြတ်တို့သည် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေးဒဏ်ကြောင့် ဆွမ်းခံဘုဉ်းပေးဖို့ရန် အရေးခက်လှချေ၏။ သို့အတွက်ကြောင့် တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ ထွက်ခွာရန်ကြံကြရ၏။

တချို့သော မထေရ်နှင့်ဒကာတို့ကား အရွယ်ရနေပြီဖြစ်သော အရှင်အဘယမထေရ်မြတ်ကို လျှောက်ထားကြကုန်၏။

“အရှင်ဘုရား... ငတ်မွတ်သော ဘေးအန္တရာယ်သည် ကြီးစွာဖြစ်နေပါပြီဘုရား။ ဤအရပ်၌နေသဖြင့် အသက်ရှည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရာ။ အရှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်တို့နှင့်အတူ ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု တောင်းပန်လျှောက်ထားကြလေ၏။

မထေရ်မြတ်ကြီးသည် လျှောက်ထားကြသူတို့အား “ဒါယကာတို့... မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ မွေတော်၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ဌာပနာရာဖြစ်သော စေတီတော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိပင်ကိုလည်းကောင်း အသက်ရှိတော်မူစဉ် ဘုရားသခင်ကဲ့သို့ မပြတ်ရှိခိုးဝတ်ပြုလျက်၊ မြတ်နိုးပူဇော်လျက် အမြဲမပြတ် ဆည်းကပ်၍နေသော ငါသည် စွန့်၍သွားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ ဤကျောင်း၌သာလျှင် ငါသည် အသက်ထက်ဆုံး အပိုက်လှည်းခြင်းစသော သန့်ရှင်းရေးလုပ်၍သာလျှင် နေပါအံ့။ ငါ့ကို လိုစိမ့်သောငှာ ဒါယကာတို့က မခေါ်မထုတ်ကြပါနဲ့”

ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။

အဘယ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ စကားကိုကြားကြရသော်စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဒကာနှင့်ရဟန်းတော်တို့သည် အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြလေ၏။

ထိုသီဟိုဠ်ကျွန်း၌ လူတို့သည် ပြောင်းရွှေ့သွားကြသောနေ့မှ စ၍ အဘယမထေရ်မြတ်သည် ဆွမ်းဘုဉ်း ဖုံးရခြင်းလည်း မရှိတော့ချေ။ မထေရ်ကြီးသည် စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ် ဗောဓိပင်၌ ဝတ်ကြီးဝတ်ယေတို့ကို ပြုလျက်သာလျှင် နေတော့၏။ အရှင်မဟာအဘယမထေရ်မြတ်ကြီးသည် စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်ကပင် မဆင်းတော့ချေ။ ကုသိုလ်အလုပ်သာလျှင် လုပ်နေ၏။ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သုံးလေးရက်တိုင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မမူရချေ။

ထိုအခါ သင်းဝင်ပင်၌ စောင့်သော နတ်သား(ရှုက္ခစိုးနတ်)သည် ညှိုးနွမ်းပင်ပန်း နွမ်းနယ်သောကိုယ်ရှိသော မထေရ်မြတ်ကို မြင်ရသော် စိတ်မကောင်းဖြစ်၏။ သဒ္ဓါတရားလည်း ရှိ၏။

သို့အတွက်ကြောင့် သင်းဝင်ပင်စောင့်နတ်သည် မိမိ၏မယားဖြစ်သူ နတ်သမီးကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်၏။ “ရှင်မနတ်သမီး အဘယမထေရ်မြတ်သည် ကား စေတီတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိပင်ကိုလည်းကောင်းစွန့်၍ တစ်ပါးသောအရပ်သို့ မသွားပြီ”ဟု ဝန်ခံပြီး တံမြက်လှည်းခြင်း၊ ဗောဓိပင်ရေလောင်းခြင်းစသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်

ဖြင့်သာနေ၏။ အရှင်မြတ်အား ငါတို့မှ တစ်ပါး ဆွမ်းခံရာအရပ်သည် မရှိပြီ။ ထိုမထေရ်မြတ်သည် သေခြင်းကာလကိုသာစောင့်၍ နေရချေတော့မည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မောင်ကြီးနတ်ရယ်။ မထေရ်မြတ်ကြီးဖြင့် ဆွမ်းငတ်၍ ပျံလွန်တော်မူသော် ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ မသင့်တော်ချေ။ ယနေ့ပင်လျှင် အရှင်မြတ်အား ဆွမ်းလှူဒါန်းကြရအောင်”

လှူလိုသော စေတနာရှင်ကားရှိပါ၏။ အရှင်ကောင်း၊ အရှင်မြတ်တို့ရဲ့ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်၊ ပဋိဝေအားဖြင့် တကယ့်ကို အားထုတ်ပြုလုပ်နေသလား။ စေတီတော်၊ ဗောဓိပင်၊ ကျောင်းဝင်း၊ ကျောင်းပြင်စသည်အားဖြင့် သေနာသေနဝတ်ကော ပြုရဲ့လား။ အမှိုက်လှည်း၊ ရေခပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့ ပဋိတ်ရွတ်အမှုပေးဝေနေပါက နတ်ကောင်း၊ နတ်မြတ်တို့ စောင့်ရှောက်ကြမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်၏။ အဓိကအချက်ကား မိမိကိုယ်ကို မိမိကြည့်ညိုရဲ့လား။ ကြည့်ညိုသေးရဲ့လား မေးပါရစေ။ မိမိကိုယ်ကို မကြည့်ညိုရင် ပြောစရာပင် မလိုတော့ပါဘူး။

ထိုအခါ သင်းဝင်ပင်စောင့်နတ်က -

“ကောင်းပါလေရဲ့ နမရယ်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် တို့များ ဆွမ်းလှူရအောင်နော်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ မောင်ကြီးနတ်ရယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လှူဒါန်းမှကဟုတ်ပါရဲ့။ နတ်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အရှင်မြတ်ကြီးရဲ့ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှုရော ရှိရဲ့လားမောင်ကြီးနတ်ရဲ့”

“ချစ်နမ ဤမထေရ်မြတ်သည် ရှေးနှစ်ကြိမ်မြောက်သော ဘဝက ဒေဝအမတ်ဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ထမင်းစားခါနီးမှာ ရောက်ရောသော စေတနာသဒ္ဓါတရား မွေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်အဟုန်တွေရှိတယ်”ဟု သင်းဝင်ပင်စောင့်နတ်က နတ်သမီးကိုပြောတယ်။

ဟုတ်ပါလေရဲ့။ ဒါနဆိုတာ ညောင်ပင်ကြီးလလောက် လှူသော်လည်း ညောင်စေ့လောက်သာ ရတတ်တယ်။ ညောင်စေ့လောက်ပင် လှူသော်လည်း ညောင်ပင်ကြီးလောက်ရတယ်။ ဒါက ဒါနရဲ့အစွမ်းပဲလေ။

ဗုဒ္ဓသာသနာအတွင်း လှူရတာ ကျေးဇူးများတယ်။ အခုခေတ်တချို့ ဝက်သားကြော်ချက်ကျွေးပြီး အလှူလုပ်မှ အဟုတ်ထင်နေကြတာ။ ပြောရဦးမယ်။

သားရှင်ပြုအလှူပွဲ။ အလှူဒကာက ရွာစဉ်လိုက်ပြီး ဘယ်ရွာကဝက်က ပိဿာချိန်ဘယ်လောက်ရှိတယ်။ ဝက်သားအချိန် ၁၅၀ ဆိုလောက်ပါရဲ့။ ဝက်တွေရဲ့အသက်ကို သတ် ကုသိုလ်ဖြစ်ရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်တာ။ နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးတွေ၊ နတ်သားတွေဖြစ်ရတာ လူဘဝဖြစ်စဉ်က ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်ပါ။ နတ်ပြည်မှာစည်းစိမ်အပြည့်အဝနဲ့ ခံစားရတယ်။

သို့သော် ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကံက ကုန်ပြီဆိုရင် နတ်ပြည်မှာ မပျော်ဘောဘူး။ ပျင်းလာပြီ။ နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေလည်းညှိုးကုန်ပြီ။ မှုတ်ထားတဲ့ပန်း

တွေလည်းညှိုးကုန်ပြီ။ ချွေးတွေလည်း ထွက်ကုန်ပြီတဲ့။ နတ်ပြည်မှာ ကုသိုလ်ကံကုန်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ။ ကဲ ... ထားပါတော့လေ။

နတ်တွေလူတို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရတာက လူ့ဘဝတုန်းက ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့်ပဲ။ ဒီကုသိုလ်က မီးခဲပြာဖုံးနေတာ။ နှစ်ဘဝရောက်မှပေါ်လာတယ်။

ဒီတော့ သင်းဝင်ပင်စောင့်တဲ့ နတ်က အမျိုးကောင်းသားအသွင်ဆောင်ပြီးတော့ မထေရ်မြတ်ကြီးရဲ့ ထံတော်သို့ ကပ်ပြီး သပိတ်ကိုယူကာ နတ်ဆွမ်းတွေ လောင်းထည့်လှူပြီးတော့ -

“အရှင်ဘုရား သက်တော်ရှည်သမျှ ဆွမ်းကို အမြဲလှူပါမည်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူပါဘုရားလို့” နတ်သားက လျှောက်တယ်။ ကောင်းလိုက်တာ။ နတ်က ကြည်ညိုတာလေ။

“အရှင်ဘုရား ... ဟောဟိုဆစ်ပင်ဟာဖြင့် တပည့်တော်ရဲ့ ဝိမာန်ပါဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားတယ်။ ထိုသစ်ပင်ကို အရှင်မြတ်အဘယမထေရ် နံနက်တိုင်း ဆွမ်းအလှူခံကြတော်မူတယ်။

မထေရ်မြတ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စေတီတော်ဝတ်၊ ဗောဓိပင်ကို ရေလောင်းခြင်းဝတ်စသည်ကို ပြုနေကျအတိုင်း ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုပြီး သင်းဝင်ပင်သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆွမ်းခံကြတော်မူ၏။

သင်းဝင်ပင်စောင့်နတ်သည်လည်း အမြဲ ဆွမ်းဝတ်ဖြင့် လှူတော်မူ၏။

ထိုငတ်မွတ်နေကြကုန်သော လူတို့သည် အစားအစာကောင်းကောင်းမစားရသောအခါ လူသားပါစားကြတော့၏။ ထိုလူသားစားကုန်သောသူတို့သည် ပုပ္ဖဝါသီကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီး နတ်လှူသော ဆွမ်းကို စားရသော အဘယမထေရ်သည် ဆူဖြိုးဝလင်နေသည်ကို မြင်ကြရသော အခါ ဤမထေရ်ကိုသတ်ပြီး အသားကိုစားကြကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်ကြ၏။

မထေရ်မြတ်ကလည်း စေတီတော်နှင့် ဗောဓိပင်တို့၏ခြေတော်ရင်းတွင် အမှိုက်လှည်းခြင်း၊ သောက်ရေတို့ကို တည်ခြင်းစသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ပြုလုပ်နေစဉ် ဝိုင်းဟ၊ ဖမ်းဟ၊ ဆီးဟဆိုပြီး တုတ်လှံတံများကိုင်ပြီး မထေရ်မြတ်သီတင်းသုံးရာ ပုပ္ဖဝါသီကျောင်းကို ဝိုင်းကြ၏။

မထေရ်မြတ်သည် ဘဝနှစ်ခုမြောက်က ခွေးငယ်လေးကိုရိုက်ရန် တုတ်ယူလာသောသူကို မရိုက်ဖို့ရန် တားမြစ်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကံကြောင့် ကျောက်တောင်ကြီးသည် အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာပြီး မထေရ်မြတ်ကို ဖုံးအုပ်၍ ကာကွယ်ပေးလေ၏။

မထေရ်မြတ်ကြီးကို ရွာကြသော်လည်း မတွေ့တော့ချေ။ လူသားစားသူတို့သည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးပဲဆိုပြီး ကြောက်၍ ပြေးကြလေ၏။

အဘယမထေရ်မြတ်ကြီးသည် သင်းဝင်ပင်စောင့်နတ်လှူဒါန်းသော နတ်ဆွမ်းကို တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး ဘုဉ်းပေးတော်မူရ၏။ ရဟန္တာကား မဟုတ်ပေ၊ ပုထုဇဉ်မှသာဖြစ်၏။ နောက်မှ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ရှုမှတ်တော်မူပြီး ရဟန္တာဖြစ်တော်မူ၏။

သင်းဝင်ပင်စောင့်နတ်လည်း တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဆွမ်းလှူရ၏။ အရှင်မြတ်ကြီးလည်း ကိလေသာကုန်စင်ပြီး ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးဖြစ်တော်မူရ၏။

အရှင်မြတ်ကြီးသည် တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်လွန်သော် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူ၏။

မထေရ်မြတ်ကြီးကား ငတ်မွတ်နေသော ခွေးငတ်လေးအား ထမင်းတစ်ဆုပ်မျှ ပေးလှူဖူးသောကုသိုလ်ကြောင့်နတ်ဆွမ်းရ၏။ ရန်ပြုရန်လုပ်လာသော သူတို့ကိုလည်း အောင်မြင်တော်မူရ၏။ တစ်ဖန်ရဟန္တာဖြစ်ကာ နိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူရ၏။

အို ... စာရှုသူတို့ စွမ်းအားရှိသလောက် လှူကြပါ။ ပေးလှူတဲ့ အလှူဟာ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အထုပ်ကြီးကိုယူဆောင်လို့ သွားရတဲ့သူနဲ့ တူပါတယ်။ အဆုံးဘဝ နောင်ကာလမှာ အမတချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ညွှန်သဆိုပြုလိုက်ပါရစေ။

ပြည်ရွှေဘိုဆရာတော်(ရန်ကုန်)

စာကိုး
မဂ္ဂ ၃ သတိတိနီ
အဘယမထေရ်ဝတ္ထု။

သာသနာ့အာဇာနည်

ဆရာတော်ဦးဝိစာရ

ဓမ္မခွန်အားသတ္တိ

ကိုမောင်သန်းဝင်း

မျိုးသက်ဆွေစဉ်

မြန်မာဘုရင် ကေရားမင်းတို့ လက်ထက်အခါက ထီးဆောင်းနန်းရံ အဖြစ် တည်ထောင်စိုက်ထူခဲ့ကြဖူး သော ဥဇ္ဇေနီပြည်၊ နောင်အခါ သလ္လာဝတီပြည်ကို အစွဲပြု၍ သလ္လာ ဝတီမည်သော ချင်းတွင်းဖြစ်ကမ်းခြေ တွင် အစဉ်အဆက် မြို့စားရွာစား ခန့် အပ်အုပ်ချုပ်စေခဲ့သော 'အမြင့်မြို့' အပိုင် အနိမ့်ကိုးရွာ အပါအဝင် ကမ်း နိမ့်ရွာ၌ ဥပသကာဂုဏ်နှင့် ကုံလုံပြည့် စုံသော ကျောင်းဒကာကြီး ဦးပြားနှင့် ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်လေဝတို့မှ သား သမီးရတနာသုံးဦး ထွန်းကားခဲ့ရာ (၁) သမီးအကြီး မဖွားထိုက်၊ (၂) သား လတ် မောင်လှကျော် (ဦးဝိစာရ အလောင်းအလျာ)နှင့် သားငယ် မောင်သာပုံတို့ ဖြစ်ကြသည်။

၁၂၄၇ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့

သမားတို့က နောက်ဆုံးကုန်းဘောင် နန်းဆက် သီပေါဘုရင်အား ဖမ်းဆီး နန်းချ၍ မြန်မာ့ထီးနန်း ဆိတ်သုဉ်း ကွယ်ပျောက်ပြီးနောက် သုံးနှစ်ကျော်၊ လေးနှစ်ခန့်အခါ တိုင်းပြည်မြို့ရွာ မငြိမ်မသက်ခေတ်အခါတွင် သား လတ် မောင်လှကျော်အား ဖွားမြင်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်ကာလ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိ မာန် ပြင်းထန်တက်ကြွနေသည့် မျိုး ချစ်အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းသည် ဒေသအနှံ့အပြားတို့၌ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာ ဖြူ စစ်တပ်များအား အစုအသင်း လိုက် လက်နက်စွဲကိုင် ခုခံပုန်ကန်ခဲ့ ကြသော သူရဲကောင်း မြောက်များစွာ တို့အနက် ချင်းတွင်းအနောက်ဘက် မြစ်ဝှမ်းဒေသတွင် ကျော်ကြားထင်ရှား ခဲ့သည့် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် တိုက်သူကြီး ဦးကျော်ဂေါင်သည်

မောင်လှကျော်(ဦးဝိစာရ)၏ ဦးလေး ဝမ်းကွဲပါတည်း။

မွေးဖွားသန့်စင်ဇာတာခွင်

		၁	၆	၈	
၈၀	၄	၂			စဉ်နက္ခတ်
	၃	၅			၂၀
					၂
					၁၀

ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ

“သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၄၃၂၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၀ ပြည့်၊ နှောင်းတန်ခူးလပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့ ည ၃ ချက်တီးကျော်၊ ၉ ရက် ဗုဒ္ဓဟူး နေ့အဝင် ၁၂ နာရီ၊ ၃ ပါး၊ ၄ ဗီဇ နာ၊ ၄ ပြန်၊ ၅ ခရာ၊ ကုမိလင်၊ မကာရစန်း၊ ၅ တေးကြင်း၊ ၅ တေး

နဝင်း။ လက်စီးနက္ခတ် ၂၄ လုံး။ တပါဒိထက် လက်စီးလျက်၊ တေဇာ ဂုဏ်အင် ပြည့်စုံလင်သည့် (အရှင်ဦးစိ စာရအလောင်းအလျှာ) သားကောင်း အာဇာနည် ငယ်မည် မောင်လှကျော် အား ဝှဲချီးကြေညာအောင်မြင်စွာ ဖွား သန့်စင်ခဲ့လေသည်ဟူ၏။

ငယ်နစဉ်ခါ ပညာရှာ

မောင်လှကျော် ကျောင်းသား အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် အင်း နားရွာဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာကျောင်းသို့ အပ်နှံပညာ သင်ယူစေ၍ ၁၁ နှစ် ကျော် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်တွင် မိဘ များက ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ သွတ် သွင်းချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက ပင် မောင်လှကျော်သည် အခြားကစား ဖော်ကစားဖက် ကလေးများနှင့် မတူ တစ်မျိုးကွဲပြား ခြားနားလေသည်။ မဟုတ် မခံ ပြောချင်၊ ဆိုချင်၊ လုပ်ချင်၊ ကိုင် ချင်သည်။ ဗီပေါလာသူ ကလေးတစ် ယောက်လည်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ထိုခေတ်အခါက ဆရာဘုန်း ကြီးများမှာ လက်ရေးလက်သားကို အထူးဂရုစိုက်လေ့ရှိကြသည်။ လက် ရေးလက်သား မလှမပ ရှုပ်ထွေးညစ် ပေသည်ဆိုလျှင် မသက်သာလှ။ ကြိမ် ဖြင့် လက်ဖဝါးသွေးခြည်ဥအောင် အဆော်အနက် ခံရတတ်သည်။

မောင်လှကျော်မှာ အပြစ်ဒဏ် ဘယ်သောအခါမှ မခံရ။ လက်ရေး လက်သား ကောင်းမွန်သေသပ် လှပ သလို စာကျက်၊ စာအံ၊ စာပြန်လျှင် လည်း သူသည်သာ ပထမ။ ဆရာ

ဘုန်းကြီးစေခိုင်းသမျှ သူသာ အသွက် လက်အချက်ချာဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာ ဘုန်းကြီးနှင့် ကျောင်းနေဦးပဉ္စင်းများ က ကိုရင်စိစာရ ရဟန်းဘောင်သို့ တစ်ဆက်တည်းတက်စေလိုကြသည်။ သို့ သော် မောင်လှကျော်သည် ကိုရင် ဘဝတွင် မပျော်တော့ဟုဆို၍ လေးငါ မျှသာနေပြီးနောက် မိဘများထံ ပြန် ရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝ

ရှင်လူထွက် လျာပျိုပေါက်အရွယ် ရွာသို့ပြန်ရောက်လာသော် မိဘများ အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ရပ်ရေး ချွေးတွင် ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ပါမြဲဖြစ် သည်။

မောင်လှကျော် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သော် မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည်အတိုင်း အမြင့်တိုက် နယ်၊ ရွှေလှေရွာနေ အဘ ဦးရွှေမှော်၊ အမိ မမယ်ပေါတို့သမီး မမယ်ဉာဏ် နှင့် မောင်လှကျော်အား စေ့စပ်ထိမ်း မြား လက်ထပ်ပေးလိုက်သည်။

မောင်လှကျော်သည် ယောက္ခမ မိဘများနှင့် အတူနေထိုင်လုပ်ကိုင်နေ ရာမှ သမီးမဖွားရန်တစ်ယောက် ရရှိခဲ့ သည်။ သုံးလခန့်အကြာတွင် ယောက္ခမ တို့နှင့် ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေဖြစ် သဖြင့် အိမ်ခွဲနေရန် ဇနီးသည်အား အကြံပြုသည်။ ဇနီးသည် မမယ်ဉာဏ် က မိဘတို့နှင့် ခွဲမနေနိုင်ဟုဆိုသဖြင့် မောင်လှကျော် တစ်ကိုယ်တည်းဆင်း လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် မောင်လှကျော်သည် ၎င်း၏ဆန္ဒအလျောက် ကမ်းနိဂုံရွာသူ

မသေးမြင်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် အိမ် ထောင်သစ် ထူသည်။ မမယ်နွယ်ဟူ သော သမီးတစ်ယောက်ရရှိခဲ့ပြန်သည်။

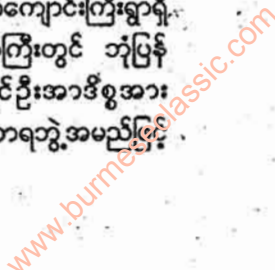
ရဟန်းဘဝဖြင့် ပညာသင်

မောင်လှကျော်သည် ပထမအိမ် ထောင်သက်တွင် ယောက္ခမမိဘများ နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မှုကြောင့် တသီး တခြားစီ လင်မယားခွဲနေရိုက် မခံချင် စိတ်ဖြင့် ဒုတိယအိမ်ထောင်သစ်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ထူထောင်လိုက် သည်။ ဇနီးသည်နှစ်ဦးစပ်ကြား သား သမီးသံယောဇဉ်ပါ ထပ်လောင်းတွယ် ငြိလားသည်အခါမှ မိမိအမှားတွေ အတွက် နောင်တကြီးစွာရလျက် သောကရောက်ရသည်။

ခံစားနေရသော စိတ်ဒုက္ခ ဝေဒနာတို့မှ သက်သာရာရကြောင်း ဆားလင်းကြီးမြို့ တင့်တောင်တောရ ကျောင်းတွင် သုံးလကြာမျှ အေးချမ်း စွာ အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့် ထိန်းတည်ဆောက်၍ ဘာဝနာပွားနေ စဉ် ကြီးစွာသောသံဝေဂဖြစ်ကာ လူ့ ဘောင်လူ့ဘဝကြီးကို ငြီးငွေ့လျက် ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်လိုစိတ် ဖြစ်တည် လာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဇနီးသည် တို့ထံ ခွင့်တောင်းခံပန်ကြားသည်။ ကြည်ဖြူခွင့်ပြုကြသဖြင့် တစ်သက် ပတ်လုံး သာသနာ့ဘောင်ဝင်ရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော့သည်။

သို့ဖြင့် တောကျောင်းကြီးရွာရှိ သုံးပနီလှသိမ်တော်ကြီးတွင် ဘုံပြန် ဆရာတော် အရှင်ဦးအာဒိစ္စအား ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ဦးပိစာရဘွဲ့အမည်ဖြင့်

ရဟန်းအဖြစ်သို့ ချီးမြှင့်ခံယူသည်။

“ဝိစာရ” ဟူသော အန္တတ္တ သညာဖြင့် ဘုံပြန်ဆရာတော်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှင့်ခြင်းအကြောင်း မှာ “ဝိသေသနစရတိတိစာရော” ဟူသည်နှင့်အညီ အခြားတစ်ပါးသော သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက် အထူးထူးသော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာတော်ကို စောင့်ထိန်း ကျင့်သုံး လိုက်နာတတ်ခြင်းအကြောင်း ကြောင့် “ဝိစာရ” ဟူသော ထူးကဲ သော၊ မြင့်မြတ်သော၊ အကျင့်သိက္ခာ တော်နှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးရဟန်း တစ်ပါးဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၏။

ဦးဝိစာရ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက် ရှိပြီးနောက် မန်းကြီးပုတ်ရွာ ဆရာ တော်ဦးရာဇိန်ထံတွင် ပထမရှေးဦးပွာ သဒ္ဓါကျမ်း ကျွတ်လွတ်ပြီးမြောက် အောင် သင်ယူခဲ့လေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ပျဉ်းမနားကံဦး တိုက် ဆရာတော်ဦးကုသလ၏ ခြေ တော်ရင်းတွင် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာစသော ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်တို့ကို ကုန်စင်အောင် သင်ယူတော်မူပြီးလျှင် ချောင်းဦးမြို့ ပထမရွှေတောင်ဆရာ တော် ဘုရားထံ၌ နှစ်ဝါတိုင်တိုင် ဝိနည်းသိက္ခာတော်များကို ထူးထူးကဲ ကဲ ထပ်မံသင်အံ့လိုက်နာခဲ့ပြန်သည်။

ထို့နောက်တွင်မှ မန္တလေးမြို့ ရွှေရေးဆောင်တိုက် ဆရာတော် ဘုရားထံတွင်လည်းကောင်း၊ ပခုက္ကူ မြို့ မဟာဝိသုကာရာမတိုက် ဆရာ တာဘုရားထံတွင်လည်းကောင်း ဆက်လက်၍ လောတုတ္တရာစာပေ များကို လေ့လာလိုက်စားရင်း တစ် ဖက်မှ စာသင်သားသံဃာတို့အား

စာပေပိဋကတ်များကို ပို့ချသင်ကြား ပေးခဲ့သည်။

ယင်းသို့ မန္တလေးရွှေရေးတောင် တိုက်တွင် သီတင်းသုံးနေခိုက် ၁၂၈၀ ပြည့်နှစ်အခါတွင် သာသနာဆူးငြောင့် ခလုတ်ဖြစ်သော အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေရာ ဦးဝိစာရကိုယ် တော်မှာ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ် ဖြစ် တည်လာခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဦးဥတ္တမ၏ လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်တည်လာခဲ့

၁၂၈၅ ခုနှစ်ဆန်းတွင် ဦးဝိစာရ သည် မန္တလေးမှ ပခုက္ကူဆင်းလာခဲ့ပြီး နောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ဖန်ကြွ ရောက်ကာ ကြည့်မြင်တိုင် ဝေဠုဝန် တိုက်တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက် ဆရာတော်ထံနည်းနာခံယူပြီး စာသင် သား တပည့်သံဃာတို့အား စာပေပို့ချ ရင်း ဘံဃသာမဏိအဖွဲ့ကြီး၏ လုပ်ငန်း တာ(န်)များကို ထက်သန်စွာ ပါဝင် ဆောင်ရွက်နေတော်မူသည်။

ထိုစဉ်အခါတွင် ဆရာတော် ဦးဥတ္တမကိုယ်တော်ကြီးသည် ဦးဝိစာ ရ၏ ခန့်ထည်သော ဥပဓိရုပ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ထက်မြက်တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရိသတ် ကို စွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်စွမ်းရှိသည့် အဟောအပြောဟန်ကိုလည်းကောင်း ကျေနပ်နှစ်သက်တော်မူသဖြင့် ဦးဝိစာ ရအား အနီးကပ်ခေါ်ယူကာ လိုအပ် သည်များကို ပို့ချပေးတော်မူသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော် ဦးဥတ္တမသည် ဦးဝိစာရအား လက်ရုံး တစ်ဆူသဖွယ် အားထားတော်မူသည်

အလျောက် များသောအားဖြင့် အတူ တကွ တွဲဖက်၍ ဟောပြောရန် ခေါ် ဆောင်သွားလေ့ရှိသည်ဟူ၏။

အိန္ဒိယမှာ ပညာရှာ

၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပြည်၊ ဂါယာမြို့၌ ကျင်းပမည့် ပြည်လုံးကျွတ် ကွန်ဂရက်အသင်းကြီး၏ ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ရန် ဆရာတော်ဦးဥတ္တမ ကိုယ်တော်ကြီးက ဦးဝိစာရအား စေ လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုမျှသာမဟုတ်သေး။ ကွန်ဂရက်ညီလာခံပြီးဆုံးသည့်နောက် ဦးဝိစာရအား ကာလကတ္တားမြို့၌ ဆက်လက်သီတင်းသုံးနေထိုင်၍ ပါဠိ- သက္ကတဘာသာ စာပေကျမ်းဂန်များ ကို သင်ကြားရင်း အခါအခွင့်ကြုံပါက အမျိုးသားနိုင်ငံရေးပညာနှင့် အထွေ ထွေဗဟုသုတများ ရှာမှီးရန်လည်း အကြံပေး စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဝိစာရသည် ဂါယာကွန်ဂရက် အစည်းအဝေးကြီးအပြီးတွင် အစီ အစဉ်အတိုင်း ကာလကတ္တားတွင် ပါဠိ-သက္ကတ-ဘင်္ဂလီ-နာဂရစ်စသော စာပေကျမ်းဂန်များကို ဆက်လက်သင် ယူခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ နိုင်ငံရေး ပညာရပ်များကို ရှာမှီးခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ကြွလာသည့်အခါ

ဦးဝိစာရသည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည်ကြွရောက်တော်မူသည့်အချိန် မှစ၍ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးနှင့် ဆက် နွယ်သော တရားပွဲများဟောပြောခဲ့ရာ မဟာသံဃသာမဏိ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ ခန့် အပ်တာဝန်ပေးထားသည့် နိုင်ငံရေး မွေကထိက သံဃာတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည်။

အရှင်ဦးဝိစာရသည် တရားဟောပြောရာတွင် ရဲရင့်ပြောင်မြောက်သည်။ ပွင့်လင်းပြတ်သားသည်။ အသံဩဇာနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။ တရားနာပရိသတ်တို့၏ အာရုံကို သိမ်းကျုံးဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် သာမက နှစ်လိုကြည့်ညိုဖွယ်ရာ ရဟန်းတော်တို့၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာတော်နှင့် ပြည့်စုံညီညွတ်၍ ဝိနည်းဒေသနာတော်နှင့်အညီ တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့စွာ နေထိုင်တတ်သည် ဖြစ်သဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို အထူးခံယူရရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အရှင်ဦးဝိစာရကိုယ်တော်အား ဝံသာနုနှစ်လည်အစည်းအဝေးများသို့ လည်းကောင်း၊ ပရိယတ္တိစာပြန်ပွဲများသို့လည်းကောင်း၊ ဘုရားပွဲ၊ အလှူပွဲများသို့လည်းကောင်း တရားဟောပြောရန် ပင့်ဖိတ်သူ ဒကာ၊ ဒကာမ ပေါများလှသည်။

ဦးဝိစာရသည် တရားဟောပြောစဉ် ရောတိုင်း စုံထောက်များ၊ ဒေသဆိုင်ရာ ပုလိပ်ဌာနမှ လူဆိုးစုံထောက် ဆိုသူများက ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိကြသည်။ အချို့သော ပုလိပ်အမှုထမ်းများသည် ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားထက် လွန်ကဲ၍ ခြိမ်းခြောက်နှောင့်ယှက်မှုများ ပြုလုပ်တတ်သည်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ ဦးဝိစာရသည် မေတ္တာသက်သက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ တရားပွဲများတွင် ထည့်သွင်းဟောပြောလေ့ရှိသည်။

“ဦးပွင်းတို့နှင့် ဒကာတို့သည် ဆားလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့ထံမှ ရာဇဝင်အစဉ်အလာ အမွေ

အနှစ်အဖြစ် အဆင့်ဆင့်ပေးအပ်ထားခဲ့သည့် ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်၊ အမေခံပစ္စည်းဖြစ်သော တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး လူ့ဘဝခြင်းအလှူက ဦးပွင်းတို့က စောင့်ရွက်နေကြသည်ကို ဒကာတို့ ကြည်သာဝမ်းမြောက်စွာ ဂုဏ်ယူထိုက်သည် မဟုတ်လော။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပရိယာယ်မှာ ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းကြော်စားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမည်းသုတ်၍ ခွပ်ခိုင်းသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဒကာတို့ကိုယ်တိုင် ဇာတ်တူသားစားနေမိသည်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦးလော။ သစ္စာဖောက် မျိုးဖျက်အဖြစ် သားစဉ်မြေးဆက် ရာဇဝင်မော်ကွန်း တွင်ရစ်ကြမည်ကို မသိမမြင် မတွေးမထင်မိကြသလော။

မြန်မာတိုင်းဖွား လူမျိုးများသည် ဒကာတို့၏ ရန်သူများမဟုတ်ကြဘဲ လျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဒကာတို့သည် သခင်အားရ ကျွန်အော် ဝအလုပ်မျိုးကို လုပ်လိုကြဘိသနည်း။

မြန်မာတိုင်းရင်းသား ပြည်သူများသည် အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးပမာ ဖြစ်နေကြရရှာသည်ကို အကြင်နာကင်းမဲ့၍ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးနေခဲ့ကြပါလျှင် အကာအရံခံ ဇရပ်ပေါ်တွင် နိုက်ခဲနေကြရသူတို့ကို ထောင်းထုရိုက်နှက် လှယက်ကြသည့်နယ် ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြရပေတော့မည်။

မြန်မာပြည်ဖွား အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတိုင်းသည် မိမိတို့၏ အမျိုးဘာသာသာသနာပညာတည်းဟူသော မျိုးရိုးစဉ်လာ အမွေခံပစ္စည်းသာ ဖြစ်သဖြင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရတနာ

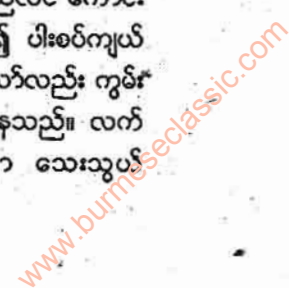
သိုက်ကြီးအလား သိုက်သမား (နယ်ချဲ့လက်သို့ ဝကွက်အပ်လိုကြသလော။

ဝံသာနုရက္ခိတတရားကို နှလုံးသွင်း၍ စဉ်လာမပျက် မျိုးနွယ်ဆက်ကို အဘက်ဘက်မှ အနည်းနည်းဖြင့် တတ်အားသမျှ ဝိုင်းဝန်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြရန် ညီတော်နောင်တော် ဖြစ်ကြကုန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ အိယကာ၊ အိယကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့အား ဦးပွင်းက ကောင်းမြတ်သော မနသီဖြင့် အချိန်မီ သတိပေးနှိုးဆော် တိုက်တွန်းအပ်ပါတယ်” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

သို့သော်ငြားလည်း နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိများက နားမဝင်။ ကျွဲပါးစောင်းတီး၊ မာနယ်။ သခင်အားရစေရန် ကျွန်(ပုလိပ်)တို့က ဆရာတော်ဦးဝိစာရကို မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေး (လူဆိုး)စာရင်းဝင် နံပါတ်(၄၄)တွင် မှတ်တမ်းတင်ကြပြန်သေးသည်။

ထိုမျှသာ မဟုတ်သေး။ ဦးဝိစာရကိုယ်တော်၏ ရှေ့ နောက်၊ ဘေးအနေအထားအမျိုးမျိုးဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပြန်သည်။ လူပုံစံကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း စုံထောက်ဌာနမှ ပြုလုပ်ထားသည်။

မုံရွာ ဦးဝိစာရ၊ အဖ ဦးပြား၊ အမိ ဒေါ်လေဝံ၊ အရပ် ၅ ပေ၊ ၇ လက်မခန့်မြင့်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းသည်။ နဖူးကျယ်သည်။ မျက်ခုံးသာမန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်လုံးကြည်လင် ကောင်းမွန်သည်။ နှာတံပေါ်၍ ပါးစပ်ကျယ်သည်။ သွားများညီသော်လည်း ကွမ်းစားလွန်း၍ ညိုညစ်နေသည်။ လက်ချောင်းကလေးများမှာ သေးသွပ်

သည်။ အသားညို၍ မုတ်ဆိတ်ကျင် စွယ်မရှိ။ ထင်ရှားသောအမှတ်အသား တစ်ခုမှာ မတ်စေ့ခန့်အရွယ်ရှိ အမာ ရွတ်တစ်ခု လက်ယာလက်မောင်းတွင် ရှိသည်။ စကားပြောလျှင် မျက်မှောင် ကုတ်၍ ကျယ်ကျယ်ပြောတတ်သည်။ အသံကြည့်လင်စူးရှသည်။ (စုံထောက် မုတ်တမ်း)

နယ်ချဲ့အစိုးရနှင့် အလိုတော်ရှိ စုံထောက်အဖွဲ့သည် ဦးဝိစာရကိုယ် တော် တရားမဟောနိုင်ရေးအတွက် ပုဒ်မ (၁၄၄) ထုတ်ပြန်၍ အနှောင့် အယှက်ပြုသည်။

ဆရာတော် ဦးဝိစာရက တရား ဟောမြဲဟောသည်။

“အမျိုးဘာသာ သာသနာ တော်ကြီး အကျိုးစီးပွားအတွက် ကိုယ်ကျိုးမပါ ဗလာသက်သက် ကြိုး ပမ်းဆောင်ရွက်နေကြကုန်သော မဟာ သံဃသာမဂ္ဂိ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့်တကွ သံဃဝါဒခံ သာသနာတော်လုံးဆိုင်ရာ မြန်မာအသင်းချုပ်ကြီးတွင် ပါဝင်ကြ ကုန်သော ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်းတို့ သည် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် ပြည်သူ့အများ ချမ်းသာပြောခြင်း စသော ကုသိုလ်တရားများကို ဆထက် ထမ်းပိုး တိုး၍ တိုး၍ အပင်ပန်းအနစ် နှာခံပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ ပါစေသတည်း။

အထူးအားဖြင့် ... “ကြက်ဥ အရောင်၊ တိမ်တောင်သဖွယ်၊ မင်း ရေးကျယ်သား၊ ပြည်ထဲအရေး၊ ပေါက် နှင့်ကျေးသို့၊ ရောထွေးယှက်တင်၊ အထင်အလင်၊ မြင်ခြင်းခြားနား၊ ဤ ကားပေါက်ရွက်၊ ကျေးမဖက်ဟု၊ ချင့် တွက်သမုတ်၊ ဧကဝုစ်စကား၊ ဆိုငြား

မဂ်း သိနိုင်ခြင်းငှာ၊ ခဲယဉ်းစွာသည်၊ ဤအကြံရေး၊ မပြတ်တွေးလော့” ဟု သော ရှေးဟောင်းလင်္ကာစကားအရ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ သတိသမ္ပဇဉ် ဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြိုးပမ်း နိုင်ကြပါစေ သတည်း။

သာသနံ-ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာ တော်ကြီးသည်။ စိရံ-ကြာမြင့်စွာ၊ တိဋ္ဌတု-တည်ပါစေသတည်း။ (ဝါ) သာသနံ-မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘေးကြောင့် တဖြည်း ဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လျက်နေသော သာ သနာတော်ကြီးသည်။ စိရံ-ကြာမြင့် စွာ၊ တိဋ္ဌတု-မိစ္ဆာတစ်သင်း၊ ရန်ခပင်း ကို သန့်ရှင်းပယ်လှန်၊ အောင်ပွဲခံ၍၊ အမှန်မသွေး၊ တည်ထွန်းတောက်ပ တော်မူပါစေသတည်း”

အရှင်ဦးဝိစာရ ကိုယ်တော်သည် သာရဝေါတိုက်နယ်ရှိ ရွာအသီးသီးသို့ လှည့်လည်ဟောပြောပြီး အုတ်ဖိုသို့ တရားဟောရန်အသွား ပုဒ်မ(၁၄၄) အမိန့်အာဏာ ဖိဆန်၍ တရားဟောမှု ကြောင့်ဆိုကာ ပုဒ်မ(၁၈၈)အရ တရား စွဲဆို၍ သာယာဝတီအချုပ်ထောင်တွင် အလုပ်လက်မဲ့ ထောင်ဒဏ်နှစ်လ ကျ ခံစေခဲ့သည်။ သာယာဝတီထောင်မှ ၂၁ နှစ် ၂၇ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်း လွတ် ရက်စေ၍ လွတ်ပေးလိုက်သော်လည်း ထောင်မှူးဝမှ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ပုလိပ်အရာရှိတို့က သာယာဝတီ အရေးပိုင်၏ ဝရမ်းစပြု၍ ရာဇသတ် ပုဒ်မ-၁၂၄(က)ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံဖမ်းဆီးကာ သာယာဝတီထောင် သို့ပင် ပြန်လည်သွတ်သွင်းသည်။

ထောင်အတွင်း ဦးဝိစာရကိုယ် တော်အား နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်သည်။ သက်န်းအတင်းချွတ်

စေပြီး ထောင်ဝတ်စုံဝတ်စေသည်။ ဦးဝိစာရကိုယ်တော်က သက်န်းမှတ်စ ပါး မည်သည့်အဝတ်မျှ မဝတ်နိုင်ဟု ငြင်းဆန်ပြီး အဝတ်မပါ ကိုယ်ထည် တုံးလုံးဖြင့် နေထော်မူရာ ထောင် အမှုထမ်းတို့က ဝိုင်းဝန်းချီမပြီး သီး သန့်တိုက်ခန်းလေးထဲ ဇွတ်အတင်း သွတ်သည်။ ထောင်အခေါ်အားဖြင့် “တိုက်ပိတ်သည်” ဟု ဆို၏။

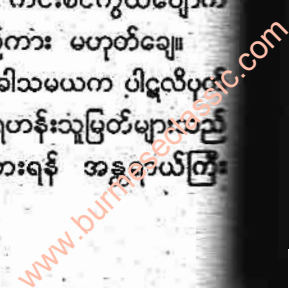
မချီတင်ကံ ကြေကွဲဖြစ်အင်

ထောင်အတွင်း ခက်ထန်ကြမ်း တမ်းစွာ ပြုကျင့်ခံရသဖြင့် အရှင်ဦးဝိ စာရက “အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် ငါတို့ အထွတ်အမြတ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ရာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကြီး ကို ဤမျှလောက် ရိုင်းပျော့ ဖျက်ဆီး စော်ကားနေကြပြီတကား” ဟု မချီ တင်ကံ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြေကွဲဝမ်း နည်းတော်မူရာသဖြင့် အဖြိုင်ဖြိုင် ယို စီးကျဆင်းလာသော မျက်ရည်စက်တို့ ကိုပင် သုတ်သိမ်းခြင်းမပြုနိုင်တော့ ဘဲ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးတော်မူခဲ့ လေသည်။ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသ နာအတွက် ကြေကွဲပုံရိပ်ပါတည်း။

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုရန်မှတ်စပါး

“ငါသည် ဤသို့ မျက်ရည်ယို ငိုကြွေးနေရုံကာမျှဖြင့် သာသနာ့ရန် ဆူး၊ ရန်ငြောင့်များသည် အလို အလျောက် ကင်းစင်ကွယ်ပျောက် သွားလိမ့်မည်ကား မဟုတ်ချေ။

ရှေးအခါသမယက ပါဠိလိပုဒ် ပြည်သား ရဟန်းသူမြတ်များသည် သာသနာ့ဘေးရန် အန္တရာယ်ကြီး

ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါ အသတ်ခံ၊ အသေခံ၍ သာသနာတော်အတွက် အသက်ပေးလျှု စွန့်လွှတ်တော်မူခဲ့ကြဖူးသည့် ထုံးဟောင်းသာကေများကို သတိရဆင်ခြင် နှလုံးမူမိသဖြင့် -

“ငါသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာတော်ကြီးအတွက် နယ်ချဲ့မိစ္ဆာတို့အား အလျှော့မပေး၊ အညံ့မခံ၊ ဒူးမထောက်၊ လက်မမြှောက်၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုအတွက် ကာယဒုက္ခဒေဒနာ မည်သို့ခံစားရပါစေ ခန္တီပါရမီကို ဆောက်တည်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းလုံးဝမပြုဘဲ အသက်ဖိမိန် ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်သည်အထိ သာသနာတော်ကြီး၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာ ရှေးရှု၍ အစာငတ်ခံရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော့အံ့” ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးတော်မူသည်။

စိတ်ကူးတော်မူသည့်အတိုင်း-

(၁) ငါသည် ဤသို့ မှန်သော စကားကို ဆို၏။

(၂) ငါသည် ၂၂၇ သွယ်သော ရဟန်းတော်တို့၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်တော်ကို မတိမ်းမစောင်း မဖောက်မပြန် ကျင့်သုံးဆောက်တည်ခဲ့၏။

(၃) ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသာ သနာတော်ကြီး အမွန်ရှည်စွာ စည်ပင်ရေးအတွက် စွမ်းအားရှိသမျှ အစဉ်အမြဲ အားထုတ်စောင့်ရှောက်ခဲ့၏။

(၄) ငါသည် တိုင်းတစ်ပါးသား ဝိဇ္ဇာလူမျိုးများ၏ လက်အောက် ကျွန်သဘောက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေကြရသော တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မနေမနား စွန့်စားကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

(၅) ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ငါ၏လိုအင်ဆန္ဒ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံအောင်မြင်ပါစေသတည်း ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုတော်မူလေ၏။

ဦးဝိစာရကိုယ်တော်သည် အဝတ်မပါ ကိုယ်ဗလာဖြင့် ဆွမ်းမစားဘဲ နေခဲ့သော ရက်ပေါင်းမှာ ၄၀ ကျော်မျှ ရှိလာသည်။ ဆရာတော်ခမ္ဘာ ဂုန်နီခင်း အိပ်ရာပေါ်တွင် ဗုန်းဗုန်းလဲလျက် မိုန်းစက်နေရှာတော်မူသည်။ စကားလည်းမပြောနိုင်။ သတိမှာလည်း မေ့တစ်ချက်၊ ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

ထောင်အရာရှိများသည် ၁၂၈၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၆ ရက်၊ နံနက်တွင် ဆရာတော်အား သင်္ကန်းပြန်ပေးသည်။ ယင်းနေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီခန့်တွင် ကာလကတ္တားသို့ထွက်မည့်သင်္ဘောဖြင့် အိန္ဒိယပြည် မေဒနီထောင်သို့ ပို့လိုက်ပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၇ ရက်၊ (၁၄-၂-၂၉) တွင် ကာလကတ္တားမြို့ရှိ လာလဗဂျားရဲဋ္ဌာန၊ အလီပူရဲဋ္ဌာန၊ ဘလိဂန်ဂျရဲဋ္ဌာနတို့ အသီးသီးပို့၍ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားပြန်သည်။

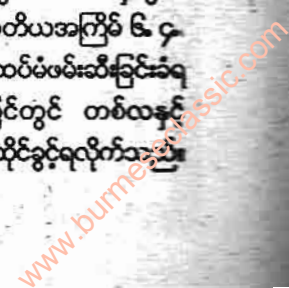
တစ်ဖန် ၁၂၉၀ နှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၁၁ ရက် (၁၈-၂-၂၉) နေ့တွင် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသို့ ပြန်ပို့ကြသည်။ ယင်းနောက် ဆရာတော်အား ၂၈-၂-၂၉ ရက်တွင် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထောင်မှလွတ်လာသောအခါ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။ ဘဝဒုက္ခအတွေ့အကြုံ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ရေးသားပြန်ချိသည်။

ဦးဝိစာရကိုယ်တော်သည် ထောင်တွင်းတွင် ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာ အစာငတ်ခံခဲ့သည့်အကြောင်းများ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုခံခဲ့ရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထောင်မှလွတ်မြောက်လာပြီးသော်လည်း အနားယူ ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် အချိန်လုံးဝမရဘဲ တစ်ဆက်တည်း အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်ခံကာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာခဲ့သည်။

တတိယအကြိမ် ထောင်ဝင်ချိန်

ထိုအချိန် အိန္ဒိယမှ ရောက်လာသော မဟတ္တမနန္ဒီကြီးကို မြန်မာနိုင်ငံမှ သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုသည့် အခမ်းအနားသို့ ဦးဝိစာရကိုယ်တော်မှ တက်ရောက်၍ ဝံသာနုတရားကို ဟောသည်။ မဟတ္တမနန္ဒီကြီး၏ အကြံပေးချက်၊ တိုက်တွန်းချက်နှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသား ကွန်ဂရက်ကြီးမှ ဆေးကုသပေးရန် ဖိတ်ကြားချက်အရ ၆-၄-၂၉ ရက်နေ့တွင် ကာလကတ္တားသို့ သွားမည့်သင်္ဘောဖြင့် အိန္ဒိယသို့ သွားရန် သင်္ဘောဆိပ်သို့အဆင်း တတိယအကြိမ် အဖမ်းခံရပြီး ထောင်သို့ဝင်ရပြန်သည်။ သုံးခွဲခရိုင်၊ ဖရုံကာရွာ၌ ဟောပြောမှုကြောင့်ဟူ၏။

အမှန်မှာ ဦးဝိစာရသည် ၂၈-၂-၂၉ ရက်နေ့တွင် ထောင်မှလွတ်မြောက်လာခဲ့၍ တတိယအကြိမ် ၆-၄-၂၉ ရက်နေ့တွင် ထပ်မံဖမ်းဆီးခြင်းခံရသဖြင့် ထောင်ပြင်တွင် တစ်လနှင့် ငါးရက်မျှသာ နေထိုင်ခွင့်ရလိုက်သည်။

သက်ဆုံးထိတိုင်

၆. ၄၂၉ ရက်နေ့၊ ရန်ကုန် ထောင်ကြီးအတွင်း ပြန်လည်ရောက် လျှင်ရောက်ချင်း ဦးဝိစာရကိုယ်တော် သည် ဘုရင်ခံထံသို့ တိုက်ရိုက်စာတစ် စောင် ရေးသားသည်။

(၁) သိက္ခာကျသည်မဟုတ် သော ထောင်အပြစ်ပေးခံရသည့် ရဟန်းတော်များအား သက်န်းဝတ်ရုံ ခွင့်ပေးရန်။

(၂) ဝိနည်းတော်နှင့်အညီ ထောင်တွင်းရောက် ရဟန်းတော်များ အား တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ ဥပုသ် နေ့တိုင်း ဥပုသ်ပြုခွင့်ပေးရန်။

(၃) နိုင်ငံရေးကိစ္စများနှင့် ပတ် သက်၍ အရေးယူ အပြစ်ပေးခံရသည့် ထောင်တွင်းရောက် ရဟန်းတော်များ အား ဘာသာထုံးစံအရ ပစ္စည်းလေး ပါး မျှတ၍ ထိုက်တန်သော သီတင်း သုံးနေထိုင်မှုအတွက် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်စီစဉ်ပေးရန် ရေးသားပေးပို့ ခဲ့သော်လည်း မည်သို့မျှ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

သို့ဖြင့် ၁၂၉၁ ခု၊ ကဆုန်လ ဆန်း ၂ ရက် (၆. ၄. ၂၉)မှစ၍ ဦးဝိ စာရကိုယ်တော်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ခြင်းကို လုံးဝမပြုချေတော့ပြီ။

အစာငတ်ခံနေသည့် ၈၃ ရက် မြောက်သော ၁၂၉၁ ခု၊ ပထမဝါဆို လဆန်း ၈ ရက် (၂၈. ၆. ၂၉)ရက်နေ့ တွင် ဟံသာဝတီစက်ရှင်တရားသူကြီး ဆိုသူသည် ရန်ကုန်ထောင်အတွင်း ဦးဝိစာရ၏ အခန်းသို့ လာရောက်၍ အိပ်ရာထဲ စကားလုံးဝပြောဆိုခြင်းမပြု နိုင်တော့ဘဲ ဝေဒနာအလူးအလဲခံနေ

ရရှာသော ဂီလာနပုဂ္ဂိုလ်ဦးဝိစာရ၏ အိပ်ရာအနီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ စစ်ဆေး မေးမြန်းပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ “သုံးခွ ခရိုင်၊ ဖရုံကန်ရွာတွင် ဘုန်းကြီးဦးဝိစာ ရသည် အစိုးရမင်းများအား အကြည် ညှိပျက်စေအောင် ဟောပြောခဲ့သည် မှာ ထင်ရှားခိုင်လုံနေသဖြင့် ပုဒ်မ- ၁၂၄(က)အရ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ် နှင့် ထိုက်တန်သော တစ်သက်တစ် ကျွန်းထောင်ဒဏ် ၆ နှစ်ကျခံရန် စီရင် ချက်စာတမ်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ကြား သွားသည်။ ထို့နောက် အပြစ်ဒဏ်ရ ပြီး အကျဉ်းသားတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဦးဝိစာရဝတ်ရုံထားသော သက်န်း တော်ကို ချွတ်ယူသွားလေသည်။

၁၇. ၈. ၂၉၊ စနေနေ့ ဝံသာနု သတင်းစာတိုက်ကိုယ်စားလှယ်များ ထောင်တွင်းဝင်ရောက်၍ ဆရာတော် ကို ဖူးတွေ့ကြသည်။ ဆရာတော် သည် ပက်လက်အနေအထားဖြင့်-

“သာသနာတော်အတွက် ပါဠိ လိပုတ်ပြည် ရဟန်းတော်များ အသက် စွန့်လွှတ်တော်မူခဲ့ကြဖူးသည့် လမ်းစဉ် အတိုင်း ငါသည်လည်း အသက်စွန့် လွှတ်၍ မြတ်သောပါရမီအဓိဋ္ဌာန်ကို ပြည့်မြောက်အောင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ဥပုသ်နှစ်ပတ်မျှ သာ ငါ၏အသက် ခန္ဓာကိုယ် တွဲနေ နိုင်တော့မည်။ လိမ္မာရစ်ကြပါ” ဟု မိန့် ကြားသည်။ နောက်ဆုံးမိန့်ကြားခြင်း ပါတည်း။

ဦးဝိစာရကိုယ်တော်သည် ရက် လရှည်ကြာ ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးဘဲ နေခဲ့ ရာ ၁၆၆ ရက်မြောက်သောနေ့ ၁၂၉၁ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆုတ် ၂ ရက်၊ ၁၉. ၉. ၂၉၊ ကြာသပတေးနေ့ ည

၈ နာရီ၊ မိနစ် ၂၀ အချိန်တွင် ရန်ကုန် ထောင်အတွင်း၌ ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။

၁၂၉၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၁ ရက်၊ ၈. ၂. ၃၀ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီခွဲကျော်ကျော်အချိန်တွင် ရွှေတိဂုံစေတီအနောက်တောင်ဘက် ကန်တော်မင်ပန်းခြံမြေ၌ ဆရာတော် ဦးဝိစာရ၏ ရုပ်ကလာပ်တော် အင်္ဂါ ဈာပန သာဓကိဋ္ဌသဘင်ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ် ပူဇော်ကြသည်။

တပည့်သံဃာတို့က အရိုးများ ကောက်ယူ၍ အမှတ်တရဖြစ်စေရန် အမြင့် ၅ ပေရှိ အရိုးအိုးစေတီတစ်ဆူ ကို ယခင် အင်းလေးဓမ္မာရုံအနီး မြေ ပေါ်တွင် တည်ထားခဲ့ကြသည်။ (အရိုး အိုးစေတီ မည်သို့မည်ပုံ ပျောက်သွား သည် မသိချေတော့။)

၁၃၀၅ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လ ဆန်း ၄ ရက်၊ ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ အောက် တိုဘာလ ၂ ရက်၊ စနေနေ့တွင် ဆရာ တော်ဦးဝိစာရ အထိမ်းအမှတ်ကျောက် တိုင်နှင့် ကြေးရုပ်ဖွင့်ပွဲကို ခမ်းနားစည် ကား သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပရာ ထိုစဉ် က စစ်ဝန်ကြီးဖြစ်သော အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းကိုယ်တိုင် တက်ရောက်၍ ဂုဏ် ပြုမိန့်ခွန်းပြောကြားခဲ့သည်။

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့အား တွန်းလှန် ၍ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်စွန့်ကာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ သော အာဇာနည်စိတ်ဓာတ်သည် ကား ကမ္ဘာတည်သရွေ့ အရှည်တည် တံ့ခိုင်မြဲနေမည်မှာ မလွဲကေန် ဖြစ်ပါ သတည်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ဒေါက်တာဥမ္မာ

ကောပိရှေ့ဆောင်နက္ခတ်ပညာရှင်

သင်သီလိုသော သင်အကြောင်းကို တိကျသေချာစွာ ပြောပြပေးပါမည်။
 သင့်အတွက် လတ်တလောအရေးကြီးသော ပြဿနာများကို လမ်းမှန်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်ရန် ညွှန်ပြပေးပါမည်။
 သင့်ဘဝလမ်းကို ပြောပြပြီးစွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ရန်အတွက် သင်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်မှ
 ဖြစ်ပါမည်။
 ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်အောင် သင့်ကံကို အမြဲလို စစ်ဆေးထားသင့်သည်။
 သင့်ဘဝအတွက် သင်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါသည်။

ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကံကိုကောင်းအောင် ကိုယ်တိုင်စောင့်ရှောက်ရပါမည်။
 ကံဆိုတာ အမြဲကောင်းမနေတတ်ပါဘူး။ ကံကို မမြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သာမန်လူအတွက်ပါ။ ကျွန်မအတွက်တော့
 ကံတွေကို မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သင်တို့ကံ ကောင်းသည်။ ဆိုးသည်ကို ကျွန်မက ပြောပြပေးနိုင်ပါတယ်။
 ဆိုးနေရင် ကောင်းအောင် ပြုပြင်နေထိုင်နည်းကိုလည်း ညွှန်ပေးနိုင်ပါသည်။ ကောင်းတဲ့ကံကိုလည်း ပိုကောင်းအောင်
 ညွှန်ပြပေးနိုင်ပါသည်။

ယခုအချိန်မှာ လူသက်တမ်းက အလွန်တိုတောင်းပါတယ်။ အသက်တစ်ရာ မနေရသော်လည်း
 အမှုတစ်ရာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အမှုတွေရင် အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်။ အလုပ်ရှုပ်ရင် လူပင်ပန်းပြီး အချိန်ကုန်ပါတယ်။
 မလိုအပ်ဘဲ အချိန်တွေကုန်သွားရင် အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေအတွက် လုပ်ဖို့ အချိန်မရ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။
 ဒါကြောင့် သင်တို့ကံကို အမြဲကြိုတင် စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် အမှုတွေကို ရှောင်နိုင်ပါတယ်။ အမှုမရှိရင် လူ့ဘဝမှာ
 နေရတာ နေပျော်ပါပြီ။

ပဋ္ဌာန်းဆက် ပါရမီရှင် တပည့်များကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။
 အပတ်စဉ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သင်တန်းပြုပါသည်။
 နံနက် ၉ နာရီမှ နေ့လယ် ၁၂ နာရီထိ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသော ပါရမီရှင်တပည့်များအား ပညာလက်ဆင့်ကမ်းရန်
 အချိန်ကျရောက်ပြီ ဖြစ်ပါ၍ အမြန်ဆုံး လာရောက်ဆက်သွယ်စေလိုပါသည်။

ဆက်သွယ်ရန်-အမှတ်(၃၉-F 4)မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဦးဝိစာရလမ်း ၄၁ တိုးချဲ့
 ဒဂုံမြောက်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၉-၇၃၁၂၇၀၂၆

မြတ်ဗွတ်
အောင်ကျော်

ဖြစ်ခဲ့လမ်းခင်း

နန္ဒာမိုးကြယ်

'အမေနေ့ အခမ်းအနား'တို့၊ 'အမေခြေရာ'တို့၊ 'မြတ်မိခင်'စာပေတို့၊ 'မိခင်မေတ္တာ စာမူပြိုင်ပွဲ'တို့၊ 'မွေးမေကျေးဇူး ဆပ်ဖူးချင်တယ်'တို့၊ 'ဂန္ထဝင်မေမေ'တို့၊ 'အနှိုင်းမဲ့ အို . . မိခင်'တို့ . . . အစရှိသဖြင့် အမေအကြောင်းတွေ ထုံမွမ်းနေသမျှကို မြင်ရုံတွေ့ရုံကြားရလျှင် သူ့အဖို့ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီးကိုပင် ပြေး၍ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

သူသည် စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သည်အတွက် သူ့မှာ စာပေဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိပါသည်။ သူတို့စာပေစကားဝိုင်းကလေးသည် အမြဲလိုပင် စည်ကားဝေဆာသည်နှင့်အမျှ ပြောဆိုကြသော အကြောင်းအရာတွေကလည်း စုံလင်လှသည်။

"အမေရဲ့ ကျေးဇူးတရားဟာ မသေးငယ်ဘူးဆိုတာ အကြောင်းမဲ့လက်ခံယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ အမေတွေကို ဂုဏ်ပြုတယ်ဆိုတာလည်း သင့်မြတ်ဆီလျော်တဲ့ လုပ်ရပ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် 'အမေ'ရယ်လို့ ဖြစ်လာဖို့ရာ အဖေဆိုတာ မရှိလို့မရဘူးဗျ"

"ဟာ . . . ဟုတ်တာပေါ့။ သိပ်ကိုဟုတ်တာပေါ့။ အမေရှိလာလို့ သားသမီးတွေ ဖြစ်ထွန်းလာတယ်။

အမေဆိုတာ ဖြစ်လာရတယ်။ သားသမီးမရှိရင် အမေဆိုတာ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ သားသမီးဖြစ်လာဖို့အတွက် အဖေရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို ဖျောက်ထားလို့၊ မေ့ထားလို့၊ မျက်ကွယ်ပြုထားလို့ မသင့်လျော်ဘူး ထင်တယ်"

"မှန်တာပေါ့ဗျာ။ သားသမီးတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် အမေဟာ အနီးတပ်အုပ်စီးပြီ လုံခြုံမှုပေးတတ်သလိုပဲ သည်မိသားစု၊ သည်သားသမီးတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး လိုအပ်ချက်တွေကို အဖေကပဲ ခါးစည်းပြီး ရွာဖွေပေးခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ သည်တော့ အမေတွေကို ဂုဏ်ပြုသင့်၊ ဂုဏ်ပြုထိုက်လို့ ဂုဏ်ပြုနေကြသလို အဖေတွေဆိုတာကိုလည်း ဂုဏ်ပြုဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ . . . နော်"

"သေချာတာပေါ့ဗျာ။ အမေနေ့၊ အမေပွဲတွေ အမြို့မြို့အနယ်နယ် နေရာဒေသအသီးသီးမှာ အင်တိုက်အားတိုက် ဆင်နွှဲနေကြတာ မြင်ရလေတိုင်း မျက်နှာငယ်နေရရှာတဲ့အဖေတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာအမှန်ပဲ"

"ဟုတ်ပါရဲ့။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် အဖေတွေရဲ့ နာမည်ဟာ သားသမီးတွေ အမှုအခင်းဖြစ်ပြီဆိုမှ အဘ-ဘယ်သူဆို

တာ ဖော်ပြခံနေရတယ်။ အဲသည် ကျမှပဲ အဖေတွေရဲ့နာမည် ပေါ်ထွက်လာတော့တယ်။ ခံပြင်းစရာတော့ အကောင်းသားပဲနော်"

ဘာသာရပ်စုံသော စကားဝိုင်းကလေးမှာတော့ သည်ကနေ့ကျခါမှ အဖေအကြောင်းက ရှေ့တန်းရောက်လာခဲ့သည်။

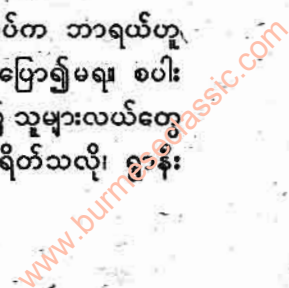
ထိုအခါတွင် သူ့အာရုံကားချုပ်၌ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်က ဖခင်အိုကြီးပဲ ဖြစ်တော့သည်။

x x x

သူ့ကို ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီးအတွင်းရှိ ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာတွင် အဖ ဦးဘရင်၊ အမိ ဒေါ်ဆင်မေတို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။

မွေးချင်း လေးယောက်အနက်မှ သူသည် အငယ်ဆုံးသားဖြစ်ပြီး သူ့အထက်မှာတော့ အစ်မတစ်ယောက်နှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ရှိကြသည်။ သည်မိသားစုကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသည်ကတော့ အဖေတစ်ဦးတည်ရယ်သာ။

အဖေအလုပ်က ဘာရယ်ဟူ၍ ကံသေကံမ ပြော၍မရ။ စပါးတွေ ရင့်မှည့်ချိန်၌ သူများလယ်တွေမှာ အငှားလိုက်ရိတ်သလို၊ ငှာနီး

ချုပ်စပ်မှ ထွက်ရှိသော သင်ဖြူဖျာ တွေကို ဝယ်ယူကာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ် လှည့်လည်ရောင်းချတတ် သည်။ ပြီးတော့ သရက်ပေါ်ချိန်၊ မရန်းပေါ်ချိန်တို့ရောက်လျှင် သရက် ခြံ၊ မရန်းခြံတို့ကို ချုပ်ကာ လူငှား ခေါ်ပြီး သရက်ခူး၊ မရန်းဆွတ်လျက် သမုန်တစ်စင်းဖြင့် လှည့်လည်ရောင်း ချသောအလုပ်ကို လုပ်ပါသည်။ အလုပ်မှန်သမျှ ဖံ့ရွေးမနေဘဲ ကြံ ရာ၊ ကျရာလုပ်တတ်၍လည်း မိသား စုကို အချမ်းသာကြီးမဟုတ်တောင် မှု ဝဝလင်လင် ကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့သည်။ သားသမီးများ၏ ပညာရေးအတွက် လည်း ပံ့ပိုးမှုပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အဖေ ရှာဖွေလာသမျှကိုလည်း အမေက ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းသည်။ သို့ ဖြင့်ပင် သာယာချမ်းမြေ့သော မိသား စုအသိုက်အမြှူကလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း . . . ကံကြမ္မာ ဆိုသည်က အခက်သား။

သာယာချမ်းမြေ့လှစွာသော အိမ်ထောင်စုကလေးသည် လူမမည် ကလေးသူငယ်ဖြစ်သော သူလေးနှစ် သားအရွယ်အရောက်တွင် တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေသည်။

ဘာကြောင့်ဆို အမေသည် သွေးဆုံးကိုင်ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန် တိမ်းပါးသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အစ်ကို၊ အစ်မတွေကလည်း ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ၊ အတောင် အလက်က မစုံသေး။

ပြီးတော့ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သူ့မှာကလည်း အပြောကျယ်လှစွာ

သော လောကကြီးအကြောင်းကို ဘာမျှသိသေးသည်မဟုတ်။ သည် လို့မျိုးအခြေအနေ၌ ယောက်ျား သားတစ်ဦးဖြစ်သော အဖေအဖို့ ရင် ထဲမီးတောက်နေမည်မှာ သေချာပါ သည်။ အပူရွပ်ကို ဟန်လုပ်ကာ အား တင်းနေရပါလိမ့် မည်။

အမေဆုံးပြီး လအတန်ငယ် ကြာတော့ သားသမီးလေးယောက် အပေါ် ဖခင်လိုတစ်ဖုံ၊ မိခင်လိုတစ် နည်း အုပ်စီးနေရရှာသော အဖေ အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်၍လား မသိ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ဆွေနီးမျိုးစပ်တွေက အဖေအား တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူ ရန် နားချကြပါသည်။

“ကိုယ်က ဖောက်လွှဲဖောက် ပြန်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ပင် လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာပဲ။ သည့်အတွက် ဘယ်သူတမူလည်း အပြစ်တင်ကြ မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သင့်တော် တဲ့ သူနဲ့ စပ်ဟပ်ပေးမယ် . . . ဟုတ်ပလား။”

“နေပါစေ အစ်မထွေးရယ်။ သည်အတိုင်းစခန်းသွားလည်း ဖြစ် နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ပဲပင်ပန်း၊ ပင်ပန်း မမှု ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်သားသမီးတွေ ရဲ့ဘဝမှာ မိထွေးဆိုတာ ဘယ်တော့ မှ မရှိစေရဘူး။ သူတို့အမေ ကွယ် လွန်သွားပေမယ့် သူတို့အမေရဲ့ မေတ္တာထက်မလျော့တဲ့ မေတ္တာမျိုး ကို ကျွန်တော် အပြည့်အဝပေးသွား မယ် အစ်မ။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ပညာ နေ့ကိုလည်း ကသောင်းကနင်း မဖြစ်

စေရဘူး”
“အေးကွယ် . . . တို့က မင်း အတော်ကလေး ကသီလင်တံဖြစ် နေတာကို မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်လို့ ပြောတာပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ ရယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်တော့မှပြင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

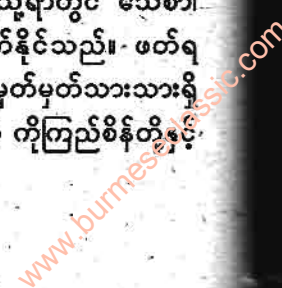
သို့ကလို့ အဖေသည် ခေါင်း အမာကြီးမာခဲ့သည်။ သူတို့ညီအစ်ကို မောင်နှမလေးယောက်ထဲ၌ အစ်ကို အကြီးဆုံးသည် အသားဖြူဖြူ၊ လူ ရည်သန်သန်၊ ကျောင်းစာ၌လည်း အင်မတန်မှ ထူးချွန်သည်။ သည် အတွက် သူတို့ရွာ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြို့မှ သူဌေးလင်မယားက အစ်ကိုကြီး ကိုမွေးစားရန် တောင်းကြသည်။ ထို အခါတွင် အဖေသည် ခါးခါးသီးသီး၊

“အို . . . ကျုပ်သားကြီးကို ဘာ ဖြစ်လို့ပေးရမှာလဲ။ ကျုပ်တို့မှာ စားရ မဲ့၊ သောက်ရမဲ့ မဟုတ်ဘူး။”

“ကျုပ်မှာခြေတွေ၊ လက်တွေ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်။ ကျုပ် အလုပ်ကို ဖိုလုပ်မယ်။ ကျုပ်လုပ် ကိုင်သမျှတွေဆိုတာ သားသမီးတွေ အတွက်ပဲ”

အဖေ၏စိတ်ဇာတ်က ပြတ် သားသည်။

အဖေသည် အတန်းပညာ မတတ်ရှာပါ။ သို့ရာတွင် သေစာ၊ ရှင်စာမက ဖတ်နိုင်သည်။ ဖတ်ရ သမျှကိုလည်း မှတ်မှတ်သားသားရှိ သည်။ ပြီးတော့ ကိုကြည်စိန်တို့နှင့်

ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့လျှင် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်တို့ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတတ်သည်။

“ဆရာလေးရေ၊ ကျုပ်သားကြီးနှစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်ပို့မယ်ဗျာ။ ရန်ကုန်မှာက ကျုပ်ညီဝမ်းကွဲ မွဲကြီးဆိုတာရှိတယ်။ မွဲကြီးက အစိုးရရုံးတစ်ရုံးမှာ စာရေးကြီးဗျာ။ ကျုပ်နဲ့တွေ့တော့ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ကို သူ့ဆီပို့လိုက်ဖို့ ပိုပြီးရင်ပညာ သင်ပေးမယ့်အကြောင်း၊ အလုပ်လည်းသွင်းပေးမယ့်အကြောင်း ပြောတယ်”

“ဟာ . . . ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုဘရင်ရယ်။ တစ်ရွာမပြောင်းသူကောင်းမဖြစ်တဲ့ဗျာ။ မင်္ဂလာတရားတော်မှာတောင် ‘ပတိဗ္ဗပဒေသဝါသောစ’လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ တိုးတက်မြင့်မားဖို့အတွက် ကိုယ့်နဲ့သင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်ဒေသကို ရွေးချယ်ရမယ် မဟုတ်လား”

“မှန်လိုက်လေ ဆရာလေးရယ် ကျုပ်ဖတ်ဖူးတဲ့ ဘုတ်အုပ်ထဲကလို ကျုပ်သားသမီးတွေဟာ ကျုပ်ထက်မြင့်နေရမယ်။ အတိဇာတသားသမီးတွေ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေရမယ်။ ဒါမှလည်း မျိုးဆက်ဟာ မြင့်သထက်မြင့်လာမှာ မဟုတ်လား။

ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိကြပါတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ အလုပ်အကိုင်နေသားကျတဲ့အခါ ကျုပ်နဲ့ သူညီမလေး၊ မောင်လေးတွေကို လှမ်းထောက်မတဲ့။ ငွေကြေးစုဆောင်းပြီး အဆင်ပြေပြီဆို

တာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ကြမှာတဲ့ဗျာ”

“အင်း . . . အစ်ကိုဘရင်အနေနဲ့ ဒုလ္လိမျိုး မိဘအပေါ်သိတတ်တဲ့ သားသမီးမျိုးရတာ သိပ်ကိုကံကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ရွှေ့လျှောက်ပြီး ကံကောင်းပါစေ”

အဖေ၏ အမြော်အမြင်ဖြင့် အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်ကိုလေးတို့ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က လူငယ်ရေးရာညကျောင်းများဖွင့်လှစ်သဖြင့် ပညာရေးအတွက် ညဘက်တွင် ကျောင်းတက်ကာ နေ့ဘက်၌ ဦးလေးမွဲကြီး၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် အလုပ်တွေကိုယ်စီ ရသွားခဲ့ကြသည်။ အစ်ကိုတွေက သူတို့ရသောလခတွေမှာ သုံးသင့်တာသုံး၊ စုသင့်တာစုပြီး အဖေထံ ပို့ပေးသင့်သူ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သည့်အတွက် အဖေအဖို့ အတန်အသင့် အသက်ရှူချောင်ရသည်။ သို့သော်ငြား အဖေကား သားသမီးလုပ်စာကို အမြိုင့်သားစားလိုသူ မဟုတ်။ သည်တော့လည်း ရွာမှာနေရင်း လတ်လှမ်းမိရာ၊ နိုင်ရာအလုပ်များကို လုပ်နေပြန်ပါသေးသည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ရွာကျောင်းမှာပင် ထားပေးသည်။

သိပ်မကြာမီ နှစ်ကာလတစ်ခုမှာတော့ ရန်ကုန်ရောက် အစ်ကိုနှစ်ဦးထံမှ လူကြိုဖြင့် စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ သည်စာကို အကြောင်းပြု၍ အဖေနှင့် ဆရာလေးဦးကြည်စိန်တို့ စကားပြောဆိုနေကြသည်။

“သည်တော့ . . . အစ်ကိုဘရင်က ဘာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဆရာလေးရယ်။ ကျုပ်သားနဲ့သမီးကိုခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ကိုပြောင်းမှာပေါ့။ ဟိုမှာက မျက်စိကြီး၊ နားကြီးမဟုတ်လား။ သားကြီးနဲ့ သားလတ်တို့ကလည်း အိမ်ငှားထားပြီးပြီတဲ့”

“ဒါဖြင့် သည်က အိမ်၊ မြဲတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့မှာလဲ။ ရန်ကုန်ကို အပြီးအပိုင်ပြောင်းမယ်ဆိုတော့ ရောင်းပစ်ခဲ့မှာလား”

“ဟင်အင်း . . . မရောင်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းရမှာလဲ။ ကျုပ်သားသမီးတွေကြီးပြင်းလာလို့ ဇာတိရပ်ရွာကို မမေ့တဲ့စိတ်နဲ့ ပြန်လာလည်ကြတဲ့အခါ သူတို့အဖေခေါင်းချခဲ့တဲ့ နေရာလေးပါလားဆိုတာ အမှတ်တရဖြစ်တာပေါ့။ စဉ့်ရာဝင်အိုးကြီးတွေနဲ့ ကျုပ်တယုတယ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ရွက်လှပန်းအိုးတွေကို ရွာကျောင်းမှာ လှူဒါန်းခဲ့မယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်နှမဝမ်းကွဲ မတင်စိန်ဟာ အတော်ကလေး ဆင်းရဲရွာတယ်။ သည်တော့ သူ့သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး လုံလုံခြုံခြုံကလေး နေသွားရတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုဘရင်ရယ်။ အမြော်အမြင်ကြီးပါပေတယ်”

“မကြီးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး ဆရာလေးရဲ့။ ဆရာလေးလည်း အသိပ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ဟောဒီတော့ရွာတွေ ဆိုတာက မူလတန်းပညာရေးလောက်နဲ့ ကိစ္စပြုလို့နေ

ကြတာ။ တချို့ဆို မူလတန်းတောင်
မဆုံးဘူး။ သေစာရှင်စာကလေး
ဖတ်တတ်ရုံလောက်နဲ့ ကျောင်းက
ထွက်ပြီး မိဘလုပ်ငန်းတွေကို ကူ
ကြရတာ လယ်လုပ်ငန်းဆိုတာက
လည်း လယ်ပိုင်၊ ယာပိုင်က အင်မ
တန်နည်းလေတော့ သူတစ်ပါးရဲ့
ဇာယံတွေမှာ အခစား သူရင်းငှား
လုပ်ကြရတယ်မဟုတ်လား။

သည်လိုနဲ့ပဲ အရွယ်ရောက်
လာတော့ အိမ်ထောင်တွေကျ၊ သား
သမီးတွေမွေး။ အဲသည်သားသမီး
တွေလည်း သူတို့လိုပဲ ခိုရင်းကခိုရင်း
ကို မတက်ကြတော့ဘူး။ ကျုပ်က
တော့ ကျုပ်သားသမီးတွေကို ပညာ
တတ်တွေ ဖြစ်စေချင်တယ်။ နေပုံ
ကျဲကျဲမှာ ကုန်းရုန်းပြီး အလုပ်ကြမ်း
လုပ်နေတာ မမြင်ချင်ဘူး။ ဖောင်
တိန်ကလေးကိုင်ပြီး အရိပ်အောက်
က ရုံးပြင်ကနားမှာ သက်သောင့်
သက်သာ လုပ်တာကိုပဲ မြင်ချင်
တယ်။ မိဘဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ့်
သားသမီးကို ခိုင်းဖို့အတွက် မွေးလာ
တာ မဟုတ်ဘူး။ မြင့်တင်ပေးဖို့
အတွက် မွေးလာတာမျိုး မိဘထက်
ပညာရေး၊ စီးပွားရေးတွေမှာ မြင့်
နေရမယ်။ ဒါမှလည်း မိဘအဖို့ သား
သမီးမွေးရကျိုးနပ်သလို သားသမီး
တွေအဖို့ရာမှာလည်း အတိဇာတ
သားသမီးအဖြစ်နဲ့ လောကအလယ်
မှာ တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်နေ
ရမယ် ဆရာလေး”

“ကောင်းပါတယ် ကိုဘရင်
ရယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဖခင်ကောင်းတစ်

ယောက်သာမဟုတ်ဘူး။ မိဘ
ကောင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

သည်အချိန်မှာတော့ အစ်မ
ဖြစ်သူသည် သူ့ဦးစွန်ဖုတ်ကလေး
ကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး . . .

“မောင်လေးရေ . . . မမတို့
တော့ သည်ရွာကနေ ရန်ကုန်ကို
အပြီးအပိုင် ပြောင်းရတော့မယ်”

ဟူ၍ ပြောလေသည်။ အစ်မ
တော့ မည်သို့မည်ပုံနေလေမည်
မသိ။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သည်ရပ်
သည်ရွာကလေးကို ခွဲခွာရတော့မည်
ဟူသော အသိကြောင့် အရွယ်နှင့်
လိုက်လျောညီထွေစွာ လိုက်ခုန်နေ
လေတော့၏။ မျက်ဝန်းအစုံမှာ
လည်း စိုစိုစွတ်စွတ်။

နွေခါကာလ ရွှေဝါရောင်လှိုင်း
ထနေသည့် အပြောကျယ်သော
စပါးခင်းကြီးနှင့်တကွ မည်းမည်း
သည်းသည်း စာခြောက်ရုပ်များကို
လွမ်းသည်။ ကောက်နုတွေရိတ်သိမ်း
ပြီး တလင်းနယ်ထားသော မြေပြင်
ကျယ်၌ စုပုံထားသည့် ကောက်လှိုင်း
များမှ ကောက်ညှင်းစပါးနုတို့ကို ဆွဲ
ယူကာ ဇီပုံဝယ် ပေါက်ပေါက်ဖောက်
စားရတာကို လွမ်းသည်။ မိုးတွင်း
ကာလ ရွှေပိန်ညှင်းငှက်နှင့် ငှက်ခါး
ကလေးများကို လွမ်းသလို လယ်
ထွန်နေသည့်ကြားမှ ကားကား ကား
ကားနှင့် လက်မတထောင်ထောင်
ပေါ်လာဇာတ်သော လယ်ပုစွန်လုံး
များအား ဆွဲပုံးအပြည့် ကောက်ယူ
ရသည်ကိုလည်း လွမ်းသည်။ ဆီဆုံ

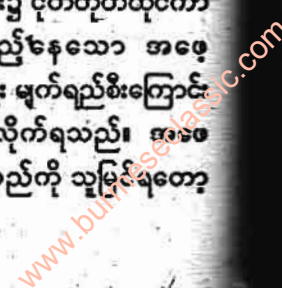
ကြိတ်သည့်အခါ မောင်းတံပေါ်၌
ပတ်ချာလှည့်ထိုင်၍ လိုက်ပါစီးနင်း
ရသည်ကိုလည်း လွမ်းသည် . . .
တပေါင်းလအချိန်အခါ ရွာထိပ်
လက်ပံပင်ပေါ်၌ ဆူညံလှေရှိသော
ဆရက်များ၊ လေအဝေ့၌ ကတော့
ထိုးကာ ခုန်ဆင်းကျလာသော လက်
ပံပွင့်များကို လိုက်ဖမ်းရသည့်အဖြစ်
အားလည်း လွမ်းသည်။ လသာချိန်
မြေတလင်းပြင်၌ ကြက်တင်ရိုးတို့၊
စိန်ကုလားတို့၊ အကြီးလေး၊ အငယ်
လေးတို့၊ ရဲဦးတို့၊ သန်းဇော်တို့၊ ရွှင်
ကြည်တို့၊ မသန်းနွဲ့တို့၊ ဝင်းဗိုလ်တို့၊
မစန်းကြီးတို့၊ တာတီဗိုးတို့နှင့် ပြေး
တမ်းလွှားတမ်းကစားကြသည့်အဖြစ်
တို့လည်း လွမ်းသည်။

သည်အရွယ်မှာပင် သူသည်
အလွမ်းဓာတ်ခံ ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ညဘက်အိပ်ရာဝင်တော့ ရွာ
ထိပ် ညောင်ပင်အိုကြီးအောက်၌
ဝွတ်ထော်မတို့နှင့် လိပ်ဥဂှက်တမ်း
ကစားရသည်ကို အိပ်မက်မက်ကာ
ကယောင်ကတမ်းတွေ ထအော်
တော့သည်။

“မသွားဘူး . . . မသွားဘူး။
ရန်ကုန်ကို မသွားဘူး။ ဒီမှာပဲပျော်
တယ်။ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်”

အိပ်ရာကနိုးတော့ သူပါးပြင်
မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ ရှိနေ
သလို သူနံ့ဘေး၌ ငှက်တုတ်ထိုင်ကာ
သူ့ကိုငေးကြည့်နေသော အဖေ
ပါးပြင်မှာလည်း မျက်ရည်စီးကြောင်း
တွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖေ
မျက်ရည်ကျသည်ကို သူမြင်ရတော့

မနေနိုင်တော့၊ အဖေပေါင်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ ရှိက်ကြီးတင် ငိုချ လိုက်မိသည်။ သည်ချိန်တွင် အဖေ သည် သူ့ကျောပြင်အား အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးနေလျက် . . .

“လူလေးရေ . . . အဖေလည်း သည်ရပ်သည်ရွာမှာ သည်အသက် ရွယ်ထိ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ ပြီး တော့ လူလေးတို့အမေနေသွားခဲ့တဲ့ ခေါင်းချသွားခဲ့တဲ့ နေရာရပ်ရွာကို ဘယ်ခွဲသွားချင်မှာတဲ့လဲကွယ်။”

ဒါပေမယ့် . . . လူလေးသိ ထားဖို့က လူဆိုတာ ပျော်ရာမှာ ထက် တော်ရာမှာပဲနေရလိမ့်မယ်။ တဖန်သာယာချမ်းမြေ့ဖို့ထက် ထာဝ ရသာယာချမ်းမြေ့မှုကို ရှာကြံတတ် ရမယ်လူလေး။ ဘဝမှာ အနာမခံရင် အသာမခံရဘူး။ အဖေ ခုလိုမျိုးကြံ စည်တာဟာ အဖေအတွက်မဟုတ် ဘူး။ လူလေးတို့ကောင်းစားဖို့အတွက်၊ လူလေးတို့ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားဖို့ အတွက်ပါကွယ်။”

အဖေပြောဆိုသော စကားတို့ ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သည်တုန်းက သူ နားမလည်ခဲ့ပါ။ သို့ပါသော်ငြား . . . အဖေ၏တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေသော အသံတို့က သူ၏ နုနယ်လှသော နှလုံးသားထက်ကိုဖြင့် သံမို့စွဲခဲ့ပါ သတည်း။

x x x

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ ခုဆိုလျှင် အဖေကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကျော်ခဲ့ပြီ။

သို့သော်ငြား အဖေအား ရှာ သော်လည်း မတွေ့သည်တိုင် ကြာ သော်လည်းမပေးခဲ့သည်မှာ အဖေ ပြောဆိုခဲ့သော ရင်ထဲကစကားများ ပင် ဖြစ်သည်။

အဖေဖြစ်တည်ခဲ့ရသော ဘဝ များနှင့်နှိုင်းစာလျှင် သူတို့မောင်နှမ လေးယောက်၏ အခြေအနေတို့မှာ အဖေဘဝထက် အစစအရာရာတိုး တက်မြင့်မားခဲ့သည်က အမှန်ပင်ဖြစ် ၏။ သူတို့မောင်နှမတစ်တွေ ကွယ် လွန်သွားပြီးမိဘနှစ်ပါးအတွက် ရွာ သို့ပြန်ကာ အလှူအတန်းလုပ်စဉ်က ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ရွာသူရွာသားတို့သည် တအံ့တဩ။

အသက်အရွယ်အိုမင်းရွာပြီ ဖြစ်သည့် ဆရာလေးဦးကြည်စိန်နှင့် ဆရာမဒေါ်ရင်မြတို့ဆိုလျှင် သူတို့ မောင်နှမတစ်တွေကို ကြည့်လျက် ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

“အင်း . . . မင်းတို့ရဲ့အဖေ အစ်ကိုဘရင်ဟာ အတော်ကလေး အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့သူပါ။ သူသာ အမြော်အမြင်မရှိဘဲ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ မှာ လသာသလိုမျိုး ဒီရပ်ဒီရွာမှာပဲ ခေါင်းချခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းတို့တွေ ဘာဖြစ်မလဲ။ လယ်သမား၊ ကိုင်း သမားပေါ့။ သည်ရပ်သည်ဝန်းကျင် ဆိုတာကလည်း စားဝတ်နေရေး အတွက် ဒါပဲရှိတာကိုး။ အခုတော့ တစ်ရွာမပြောင်း သူ့ကောင်းမဖြစ် ဆိုတာကို မင်းတို့အဖေက သက် သေပြသွားခဲ့တယ်။ မင်းတို့အားလုံး လည်း အရာရှိ၊ အရာခံ ပညာတတ်

တွေအဖြစ်နဲ့ မြို့ပြမှာ လူတစ်လုံး သူ တစ်လုံး ဖြစ်လာကြပြီ။

အေး . . . မင်းတို့အဖေရဲ့ ထုံး ကို နှလုံးမူပြီး မင်းတို့ရဲ့သားသမီးတွေ ကိုလည်း မင်းတို့ထက် ဘဝအခြေ မြင့်အောင် လုပ်ဆောင်ကြပေတော့”

ဆရာလေး၏စကားက တိုတို နှင့် လိုရင်းကို ထိမိလှပါဘိ။

ထိုအချိန် သူလွမ်းဆွတ်ခဲ့ရ သော ကစားဖော်ငယ်သူငယ်ချင်း တွေ ရောက်လာသည်။ သူတို့အား လုံးကြားဝယ် သူသည် ရွှေဟင်္သာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရသည်။

သည်အတွက် ကျေးဇူးအနန္တ ပါအဖေ။

x x x

မွေးရပ်ရွာအပြန် ခရီးမှာတော့ သူ့စိတ်အာရုံအတွေးတွေက ကွန်မြူး လျက်ရှိသည်။ မြို့ပြပြန်ရောက်လျှင် ဖြင့် ဖိတ်ကြားထားသော စာပေ ဟောပြောပွဲတစ်ပွဲကို နှံ့ရပေဦးမည်။

ဤတွင် ခါတိုင်းသူပြောဆိုနေ ကျ အကြောင်းအရပ်အစား အခြား အကြောင်းရပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲရ မည်ဆိုသည်အသိက အလိုလိုစီး မျော ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အဲသည်အကြောင်းအရာက အဖေဆိုသော အကြောင်းအရာ၊ ဟုတ်သည်။

“အဲဒါ . . . ငါ့အဖေ . . .”

“အဲဒါ . . . ငါတို့အဖေ . . .”

နန္ဒာမိုးကြည်

နဂါးစာပေ

မင်းမင်း

မင်းမင်း

လူနာ ဝိညာဉ်

မောင်တောဝံထိန်

လွင်မောင်တိုင်ငယ်စဉ် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ်က သူတို့အဖေ၏ မိတ်ဆွေ 'ဝင်းစေပိုင်ဆရာ' ဟု ဆိုသူက လွင်မောင်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို လက်များ၊ နဖူးများတွင် သူ၏စုတ်တံဖြင့် ဆေးထိုးပေး၏။ ထိုဆေးတို့ကြောင့် လွင်မောင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေကို အခြားသူများက ပြုစား၍လည်းကောင်း၊ စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်၍လည်းကောင်း၊ အစာကျွေး၍လည်းကောင်း ပြုစား၍မရအောင် ဟု ဆိုပါသည်။ လွင်မောင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေကတော့ ဘာမှန်းမသိ အဖေ၏မိတ်ဆွေအား ခင်မင်မှုကြောင့် ဆေးထိုးခံကြပါသည်။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်က လွင်မောင်တို့လို လူငယ်တွေအဖို့ ပြုစားသည်။ စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်သည် ဆိုသည်များကို ကြားဖူးသော်လည်း ကိုယ်တွေ့ဘာမှမသိကြပေ။

ထိုခေတ် ရုပ်ရှင်တွေထဲ သရဲတစ္ဆေ၊ ဥစ္စာစောင့် ဟူသည်များကို တော့ကြည့်ဖူး၊ မြင်ဖူးကြ၏။ တကယ်တကယ်တော့ ဘာတစ္ဆေသရဲကိုမှ မမြင်ဖူးပါချေ။ ပြင်ပတွင်တော့ နတ်ပွဲများတွင် ပူးကြကပ်ကြသည်ကိုလည်း

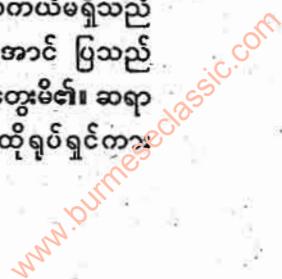
တွေ့ဖူးပါ၏။ ကိုယ်တိုင်တော့ ဝင်မပူးမိကြပေ။ နတ်ကျွေးသောမုန့်၊ ပိုက်ဆံစသည်တို့ကိုတော့ လူဖူးပါသည်။ နတ်ဖူးသည်ဆိုသည်မှာလည်း တကယ်ပူးသည်လား၊ ဟန်ဆောင်သည်လားမသိ။ ပူးကြကပ်ကြသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ပူးကြကပ်ကြစဉ် အမဲသားအစိမ်းတွဲများကို စားပြခြင်း၊ ကြက်သားများကို စားပြခြင်းများကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ဖူးသဖြင့် နိုးပင်နိုးနေကြပါသည်။

လွင်မောင်၏ ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုဆန်းသည် သက်သတ်လွတ်စား၏။ ဥပုသ်စောင့်၏။ ဘုရားပေါင်းစုံတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၏။ ဆရာဆိုသူများနှင့်ပေါင်းသင်းကာ သူတို့ညွှန်ကြားသည့် လမ်းစဉ်အတိုင်း လုပ်၏။ ဘယ်နေ့တွင် ဘယ်ဘုရား၊ ဘယ်နေ့တွင် ဘယ်စေတီစံသည်ဖြင့် သွားရောက်ကာ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းများကို ရက်ရှည်လများ ပြုလုပ်၏။ ထို့နောက် သူတို့၏ရရှိလာသော စရဏအားဖြင့် အစွဲရှိသူ၊ ပြုစားခံထားရသူများကို ရေမန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့် တို့၍လည်းကောင်း ကုကြသည်ကိုတွေ့ဖူး

ပါသည်။

ထိုသို့တူသစဉ် တုသခံရသူသည် ငို၍လည်းကောင်း၊ ဒေါသမာန်ဖြင့်လည်းကောင်း ပုံစံအမျိုးမျိုးပြုကာ မိမိဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပူးရသည်၊ ကပ်ရသည်ကို ဝန်ခံကြကာ ဆရာဖြစ်သူ၏အမိန့်ကို နာခံကြရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အပူးခံရသူများသည် ပုံစံမတူညီကြဘဲ ငို၍လည်းကောင်း၊ ဟိန်းဟောက်၍လည်းကောင်း သူတို့အချိန် အဝါကို ပြုကြသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် စေပိုင်ဆရာ၏ ဩဇာအမိန့်အောက်တွင် ငြိမ်သွားကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ စုန်း၊ ကဝေ ရုပ်ရှင်ကားများတွင်လည်း ထိုပြုကွက်များကို မြင်ဖူးကြမည်ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာမနိုင်ဘဲ ပုဆိုးမနိုင်၊ ခေါင်းပေါင်းမနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးကြရသည်လည်း မြင်ရတတ်ပါသည်။

ထိုရုပ်ရှင်များသည် အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုကြရသနည်း၊ ရှိ၍ပြသည်လား၊ တကယ်မရှိသည်ကို လူစိတ်ဝင်စားအောင် ပြသည်ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု တွေးမိ၏။ ဆရာဆိုသည်များကား ထိုရုပ်ရှင်ကား

များထဲကလို ပြုစားခံရလျှင်၊ စုန်းတိုက်၊ နတ်တိုက်ခံရလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လည်ကုသရမည်ကို နည်းနာရွာဖွေထားကြသူများ ဖြစ်၏။ အမှန်တကယ်ဖြစ်တတ်၍ ကုစားရန်ကြိုးစားကြသည်လား၊ ဟန်ဆောင်နေကြသည်လား စဉ်းစားဖွယ်၊ သတိပြုဖွယ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာဆိုသူတို့၏ ပြောပြချက်များအရ အမှန်တကယ်ရှိ၍ ဖြစ်တတ်၍သာ ကုစားနိုင်ရန် နည်းလမ်းရွာဖွေကြသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

တစ်ချိန်က တူဖြစ်သူ ငှားရမ်းနေထိုင်သောအိမ်တွင် ထိုကဲ့သို့ ခြောက်လှန့်ပူးကပ်သဖြင့် ဆရာက ပူးကပ်သူအား သူ၏စရုဏအားဖြင့် ချုပ်ကာ အကျိုးအကြောင်းမေး၍ ပူးကပ်သူအား မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်သည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသဖြင့် အံ့ဩမိရပြန်၏။ ထိုသို့ အဆန်းတကြယ်၊ မရိုးမဆန်း၊ ထူးမခြားနား အကြောင်းအရာများကား မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ကြားသိနေရသည်မှာ နားပင်မဆုံချေ။ ယခုခေတ် ယခုအခါတွင် ပို၍ပင် ယုံရခက်ကြမည်မှာ ပို၍ပင် ခက်လှပါတော့သည်။ အထက်ပါ ပူးကပ်ခံရသူမှာ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်ဘဲ ထိုင်းလူမျိုးဖြစ်သဖြင့် ပို၍ပင် အံ့ဩခဲရ၏။ (တစ္ဆေအသုံးချခံရသည့်ကျွန်တော်ရှောင်ပြန်မဝူဝင်းတွင် ဖော်ပြပြီး)

ထို့ကြောင့်ပင် ထူး၍ဆန်းသော ဝိညာဉ်လောကအကြောင်းကား ပြောရမှာပင် ခက်လှ၏။ ဟုတ်သည်လား။

မဟုတ်သည်လား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ကြုံမှပင် ယုံမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုယုံရခက်သော အကြောင်းအရာအချို့ကို ယုံရခက်ခက်ဖြင့်ပင် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

* * *

ယခုတင်ပြမည့် အကြောင်းမှာ ရုက္ခဗိမ္မိအကြောင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာအရပ်သည် မြို့စွန်ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာသည် ပြည်လမ်းမကြီးဘေးတွင်ရှိသော ပန်းစိုက်ရာ ရွာတစ်ရွာဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်ချိန်က ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ဤရွာကလေးမှ ပန်းများသည် အဓိကပို့ကုန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုတင်ပြမည့် အကြောင်းအရာပါခြံသည် ကျွန်ုပ်ခြံနှင့် နှစ်ခြံအကွာ တောင်ဘက်တွင်ရှိပေသည်။ လူကြီးနှစ်ဦး အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး ဇနီးမောင်နှံတို့ နေထိုင်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ ခြံထိပ် ဘယ်ဘက်ခြံစပ်တွင် ကျွဲတည်းပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိ၏။

ထိုကျွဲတည်းပင်ကြီးသည် ခြံဝယ်ကတည်းက ပါရှိခဲ့သည့်အတွက် တဖြည်းဖြည်း ထွားကျိင်းကြီးပြင်းလာရာ ပေ ၆၀ ကျော်လောက်ထိ ရှိလာသဖြင့် ခြံပိုင်ဦးကြီးမှ လေပြင်းတိုက်လျှင် လဲကျပါက လူသွားလမ်းမပေါ်သို့ ကျမည်ဖြစ်သဖြင့် ခုတ်လှဲရန် အကြံဖြစ်လာသဖြင့် ခုတ်မည့်သူကို ရွာဖွေမိ၏။ မကြာမီ မိမိမိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုသတိရ၍ သစ်ပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲရန် အတူအညီတောင်းကာ

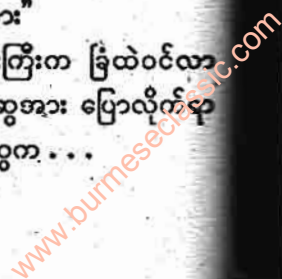
ကျွဲတည်းပင်ကြီးကို ပြုသ၏။
ခုတ်လှဲမည့် မိတ်ဆွေကလည်း ကျေနပ်စွာပင် နောက်နေ့တွင် ပစ္စည်းအစုံအလင်ယူလာပြီး ခုတ်လှဲရန် သဘောတူပြီး ပြန်သွားလေသည်။ ထိုညတွင် အိပ်ပျော်နေသော ခြံရှင်ဦးကြီး၏ ခြေမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲခါပြီး . . .

“မင်း ငါနေတဲ့သစ်ပင်ကို မခုတ်ပါနဲ့ကွ။ ခုတ်ရင် မင်းမလွယ်ဘူးနော်။ မခုတ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောသံကြားရပြီး လန့်နိုးသွားလေ၏။ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား အိပ်ချင်မှူးဝေနှင့် ထကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိဘေးနားတွင် ဘာမှမတွေ့ရ။ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် ၄ နာရီထိုးတော့မည်။ ခြံရှင်ဦးကြီးသည် ပြန်အိပ်လိုက်လေသည်။ မနက်မိုးလင်းသောအခါ ကျွဲတည်းပင်ကြီးကို အိမ်ထဲမှလှမ်းကြည့်မိသည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ လေအဝေ့တွင် သစ်ကိုင်းများ တဖြင့်ဖြင့်၊ မနက်စာ ကော်ဖီသောက်မုန့်စားပြီးသောအခါ ခြံဝင်းအတွင်း လမ်းလျှောက်ရန် အိမ်ပြင်သို့ထွက်လိုက်ရာ ခြံဝတွင် သစ်ပင်ခုတ်လှဲရန် မနေ့ကပြောထားသော မိတ်ဆွေတို့ တွေ့ရသဖြင့် ခြံတံခါးသို့ သွားကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“တယ်ဝီရိယကောင်းပါလား။ ခုတ်တော့မလား”

ခြံရှင်ဦးကြီးက ခြံထဲဝင်လာသော မိတ်ဆွေအား ပြောလိုက်ရာ ၎င်း၏မိတ်ဆွေက . . .

“သစ်ပင်ခုတ်မလို့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အဲဒီသစ်ပင်အကြောင်း ပြော ဖို့လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်လား။ လာ . . . လာ . . . အိမ်ထဲကို ဝင်ဗျာ”

နှစ်ဦးသား အိမ်ထဲသို့ရောက် သောအခါ သစ်ပင်ခုတ်ရန်ပြောထား သောမိတ်ဆွေက ပြော၏။

“ဒီလို ဦးကြီးရဲ့ ညက အိပ် မက်ထဲမှာ အဲဒီ ကျွဲတည်းပင်ကြီး ကို မခုတ်ဖို့ အိပ်မက်လာပေးတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒါ ဦးကြီးကို ကျွန်တော် လာပြောတာ။ ခုတ်ရင် ဒုက္ခရောက် မယ်တဲ့”

ခြံရှင်ဦးကြီး အတော်ပင်အံ့ဩ သွား၏။ သူ့ကိုလည်း ညက အိပ်မက် ပေး၏။

“ခင်ဗျား ဒီလိုပြောမှတော့ ကျုပ် ကလည်း ပြောရတော့မယ်ဗျို့။ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ ကျုပ်ကိုလည်း ညက ဒီသစ်ပင်ကြီးကိုမခုတ်ဖို့ အိပ် မက်ပေးတယ်ဗျ”

“ဟောဗျ။ တယ်ထူးပါလား ဦး ကြီးရာ။ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ ဒါမျိုး မကြုံဖူးဘူးခင်ဗျ။ ဦးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်စလုံးကို အိပ်မက်ပေး တယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးတောင်ထူးသဗျ။ အဲဒီတော့ ဦးကြီး ဘယ်လိုများ သဘောရပါသလဲ”

“ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မခုတ် တော့နဲ့ဗျာ . . . မခုတ်တော့နဲ့။ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ဒုက္ခရောက် အောင် ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ တော့ဗျာ။ သူတို့ စိတ်အေးချမ်းသာ

နေကြပါစေ”

ဦးကြီးက ထိုသို့ပြောပြီး ကျွဲ တည်းပင်ကြီးအား ခုတ်လို့ခြင်း မပြုတော့ပေ။ သည့်နောက်ပိုင်း မည် သည့်အိပ်မက်မှလည်း မမတ်တော့ ပေ။ ထိုအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားပြီး သုံးလေးနှစ်အကြာ ‘နာစစ်မုန်တိုင်း’ တိုက်သောအခါ ထိုကျွဲတည်းပင် ကြီး လဲကျသွားလေသည်။ လဲကျ သည်ဆိုရာတွင် လမ်းမပေါ်သို့လည်း မကျ။ ဓာတ်ကြိုးပေါ်လည်းမကျဘဲ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဦးကြီးခြံထဲတွင် ပင် လဲကျသွားပါသည်။ သဘာဝ အန္တရာယ်ကိုတော့ မည်သည့်လောက သားမှ မကာကွယ်နိုင်ပါတကား။

* * *

နောက်အကြောင်း တစ်ခုကား ကိုမိုးသည် ညီမထံမှ အရေး တကြီး တယ်လီဖုန်းဖြင့် ခေါ်ဆိုမှု ကြောင့် ညီမ၏အိမ်သို့ ပြေးခဲ့၏။ ကိုမိုး၏အိမ်နှင့် ညီမဖြစ်သူ၏ အိမ် မှာ ဟိုဘက်လမ်း၊ ဒီဘက်လမ်းဖြစ် သော်လည်း ကိုမိုးအိမ်က လမ်းထိပ် မျက်နှာစာ၊ ညီမ၏အိမ်က တစ်ဖက် လမ်း၏ လမ်းဆုံးခါနီးလောက်တွင် ရှိသဖြင့် သွက်သွက်ကလေး အပြေး လျှောက်ခဲ့လေသည်။ ကိုမိုး၏သား ဖြစ်သူကလည်း လိုက်ချင်ပါသည်ဆို သဖြင့် ခေါ်ခဲ့ရ၏။ နှစ်ဦးသား ညီမ ၏အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် နတ်ပူး သလို ပူးကပ်နေသော တူမလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုမိုးအံ့အားသင့် သွား၏။ ကိုမိုးသည် အသက် ၄၀ ခန့်

စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်နေသူတစ်ဦး၊ ဘွဲ့ရလူငယ်။ ဘုရားတရားမှလွဲ၍ အခြား စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ သရဲ ဘာမှနားမလည်။ ယုံလည်း မယုံ၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူး၊ ကြုံလည်း မကြုံဖူးပေ။

ခုလက်တွေ့ကျကျ ကိုယ့်ရှေ့ တွင် တတီးတီးပူးကပ်နေသော တူမ လေးတို့တွေ့ရသဖြင့် အတော်ပင် အခက်တွေ့နေလေသည်။ တံမင်ဟန် ဆောင်နေတာလား၊ တတယ်လား။

“နဂါးသို့တ်တတဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ဘာတွေ့ပြောမှန်းလည်း မသိဘူး”

ညီမဖြစ်သူက ပြော၏။ ကိုမိုး နှင့်သူ့သားကတော့ တူမ ပူးကပ်နေ သော နေရာမနီးမဝေးတွင် ထိုင်ကာ ကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား နေ၏။

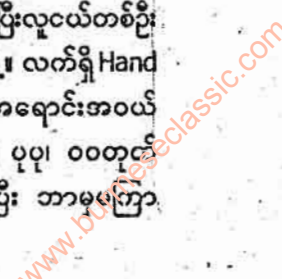
“ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ဒါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီ။ တော်ကြာ နားလိုက်၊ ပြန်ပူးလိုက်ဖြစ်နေတာပဲ”

ကိုမိုးနှင့် ညီမဖြစ်သူ စကား ပြောနေကြစဉ် ကိုမိုး၏သားက . . .

“ဟေ့ . . . ဘာတွေ့ညာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ငါဘာမှမယုံဘူး။ ခု ငါ ဝက်သားတွေ စားလာတယ်။ ငါ့ကို ဝင်ပူးစမ်း”

ကိုမိုး၏သားသည် အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်ပြီ။ ဘွဲ့ရပြီးလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့၊ လက်ရှိ Hand Set ဆိုင်တည်၍ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေသူ၊ ဖြူဖြူ၊ ပုပု၊ ဝဝတုတ်တုတ်၊ ထိုသို့ပြောပြီး ဘာမှမကြာ

လိုက် ကိုမိုး၏သားသည် တဟီးဟီး ဖြစ်လာလေသည်။ အသားများ ဆတ် ဆတ်တုန်လာပြီး ဘာစကားတွေ ပြောမှန်းမသိ။ ကုလားစကားလိုလို ကိုမိုးခမျာ သားဖြစ်သူ ရွတ်တရက် ထပူးလာသဖြင့် အတော်ပင် အံ့အား သင့်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . သတိထား စမ်း။ ဘာလဲ . . . မင်းက မင်းညီမကို နောက်နေတာလား။”

ကိုမိုးကပြောပြီး သူ့သားကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ သားဖြစ်သူမှာ တဟီးဟီးပူရင်း ကုလားစကားများကို သာ ပြောနေပါတော့သည်။ တူမဖွဲ့၍ မပြီးခင် သားဖြစ်သူ တကယ်ပူးနေ သဖြင့် ကိုမိုးတစ်ယောက် အတော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားရပါသည်။ သည် လိုနှင့် သူ့ညီမရော သူ့ပါ သားဖြစ်သူ ကို အတင်းဝိုင်းဝန်းချော့မော့ကြသဖြင့် သားဖြစ်သူ သတိရလာလေသည်။

သားဖြစ်သူ သတိရသည်နှင့် ကိုမိုးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော ညီဖြစ်သူ မိုးကျော်ကို အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်း လိုက်ပါသည်။ မိုးကျော်က တူဖြစ် သူ့ကို အသာချော့၍ လမ်းထိပ်အိမ် သို့ ပြန်ခေါ်သွားလေသည်။ ညီဖြစ် သူနှင့်သား ပြန်သွားသောအခါ ညီမ ဖြစ်သူက . . .

“ဒီအိမ်မြေနေရာကို အရင်က ကုလားကြီးတစ်ယောက် ပိုင်ခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီကုလားနတ်ကများ သူ့ကို မလေး မစားလုပ်လို့ ဝင်ပူးတာများလား။”

“တော်ပါ။ ခုန နှင့်တူမ ပူးတုန်း

က နဝါးသိုက်ကဆို၊ ခုတစ်မျိုးပြော ပြန်ပြီလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ။ တူမလေးကို ပူးတာက နဝါးသိုက်ကလို့ ပြော တယ်။ ခု ကိုမိုးသားကိုပူးတာက ဒီ အိမ်က အစောင့်ကုလားကြီး ဖြစ် မယ်ထင်လို့”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ။ ဘာ တွေမှန်းလဲလဲ မသိဘူး။ ငါအိမ်ပြန်ဦး မယ်။ ငါ့သားကို စိတ်မချဘူး။”

ကိုမိုးသည် ထိုသို့ပြောပြီး ညီမ နှင့်တူမကိုထားခဲ့ကာ သားဖြစ်သူကို စိတ်မချသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။ ကိုမိုး တွင် ဤသားတစ်ဦးသာရှိ၏။ အိမ်ပြန် ရောက်သောအခါ ခေတ္တနား၍ ဇနီး ဖြစ်သူနှင့် အကျိုးအကြောင်းပြော ကာ ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေ၏။ ဤကဲ့သို့အဖြစ်မျိုးကို မကြုံဖူး။ မတွေ့ ဖူး။ အခြားနတ်ဝင်သည်တို့ နတ်ပူး ကြသည်ကိုတော့ တွေ့ဖူးပါ၏။ ယခု မိမိသား၊ တူမတို့ကို ဝင်ပူးသောအခါ အလွန်ပင်အံ့ဩရ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေ သော်လည်း အလွန်ပင်စဉ်းစားရ ကျပ်သော ကိစ္စဖြစ်၏။

သို့နှင့် မကြာမီ သားဖြစ်သူကို သူ့အနားခေါ်ကာ . . .

“ခုနက တိုအိမ်မှာ မင်းဝင်ပူး တာ တကယ်လား။ နောက်နေတာ လားကွ”

သားဖြစ်သူက သူ့ကိုကြည့်ရင်း

“ဘယ်ကလာ နောက်ရမှာလဲ အဖေရာ။ ဟော . . . ခုတောင် ပူး

ချင်လာပြီ ပူး . . . ပူး”
ပြောရင်းဆိုရင်း သားဖြစ်သူ ဝင်ပူးပါတော့သည်။

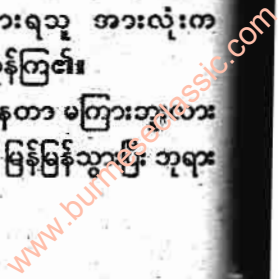
“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . လုပ်ပါဦး ကွ။ ဘာတွေတဲ့။”

ကိုမိုးသည် ပြောရင်း ခြေကိုင်ရ မလို့ လက်တိုင်ရမလို့ ဖြစ်နေ၏။ သား ဖြစ်သူကတော့ မိမိအိမ်အလယ်ခန်း တင် ချွေးခွဲခွဲဖြင့်ပူးပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေပါတော့သည်။ ယခုပူး၍ ပြောနေသည်ကတော့ မြန်မာစကား တွေ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ သော ဦးလေးဖြစ်သူ မိုးကျော်ကို လှမ်း၍ ပြော၏။

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ကြည့်လုပ်နော်။ မင်းမိန်းမကိုဆုံးမ ထား။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာ ဘာတွေတင်ထားတာလဲ သွားကြည့် စမ်း။ ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ ဘုရား ကလွဲပြီး ဘာမှမထားနဲ့။ သွား . . . ခုဖယ်ပစ်စမ်း မဆိုင်တာတွေ”

ဦးလေးဖြစ်သူကို တုတ်စွဲယောက် က မင်းတွေ၊ ငါတွေနှင့် ပြောလေပြီ။ ပြီးတော့ ဦးလေးဖြစ်သူဇနီးက ဘုရား ကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် တင်ထား သည့်ပစ္စည်းများကို ပြောလေ၏။ ပြော၍သာပြောနေသော်လည်း သူ သည် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ အိမ်ခန်းတွင်း သို့ ဝင်လည်း မဝင်ဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားကြားရသူ အားလုံးက အံ့အားသင့်တုန်ကြ၏။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ကွာ။ သွား . . . မြန်မြန်သွားပြီး ဘုရား

ကျောင်းဆောင်ပေါ်က မဆီမဆိုင်ပုံ
တွေ အကုန်ဖယ်ပစ်လိုက်”

“ဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင်၊ သူ
ပြောတာ အမှန်ပဲလား”

ကိုမိုးက ညီဖြစ်သူအားမေး၏။

“ဟို . . . မိန်းမက ဘိုးတော်ပုံ
တွေ၊ တရုတ်နတ်ပုံတွေကို တခြားသူ
တွေ လက်ဆောင်ပေးထားလို့ တင်
ထားတာပါ”

ဖိုကျော်စကားကြားတော့ ဘေး
နားရှိ အဘွား၊ အဒေါ်၊ အမေနှင့်
အိမ်ရှင်လူများ အံ့ဩကုန်ကြ၏။ ထိုသို့
သားတော်မောင် ပူးကပ်၍ပြောနေ
သည်ကို ဂရုစိုက်နေစဉ် မီးဖိုချောင်မှ
တဖိုးတီး ငိုသံကြားရပြန်ပါသည်။
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်
တွင်အလုပ်လုပ်သော မိအေး၏ ငိုသံ
ဖြစ်ပါသည်။ ခက်ပြီ၊ မိအေးကိုလည်း
ဝင်ပူးလေပြီ။ တစ်ဖက်ခန်း၌နေသော
ယောက္ခမဖြစ်သူက တဖိုးတီးငို၍
ပြောနေသော မိအေးအား ပုတီးဖြင့်
ခေါင်းကို ပုတ်ပေးသော်လည်း မရ။
ငိုမြဲ၊ ပြောမြဲ ပြောနေ၏။ လည်ပင်း
ကို ပုတီးစွပ်ပေးလိုက်သော်လည်း
မပြေပေ။

ထိုကဲ့သို့ သားရော၊ အိမ်တွင်
အလုပ်လုပ်နေသော မိအေးပါ ပူးကပ်
နေသဖြင့် ကိုမိုးသည် သူ့အဖေ၏
မိတ်ဆွေကို ပြေး၍သတိရမိသဖြင့်
ညီမဖြစ်သူကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ သူ
အဖေ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူမှာ အဖေ
မဆုံးခင်ကတည်းက အဖေနှင့် တရား
ဆွေးနွေးဘက်၊ တရားထိုင်ဘက်ဖြစ်
သဖြင့် ဤကိစ္စလောက်ကို ဖြေရှင်း

နိုင်မည်ဟု ထင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။
ညီမဖြစ်သူက စက်ဘီးဖြင့် အပြေး
ခေါ်သဖြင့် မကြာမီပင် အဖေ၏မိတ်
ဆွေသည် ပလတ်စတစ်ပုလင်းတစ်ခု
ကိုကိုင်ကာ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဦးရေ . . . ကယ်ပါဦးဗျာ။
ကျွန်တော့်သားရော၊ အိမ်ကကောင်မ
လေးရော ဦး မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

အဖေ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သူသည်
ကိုမိုး၏သားဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ
သူ့ယူလာသည့် ပုလင်းထဲမှ ရေကို
တိုက်၏။ သားဖြစ်သူက အေးအေး
ဆေးဆေးပင် မိမိအဘိုး၏မိတ်ဆွေ
ပေးသော ရေမုန်းကို သောက်ချလိုက်
လေသည်။ ခွက်ဖြင့်သောက်ရုံမျှနှင့်
အားရပုံမပေါ်သဖြင့် ရေမုန်းပုလင်း
ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ တစ်ပုလင်းလုံး
ကို မော့ချလိုက်ပြီး ပါးစပ်တွင်ငုံကာ
မိမိအဘိုး၏မိတ်ဆွေ မျက်နှာသို့ ထိုး
ခနဲ ထွေးထည့်လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုသို့ မိမိသားဖြစ်သူက ရေမုန်း
ကို တစ်ပုလင်းလုံးသောက်ပြီး ရေမုန်း
ဖြင့် ဖခင်၏မိတ်ဆွေအား ထွေးထိုက်
သောအခါ ကိုမိုးသည် ဘာလုပ်ရမုန်း
မသိ ဖြစ်သွားရ၏။ မိမိဖခင်၏မိတ်
ဆွေမှာလည်း သူ၏ရေမုန်းဖြင့် သူ၏
မျက်နှာကို အထွေးခံလိုက်ရသဖြင့်
အခဲရခက်ကာ ထ၍ပြန်သွားပါတော့
သည်။ မိမိသားမှာကား ဘာမှမဖြစ်
သလို ဆက်၍ ချွေးများဒီးဒီးကျကာ
ဆက်၍ပြောမြဲပြောနေပါတော့သည်။
အိမ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊
သံယံဆိုသည့် စာတန်းကိုပင် ဖတ်
လိုက်၊ ရွတ်လိုက် လုပ်နေတော့သည်။

ကိုမိုး၏ ညီမနှင့် ညီဖိုကျော်တို့
က . . .

“ခုဝင်ပူးနေတာ ဘယ်လိုလဲ၊
အဖေလား” ဟု မေးသောအခါ . . .

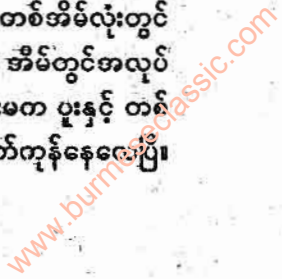
“ဟင့်အင်း၊ မင်းတို့ ဘာနား
လည်လို့လဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုစဉ်
ကိုမိုး၏ခန်းက’ ပယောဂဆရာတစ်
ယောက်က သူ့ကုပေးမည်ဟု ပြော
သဖြင့် ကုစေ၏။ ပယောဂဆရာမှာ
အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိသူဖြစ်၏။ သူ
ကလည်း သူ့တတ်သလောက် ကုသ
ပါသော်လည်း လုံးဝမထူးခြားသဖြင့်
လက်မြောက်အံ့ပေးသွားလေသည်။

ခက်ပြီ။ ဆရာမနိုင်ပါကလား။
နောက်တစ်ခါ ကိုမိုး၏ညီ ဖိုကျော်က

“ခုဝင်ပူးနေတာ အဖေကြီးလား”

ဖိုကျော်မေးသည့် အဖေကြီးဆို
သည်မှာ သူ၏အဘိုးကို ပြောခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ သည်အခါတွင်တော့ “အင်း၊
အေး” ဟု ဆို၏။ မိမိသား ပူးနေသည်
မှာ နေ့လယ် ၁ နာရီမှစ၍ ယခု ညနေ
၃ နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အချိန်
အတော်ကြာနေသဖြင့် ကိုမိုး အလွန်
ပင် ဖိုးရိမ်လာပါသည်။ နောက်ကုသ
တတ်သူ ဆရာတစ်ဦးဆိုသူက လာ
ရောက်ကုသပြန်သော်လည်း မထူး
ရေးချ မထူးပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုမိုး
သည် ရွာဦးဆရာတော်ကို သတိရ
သဖြင့် ဆရာတော်ထံ ပြေး၍လျှောက်
ရန်စေလွှတ်ရ၏။ တစ်အိမ်လုံးတွင်
လည်း သားကပူး၊ အိမ်တွင်အလုပ်
လုပ်သည့် ကလေးမက ပူးနှင့် တစ်
အိမ်လုံး ပျာယာခတ်ကုန်နေလေပြီ။

မိခင်၊ ဇနီး၊ ညီမ၊ ညီ အားလုံး ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ ယပ်ခပ်ပေး၍သာ နေရလေ၏။ အိမ်ရှေ့က တစ်မျိုး၊ အိမ်နောက်ဖေးက တစ်ဖုံ၊ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံနေတော့၏။

မကြာမီ ဆရာတော်ကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ကြွလာသောအခါ ကိုမိုးက အကျိုးအကြောင်း လျှောက်၏။ ဆရာတော်က ဦးပဉ္စင်းအား တာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်း ဦးပဉ္စင်းက ပြောပြီး ရေခွက်တစ်ခွက်တွင် ရေထည့်စေ၏။ ရေထည့်ပြီးသော ရေခွက်ကို ဦးပဉ္စင်းက မန်း၏။ မန်းပြီးသော ရေနှင့် ကိုမိုး၏ သားရော၊ မိအေးကိုပါ မျက်စဉ်းခတ်စေ၏။ ရေမန်းခတ်ပြီးသည်နှင့် နှစ်ဦးစလုံး "အားစပ်တယ်... စပ်တယ်" ဟုအော်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပူးကပ်သည်လည်း ပျောက်သွားလေ၏။

ထိုမှ ကိုမိုးနှင့် အိမ်မှလူများ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ နေ့တယ် ဝနာရိတ စ၍ ပူးလိုက်သည်မှာ ညနေ ၅ နာရီထိုး ရေမန်းမျက်စဉ်းခတ်လိုက်တော့မှ ပျောက်လေ၏။

"ဒကာကြီး... ဒကာကြီးသားကို ဦးပဉ္စင်းကျောင်းကို ခေါ်သွားပြီး ကိုရင်ခတ်ပေးလိုက်မယ်။ နောက်နေ့ကျရင် ပဉ္စင်းတက်ပေးလိုက်တာပေါ့"

"ကောင်းပါတယ်ဘုရား... ဦးပဉ္စင်းစိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပါဘုရား"

ဦးပဉ္စင်းက ကိုမိုးသားကို ကျောင်းသို့ခေါ်မိ ကိုမိုးက...

"ဦးပဉ္စင်း... ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဘုရား၊ သူ့ကိုဝင်ပူး

တာ ကျွန်တော်တို့အဘိုးဆိုတာရော ဟုတ်ပါသလား"

"အင်း... ဒီလောကက သိပ်မာယာများတယ် ဒကာကြီး။ အလိမ်အညာတွေ့မားတယ်။ ဒီလိုပဲ ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ သူတို့အခွင့်ကောင်းရရင် လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်တာပဲ။ ထားပါတော့လေ။ နောက် သူပဉ္စင်းတက်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒကာကြီးအိမ်မှာလည်း ကျုပ်တို့ပရိတ်ရွတ်ပေးပါမယ်"

ဦးပဉ္စင်း ပြန်ကြွသွားသောအခါမှ ကိုမိုးတို့မိသားစု သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ သို့သော် နောက် ဘယ်သူ့ကို ဝင်ပူးဦးမည်လဲဆိုသည်ကို မတွေးချင်တော့။ အလွန်ပင် စိတ်ညစ်ညူးရ၏။ သည်အထဲ ဆရာဆိုသူက ပယောဂကုပေးခဆိုတာ ငွေငါးသောင်းရိတ်သွားသေး၏။ ငွေငါးသောင်းသာ ပေးလိုက်ရ၏။ ဧရာဝတီလည်းမပျောက်ပေ။ တော်တော် တော်သည့် ဆရာ၊ ဆရာလိမ်ဖြစ်ပေ၏။

ဤဖြစ်စဉ်ကို အဆုံးသတ်ရသော် ဤဆောင်းပါးအစတွင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်၊ ယောက်ဖနှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများတွင် အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်း၊ ဇာတ်လမ်းများ ပြသကြသည်မှာ ယခုကဲ့သို့ အဖြစ်များ ယခင်ယခင်ခေတ်များကလည်း ရှိတောင်း ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရှိ၍လည်း ဤဖြစ်ရပ်များကို တုနိုင်ကြစေရန် ဆရာဂိုဏ်းများ ရှိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ အထက်တင်ပြခဲ့သကဲ့သို့ 'ဝင်းဂိုဏ်း'နှင့် အခြား 'စေ

ပိုင်ဂိုဏ်း' များ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အမှန် ဆရာစစ်၊ ဆရာမှန်တို့ကား အဓိဋ္ဌာန်ပြု၊ တရားဝင်၊ မေတ္တာပို့ သက်သတ်လွတ်စားကြကာ တပင်တပန်း ကြီးပမ်းကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူ ထိုနည်းလမ်းကို လိုက်ကာ အချို့ ဆရာတု၊ ဆရာယောင်များကား ဖြတ်လမ်းမှ အခွင့်ကောင်းကို ယူကာ 'ငွေ'ကိုသာ အပိုင်ချူတတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤလောကတွင် အစစ်ရှိသလို၊ အတုရှိသကဲ့သို့ ကောင်းမှုရှိသလို၊ မကောင်းမှုများကလည်း ရှိစမြဲဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဦးထိပ်ထား၍ မိမိကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိဇနီး၊ သားသမီးများကိုလည်းကောင်း ဘုရားရှိခိုးစေခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ တရားထိုင်စေခြင်း၊ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်စေခြင်းများကို ပြုစေ၍ အမြဲတမ်း စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေးတို့ကို ဦးတည်နေကြသော၊ ဝရပြုနေကြသော လူငယ်လူရွယ်များအား အားလပ်ချိန်တွင် အထက်ဆိုသကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသော ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်စေခြင်းဖြင့် ဝိညာဉ်လောက၏ အခွင့်ကောင်းယူခြင်းများကို လူများက ပယ်ရှားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မောင်တော်ထိန်

ထွန်းတောက်

တောနက်ထဲကရှာမရသော...

နတ်ရွာကြီး

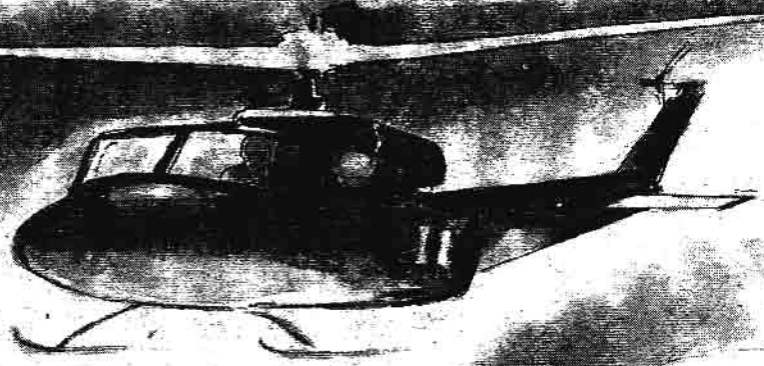
နှင့်

အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ

လူသူမရောက်နိုင်လောက်အောင်
 နက်ရှိုင်းသော တောနက်ကြီးထဲက
 နားမလည်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်
 အံ့ဩထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည်။

ပင်ရင်းဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်
 အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း - ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၁၃ ၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁ ၀၅၆ ၃၅၄

ဝန်ထုပ် နှင်းနှင်း

ပန်းချီ ဝဲလှိုင်မောင်

၂၀၀၆

နှင်းနှင်း

ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးပါ။ ယခုမြန်မာပြည်ကို တရားဝင် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခဏရောက်နေပါတယ်။ လူသိရှင်ကြား ကြေညာထားခဲ့မှုက တော့ သတင်းထောက်ပေါ့။ အမှန်က နိုင်ငံတွင်းအရေးကြီးကိစ္စများကို စုံစမ်း စစ်ဆေးအတည်ပြုနေသူပါ။ မြန်မာပြည်ကို တိုက်ရိုက်ကြီးစုံစမ်းစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နယ်စပ်ချင်းနီးတဲ့ တိုင်းပြည်က လေသူရဲကောင်းတစ်ဦးက လေထီးနဲ့ဆင်းပြီး သတင်းပျောက်သွားလို့ရှာရပါတယ်။

မြန်မာပြည်နဲ့တူ နိုင်ငံတစ်ချို့က အနုမြူလက်နက်တို့၊ ရေဒါအထူးစက်တို့၊ အမြောက်ကျည်ကို လူမဲ့လေယာဉ်နဲ့ချမယ့် အစီအစဉ်တွေရှိတယ်လေ။ အဲဒါ ဝေဟင်မုစုံစမ်းနေတဲ့ လေယာဉ်မှူးကြီး ဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်းအစုံကို ပါသွားရဲ့နဲ့ ရေဒါစက်ကွင်းမှာ ဖမ်းမရဘဲ လူနဲ့အရေးကြီး စက်ပစ္စည်းအသစ်တစ်မျိုး ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးနေခဲ့တယ်။ စုံစမ်းမှုပြုရန် မြန်မာသို့ ကျွန်တော်အပို့ခံရတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ချို့က ယိုးဒယားနဲ့ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ သစ်တောထဲရောက်သွားတယ်။ လာအိုနိုင်ငံမှာလည်း စစ်အေးနေပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ရွှေတြိဂံဒေသကို ပိုအာရုံစိုက်စုံစမ်းနေခဲ့ရတယ်။

မြန်မာမြေမှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားကို အလွယ်တကူတွေ့မြင်သိရှိနိုင်တယ်။ စကားနဲ့အသားအရောင်ကွဲလို့ပဲ။ ဟောင်ကောင်တို့၊ မကာအိုလိုနိုင်ငံမျိုးဆို ရှာရ သတင်းနိုက်ရအဆင်မပြေလှဘူး။ အရောအနှောများလှတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး အရမ်းသုံးစွဲတယ်။ မြန်မာကတော့ မြန်မာပါပဲ။

တစ်လပြည့်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ လူကြီးများရဲ့ ဖိအားကို အရမ်းဝခံနေရပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သူတို့ရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံမှာ အဆူခံနေရရှာခဲ့တယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဂါရင် စက်မှုကျွမ်းကျင်ပညာရှင်ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သေဆုံးလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မယူဆကြဘူး။

အသက်လေးဆယ် အထူးဉာဏ်ရည်ရှိသူ၊ စက်များနဲ့ဓာတုဗေဒပညာ ကျွမ်းကျင်သူ၊ အိမ်ထောင်မရှိ၊ တာဝန်ထမ်းသက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ရှိ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တက်လာသူဖြစ်သည်။ လက်ရှိအလုပ်ကို သစ္စာဖောက်မည့်သူမဟုတ်။ လုပ်သက်တစ်လျှောက် တစ်ခါမှ အမှားမခံခဲ့ပေ။ သူ့သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင် သူနဲ့အတူပါသွားတဲ့ ဓာတုဗေဒစမ်းသပ်ပစ္စည်းကို လူကဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပင်မထိန်းချုပ်စခန်းက ချက်ချင်းသိရှိမည်။ အဆင့်မီ လျှပ်

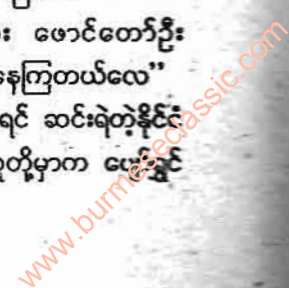
ကူးအချက်ပေးခလုတ်ကို တစ်ဆင့်ထားသည်။ မည်သူပစ္စည်းနှင့် ခလုတ်ပွင့်လျှင် ပင်မရေဒါစက်က သိတိုက်ရမည်။ စမ်းသပ်မည့်အစီအစဉ်ကို အော်တိုထိန်းချုပ်ရယူထားသည်။ တန်ဖိုးကြီးမားပြီး ကမ္ဘာမှာသုံးခုမြောက် မရှိသေးသည့် စက်လည်းဖြစ်သည်။

ဤပြည်၊ ဤနိုင်ငံများက ခက်ခဲစွာ မိမိနိုင်ငံအာဏာ၏ မိမိကိုယ်ပိုင်ရပ်တည်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေရသည်။ တောင်ကိုရီးယားလည်း မိမိလူမျိုးတူမြောက်ကိုရီးယားနဲ့ ချနေကြရသည်။ တရုတ်ပြည်မကြီးကလည်း မိမိငှားခဲ့ဖူးသည့် ထိုင်ဝမ်နဲ့ညှိနေကြသည်။ ယိုးဒယားကလည်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့တည်ငြိမ်အောင် စွဲစေ့ထားရသည်။ ခက်ပါတီနော်။ ဒါတွေကို အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီ သိအောင်လုပ်ယူသည်။ နောက်ဆုံးစက်နဲ့ စမ်းသပ်သူပညာရှင်က ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေရသဖြင့် မျက်စိဖြူနေရပါပြီ။ မြန်မြန်သတင်းရပါစေ၊ ဝှက်ဖဲချုပ်ပျောက်နေဆဲတည်း။

“ဒီမယ် လူတွေအသွားအလာများနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“အင်းလေး ဖောင်တော်ဦး ဘုရား သွားလာနေကြတယ်လေ”

ကမ္ဘာနဲ့ယှဉ်ရင် ဆင်းရဲတဲ့နိုင်ငံသာဖြစ်တယ်။ သူတို့မှာက ယေဘုယျ

စရာပွဲလမ်းသဘင်က အရမ်းများတာပဲ။ ထွက်ကုန်တွေလည်း ထွက်ရှိနေပါတယ်။ နည်းပညာမသိလို့ တန်ဖိုးမရှိဖြစ်နေရတာတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြုံးနေကြ၊ ပျော်နေကြ၊ ပွဲတော်တွေရှိနေဆဲပါပဲ။

တောင်ပိုင်းရမ်းပြည်မှာ ပွဲတော်ရှိနေပါသဖြင့် လူရွပ်တွေမူများမည်။ ပြောက်ပိုင်းမှာ သွားရှာဦးမှဖြစ်မည်။ ဒုတိယအခေါက် လားရှိုးဖက်ထွက်လာဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မြန်မာခြုံမဟုတ်တဲ့ နယ်စပ်နယ်များ၊ တရုတ်နိုင်ငံနားတိုးကပ်သွားရင်ကောင်းမလား။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခရီးနှုန်းကုန်ယာမှာ ပိုင်သောင်းချီနေပါပြီ။ ဘာသတင်းမှ မထူးသဖြင့် စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတချို့ထဲမှာက ဌာနချုပ်က ခွဲစိတ်မြှုပ်နှံပေးလိုက်တဲ့ အစွမ်းထက် ခြေရာခံငယ်တွေ ရှိနေတယ်။ ခုန်သူလက်ထဲရောက်ပြီး အားလုံးချွတ်ပြီး ရှာဖွေပေမယ့် သူတို့မသိမမြင်နိုင်တဲ့ အံသွား၊ သွားစွယ်များ၊ ခြေဖနောင့်ထူကြီးများ၊ နားရွက်ချိုင့်လေးများဟာ ချုပ်ရိုးမတွေမြင်နိုင်ဘဲ ခွဲခဲ့ရတဲ့ လူခန္ဓာကိုယ် စုံထောက်အငယ်များပါပဲ။ ဝှက်ဖဲများတည်း။

ကွတ်ခိုင်မြို့ငယ်ထိ ကျွန်တော်လူကောင်ပြုရောက်နေပါပြီ။ ထပ်သွားမယ့်နေရာကို လိုအပ်တဲ့အဝတ်လဲဝတ်ရန် အနက်ရောင်ဂျာကင်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်သို့ အင်္ကျီဝယ်ရန် ဝင်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အင်္ကျီဝယ်ဖို့ဝင်စဉ် လူနှစ်ယောက်ကထွက်သွားတယ်။ သူ

တို့သဏ္ဍာန်က တစ်မျိုးပါ။

“ဟို ... အနက်ရောင်လက်ရှည်ပေးပါ”

ကျွန်တော် ရှေးမဆစ်ဘူး။ စမ်းဝတ်ကြည့်သလိုလည်း တစ်ခါတည်း ထပ်ဝတ်ချလိုက်တယ်။ ထွက်သွားတဲ့ လူနှစ်ဦးကိုမိမို့ မြန်မြန်လှုပ်ရှားရပါတယ်။ ကားဂိတ်တစ်ခုမှာ မိခဲ့ပါတယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်သင်ယူခဲ့တဲ့ မြန်မာစကားမဟုတ်တဲ့ ဘာသာတစ်ခုနဲ့ သူတို့က ပြောဆိုနေတယ်။ ရှမ်းစကားလား။ နေစကားလားမှန်းလည်း ကျွန်တော်မခွဲခြားတတ်ဘူး။ ခက်ပြီ။

“မိတ်ဆွေ ... ဒီနားမှာရဲစခန်းရှိလား”

“ဒီကားဂိတ် အနောက်ပေါက်မှ ထွက်ပြီး ဘယ်ကွေ့သွား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆက်သွယ်သော ဘာသာစကားမရသဖြင့် နီးရာစခန်း အကူညီထံ ပြေးသွားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ပုံက ဘိန်းမှောင်ခိုဖမ်းတဲ့လူနဲ့ တူတယ်။

“ဒီစခန်း တာဝန်များရှိသလား”

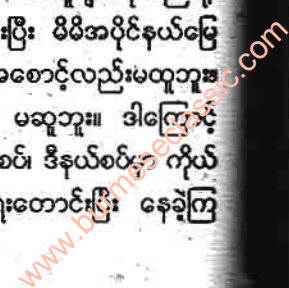
“ဟိုး ကုလားထိုင်ကလူပါပဲ”

ကံကောင်းစွာနဲ့ နားလည်လွယ်သူနဲ့တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်က မုသားတစ်ဝက်၊ အမှန်တချို့နဲ့ သူတို့ထဲမှာ ဆိုင်ကယ်ငှားပါတယ်။ စာရွက်စာတန်းနဲ့ ရုံးတံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီး အားတက်သရောကူညီပါတယ်။ မှောင်ခိုဘိန်းစခန်းများကိုလည်း သိထားသမျှမြေပုံနဲ့တကွ ပြပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်အရမ်း အလျင်လိုနေတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပစ္စည်းအိတ်တစ်လုံးကို သူထဲမှာ ခဏထားခဲ့တယ်။ လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ မီးကျည်ကို

အရေအတွက်နဲ့ အပ်ထားပြီး ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ဖွင့်ထားဖို့ မှာထားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ဆီအပြည့်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဆိုင်ကယ်က သိပ်ကောင်းတယ်။ တော်သေးတယ်။ လမ်းမကြီးတစ်နေရာမှာ ကားဂိတ်မှထွက်သွားတဲ့ကားကို မီတယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်လုံးဝမရှိပဲသေးဘူး။

တောင်အဆင်းလျှိုလမ်းတစ်ခုတောလမ်းတစ်နေရာမှာ နှစ်ယောက်ဆင်းသွားပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကို ဆက်မောင်းခဲ့ပါတယ်။ တာဝန်ပေးပြီး သွားမည် ကားက ဆက်ကျော်တက်သွားမှ ကျွန်တော် မသိမသာ ပြန်ကွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ခုနက ဆေးလိပ်ဘူးလွှတ်ချပြီး အမှတ်အသားလုပ်ခဲ့မိတဲ့ နေရာပြန်ရောက်မှ ဆိုင်ကယ်ကို ဝှက်ထားရန် သစ်ချိုရွာပါတယ်။ စီစဉ်သင့်တာ စီစဉ်ပြီး ခပ်သွေ့သွေ့ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ မျက်ခြည်ရင် မိမိဒေသမဟုတ်သဖြင့် အခက်တွေ့မယ်။ စကားတပြောပြောနဲ့ သွားတဲ့ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကိုက်ငါးဆယ်လောက် အရောက်မှာ မိပါတယ်။ သစ်ပင်ကြီးအရိပ်ကို မှီကပ်ပြီးသူတို့ရဲ့ အခြေအနေ ခဏစောင့်ကြည့်ပါတယ်။

လူသံတွေနဲ့ နီးလာခဲ့ပါပြီ။ နောက်တော့ တွေ့ရပါတယ်။ စိတ်ကြွဆေးချက်တဲ့ စက်ရုံငယ်တစ်ခုပါပဲ။ သူတို့က နယ်စပ်ကလူများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားပြီး မိမိအပိုင်နယ်မြေလုပ်ခဲ့သူမို့ အစောင့်လည်းမထူဘူး။ စက်သံလည်း မဆူဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဟိုနယ်စပ်၊ ဒီနယ်စပ်ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးတောင်မရှိ နေခဲ့ကြ

ပုံရတယ်။ ပတ်ပတ်လည်မှာ မှီခိုအား ထားရာ နိုင်ငံများရဲ့ လူဆိုးကိုယ်က ထောက်ပံ့နေတာကို။ လက်နက်ရယ်၊ စိတ်ကြွဆေးရယ်၊ သိပ်ကြီးမားလာတဲ့ အဖွဲ့ဆိုလျှင် ငွေတုလည်းလုပ်တယ်။ လောဘသားများ တရားမဝင်ပစ္စည်းကို ခပ်တည်တည် လုပ်ကိုင်နေသည့် ရွှေတြိဂံဒေသမှာဆိုလျှင် ဥရောပမှပင် လာပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေသည်။ ကိုယ်ပိုင်ရေယာဉ်၊ လေယာဉ်များနဲ့ ဝင်ထွက်နေသည့်မှာ နိုင်ငံငယ်လေးများအဖို့ ငေးရွံ့သာကြည့်နေနိုင်သည်။ ထရွံ့လိုက်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ချစ်ရေးချေးငွေများ ထိခိုက်မည် ဟုကြပေ။

တာနိုးညဲကျေ၊ ရွာအပိုင် တောထဲသို့ ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်ခဲ့သည်။ စဉ်းစားရင်း လျှောက်မိသဖြင့် နယ်ကျွဲသွားပြီ။

“ရပ် လက်မြှောက်၊ သေနတ်တို လုံးဝမခွဲနဲ့”

အမေရိကန် အသံစစ်စစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်လိုအမိန့်ပေးသံကြောင့် အားလုံးနားခံပြီး ဖမ်းသူကိုသေသေချာချာ နှုတ်ကြည့်သောအခါ ..

“ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော် FBI ကပါ”

“သိတယ်။ ကြောင်ခြေသံနဲ့သစ်တောတိုးနေတဲ့ သဏ္ဍာန်ကိုမြင်တာနဲ့ သိပါ။ ကျုပ်ကိုလာရှာတယ်ဆိုတာ ထည်း ရိပ်မိတယ်”

“ဘာအဝတ်ကြီး ကောက်စွပ် အားတာလဲ ဗိုလ်မှူး”

“ဒါ ... ဒီနိုင်ငံရဲ့ ရသေ့ဆိုတဲ့ နတ်စင်တွေဝတ်တဲ့ သဏ္ဍာန်ပဲ”

“ဘယ်လို ဖမ်းမိသွားရသလဲ။

လေယာဉ်နဲ့ စက်ပစ္စည်းရော”

“ကျုပ် ဖမ်းခံရတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဘာသာ ထွက်ပြေးချင်လို့လာခဲ့တာပါ။ စက်ပစ္စည်းတွေအားလုံး မင်းနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ကျုပ်ကို သေသွားပြီလို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ခင်ဗျားတင်ပြပေးရမယ်။ အဲဒါက ... အကူအညီ တောင်းခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ ကူညီမလား”

“အစအဆုံး ရှင်းအောင်ပြောပြပါဦး”

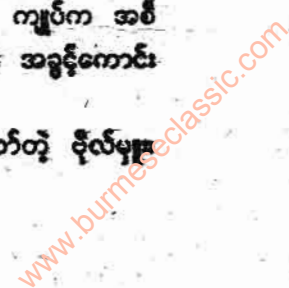
“ကဲ ... ထိုင်မလား။ ကျုပ်ခိုလှုံတဲ့ရေဝဲ သွားမလား”

“သွားမယ်၊ လုံခြုံတယ်မဟုတ်လား”

“စိတ်ချ၊ ကဲ ... ကျုပ်နောက်ကလိုက်ခဲ့ ရှင်းပြတာလည်း နားထောင်ပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ဗုဒ္ဓဂယာမှာ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ ကုလားပြည်က လူမျိုးရိုးဇာတ်သိပ်ပြင်းတယ်။ စုံစမ်းဖို့ ကျုပ်နီပေါရောက်သွားတယ်။ တစ်ရက် ညဉ့်ကြီးမှောင်မည်းထဲမှာ တရားကျင့်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ ဆုံတယ်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းတာ ကျေ နပ်တဲ့အထိဖြေတယ်။ ရိုးသားမှုကို သက်သေခံဖို့ ကျောင်းတိုက်တွေလည်း ပြတယ်။ ကျုပ်က စစ်ဆေးရင်းနဲ့ ဘာ သတိပြုမိလဲဆိုတော့ ဒီဘုန်းကြီးက ကျုပ်နဲ့မွေးနေ့ အသက်အရွယ်တူညီနေတယ်။ သူ့မှာတော့ အေးမြပြည့်စုံနေလိုက်တာ။ ဘာမှမကြောက်၊ ဘာမှလည်းမရှိဘူး။ သိချင်လို့ မေးကြည့်တော့ ဗုဒ္ဓဂယာရောက်တုန်း ဂူတင် ၁၃ ပါး လုံးကျင့်နေမိတဲ့ မြန်မာပြည်က ဘုန်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဘွဲ့တွေ၊ ဒီဂရီတွေ အပြည့်ရပြီး စာတော်တဲ့

ကိုယ်တော်ပဲ။ ဒီလတ်စ်ဘွဲ့ယူဖို့ အိန္ဒိယရောက်နေတယ်။ ဘာမှမရှိလို့ ဘာမှကြောက်စရာမလိုတာရယ်။ ထူးခြားဆန်းပြားအောင် သိပ္ပံညာကို တီထွင်လေလေ လူသားကမ္ဘာကြီး ဒုက္ခဘေးနီးလေဆိုတာ တစ်ညလုံးသူပြောပြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အိုင်ကျူ သိပ်မြင့်တာ သိပြီးသားမဟုတ်လား။ အဲဒါသူပြောတာ လက်ခံနိုင်ခဲ့တယ်။ ယုံလည်းယုံ ကြည်မိသွားတယ်။ သူနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပေမယ့် သူဟောပြခဲ့တဲ့ တရားက ကျုပ်ကို မျက်စိဖွင့်ပေးခဲ့ပြီမို့ အားလုံးကို သူလှည့်မကြည့်ရဘဲ မြင်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ် သိပ်ကိုလူသားဆန်ပြီး သေမင်းနဲ့ မျက်လုံးဆုံချင်ပြီ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အသက်ရှူနေချင်ပြီ။ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့မှာ ကျုပ်က ဒီလိုနေခွင့်မရနိုင်ဘူး။ စစ်ဆင်ရေးတွေ မလုပ်ကိုင်ဘဲ ကျုပ်နတ်ထွက်ခွင့် မရနိုင်ဘူး။ ကျုပ်လိုလူကို ဘယ်သူမှ လက်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်မိတ်ပြီး အသေသတ်မှ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ကျုပ်နားရမှာပါ။ ဘဝမှာနေသွားရင်းနဲ့ နားဖို့ မလွယ်တဲ့ ငှက်ငယ်လို ဖြစ်နေပြီလေ။ သိပ်တော်၊ သိပ်တတ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ် အဖွဲ့အစည်းတိုင်းက လိုအပ်နေပြီလေ။ တစ်ခါမှမလျှောက်ဖူးတဲ့လမ်းကို ကျုပ်ရောက်အောင်လျှောက်လှမ်းခွင့် မရှိနိုင်ပါ။ အခုတော့ အင်္ဂလိပ်၊ အရှိုက်ခက်တဲ့ဘဝကို ရောက်နေတယ်။ ကောင်းကင်မိုးက စဲနေလည်း သစ်ပင်မိုးက ကျနေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အိုင်ကျူ မြင့်တဲ့ဉာဏ်ကြီးရှင် ကျုပ်က အစီအစဉ်အကျအနုချပြီး အခွင့်ကောင်း စောင့်နေမိတယ်။

“မွေးရာပါတော်တဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ပါရမီအပြည့်နှင့် ဒီနည်းစဉ်းစားမိခဲ့
တယ်လား။ ဒီကို ဒီလက်၊ ဒီခြေနဲ့
ပြေးမလွတ်တာ ရအောင်ပြေးခဲ့တာ
လား ဗိုလ်မှူး”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဟောဟိုမှာ
ကြည့်စမ်း”

ဗိုလ်မှူးမက်ကရင် ထွက်လာစဉ်
က သုံးသည်ယာဉ်ကိုတွေ့ရပြီ။ ပြေး
လမ်းမလို၊ ကွင်းရှိလျှင် ရပ်နိုင်သည့်
ရဟတ်ယာဉ်သည် မည်သည့်အပျက်
အစီးမှမရှိဘဲ တည်ရှိနေသည်။ ဒီ
ရဟတ်ယာဉ်နဲ့သာဆို နီးသည့် တရုတ်
ပြည်သို့လည်းကောင်း၊ ရွှေကြိတ်နယ်
မြေသို့လည်းကောင်း အလွယ်တကူ
သွားနိုင်သည်။

တောင်၏ထိပ်တွင် တရုတ်
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ဆောင်ကို မြင်
ရသည်။ ယခုရောက်နေသည်က
တောင်အကွယ် ဖြစ်သည်။

“ဒီတောင်က တရုတ်ပိုင်မြေ
လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါမြန်မာပိုင်
မြေ။ ဒီနယ်မြေခံတစ်ဝက်က တရုတ်
လူမျိုး ရွှေပြောင်းအလုပ်သမားမှတစ်
ဆင့် အခြေချဖြစ်လာကြသူတွေပဲ။
သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ တရုတ်ရိုးရာကျောင်း
ကို ဒီမှာတည်ထားခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်
ကဒီတောင်ပေါ်ကနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ
မှာ နယ်ကျွံသူကို မှန်ပြောင်းခဲ့ကြည့်
မြင်တယ်။ အများအားဖြင့်က ကျုပ်က
ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝိပဿနာအမြင်
နဲ့ငုံကြည့်တယ်”

စကားပြောရင်း တွေ့မြင်သည်
မှာ ဖရစ်တဲတစ်ခုဖြစ်သည်။ အသီး
အနံ့များရှိသည်။ အသက်ကြီးနေသော

ရဟန်းတစ်ပါး ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေ၏။
သူ့ရှေ့ရှိစင်တွင် ကျွန်တော်တွေ့ချင်
လှပြီဖြစ်သော ဓာတုဗေဒစက်ဖြစ်
သည်။ မြင်တာနဲ့သိသည်။ လုံးဝပုံ
မပျက် လက်မထိဘဲ ဤအတိုင်းသား
တင်ထားခဲ့သည်ပဲ။ ချိတ်များ၊ ဓာတ်
ရောင်ခြည်များ စီးဝင်နေသည့်ကြိုးများ
က နဂိုအတိုင်းရှိနေသည်။

“ကဲ ... သစ်သီးများ စိတ်တိုင်း
ကျစားပါ။ ဒီမှာ မီးလွတ်စားတယ်။
အသက်လွတ်စားတယ်။ ဒါကြောင့် မီး
ခိုးမထွက်ဘူး။ အနံ့မရှိဘူး။ သတ္တဝါ
တွေ ရန်လာမရှာဘူး။ စား ... နား၊
ပြီးတော့ ကတိထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားပေ
တော့”

“ပြန်မလိုက်ဘူးလား”

“လာချင်လွန်းလို့ အသေးစိတ်
စိစဉ်ခဲ့ရတဲ့တည်နေရာပဲ။ ဘာလို့ပြန်
ဦးမှာလဲ။ ခုလိုအတွေ့ခံ ရှင်းပြနေတာ
က ရှာနေတဲ့လူတွေကို သနားလို့ပါ။
မတွေ့မချင်း ရှာရမယ့်တာဝန်ကြီး ပြီး
စီးစေချင်လို့ပဲ”

“ဒီအမှန်တရားကို အစီစဉ်
အတိုင်း အစီရင်ခံ”

“ရပ် ... ခင်ဗျား သစ္စာရှိမယ့်
လူမဟုတ်လား။ သေဆုံးနေတဲ့ကျုပ်
အလောင်းပဲတွေ့ခဲ့ပြီး ဒီသုတေသန
စက်က အန္တရာယ်ရှိနေသဖြင့် အမြန်
ပြန်ခဲ့သည်ဆိုရင် ပြည့်စုံတယ်မဟုတ်
လား ရဲဘော်”

ရဲဘော်ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်သဖြင့်
သူ လူသစ္စာခံလည်းမည်ပေသည်။
ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။

* * *

“ဌာနမှူး ငှက်နီဆင်းတော့မယ်
အမိန့်ပေးပါ”

စစ်ရုံးချုပ်တစ်ခု၏ ကွင်းသို့
ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းရန် ပြင်ဆင်နေ
သည်။ အားလုံးမျှော်ကြည့်နေစဉ် ယာဉ်
ပေါ်မှ မောင်ဆူမှူးယာဉ်ပျံသည် အရေး
ကြီးစက်ကိုသယ်ဆောင်လျက် အရင်
ထွက်ကာ ဌာနချုပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။
ရှိသမျှလူများက ရဟတ်ယာဉ်ကိုဆက်
စောင့်နေသည်။ ဌာနမှူးက သေတ္တာမ
လျက် မော်ကြည့်နေသည်။ တစ်ဖက်
ထိပ်မှလှည့်ပုံနိမ့်ဆင်းလာသော ရဟတ်
ယာဉ်သည် ဆင်းကွင်းနဲ့နီးလာစဉ် -

“ဝုန်း”

“ဟာ ... ပေါက်ကွဲသွားပြီ။
လေယာဉ်မှူးနှစ်ဦးတော့ ဒုက္ခပဲ”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါက်ကွဲပြီး လေ
သူရဲနှစ်ဦးသေဆုံးဟု လွယ်လွယ်
အကြောင်းပြခဲ့သည်။ ဘာအစီရင်ခံစာ
ကိုမှ မရလိုက်။ မှတ်တမ်းလည်းကြို
မရ။ ရောက်ရှိမှ သတင်းစုံတင်ပြမည်
ဆိုခဲ့ပြီး ပျောက်ဆုံးယာဉ်နဲ့ လူကိုခေါ်
ဆောင်လာသူပါ သေဆုံးခဲ့သဖြင့်
သတင်းပျောက်ပြီ။

DNA စစ်ဆေးမှုမှာ သေဆုံးသူ
နှစ်ဦးသည် လူဖြူစစ်သားများမဟုတ်
ရောက်ရှိလာသော အသစ်သုတေသန
ဓာတုပစ္စည်းက အမှန်အကန်၊ ရဟတ်
ယာဉ်ကလည်း အင်္ဂလန်လုပ်စစ်ထု
ယာဉ်။

ဖဲချပ်လေးက ဝှက်ဖဲချပ်ဖြစ်
သည်။ ဤဖဲချပ်ကို မည်သူမှဖော်ခွင့်
မည်မထင်။ ဝှက်ဖဲဆိုသည်အတိုင်း
ဝှက်ထားခြင်းခံရမည်။

နင်းရှင်

စုရုံးရောက်လာ ညီမှုရာ

■ မီးလေး(ရှုတိုင်းယဉ်)

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု။

ညီမှုရာဆိုတာက စာရေးသူနေထိုင်ရာ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) ၃၅ ခံပြရပ်ကွက်၊ သမိန်ဗရမ်းလမ်းပေါ်မှာ တည်ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်ဦးသျှောင် ဓမ္မာရုံကြီးရဲ့ အမည်နာမပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာ၊ သာသနာရဲ့ အေးမြတဲ့အရိပ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ညီမှုရာဓမ္မာရုံကြီးဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ရပ်ကွက်နေပြည်သူတို့ရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်စွာနဲ့ ပန္နက်ရိုက်တည်ဆောက်ခဲ့တာဟာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဓမ္မာရုံကြီးရဲ့ သက်တမ်းက မြို့သစ်သက်တမ်းနှင့် အတူဖြစ်ပါသည်။ ဓမ္မာရုံကြီးကို သာသနာရေးဦးစီးဌာနမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးမောဝုနေင့်အတူ သာသနာရေးဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးအံ့မောင်၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးသိန်းမောင်တို့က ဦးစီးဦးဆောင်ကာ ပန္နက်ချမင်္ဂလာနှင့်အတူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ညီမှုရာဓမ္မာရုံလို့ အမည်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ညီမှုရာဆိုတာက ကိုလိုနီလက်အောက်ခံဘဝမရောက်ခင် စာရေးသူတို့ အဓိမြန်မာနိုင်ငံကြီးဟာ ဘုရင်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့စဉ်က မင်းညီမင်းသားတွေဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ ဘာသာ၊ သာသနာကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် စုစုဝေးဝေး ညီညွတ်စွာနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တဲ့ခန်းမသဘင်ကို "ညီမှုရာ" လို့ ခေါ်တယ်ဆိုပြီး မိန့်မှာပေးခဲ့တဲ့ နာမည်လေးဖြစ်ပါတယ်။

လှပပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံတဲ့ ညီမှုရာဓမ္မာရုံကြီးအတွင်းမှာ မြဘုရားကြီးတစ်ဆူ သီတင်းသုံးနေပါတယ်။ မြဘုရားကြီးကို ထိုင်းနိုင်ငံမှ လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူနေထိုင်တဲ့ ၃၅ ရပ်ကွက်အတွင်းမှာ သာသနာရေးဦးစီးဌာနကလည်း အထင်ကူရ ပါဝင်နေပါတယ်။ ဓမ္မာရုံကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်ဘုရားဖူးတယ်ဆိုရင်ပဲ ဘာသာ၊ သာသနာရဲ့ အေးမြတဲ့အရိပ်ကို စတင်ခံစားရပါတယ်။

ညီမှုရာဓမ္မာရုံကြီးအတွင်းမှာ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များ နောင်လာနောက်သားများ သိရှိပြီး အစဉ်အမြဲလေ့လာနိုင်ရန်အတွက် "မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပြခန်း၊ သဗ္ဗညုတ်စွာဘုရား ဝိပါတ်တော် ၁၂ ပါးပြခန်း၊ ဓာတ်တော်များပြတိုက်၊ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးပြခန်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဇ္ဈိမဒေသရှိ မြတ်စွာဘုရားဖွားတော်မူစဉ်မှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော်မူသည်အထိ သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဌာနများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ ရှေးဟောင်း

သမိုင်းဝင် ရုပ်ပွားတော်စေတီတော်များကိုလည်း ဓာတ်ပုံများဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ပြသထားပါသည်။

စာရေးသူကို ဒီစာရေးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းပေးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဖေဖေနှင့် မေမေ၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ ဘာသာရေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ စာရေးသူရဲ့ အမျိုးသား၊ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို စောင့်ရှောက်တတ်အောင် သင်ပေးတဲ့ လမ်းပြကြွယ်များကို ဒီစာနှင့်အတူ ကန်တော့ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း အထူးတင်ပါတယ်။ ဘာသာရေးကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဖြစ်တာကတော့ ၂၀၀၄ ခုနှစ်ကတည်းက ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ် ရှစ်တန်းကျောင်းသူအရွယ်ကတည်းက ဖေဖေနှင့် အတူ ဗဟန်းမြို့နယ်က “အောင်ပညာ သာသနာပြုအဖွဲ့” မှာ ပါဝင်၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို စတင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

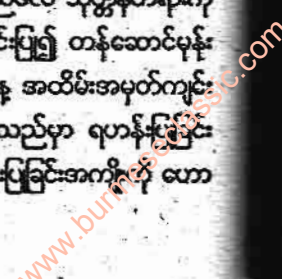
စာရေးသူရဲ့မွေးနေ့ ၂၀၁၄ နိုဝင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့က သီရိမင်္ဂလာ ကမ္ဘာအေးဘုရားကို သွားရောက်၍ ဆွမ်းတော်ကမ်း၊ အင်ကြင်းပန်းကမ်း၊ ဝတ်ရွတ်စဉ်များ၊ ပတ္တန်းဒေသနာတော်များနှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီးတဲ့အခါ ငါးကန်သွားဖို့ပြင်တုန်း ဂျူတီထွက်လာတဲ့ ဘုရားလုံခြုံရေးဘာက “သမီး မပြန်နဲ့ဦး ဒီမနက် ထိုင်းဝန်ကြီး ဘုရားလာဖူးမယ်၊ ဓာတ်တော်တိုက်ဖွင့်မယ်၊ ဧည့်သည်ပြန်ရင် ဝင်ဖူးသွား” ဆိုလို့ ငါးစာကျွေးပြီး မဟာပါသာဏလိုဏ်ဂူတော်ကြီးအတွင်း ဝင်၍ဖူးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ သာသနာဆောင်ပုဒ်ရှစ်ခု ရေးထားပါတယ်။ အံ့ဖွယ်(၁) နှင့် (ဂ)ကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပထမအံ့ဖွယ်က “အစဉ်အတိုင်း နက်ရိုင်းသည့် သိက္ခာရှိသော သာသနာ”၊ အငွေမအံ့ဖွယ်စာ “ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နေရာဖြစ်သော သာသနာ” လို့ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဆောင်ပုဒ်ဖတ်ပြီး ကြည့်ညှိသဒ္ဓါစိတ်ဖြစ်စိလို လက်နှစ်ဖက်စလုံး ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထသွားရပါတယ်။ ဧည့်သည်ပြန်သွားတော့ ဘုရားဖူးပြီး ဓာတ်တော်တိုက်ဖူးရာမှာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ဓာတ်တော်၊ လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံ သာဝကနှစ်ပါးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ယ်တော်မြတ်ကြီးဓာတ်တော်နှင့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့၏ ဓာတ်တော်များကို တိုက်ဆိုင်စွာ

ဖြင့် ကုသိုလ်ထူး၍ ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ညီမူရာ မွှာရုံကြီးအတွင်း မွှာရုံထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့နှင့် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ရပ်ကွက်အထောက်အကူပြုအဖွဲ့၊ ရပ်ကွက်လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့များ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကိုလည်း ဆက်လက်ရေးသား တင်ပြပါဦးမည်။ ဝါတွင်းဝါပ အပတ်စဉ် ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်း၊ မင်္ဂလာရာမကျောင်းတိုက်မှ သီလပေးဆရာတော်က သီလပေးပါတယ်။ ခန့်လပေးဆရာတော်အား နေ့ဆွမ်းကပ်လှူ၍ သီလယူယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များအား နေ့လယ်စာ အာဟာရဒါနဖြင့် ညှော်ခဲကျွေးမွေးပါသည်။ ယခုနှစ်ဝါပတွင် ကြာပသတေးနေ့နံနက် အရုဏ်ဆွမ်း(တန်းဆွမ်း)ကိုလည်း လောင်းလှူပါသည်။ အပတ်စဉ် ဆွမ်းလောင်းလှူနိုင်ရန် အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ညီမူရာမွှာရုံ နာယကကြီး သုံးဦးနှင့်အတူ ယောဂီဝတ်အဖွဲ့သူများ မှ ရပ်ကွက်အတွင်းကို လှည့်လည် အလှူခံပါသည်။

ရပ်ကွက်နေ ပြည်သူများမှလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါများစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်း၍ လောင်းလှူကြပါသည်။ လစဉ် (၁၂ လရာသီ) ဘာသာရေးပွဲများကိုလည်း ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ (ဓမ္မစကြာအခါတော်နေ့)၌ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ခြင်း၊ ဝတ်အသင်းယောဂီများမှ ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်တော် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းနှင့် ဝါတွင်းအဖိတ်နေ့ညနေတိုင်း ဝတ်ရွတ်စဉ်များ၊ ပတ္တန်းပစ္စယနိဒ္ဒေသတို့ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါသည်။ ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်အခါ သမယ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ပွဲအဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့ အမေး အဖြေ ကျူးရသံများဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၍ အဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့ကြီး ကျင်းပကြပါသည်။

တစ်ဖန် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ (သာမညဖလအခါတော်နေ့)၌ မြတ်စွာဘုရားက အဇာတသတ်မင်းအား တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် သာမညဖလ သုတ္တန်တရားကို ဟောကြားတော်မူသည်ကို အကြောင်းပြု၍ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ သာမညဖလအခါတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ်ကျင်းပ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သာမညဖလဆိုသည်မှာ ရဟန်းပြုခြင်း အကျိုးဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ရဟန်းပြုခြင်းအကျိုးကို ယော

ကြားသောနေ့ဖြစ်၍ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ကို သံယာ
တော်များနေ့ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

နှစ်တော်လွင် ဗြိနယ်မြို့ဦးစေတီမှ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ
ဘုရားကိုပင်ဆောင်၍ ရပ်ကွက်အတွင်း မြဘုရားကြီးနှင့်တကွ
နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများ ဒေသစာရီကြာချီ၍ လှည့်လည်
အပူဇော်ခံပါသည်။ ပြာသိုလွင် ညီမူရာဓမ္မာရုံ ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်ရေးအဖွဲ့မှ ကြီးမှူးကျင်းပသော ဗြိနယ်သာသနာ
နဂ္ဂဟနှင့် ရပ်ကွက်သာသနာနဂ္ဂဟအသင်းတို့၏ ဓမ္မပူဇာ
အထူးတရားပွဲကို တတိယအကြိမ်မြောက် ၁၆-၁-၂၀၁၅ မှ
၂၀-၁-၂၀၁၅ အထိ ငါးညတိုင်တိုင် ကျင်းပခဲ့ကြပါသည်။
ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူငယ်အချို့၏
စည်းလုံးညီညွတ်မှုဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ကန်သာယာ (၁)
လမ်းရှိ "ကုသလသုခ" ဆွမ်းလောင်းလူငယ်များရဲ့ ဆွမ်းသိမ်း
အောင်ပွဲအဖြစ် ပထမအကြိမ် ဓမ္မပူဇာအထူးတရားပွဲကို ၂၄-
၁-၂၀၁၅ မှ ၂၆-၁-၂၀၁၅ ထိ သုံးရက်ထပ်ခံကျင်းပခဲ့ပါသည်။

ညီမူရာ ဓမ္မာရုံပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ မဟာဗောဓိ
ညောင်ပင်နှင့် ဂြိုဟ်ပြေန်ပြေဘုရား ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ
လည်း ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူကြပါသည်။ များမကြာမီကာလ
မှာ ညီမူရာဓမ္မာရုံတော်ကြီးကို နှစ်ထပ်ဓမ္မာရုံတော်ကြီးအဖြစ်
ပေါ်ပေါက်လာရန် မြင်ချင်ပါသေးသည်။ စာရေးသူတို့ ဓမ္မာရုံ
မှာ လူစွမ်းအားအရင်းအမြစ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး အနာဂတ်
သားကောင်းရတနာလေးများအတွက် ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့
အစည်းရဲ့ အစီအစဉ်နှင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးကျင်းပတဲ့ ကျန်းမာ
ရေးစောင့်ရှောက်မှုများကိုလည်း အမျိုးသားရေးတာဝန်တစ်
ရပ်အနေနဲ့ စီမံချက်ကာလတိုင်း စုရပ်အဖြစ်ဖွင့်လှစ်ပြီး
ဆောင်ရွက်ပါသေးသည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလအတွင်းမှာ
လည်း တစ်နိုင်ငံလုံး သန်းခေါင်စာရင်း စစ်တမ်းကောက်ယူခြင်း
လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရပ်ကွက်သန်းခေါင်စာရင်း
ကောက်ခံရေးရုံးကို ညီမူရာဓမ္မာရုံတော်ကြီး၌ ဖွင့်လှစ်၍ လုပ်
ငန်းများလွယ်ကူစေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

အခြေခံပညာကျောင်းများ၌ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး
ဖြေဆိုမှုပြီးဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း၌ ကျောင်းသား/ ကျောင်း
သူလေးများအတွက် ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်

ပေးစေလိုပါသည်။ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ မ ယောက်ယက်
စေရန် ရည်ရွယ်၍ ဓမ္မစကား(သို့) တရားထောင်တော်များ
ကိုလည်း မိမိတို့ရင်သွေးငယ်များအတွက် ခွင့်ပေးစေလို
ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိဘတိုင်ကာလည်း မိမိတို့ရင်သွေးငယ်
များ ဘာသာ၊ သာသနာ စောင့်ရှောက်တတ်စေရန် အထက်
ဖော်ပြပါ သင်တန်းများသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။

သင်္ကြန်ကာလများတွင်လည်း မြန်မာတို့၏ နှစ်ထပ်ကု
အခါသမယတွင် ညီမူရာဓမ္မာရုံကြီး၌ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး
အဖွဲ့နှင့် ညီမူရာဓမ္မာရုံ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့တို့
ပူးပေါင်း၍ ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြု အလှူတော်မင်္ဂလာပွဲကြီး ထိုင်ပ
ပါသည်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ကဆုန်ညောင်ရေပန်းခွဲတော်ကို
တစ်ရပ်ကွက်လုံးအနေဖြင့် ဆင်ယင်ကျင်းပမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပွင့်လင်းရာသီတွင် ဓမ္မာရုံတော်ကြီး၌ မင်္ဂလာဆောင်
အခမ်းအနားများအတွက် မင်္ဂလာခန်းမအဖြစ် ဂုဏ်ရမ်းပေး
ပါသည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ အစဉ်အဆက် ဦးစီး
ဦးဆောင်ကောင်းမှု၊ အထောက်အကူပြုအဖွဲ့များ၏ ဝိုင်းဝန်း
ပံ့ပိုးမှု၊ ဓမ္မာရုံထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့နှင့် ဝတ်အသင်း
များ၏ စည်းလုံးညီညွတ်ချစ်ကြည်မှု၊ ရပ်ကွက်နေ လူငယ်
လေးများ၏ တောင့်တင်းခိုင်မာသော အင်အားများနှင့် ကူညီ
မှုတို့ကြောင့် ညီမူရာဓမ္မာရုံကြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

ဒါကြောင့် စာရေးသူတို့ရပ်ကွက်ကို အလည်တစ်
ခေါက် ရောက်ရှိခဲ့ရင် ညီမူရာဓမ္မာရုံကြီးနှင့် ကိန်းဝပ်စံပယ်
တော်မူနေသည့် မြဘုရားကြီးကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်နိုင်ပါတယ်
လို့ ဖိတ်မန္တကပြုပါသည်။ ရပ်ကွက်မှသည် တိုင်းပြည်နိုင်ငံ
တော်ကြီးအထိ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို အစဉ်အဆက်
ထွန်းကားပြန့် ပွားစေရန် ရည်သန်၍ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်
ထိန်းသိမ်းကြပါစို့လို့ အမျိုးသားရေး တာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့်
နှိုးဆော်တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

မီးလေး(ရွှေတိုင်းယဉ်)

အသက်ဘေးစစ် တွက်နည်းကောင်းတစ်ခု

မော်တင်သိန်းဇော်

လူမမာတစ်ဦးအား အသေ၊ အရှင် သဘောအနေနှင့် အသည်း အသန်မျှ ကုသခံစား ရင်ဆိုင်ရသည့် အခါ လူမမာတစ်ဦးအနေနှင့် ဆေးဝါးမတိုး ယကြာမတိုးသည့် အခြေဆိုးအနေနှင့် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ ရောဂါဝေဒနာဆိုး ထိခိုက်ရှုနာဆိုးနှင့် ဥပဒ်ဘေးရန်တို့များကို သက်ကြီးသက်ငယ်မဟု ဆိုသလို ခံစားကပ်ငြိ ဖြစ်ဖက်ရင် ဆိုင်ရသည့်အခါ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အသက်သေဘေးကို သုံးသပ်လိုသည့်အခါမျိုးများ၌ တွက်ချက်ခန့်မှန်းနိုင်သော အသက်အန္တရာယ် စိစစ်နိုင်မှု ပေဒေဝညာတွက်ကန်းတစ်ရပ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။

အသက်အန္တရာယ် စိစစ်နိုင်မှု အတွက် ကိန်းနည်းမှာ ဇာတာခွင်၊ သို့မဟုတ် လူမမာ၊ သို့မဟုတ် တွက်ချက်လိုသူ၏ သက်ရှိရောက်ဆဲအသက်ပိုင်း အသက်တာ၏ သင်္ချာဂဏန်း အတိအကျကို မှတည်ပါ။ ထိုရောက်ဆဲအသက်၏ သင်္ချာဂဏန်းကို ဇာတာခွင် လူမမာဖြစ်သူ၏ မွေးနေ့၊ မွေးနံ့သင့်ပြီဟုဆိုကာ၊ သင်္ချာဂဏန်းအရေအတွက်ကို ထပ်ပေါင်းပါ။ တစ်ဖန် ထိုဇာတာခွင်၏ ရောက်ဆဲအသက်နှင့် မွေးနံ့မွေးနေ့သင့် ပြီဟုဆိုကာ သင်္ချာအတွက် သင်္ချာနှစ်ပေါင်းကို သုံးနှင့် မြှောက်ပါ။ ပြီးက ထိုမြှောက်ကိန်းရ

သည့် ဂဏန်းပေါင်းစုကို ကိုးနှင့်စားပါ။ ရရှိသောအကြွင်းများအနေနှင့် အထူးတလည်အနေနှင့် ၆ နှင့် သုညများရရှိက ထိုဇာတာခွင်လူမမာဖြစ်သူအနေနှင့် အသက်အန္တရာယ်ဘေးဆိုးကြီးကို ကြုံတွေ့ရသည့် ကြုံနိုင်သည့် ဟု သုံးသပ်ခန့်မှန်းရသော တွက်ကိန်းနည်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဇာရေးသူ၏ နှစ်ပေါင်းမြောက် မြားလှစွာမှ သမားစဉ်ဩဝါဒရစရိယများစွာတွေ့၊ ကျမ်းစာပေများတွေ့၊ တိုယ်တွေ့များတွေ့များအရ လက်ရှိအသက်အန္တရာယ်ဘေးဆိုး စိစစ်နည်းဖြစ်ရာ တင်ပြပါ တွက်ကိန်းနည်းမှာ ရာနှုန်းပြည့်နီးပါးမျှ အများအားဖြင့် မှန်ကန်တိုက်ဆိုင်ညီညွတ်တတ်ပြီး အထူးသဖြင့် နှစ်စဉ် မြန်မာသက္ကရာဇ် တော်ဇာခွင်တိုင်းများ၏ ပြီးပြောင်း၊ ပြီးဆုံးကောင်းထွက်ပေါ် ရပ်တည်လာသော နှစ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၏ ခုနှစ်ပြောင်းများအရ မဟာသုတ်ကိန်းခွင် ပေထွိုက်ကိန်းစဉ် ပြီးပြောင်းများအရနှင့် ညှိနှိုင်းဆက်စပ်၍ သုံးသပ်ချိန်ဆ၍ တွက်ချက်၍ အဖြေထုတ်ပါက ပိုမို၍ မှန်ကန်တတ်သည်ကို လေ့လာမှတ်သားရပါသည်။

“လောကသစ္စာ နသစ္စာ”ဟု သော ဆိုစကားလာများအရ ကျိန်းသေဟု ဒိဋ္ဌမေ့ မမှတ်ယူနိုင်ပါသော်

လည်း အတော်ပင် တိုက်ဆိုင်မှန်ကန်တတ်၍ အထူးတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အသက်ဘေးစစ် ဥပမာပေးတွက်ကိန်းတစ်ရပ်

(၁) ရောက်ဆဲအသက် ၁၀၂
 သောကြာသား၊ (၂) မွေးနံ့၊ မွေးနေ့
 ဆိုင်ရာ၏ နံ့သင့်ပြီဟုဆိုကာ ရာ၏
 သင်္ချာဂဏန်း ၂၁ (နှစ်ပေါင်းသော်
 ၁၂၃) (၃) သုံးနှင့်မြှောက်သော် ၃၆၉၊
 (၄) ကိုးနှင့်စားသော် အကြွင်း သုညရ
 ၏၊ (၅) ထိုကောဇာသက္ကရာဇ်၏
 မဟာသုတ်ပေထွိုက်ကိန်းခွင် ပြုတ်ရပ်
 များအရ ထိုစဉ်က သောကြာပြုတ်နံ့မှာ
 အောက်တန်းဖြစ်သော (သင်္ဂီတိန်းခွင်)
 ၌ ရပ်တည်နေခဲ့၏၊ (၆) အဟော-
 အသက်ဘေးကြုံနိုင်သည်။ (တွက်ကိ-
 န် မှန်ကန်ခဲ့ကြောင်းကို လေ့လာခဲ့ရ
 သည်။)

	၃	
၅	၁	၆
၂	၆	၇

မှတ်ချက်။ ။ အထက်ဥပမာပေးများအတိုင်း အခြား မွေးနံ့ခွင်ဇာတာခွင်များအတွက်လည်း အလားတူပင် အသုံးပြုကိန်းဆင်၍ တွက်ချက်ခန့်မှန်းနိုင်၏။

မော်တင်သိန်းဇော်

တကယ်အိမ်ဆောက်တော့မှား

ထင်ကျော်သောင်း

'သူရဲသမိန်'မည်သည် စစ်တောင်းမြစ်ကို မေးတင်ထားသော ရွာကလေးမှ မဟာရန်ကုန်သို့တက်လာသော မောင်ချစ်ဆိုသူ လူငယ်လေး တစ်ဦးနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အခြေ ပြုခဲ့ရာမှ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ရုပ်ဆိုသလောက် စိတ်နှလုံးဖြူစင်သော မောင်ချစ် အပေါ်၌ ကျွန်ုပ်သဘောကျမိသည့်အချက်မှာ လူတိုင်းနှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းတတ်ခြင်း၊ စီးပွားရေးအကွက်မြင်ခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ၎င်းကဲ့သို့ တိုးတက်သော လူငယ်များအား ကျွန်ုပ်လေးစားပါသည်။

မောင်ချစ်သည် တိုးတက်ခေတ်မီသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ် သော်ငြား ဈေးဆုံးလည်း မလွယ်သလို၊ ငွေထုံးလည်း ပယ်သူမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ဆုံရင်းနှီးမှု ကာလကြာလေ ၎င်း၏သဘောကို သိရလေပင် ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် အင်္ဂလိပ် ဗေဒင်ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထီးမိခေါက်မိရှိသော ကျွန်ုပ်အား လေးစားအထင်ကြီးပုံရ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်ုပ်အမိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ရှိရာ ရေပဲသို့ရောက်လာပြီး စကားဆိုလေ၏။

“ဆရာရေ ... ကျွန်တော် မကြာခင်အိမ်ထောင်ပြု
တော့မယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ရဲသမိန်သား။ ကျွန်တော်ယူမယ့်
မိန်းမက ဘီလူးကျွန်းသူ။ လိုက်တော့ လိုက်တယ်နော် ဆရာ။
ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အဲဒါအိမ်ကမဟုတ်ပါဘူး။ ပစ္စည်း
ပစ္စယတွေ အခုဝယ်ပြီးပြီမို့ ရှေ့အပတ်ထဲ အိမ်ဆောက်မယ်
ဆရာ။ အဲဒါ ပန္နက်ကြိုးကိုင်မယ့်သူ၊ ရိုက်ရမယ့်သူကို ရွေးပေး
ပါ ဆရာရယ်”

“အောင်မလေး မောင်ချစ်ရယ်။ ဘာမှမခက်ပါဘူး
ကွယ်။ လွယ်လွယ်ကလေးရယ်ပါ။ ဘားမဲ့နည်းအရ နာမည်ပေး
သလိုမျိုး ပဉ္စပတ်၊ ဆပတ်၊ အညွန့်ဆိုတာကိုသာ မှတ်ထား။
ပဉ္စပတ်နဲ့ ဆပတ်သားတို့ကို ပန္နက်ကြိုးကိုင်ခိုင်းပြီး အညွန့်သား
ကို ပန္နက်ရိုက်ခိုင်း။ မင်းအိမ်တော့ စီးပွားတက်ပြီ”

“ဟန်ကျတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က တနင်္လာ
သားဆိုတော့ ...”

“သောကြာသားနဲ့ စနေသားကို ပန္နက်ကြိုးကိုင်ခိုင်းပြီး
အင်္ဂါသားကို ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အလုပ်ထဲက ကိုမောင်သန်းဝင်းရယ်
မောင်တွေးထက်ရယ်ကို ကြိုးကိုင်ခိုင်းပြီး မောင်ငြိမ်းသူကို
ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းမယ်ဆရာ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်”

၎င်းသည် ကျွန်ုပ်မှာသည့်အတိုင်းပင် သေချာစွာ လုပ်
ဆောင်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်သစ်တက်သောနေ့က ကျွန်ုပ်ရောက်သွားရာ
စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မှု၏ အရိပ်လက္ခဏာအဖြစ် အိမ်တွင်း၌ရှိ
ကုန်သော အသုံးအဆောင်ပရိဘောဂများနှင့် ခန့်မှန်းနိုင်ပါ၏။
မကြာခင် ဤအိမ်ဧကဟာအသစ်ကလေးဆီသို့ အိမ်ရှင်မ ‘ဘီလူး
ကျွန်းသူ’ ရောက်ရှိလာတော့မည်။ ထိုချောအခါဝယ် ပို၍ပင်
စည်ကားသာယာမည်မှာ မလွဲပါချိန်။

ဤ၌ ကျွန်ုပ်လည်း အိုးသစ်အိမ်သစ် ဆောက်ကြမည်
သူများအဖို့ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ကြစေရန် ပန္နက်ကြိုးဆွဲမည်သူ
များ၊ ပန္နက်ရိုက်ရမည့်သူများကို ရွေးချယ်ပေးလိုက်ပါ၏။ လိုအပ်
က အသင့်ပင် အသုံးချတော်မူကြပါကုန်။

တနင်္ဂနွေသား အိမ်ဆောက်လျှင်

ကြာသပတေးသားနှင့် သောကြာသားတို့အား ပန္နက်
ကြိုးကိုင်စေလျက် တနင်္လာသားအား ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းရပါမည်။

တနင်္လာသား အိမ်ဆောက်လျှင်

သောကြာသားနှင့် စနေသားတို့အား ပန္နက်ကြိုးကိုင်
စေလျက် အင်္ဂါသားအား ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းရပါမည်။

အင်္ဂါသား အိမ်ဆောက်လျှင်

စနေသားနှင့် တနင်္ဂနွေသားတို့အား ပန္နက်ကြိုးကိုင်စေ
လျက် ဗုဒ္ဓဟူးသားအား ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းရပါမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသား အိမ်ဆောက်လျှင်

တနင်္ဂနွေသားနှင့် တနင်္လာသားတို့အား ပန္နက်ကြိုးကိုင်
စေလျက် ကြာသပတေးသားအား ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းရပါမည်။

ကြာသပတေးသား အိမ်ဆောက်လျှင်

တနင်္လာသားနှင့် အင်္ဂါသားတို့အား ပန္နက်ကြိုးကိုင်စေ
လျက် သောကြာသားအား ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းရပါမည်။

သောကြာသား အိမ်ဆောက်လျှင်

အင်္ဂါသားနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးသားတို့အား ပန္နက်ကြိုးကိုင်စေ
လျက် စနေသားအား ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းရပါမည်။

စနေသား အိမ်ဆောက်လျှင်

ဗုဒ္ဓဟူးသားနှင့် ကြာသပတေးသားတို့အား ပန္နက်ကြိုး
ကိုင်စေလျက် တနင်္ဂနွေသားအား ပန္နက်ရိုက်ခိုင်းရပါမည်။

ထင်ကျော်သောင်း

ကံပွင့် ကံမြင့် ဘဝတင့်ဖို့

တစ်ဝမ်းညီ

ဘယ်ကြီးတစ်ဘယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် တုန်းက လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် မိတ်ဆွေကြီး ကိုကြည့်မိနဲ့ အတော်လေးကို အကျွမ်းစာဝင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူက ခိုစာ အမြဲကျွေးလေ့ရှိတယ်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကျွေးချင်မိတ်ရှိလို့ ကျွေးတာပါတဲ့။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးပေးဆိုတာကတော့ ရှိတယ်။ အကျိုးပေးအနေနဲ့ သူ့မှာ ငွေကြေးပြတ်လပ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ငွေဝင်လေ့ရှိတယ်။ ခိုဆိုတာ က တနင်္လာနဲ့ ငွေပေါ့လေး။

တချို့က ခွေး တချို့က ကြောင်၊ တချို့က ငါး တချို့က ကျွန်းကန်တို့ကို စိတ်ကူးတည်ရာ ကျွေးလေ့ရှိကြတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကိုယ်မိနဲ့ ကျွေးကြတာဖြစ်မှာပါ။ ကျွေးတို့ ငါးတို့ အစာကျွေးခြင်း အစီအရင်တစ်ခုအကြောင်း အလျဉ်း သင့်လို့ ပြောရဦးမယ်။

တစ်နေ့ မနက်စောစောထပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားရောက်ဖူးပြန်ခဲ့တယ်။ ဝတ်ပြုပူဇော် လိုရာဆုတောင်းပြီး ကန်တော်ကြီးဘက်လှေ့ကပ်မိတယ်။ ကန်တော်ကြီး ပတ်လမ်းမှာရော၊ အတွင်းက သစ်သားတံခါးမားရာ

လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သူ၊ လမ်းလျှောက်နေကြသူတွေ အတော်များများ တွေ့ရတယ်။

ကန်တော်ကြီးမှာ ဘုရားစေတီလေးရှိတယ်။ ယန်းကန်လုံးကျွန်းအနီးမှာ။ အဲဒီဘုရားစေတီဆိုကို သွားရောက်ဖူးမြော်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ရော စာရေးသူပါ ပင်စင်ယူခဲ့ကြပြီးပြီ။ စာရေးသူက သူ့ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ခေါ်တယ်။ သူက “လိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏစောင့်ပါဦး။ အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား။ လုပ်လက်စလေးတွေ လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်” လို့ ပြောတယ်။ သူ့ကိုစွဲပြီးတော့ စာရေးသူတို့ နီးစပ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်ဖြစ်ကြတယ်။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ စာရေးသူက “ခင်ဗျား ခုနက ကျွန်တို့တွေလည်း အစာကျွေးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါးတွေလည်း အစာကျွေးတယ်။ ယတြာတွေ ဘာတွေလုပ်တာလား” လို့မေးတော့ သူက လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် တန်းလန်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း။ အခုတလော ကိုယ့်မှာ တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေတယ်ကို မရှိဘူး” လို့ ပြောတယ်။ သူက ပင်စင်ယူပြီး အိမ်၊ တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်၊ ကားအရောင်းအဝယ်၊ မြေကွက်ဝယ်ရောင်း လုပ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေ အခုတလော အဆင်မပြေဘူးဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။

“အဲဒီကိစ္စတွေ အဆင်ပြေအောင်လို့ တခြားလူတစ်ယောက် အကြံပြုလို့ ယတြာအစီအရင် လာလုပ်တာ။ အစီအရင်က အခက်အခဲကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ပထမဆုံး ကန်တော်ကြီးလာရမယ်။ အချိန်နာရီ မလိုဘူး။ အားတဲ့အချိန် လာချင်တဲ့အချိန် လာလို့ရတယ်တဲ့။

အခုနက ကိုယ်တို့ဖူးခဲ့တဲ့ ကန်တော်ကြီးကျွန်းလေးပေါ်က ဘုရားစေတီမှာ ကိုယ့်ရဲ့ မွေးနံ့ထောင့်ပေါ့လေး။ အောင်သပြေလှူတယ်။ ဖယောင်းတိုင်(၅)တိုင် ပူဇော်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားဝတ်ပြု၊ ငါးပါးသီလခံယူ၊ ပြီးတာနဲ့ . . . သောဘဂဝါ ဣတိပိ အရဟံ ဂါထာကို ပုတီးတစ်လုံးချ ကျိုးပတ်တိတိစိပ်ရတယ်။

ပုတီးစိပ်ပြီးတော့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ အားလုံးကို

မေတ္တာပို့တယ်။ ပြီးတော့ ကျီးကန်းကို အစာကျွေးရတယ်။ ကိုယ့်ကို ဒီအစီအရင်ပေးတဲ့ မိတ်ဆွေပြောတာကတော့ ကျီးကန်းကိုအစာကျွေးရင် အလုပ်စီးပွားရေးတွေ အောင်မြင်လာမယ်။ ကြွေးမြီကိစ္စတွေရှိရင် အဆင်ပြေမယ်။ လိုရာဆန္ဒတွေ အဆင်ပြေချောမွေ့မယ် ဆိုပါတော့။

ကျီးကန်းကို အစာကျွေးတဲ့အခါ ပေါက်ပေါက်၊ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်ခြောက်မုန့် အဆင်ပြေသလို ကျွေးနိုင်ပါတယ်။ အစာကျွေးပြီးရင် “အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ” လို့ သုံးနှုန်း၊ သုံးခါတိတိ ကြွေးကြော်ရတယ်။

ပြီးတော့ ကန်တော်ကြီးရေကန်မှာ ဘောတံတား အလယ်ဗဟိုတည်တည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကန်စွန်းရွက်သုံးစည်းကို ရေထဲမှာရှိတဲ့ ငါးတွေကို ကျွေးရတယ်။ ပြီးရင် အောင်စေ၊ အေးစေ၊ ပိုင်စေ၊ ပြီးစေလို့ဆိုပြီး ကြွေးကြော်ရမယ်။ ဒါပါပဲ သူငယ်ချင်း” ဟု ဆိုတယ်။

“အစီအရင်ကလည်း ဘာမှ ဗာဟီရမများပါလား။ အစီအရင်က ကန်တော်ကြီးမှ လုပ်လို့ရသလား။ အခြားနေရာတွေ ဥပမာ-ရေလယ်ဘုရား(သန်လျင်ဘက်)နဲ့ ရေလယ်ဘုရားတွေရှိတဲ့နေရာတွေမှာရော လုပ်ရင်ရသလား” ဟု စာရေးသူမှ အကဲခမ်းမေးလေရာ မိတ်ဆွေကြီးက . . .

“ရပါလိမ့်မယ်။ ကျောက်တန်းက မိတ်ဆွေအချို့ ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားမှာ ဒီအစီအရင်ကို လုပ်ဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်ဖို့တော့ လိုတယ်။ ယုံမှ ကြည်တယ်လေ။ အောင်မြင်တာ၊ မအောင်မြင်တာ အသာထား။ ကိုယ်တော့ အဲဒီအစီအရင်လုပ်ပြီးတာနဲ့ အတော်ဘဝင်ကျသွားတယ်။ အခုလည်း ခင်ဗျားကို ဒီကားပဲပါမယ်။ ဟုတ်လား” ဟု ဆိုကာ ငွေရှင်းတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲကြပါတယ်။

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာဒိပိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့ . . . .

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ
 အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ
 ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ
 တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား
 နောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း
 တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့်
 သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသ
 လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့
 အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ
 မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ
 အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
 မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

- အမှတ် (၂၀၅/က)
- ပိတောက်(၅)လမ်း၊
- မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
- အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အိုးအိမ်နေရာထိုင်ခင်း ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ အဆောက်အဦအသစ် ဆောက်လုပ်ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်း(၂)ခု၊ ဌာန(၂)ခုကို ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းဟောင်း ဝင်တတ်တယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ရတတ်တယ်။ ငွေအဝင်အထွက် ကြမ်းနေမယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စ၊ ငွေကြေးကိစ္စတို့နှင့် ပတ်သက်၍ စကားပြော ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ညံ့နေတတ်တယ်။ ဝေဒနာဟောင်း ပြန်ပေါ်တတ် တယ်။ ခွဲစိတ်ကုသရတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ခရီးကိစ္စ စီစဉ်ထားပါက အောင်မြင်စွာ သွားရပြီး အကျိုးရှိမယ့်ခရီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သားသမီးများ ရှိပါက သားသမီးအတွက် စိတ်ပူရတတ်တယ်။ ရွှေ့ လက်ဝတ်ရတာနာ ပျောက်ဆုံးတတ်

တယ်။ လူမျိုးခြား၊ အောက်လက်ငယ်သားတို့ကြောင့် ပူပင်သောက ကြုံရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနဲ့ ဆက်သွယ်ရသော လုပ်ငန်းများ အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ လျှပ်စစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝရုစိုက်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှိသူတွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပူပန်ရမယ့်ကာလဖြစ်တယ်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်တယ်။ ယခုကာလ တွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပင်ပန်းခံသလောက် အကျိုးမရှိဘူး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ စိတ်တွေလည်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလုပ်တွေလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျတတ်တယ်။ ခေါင်းမကြာခဏ ကိုက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ ထောင့်၌ မေဠိပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ခက်၊ တံခွန်ဖြူ(၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၂ ၁၃၊ ၃၁၊ ၁၇

အထူးသတိပြုရန်

မိမိကိုးကွယ်နေသော ရဟန်းတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသော နိမိတ်တွေ့လျှင် မင်္ဂလာစေ့စပ်မှုပျက်ခြင်း၊ ကားပွတ်တိုက်မိခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အမွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ သတိထားပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူပူကို ဆီဆမ်း ဆားဖြူ၊ ဘုန်းသီးတစ်စိတ်ထည့်ပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းသစ်တွေ စတင်လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ အချိန်ဖြုန်းတာမျိုး မလုပ်ဘဲနှင့် မိမိလုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ခြင်း၊ ဂရုတစိုက် လုပ်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုလျှင် အောင်မြင်မှု ရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်သမျှအလုပ်တွေ အရာထင် အောင်မြင်တတ်တယ်။ အဖတ်ဖတ်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံတွေ့လာရလိမ့်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာလိမ့်မယ်။ အလှူအတန်းပြုခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလအတွင်း အိမ်ထောင်မပြုပါနှင့်။ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် တည်မြဲသော အိမ်ထောင်ရေး မဖြစ်နိုင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှိသူများအဖို့ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် အဆင်မပြေ ကြီးစွာဖြစ်တတ်တယ်။ စီးပွား

အလွန်ကောင်းသကဲ့သို့ တိုယ်ကျင့်တရား အထူးအရေးကြီးသောအချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ အောက်လက်ငယ်သား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ မိမိ မသွားချင်တဲ့ ခရီးတစ်ခု သွားရတတ်တယ်။ နာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ဆရာသမားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးမှား၊ အစာမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ သွေးတိုးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွန့်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၁၊ ၄၂၊ ၂၄၊ ၂၆

အထူးသတိပြုရန်

အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်ရေး ရှုပ်ထွေးမှု ဖြစ်တတ်တယ်။ လူလွတ်များအဖို့ အိမ်ထောင်ရှိသူများနှင့် စွပ်စွဲပြောဆိုခံရတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း မုန့်လက်ကောက်(၆)ခု လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အတိတ်ဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ ကူညီစောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်။ ပြည်ပခရီးသွားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာမေးပွဲဖြေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေ အောင်မြင်မှုတွေ ရတတ်တယ်။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကနေ မင်းစိုးရာဇာဖြစ်တတ်တဲ့ကိန်း ဖြစ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်း ဖြစ်ပါက ရာထူးတိုးတတ်တယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝယ်ယူစုဆောင်းခြင်း၊ ပြန်လည်ရောင်းချခြင်း ပြုလုပ်ပါက အမြတ်အစွန်း အများကြီး ရတတ်တယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စတွေလည်း ဆောင်ရွက်ရတတ်တယ်။ လွတ်လပ်ပြီး အရွယ်ရောက်သူဆိုရင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းတစ်ခု ဝင်တတ်တယ်။ စိန်ထည်ပစ္စည်းလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။ မိဘကို ကောင်းစွာပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့် ကာလဖြစ်တယ်။

လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များလည်း စတင်ပြုလုပ်နိုင်သော ကာလဖြစ်တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်းများ တွေ့မယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ စီးပွား သိသိသာသာတက်မယ်။ သိကြားမလိုက်သကဲ့သို့ များစွာမြင့်တက်သွားလိမ့်မယ်။ ငွေရှာရလွယ်ခြင်း၊ ငွေအဝင်အထွက် ကြမ်းခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ဆရာသမား မိတ်ဆွေများနှင့် စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခူးနာခြင်း၊ နှလုံးအားနည်းခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်၊ တံခွန်ဖြူ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၅၃၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် နာရေး လုံးဝမသွားပါနှင့်။ သူ့ခိုး ဝင်တတ်တယ်။ ဝရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် အင်္ဂါနေ့နှင့် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း မုန့်စိမ်းပေါင်း (၈)ပန်းကန်(အုန်းသီးမထည့်ရ)၊ ဆီမီးခွက်(၈)ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်တိုင်းကျကောင်းမယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာမယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာပါလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့လေးတွေတော့ အနည်းငယ်ရှိတယ်။ ထပ်ကာ ထပ်ကာလုပ်မှ အောင်မြင်မှု ရလာတတ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းအသစ် ပေါ်ခြင်း(သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာ ကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် အလုပ်နေရာပြောင်းခြင်း၊ ရာထူးတိုးခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်နေရာ ပြုပြင် ခွမ်းမံရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ဝယ်နိုင်မည့် အခြေ အနေလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ ခရီးတွေလည်း မကြာခဏ ထွက်နေရတတ်

တယ်။ ကောင်းသောခရီးများ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလတွင် ပြုလုပ်ပါက အောင်မြင်မှု ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော ကာလဖြစ်တယ်။ အလုပ်အကိုင်ကောင်းတယ် ဆိုပေမယ့် အတိုက်အခံ အနည်းငယ်တော့ ရှိတတ်တယ်။ မိမိ၏ဖခင်က မိမိကို အထင်အမြင် လွှဲမှားခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သူ့ခိုး၊ခိုးခံရ တတ်တယ်။ အိမ်သို့ ရှင်သီဝလိပုံတော်၊ ဘုရားပုံတော်၊ ဓာတ်တော်တွေ ကြွလာတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပြောရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဒူးနာခြင်း၊ အမြင့်မှ ပြုတ်ကျခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ ရွက်လှ (၆)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၆၊ ၄၄၊ ၄၆၊ ၆၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင် ရနိုင်သော ကာလဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ မင်္ဂလာကိစ္စများ တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ အိမ်ကို မိမိက တာဝန်ယူ၍ ဆောက်လုပ်ပေးခြင်းမျိုး မပြုရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ရှောက်သီးသွပ် (၁)ပန်းကန်၊ မုန့်လုံးရေအဖို (၁)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ချမ်းသာမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့အခိုက်တွေတော့ ရှိပါသေးတယ်။ လက်ရှိအလုပ်မှ တခြားကို ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်တတ်တယ်။ မပြောင်းပါနဲ့ဦး။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများအဖို့ အောင်မြင်တော့မလိုလို့နဲ့ အခက်အခဲ ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အပျက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့် များနေလိမ့်မယ်။ မထင်မှတ်သော ခရီးများ၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပင်ပန်းခြင်း၊ ဝင်ငွေနည်းခြင်းများ ကြုံရပေမယ့် လူကတော့ ကျန်းမာရွှင်လန်းပြီး စိတ်ချမ်းသာနေရမယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။

နာမည်ဂုဏ်သတင်း တိုးတက်ခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုး တိုးတက်ခြင်းများ ကြုံရမယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူများအဖို့ ပညာကောင်းစာစုံခု သင်ရတတ်တယ်။ မင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်များ အထစ်အငေါ့ကြုံခြင်း၊ ရက်ရွေ့ခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် စပ်တူလုပ်ငန်း အရောင်းအဝယ် ကြီးအကျယ် မလုပ်ပါနှင့်။ သူတစ်ပါးအတွက် အာမခံပေးတာမျိုး မလုပ်ပါနှင့်။ ပစ္စည်းလည်း မငှားသင့်ပါ။ ယခုကာလတွင် တပေါင်းလ ပါဝင်နေရင် အရှေ့တောင်အရပ်၊ အနောက်မြောက်အရပ်များသို့ ခရီးမသွားပါနှင့်။ ဘေးဥပါဒ် ကြုံတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်နေမယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆီးအောင့်ဝေဒနာ၊ ခါး(သို့မဟုတ်) ကျောတွင် ဒဏ်ရာရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၂၊ ၅၂၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အပျော်ခရီး မသွားပါနှင့်။ မည်သူနှင့်မျှ မယှဉ်ပြိုင်ပါနှင့်။ မည်သူ့ကိုမျှ ကြံဇာမပေးပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် နှင်းဆီပန်းများ လှူဒါန်းပေးပါ။ မကြာခဏ ထောပတ်ဆွမ်း ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်သမျှလုပ်ငန်းတွေ အထစ်အငေါ့ဖြစ်ပြီးမှ အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခရီးတွေ မကြာခဏ ထွက်နေရတတ် တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အစစအရာရာ သတိကြီးစွာထားရန် လိုအပ် ပါတယ်။ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးညံ့သော သက်ကြီးရွယ်အိုများ မိမိအိမ်သို့ လာရောက်တည်းခိုလျှင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က အကူအညီ ကောင်း ပေးလာလိမ့်မယ်။ သစ်၊ သံ၊ သွပ် ကိစ္စများ၊ ရေထွက်ကုန်ပစ္စည်းများ

အကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ခွဲစိတ်တုသ ခံရတတ်တယ်။ သူများကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှုအခင်း ကြုံရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းချဲ့ရင် ဆုံးရှုံးတတ်ပါတယ်။ မြေတစ်ကွက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်လာတတ်တယ်။ ငွေကြေးလည်း အနည်းငယ် ဆုံးရှုံး တတ်တယ်။ ကားနဲ့ပွတ်တိုက်ခံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး မအေးချမ်းပါ။ လူငယ်တွေအဖို့ ချစ်သူနဲ့ တွဲကွာတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်တယ်။ အဆိပ် ရှိတဲ့အကောင် အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင်၌ မေမြို့ပန်း (၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၄၊ ၁၆၊ ၆၂၊ ၆၁

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိအိမ်သို့ အဓမ္မတစ်ယောက်(သို့မဟုတ်)အရက်သမား တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့လျှင် ထိုသူထိုင်ခဲ့သောနေရာကို နွားနို့ဖြင့် ဆေးချလိုက်ပါ။ မိမိအိမ်အနီးတွင် ကလေးအဖတ်မတင်သည့် သတင်းကြားက သင့်ကံကြမ္မာ ညံ့တတ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် သစ်သီး(၆)မျိုး လှူဒါန်းပေးပါ။ မွေးကြိုင်သည့် ပန်းများဖြင့် ပန်းမွှေယာခင်းပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်တိုင်းကျ ကောင်းမယ့်အချိန်ဖြစ်တယ်။ စီးပွားတက်ကာ အိမ်ပိုင်း၊ ကားပိုင်း ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ငွေအစုလိုက်၊ အပုံလိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ မိမိအလုပ်မှလည်းကောင်း၊ ထိပေါက်၍လည်းကောင်း ငွေများ ဝင်လာတတ်တယ်။ အလှူအတန်းများ ပြုလုပ်ရလိမ့်မယ်။ မိမိလုပ်ငန်းများကို အင်နှင့်အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ဖြတ်လမ်းမလိုက်ပါနှင့်။ ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ ရာထူးတိုးတတ်တယ်။ ရာထူးတိုးပေးမယ့် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်စရာ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြန်လည်သင့်မြတ်မယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလတွင် ပြုလုပ်ပါက အောင်မြင်မှု ရတတ်တယ်။ ခရီးများ မကြာ

ခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ လာဘ်လာဘရွှင်ပြီး အောင်မြင်မှုတွေ ရတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ယခုရောက်နေတဲ့ကာလတွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လ၊ တန်ဆောင်မုန်းလများ ပါနေခဲ့ရင် သိကြားမ၊သင်္ကြာသို့ ငွေတွေ အစုလိုက်၊ အပုံလိုက် ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများအဖို့ သတိထားပါ။ အလွန်စနစ်ပွင့်နေလိမ့်မယ်။ စွပ်စွဲပြောဆို ခံရတတ်တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းလည်း ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ဖြစ်တတ်တယ်။ ပညာရေးကိစ္စ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အတူနေမိသားစုထဲမှ အဘိုးအဘွားများ နာရေးဖြစ်တတ်တယ်။ တခြားသို့ ပို့ထားပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခေါင်းမူးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ဒုက္ခပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အရိုးအက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ ရွက်ထူ(၆)ညွန့်၊ ထီးအဖြူအသေး(၁၅)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ တနင်္လာ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၃၊ ၂၇၊ ၂၂၊ ၃၁

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ကံအကောင်းဆုံးကာလ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ပြုလုပ်ပါ။ ရစရာရှိသောငွေများကို ပြန်လည်စုဆောင်းကာ ယခုကာလကျော်လျှင် ငွေကြေး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါသည်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း နန်ကထိုင် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ နားချိန်မရ လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်မယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ ဝန်သမ်းတွေအဖို့ သင်တန်းတက်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ပိုက်ဘဲ ဖြစ်နေရတတ်တယ်။ ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး၊ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်ပေ။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့က ကူညီမစလိမ့်မယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အမျိုးသားများအနေဖြင့် ပဉ္စင်းခံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အမွေရခြင်း(သို့မဟုတ်)အမွေကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများ ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် လက်ခံလိုက်လျှင် အလဟဿကုန်သွားတတ်တယ်။ အလှူရက်၊

မင်္ဂလာရက် ရွှေရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ရစရာရှိတဲ့ငွေတွေ မရဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေကြေး ဆုံးပါးတတ်တယ်။ ရွှေဝင်ခြင်း၊ ထွက်နေသော ရတနာပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်လိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားများက ပြိုင်ဘက်ထံ ရောက်သွားတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါနေရင် အစွပ်အစွဲ ခံရခြင်း၊ အထက်လူကြီးရဲ့ ငြိုငြင်မှု ခံရတတ်တယ်။ ကြာသပတေးသားသမီး၊ စနေသားသမီးတို့ရဲ့ ကူညီမှု ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသား ချင်းထဲမှ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးအားနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ မကောင်းသော အတတ်များနှင့် နှောင့်ယှက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်၊ ယပ်အဝါ(၁၇)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းရ။ ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး လာဘ်ပိတ်နေခြင်းများကြောင့် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်လောက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် နို့ထမင်း မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ နားချိန်မရ လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်မယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ သင်တန်းတက်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ပိုက်ဘဲ ဖြစ်နေ ဘတ်တယ်။ ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး၊ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်ပေ ပါ။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့က ကူညီမလိမ့်မယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အမျိုးသားများအနေဖြင့် ပစ္စည်းခံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အမွေရခြင်း(သို့မဟုတ်)အမွေကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများ ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် လက်ခံလိုက်လျှင် အလဟဿကုန်သွားတတ်တယ်။ အလျှူရက်၊

မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ရုစရာရှိတဲ့ငွေတွေ မရဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေကြေး ဆုံးပါးတတ်တယ်။ ရွှေဝင်ခြင်း၊ ထွက်နေသော ရတနာပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်လိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားများက ပြိုင်ဘက်ထံ ရောက်သွားတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါနေရင် အစွပ်အစွဲ ခံရခြင်း၊ အထက်လူကြီးရဲ့ ငြိုငြင်မှု ခံရတတ်တယ်။ ကြာသပတေးသားသမီး၊ စနေသားသမီးတို့ရဲ့ ကူညီမှု ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးအားနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ မကောင်းသော အတတ်များနှင့် နှောင့်ယှက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၅)ပွင့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်၊ ယပ်အဝါ(၁၇)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းရ။ ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး လာဘ်ပိတ်နေခြင်းများကြောင့် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်လောက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် နို့ထမင်း မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် ဖြန့်ဖြူးမှုများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်ုပ်တို့တို့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍ များ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါတာ . . .

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁ ၆၄၃၀၃၀

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

လူမျိုးခြား အောက်လက်ငယ်သားတွေကြောင့် ပူပန်မှုတွေရှိတယ်။ ငွေတွေဝင်သလောက် ပြန်ထွက်သွားတတ်တယ်။ အိမ်သုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ပျက်နေတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးမြေခြားက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်လည်း ငွေကြေးကိစ္စ ငွေလိမ်တာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အကျိုးမရှိတဲ့ကာလဖြစ်တယ်။

ယတြာ

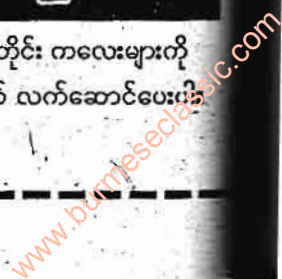
မိတ်ဆွေများကို အုန်းသီးနှင့် ပြုလုပ်ထားသောမုန့်များ လက်ဆောင်ပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

အဖက်ဖက်မှ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မယ်။ ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေမယ်။ အလုပ်နေရာ အိမ်နေရာ ပြောင်းရတတ်သည်။ ယခုကာလအတွင်း အိမ်ထောင်မပြုပါနှင့်။ အိမ်ထောင်ပြုက မတည်မြဲတတ်ပါ။ မိမိအောက်လက်ငယ်သား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။

ယတြာ

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကလေးများကို ချောကလက် လက်ဆောင်ပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ တိုးတက်မယ်။ ငွေရှာရလွယ်မယ်။ စပ်တူ လုပ်ငန်းများ လာရောက်ခေါ်မယ်။ အဆင်ပြေမယ်။ အဖျိုး လူပျို ဖြစ်ပါက ကြင်သူ သက်ထားနှင့် တွေ့ရတတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်က-ရာထူးတိုးမယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို စပိုကလင်တစ်ဦး လက်ဆောင်ပေးပါ။

ပုဒွဟူးသားသမီးများအတွက်

မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာမယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာမယ်။ လုပ်ငန်း အသစ်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ အလုပ်နေရာပြောင်းခြင်း၊ ရာထူး တိုးခြင်းကြုံမည်။ ပြည်ပခရီးအတွက် အောင်မြင်မယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေများကို ရှောက်ချိုသီး ဖျော်ရည် လက်ဆောင်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

လုပ်ငန်းအတွင်း အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ လူမျိုးခြားကူညီခြင်း၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ ငယ်ရွယ်သူများ သင်တန်း တက်ရလိမ့်မယ်။ အထက်လူကြီးကြောင့် စိတ်ညစ်ရမယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေများကို ထောပတ်တစ်ဦး လက်ဆောင်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

မထင်မှတ်ဘဲ ပညာတစ်ခု သင်ကြားရခြင်း၊ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရ ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရမယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ သက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲက ကူညီ လိမ့်မယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေများကို သစ်သီး လက်ဆောင်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

လက်ရှိအခြေအနေထက် တိုးတက်မယ်။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးတက်ခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် နေရာပြောင်းခြင်းကြုံမယ်။ စွပ်စွဲပြောဆိုခံရတတ်တယ်။ သံယောဇဉ် အပိုတွယ်ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို နန်ကထိုင်မုန့် ဝယ်ပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

ရစရာရှိသောငွေများ မရဖြစ်နေမယ်။ တပည့်လက်သားများ ကိုယ့်ထံက ထွက်ပြီး ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ထံ ရောက်သွားတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ သင်တန်း တစ်ခုတက်ခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအတွင်း ပါဝင်နေခြင်း ကြုံရမယ်။

ယတြာ

သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးကို နွားနို့ လှူပါ။

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေကြားစေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ

ဝါတွင်း(၃)လ အထူးတရားစခန်းပွဲများ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သာကေတမြို့နယ် (၉)ရပ်ကွက်၊ နဝရတ်လမ်းရှိ ပုညာရာမ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ (၁၃)ကြိမ်မြောက် ဝါတွင်းအထူး ရက်(၁၀၀) တရားစခန်းပွဲကြီးကို (၂၈-၇-၂၀၁၅)ရက်နေ့မှ (၄-၁၁-၂၀၁၅) ရက်နေ့အထိ ကျင်းပပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိရသည်။

ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုသော သူတော်စင်ယောဂီ များအနေဖြင့် လိုအပ်သော အချက်အလက် စုံလင်စွာ ဖြင့် မိမိတို့ ဝင်ရောက်အားထုတ်လိုသော ရက်မတိုင်မီ (ဖုန်း-၀၁-၅၅၃၃၃၀၊ ၀၁-၅၅၁၁၇၂၊ ၀၉-၅၀၁၃၂၉၇၊ ၀၉-၈၆၁၁၇၀၀)သို့ ဆက်သွယ်စုံစမ်းနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ သရက်တော ကျောင်းတိုက်၊ အောင်စကြာဓမ္မရိပ်သာ ပဓာန နာယက (မဟာဓမ္မကထိက ဗဟုဝနဟိဓာရ) ဒေါက်တာ စန္ဒသူရိယ အောင်စကြာဆရာတော်သည် ဒု-ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှစ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့အထိ ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးရင်ပြင်ရှိ သောကြာ

ထောင့် ဆံတော်တွင်းတန်ဆောင်းတွင် နံနက်ပိုင်း၌ သီလပေး၍ နေ့လယ် ၁ နာရီမှ ၂ နာရီအထိ ဝိပဿနာတရား ဟောကြားပြီး ၂ နာရီမှ ၂:၃၀ နာရီအထိ လက်တွေ့ တရားအားထုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

အောင်စကြာဓမ္မရိပ်သာ၌ နံနက်ပိုင်းတွင် သီလပေး၍ ညနေ ၄:၃၀ နာရီမှ ၅:၃၀ နာရီအထိ ဝိပဿနာ အလုပ်ပေး တရားများကို ဟောကြားပြသပြီး ၆ နာရီမှ ၇ နာရီအထိ တရားအားထုတ်ကြရမည်ဖြစ်ရာ မည်သူမဆို ကြွရောက်၍ တရားနာယူ အားထုတ်နိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဗိုလ်ချုပ် ပြတိုက်လမ်း၊ ရွှေကြက်ယက်ကျောင်းတိုက်ဝင်း၊ ဓမ္မသုခ မဟာစည်သာသနာရိပ်သာ၌ ဝါတွင်းကာလ လစဉ် (၇)ရက် တရားစခန်းကို (၁၁-၈-၂၀၁၅)ရက်မှ (၁၇-၈-၂၀၁၅)ရက်အထိ၊ (၁၁-၉-၂၀၁၅)ရက်မှ (၁၇-၉-၂၀၁၅)ရက်အထိ၊ (၁၁-၁၀-၂၀၁၅)ရက်မှ (၁၇-၁၀-၂၀၁၅)ရက်အထိ ကျင်းပမည်ဖြစ်၍ တရားအားထုတ်လိုသူများ(ဖုန်း-၀၉-၅၀၀၅၀၅၉၊ ၀၉-၇၃၁၃၃၀၂၊ ၀၉-၄၂၀၃၀၈၂၀၁)တို့သို့ ဆက်သွယ်စာရင်းပေးနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။

အင်ကြင်း

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင် အထိမ်းအမှတ် ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း

ကွယ်လွန်သူ အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေး ဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်သည် (၂၁-၈-၉၃)ရက်နေ့က ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီး လင်းယုန်သစ်လွင် စာပေထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီက ကြီးပျားလျက် နှစ်စဉ် အမှတ်တရ အခမ်းအနားပွဲများ ကျင်းပခဲ့ရာ ယခုနှစ်၌ (၂၂)နှစ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

အဆိုပါ (၂၂)နှစ်ပြည့် အခမ်းအနားအား (၂၂-၈-၂၀၁၅)စနေနေ့က သီရိမင်္ဂလာ ကမ္ဘာအေးစေတီ၊ ဝေါဟာအဖွဲ့(အပေါ်စေ့) အာရုံခံတပ်ဆောင်း၌ ကျင်းပ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါအခမ်းအနား၌ အမျိုးသားစာပေ ဆုရ စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင် အထိမ်းအမှတ်

မူလတန်းကျောင်းဆောင်သစ်အား ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ရာ ဆရာကြီး၏ စာမူများ အပါအဝင် နှစ်စဉ် အမှတ်တရပွဲများမှ ပိုငွေ၊ အောင်ဆန်းမော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်း ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့မှ ကူညီ ပံ့ပိုးငွေများနှင့် စေတနာရှင်များ၏ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းငွေများဖြင့် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ရာ ငွေကျပ် (၉၇)သိန်းတိတိ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆောင်သစ် အလုံးစုံပြီးမြောက်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ် သည့်ငွေ ကျပ်သိန်း(၂၀)ခန့်အတွက် ထပ်မံလှူဒါန်းငွေများအား ထိုနေ့က ညောင်တုန်းမြို့ ကျွန်းတိပ်ပိုင်း(၆)ရပ်ကွက်ရှိ အခြေခံ မူလတန်းကျောင်းဆောင်သစ် ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီအား လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

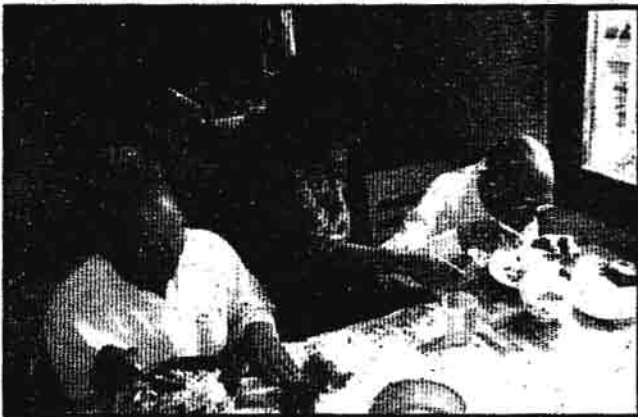
မင်းသွင်ကျော်

www.burmeseclassic.com

လူတွေထဲမှာ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထဲမှာ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထဲမှာ နတ်တွေကြားစေ

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း နှင့် ဆရာကြီးဇေယျ တို့၏ ဆွေမျိုးမိသားစုဝင်များ ဇီးကုန်းမြို့ ဘိုးဘွားရိပ်သာတွင် အလှူဒါနများ ပြုလုပ်

မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဇနီး ဒေါ်ရှင်၊ မိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးဇေယျ ဇနီး ဒေါ်မြရီ တို့အား ရည်ရွယ်၍ ဆရာတော် သံဃာတော်များနှင့် ဘိုးဘွား ရိပ်သာရှိ အဘိုးအဘွားများအား ဆွမ်းနှင့်တကွ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ လှူဒါန်းသည့် မွန်မြတ် သော ကုသိုလ်ပွဲကို ၂၇-၅-၂၀၁၅ နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ဇီးကုန်းမြို့ ဘိုးဘွားရိပ်သာ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဘိုးအဘွားများအား ရည်ရွယ်ပြုလုပ် သော ကုသိုလ်ဒါနပွဲတွင် ဇီးကုန်းမြို့ ကန်ဦး မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာ ဦးစီးပဓာန နာယက ဆရာတော် ဦးဇောတိကဉာဏ နှင့် သံဃာတော် များအား ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏မြေး စာရေးဆရာကြီးဇေယျ၏သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြမြအေး (လ/ဝ နေနေရာ-ငြိမ်း) စာရင်းစစ်ချုပ်ရုံးက ဆွမ်းနှင့်တကွ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ကပ်လှူပြီး လှူဒါန်းမှုအစုစုအတွက် ရေစက်သွန်းချ အမှု ပေးဝေခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့ အလှူရှင်များဖြစ်ကြသော ဒေါ်မြမြအေး နှင့် ဦးလွင်ထွန်း(စာရေးဆရာကျော်တက်ထွန်း)၊ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဒေါ်တင်တင်ထွန်း(ငြိမ်း)တို့သည် အဘိုးအဘွားများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးခလယ်၊ ဒေါ်ရွှေကြိမ်၊ သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း ဒေါ်ရှင်၊ ဆရာကြီးဇေယျ ဒေါ်မြရီ တို့အား ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘိုးဘွားရိပ်သာရှိ အဘိုး(၇)ဦး အဘွား(၁၀)ဦး တို့အား လှူဖွယ်ပစ္စည်းလက်ဆောင်များအား လှူဒါန်းခဲ့ကြကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ကိုသက်(ဇီးကုန်း)

သုံးရောင်ခြယ်ဘုရားများ ဝယ်ယူပူဇော်နိုင်

ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆွေ ၇ ဆက် မျိုး ၇ ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာစေနိုင်သည့် ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ သုံးရောင်ခြယ်ဘုရား(ဦးရွှေအိုဘုရား)များကို ဉာဏ်စော်အမြင့် ၇ လက်မ၊ ၉ လက်မ၊ ၁၀ လက်မ မိမိ နှစ်သက်ရာ ဉာဏ်စော်ကို ဘုန်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်တွင် လာရောက် ဝယ်ယူပူဇော်နိုင်ပါသည်။ (ဖုန်း-၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁)

ကျိုက်ထီးဆောင်း ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဒီပ ပျံလွန်တော်မူ

မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ ဇုတ်သုတ်စံပြကျေးရွာ၊ ကျိုက်ထီးဆောင်း ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်ပဏာန နာယကဆရာတော်၊ အဘိဓဇအက္ခမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက ဘဒ္ဒန္တ ပညာဒီပ ဆရာတော်သည် ၁၃၀၂ ခုနှစ်မှ စ၍ ရှင်သာမဏေပြုခဲ့ပြီး ၁၃၃၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် တောင်စွန်းတိုက်နယ်ရှိ ဆရာတော်များထံတွင် ပရိယတ္တိစာပေများ သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ရသေ့အသွင်ဖြင့် တောထွက်၍ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ဘုရားစေတီပုထိုးများနှင့် မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော ကျိုက်ထီးဆောင်း ဆံတော်ရှင် စေတီတော် မြတ်ကြီး၏ ထီးတော်တင်ခြင်း၊ စေတီပုထိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်း၊ သာသနိက အဆောက်အဦများ တည်ဆောက်မွမ်းမံခြင်း၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဝိပဿနာ တရားစခန်းပွဲများ ကျင်းပပေးခြင်း စသည့် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဆက်ကပ်သော အဘိဓဇအက္ခမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ရရှိတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သာသနာတော်အကျိုးများကို သယ်ယူဆောင်ရွက်တော်မူရင်း သက်တော် ၈၇ နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၄၄ ဝါ ၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း ၉ ရက် (၂၅-၇-၂၀၁၅) စနေနေ့ ညနေ ၃ နာရီခွဲတွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်အား ကျိုက်ထီးဆောင်း သာသနာ့နယ်မြေအတွင်းရှိ အောင်စင်္ကြာမွှောရုံတွင် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အပူဇော်ခံ ထားရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

သားငယ်

မြစ်ခြေနယ်အသင်း(ရန်ကုန်)၏ လစဉ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေး ကျင်းပပြီး အလှူငွေများ လှူဒါန်း

မြစ်ခြေနယ်အသင်း(ရန်ကုန်)၏ လစဉ် အမှုဆောင် အစည်းအဝေး(၅/၂၀၁၅)ကို (၇-၆-၂၀၁၅) နေ့လည် ၁ နာရီခွဲ တွင် အသင်းတည်ရှိရာ ရတနာသိန္ဒိကျောင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၌ ကျင်းပရာ အသင်းနာယက ဦးစိုးဝင်း(တက္ကသိုလ်စိုးယျာ)မှ သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ အတွင်းရေးမှူး ဦးသောင်းကြည် မှ အခမ်းအနားများအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ကျင်းပရာ ခြောက်ထပ်ကြီး ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်၊ မွေပါလကျောင်း(မြစ်ခြေ) ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် အလှူငွေ ကျပ်(၁)သိန်း၊ မြစ်ခြေနယ်အသင်း(ရန်ကုန်) ဒုတိယအကြိမ် ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူပွဲအတွက် ကျပ် (၂)သောင်းတို့ကို လှူဒါန်းရာ အတွင်းရေးမှူး ဦးသောင်းကြည်မှ လက်ခံရယူခဲ့ပါသည်။

အစည်းအဝေးတွင် သဘာပတိ ဦးစိုးဝင်းမှ အမှာစကား ပြောကြားပြီး အသင်းနှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေး

တက္ကသိုလ်စိုးယျာ

www.burmeseclassic.com

လူပုဂ္ဂိုလ်၏ နတ်တော်ကြားစေ လူတို့သိ၍ နတ်တော်ကြားစေ လူတို့သိ၍ နတ်တော်ကြားစေ လူတို့သိ၍

မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာ ဆွမ်းပဒေသာပင် အပင်(၁၀၀၀၀)ပြည့် လှူဒါန်းပွဲ

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၅ ရက် နံနက် ၈ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာ မဟာစည်ဗိမာန်တော်ကြီး တွင် ကျင်းပရာ နာယကဆရာတော်ကြီးများနှင့် သံဃာတော်များ အား အမှုဆောင်များက ပင့်ဆောင်လာပြီးနောက် နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဘုရားကန်တော့ပြီး အခမ်းအနား ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါ သည်။ ထို့နောက် နာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ သာသနာ့ဓဇ ဓမ္မာစရိယ ဘဒ္ဒန္တကုဗ္ဗသက္ကထံမှ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ကြပြီး ဆရာ တော်ကြီးများမှလည်း ပရိတ်တရားတော်များ ချီးမြှင့်ပါသည်။ သာသနာ့ဥပုသ်အဖွဲ့ချုပ် ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ(၁) ဦးသန်းအောင်မှ ထာဝရ ဆွမ်းပဒေသာပင် အပင်(၁၀၀၀၀)ပြည့် ရေစက်ချ လှူဒါန်းခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားခြင်း ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ(၁) ဒေါ်အေးကြည် မှ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီး လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းခဲ့ကြပါသည်။

ဒေါက်တာသက်ဆွေ

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ် နှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ၏ ဝါဆိုသက်န်း ကပ်လှူပွဲနှင့် မွေးနေ့အလှူ

ဝါဆိုလအတွင်း မွေးဖွားသူ ဆရာမ ဒေါက်တာ စောယုနွယ်သည် ဆရာမ၏ နေအိမ်မင်္ဂလာတွင် နှစ်စဉ် ဝါဆိုသက်န်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပွဲကို ကျင်းပပြုလုပ်လေ့ ရှိသလို ဣစ္ဆာသယလာဘာမှန်ရုပ်ပွားတော် နဂါးရံဘုရား ကိုလည်း နှစ်စဉ် ပူဇော်လေ့ ရှိပါသည်။ ယခုနှစ်တွင် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်သည် စကြာဝတေးမင်းတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ စကြာမုနိ ရုပ်ပွားတော်ခြံတံကိုပါ ပူဇော်ခဲ့ ပါသည်။

(၁၅-၇-၂၀၁၅)ရက်နေ့တွင် ဘုရားဖူးလာ ကြသော ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား ဗိုလ်မှူး ဝင်းနိုင်လင်း+ဒေါ်ဝေမျိုးထက် မိသားစုတို့မှ ကြာဆံ့ချက် ဖြင့် ဧည့်ခံလှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

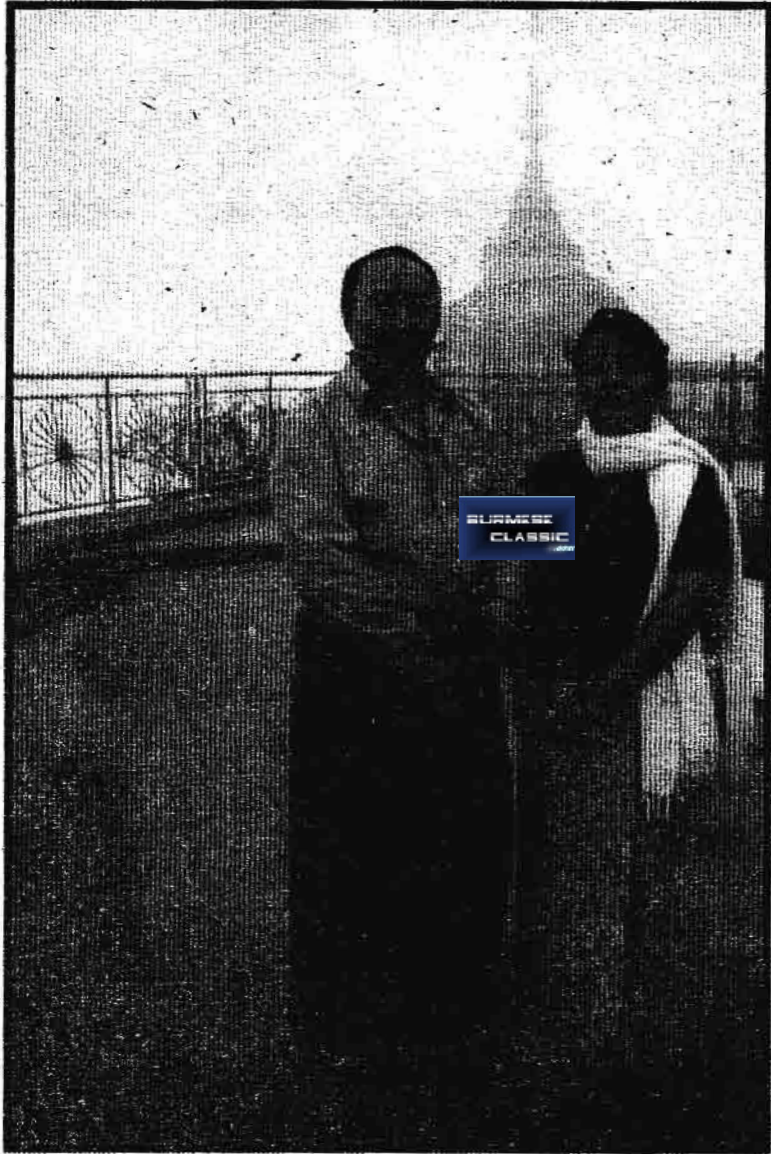
(၁၆-၇-၂၀၁၅)ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအုန်းချို+ ဒေါ်ဝင်းသူဇာ မိသားစုတို့မှ ဒံပေါက်နှင့် ရေခဲမုန့် လှူဒါန်းပြီး (၁၇-၇-၂၀၁၅)ရက်နေ့တွင် သံဃာတော်များ ဆွမ်းအလှူကို ဗိုလ်မှူးဝင်းနိုင်လင်း+ဒေါ်ဝေမျိုးထက် မိသားစုနှင့် ကိုအုပ်စိုးခန့်+ မသင်းနန္ဒာ မိသားစုတို့မှ ဆွမ်း ဆွမ်းဟင်းများ ဆက်ကပ်လှူ ဒါန်းခဲ့ကြပြီး ကိုဝင်းနိုင် မိသားစုမှ ရေခဲမုန့် လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်ကလည်း သံဃာ တော်များအား ဝါဆိုသက်န်းများနှင့် နဝကမ္မ အလှူငွေများ လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

အခါကြင်း

www.burmeseclassic.com

မလေးရှား

သီလရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များ မိမိအိမ်သို့ကြွရောက်လာပါလျှင် လာဘ်ကြီးငါးစီးရသည်ဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်တဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ရဟန်းတို့ သီလရှိသော ရဟန်းတို့ ကြွရောက်လာသော အိမ်၌ အိမ်ရှင် ဒါယကာတို့သည် ဤအကြောင်းငါးမျိုးတို့ဖြင့် ကောင်းစွာသော ကောင်းမှုတို့ ပြုကြပေ၏။ (အံ၊ ၂၊ ကလသုတ်၊ ၂၁၃) ထိုအကြောင်းအရာကို မြန်မာပညာရှိတို့က မြင့်မြတ်အမျိုး၊ နတ်တန်ခိုးပွားတိုးစွာဉာဏ်ဟု လင်္ကာစီ၍ မှတ်တမ်းပြုထားပေ၏။

ထို့ကြောင့် ရောင်ပြန်ပရိသတ်အပေါင်း မိမိတို့ အိမ်သို့ သီလရှိသော ရဟန်းသံဃာများ ကြွရောက်လာပါလျှင်...